Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

JOANNIS GEORGII GRÆVII LECTIONES HESIODEÆ.

Editio secunda auctior.

Accedit

DANIELIS HEINSII

Introductio in Doctrinam

OPERUM ET DIERUM,

Cum Indice

GEORGII PASORIS.

AMSTELODAMI,
Apud G. GALLET, Præfectum Typographiæ
HUGUETANORUM.

M. DCCI.

Viro perillustri, ac dignitate, ingenio & virtute præcellenti

EUSEBIO RENAUDOTO

REGI CHRISTIANISSIMO A CONSILIIS

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRAEVIUS.

A Quo tempore tua mihi humanitas aditum patefecit ad tuam amicitiam, nihil tu tibi studii reliquisti ad me non modo complectendum, sed & rebus omnibus, quibus potuisti, potuisti autem plurimis, ornandum: ego nihil mihi reliqui curæ & officii in te colendo ac observando. Nam & quantum tibi debeam, & quantum te pro tot illustribus singularis benevolentiæ documentis amem & suspiciam, mihi quidem ipse locuples sum testis, sed ut

tibi etiam, & aliis, ac, si meæ id facultatis fuerit, posteris quoque hoc sit testatum, dudum summopere studui. Nihil mihi honestius esse potest, quam a te tantæ dignitatis & doctrinæ Viro non diligi tantum, sed & sic ornari, ut me apud primarios viros in gratia posueris, quod prolixæ tuæ beneficæque naturæ certissimum est argumentum. Nisi hæc tanta tua in me merita prædicarem apud omnes, & tanti ea mihi sint, quanti quæ maximi facienda sunt hominibus, næ ego aut ingratissimus essem mortalium, aut stupidissimus, indignus certè benevolentia, quam mihi nullo meo provocatus officio præstitisti. Sed licet me tanto tuo studio tibi non devinxisses, mirificæ tamen illæ tui ingenii suavitates, elegantia vitæ, morum integritas, præstantia eruditionis, recti de doctrinarum studiis sensus, sincerum & subtile judicium, cui inanis eruditionis fucosæ venditatio non possit imponere, hinc quod tibi probatur omnibus est probatissimum, & quod tu damnas, omnium, qui de his litteris vere possunt existimare, calculis damnatum habetur,

tur, qui nihil das gratiæ, nihil odio aut cupiditati, me ad te colendum inflammassent. Qui enim illum non amat, cujus tam multa ingenii animique ornamenta omnes amant & in cœlum ferunt, is non meretur a quoquam amari, cum quid sit amabile non intelligat. Accipe igitur hoc mei in te amoris & observantiæ pignus Lectiones Hesiodeas recognitas, & non paucis accessionibus auctiores; tenue quidem & quod minime respondet animi in gratia referenda studio, sed quod hoc nomine non, credo, aspernandum putabis, quod, cum majus, quod tibi, ut nunc est, offerrem non invenirem, perquam effusæ voluntatis meæ sit monumentum. Voluntatem autem semper viri boni potius spectant, quam verborum honorem, aut munerum magnitudinem. Huc accedit quod nullam rationem inire queam, qua tua merita sive oratione, licet essem disertissimus, sive rebus, licet essem ad hoc munus persolvendum ab omnibus facultatibus instructissimus, possim assequi. Id tantum velim tibi sit persuasissimum, nul-

lam mihi curam antiquiorem esse, quam ut referam gratiam tibi, quamdiu superstes fuero, grata memoria & observantia perpetua. Vale Vir Illustris, & me, quod facis, ama. Trajecti D. xv. Kl. Januar. CIↃCCI.

CAN-

CANDIDO LECTORI.

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRÆVIUS.

IN Hesiodi hac nova editione quid præstitum sit, & quibus subsidiis instructus ei adornandæ me accinxerim, paucis accipe. Græca verba non nisi ex antiquis codicibus & Interpretibus, iisque scriptoribus, qui hujus poëtæ sententias olim laudarunt, emendavi locis non paucis, quorum rationem in lectionibus meis reddidi. Ex Latina quoque versione magnam vim errorum sustuli. De multis in iisdem egi notis, de æque multis non putavi verba esse perdenda, cum essent tam manifesti, ut in iis notandis paullo humaniores operam me lusisse judicaturi fuissent. Et vereor jam ne fastidiosis & delicatis lectoribus nimius hic fuisse videar. Usum duorum manuscriptorum librorum mihi præstitit Vir summi ingenii, plurimæque & multifariæ eruditionis, Isaacus Vossius, recentium eorum quidem & chartaceorum, sed qui tamen summopere mihi profuerunt. Ex bonis enim & antiquis libris eos fuisse descriptos apparet. In utroque vero solum illud carmen reperiebatur quod rei rusticæ & familiaris præcepta complectitur. Theogonia & Ἀσπὶς desiderabantur. Alteri subjectus erat Tzetzæ commentarius & interfita fere versibus singulis explicatio verborum singulorum, tanquam quædam metaphrasis, quam sub glossarum veterum Vossiani codicis nomine nonnumquam laudo. Librum verò hunc primum appello. Alter, qui secundus est, subnectitur aliquot Euripidis Tragœdiis. Expositionem Procli, insignis illius Philosophi Platonici, manu exaratam mecum communicavit clarissimus & elegantissimus Vir, Marquardus Gudius, cui & hoc plurimisque nominibus aliis sum devinctus. Ineditas quasdam annotationes Illustris Scaligeri, & perpetuas fere no-

tas

tas eruditissimi Francisci Guieti, ex duobus exemplaribus, quorum marginibus eas adscripserat, excerptas ad me curavit Emericus Bigotius, decus illud suæ Galliæ, qui natus est ornandis literis, illorumque conatibus, qui in arte aliqua egregia illustranda elaborant, promovendis. Has Guieti curas (quas novissimas ei fuisse, & postremum librorum, quem evolvit, antequam in fatalem morbum incideret, is, cui eas debemus, nobis confirmavit Bigotius) si maturius vidissem, correctior hæc editio non uno in loco prodiisset. Sed cum mihi traderentur jam maxima pars Hesiodei operis, mearumque in id lucubrationum erat profligata & descripta typis: certe quæ in Ἔργα *scripseram & in Aspidem omnia. Hinc non licuit annotare, in quibus postea virum illum egregium mecum in easdem cogitationes & emendationes incidisse deprehendi, ne quis suspicetur ejus me compilasse scrinia. Norunt multi apud nos viri docti, dudum meis observationibus ultimam fuisse impositam manum, ut nihil post hæc iis accesserit, cum Guieti liber ad me perferretur, quamvis postea per horum temporum, quibus vexamur, diritatem intervenerint, quæ pæne confectam editionem diu retardarunt. Ista præfixeram editioni primæ, quæ apud Danielem Elzevirium prodiit anno* CIↃ IↃC LXVII, *quam etiam, ut eam tum correxeram, tam in Græcis, quam in Latina versione, secuti sunt Huguetani. In hac secunda editione, quam denuo recensui, & multis in locis emendavi, usus sum manu exarato libro in* Ἔργοις, *qui sane mihi profuit nonnunquam, ut & editione Veneta Francisci Trincavelli, quæ prodiit anno* MD XXXVII. *cujus marginibus nonnullas adnotationes Græcas adscripserat ex antiquis scholiis erudita manus, cui accepta referes nonnulla in Lectionibus meis non contemnenda. Vale.*

JO-

JOHANNIS GEORGII GRÆVII
LECTIONES
HESIODEÆ.

CAPUT I.

Primi duo vexati versus in ἔργοις illustrati. ἐννέπετε ὑμνείουσαι. Δεῦτε δή. Antiqua Hesiodi lectio bis vindicata. Plato emendatus. Ἀέξειν. Augere. Κάρφειν. Δίκη. Jupiter Justitiæ Præses. Callimachus illustratus. Hesiodus emendatus. Διάνδιχα θυμὸν ἔχειν. ἔρις ἀγαθὴ est φιλία. Moschopulus correctus. Ἀγορῆς ἐπακουός. Ὥρη. Vetus Hesiodi lectio defensa. Elegans præsentium usus apud Græcos. Interpretes Latini sæpè notati.

IN ἔργοις καὶ ἡμέραις.

v. 1. Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι
Δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον] Non veteres solùm Interpretes, Proclus, Moschopulus, Tzetzes, sed & Hesychius κλείουσαι exponunt ὑμνοῦσαι, δοξάζουσαι. Scholia inedita libri Vossiani. ἀοιδῇσι κλείουσαι, ᾠδαῖς καὶ τραγῳδαῖς δοξάζουσαι. & sequenti versu: δεῦτε, ἔλθετε. Eustathius quoque ad Ὀδυσσ. ε. Hesiodum Musas ex Pieria arcessere scribit. Κλείων pro κλειτὸς nemo Veterum dixit. Inde liquet hos versus sic rectè exponi: *Musæ ex Pieria carminibus gloriam conciliare solitæ Adeste, quæso, dicite patri vestro hymnum.* Cum Moschopulo ad κλείουσαι intelligendum existimamus οὓς ἂν ἐθέλητε. Nam ut ille ait: Ἐκ γὰρ Μουσάων κλέος ἔρχεται. *A Musis venit gloria.* ἐννέπετε ὑμνείουσαι, est ὑμνεῖτε. ut inferiùs v. 33: Ἀλλά τε πολλὰ Ἁρπάζων ἐφόρεις pro ἥρπαζες, & v. 43. κρύψαντες ἔχουσι βίον, pro ἔκρυψαν. Apud Hom. βῆ δ' ἴον pro ἔβη, ᾤχετο φεύγων pro ἔφυγε, & sexcenta talia. Solere verò Poëtas Numina, quorum opem implorant ex locis, quæ iis erant sacrata, vocare; Musas ex Parnasso, Pieria, Helicone, Pindo; Apollinem ex Delo, Lycia, Xantho, quis tam hospes est in il-

lorum lectione qui ignoret? Et sic hunc locum intellectum olim fuisse locuples testis est Aristides hymno in Jovem: Εἶεν δὴ Μοῦσαι Διὸς παῖδες, ἐ γὰρ ἔγωγε ὁρῶ πότε ἄν τις ὑμᾶς ἄμεινον προλίποιεν ἢ νῦν. εἴτ' ὑμεῖς γε ἐπ' Ὀλύμπου σὺν Ἀπόλλωνι Μουσηγέτῃ τὴν θείαν ᾠδὴν ᾄδετε ὑμνοῦσαι τὸν ὑμέτερόν τε καὶ τὸν ὅλων πατέρα, εἴτε Πιερία φίλον ὑμῖν οἰκητήριον, εἴτε ὁ Ἑλικῶνι τῷ Βοιωτίῳ χορεύετε. *Agite ergo Musæ, Jovis filiæ, (nec enim vos umquam aliàs quàm nunc invocare præstiterit) sive in Olympo cum duce Apolline divinum canitis canticum, vestrum simul & universorum patrem celebrantes, sive Pierium vos delectat domicilium, sive in Bœotio Helicone choreas ducitis.* In versu secundo δὴ legitur in utroque MS. Vossiano, ut & meo, nec non in editionibus priscis, Veneta Victoris Trincavelli, Florentina Juntæ, aliisque, & id omnes agnoscunt Interpretes veteres, ut mirer H. Stephanum solius Eustathii auctoritate compulsum reposuisse δ', quod deinceps plerasque editiones occupavit. Habet ista particula obsecrandi vim in hisce formulis, δεῦρο δὴ, φέρε δὴ, ἴθι δὴ, age, sis, quæso. Hom. ἄξον δὴ ἴσχε Διομήδεα. Socrates in Phædro apud Platonem: ἄγετε δὴ ὦ Μοῦσαι, quo expressit hoc nostri Poëtæ: δεῦτε δὴ ὦ Μοῦσαι. Sed totus locus Platonis addendus est, ut ex illo menda eluatur. Socrates ibi ait: ἄγετε δὴ, ὦ Μοῦσαι, εἴ τε δι' ᾠδῆς εἴδους λιγείας, εἴτε διὰ γένους μουσικὸν τὸ λιγύφωνον πρόσωνυμίαν ἔχετ' ἐπωνυμίαν, ξυνάδουσαι τῷ μύθῳ, ὃν μοι οὗτος ὁ βελτίστος ἄρτι λέγει. Quid hic τὸ λιγύφωνον, scribendum puto τὸ λιγυρὸν, & vertendum: *Agite igitur, ô Musæ, dulces sive propter cantûs genus, sive propter Musicæ genus suave, hoc nomen consecutæ estis, mihi adsitis in hoc sermone quem me hic amicus optimus jubet habere.*

v. 3. Οὕνεκα δὴ βροτοῖσι] Hos duos versus aliter distinximus, & exposuimus quàm vulgò fit, uti apparet ex nostra editione. Vide inferiùs rationes in notis ad v. 430. Θεογνίδος. Οὕνεκα δὴ est, ut apud Demosthenem δὴ τοὺς θεοὺς, *Deorum beneficio & munere.* Sic & Johann. VI. 51. καθὼς ἀπέστειλέ με ὁ Πατὴρ, κἀγὼ ζῶ διὰ τὸν Πατέρα. *Sic ego vivo, beneficio patris.*

v. 5. Ῥεῖα μὲν γὰρ βεραί, ῥεῖα δὲ βεραίνεται κολάπτει.] Uterque Codex MS utroque loco legit ῥεῖα. quam veram lectionem esse Tzetzes ostendit: Τὸ ῥεῖα σημαίνοις ἐπὶ τοῦ ῥεῖ μακρᾶς συλλαβῆς, καὶ τὸ ἄλφα εἰς μίαν μακρόν. Nec aliter apud Homerum in omnibus legitur codicibus Iliad. ρ.

Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγουσιν ὑπ' ὀξὺ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.

Quæ loca malè Guilielmus Canterus, decus nostræ Trajecti, sollicitavit. Hesiodus:

Εἶμεν πολεῦν, θέρος δὲ πανωλέα ἐ σ' ἀπατήσῃ.

Ubi rursus malè mutat in ἴαμεν. Hom. Il. π.

Αἶψα ζωὸν πίμπλης Σαρπηδόνα ἐνδὸν δόμοιο.

Idem Iliad. υ.

Ἴσον τείνειν πολέμοιο τέλος, οὔ μοι μέλλει ῥεῖα.

v. 6. Ἄδηλον αὔξει] *Obscurum auget.* hoc est, evehit, ornat, Callim.

lim. hymno in Jovem v. 95: *Οὐκ ἀρετῆς ἄνευ ὄλβος ἐπίστασται ἄνδρας ἀέξειν. Sine virtute divitiæ non possunt homines ornare.* Homero est πρὸς ἀρέσκειν. In qua notione quum & Latinis augere ponatur, retinui hoc verbum in versione. Sueton. Claud. *In semet augendo parcus atque civilis nomine Imperatoris abstinuit, nimios honores recusavit.* C. Nepos Phocione: *Namque auctus ornatúsque à Demosthene eum quem tenebat gradum adscenderat.*

v. 7. Ἀγκώνας κάρφει] Versiones vulgatæ: *superbum contrahit.* Alii: *desiccat.* Ineptè. Rectè Proclus ostenderat κάρφειν hîc esse ἀντὶ τῆς πτωχῶν καὶ πενικῶν. Vertimus cum Horatio, *attenuat*, qui hunc locum expressit, ut pridem Muretus observavit:

Valet ima summis
Mutare, & insignem attenuat Deus. inferiùs v. 575:
Ὥρῃ σὺ ἀμήσεω ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρφῃ.
Tempore messis quando sol corpus attenuat, hoc est, corporis vires exhaurit, atterit.

v. 9. Δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας] *Justè rege judicia.* Sic benè prisci omnes Interpretes hunc locum declarant, qui hæc retulerunt ad Jovem. Δίκη est σὺν δίκῃ, sive σὺν δίκῃ, ut Moschopulus. δίκῃ ἰθύνειν θέμιστας est præesse judiciis, & ea sic gubernare ut leges exerceantur, & justæ ferantur sententiæ. ἰθύνειν est regere, gubernare. Hesych. ἰθύνει, κατευθύνει, ἡγεμονεῖ, διοικεῖ, οἰθύνει, κυβερνᾷ. Jupiter enim Justitiæ Præses & vindex habebatur. Plutarchus: οὐδὲ ἐνίδρυται ἀπαιδεύτως. Ὁ μὲν Ζεὺς οὐκ ἔχει τὴν Δίκην παρεδρεύουσαν, ἀλλ' αὐτὸς Δίκη καὶ Θέμις ἐστὶ, καὶ νόμων ὁ παλαιότατος καὶ τελειότατος. *Jovi Justitia non adsidet; sed ipse est Justitia & Themis, & lex antiquissima & perfectissima.* Callimachus hymno in Jovem: v. 81.

Δῶκας δὲ πολίεσσι φυλακτάρας. ἔσσο δ' αὐτὸς
Ἄκρης τοῦ πολίοιο ἐπόψιος οὔτε δίκῃσι
Λαὸν ὑπὸ σκολιῆς, οὔ τ' ἴμπαλιν ἰθύνουσιν.

Constituisti qui urbes custodiant: tuique ipse præsides in arcibus, Inspector tam eorum qui legibus populum sub iniquis, quàm eorum qui aliter gubernant. Sic hic locus vertendus. Jovi enim arces sacræ sunt, teste Aristide hymno in Jovem, qui & ibi docet Jovem esse præsidem Justitiæ. Vide & Euripidis Troad. In Theogonia eodem sensu dixit ἀξιεπαίνους θέμιστας δίκας vers. 85, de rege:

Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι ἀξιεπαίνοισι θέμιστας
Ἰθείῃσι δίκῃσιν.

Omnes ipsum respiciunt reddentem jus rectis judiciis V. 886. Ingeniosè quidem vir summus pro πίεσιν legit πέσῃ. Sed quomodo ἰδὼν αἴσαν in commodè possit tribui Persæ non video: quin tota oratio videtur huic emendationi & sententiæ τῷ νῦν adversari. Hæc enim Poëtæ mens est, audi intuens & auscultans, uti jus valeat regente te, utique ego Persæ vera præcipiam. Aliquid petit in publicum, aliquid sibi. Sic olim sentiebam de hoc loco, sed accuratiùs cùm nunc illum

expenderem, vidi eundum esse in sententiam magni viri Danielis Heinsii, qui contra veteres Interpretes vidit non hæc referenda esse ad Jovem, perperámque vulgò hos versus legi & distingui. Sententiam autem esse, Vide & attende Persa, & sine ambitione judica: ego verò, ô Persa, tibi vera præcipiam. Itaque sic cum Heinsio interpungo. κλῦθι ἰδὼν αἴσαν τε· δίκης δ' ἴδυς θάμισσε Τόνῃ, ἐγὼ δέ κε Πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην. In meo sanè MS. legitur Πέρσῃ, non Πέρσῃ. Ceterùm non Pausanias tantùm, quod Scaliger observavit, sed etiam Aristarchus hos priores decem versus obelis suis jugulavit, & Praxiphanes discipulus Theophrasti, notante Tzetze, in pervetusto libro illos se non reperisse testatus est. Praxiphanes autem iste videtur esse ille, qui à Diogene Laërtio in vita Platonis, narratur Platonis & Isocratis sermonem de Poëtis prodidisse memoriæ. Hujus Praxiphanis etiam alibi meminit Diogenes. Cujus ætatis fuerit non observarunt docti Interpretes, quod ex hoc Tzetzis annotatione discimus.

v. 11. Τῷ μέν κεν ἐπαινέσειεν νόησις] Uterque MS. Vossianus & editio Basileensis Isingrini: ἐπαινέσειεν. Quod quis non probet præ duro illo diplasiasmo?

v. 13. Διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχοντες] Mirum quid Interpretibus Latinis in mentem venerit, qui hæc ita vertunt: *in diversa autem animum distrahunt*. quo nihil à Poëtæ sensu & Græcis verbis potest fingi alienius. Ἀνδίχα θυμὸν ἔχειν Homero est δίχα θυμὸν ἔχειν, dissentire, discrepare. Il. υ, v. 31:

Βὰν δ' ἴμεν πόλεμόνδε θεοὶ δίχα θυμὸν ἔχοντες.
Ibant in prælium Dii discrepantem animum habentes.

hoc est, à se invicem dissentientes, aliis stantibus pro Troja, aliis in Trojam. Ubi vulgò versiones ineptè: *divisum animum habentes*, pro quo alii dicunt ἄνδιχα θυμὸν ἔχειν. Quid verò miri Poëtam ἔχειν tribuere animum, quum inter Deas referantur & hîc & in Theogonia?

v. 15. Ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης.

Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔχειν πρόσω βαρέειν] Hæc cum Tzetze non sic accipienda sunt, quasi Deus sit malorum auctor. Sed hæc est Hesiodi mens, omnia quæ geruntur Dei numine geri: illum hominibus aut propter vitia, quibus sunt obnoxii, aliásque causas nobis sæpè parum exploratas, corrumpere consilia, sanam eripere mentem, & contendendi ac ligitandi libidinem immittere. Penelope apud Homer. Ὀδυσ. ψ.

Μαῖα φίλη, μαργοί σε θεοὶ θέσαν, οἵ τε δύνανται
Ἄφρονα ποιῆσαι, καὶ ἐπίφρονα τοῖς μὲν ἔοντα,
Καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν.

Nutrix dilecta, insanam te Dii fecerunt, qui possunt insipientem reddere, qui vel prudentissimus fuerit, & delirum prudentiæ compotem reddiderunt. Nam ut benè alius Poëta:

Ὅτῳ γὰρ ἐργὰ δαιμόνων βλάπτει νοῦν,

Τούτῳ

Τούτῳ τὸ πρῶτον ἐξαφαιρεῖται φρενῶν,
Τὸν νοῦν τ' ἐσθλὸν εἰς δὲ τὴν χείρω τρέπει
Γνώμην, ἵν' εἰδῇ μηδὲν ὧν ἁμαρτάνει.

Quando ira deorum aliquem lædit, huic primò eripit prudentiam, & sanam mentem, & in deterius mutat consilia, ut non videat quæ peccat. P. Syrus Mimus: *Fortuna quem vult perdere stultum facit.*

v. 17. Νὺξ ἐρεβεννὴ] Nox habetur mater omnium rerum tristium & malarum, sicut in sacris litteris tenebræ. *Opera tenebrarum* apud Apostolum, *projici in exteriores tenebras*, apud Matthæum. Sic contra Deus dicitur apud Prophetam *indutus luce, habitare in luce inaccessa*, & felicitas sempiterna sæpè *lux* appellatur.

v. 19. Γαίης ἐν ῥίζῃσιν] Hæc verba non referenda esse ad Jovem, cum antiquis Hesiodi Interpretibus, præclarè monuit Daniel Heinsius ὁ πάνυ, cui Hesiodus & omne litterarum genus plurimùm debet. Nihil certius hæc ad Ἔριν pertinere bonam, quam Philosophi φιλίαν dicunt, quæ dicitur in terra habitare inter homines. Inde Empedocles Agrigentinus Physicus antiquissimus, qui principia omnium rerum præter quatuor elementa constituit Νεῖκος & Φιλίαν.

Τέσσαρα γὰρ πάντων ῥιζώματα πρῶτον ἄκουε.
Ζεὺς ἀργὴς, Ἥρη τε φερέσβιος, ἠδ' Ἀϊδωνεύς.
Νῆστις θ' ἣ δακρύοις τέγγει κρούνωμα βρότειον.
Νεῖκος τ' οὐλόμενον δίχα τῶν ἀτάλαντον ἁπάντη.
Καὶ φιλίη μετὰ τοῖσιν, ἴσον μῆκός τε πλάτος τε.

Quatuor omnium rerum principia primus audi, Jupiter candidus, Juno alma, & Pluto, Ac Nestis quæ lacrymis tingit humanas scatebras, Et contentio perniciosa quæ absque iis par est ubique, Et amicitia cum his quæ æquè longa ac lata est. De quibus Sextus Empiricus adversus Mathematicos: Ἐξ παραδίδωσι τὰς τῶν ὄντων ἀρχάς· τέσσαρας μὲν τὰς ὑλικὰς, γῆν, ὕδωρ, ἀέρα, πῦρ· δύο δὲ τὰς δραστηρίους φιλίαν καὶ νεῖκος. *Sex tradit rerum principia. Quatuor quidem materialia, terram, aquam, aërem, ignem. Duo autem operantia, amicitiam & discordiam.* Vide & Diogen. Laërt. in vita Empedoclis. Latini Interpretes Hesiodi πολλὸν ἀμείνω cum ἀνδράσι conjungunt, quasi Hesiodus dixerit contentionem bonam longè meliorem esse hominibus: quos redarguit copula & συνέπεια, quæ ita constituenda Θῆκε δέ μιν πολλὸν ἀμείνω, scilicet ἔριν Κρονίδης ἐν γαίης ῥίζῃσιν καὶ ἀνδράσι. Posuit illam longè meliorem in terræ radicibus, hoc est, in terra & inter homines. Ἐν ἀπὸ κοινοῦ repetendum.

v. 20. Εἰς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων Πλούσιον, ὃς σπεύδει ἀρόμμεναι ἠδὲ φυτεύειν] Hîc rursus Interpretes malè gesserunt suas partes, qui secundum versum sic transtulerunt, ut si ὃς hîc esset relativum, quum tamen hîc ponatur pro οὗτος, quod discere poterant ex Moschopulo & Proclo. Glossæ MS. Vossianæ: ὃς, οὗτος, πτωχός. Iners, inquit, videns alium labore divitias invenisse, & ipse eadem ratione opes quærere studet. Eodem sensu inferiùs:

Εἰ δὲ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀργὸς
Πλουτοῦντα.

Quòd si laborares mox te æmulabitur otiosus ditescentem.

Tzetzes videtur legisse ὡς. Porrò in MS. legitur ἀφίδμαι. quam lectionem tuetur Tzetzes, qui propter liquidam μ τὸ ρ producti contendit. Proclus verò hoc à Græcorum Poëtarum consuetudine alienum esse in talibus infinitivis affirmat, ideóque τὸ μ geminandum.

v. 23. Εἰς ἄφενον αὐτούδοντα] MS. I. Voss. εἰς ἄφενον αὐτούδοντα. Sic etiam Moschopulus: Ἄφενος ὁ λόγῳ τῶ ἀρῶν τῶ σύσαντῶ ἀθροιζόμενος πλοῦτος. τὸ αὐτὸ καὶ βίος, ἀφ' οὗ βιοῦ τις δηλονότι. λέγεται δὲ ὁ ἄφενος δροσερικῶς, καὶ τὸ ἄφενος ἀδιστίρως. Sic legendus hic locus. Vulgò malè & sine sensu λόγῳ τῶ ὄρων τῶ σύσαντῶ. Eadem ratione peccarunt in ἀφνεῖος apud eumdem Moschopulum v. 32. ubi vide Proclum.

v. 29. Ἀγορῆς ἐπάκουον ἐόντα] Græci Scholiastæ omnes rectè ἀγορῆς explicant ῥημάτων καὶ φωνῶν ἤγουν φιλονεικιῶν κινημάτων ἐν ἀγορᾷ. Latinos verò quis ferat, qui *fori auscultatorem* transtulerunt? Quis Latinè sciens intelligat quid sibi velit *fori auscultator?* Verte: *concionum auditor.* Ἀγορῆς ἐπακοὶ sunt homines subrostranei, ἀγοραῖοι, Aristophani ἀγορᾶς παρεστήμμενοι, circumforanei, concionales, *qui*, ut Livius ait, *concionibus hærent adfixi & in foro vivunt:* sive ut Cic. 1. de Orat. c. ult. *qui in subsellii habitant*, quamvis ibi loquatur de causidicis. Latinis propriè tales homines canalicolæ. Gell. IV, 20: *Qui jurabat cavillator quidam & canalicola, & nimis ridicularius fuit.* Vid. Festum: Dicuntur & homines ordinarii. Festus: *Ordinarium hominem Oppius ait dici solitum scurram, & improbum, qui assiduè in litibus moraretur, ob eámque causam in ordine staret adeuntium prætorem. At Ælius Stilo qui minimè ordine viveret.* Ἀγορῆς ἐπακοὺς εἶναι Plauto est *foro operam dare.* Terent. *lites sequi.* Posses tamen etiam exponere ἀγορῆς ἐπακοὺς, *fori auditor*, ut apud auctorem dialogi de causis corruptæ eloquentiæ, quem ego quidem Quintiliani esse nullus dubito. Rationes aliàs dabo. Is cap. 34. adolescentes, qui in subselliis quotidie nobiles causarum patronos audiebant orantes, vocat *fori auditores: Atque hercule, sub ejusmodi præceptionibus juvenis ille de quo loquimur, oratorum discipulus, fori auditor, sectator judiciorum, eruditus & assuefactus alienis experimentis, &c.* Sed hîc in bonam partem accipitur.

v. 30. Ὥρη γὰρ τ' ὀλίγῃ πέλεται] Non est ut recedamus à lectione librorum & Interpretum veterum expositione, qui aiunt ὥρα ψιλῶς, & interpretantur φροντίδα, sicut & MS. I. Vossianus cum Glossis: ὥρη νοικίων τ' ἀγορίων τε, ἡ φροντὶς διοικήσεων, δημοσιεύσεων. Verba verò hæc ὥρη ὀλίγῃ πέλεται νοικίων τ' ἀγορίων τε sunt ὀλιγωρεῖ νοίκων καὶ ἀγορῶν vel ὀλιγωρεῖν χρὴ νοίκων τ' ἀγορῶν τε, non curare debet forenses curas. Inferiùs v. 208. Τῇ δὴ εἶς, ᾗ σ' αὖ' ἐγώ τε ἄγω. *Hac is, qua te duco.* hoc est, ire debes. Hom. Iliad. χ. v. 62. Αὖθι μένω μετὰ τοῖσι διδεγμένος εἰσόκεν ἔλθῃς; Ἢ ἴω μετὰ σ' αὖτις; *Illic maneo cum his expectans donec*

donec venias? An te sequor rursus? Μένω, θέω, est *μένειν, θέειν δεῖ.* Luc. VIII, 19. *Σὺ εἶ ἐρχόμενος, ἢ ἄλλον προσδοκῶμεν. Tu ne es qui venturus est, an alium expectamus?* vide & Matth. XXVI, 8. *Πέλεται* pro *πέλεσθαι δεῖ.* Sic sæpè præsens accipitur. Eurip. Hec. 163.

Ποίαν ἢ ταύτην, ἢ κείνην πίῃ; *Quamnam, hancne an illam eo?* pro *πίειν δεῖ.* Quomodo non infrequenter occurrit apud Scriptores sacros. Matth. III: *Πᾶν οὖν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. Omnis arbor non ferens fructum bonum exscindatur & in ignem conjicitur.* Hoc est, exscindi & in ignem conjici debet.

CAPUT II.

Hesiodi obscurus locus expositus contra Græcos & Latinos Interpretes. *Ὡρήϊος βίος· ὡρήϊοι καρποί. ὡρήϊον ὕδωρ. ὥρη ἔτους.* Lectio antiqua Poëtæ bis asserta. *Ἐργάζεσθαι. ἔργον.* Dimidium plus toto. *πηδάλιον.* SCtum in Pandecte illustratum, repudiata Commentatorum sententia. Gubernacula in navibus Veterum duo. Hesiodus emaculatus. *Γυρόφοροι μελεδῶνες.* Interpretum varii lapsus.

v. 31. *Ὡ τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπιστιγὸς κρυπτάνεται*

Ὡρήϊος] *Βίος ὡρήϊος* Latini interpretantur, *victus tempestivus.* Græci verò magistri, *ex singulis anni partibus collectus.* Quod quidem ferri posset. Nam *ὡρήϊοι καρποὶ* sunt omnes fructus è terra provenientes qui in mensis secundis apponuntur pro anni & temporis ratione, ut verni flores, æstiva mala, pira, pepones, autumnales uvæ, & quæ hyeme possunt haberi. Antigonus Carystius in vita Menedemi. *Τραγήματα μὲν θέρους, ἢ κύαμος σπανιώτερον δὲ καὶ τὴν ὡρήϊον ἐπιφέρετο τὴν, ἢ μὲν θέρους ἄπιος ἢ ῥοιά. ἢ δὲ ἔαρος ἄχρας, κρατὶ δὲ τὴν χειμερινὴν ὥρην ἰσχάδες. Pro bellariis dabatur lupinum & sæpiùs faba: Nonnumquam ex fructibus, quos illa pars anni ediderat, quidpiam apponebatur, æstate malum Punicum, vere ervilia, hyeme carica.* Malè Interpres Dipnosophistæ reddit: *ex fructibus horariis.* vid. Galen. de aliment. facult. II, 2. qui docet propriè Græcis *ὡρήϊος καρπὸς* dici de talibus *τραγήμασι*, non de frumento, de quo hic tamen agi omnes vident. Sic & apud Ælian. Var. Hist. I, 31. *ὡρήϊα τραγήματα.* Perfunctissimum itaque habeo *ὡρήϊον βίον* esse fructus æstivos, qui *ἐν ὥρᾳ, ἤγουν ἐν ὥρᾳ ἔτους*, æstate, diebus canicularibus tempore messis colliguntur. *ὥρη* enim & *ὥρη ἔτους κατ' ἐξοχὴν* significat

cat æstatem, & quidem adultam, dies caniculares, ut Galenus in variis locis tradit. Hinc ὀπωρινὸς est æstivus. ὀπωρινὸν ὕδωρ apud Hippocratem Galenus ostendit esse pluviam aquam, quæ media æstate cadit, καὶ τὸν κοινὸν ὀνομαζόμενον ὄπωρον ἔτος. *tempore illo quod vocant ὄπωρον ἔτος*, hoc est, dies caniculares. Plinius sanè ὀπωρινὸν μέλι vertit mel æstivum, ut pulcrè notavit vir Magnus ad Athenæum III. Animadvers. cap. 6. Nec aliter capiendum inferiùs v. 309:

Ὡς κέ τοι ὀπωρίν βιότου πλήσωσι κοπίδες.

Ut victu æstate collecto impleantur horrea.

In sequente versu nescio cur contra manu exaratorum librorum & priscarum editionum fidem recentiores scribant Τῷ κε κορεσσάμενος, sed video hoc ab H. Stephano profectum qui κε putat sejungendum & pro ἂν poni. Sed rectiùs MSS. & omnes scholiorum Auctores scribunt κεκορεσσάμενος· cujus libertatis poëticæ exempla quis desideret nisi puer? Nemo enim ignorat apud Homerum κεκόνωται pro κόνται, λελάβωσι pro λάβωσι. Levia hæc sunt, fateor, nec monerem, nisi Stephani auctoritas multos in errorem induxisset.

v. 39. Δίκλω δικάσαι] MS. uterque & editio Ulpii apud Isingrinum, δικῶσαι. Stephan. δικάσαι. Sed rectiùs vulgatæ, metro poscente. Phocylides etiam in editione Stephani:

Ἢν σὺ κακῶς δικάσῃς, δὶς θεὸς μετέπειτα δικάσει

Scaliger in libro suo notavit, ἐθέλωσι hic positum esse pro ἤθελον. verè.

v. 40. Ὅσσον πλέον ἥμισυ παντὸς] Quàm variæ sint hujus loci expositiones nemo ignorat. Mihi maximè probatur Platonis & Aristotelis, uterque, ille III. Lib. de legib. hic IV. Polit. præstare censet dimidium, si illo moderatè utaris, toto, hoc est, magnis divitiis, si luxu diffluas, aut turpiter prodigas. Ejusdem ferè sententiæ est illud Catonis in distichis: *Quod nimium est fugito, parvo gaudere memento.* Sed tamen hic propriè docet fratrem Poëta, omissis litibus, præstare quietam possessionem dimidii, quàm totius litibus quærendam, præsertim si parcè vivas. Nam ut verè Lucretius Lib. V. *Quod si quis vera vitam ratione gubernet, Divitiæ grandes homini sunt vivere parcè.* Sequens versus id docet, in quo parcimoniam, quæ tam magnum est vectigal, tantopere laudat. Propter eamdem causam Pythagoras quoque deterrebat ab usu carnium homines, ὡς ἀπαιδεύτους αὐτοῖς εἶναι τὰς τροφὰς, ἄπυρα προσφερομένοις, καὶ λιτὸν ὕδωρ πίνειν. οὕτω γὰρ καὶ σώματος ὑγίειαν, καὶ ψυχῆς ὀξύτητα παρεσκεύαζε, *ut homines victui tenui assuefierent, ut cùm cibis minimè coctis uterentur, & aquam solam biberent, facilem haberent vivendi rationem. Hinc etiam tam corporis sanitatem, quàm acumen animi illis accessurum*, teste Diog. Laërtio in Pythag.

v. 43. Ῥηϊδίως γὰρ κεν ἐπ' ἤματι ἐρξάσκοις] Verte: *Facilè enim uno die tantùm quæsivisses.* Vulgò: *tantùm operatus esses.* Sed ἐργάζομαι hic est labore parare, acquirere. Subintelligendum autem ex præcedente

dente versu βίον. Quod loquendi genus postea imitatus est Andocides: ἐργάσασθαι τὸν βίον ἐκ τοῦ δικαίου καὶ ταῖν χεροῖν. *victum quærere justè suis manibus.* Ἐργάζεσθαι βίον est victum parare, quærere unde utamur, *vitam quærere*, ut Ennius loquitur. *Nautísque mari quærentibus vitam.* Vita Latinis, æquè ut Græcis βίος, est victus, alimenta, quæ ad vitam tuendam pertinent. Et sic hoc loco capiendum, non pro incertis vitæ casibus, ex sequentibus liquidò apparet. Ἐργάζεσθαι eamdem vim quoque apud Platonem tenet: Καὶ τὰ ἐπιτήδεια ταύτην ἐργασομένην καὶ τὴν οἰκίαν θρέψουσαν. *Et alimenta ipsam quæsituram, & familiam sustentaturam.* Herod. I, 34. ἐργασάμενον δὲ χρήματα μεγάλα, θελήσας ὀπίσω ἐς Κόρινθον ἀπίκεσθαι. *Cùm magnam pecuniam acquisivisset voluisse redire Corinthum.* Joh. VI, 27. ἐργάζεσθε μὴ τὴν βρῶσιν τὴν ἀπολλυμένην, hoc est, *nolite conquirere victum qui perit.* Obscurè vulgatus. *Operamini non cibus, qui perit.* Nec meliùs Beza, *Operamini non cibo qui perit.* Hinc & ἐργάζεσθαι simpliciter est quæstum facere, acquirere, ut apud Demosthenem in orat. contra Apaturium: ναυτικῶς ἐργάζεσθαι est quæstum facere pecunia in fœnore nautico collocata. Sic optimè illum locum emendavit maximus virorum Salmasius, cui nihil viget par & secundum. Inde ἔργον est lucrum, quæstus. Sophocles:

Ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην.

Sed nullum lucrum est ista deplorare. Ubi Scholiastes: οὐδὲν ἔργον, οὐδὲν ὄφελος. Quia verò nullus quæstus est uberior, quàm qui ex usuris & fœnore capitur, ἔργον, & ἐργασία κατ' ἐξοχὴν dicitur de fœnore: ἐργάζεσθαι χρήματα est exercere pecuniam, fœnori locare, ut rectè à viris doctis ostensum est jam pridem. Matth. XXVI, 16. εἰργάζετο ἐν αὐτοῖς, scilicet, πέντε ταλάντοις. *quæstum fecit illis* scilicet quinque talentis. Est Hebraïcum loquendi genus ἐργάζεσθαι ἔν τινι, pro quo Græci ἐργάζεσθαι τινι. Vide Bezam.

v. 45. Αἶψά κε πηδάλιον] Miror omnes versiones Latinas quas mihi videre licuit, πηδάλιον hîc interpretari temonem, stivam, quum mihi sit exploratissimum intelligi clavum navis, seu gubernaculum. Glossæ MS. Vossii: πηδάλιον αὐχένιον. sed, etsi aliæ deessent rationes, non sinit nos dubitare de hac interpretatione v. 627:

Πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.

Clavum artificiosè factum super fumum suspendito.

Ibi præcepta expedit quid hyeme, confecta navigatione, sit faciendum: solebant autem tum clavos in fumo suspendere, quo credebantur indurari ac à putredine servari, æquè ut nunc caro salita fumo induratur. Virg. 1. Georg.

Et suspensa fecis exploret robora fumus.

Aristophanes in Ὄρνισι:

Πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἦρος, χειμῶνος, ὀπώρας.
Σπείρειν μὲν, ὅταν γέρανος κρώζουσ' ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρεῖ,
Καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζει κρεμάσαντι καθεύδειν.

Primùm quidem tempora ostendimus nos veris, hyemis, autumni,

Seminare

Seminare quidem quando grus crucitans in Libyam decedit,
Et tunc jubet nautam suspendentem clavum dormire.

hoc est, quum tempus est naves subducendi, clavum suspendendi, & nautæ possunt securè in utramque aurem dormire. Malè & ibi Interpretes πηδάλιον temonem vertunt. Aristophanem hæc loca Hesiodi, de quibus agimus cùm maximè, respicere facilè intelligunt omnes, & clarè Scholiastes ostendit; Καὶ τοῦτο περὶ τὸ Ἡσίοδον, αὐτίκα πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ κρεμᾶν κελεύει, καὶ πηδάλιον δὲ ἐνεργὸς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσθαι. Duas vitam tuendi rationes Veteres præcipuè coluisse in hoc opere docet Hesiodus, navigationem nimirum & agriculturam. Aut mare exercebant negotiando, aut terram conserendo & colendo. Utroque hoc victum parandi modo ærumnoso & laborioso essemus levati, inquit Poëta, neque in mari jactari cum tanto periculo, neque opere rustico nos defatigari necesse esset, si Deus non occultasset facilem illam victum & amictum curandi viam. Suspenderes clavum fumo, quod solebant hyeme facere, quum clausa essent maria, & naves subductæ, & navigandi studium deponeres, numquam mare tentares & infidis procellis tuum caput quæstûs causâ committeres. Nec aliter Proclus. Vidit quoque D. Heinsius sensum hujus loci in Introductione, sed nec ipse in tot suis editionibus fœdum hoc mendum expunxit, nec ab aliis editoribus fuit auditus. Ab hoc more proverbium natum ὑπὲρ καπνοῦ πηδάλιον, de iis qui artem desinunt, nec ampliùs exercent, sed otio se dedunt. Eustath. ad Iliad. I. pag. 650. edit. Basil. δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ καπνοῦ καὶ παροιμία τὸ ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον ἐπὶ τῶν ἀργούντων, καὶ καταλυόντων τὰς τέχνας, ἐποῖον τι καὶ τὸ ἐπὶ πικτάλου τόξον ἢ κιθάρας ἀγκρεμάσαι. *Unde liquet paræmia ducta à fumo, super fumum gubernaculum, de otiosis, & artes desinentibus, quale est in clavo suspendere arcum aut citharam.* Hæc de πηδαλίῳ disputatio in mentem mihi revocat SCtum Claudianis temporibus factum, cujus fragmentum nobis servatur lib. XLVII. II. Tit. IX, l. 3. §. 8: *Ut si quis ex naufragio clavum vel unum ex his abstulerit, omnium rerum nomine teneatur.* Hic Interpretibus aqua hæret dubitantibus quid per clavos Imperator intelligat, quum non nisi unum in navi clavum esse existiment. Sunt viri eruditissimi qui docent clavum modò pro ἄκρῳ τοῦ πηδαλίου, modò pro toto poni gubernaculo, & clavos hîc esse gubernacula clavo annexa. Quod sanè ego quid sit non capio. Gubernaculum enim habet unum clavum, numquam duos. Gubernaculi partes sunt οἴαξ, φθεὶρ, πλεύχον, αὐχήν. Οἴαξ est clavus, quo, ut Isidorus inquit, regitur gubernaculum. Naves verò Veterum paulò majores duo habebant gubernacula, duos clavos. Hinc Græcis dicuntur ἀμφίπρυμνοι tales naves. Petron: *Nunc per puppim per ipsa gubernacula dilabendum est, à quorum regione funis descendit, qui scaphæ custodiam tenet.* Idem: *Pergit interim tempestas mandata fatorum exequi, omnésque reliquias navis expugnat. Non arbor erat relicta, non gubernacula, non funis, aut remus.* Apud Heliodorum

liodorum V. Æthiopic. Theagenes & Chariclea ad Ithacæ promontorium appellunt, τὸ πηδαλίον ἡμίπορον ἀπεβαλόντες, altero clavo amisso. Lucas Act. XXVII. in Pauli nave dixit in numero multitudinis πᾶς ζεύγματα τὸ πηδαλίων, vincula clavorum. Sed omnium clarissimè genuinus Hippolytus de Anti-Christo quem ante non multos annos edidit Marquardus Gudius, vir doctissimus & mihi conjunctissimus, cui brevi plurimùm res litteraria debebit, in elegantissima comparatione Ecclesiæ cum navi: Θάλασσά ἐστιν ὁ κόσμος, ἐν ᾧ ἡ ἐκκλησία, ὡς ναῦς ἐν πελάγει χειμαζόμενα μὲν ἀλλ' οὐκ ἀπόλλυται. ἔχει δὲ μεθ' ἑαυτῆς τὰ ἱματισμὸν Κυβερνήτην Χριστόν. Φέρει δὲ ἀν μέσῳ τὸ πρόπαιον τὸ κατὰ τὸ θανάτου, ὡς τὸν γαυρὸν τὸν Κυρίου μεθ' ἑαυτῆς βαστάζουσα. Ἔστι δὲ αὐτῆς μὲν πρώρα ἡ ἀνατολή, πρύμνα δὲ ἡ δύσις τὸ δὲ κύκλον, μετανοεῖα. εἴακες δὲ δύο αἱ δύο λαμπήνας. Sic enim rectè MS. Eboracensis. Possunt hi clavi videri in columna Trajani & Argo navi, in signis cœlestibus apud Aratum. Vide Lipsium ad II. Taciti annalem c. 6. Samuel. Bochartum, virum summæ eruditionis, qui in omni doctrinæ genere primas tenet, in Hierozoico, & Cl. Schefferum de militia navali. Sed hæc in transcursu.

v. 48. Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης] MS. II. ἀγκυλόμητις, quomodo legendum censet Moschopulus: sicut ποικιλόμητις, δολόμητις, quæ tamen in secundo casu inflectuntur ac si primi λῆξις esset ητος. Sic noster in Theog. αἰολόμητις Προμηθεὺς. Apud Hom. πολύμητις, πύμητις. Proclus tamen secutus auctoritatem Plutarchi, qui & ipse olim in Hesiodum Commentarios edidit, quos Gellius laudat Noct. Att. XX, 8, & Proclus frequenter, tuetur ἀγκυλομήτης. Eustathius verò ad Ὀδυσ. γ, ait utramque terminationem apud Veteres inveniri. Illam in ητος esse à μήδω, hanc verò à μῆτις, ἡ βουλή.

v. 51. Διὸς παρὰ μηλίοισι] Imperitè μηλίοις & μηλίστης vertunt consultus, quum potiùs sit consilii plenus, consiliorum auctor, μέγα βουλεύων ut rectè circumscribit Theocritus notante Eustath. ad Iliad. α. Nec hoc prætermiserunt viri eruditi, sed surdis narrarunt fabulam. In præcedente versu παῖς Ἰαπετιονίδαο verte: filius Japeti. Gloss. Vetus: Παῖς ὁ υἱός, Filius. Non ignoro Latinis quoque Poëtis puer pro filio dici, ut Veneris puer apud Ovidium Cupido, Latonæ puer Horatio Apollo, sed in versionibus, quæ in tironum & Græcæ linguæ non satis peritorum gratiam adornantur, hæc non habent locum. ἐὺς autem reddidi egregius. Moschopulus exponit καλός. Et Hesych. ἐὺς, ἀγαθὸς, καλὸς, μέγας, εὐτυχής. Glossæ MS. Voss. ἐὺς, μέγας. Sanè apud Hom. conjungitur ἐὺς τε μέγας τε. Sic in Ἀσπίδι v. 25. ἐὺς παῖς Ἀλκαίοιο. egregius filius Alcai. ubi Interpretes: præstans puer.

v. 55. Pro χαίρεις prior liber Vossianus χαίρεις.

v. 63. Ἀθανάτας τε θεαῖς εἰς ὦπα ἴδοιεν] MS. I. editio Isingrini, Tzetzes: ἀθανάτης θεῆς. Idem codex, ut & Palatinus, sequenti versu legunt παρθενικῆς pro παρθενικαῖς, quam lectionem Proclus quoque agnoscit. Nec aliter scripsit Hesiodus. Glossæ MS. Palatini li-

bri

bri exponunt optimè πανδόνν. Vossianæ addunt subintelligendum πανδῶν. Pertinet πανδωνικῆς εἴδος ad Pandoram non ad Deas, ut vulgò capiunt. Jupiter, inquit, jussit Vulcanum quàm celerrimè ex luto formare massam, illámque voce humana instruere & viribus, & tanta pulcritudine virginali ut ad formam Dearum accedat. Equidem ex vulgata lectione nullum sensum idoneum posse confici facilè vident qui animum advertunt.

v. 66. Γυνοκόρους μειλιδόωνας] Veteres quidem magistri in explicando γυνοκόρος mirè ambiguunt, sed mihi rectè vidisse videntur illi, qui exponunt πὰς μάλα κοσμούσας, sicuti præter Moschopulum & Proclum Vossianæ Glossæ, & Phavorinus. Κορεῖν est κοσμεῖν, καλλωπίζειν. Hesych. κορεῖν, κοσμεῖν, καθαίρειν. Unde & νεωκόρος, qui templum ornat & tuetur, ædituus. In Actibus Apostolorum Ephesus dicitur νεωκόρος Ἀρτέμιδος, ædituus Dianæ. Sicut & in nummis Græcorum frequenter urbes & populi νεωκόροι Καισάρων appellantur, quia templa in honorem illorum excitarant, quibus ornandis & colendis operam suam devoverant, ut quasi essent Cæsarum æditui, ut monuit vir illustris Caspar Gevartius, sicut Ephesii Dianæ sunt, νεωκόροι, propter illustrissimum & maximi operis templum, quod in ejus Deæ honorem in sua habebant urbe. Γυνοκόροι μειλιδόωνες sunt curæ, quæ totæ in ornando corpore sunt occupatæ. Mulieres verò quo studio magis tenentur quàm comendi & excolendi corporis, quibus, ut Plautus ait, *nulla satis ornandi satietas est?*

CAPUT III.

In Hesiodo tres mendæ deletæ. Idem expositus. Ἀμφιγυήεις. φωνή. Jovis dona quomodo rejicienda esse Hesiodus doceat. Θαλίαις πέρπεσθαι. Hesiodo versus fugitivus, qui in nullis editionibus conspicitur, restitutus. Antiquissimorum hominum vivendi ratio. Pecus non alebant. Varro emendatus. Μῆλα, Poma omnes arbutei fructus. Μῆλα pro opibus. Ἐπὶ βοσὶ κτείνεσθαι. Homerus explicatus. Hesiodus bis emendatus. Interpretes sæpiùs reprehensi. Ἥρως ἐστάμενοι.

v. 69. Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἐπίθοντο] Vitia hæc sunt ne in pueris ferenda, & tamen omnes occupant editiones. Scribendum, ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἐπίθοντο. Nec aliter MSS. Sequente versu Ἀμφιγυήεις est ἀεὶ γῆρα βεβλαμμένος. γῆρα κατ' ἐξοχὴν dicuntur manus & pedes. Homer.

Γυῖα

Γηώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.

Frangam quidem pedes celerium equorum ante currus.

Γηώσω enim, ut benè Porphyr. ad Homerum observat, est σκελεαγεῖς ποιήσω. Latinis utroque pede claudus, pedibus captus. Quod quum à Græcis propriè tribuatur Vulcano, quibus familiare est ἐπίθετα singulis Diis & Heroïbus assignare, iisque uti loco ipsorum propriorum, Latini verò careant tali voce, qua illum commodè possint exprimere, ut Vulcanum per eam significari intelligant omnes, *Ambiclaudus* enim Latium vetus ignorat, vertendum est, Vulcanus: ut ἐννοσίγαιος Neptunus. Ridiculus esset qui verteret *Terram concutiens* quum pro ipso Neptuno ponitur. Talia apud Græcos ὅσα κόνις. v. 77. στήθεσφι MS. I. pro στήθεσσι.

v. 71. Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον] Hoc est, ἴκελον χρῆμα, similitudinem virginis, id est, imaginem, statuam. Plin. *fingere ex argilla similitudines.* Sic ferè Latinis similis simpliciter pro simulacro, imagine accipitur. Juvenalis: Sat. II, v. 6. *Si quis Aristotelem similem vel Pittacon emit*, hoc est, Aristotelis vel Pittaci imaginem. Multis exemplis declararunt docti viri ad Statium.

v. 79. Ἐν δ' ἄρα φωνὴν θῆκε θεῶν κῆρυξ] Quærunt Græci Magistri quomodo hîc Mercurius vocem Pandoræ indidisse potuerit, quum paulò ante Vulcano ejus confectio mandata fuisse dicatur. Itaque φωνὴν v. 61. interpretantur ὄργανα φωνῆς. sed licèt hæc exponendi ratio possit probari, nondum tamen essemus defuncti. In præcedente enim versu jam commemoraverat Mercurium Pandoræ pectori inseruisse αἱμυλίους λόγους. quomodo verò illos sine voce? & quomodo res ab eodem gesta tamquam diversa à diversis acta narratur? Quid quærimus? φωνὴ hîc est ὄνομα, ut apud Hom. Il. γ.

Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ.

Priamus Helenam vocavit nomine. ubi φωνῇ perperam παρέλκειν docent, & exponunt *voce.* Gregor. Μήτε ἡμᾶς εὐθύνητε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς. *Ne nos increpetis ob verbum insolentius.* ἐνέθηκε φωνὴν est nomen imposuit. Ita omnino Hesiodum intelligendum ipse docet: ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα Πανδώρην, *appellavit autem mulierem hanc Pandoram.*

v. 86. Μήποτε δῶρον δέξασθαι] Jovis igitur dona sunt rejicienda? Sed egregiè hujus loci mentem declarat Plutarchus, in libello quomodo adolescenti Poëtæ sint audiendi, ostendens Διὸς δῶρα esse fortunæ munera: Ὁ Ἡσίοδος τὸν Προμηθέα ποιῶν τῷ Ἐπιμηθεῖ παρακελευόμενον,

——— μήποτε δῶρον

Δέξασθαι παρὰ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν,

ἐπὶ τῇ τῆς τύχης δυνάμει τῷ Διὸς ὀνόματι κέχρηται. τὰ γὰρ τυχηρὰ τῶν ἀγαθῶν Διὸς δῶρα κέκληται, πλούτους, καὶ γάμους, καὶ ἀρχὰς, καὶ πάντα ὅλως τὰ ἐκτὸς, ὧν ἡ κτῆσις ἀνόητός ἐστι τοῖς χρῆσθαι καλῶς μὴ δυναμένοις. διὸ, καὶ τὸν Ἐπιμηθέα φαῦλον ὄντα καὶ ἀνόητον, εἴεται δεῖν φυλάττεσθαι καὶ δεδιέναι τὰς εὐτυχίας,

χίας, οἷς βλαβησόμενον καὶ ἀλιφθορησόμενον ὑπ' αὐτῶν. καὶ πάλιν ὅπου λέγει·

Μηδὲ σὺ μ' ἐλεμήσω πανάλκιν θυμοφθόρον ἀνδρὶ
Τέτλαθι δ' ἀνοΐζειν, μεγάλην δόσιν αὐτὸν ἰόντων.

Δεόδοτον γὰρ τὴν τύχην εἴρηκεν, οἷς οὐκ ἄξιον ἐγκαλεῖν τοῖς ἀφ' τοῦ τύχου πτωχείας, ἀλλὰ τοῦ μετ' ἀρετῆς, καὶ μαθήσεως, καὶ μεγαλοψυχίας, καὶ πολυπλοκίας ἀποχῆς, αἰσχρῶν καὶ ἀνωφελῶν ὄντων. *Hesiodus ubi Prometheum inducit fratri Epimetheo suadentem ne à Jove ulla dona accipiat, sed ea aliò dimittat, Jovis nomen de potentia fortunæ usurpavit. Bonis enim fortunæ tribuit appellationem donorum Jovis, opibus, conjugiis, imperiis, & omnibus in universum bonis externis, quorum possessio inutilis est rectè uti iis nescienti. Itaque etiam Epimetheum hominem vitiosum & fatuum cavere sibi jubet & metuere à rebus secundis, damno nimirum ei & exitio futuris. Iterum ubi ait, Numquam pauperiem perniciosam animumque excruciantem exprobra hominis, quia deorum munus est: Deorum munus vacat id quod fortuna obtigit, innuens non esse nos culpandos, qui fortunæ injuria pauperes sunt, cum ignavia potiùs, socordia, mollitie & luxu conjunctas divitias in turpibus & vituperatione dignis habendas.* Vide ibi plura, & ejusdem libellum de Fortuna in fine. v. 87. pro παρ ζηνὸς MS. II, παρὰ ζηνὸς.

v. 96. Ἐν κέρασι δόρκιον] Queruntur veteres Critici, valdè ἀνωμαλόνους dolium appellari hic δόρκιον. Inde & Seleucus pro δόρκιον scribebat πίθιον, ut Proclus notat. Seleucum, qui hunc locum sic emendandum judicavit, existimo fuisse Grammaticum illum Alexandrinum, qui Romæ docuit, & Homericus dicebatur. Hunc enim in omnes ferè Poëtas commentarios edidisse Suidas auctor est. Quæ à viris doctis afferuntur ad istam translationem asperam mollienda, arguta quidem sunt & ingeniosa, sed quæ faciliùs rejici possunt quàm probari. His equidem argutiis non est opus. Δόρκος enim quodvis receptaculum, & vas notat. Euripides arcas cedrinas, in quibus vestes recondebantur, κεδρίνους δόρκους vocat. Alcest. v. 158.

Ἐν δ' ἐλάτοις κεδρίνοις δόρκοις
Ἐσθῆτα, κόσμον τ' εὐπρεπῆς ἠσκήσατο.

Ex cedrinis domibus (hoc est, arcis) *vestem sumens & mundum decentem, paravit.* Sic & Philoni vestes dicuntur οἰκίαι φορητοί, *portatiles domus*, quia homines tegunt ad instar domorum, ut eruditè notavit vir dignitate & doctrina præcellens Gisbertus Cuperus Observat. III, 18.

v. 99. Αἰγιόχου βουλῇσιν] Hunc versum inducendum esse rectè Aristarchus & D. Heinsius censuerunt.

v. 102. Νῦν δ' ἀθρόοισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἀδ' ἐπὶ νυκτὶ] MS. I. ἐφημέρῃ. lege ἐφήμερον. Sic emendaveram, & rectè me emendasse postea ex Plutarcho cognovi, in cujus consolatione ad Apollonium sic legitur.

v. 105. Οὕνεκα οὐκ ἄρα σοὶ Διὸς νόος ἐφωλάσσθη] MS. I. ὅτι σοι. Sic & Tzetzes.

Tzetzes. τῷ nonnunquam æquè πειθοῖ ac τῷ. Διὸς νῦς est Jovis sententia, consilium, decretum. Hesiodi sententiam Tacitus refert: *Quæ fato manent, quamvis significata, non vitantur.* Sequenti versu idem liber: εἰ δὲ θέλεις.

v. 113. Νόσφιν ἄτερ τε πόνων] In utroque MS. abest τε. Et sanè abesse debet. Tzetzes. πόνων δὲ τὸ πολυπόνοις ἐστὶ συλλαβή. ἐστὶ γὰρ ἔν τῷ ἀμφιβόλῳ ἐκτάσιτος. sic & superiùs v. 91. in manu exaratis libris legitur. Νόσφιν ἄτερ κακῶν. Ubi H. Stephanus perperam incuriæ editores insimulat. Inferiùs v. 674. Μὴ μέθυον οἶνον δὲ νέον καὶ ἐπάμερον ἔμβεβρον. Sic MS. I. Vossianus. vulgò μηδὲ μέθυον. versu præcedente in nonnullis editionibus legitur ζώοντον pro ἔζωον. Quod auribus meis magis arridet.

v. 115. Τέρπονθ' ἐν θαλίῃσιν] Suaviter tempus transigebant in conviviis, nimirum quæ instruxerant ex iis quæ sponte tum ferebat injussa tellus. pro quo statim:

εἰ δ' ἐθέλοιμι
Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέσσιν.

ipsique ultrò
Tranquilli quæ collegerant dividebant cum multis bonis.

hoc est, ut Virgilius exposuit, *in medium quærebant*, & iis in otio sine contentione & invidia fruebantur. Hæ sunt illæ θαλίαι. de ἀθανασίᾳ & Deorum epulis Hesiodus hîc non cogitavit, quod & ille versus luculenter ostendit: qui in nostris quidem editionibus nunc desideratur, sed olim non desiderabatur in iis, quibus usus fuit Diodorus Siculus. Is in libro V. bibliothecæ huic, quem nunc exponimus, istum subjicit:

Ἀφνειὰ μήλοισι, φίλοι μακάρεσι θεοῖσι.
Abundantes pomis, cari beatis Diis.

Dignus sanè est qui loco suo, de quo fuit injuria temporum & hominum deturbatus, restituatur. Ceterùm hunc versum malè intellexit & interpretatus est vir Græcè doctissimus, Laurentius Rhodomannus. Ἀφνείους μήλοισιν vertit: *felices gregibus.* μῆλα hîc non sunt greges. Nam quamvis pastoritia vita sit simplicissima, & aliis vitam tolerandi rationibus vetustior, ignorata tamen fuit antiquissimis illis hominibus, qui sub Saturno dicuntur egisse. Hi enim iis solùm se tuebantur, quæ terra sponte ad eorum victum ferebat. Omitto Ovidium, aliósque Poëtas. Varro II. de R. R. cap. 1. *Et homines & pecua quum semper fuisse sit necesse, natura, (sive enim aliquod fuit principium generandi animalium, ut putavit Thales Milesius, & Zeno Cittieus, sive contra horum principium extitit nullum, ut credidit Pythagoras Samius, & Aristoteles Stagirites) necesse est humana vita à summa memoria gradatim descendisse ad hanc ætatem ut scribit Dicæarchus: & summum gradum fuisse naturalem, quum viverent homines ex iis rebus quas inviolata ultrò ferret terra: ex hac vita in secundam descendisse pastoritiam, è feris atque agrestibus, ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbutum, mora,*

mora, pomáque collegerant ad usum, sic ex animalibus, propter eamdem utilitatem, cùm quæ possent silvestria deprehenderent, concluderent & mansuefacerent. Sic hic locus legendus & interpungendus videtur, in quo tamen emendando Gronovio τῷ πάνυ debentur, *collegerant*, & *mansuefacerent*, quæ reposuit pro *colligerent*, & *mansuescerent*. Tò *cùm* intellectu revocandum ad superiora; quasi scripsisset: pastoritiam: cùm, ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbutum, mora, pomáque in usum colligere consueverant antehac, sic ex animalibus sylvestria quæ possent caperent, septo custodirent, mansueta redderent. Hic videtur supervacuum vel quod priùs posuerat *è feris* & *agrestibus*, vel quod pòst dixit, *ex animalibus silvestria*. At hæc est illius repetitio propter ὑπέρβατον, sensui magis quàm verbis conveniens. De quo genere Gronov. ad Senec. I. de ira, 3. Μῆλα autem hoc loco sunt omnes arbutei fructus, qui edules sunt, sicut apud Latinos poma. Nam & nuces, & ficus, & uvæ τρώξιμοι mala dicuntur. Vid. leg. C V. de verb. signif. Varro cap. 59 lib. I. de R. R. profitetur se acturum de pomis condendis, & ibidem tradit, quomodo pira, rapa, nuces juglandes sint servandæ, quia rapa, pira, nuces in pomis numerabantur. Hesych. Μῆλα παντὸς δένδρου καρπὸς, ἐξαιρέτως δὲ τῆς μηλέας, καὶ πάντα τὰ δένδρα. In hoc ipso verbo offenderunt inferiùs Latini Interpretes, sed ratione diversa v. 162.

Ὤλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο.

Perdidit pugnantes propter oves Oedipi.

sed non pugnabant propter oves, sed propter opes, regnum, facultates Oedipi. De quo Græci Magistri: Μῆλα, κτήσεις, περιουσίαι, βασίλειαι. Hos Latini debebant sequi. Veterum enim divitiæ in pecudibus, præcipuè in ovibus. Varro dicto loco libri secundi: *In queis* (nimirum animalibus agrestibus, quæ comprehendebant & mansuefaciebant) *non sine causa putant oves assumtas, & propter utilitatem, & propter placiditatem.* Non longè pòst: *De antiquis illustrissimus quisque pastor erat, ut ostendit Græca & Latina lingua, & veteres Poëtæ, qui alios vocant* πολυάρνας, *alios* πολυμήλους, *alios* πολυβούτας, & quæ sequuntur. Sic apud Hesiodum inferiùs πολύμηλος est opulentus. Ceterùm in hoc, quem reposuimus, versu, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι, idem est quod εὐδαίμονες. Sic & intelligendum in disticho illo in Epictetum:

Δοῦλος Ἐπίκτητος γενόμην, καὶ σῶμ' ἀνάπηρος
Καὶ πενίην Ἶρος, καὶ φίλος ἀθανάτοις.

Servus Epictetus sum, & corpore mutilus, & paupertate Irus, & tamen Deis carus, id est, felix. Terent. *Solus es quem Dii diligunt.* Vid. Meric. Casaub. præfationem in accuratissimam Epicteti editionem à se editam. Porrò quod viri docti notant ἐπὶ βουσὶν κτείνεσθαι ἢ θνήσκειν esse in prima pueritia occidi, mori, id verò ex exemplis, quæ afferuntur, non potest intelligi. Nihil aliud verba, quæ Iliad. ζ. leguntur, volunt, quàm illos deprehensos esse apud armenta & gregem, ibique

ibique occisos. Alioquin κλέονθαι ἐπ' αἴσαν eamdem haberet vim. Iliad. υ. verò Æneas non ait se metuere Achillem, quòd aliquando cum eo esset congressus ἐπὶ βροτὸν, sed contra ea Æneas ibi excusat certamen cum Achille ineundum, quia jam olim expertus sit vim Achillis, & robur ejus hastæ, quum salutem suis debuerit pedibus servatus ἀλλ' λαοψηφὶ γοῦνα,

Ὅτι βοσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρῃσιν.

quum armenta nostra invasisset, inquit Æneas. Quod & ipsum Achilles ei posteà exprobrat:

Ἤδη μὲν σέ γε (φημὶ) καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα
Ἠ' ὅ μόνον ἔντα ἔπι τέρ σε βοῶν ἄπο μοῦνον ἐόντα
Σεῦα κατ' ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσι
Καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατρεπεαλίζετο φεύγων.

Jam enim te puto & alias hasta terrui. An non recordaris quando te apud boves solum existentem repuli ab Idæis montibus velocibus pedibus celeriter? Tunc verò non convertebaris fugiens. Vides nullam hic reconditæ notionis formulam latere, sensum esse simplicissimum & apertum.

v. 122. Τοὶ μὲν δαίμονες] Aristides, Plutarchus de oraculorum defectu, Plato in Cratylo, & V. de legibus hos versus sic legunt:

Τοὶ μὲν δαίμονες ἐσθλοὶ ἐπιχθόνιοι πολέεσσιν
Ἁγνοὶ, ἀλεξίκακοι φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.

Quam lectionem vulgatæ præferendam existimo tot summorum virorum auctoritate munitam. Sed de his Geniis, cujus fuisse naturæ credebantur olim, vide Plutarchum in laudato libro, de oraculorum defectu, multis disputantem.

v. 124. Οἵ ῥα φυλάσσουσί τε δίκας] MS. I. φυλάσσουσιν. Sic hic versus legitur inferiùs, 254, & 233.

Τίθεσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα πάντα.

Hom. Il. α. Στήθεσσιν λασίοισι θέμεν μεμνήμεθα. Infinita hujus paragoges exempla ex Græcis Poëtis facilè colligas.

v. 125. Ἠέρα ἐσσάμενοι] Retinenda est antiquior versio: *aëre induti.* Virgil. *obscuro aëre septi*, hoc est, oculis subducti sunt ut à nemine possint videri. Versu sequente, γέρας βασιλήϊον non est regale munus, sed regius honor. Hinc postea de argentei sæculi dæmonibus dicit, illos quidem his esse inferiores, nec regia majestate illustres, ἀλλ' ἔμπης τιμὴν καὶ τοῖσιν ἐπιδεῖ. *Verùm etiam hi honore sunt conspicui.* Cur autem dæmonibus tribuatur regius honor hanc rationem affert Plutarchus, libro de defectu oraculorum, quia βασιλικὸν τὸ δαιμονᾶν.

CAPUT IV.

Φυὴ. νόημα. Hesiodus expositus. Muliebris educatio puerorum inter mala argenteæ ætatis. Μέτρον ἥβης, θαλάσσης. Elegans Græcorum Poëtarum periphrasis. Hesiodo vetus lectio restituta. Ejusdem vexatus locus expositus. Dæmones mori, exacta certa periodo. Dæmonum sunt diversi gradus. Ἀθάνατοι δεύτεροι. Secundus. Καλέεσθαι. Ἄπληστοι. Εὐρώεις δόμοι ἀΐδος. Κρυερὸν. Γενεὰ. varii Interpretum errores ostensi.

v. 129. Οὔτε φυὴ σύμβλητον οὔτε νόημα.] Verte: *Neque corporis habitu simile, neque ingenio.* Φυὴ hic non est sola statura & proceritas corporis sed conjuncta cum dignitate formæ, ut rectè Græci magistri docent. Νόημα est ingenium. Glossæ MS. Vossianæ: νόημα φρόνησις. Homero φρένες Iliad. α.

——— ἐπεὶ οὐ ἔοικε ἐοῖ χερείων
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, οὐ δὲ φρένας, οὔτε τι ἔργα.

Quoniam illi non est inferior, neque corpore, neque forma, neque ingenio, nec operandi peritia.

v. 130. Ἀλλ' ἐκατὸν μὲν παῖς] In I. MS. μὲν desideratur. Viri doctissimi ἀλλὰ hic accipiunt pro ἀλλ' ὅμως, quasi Poëta dixerit inferiorem quidem hanc ætatem esse & deteriorem superiore, hoc tamen habuisse bonum, quod pueri aliquamdiu simpliciter, sine malo, & ἀϊδρεῖς apud matres fuerint educati; ut hanc longam εὐ γυναικανίδι ἀρετεῦσι habuerit inter notas & bona hujus ætatis, quibus sequentem antecellat. Quod planè Poëtæ menti adversatur, qui maternam educationem depravationi hujus sæculi adscribit, ex quo appareat longè deteriorem esse hanc ἡλικίαν priore aurea, quia pueri diu in Gynæceis latitent, & in sinu matrum adolescant, & corroborentur; qua muliebri educatione redderentur molles, imperiti, effæminati. Inde ait pueros evadere μάλα νηπίους valdè rudes. Quo nomine Plato quoque educationem filiorum Regum Persiæ reprehendit. Quid verbis opus, res loquitur. Nec Veteres umquam aliter hunc locum ceperunt.

v. 131. Ἥβης μέτρον ἵκοιτο] Interpp. *Pubertatis terminum attigisset.* Hesych. quidem μέτρον dicit esse πέρας sed Poëtis ἥβης μέτρον nihil aliud est quàm ipsa ἥβη. Sic inferius μέτρα θαλάσσης est θάλασσα. Hom. μέτρα κελεύθου, κέλευθος. In epitaphio Hesiodi, quod Pindaro adscribitur μέτρον σοφίης est σοφία, ut ibi legendum inferiùs ostendemus.

v. 134.

v. 134. Ἀλλ' ἔχετε Ἀφροδίσιος] MS. I. ἀφροδίσιον.

v. 135. Υἷεσιν δὲ ἀπάιδαλον] Hi sunt mollis istius maternæ educationis fructus. *Nihil magis facit iracundos*, inquit Seneca, *quàm educatio mollis & blanda; ideo unicis, quò plus indulgetur, pupillisque quò plus licet corruptior animus est.*

v. 141. Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι] MS. I. Τοὶ μὲν τοι χθόνιοι. Nonnulli codices, quod Stephanus notat, ἐπιχθόνιοι, quam lectionem Tzetzes tuetur. Nihil verius, quamvis alteram sequantur Proclus, Moschopulus, & omnes quas vidi editiones. Verùm si argenteæ ætatis homines postquàm mortem obierunt sunt ὑποχθόνιοι δαίμονες, quinam sunt πρῶτοι ὑποχθόνιοι, quod Tzetzes meritò urget. Vir magnus multus quidem est in asserenda lectione vulgata, præfatus δευτέρους δαίμονας hic conjungendum, non δευτέρους ὑποχθονίους. ex illa enim lectione hanc absurditatem nasci, quòd tum δαίμονες etiam cum θνητοὶ sit conjungendum: hinc verò confici primos etiam fuisse θνητοὺς contra doctrinam Platonicam. Sit contra doctrinam Platonicam, non tamen est contra Hesiodi, qui dæmonas quoque exacta certa periodo mori cecinit. Plutarchus de oraculorum defectu: Ὁ Ἡσίοδος οὐδὲ νῦν τελείους ποιεῖ χρόνων γίνεσθαι τοῖς δαίμοσιν τὰς περιόδους· λέγει γὰρ οὕτω περὶ τῶν Ναϊάδος αὐτοῖς· καὶ τὸν χρόνον αἰνιττόμενος.

Ἐννέα τοι ζοῦν γενεὰς λαοῖσιν ἄρουρα
Ἀνδρῶν ἡβώντων· ἔλαφος δέ τε τετρεκόρανος·
Τρεῖς δ' ἐλάφους ὁ κόραξ γηραιός· αὐτὰρ ὁ φοῖνιξ
Ἐννέα τοὺς κόρακας· δέκα δ' ὑμεῖς τοὺς φοίνικας
Νύμφαι ἐυπλόκαμοι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Hesiodus certis temporum conversionibus mortem dæmones oppetere censet, & tempus etiam sub involucro proponit, hæc sub Naidis persona loquens: Novem hominum vegetorum ætates garrula cornix vivit, cervus autem quatuor cornicum, tres autem cervi corvus. Sed phœnix novem corvorum: vos autem Nympha formosa, Jovis filia decem phœnicum. Vide ibi plura. Sanè primos δαίμονας ætatis aureæ fuisse quoque θνητοὺς annon ista verba ostendunt? v. 116.

Θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι. *Moriebantur verò tamquam somno obruti.* & v. 121

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν.

Verùm postquam & hoc genus terra texit. hoc est παραφρασιακῶς, ἀπίθανα, inquit Tzetzes MStus Vossii, in edito enim hæc desiderantur. Verborum autem Hesiodi hæc est συνίπεια. Τοὶ μὲν μάκαρες θνητοὶ καλέονται δαίμονες ἐπιχθόνιοι. Hi beati mortales secundi sunt terrestres, scilicet dæmones: hoc est secundi gradus, inferiores illis dæmonibus, qui ex aurei sæculi θνητοῖς sunt orti. Qui quidem non regium honorem sunt adepti, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ἐπεστί. *sunt tamen & hi in dignitate constituti.* Dæmones esse diversorum graduum nemo dubitat. Εἰσὶ γὰρ ὡς οἱ ἀνθρώποις, inquit Plutarchus, καὶ δαίμονες ἀλλήλων διαφέρουσι. *sunt enim sicut inter homines, sic etiam inter dæmones diversi virtutum*

tutum gradus. Δαίμονες δεύτεροι sunt inferioris loci & ordinis dæmones, ut δεύτεροι ἀθάνατοι, Dii inferiores, minorum gentium, apud Maximum Tyrium, dissertat. XXVI. Θεὸς μὲν οὖν αὐτὸς κατὰ χώραν ἱδρυμένος, οἰκονομεῖ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν τοῦ οὐρανοῦ τάξιν. Εἰσὶ δὲ αὐτοῦ φύσεις, ἀθάνατοι δεύτεροι, τὸν μεθορίου γῆς καὶ οὐρανοῦ πεπιγμένοι, θεοῖς μὲν ἀσθενέστεροι, ἀνθρώποις δὲ ἰσχυρότεροι, &c. *Deus quidem eodem in loco manens, cœlum regit, omniáque in eo ordinat ac disponit. Immortales autem quasdam habet potentias, quas secundos immortales vocant. Hi sunt Deo infirmiores, hominibus verò potentiores.* Senecæ dicuntur inferioris notæ Dii, ep. 110. *Unicuique nostrum pædagogum dari Deum, non quidem ordinarium, sed hunc inferioris notæ, ex eorum numero, quos Ovidius ait de plebe Deos.* Sic & servi apud Florum III, 20. *secundum hominum genus*, quasi sint viliores & inferiores aliis hominibus: *Enim verò servilium armorum dedecus feras. Nam & ipsi per fortunam in omnia obnoxii, tamen quasi secundum genus hominum sunt.* Cic. III. de Off. *quasi secunda quædam honesta esse dicunt.* Et *tela secunda* apud Ovid. Superi vocant illud fulmen cui dextra Cyclopum flammæ & iræ minùs addidit. Senec. ep. 92. *Excedat ex hoc animalium pulcerrimo, ac Diis secundo, mutis aggregetur animal pabulo latum.* Idem IV. Nat. Quæst. 3. *Ex his me testibus numera secundæ notæ, qui vidisse quidem se negant, sed audisse.* Inde & illæ loquutiones apud Græcos δεύτερον ποιεῖν, τίθεσθαι, ἄγειν, postponere. Lucian. Εἰ μὲ δεύτερον ἄγεις Ἑρμιόνης, si Hermioni me postponis. Καλέονται verò hic est εἰσί. Superiùs v. 122. dixit δαίμονές εἰσιν ἐπιχθόνιοι, hic dicit eodem sensu καλέονται ἐπιχθόνιοι. In sacris litteris καλέονται υἱοὶ Θεοῦ, hoc est, ἐστέ. Apud nostrum inferiùs v. 1715.

Μηδὲ πολύξενον, μηδ' ἄξενον καλέσθαι.
Nec verò multorum hospes, neve nullius sis.

In Theogon. v. 410.

Ἤγαγε δ' ἐς μέγα δῶμα φίλῳ κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.
Duxit in amplam domum sua ut sit uxor.

De quo loquendi genere Sacris pariter & τοῖς ἔξω Scriptoribus familiari plura pridem præceperunt viri magni, Casaubonus ad Theocritum, & Grotius ad Novum Fœdus.

v. 149. Ἄπλαστοι] Latinis sunt *inconditi*, qui moribus sunt inculti. Tzetzes ἄγριοι. Cic. *vasti & agrestes.* v. 149. Uterque codex MS. πεδαρσῖοι μέλιστοι. Versus sequens in primo sic se habet: τοὶ δ' ἐν χάλκεα πύργα, χάλκεοι δ' τοι οἶκοι. Vers. verò 151. idem liber μέγας pro μέλας.

v. 152. Βῆσαν ἐς εὐρείας δόμον κευθεῦ αἰδαο] Εὐρεῖαι δόμοι multis antiquis & recentioribus est πλατεῖς, laxa, ampla domus. Et sic C. Barthius Adversar. XXX, 13. qui hoc loco utitur ad firmandam correctionem Horatii, in quo pro *domus exilis Plutonia* substituunt *domus exilii Plutonia.* Sed hanc emendationem meritò rejecit Vir magnæ & diffusæ eruditionis Johannes Gerhardus Vossius, qui docuit

cuit sedem exilem Plutoniam Horatio non esse amplum illud mortuorum receptaculum, sed sepulchrum. quod certissimum. εὐρώεις hîc est squalidus ab εὐρὼς situs, squalor. ut Virgilius *loca senta situ* dicit: aut tenebricosus. Glossa MS. Vossii: εὐρώεντα, σκοτεινόν. Suidas: εὐρώεντα, σκοτεινὰ, ζοφώδη. Sic & Hesychius & Etymologicum Magnum. Sophocles Ajace Flagellifero v. 615. Ἀΐδηλον Ἅδαν, Homerus & noster in Theogon. ζόφον ἠερόεντα, Æschylus Prometh. 432. Κελαινὸς ἄϊδος μυχός. Latini sæpè *cæca tartara*. Inferiùs in Theogonia v. 729.

Ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο,
Χώρῳ ἐν εὐρώεντι.
Illic Dii Titanes sub caligine opaca
Absconditi sunt, consilio Jovis nubes cogentis,
Loco in squalido.

sic & v. 739. Κρυερὸς verò non est meo judicio frigidus, sed dirus, illætabilis, horrendus, ut in Theog. 657. ἀρὴ κρυερὸς, grave damnum, & 636. πόλεμος κρυόεις, horrendum bellum. In Ἄσπιδι κρυόεις Τάρταρος, eadem ratione dicitur, pro quo in eodem carmine: νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ, *noctis obscuræ domus horrenda*. Hesych. Κρυερὸν, φρικτὸν, μισητὸν, ἀναιδὲς, φοβερὸν, ἐλέεινον, οἰκτρὸν, δεινὸν, χαλεπὸν, πονηρὸν, κακὸν, δύσχερες.

v. 156. Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος] Quæ viri docti de Διαστολαῖς hîc subtiliter disputant inter λήξεις diversarum ætatum, ego sanè ut ex Poëtæ verbis cogi possint nullus video. Tertiæ enim ætati illud ipsum Poëta ἐπιφωνεῖ, quod iis, quibus λῆξιν adsignasse dicitur. Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε.

v. 162. Προτέρῃ γενεῇ] Verte: *priori ætati*, non *generationi*, ut vulgò. Qui error passim quoque obvius in sacrarum litterarum Interpretibus. Γενεὰ Latinis est ætas. quod Homerus dixit:

Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
Ἐφθίαθ'

hoc Ovidius interpretatur XII. Metam. *vixi Annos bis centum, nunc tertia vivitur ætas*. Horatio est ævum, cui Nestor perhibetur *senex ter ævo functus*. Ante Olympiades Græci per γενεὰς rationes temporis colligebant, ut Porphyrius ostendit, qui γενεὰν definit τὴν τοῦ τίκτειν καὶ γενεᾶν τελείωσιν. sicut & Plutarchus, qui quum dixisset Heraclitum ἔτη τριάκοντα ποιεῖν τὴν γενεὰν, subjicit, ἐν ᾧ χρόνῳ γενεῶντα παρέχει τὸν ἐξ αὐτοῦ γεγενημένον ὁ γενήσας. spatium quod à natali pertinet ad tempus generationi aptum, quod circumscribunt triginta annis. Alii tamen productiores, alii fecerunt angustiores γενεάς. Sunt enim qui uno anno, sunt qui septem, decem, viginti, quinque & viginti, triginta, sunt & qui centum annis definiunt γενεάν. Quò sunt antiquiores tantò sunt longiores, monente eodem Porphyrio.

CAPUT V.

Versus Hesiodi fugitivus ex MSC. & antiquis Interpretibus revocatus & suo loco repositus. Saturnus Rex Heroum in beatis Insulis. Hæ in Oceano locatæ. Hesiodus bis restitutus, & aliquot locis expositus. Παλιγγενεσία. Elegans futurorum usus. Θεῶν ὄπις. Hesychius correctus. Ὄπιν ἔχειν. Οὖπις. Εἰδεῖν. Hesiodo denuò medela. Φῦλα Θεῶν. Trajectio versuum in Hesiodo observata. Versio Latina sæpiùs castigata.

v. 169. Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τοῖσι Κρόνος ἐμβασίλευε] Hunc versum ex MSto II. hic reposui, quem olim quoque in antiquis extitisse exemplaribus, sed à nonnullis fuisse ejectum cum sequente tamquam ineptum, & qui Hesiodo sit indignus, Proclus testatur. Quorum judicio si stamus, proximus etiam versus est expungendus. A Tzetze sanè non videtur agnitus esse, nisi credibilius sit alterum illum quem cum hoc prisci Critici ὠβέλισαν etiam nunc desiderari, sicut quem nunc ex MS. reponimus, in editionibus desideratur, propter illam causam quam Proclus nobis ostendit. Eam tamen mihi non probant acerbi illi censores, quorum obelis quàm multi confoderentur, si ad hanc legem essent exigendi? Plures enim hoc longè deteriores in Hesiodo reperiuntur. Quin hunc optimis non dubito accensere. Quid enim sive verba spectes, numerosius, sive sententiam, pulcrius? Imperium autem in heroes in beatis Insulis degentes Veteres Saturno tribuunt. Inscriptio elegantissima monumenti Regillæ uxoris Herodis:

> Ἧσι πὲρ ἱερὸν εἶδος εὐζώνοιο γυναικὸς
> Ἄγκειται, αὐτὴ δὲ μεθ' ἡρώνῃσι νέναται
> Ἐν μακάρων νήσοισιν, ἵνα Κρόνος ἐμβασιλεύει.
> *Quibus* (sc. Deabus) *sacra hæc statua pulcræ fœminæ*
> *Dedicata est. Ipsa verò inter Heroïdas habitat*
> *In beatorum Insulis, ubi Saturnus regnat.*

Ultimus versus ex isto Hesiodi est expressus. Salmasius dubitat an usquam legatur beatas Insulas fuisse sub Saturni imperio. Sed præter Hesiodum Diodorus Siculus etiam lib. III. hoc tradit.

v. 171. Πὰρ Ὠκέανον βαθυδίνην] Græci Magistri ὠκέανον hîc locant & exponunt ἐν τῷ ἀέρι. poterant aliud agere. Poëtæ enim beatas Insulas statuebant in Oceano. Horat. libro IV. carm. 16.

> *Nos manet oceanus circumvagus: arva beata*
> *Petamus arva, divites & Insulas.*

v. 173.

v. 173. Τοὶς δ' ἔτυς] Restitui lectionem veterem, quam MS. I. & Tzetzes nobis servavit: τοὶς ἔπω. Sic inferiùs τοὶς ὕδω πορέχων. Vidit & H. Stephanus.

v. 174. Μήκετ' ἔπειτ' ὄφελον] Ordo verborum quem in his binis versibus Tzetzes instituit tam ineptus, quàm sensus quem ex iis conficit. Ait enim Hesiodei voti hunc esse sensum, se maluisse mori ante heroici seculi exitum, quàm post illum nasci. Sed hoc ab Hesiodi mente alienum planè est, qui optat ἢ πρόσθε γενεῖν quàm quinta ætas ingruerit, ἢ ἔπειτα γένεσθαι, quum meliora scilicet tempora resoresceant. Persuasum enim habebant Poëtæ & plerique Philosophi, præcipuè Platonici, exacta hac misera ætate, πολιοκρότατον futuram, omnia reditura in suos ortus & pristinam felicitatem. Inde Probus ad illud Virgilii,

Ultima Cumæi venit jam carminis ætas.

notavit Cumæum carmen esse carmen Hesiodi, quod sic dicatur à patre Dio, qui Cumæus fuerit. Sed quid his immoramur? Nihil est in Poëtis decantatius, qui tamen omnes videntur hanc opinionem ex isto Hesiodi loco hausisse.

v. 178. Οὐ τ' ἂν γενέθλοι πολιοκρόταφοι πελέωνται] Insulsè Interpretes Latini: *Postquàm facti circa tempora cani fuerint.* An γίνεσθαι πολιοκρόταφον πελέωνται est fieri canum? quid absurdius fingi potest? γενέθλοι sunt παχθόνιοι. Sic autem verte: *Quum vix nati canescant*, hoc est, senescant, quum vix postquàm lucem adspexerunt senio conficiantur. Hinc paullò post αἶψα γηραιοτρίχας τοκῆας appellat. Conqueritur de vitæ brevitate, cui quintæ hujus ætatis homines sunt obnoxii, quòd celeriter tacitis consenescant annis. Hoc est de quo toties conqueruntur Poëtæ, meliores annos esse fugacissimos. Theocritus: Μὴ κοῦφε πάρα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄνερ, ἥβη. *Noli superbire. celeriter enim te relinquit, tanquam somnium, adolescentia.* Sed hæc Anthologiarum Scriptoribus relinquamus.

v. 180. Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίΐος] Non hæc referenda sunt ad ἰδέας ὁμοιότητος, ut non nemo facit, sed ad γνώμας. Loquitur de discordia & dissensione animorum, quæ miseros mortales hujus ætatis sic exagitat, ut omnia sint ἄπιστα, nusquam candor, fides, non fucatus amor, ne inter parentes quidem & liberos. Ovid.

Filius ante diem patrios inquirit in annos.

Glossæ MS. Vossii: ὁμοίΐος, ὁμογνώμων. Græci magistri, ὁμοίΐος, ὁμογνωμονικός, σύμφωνος. Alia ratio est inferiùs, v. 235.

Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τοῖσι γονεῦσιν.

Pariunt verò mulieres similes parentibus liberos.

Hic utique loquitur de εἴδους ὁμοιότητι. Liberi enim qui parentum os referebant habebantur pro nota & argumento maternæ pudicitiæ. Horat. IV, 6.

Nullis polluitur casta domus stupris,
Mos & lex maculosum edomuit nefas,

Laudantur simili prole puerpera:
Culpam pœna premit comes.

Cui non dictus Hylas?

v. 185. Ἀτιμάσεται] Barbarè Interpretes: *Dehonorabunt.* Ἀτιμάσεται autem est ἀτιμῶν φιλῆσι. Sic & versu sequente μέμψεται) est μέμφεσθαι φιλῆσι, & vers. 189. ἔπρεσ δ' ἑτέρα πάλιν ἐξαλαπάξῃ, est ἐξαλαπάζειν ἀλόχους solet expugnare. vers. 225. οἱ τί μιν ἐξελάσεται, *qui ipsam expellere solent*, sic ex MSS. ibi legendum. & v. 323.

——— εἴκε τι πολλὰ

Γίνεται, αὖτ' αὖ δὴ κέρδος νόοι ἐξαπατήσῃ, id est, ἐξαπατῶν φιλῆ. & mox v. 327.

Ἔστιν δ' ὃς θ' ἑκάτιμα ὅς τε ξένον κακὸν ἔρξῃ.

hospitem malo afficiet, hoc est, afficere solet. Homerus Iliad. α. ὅτε χώεται ἀνδρὶ χέρηι, *quando irasci solet viro inferiori*, & sic sæpè. Aristoph. Pluto:

Ὁ Πάμφιλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαύσεται;
Pamphilus nonne propter hunc plorare solet?

Sic & Scriptores Sacri, Marc. III, 27. καὶ τότε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διαρπάσει. *& tunc domum ejus diripiet*, hoc est, diripere solet. Joan. XV. 6. Ἐὰν μή τις μείνῃ ἐν ἐμοὶ, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα, καὶ ἐξηράνθη. *Si quis non in me manserit, ejici solet foras, & tamquam palmes arescere.* Interpretes ibi hæsitant. vide Bezam. In hac notione legitur etiam imperfectum, ut ἔθυον. Marc. XIV. 12. *mactare solent.* & XV. 6. ἀπέλυον, *dimittere solebat*, ut bene hic vetus Interpres.

In Scuto Herculis, v. 402.

Ὡς δὲ λέοντε δύω ἀμφὶ κτεμάτῃς ἐλαφοῖο
Ἀλλήλοις κοτέοντε, ἐπὶ σφέας ἐρεύσασι.

Ut autem leones duo pro occiso cervo sibi mutuò irati in se ipsos impetum facere solent. In Theogon. v. 750.

Ἡ μὲν κοιμήσεται, ἡ δὲ θύρηζε ἔρχεται.

Hæc quidem intrabit, illa verò foras egreditur. h. e. intrare solet. In ἔργοις v. 523.

Νυχίη κοιμήσεται ἔνδοθι οἴκου.
Noctu cubare solet intra domum.

Et v. 370.

Πίστις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίη ὄλεσσε νόοιο.

Credulitas pariter ac diffidentia perdere solet homines. Et v. 443.

Ῥεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένου ἐθέλουσά γε θυμόν.

Facilè verò auferre solet apparentem volens saltem animo. Interpretes Latini: *abstulit.* Et v. 284. Ζεὺς δὲ τε Ἶριν ἔπεμψε. *Jupiter tum Irim mittere solet.* Theogo. v. 7.

Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χορεύς εὐκνήμιδας Καλύς.
Summo in Helicona choreas ducere solent puleras.

Sic

Sic & Scriptores in oratione pedibus soluta loquuntur frequenter, ut & Sacri Marc. XIV, 12. ὅτε τὸ Πάσχα ἔθυον, quo tempore Pascha mactare solent, & XV, 6. ἀπέλυε solebat dimittere. Sic & Latini hoc tempore utuntur, hinc in versione retinui. Horat.

Non hic cuiquam parcet amico.

hoc est, parcere solet. Pers. Sat. 11.

At bona pars procerum tacita libabit acerra.

hoc est, libare solet, ut benè ibi πολυμαθέστατος Casaubonus, quem vide, qui & Hebræos hoc genere loquendi usos esse docet. à quo nec Græcos abhorrere, quod non à quoquam antehac observatum esse memini, hi loci Hesiodi argumento sunt. Aoristis quidem hanc vim inesse tralaticium est, ut & apud nostrum 240.

Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων.

Illis autem cœlitùs magnum importare solet malum Jupiter.

& sæpè aliàs. Theogon. v. 87.

Αἶψα τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε.

Statim etiam magnam contentionem scitè dirimere solet.

v. 187. Οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες] Imperitè Interpretes: *Neque Deorum oculum veriti.* Verte: *neque Deorum iram veriti.* Inferiùs v. 252. θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, *Deorum animadversionem non curantes.* Ubi iterum Interpretes sine sensu: *Nullam Deorum reverentiam curantes.* Homerus Iliad. π.

Οἱ βίῃ εἰς ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,
Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.

Hic Interpretes: *Deorum rationem nullam habentes*, quod ferri posset, ut apud Herodotum Calliope: οὔτε δαιμόνων, οὔτε θεῶν ὄπιν ἔχοντας. *Neque Geniorum, neque Deorum rationem habentes.* At Ὀδυσσ. φ. v. 29.

Σχέτλιοι οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατ' οὐδὲ τράπεζαν.

Interpretes rursus inscitè vertunt: *Deorum providentiam reveritus.* In omnibus his locis ὄπις est ira, pœna, vindicta, animadversio. Hesych. ὄπιδα, ἐπιστροφὴν, ἐντροπὴν. Item: ὄπις, περιστροφὴ, φωνή. Corruptissimè. lege: ἐπιστροφὴ, ποινή. Noster in Theogonia, 222. de Parcis:

Οὐδέποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο,
Πρίν γ' ἀπὸ τῷ δώωσι κακὴν ὄπιν, ὅς τις ἁμάρτῃ.

Non ante deponunt Deæ gravem iram,
Quàm ab illo pœnas sumserint magnas, qui peccavit.

Unde & Nemesis ὄπις, & Ionicè Οὖπις dicitur in Inscriptione Herodis Attici:

Ἥτ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ἐλάοις Ῥαμνούσιας Οὖπις.

Quæ facinora hominum punis Rhamnusias Upi.

Ut benè emendavit & exposuit maximus Salmasius. Quam appellationem Nemesis quidem ἀπὸ τοῦ ὄπιος accepit, non tamen hoc nomine, quòd ὄπιν seu curam gerat rerum humanarum, sed quòd animadvertat

vertat & puniat mala & improba audacium & insolentium hominum facinora. Quas Nemesios partes esse nemo ignorat. Εἰδότες apud Hesiodum sunt φοβούμενοι. Hesych. εἰδῶν, ἐφοβοῦντο. v. 190. pro ἐξαλαπάξῃ MS. II. ἐξαλαπάζῃ. Malè.

v. 199. Ἀθανάτων μὴ φῦλον ἔτον] Φῦλον ἀνικῶς apud Græcos Scriptores in hac notione non legitur. Itaque hic locus mihi mendi dudum fuit suspectus, quod detersit MS. II. ex quo legendum φῦλ' ἔτλα. ἔτλω fuit etiam in codice Palatino & conspicitur in margine Stephanianæ editionis. Hinc & statim σφαλιστέντες non σφαλιστέντες. Ἀθανάτων φῦλα sunt Dii. & sic vertendum, non ut vulgò: *familia Deorum*. sic superiùs φῦλ' ἀνθρώπων sunt homines, φῦλα γυναικῶν mulieres.

v. 207. Δαιμονίη τί λάλαιης] MS. I. λάλαιης. probat Tzetzes.

210. Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι] Versum istum & sequentem obelis suis confodit Aristarchus, quia brutis non conveniant γνῶμαι, sententiæ. Et mihi videtur absurdum. Ἐπιμύθια enim à λογοποιοῖς solent addi. Itaque jam olim persuasum mihi fuit accuratiùs de hoc loco cogitanti ab antiquissimis temporibus hos versus laborare trajectione, qui sic restituendi sint suo ordini:

> Δεῖπνον δ' αἶκ' ἐθέλω ποιήσομαι, ἢ μεθήσω·
> Ὡς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ πανυσίπτερος ἄρης.
> Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι σοὺς κρείσσονας ἀντιφερίζειν,
> Νίκης τ' στέρεται, σοὺς τ' αἰσχίστον ἄλγεα πάσχει·

In hac opinione me confirmavit Manuscriptus prior Vossianus, in quo idem ordo servatur, nisi quòd sequens versus Ὦ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης μηδ' ὕβριν ἄφελε. malè præcedat ἐπιμύθιον. Sic enim ille liber, recens quidem, sed ex optimo exemplari descriptus hos versus digerit:

> Ὡς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ πανυσίπτερος ἄρης,
> Ὦ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης μηδ' ὕβριν ἄφελε.
> Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι, &c.

Tzetzes totam hujus fabulæ, quæ eodem ordine in exemplaribus ejus tunc descripta erat, ut nunc in nostris, σωπᾶν damnat, non verborum, quasi aliquid σόλοικον, aut συλλογιστικῶς hic sit commissum, ut viri docti ceperunt, sed sententiæ & totius orationis, quæ non videtur commodè cohærere. Hinc & ipse versus alio locat ordine, quàm quem vulgò tenent. Vide ejus commentarium.

CA-

CAPUT VI.

Ἐσθλὸς. Bonus. Δειλὸς. [illegible] νέμειν. Ἐξελάσσεις. [illegible] datus. Ἀπαυρεῖν. [illegible] φίας. Interpretum [illegible] Κυδρὸς. Ὀνοτάζειν [illegible] loco lux. [illegible] siodi suppositicius [illegible]

v. 214. Ὑ[illegible] co est [illegible] dives, ut, apud [illegible] *in omnes superbia*, [illegible] Curc. IV, 1, 14. [illegible] Cic. IX. ad Att. 12. [illegible] *bunt*. Apud quem [illegible] nuis, inops. Glossæ [illegible] ἀσθενεστέρῳ. Hunc sensum [illegible] que intelligitur. [illegible] stitiæ, sequere [illegible]

v. 219. Αὐτίκα [illegible] tur. Significat enim [illegible] obstringunt, violari, [illegible] gitionibus corrumpuntur; [illegible] pœnam perjuris [illegible] βιαίως, σὺν βίᾳ, [illegible] gitur, aut pecuniâ [illegible] quit.

v. 222. Ἤθεα λαῶν [illegible] hîc sunt [illegible] habent magis [illegible] v. 525.

Ἐν τ' ἀπύρῳ [illegible]
In frigida domo, [illegible]

Nihil tritius.

v. 224. Καὶ [illegible] *stribuunt*. Ἰθεῖαν [illegible] dere, in sequente [illegible] Optimè hunc locum [illegible]

Εἰδὴ αὐτὸς ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὔτινα φημὶ
Ἄμμορον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἔσται.
Age ipse judicabo & me nullum puto
Reprehensurum Græcorum. rectum erit judicium.

Ubi Eustathius notat ad ἰθεῖα subintelligi δίκη. Τὸ δὲ ἰθεῖα ἐκφερεῖς καὶ αὐτὸ εἴρηται. Εἴληφεν γὰρ λόγῳ κοινῷ τὸ δίκη ὄνομα ἐπὶ τῶν δικαστικῶν ῥημάτων. οὐ δὲ σκοφλύσεως τῶν τοιαύτης λέξεως χρήσιμον καὶ Ἡσίοδε τὸ ἰθεῖαν ὄνομαζε, ὅτι τῇ εὐθυτάτῃ δίκῃ. In hoc versu legitur in utroque MSto οἵ τε μιν ἐξελάσωσι pro ἐξελάσωσι. Optimè. Hom. Iliad. π.

Οἱ βίᾳ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,
Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.

v. 231. Θαλίης δὲ μεμνηλόπι ἔργα νέμονται] Hic verò mirificè Interpretes: *In conviviis autem partis opibus fruuntur.* Unde hanc versionem exsculpserint, quid viderint, legerintque ego quidem exputare nullus possum. Quid enim à Poëtæ verbis comminisci poterant remotius? ubi partarum opum mentio? Hinc non immeritò olim à viris doctis hæc versio fuit improbata. Sed nec hi, quod pace illorum dixerim, plus viderunt. Volunt θαλίης μεμνηλὸς esse per idiotismum Poëtis familiarem θέμιν, legendúmque θαλίῃ μεμνηλόπι ac vertendum fructus colligunt florentes. Hæc quidem eruditionis & acuminis specie blandiuntur, sed revera à Græcæ linguæ indole abhorrent & mente Poëtæ. Sensus est simplicissimus per θαλίης μεμνηλόπι ἔργα intelligi ipsa convivia, sicut ἔργα Ἀφροδίτης sunt συνουσίαι. ἔργα Ἄρηος bella: seu opera pertinentia ad convivia, quæ grata sunt convivis. θαλίης μεμνηλόπι ἔργα νέμονται, exercent opera grata convivis est id ipsum quod superiùs dixerat τέρπουτ' ἐν θαλίῃς, convivia celebrant. Νέμεσις θαλίας ut apud Pindarum νέμεσις αἰῶνα. Δάκρυα νέμονται αἰῶνα. hoc est, λέγουσι, ut scholia antiqua exponunt. Superiùs apud nostrum v. 119. Οἱ δ' ἐθελημοὶ Ἥσυχοι ἔργα νέμονται σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν. *Illi verò pro arbitrio Tranquilli res suas curabant cum bonis multis*, five vivebant sine curis. Ubi itidem malè Interpretes: *Ipsique ultrò Quieti partis fruebantur.* Nimirùm, qui justitiam colunt, illos Poëta affirmat, aureæ ætatis hominibus similem vitam agere, in perpetuo gaudio sine curis & mœrore. Hinc & addit illos non currere per maria & undas, sed contentos cœnis terrestribus, & post quas non lavandæ sunt manus, & quos humus fert fructibus pasci, æquè ut illi beati seculi mortales. Proclus sic hunc locum intellexit: homines justos vivere semper in conviviis, & in iis agere opera ad agriculturam pertinentia. In MS. I. legitur θαλείης. In 2. θαλίης, in casu secundo. In præcedente versu liber I. ἰθυδίκαιοι.

v. 233. Ἄκρη μὲν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας] MS. I. ἄκρῃ, μέσσῃ. Videtur Tzetzes hanc lectionem agnovisse, qui exponit ἐν ἄκρῃ, ἐν μέσσῃ. Vulgata tamen lectio melior. v. 237. pro νέοσσοντες MS. I. νόσσοντες.

v. 240. Πολλοὶ καὶ ξύμπασι πόλις κακὸς ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ] MS. I. ἐπαύρῃ.

ἀπήυρα. Sic legit Æschines oratione contra Ctesiphontem, Tzetzes, antiquus Scholiastes Pindari ad Pythionic. III. Eustathius ad Iliad. α. cujus verba sunt: ἵνα λέγῃ σεμνῶς καὶ εὐφήμως, πάντες ἐπαύρωνται βασιλέως τούτου κακοῦ, κατὰ τὸ,

Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήυρα.

ἔνθα ὅρα τὸ ἀπαυρεῖν ταὐτὸν ὂν τῷ Ὁμηρικῷ ἐπαυρεῖν, διὸ καλῶς ἡ αὐτῶν ἑρμηνεία. Apud Hesiodum, inquit, ἀπαυρεῖν eamdem vim habet quam apud Homerum ἐπαυρεῖν. Ecquis dubitet Hesiodum scripsisse ἀπήυρα, quòd postea scioli moti vocis insolentia in hac notione mutarunt? Ἐπαυρεῖν enim pro ἀπολαύειν pœnas dare, damno affici frequenter apud Homerum aliósque legerant, sed ἀπαυρεῖν in hac significatione non nisi in hoc Hesiodi loco, nisi me fugit memoria, reperitur. Alioquin pro ἀφαίρειν & apud Homerum & apud nostrum sæpiùs legitur. Non dubitavi reddere suam lectionem Hesiodo fundatam tot antiquorum Scriptorum auctoritate, quamvis editi libri repugnent omnes. Ceterùm verba illa Homeri, ad quæ Eustathii scholion laudavimus, Iliad. α, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, Latini Interpretes transtulerunt: *ut omnes fruantur rege.* poterántne insulsiùs? ἐπαύρωνται βασιλῆος est plectantur propter regem, luant regis stultitiam. Nec meliùs. Iliad. ζ.

Τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ' νῦν φρένες ἔμπεδοι· οὐδ' ἄρ' ὀπίσσω
Ἔσσονται· τῷ κέν μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω.
Huic enim neque animus constans est, neque in posterum
Erit; idcircò ipsum pœnas daturum puto.

Sic vertendi hi versus. Iliad. ο.

Οὐ μὰν οἶδ' εἰ αὖτε κακορραφίης ἀλεγεινῆς
Πρώτη ἐπαύρηαι.
Nescio an non insidiarum infelicium
Prima pœnas luas.

Similiter peccarunt Latini Interpretes inferiùs apud Hesiodum v. 419. Πλεῖον δὲ νυκτὸς ἐπαυρεῖ, hoc est, *magis autem nocte laborat*, subintelligitur hîc καμάτου. πλεῖον καμάτου ἐπαυρεῖ majores capit labores. Illi ineptè: *magis autem nocte fruitur.* Ἀπαυρεῖν, & ἐπαυρεῖν βασιλῆος, ἀνδρὸς. κακορραφίας sunt loquutiones concisæ, in quibus subintelligitur κακὸν & ἐκ, aut ἕνεκα. ut integra sint ἐπαυρεῖν κακὸν ἕνεκα βασιλῆος, ἐκ κακορραφίας. sanè κακὸν additur Ὀδυσσ. σ.

Μήπου τι κακὸν μὲν μεῖζον ἐπαύρῃς.

Ne majus malum capias. Sic & ἐπαύρεσθαι ἀγαθὸν apud Andocidem. Similiter inferiùs Theog. v. 882. κρίνεσθαι τιμάων sc. ἕνεκα. *certare de honoribus.* Tales ellipses Græcis Scriptoribus tam qui soluta, quàm qui pedibus constricta utuntur oratione, non sunt infrequentes.

v. 248. Καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ τήνδε δίκην] Est, *Considerate & ipsi hanc pœnam*, quæ injustis magistratibus & iniquis infligitur hominibus. Respicit enim ad illam δίκην, de qua paucis abhinc versibus egerat:

Τοῖς

CAPUT V.

Versus Hesiodi fugitivus ex MSC. & antiquis Interpretibus revocatus & suo loco repositus. Saturnus Rex Heroum in beatis Insulis. Hæ in Oceano locatæ. Hesiodus bis restitutus, & aliquot locis expositus. Παλιγγενεσία. Elegans futurorum usus. Θεῶν ὄπις. Hesychius correctus. Ὄπιν ἔχειν. Οὖπις. Εἰδεῖν. Hesiodo denuò medela. Φῦλα Θεῶν. Trajectio versuum in Hesiodo observata. Versio Latina sæpiùs castigata.

v. 169. Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τοῖσι Κρόνος ἐμβασίλευε] Hunc versum ex MSto II. hic reposui, quem olim quoque in antiquis extitisse exemplaribus, sed à nonnullis fuisse ejectum cum sequente tamquam ineptum, & qui Hesiodo sit indignus, Proclus testatur. Quorum judicio si stamus, proximus etiam versus est expungendus. A Tzetze sanè non videtur agnitus esse, nisi credibilius sit alterum illum quem cum hoc prisci Critici ὠβέλισαν etiam nunc desiderari, sicut quem nunc ex MS. reponimus, in editionibus desideratur, propter illam causam quam Proclus nobis ostendit. Eam tamen mihi non probant acerbi illi censores, quorum obelis quàm multi confoderentur, si ad hanc legem essent exigendi? Plures enim hoc longè deteriores in Hesiodo reperiuntur. Quin hunc optimis non dubito accensere. Quid enim sive verba spectes, numerosius, sive sententiam, pulcrius? Imperium autem in heroes in beatis Insulis degentes Veteres Saturno tribuunt. Inscriptio elegantissima monumenti Regillæ uxoris Herodis:

Ἧσι πὲρ ἱερὸν εἶδος εὐζώνοιο γυναικὸς
Ἄγκειται, αὐτὴ δὲ μεθ' ἡρώνῃσι νέναται
Ἐν μακάρων νήσοισιν, ἵνα Κρόνος ἐμβασιλεύει.
Quibus (sc. Deabus) *sacra hæc statua pulcræ fœminæ*
Dedicata est. Ipsa verò inter Heroïdas habitat
In beatorum Insulis, ubi Saturnus regnat.

Ultimus versus ex isto Hesiodi est expressus. Salmasius dubitat an usquam legatur beatas Insulas fuisse sub Saturni imperio. Sed præter Hesiodum Diodorus Siculus etiam lib. III. hoc tradit.

v. 171. Παρ' Ὠκέανον βαθυδίνην] Græci Magistri ὠκέανον hîc locant & exponunt ἐν τῷ ἀέρι. poterant aliud agere. Poëtæ enim beatas Insulas statuebant in Oceano. Horat. libro IV. carm. 16.

Nos manet oceanus circumvagus: arva beata
Petamus arva, divites & Insulas.

v. 173.

v. 173. Τρὶς δ' ἔτους] Restitui lectionem veterem, quam MS. I. & Tzetzes nobis servavit: τρὶς ἔτεος. Sic inferiùs τρὶς ὕδατος παρέχειν. Vidit & H. Stephanus.

v. 174. Μήκετ' ἔπειτ' ὤφειλον] Ordo verborum quem in his binis versibus Tzetzes instituit tam ineptus, quàm sensus quem ex iis conficit. Ait enim Hesiodei voti hunc esse sensum, se maluisse mori ante heroici seculi exitum, quàm post illum nasci. Sed hoc ab Hesiodi mente alienum planè est, qui optat ἢ πρόσθε θανεῖν quàm quinta ætas ingruerit, ἢ ἔπειτα γίνεσθαι, quum meliora scilicet tempora reflorescent. Persuasum enim habebant Poëtæ & plerique Philosophi, præcipuè Platonici, exacta hac misera ætate, παλιγγενεσίαν futuram, omnia reditura in suos ortus & pristinam felicitatem. Inde Probus ad illud Virgilii,

Ultima Cumæi venit jam carminis ætas.

notavit Cumæum carmen esse carmen Hesiodi, quod sic dicatur à patre Dio, qui Cumæus fuerit. Sed quid his immoramur? Nihil est in Poëtis decantatius, qui tamen omnes videntur hanc opinionem ex isto Hesiodi loco hausisse.

v. 178. Εὖ τ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν] Insulsè Interpretes Latini: *Postquàm facti circa tempora cani fuerint.* An γίνεσθαι πολιοκρόταφον τελέθειν est fieri canum? quid absurdius fingi potest? γεινόμενοι sunt τεχθέντες. Sic autem verte: *Quum vix nati canescant,* hoc est, senescant, quum vix postquàm lucem adspexerunt senio conficiantur. Hinc paullò pòst αἶψα γηράσκοντας τοκῆας appellat. Conqueritur de vitæ brevitate, cui quintæ hujus ætatis homines sunt obnoxii, quòd celeriter tacitis consenescant annis. Hoc est de quo toties conqueruntur Poëtæ, meliores annos esse fugacissimos. Theocritus: Μὴ καυχεῖ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη. *Noli superbire. celeriter enim te relinquit, tanquam somnium, adolescentia.* Sed hæc Anthologiarum Scriptoribus relinquamus.

v. 180. Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίϊος] Non hæc referenda sunt ad ἰδέας ὁμοιότητα, ut non nemo facit, sed ad γνώμης. Loquitur de discordia & dissensione animorum, quæ miseros mortales hujus ætatis sic exagitat, ut omnia sint ὕπουλα, nusquam candor, fides, non fucatus amor, ne inter parentes quidem & liberos. Ovid.

Filius ante diem patrios inquirit in annos.

Glossæ MS. Vossii: ὁμοίϊος, ὁμογνώμων. Græci magistri, ὁμοίϊος, ὁμονοητικὸς, σύμφωνος. Alia ratio est inferiùs, v. 235.

Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν.

Pariunt verò mulieres similes parentibus liberos.

Hìc utique loquitur de εἴδους ὁμοιότητι. Liberi enim qui parentum os referebant habebantur pro nota & argumento maternæ pudicitiæ. Horat, IV, 6.

Nullis polluitur casta domus stupris,
Mos & lex maculosum edomuit nefas,

Laudantur simili prole puerpera:
Culpam pœna premit comes.

Cui non dictus Hylas?

v. 185. Ἀτιμάζουσι] Barbarè Interpretes: *Deshonorabunt.* Ἀτιμάζειν autem est ἀτιμῶν φιλεῖν. Sic & versu sequente μέμψοιν) est μέμφεσθαι φιλεῖσι, & vers. 189. ἄνερ δ' ἑτέρῳ πόλιν ἐξαλαπάξῃ, est ἐξαλαπάζειν οἴκους solet expugnare. vers. 225. οἱ τί μιν ἐξελάσουσι, *qui ipsam expellere solent*, sic ex MSS. ibi legendum. & v. 323.

——— οἷα τε πολλὰ
Γίνεται, αὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ, id est, ἐξαπατᾷν φιλεῖ. & mox v. 327.

Ἔσσι δ' ὃς ἀθ' ἑκάτερον ὃς τε ξένον κακὸν ἔρξῃ.

hospitem malo afficiet, hoc est, afficere solet. Homerus Iliad. α. ὅτε χώεται ἀνδρὶ χέρηϊ, *quando irasci solet viro inferiori*, & sic sæpè. Aristoph. Pluto:

Ὁ Πάμφιλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαίεται;
Pamphilus nonne propter hunc plorare solet?

Sic & Scriptores Sacri, Marc. III, 27. καὶ τότε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διαρπάσει. & *tunc domum ejus diripiet*, hoc est, diripere solet. Joan. XV. 6. Ἐὰν μή τις μείνῃ ἐν ἐμοὶ, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα, καὶ ἐξηράνθη. *Si quis non in me manserit, ejici solet foras, & tamquam palmes arescere.* Interpretes ibi hæsitant. vide Bezam. In hac notione legitur etiam imperfectum, ut ἔθυον. Marc. XIV. 12. *mactare solent.* & XV. 6. ἀπέλυον, *dimittere solebat*, ut bene hic vetus Interpres.

In Scuto Herculis, v. 402.

Ὡς δὲ λέοντε δύω ἀμφὶ κτεμάτῃ ἐλάφοιο
Ἀλλήλοις κοτέοντε, ἐπὶ σφέας ἐρεύνοσι.

Ut autem leones duo pro occiso cervo sibi mutuò irati in se ipsos impetum facere solent. In Theogon. v. 750.

Ἡ μὲν κοιμήσεται, ἡ δὲ θύρηζε ἔρχεται.

Hæc quidem intrabit, illa verò foras egreditur. h. e. intrare solet. In ἔργοις v. 523.

Νυχίη κοιμήσεται ἔνδοθι οἴκου.
Noctu cubare solet intra domum.

Et v. 370.

Πίστις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίη ἄλεσε θυμὸν.

Credulitas pariter ac diffidentia perdere solet homines. Et v. 443.

Ῥεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένου ἐθέλοντά γε θυμόν.

Facilè verò auferre solet apparentem volens saltem animo. Interpretes Latini: *abstulit.* Et v. 284. Ζεὺς δὲ τε Ἶριν ἔπεμψε. *Jupiter tum Irim mittere solet.* Theogo. v. 7.

Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χορεὺς ἐνεποιήσαντο Καλάς.
Summo in Helicone choreas ducere solent puellas.

Sic

Sic & Scriptores in oratione pedibus soluta loquuntur frequenter, ut & Sacri Marc. XIV, 12. ὅτε τὸ Πάσχα ἔθυον, quo tempore Pascha mactare solent, & XV, 6. ἀπέλυε solebat dimittere. Sic & Latini hoc tempore utuntur, hinc in versione retinui. Horat.

Non hic cuiquam parcet amico.

hoc est, parcere solet. Pers. Sat. 11.

At bona pars procerum tacita libabit acerra.

hoc est, libare solet, ut benè ibi πολυμαθέστατος Casaubonus, quem vide, qui & Hebræos hoc genere loquendi usos esse docet. à quo nec Græcos abhorrere, quod non à quoquam antehac observatum esse memini, hi loci Hesiodi argumento sunt. Aoristis quidem hanc vim inesse tralaticium est, ut & apud nostrum 240.

Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων.

Illis autem cœlitùs magnum importare solet malum Jupiter.

& sæpè aliàs. Theogon. v. 87.

Αἶψα τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε.

Statim etiam magnam contentionem scitè dirimere solet.

v. 187. Οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες] Imperitè Interpretes: *Neque Deorum oculum veriti.* Verte: *neque Deorum iram veriti.* Inferiùs v. 252. θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, *Deorum animadversionem non curantes.* Ubi iterum Interpretes sine sensu: *Nullam Deorum reverentiam curantes.* Homerus Iliad. π.

Οἱ βίῃ εἰς ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,
Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.

Hic Interpretes: *Deorum rationem nullam habentes*, quod ferri posset, ut apud Herodotum Calliope: οὔτε δαιμόνων, οὔτε θεῶν ὄπιν ἔχοντας. *Neque Geniorum, neque Deorum rationem habentes.* At Ὀδυσσ. φ. v. 29.

Σχέτλιοι οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατ' οὐδὲ τράπεζαν.

Interpretes rursus inscitè vertunt: *Deorum providentiam reveritus.* In omnibus his locis ὄπις est ira, pœna, vindicta, animadversio. Hesych. ὄπιδα, ἐπιστροφὴν, ἐντροπὴν. Item: ὄπις, περιστροφὴ, φωνή. Corruptissimè. lege: ἐπιστροφὴ, ποινή. Noster in Theogonia, 222. de Parcis:

Οὐδέποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο,
Πρίν γ' ἀπὸ τῷ δώωσι κακὴν ὄπιν, ὅς τις ἁμάρτῃ.

Non ante deponunt Deæ gravem iram,
Quàm ab illo pœnas sumserint magnas, qui peccavit.

Unde & Nemesis ὄπις, & Ionicè Οὖπις dicitur in Inscriptione Herodis Attici:

Ἥ τ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ἐλάεις Ῥαμνούσιας Οὖπις.

Quæ facinora hominum punis Rhamnusias Upi.

Ut benè emendavit & exposuit maximus Salmasius. Quam appellationem Nemesis quidem ἀπὸ τοῦ ὄπιος accepit, non tamen hoc nomine, quòd ὄπιν seu curam gerat rerum humanarum, sed quòd animadvertat

vertat & puniat mala & improba audacium & insolentium hominum facinora. Quas Nemesios partes esse nemo ignorat. Εἰδότες apud Hesiodum sunt Φοβούμενοι. Hesych. εἰδεῖν, ἐφοβεῖτο. v. 190. pro ἐξαλαπάξει MS. II. ἐξαλαπάζει. Malè.

v. 199. Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον] Φῦλον ἐνικῶς apud Græcos Scriptores in hac notione non legitur. Itaque hic locus mihi mendi dudum fuit suspectus, quod detersit MS. II. ex quo legendum φῦλ' ἴτην. ἴτην fuit etiam in codice Palatino & conspicitur in margine Stephanianæ editionis. Hinc & statim σπολιπόντε non σπολιπόντες. Ἀθανάτων φῦλα sunt Dii. & sic vertendum, non ut vulgò: *familiæ Deorum*. sic superiùs φῦλ' ἀνθρώπων sunt homines, φῦλα γυναικῶν mulieres.

v. 207. Δαιμονίη τί λέλακας] MS. I. λέληκας. probat Tzetzes.

210. Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι] Versum istum & sequentem obelis suis confodit Aristarchus, quia brutis non conveniant γνῶμαι, sententiæ. Et mihi videtur absurdum. Ἐπιμύθια enim à λογοποιοῖς solent addi. Itaque jam olim persuasum mihi fuit accuratiùs de hoc loco cogitanti ab antiquissimis temporibus hos versus laborare trajectione, qui sic restituendi sint suo ordini:

Δεῖπνον δ' αἴκ' ἐθέλω ποιήσομαι, ἠὲ μεθήσω.
Ὣς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ τανυσίπτερος ὄρνις.
Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν,
Νίκης τε στέρεται, πρός τ' αἴσχεσιν ἄλγια πάσχει.

In hac opinione me confirmavit Manuscriptus prior Vossianus, in quo idem ordo servatur, nisi quòd sequens versus Ὦ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης malè præcedat ἐπιμύθιον. Sic enim ille liber, recens quidem, sed ex optimo exemplari descriptus hos versus digerit:

Ὣς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ τανυσίπτερος ὄρνις,
Ὦ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης μηδ' ὕβριν ὄφελλε.
Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι, &c.

Tzetzes totam hujus fabulæ, quæ eodem ordine in exemplaribus ejus tunc descripta erat, ut nunc in nostris, συνάξιν damnat, non verborum, quasi aliquid σόλοικον, aut σολοικοφανὲς hic sit commissum, ut viri docti ceperunt, sed sententiæ & totius orationis, quæ non videtur commodè cohærere. Hinc & ipse versus alio locat ordine, quàm quem vulgò tenent. Vide ejus commentarium.

CA-

CAPUT VI.

Ἐσθλὸς. Bonus. Δειλὸς. Hesiodus ter explicatur. Ἰθεῖαν νέμειν. Ἐξελάσωσι. Ἔργα θαλίης. Hesiodus quater emendatus. Ἀπαυρεῖν. Ἐπαυρεῖν βασιλῆος, ἀνδρὸς, καταρράφας. Interpretum Homeri & Hesiodi aliquot errata. Κυδρὸς. Ὀνοτάζειν δίκλιν. Πεπηνὸς. Hesiodi non intellecto loco lux. Δίκαια. Ἀλήθεια. Βλάπτειν δίκλιν. Versus Hesiodi suppositicius indicatus.

v. 214. Τοῖς γὰρ τι κακὸν δειλῷ βροτῷ. ἐσθλὸν μὲν ἐσθλὸς Γνήσιος φερέμεν δυνάται] Ἐσθλὸς, ut rectè vidit Plutarchus hoc loco est ὁ τῇ τύχῃ καὶ τῇ δυνάμει κεκοσμημένος, potens, nobilis, dives, ut, apud Latinos, *bonus*. Flor. l. 7. *Ipse in senatum cadibus, in omnes superbia, qua crudelitate gravior est bonis, grassatus.* Plaut. Curc. IV, 1, 14. *In foro infimo boni homines atque divites ambulant.* Cic. IX. ad Att. 12. *Ædiles ludos parant? viri boni usuras perscribunt.* Apud quem infinita sunt ferè exempla. Δειλὸς contrà est tenuis, inops. Glossæ MS. Vossii, & Græci magistri Δειλῷ, ἀγένεσι, ἀδυνατίῳ. Hunc sensum esse hujus loci ex præcedente fabula quoque intelligitur. In versu antecedente ἄκουε δίκης est obtempera justitiæ, sequere justum. Inferiùs v. 273. ἐπιπείθου δίκῃς.

v. 219. Αἰτίῃ γὰρ τείχει] Hunc Versum optimè ὁ πάνυ interpretatur. Significat enim Hesiodus religionem jurisjurandi, qua se judices obstringunt, violari, simul ambitioni subscribunt aut gratiæ, aut largitionibus corrumpuntur; hanc verò læsam fidem sacramenti sequi pœnam perjuris debitam. Nam versu sequente ἐλκομένης est ἐκκρουόμενος βιαίως, σὺν βίᾳ, jus quod aut gratiâ inflectitur, aut potentiâ perfringitur, aut pecuniâ adulteratur, & violenter opprimitur, ut Cic. inquit.

v. 222. Ἤθεα λαῶν] Stultissimè Interpretes: *mores populi.* Ἤθη hîc sunt ἀρχεῖα, τόποι, vici, domus, sedes populi qui tales injustos habent magistratus. v. 525.

Ἐν τ' ἀκύρῳ οἴκῳ καὶ τὸ ἤθεα λυγαλέοισιν.

In frigida domo, in adibus tristibus.

Nihil tritius.

v. 224. Καὶ τοῖς ἰθεῖαν ἔνεμον] Ridiculè Interpretes: *neque rectè distribuunt.* Ἰθεῖαν νέμειν Aristoteli V. Ethic. est δίκαια νέμειν, jus reddere, in sequente versu, δίκας διδόναι ἰθείας. *rectam ferre sententiam.* Optimè hunc locum interpretatur Eustathius ad Iliad. ψ.

Εἰδ'

Εἰδ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὔτινα φημὶ
Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἔσται.
Age ipse judicabo & me nullum puto
Reprehensurum Græcorum. rectum erit judicium.

Ubi Eustathius notat ad ἰθεῖα subintelligi δίκη. Τὸ δὲ ἰθεῖα ἐλλειπῶς καὶ αὐτὸ εἴρηται. Εἴληπται γὰρ ἀπὸ κοινοῦ τὸ δίκη ὄνομα ἐκ τοῦ δικάσασθαι ῥήματος. οἷς δὲ σαφήνειαν τῆς τοιαύτης λέξεως χρήσιμον καὶ Ἡσιόδου τὸ ἰθεῖαν ἔνειμαν, ἤτοι τὴν εὐθυτάτην δίκην. In hoc versu legitur in utroque MSto οἵ τε μιν ἐξελάσωσι pro ἐξελάουσι. Optimè. Hom. Iliad. π.

Οἱ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,
Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.

v. 231. Θαλίῃς δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται] Hîc verò mirificè Interpretes: *In conviviis autem partis opibus fruuntur.* Unde hanc versionem exsculpserint, quid viderint, legerintque ego quidem exputare nullus possum. Quid enim à Poëtæ verbis comminisci poterant remotius? ubi partarum opum mentio? Hinc non immeritò olim à viris doctis hæc versio fuit improbata. Sed nec hi, quod pace illorum dixerim, plus viderunt. Volunt θαλίῃς μεμηλὸς esse per idiotismum Poëtis familiarem θάλλον, legendúmque θαλίῃ μεμηλότες ac vertendum fructus colligunt florentes. Hæc quidem eruditionis & acuminis specie blandiuntur, sed revera à Græcæ linguæ indole abhorrent & mente Poëtæ. Sensus est simplicissimus per θαλίῃς μεμηλότα ἔργα intelligi ipsa convivia, sicut ἔργα Ἀφροδίτης sunt συνουσίαι. ἔργα Ἄρηος bella: seu opera pertinentia ad convivia, quæ grata sunt convivis. θαλίῃς μεμηλότα ἔργα νέμονται, exercent opera grata convivis est id ipsum quod superiùs dixerat τέρποντ' ἐν θαλίῃς, convivia celebrant. Νέμεσθαι θαλίας ut apud Pindarum νέμεσθαι αἰῶνα. Δάκρυες νέμονται αἰῶνα. hoc est, διάγουσι, ut scholia antiqua exponunt. Superiùs apud nostrum v. 119. Οἱ δ' ἐθελημοὶ Ἥσυχοι ἔργα νέμονται σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν. *Illi verò pro arbitrio Tranquilli res suas curabant cum bonis multis*, sive vivebant sine curis. Ubi itidem malè Interpretes: *Ipsíque ultrò Quieti partis fruebantur.* Nimirùm, qui justitiam colunt, illos Poëta affirmat, aureæ ætatis hominibus similem vitam agere, in perpetuo gaudio sine curis & mœrore. Hinc & addit illos non currere per maria & undas, sed contentos cœnis terrestribus, & post quas non lavandæ sunt manus, & quos humus fert fructibus pasci, æquè ut illi beati seculi mortales. Proclus sic hunc locum intellexit: homines justos vivere semper in conviviis, & in iis agere opera ad agriculturam pertinentia. In MS. I. legitur θαλείης. In 2. θαλίης, in casu secundo. In præcedente versu liber I. ἰθοδίκῃσι.

v. 233. Ἄκρῃ μέν τε φέρει βαλάνους, μέσσῃ δὲ μελίσσας] MS. I. ἄκρῃ, μέσσῃ. Videtur Tzetzes hanc lectionem agnovisse, qui exponit ἐν ἄκρῃ, ἐν μέσσῃ. Vulgata tamen lectio melior. v. 237. pro νείσσονται MS. I. νύσσονται.

v. 240. Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ] MS. I. ἀπήυρα.

ἀπήυρα. Sic legit Æschines oratione contra Ctesiphontem, Tzetzes, antiquus Scholiastes Pindari ad Pythionic. III. Eustathius ad Iliad. α. cujus verba sunt: ἵνα λέγῃ σεμνῶς καὶ εὐφήμως, πάντες ἐπαύρωνται βασιλέως τούτου κακοῦ, κατὰ τὸ,

Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήυρα.

ἔνθα ὅρα τὸ ἀπαυρεῖν ταὐτὸν ὂν τῷ Ὁμηρικῷ ἐπαυρεῖν, διὸ καλῶς ἡ αὐτῶν ἑρμηνεία. Apud Hesiodum, inquit, ἀπαυρεῖν eamdem vim habet quam apud Homerum ἐπαυρεῖν. Ecquis dubitet Hesiodum scripsisse ἀπήυρα, quòd postea scioli moti vocis insolentia in hac notione mutarunt? Ἐπαυρεῖν enim pro ἀπολαύειν pœnas dare, damno affici frequenter apud Homerum aliósque legerant, sed ἀπαυρεῖν in hac significatione non nisi in hoc Hesiodi loco, nisi me fugit memoria, reperitur. Alioquin pro ἀφαίρειν & apud Homerum & apud nostrum sæpiùs legitur. Non dubitavi reddere suam lectionem Hesiodo fundatam tot antiquorum Scriptorum auctoritate, quamvis editi libri repugnent omnes. Ceterùm verba illa Homeri, ad quæ Eustathii scholion laudavimus, Iliad. α, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, Latini Interpretes transtulerunt: *ut omnes fruantur rege.* poterántne insulsiùs? ἐπαύρωνται βασιλῆος est plectantur propter regem, luant regis stultitiam. Nec meliùs. Iliad. ζ.

Τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ' νῦν φρένες ἔμπεδοι· οὐδ' ἄρ' ὀπίσσω
Ἔσσονται· τῷ κέν μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω.
Huic enim neque animus constans est, neque in posterum
Erit; idcircò ipsum pœnas daturum puto.

Sic vertendi hi versus. Iliad. ο.

Οὐ μὰν οἶδ' εἰ αὖτε κακορραφίης ἀλεγεινῆς
Πρώτη ἐπαύρηαι.
Nescio an non insidiarum infelicium
Prima pœnas luas.

Similiter peccarunt Latini Interpretes inferiùs apud Hesiodum v. 419. Πλεῖον δὲ νυκτὸς ἐπαυρεῖ, hoc est, *magis autem nocte laborat*, subintelligitur hîc καμάτου. πλεῖον καμάτου ἐπαυρεῖ majores capit labores. Illi ineptè: *magis autem nocte fruitur.* Ἀπαυρεῖν, & ἐπαυρεῖν βασιλῆος, ἀνδρὸς. κακορραφίας sunt loquutiones concisæ, in quibus subintelligitur κακὸν & ἐκ, aut ἕνεκα. ut integra sint ἐπαυρεῖν κακὸν ἕνεκα βασιλῆος, ἐκ κακορραφίας. sanè κακὸν additur Ὀδυσσ. σ.

Μήπου τι κακὸν μὲν μεῖζον ἐπαύρῃς.

Ne majus malum capias. Sic & ἐπαύρεσθαι ἀγαθὸν apud Andocidem. Similiter inferiùs Theog. v. 882. κρίνεσθαι τιμάων sc. ἕνεκα. *certare de honoribus.* Tales ellipses Græcis Scriptoribus tam qui soluta, quàm qui pedibus constricta utuntur oratione, non sunt infrequentes.

v. 248. Καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ τήνδε δίκην] Est, *Considerate & ipsi hanc pœnam*, quæ injustis magistratibus & iniquis infligitur hominibus. Respicit enim ad illam δίκην, de qua paucis abhinc versibus egerat:

Τοῖς

Τοῖς δὲ δίκλω Κρονίδης πυμφείρεται εὐρύοπα Ζεύς.

sanè quàm inficetè Latini Interpretes hìc: *Considerate hanc justitiam.*

v. 256. Σκολιοῖς ὀνοπάζων] Ὀνοπάζων Eustathius exponit μεμφόμενος. Hesych. ἀμφωλίζων, ὑβρίζων. Proclus παραχαράττων, ut apud Cic. *adulterare pecuniâ jus.* quod qui faciunt contumelia Deam afficiunt. Paullò antè παρακλίνων δίκας Cic. est *inflectere jus gratiâ.*

v. 257. Κυδνὴ τ' αἰδοίη] MS. II. κυδρὴ, & Proclus: λάτρις δ' κῦδος, inquit, γίνεται κυδρὸς, καὶ κυδρὴ, οἷς λάτρις δ' ἔχθος ἐχθρός. Sic & Etymol. Magni auctor & Hesychius: κυδρὴ, ἔνδοξος, σεμνὴ, τιμία, ἔντιμος. Hom. Διὸς κυδρὴ παρόκοιτις. Κυδνὸς nihili vox est. Restitui hanc vocem κυδρὸς interiùs Hesiodo in Theogon. v. 318, & 442. Vide & Hom. Iliad. σ. v. 184, & Ὀδ. λ. v. 579.

v. 260. Ἀπροσδαλίοις βασιλῆοι] Uterque MS. Vossianus, Palatinus, editio Isingrini: βασιλῆιν probante Tzetze, qui ait ληι & αν coalescere in unam longam.

v. 265. Pro οἱ αὐτῷ MS. I, οἵ δ' αὐτῷ.

v. 267. Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς] Hunc cum sequentibus sex versibus expungit Plutarchus. vide Proclum.

v. 273. Δίκα πρηκήρεσσιν] MS. I. Δίκα μυκηθμοῖσι, Glossa MS. βαλλόμενον.

v. 277. Οἰωνοῖς πτηνοῖς] Uterque Codex Vossianus: πτηνοῖς. Sic etiam Moschopuliani codices: πτηνὸς, inquit, πεζοῖς, κοινῶς δὲ πᾶν τὸ πετόμενον. Apud Porphyrium de abstinentia, ubi hos versus laudat, animalium, extat quoque πτηνοῖς.

v. 280. Εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαια ἀγορεύειν Γινώσκων] Nec Græci nec Latini Interpretes hunc locum ceperunt. δίκαια non sunt justa, quod omnes existimant, sed ἀληθῆ vera ut ex ἀνηθέος patet. Verum autem pro justo, & justum pro vero in utraque lingua frequens esse in tanta litterarum luce multis docere putidum est Priscianus lib. XVIII. *Justum pro vero & verum pro justo frequenter tam nos quàm Attici ponimus.* Inferiùs 768. ἀλήθεια pro justitia:

Εὖτ' ἂν ἀληθείῃ λαοὶ κρίνοντες ἄγωσιν.

Cùm in rebus agendis populus est *occupatus. in jure dicendo.* κρίνειν ἀλήθειαν est, res agere, jus dicere. Hinc & in sacris μαμμωνᾶς τ' ἀδικίας, & μαμμωνᾶς ἄδικος, sunt opes non veræ, fluxæ nimirum & hæ caducæ, quæ opponuntur μαμμωνᾷ ἀληθινῷ, opibus veris, divinis scilicet. Sanè ἀδικία in sacris litteris nonnumquam est mendacium. Joann. VII, 18 1 Cor. XIII, 6. Sic & apud Latinos *veritas* pro justitia. Cic. XIII. ad Fam. 57. *Ut suum negotium habeat cum populo Sardiano, pro causa veritate, & pro sua dignitate conficiat.* Pro Cælio: *Equidem vos ducam à testibus, neque hujus veritatem judicii, quæ mutari nullo modo potest, in voluntate testium collocari sinam.* Alia quamvis multa notarunt viri docti, præcipuè Joan. Frid. Gronovius ad Senecam & Tacitum. Et in lingua Hebræa, Syra, & Arabica

una

ma eadémque voce justitiam & veritatem denotari præclarè docuit vir insignis Ludovicus de Dieu.

v. 283. Ἐν δὲ δίκῃ βλάψας] Βλάπτειν δίκῃ est hîc justitiam impedire, falsum scilicet testimonium perhibendo; impedire ne judices possint secundùm illum dare, à quo jus & fas stat. Sic βλάπτειν apud Homer. Ὀδυσ. Ν.

Αὐτὸς ἰὼν ἁλὶ νηὸς ὑπὸ ζυγὰ, μήπιν' ἑταίρων
Βλάπτοι ἐλαυνόντων, ὅπῃ σπουδχείατ' ἐρετμοῖς.
Ipse ivit per navem sub transtris ne aliquem sociorum
Impediret propellentium navem, quia properabant, remis.

Utrobique Latini Interpretes malè: *laderent.* Apud Poëtam hunc, alibi quoque hujus significationis Τ βλάπτειν occurrunt exempla.

v. 288. Ὀλίγη μὲν ὁδὸς] Plato II. de Rep. & Xenophon II. Ἀπομνημ. legunt λείη, optimè.

v. 291. Εἰς ἄκρον ἵκηαι] Hunc locum miror inquinatum etiam nunc in omnibus circumferri editionibus, quum pridem sit emaculatus ab Heinsio, Scaligero, Meursio, qui ἵκηαι legendum esse præceperunt, ut omnes veteres Interpretes qui explicant ἔλθῃ. Sed jam olim Erasmus in adagiorum farragine rectam lectionem proposuerat, & in versione secutus erat. Lucianus in νεκυομαντείᾳ versus Hesiodi vocat πάνδημα ἔπη celebres & omnibus notos. Hunc locum pulcrè imitatur Silius Italicus, ubi Virtus sic alloquitur Scipionem dubium animi, virtutine se dederet, an voluptati.

Ardua saxoso perducit semita clivo,
Aspera principio, nec enim mihi fallere mos est,
Prosequitur labor ad nitendum intrare volenti.

Vide quoque Catalecta Virgilii de littera Pythagoræ.

v. 293. Ὃς αὐτῷ πάντα νοήσῃ] Hæc inepta lectio omnes fœdavit editos libros. Antiquam tamen & veram nobis servavit Aristoteles I. Ethic. ad Nicom. cap. 4. Clemens Alexandrinus III. Pædagog. cap. 8. Aristides in λόγῳ περὶ τῶν Ρητορικῶν, Plutarchus aliique, qui & hîc pro αὐτῷ legunt αὐτὸς, & v. 296. ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ. Et Zeno in sua imitatione:

Κεῖνος μὲν πανάριστος· ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται,
Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος ὃς αὐτὸς πάντα νοήσῃ.

Sic enim isti versus leguntur, apud Diogenem Laërtium. Hos tantos auctores qui non sequitur, næ ille miser iratis Musis natus est. Et licèt absque his esset, ipsa tamen Græcæ linguæ indoles facilè non oscitantem lectorem depravationis, quæ nostras editiones contaminat, admoneret.

v. 293. Φεῦ τοιάδε τὸ κ' ἔπειτα] Non agnoscitur hic versus ab omnibus illis antiquissimis Scriptoribus, quos hoc loco usos esse diximus, nisi ab Aristotele. In vetustis tamen codicibus fertur desiderari. Sanè nec Eustratius qui reliquos exponit, hujus meminit, ut & alii

alii prisci Aristotelis Interpretes. Nec Latinis fuit cognitus, qui hunc locum in sua transtulerunt scripta. Liv. 32. *Sæpè ego audivi milites eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit: secundum eum qui benè monenti obediat: qui nec ipse consulere nec alteri parere sciat esse extremi ingenii.* Cic. in Cluentiana: *Sapientissimum esse dicunt eum, cui quod opus sit veniat in mentem: proximè accedere illum, qui alterius benè inventis obtemperet.* Hesiodi tamen Græci Interpretes in suis libris illum invenerunt, ut ipsorum declarant explicationes. Hinc verò apparet non heri aut nudius tertius, sed ante multa sæcula hunc versum esse Hesiodo subjectum. Supposititium enim esse & Poëtâ indignum ego quidem nullus dubito.

CAPUT VII.

Hesiodi insignis locus explicatus contra omnium Interpretum sententiam. Ἐν θυμῷ βάλλεσθαι. Ἀκούειν. Μέτρια ἔργα. Hesiodo & Theocrito lux. Μετρίως λέγειν. Μέτριος. Commodus. Epitaphium Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, emaculatur. Μέτρα σοφίης. Hesiodus sæpè expositus, aliquoties emendatus & ab Interpretum inscitia vindicatus. Ὀπάζειν, κατοπάζειν. Tzetzes emendatus. Καὶ. Εὐνὴ. Ἀλιταίνειν. Γήραος οὐδός.

v. 295. Μήτ' ἄλλου ἀκούων ἐν θυμῷ βάλληται] Ex versione Latina & Interpretibus Græcis hujus loci sensum nemo eruat. Quid enim est? *Neque alium audiens id in animum admittit.* Notissimus Hellenismus omnes fugit. Ἀκούων ἐν θυμῷ βάλλῃ, est ἀκούειν ἐν θυμῷ βάλλῃ. *neque alii parere in animum inducat.* Ἐν θυμῷ βάλλεσθαι est in animum inducere, ut βεβλημένος εἰς νοῦν apud Chrysostomum qui in animum induxit, & ut faceret consilium cepit, ut eleganter notavit vir magnus Gu. Budæus, quem tamen miror in eodem loco hunc Hesiodi versum exponere: *nec cùm ab alio audiverit animadvertit & in memoria versat.* Sed ἀκούειν hîc esse parere, obsequi, dicto audientem esse, ut sæpè, & ex sensu verborum & interpretatione Livii, qui *alii parere sciat* exposuit, facilè erat animadvertere. In eumdem impegerunt lapidem Interpretes inferiùs v. 709.

——— Εἰ δέ κεν ἄρχῃ
Ἤτι ἔπος εἰπὼν ἀπεθύμιον, ἠὲ καὶ ἔρξας.

Si autem ceperis aut verbum aliquod dicere ingratum, aut facere. vulgò vertunt: *si ceperis locutus, faciens.*

v. 300.

v. 300. Εὐστέφανος Δημήτηρ] Græci magistri nescio quas comminiscuntur ineptias cur Ceres εὐστέφανος dicatur, quas excutere non est operæ. An hoc ulli Poëtæ Interpreti potest obscurum esse, Cereri dedicari coronas spiceas, & illis semper ornatam eam Divam conspici? Nummus aureus.

Vide & argenteum apud Fulv. Ursinum in familia Cassia. Ovid.

Festa piæ Cereris celebrabant annua matres,
Illa, quibus nivea velatæ corpora veste
Primitias frugum dant spicea serta suarum.

Idem in Amor.

Flava Ceres tenues spicis redimita capillos.

Tibullus:

Flava Ceres tibi sit nostro de rure corona
Spicea, quæ templi pendeat ante fores.

Horat. carm. sæculari:

Fertilis frugum pecorísque tellus
Spicea donet Cererem corona.

v. 304. Ἴκελος ὁρμὴν] Malui, *similis cupiditate*, quàm cum Interpretibus *studio*. Tzetzes ὀργὴν exponit. Hesych. Ὁρμὴ, βουλὴ, ἐπιθυμία. Κόθουρος est vocula μονήρης, de cujus expositione varia vide Proclum. Hesych. Κόθουρος, ἀργὸς, ἄκεντρος. Eadem Phavorinus, & addit: κόθουρος καὶ ὁ κλέπτης καὶ ὁ κρύπτων.

v. 306. Σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν] Verte: *Tibi verò curæ sit opera decentia curare.* ἔργα μέτρια sunt, ut benè Scholiastes Vossianus, ἔργα πρέποντα, sive, ut Tzetzes, μὴ ἀπρεπῆ. Monet fratrem ne otii ac ignaviæ blanditiis malis rebus & operibus animum applicet, & cupiditate auferatur alieni laboris fructus intercipiendi, ut fuci illi qui miserorum sudore & laboribus pascuntur, sed potiùs in talibus occupetur operibus quæ se virósque bonos decent. Hæc sunt μέτρια ἔργα quæ opponit ἔργοις ἀεργῶν. Μέτριος esse μέγας, ἔξοχος in animum equidem ego inducere non possum, quum potiùs veteribus Criticis sit μικρὸς. Hesych. μέτριοι, μικροὶ. μετροπαθὴς μικρὰ πάσχων. Apud Platonem verò μετρίως λέγειν est convenienter loqui, commodè dicere & pro rei dignitate, quæ maximè ad rem faciunt,

ut apud Thucydidem lib. 2. Χαλεπὸν γὰρ τὸ μετρίως φέρειν, ἐν ᾧ μόλις καὶ ἡ δόξης τῆς ἀληθείας βεβαιοῦται. Ibi optimè Scholiastes vetus: μέτρίως, συμμέτρως, ἀξίως. In Theocriti epigrammate: μέτριος δὲ ἐν πᾶσιν, non est, excelluit in omnibus, sed, moderatus fuit in omnibus, modum in omnibus rebus tenuit, fuit ubique modestus. Hi enim dicuntur μέτριοι. Hesych. μέτριοι, ἐπιεικεῖς. Apud Demosthenem μέτριοι & ἐπιεικεῖς conjunguntur. Quod hominum genus, quia singulari morum facilitate est & humanitate, μέτριοι τὰ ἤθη Aristoteli IV. Ethic. dicuntur, homines commodi, faciles, homines commodis moribus. Cic. pro Muræna: *Nemo Catone proavo tuo commodior, comior, moderatior fuit, ad omnem rationem humanitatis.* Id. de amicitia: *Atque hoc quidem videre licet, eos qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari.* Epitaphium verò Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, fœdissimè deformatum est. Vulgò sic legitur:

Χαῖρε δὶς ἡβήσας, καὶ δὶς τάφῳ ἀντιβολήσας,
Ἡσίοδ' ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

Cælius vertit:

Salve cui pubes, tumulúsque bis obtigit unus,
Tu sapis Hesiode, quantùm homini sapere est.

Sic quidvis ex quovis potest verti. Quid est ἀνθρώποις μέτρον ἔχειν σοφίης? Qui ἀλλεπῶς ἀνθρώπους pro ἐν ἀνθρώποις positum contendent, illi felices possunt concoquere. Nihil hac lectione absurdius. Veram, elegantem, dignam auctore illius epigrammatis, quicumque sit, accipe ex MSto Vossiano:

Ἡσίοδ' ἀνθρώποις μέτρα χέων σοφίης.

Hesiode hominibus tradens sapientiam, sive *præcepta sapientiæ.* Totidem litteris in illo Codice scriptum legimus, nisi quod corruptè. Ἡσίοδε pro Ἡσίοδ'. μέτρα σοφίης est loquendi genus Poëtis familiare pro σοφίη, ut suprà μέτρον ἥβης, pro ἥβη. v. 131. vide ibi notas.

v. 314. Δαίμονι δ' οἷος ἔησθα] Interpretes Græci mirè hîc argutantur. Omnes δαίμονα capiunt pro τύχῃ, hoc, ut videtur, sensu, cujuscumque sortis & conditionis fueris. Δαίμονες hîc esse quod Æschylo κρείττονες, non assequor. Est, ut verum fatear, mira locutio, quam ita judico exponendam esse: τοιοῦτος ἔησθα σὺ οἷος δαίμων. hoc est, ἴσος εἶς θεῷ similis Deo es. ut apud Xenophontem: χαριζόμενον οἴῳ σοι ἀνδρὶ, pro χαριζόμενον τοιούτῳ ἀνδρὶ οἷος σύ. Et apud eumdem: ἡμεῖς δὲ γνωμεν τοῖς οἵοις τε ἡμῖν, καὶ ὑμῖν χαλεπὰ πολιτεύειν εἶναι δημοκρατίαν. pro τοῖς τοιούτοις οἷοι ἡμεῖς καὶ ὑμεῖς, ut hæc duo loca Stephanus rectè exponit. Sensus Poëtæ est, si labore tibi victum comparaveris, beatus eris. Terent. *Deus sum si ita est.*

v. 318. Ἡ δ' ὀνίνησι] MS. I. ἡδ', II. ἠτ'. lege: Αἰδὼς ἡδ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἡδ' ὀνίνησι. *Pudor alius vehementer obest, alius verò prodest.* Versus sequente in utroque MS. ἐσθὸς ἀνολοῖαν, & ἐσθὸς ὄλβον.

nisi

nisi quod in secundo vitiosè ὄλβον. Ὄλβον etiam Palatinus codex habet, utrumque Tzetzes & Stobæus.

v. 321. Χερσὶ] Latini hoc unitatis numero malunt exprimere *Manu agere*. Florus: *Matrimonia manu capta*. nihil notius. v. 326. Ἀνίες τῷ tritissima Poëtis Græcis enallage pro ἀνίεσς ἢ. utrumque Latinos Interpretes fugit. pudet hæc annotare.

v. 324. Αἰδὼ δέ τ' ἀναιδείῃ κατοπάζῃ] MS. I. Voss. αἰδὼς δ' ἐτ' ἀναιδείῃ κατοπάζῃ. alii libri αἰδὼς δέ γ' ἀναιδείῃ κατοπάζῃ, quod probat vir doctus & exponit: *pudor impudentiam sequatur, id est, posthabeatur*. sed ego vulgatam lectionem retineo, quæ sic exponenda: *Pudorem verò cum impudentia vicerit*. Ὀπάζειν & καταπάζειν est sequi jubere, ut victores solent victos, aut domini jubere solent servos sequi. Apud Hom. ὀπάονας, teste Eustath est δοῦς ἕπεσθ. Hesych. ὀπαζόμεθα, διεγκτίνεται. ὀπαδὸς, ἀκόλουθος, δοῦλος.

v. 326. Ῥεῖα τί μιν μαιωσῦσι θεοὶ] MS. II. Ῥεῖα δή μιν ἀμαιωσῦσι. Proclus etiam videtur ἀμαιωσῦσι legisse.

v. 328. Κακὸν ἔρξῃ] MS. II. ἔρξῃ cum editione Isingrina & pluribus aliis antiquioribus. sed rectiùs ἔρξῃ legitur. à ῥίζω est ῥίξω, & κατὰ μετάθεσιν ἔρξω, ut benè veteres magistri. Tzetzes hîc fœdè corruptus est. Ἴσον, inquit, τῷ ἐπιόρκῳ δρᾷ, ὅς τις εἰς ἐπιπνοίαν καὶ εἰς φίλον, ἢ εἰς ἀλλοδαπὸν [ὡς ἔρξῃ] καὶ ποιήσῃ βλαβερόν τι. Heinsius legit pro ὡς ἔρξῃ, λέξῃ καὶ ποιήσῃ. Scaliger uncis inclusit. Uterque malè. Scribendum: ἀλλοδαπὸν ἔρξῃ, καὶ ποιήσῃ βλαβερόν τι. Exponit quid sit ἔρξῃ. καὶ est ἤγουν, *hoc est*, exponendi vim habet. ut paullò post: πῦ καὶ πνὸς. πῦ, *hoc est*, πνὸς. Aristoph. Pluto: Κακῶς ἔπραττεν καὶ πένης ἦν. *Malè egit, hoc est, pauper erat*. sic καὶ millies apud priscos Græcorum Scriptorum Interpretes. Emendationem nostram video firmari MSto Vossiano.

v. 329. Κρυπταδίης εὐνῆς] Est, *furtivi concubitûs*. ineptè Interpretes: *secreti lecti*. Εὐνὴ enim est συνουσία. Hom. Iliad. Ω.

> Τέκνον ἐμὸν, τίο μοῖχε ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
> Σὸν ἦτορ κραδίην, μεμνημένος οὐδέ τι σίτου
> Οὔτ' εὐνῆς.

Mi fili, quamdiu lamentans & dolens tuum cor comedis neque cibi neque Veneris recordans. Ubi Interpretes æquè imperitè εὐνὴν cubile verterunt, ut hoc loco. Hos tamen potuisset hujus erroris admonuisse Eustathius, si ipsum consuluissent. Qui asseverat εὐνὴν esse μῖξιν præfatus propterea nonnullos hos versus ἀθετεῖν, quia οἱ ἀθλητὰ τὸ ἄθλειν πάντα κατεῖχον σὺν ἀπολησίᾳ τῇ γυναικί. sed & quæ statim sequuntur εὐνὴν Homero esse συνουσίαν ostendunt: ἀγαθὸν δὲ γυναικί ὡς σὺν φιλότητι μίσγεσθ. *Bonum verò est cum muliere consuescere*. Phavorinus: Εὐνὴν οὐ μόνον τὴν κοίτην δηλοῖ ἀλλὰ καὶ τὴν συνουσίαν, ὡς καὶ τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. Hinc & εὐνᾶσθαι est μίσγεσθαι γυναικί. Iliad. β. θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα. Ὀδυσ. ι. παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι est cum viris consuescere. Paulo in litteris ad Romanos exaratis κοίτη eadem

ratione est σωφροσύνη, cùm cap. XIII. vetat αἰσχροκερδεῖν ἐν κρίσεσι καὶ ἀπολογίαις.

v. 330. Ἀλιτραίνεται] Reposui ex MS. II. & vetere Palatino, ἀλιτραίνεται. vide Etymologicum Magnum. v. 331. γήρας ὁδὸς est ipsa senectus. Nec aliter Latinè debet exprimi. Tales periphrases innumeræ apud priscos Græcos Poëtas occurrunt, ut de multis jam nos ipsi & alii viri docti monuerunt. Pleræque abhorrent ab usu & consuetudine Latinæ linguæ, in quam illas verbum de verbo exprimendo transferre imperitia est.

CAPUT VIII.

Θῦος, θύειν. Vetustissima sacrificia gramen, & alia quæ tellus producit, non animalia. Κλῆρος ager. Χρῆμ' ἐξχάριον. Χῶρος. Χωρίτης. Tzetzes & Proclus correcti. Μετρεῖσθαι. Καὶ. Hesiodus ter emendatus. Ἄρχεσθαι πίθου. βλαβερὸν. Obnoxius. Θυμὸς ἐν φρεσί. Multæ Interpretum hallucinationes.

v. 338. Σπονδῇσι θύεσι τε ἱλάσκεσθαι] MS. II. editio Stephani, Isingrini, aliæque meliores: θύεσι. Itaque ut versus constet, legendum σπονδῇς θύεσι. Proclus etiam sic legisse videtur: Καὶ ἁγνῶς, καθαρῶς, καὶ θύεσι καὶ σπονδαῖς ἱλασκομένους. Latini verò Interpretes pessimè vertunt: *Libaminibus atque hostiis placa.* Atqui de hostiis jam dixerat præcedente versu: ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία κάιε. *nitida femora adole.* Sic interpretare. ἀγλαὰ sunt nitentia adipe, qua cooperiebantur ut docet in Theog. Stultè igitur hic rursus hostias inculcet. Θῦος Græcis est θυμίαμα, odoramentum, odores, qui Diis adolentur, quod propriè vocant θύειν, hoc est, odoramenta accendere, quibus solis olim faciebant. Synes. hymno VII. de Magis:

Ἄγε δῶρα κομίζετε,
Σμύρνης σπαγίσματα,
Χρυσοῦ τ' ἀναθήματα,
Λιβάνου τε θύη καλά.

Eia munera ferte Myrrhæ libamina, Auríque donaria, Thuríque odores suaves. Θύειν enim est θυμιᾶν suffire, ut tradit Porphyr. II. de abstinentia animalium. Posteà ad alia quoque quæ Diis offerebantur munera translatum, & tandem ad victimarum mactationem. Porphyr. II. de abstinentia animalium. Δένδρα μὲν δὴ καὶ ζῶν ἀπέδωκεν ἡ γῆ. τὰ δένδρα καὶ πολὺ πρόθυρον τῶν ἐπέτειον γεγενημένων πάνυ, ἃς ἀρεπόμενοι φύλλα καὶ

καὶ ῥίζας καὶ τὰς ὅλας τῆς φύσεως αὐτῶν βλαστὰς, κατάκαιον πάντα τὰς φανεῖσας ἐφεστίους θεὰς τῇ θυσίᾳ δεξιούμενοι, καὶ ἀεὶ δὲ πυρὸς ἀπαθανατίζοντες αὐτοῖς τὰς τιμάς. τούτοις γὰρ καὶ τὸ πῦρ ἀθάνατον φυλάττομεν ἐν τοῖς ἱεροῖς, ὃν μάλιστα αὐτοῖς ὁμοιότατον. ἐκ δὲ τῆς θυμιάσεως τῆς ἀπὸ γῆς, θυμιατήριά τε ἐκάλουν, καὶ τὸ θύειν, καὶ θυσίας, ἃ δὴ ἡμεῖς εἰς τὸν ὕστερον παλαιότερον ἐκφαίνοντα σὺν ὀρθῶς ἐξαιρούμεθα τὸν ἀεὶ τῆς ζώων δοκοῦσαν διεφθορέναι κολάζοντες θυσίαν. *Terra prius arbores quàm animalia protulit: ante arbores verò gramen quotannis nascens, cujus folia & radices, totáque illius natura germina colligentes flammis adolebant: hoc sacrificio Deos visos cœlestes excipientes, & per ignem honores illis reddentes immortales. His etenim ignem perpetuum, cùm sit iis simillimus, in templis asservamus. At ex eorum quæ terra nascuntur suffimentis in sacris adhibitis, acerram* θυμιατήριον *appellarunt, & sacra facere* θύειν, *& sacrificia* θυσίας, *quæ omnia nos non rectè interpretamur, quasi erroris illius qui posteà irrepsit, essent indicia, ideóque eum, qui ex animalium mactatione videtur esse, cultum* θυσίαν *vocamus.* Idem inferiùs eodem libro: Ἐπεὶ καὶ Ἀπόλλων παραινῶν θύειν κατὰ τὰ πάτρια, τυπίειν κατὰ τὸ ἔθος τῶν πατέρων. ἄπαν ἄγειν ἔοικεν εἰς τὸ παλαιὸν ἔθος. Τὸ δὲ παλαιὸν ἀεὶ ποπάνων καὶ τῶν καρπῶν ἦν, ὡς ἀποδείξαμεν. Ὅθεν καὶ θυσίαι καὶ θυηλαὶ, καὶ θυμέλαι ἐκαλοῦντο, καὶ αὐτὸ τὸ θύειν καὶ θυμᾶν εἴχετο. καὶ δὲ νῦν παρ' ἡμῖν λεγόμενον ἐπιθύειν. ὃ γὰρ ἡμεῖς νῦν θύειν λέγομεν ἔδειν ἔλεγον. Ἔδον Ἀπόλλωνι πλείστας ἑκατόμβας πυρὸν ἐπ' αἰγῶν. *Quia etiam Apollo cùm præcipit sacra facere secundùm patrios, id est, patribus receptos ritus, ad antiquum morem nos reducere videtur. Vetus autem sacrificandi mos erat per placentas & fructus, uti demonstravimus. Unde sacrificia* θυσίαι, *&* θυηλαὶ, *&* θυμέλαι *dicebantur, & ipse actus sacrificandi* τὸ θύειν, *idem valuit, quod suffire vel adolere, quod nunc vocatur* ἐπιθύειν. *Quod enim nos* θύειν *dicimus, illi* ἔδειν *dicebant.* Θύειν igitur est suffire. hinc θῦος est odoramentum, unde Latinum thus, ut à πῦον pus, ut ostendit vir maximus ad Solinum. Quia præcipuè in sacrificiis postea thure sunt usi. Inde nobis etiam thus *wyroock* dicitur, quasi sacer fumus, sicut in Germania festi dies quibus natalis Christi celebratur, *wynacht*, hoc est, sacra nox ab illa nocte, quam præcipuè colunt, quia in illa Christus natus esse creditur. Galenus θύη optimè exponit θυμιάματα, ἀρώματα. Proclus & Moschopulus hoc loco ψαιστά. Eustathius πίμματα. Postea enim ad omnia quæ Diis offerebantur translatum, ut & θύειν. Sed hîc in propria notione capiendum.

v. 341. Ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον] Interpretes: *ut aliorum emas sortem.* Malè. Vertendum: *ut aliorum emas agrum.* Κλῆρος est fundus, ager, possessio, quia agri sunt præcipua facultatum & bonorum, quæ possident homines, pars. Κλῆρος omnia bona significat. Hesych. κλῆρος, οὐσία. Propriè tamen bona quæ hereditate venerunt, ut Latinis sors. Liv. *Puer in nullam sortem bonorum natus*, est qui non habet patrem in cujus patrimonium successionem speret. Consortes ὁμόκληροι, ejusdem hereditatis participes, coheredes. Olim enim sorte

hereditas dividebatur. Postea omnia bona quæ possidemus quacumque ratione parta, & κατ' ἐξοχὴν agri, possessiones dicuntur κλῆρος. Theocritus Ἡρακλίσκῳ

Ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
Ναῖε.

Quum omnem agrum & viniferum latum solum Tydeus
Teneret.

Herodot. Melpom. φθείρων τοῦ Συρίων τοὺς κλήρους. *Syrorum agros vastans.* Hinc & κληροῦχος apud eumdem est colonus, cui data pars agri colenda & possidenda.

v. 342. Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν] Aliud non tantùm præcipit Christus apud Lucam XIV, 12. sed & ipse Plato in Phædro: εἰ χρὴ τοῖς δεομένοις μάλιστα χαρίζεσθαι προσήκει, προσήκει καὶ τοῦ ἄλλων μὴ τοὺς βελτίστους ἀλλὰ τοὺς ἀπορωτάτους εὖ ποιεῖν μεγίστων γὰρ ἀπαλλαγέντες κακῶν, πλείστην χάριν αὐτοῖς εἴσονται. Καὶ μὲν δὴ καὶ ἐν ταῖς ἰδίαις δαπάναις οὐ τοὺς φίλους ἄξιον παρακαλεῖν, ἀλλὰ τοὺς προσαιτοῦντας καὶ τοὺς δεομένους πλησμονῆς. Ἐκεῖνοι γὰρ καὶ ἀγαπήσουσι, καὶ ἀκολουθήσουσι, καὶ ἐπὶ τὰς θύρας ἥξουσι, καὶ μάλιστα ἡσθήσονται, καὶ οὐκ ἐλαχίστην χάριν εἴσονται, καὶ πολλὰ ἀγαθὰ αὐτοῖς εὔξονται. *Si egenis gratificandum est maximè, convenit omnino non meliores juvare homines, sed pauperrimos. Maximis enim liberati malis gratias ingentes habebunt. Privatis quoque & propriis sumtibus non vocandi amici erunt, sed esurientes & supplices. Hi enim beneficium maximi facient, te sectabuntur, ad fores opperientur, applaudent, gratias agent, vota pro te fundent.*

v. 344. Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται.] *Si enim tibi negotium aliud rusticum inciderit.* Sic hic versus exponendus. Vulgò ineptè: *Si res aliqua fortuita eveniat.* Χρῆμα ἐγχώριον, est res, quæ ad agrestes, & ruricolas pertinet, opus & negotium rusticum. χῶρα enim & χῶρος est vicus, pagus, ager. Hesych. χῶρος, ἀγρός. χωρίτης est rusticus. Idem: χωρίτης, ἀγρώτης, ἄγροικος, χωροβατεῖν in agro spatiari. Chorobates apud Vitruv. instrumentum quo agros metabantur, Latinis gruma, quamvis & aquis librandis inserviret. χωρίον villa, prædiolum. Sanè in Sacris quoque litteris χῶρα est ager. Luc. XXI, 21. ὁ ἐν ταῖς χώραις μὴ εἰσερχέσθωσαν εἰς αὐτήν. *qui in agris sunt non ingrediantur in eam*, sc. Urbem. pro quo Matth. XXIV, 18. ὁ ἐν ἀγρῷ. Sic olim χωρεπίσκοποι, erant, rurestres Episcopi, qui in vicis & pagis rem sacram faciebant. Proclus legit olim ἐγκώμιον, uti ex ejus explicatione apparet, quamvis vulgò legatur ἐγχώριον. ἐγκώμιον verò idem est quod ἐγχώριον, nempe quod in eadem κώμῃ geritur. Posses quidem etiam exponere ἐγχώριον οἰκεῖον, ut sit negotium in tuis ædibus incidens, domesticum. Suid. ἐγχώριον οἰκεῖον. Sed altera præstat interpretatio. Rustica enim hæc præcepta sunt, quæ χωρίταις dantur.

v. 346. Πῆμα κακὸς γείτων] Ad quod confirmandum Proclus & Tzetzes afferunt Αἰτωλοὺς καὶ Ἀκαρνάνας, Καρχηδονίους καὶ Βυζαντίους, qui propter

propter vicinitatem mutuis cladibus & damnis perierint. Sed quid audio? Num Carthaginienses & Byzantini tantis locorum intervallis disjuncti sunt vicini? legendum Χαλκηδόνιος. Chalcedon enim contra Byzantium sita. Mox Tzetzes: δύκνυσι τοῦτο Πλάτων. Θεμιστοκλέα γὰρ φασὶν ἢ Πλάτωνα παρρησιάσασθαι τὸ ἀληθὲς λέγειν, ὅτι ἀγαθὸν ἔχει γείτονα. Non hoc Platonis dictum est sed Catonis; legendum igitur Κάτωνα. Sic etiam Vossianus codex. Sed hæc præstat differre ad Interpretes, ex quibus infinitas pænè mendas eluimus.

v. 348. Οὐδ' ἂν βοῦς] Hoc versu probat Heraclides in fragmentis de rebus publicis, ubi agit de re publica Cumæorum legem illorum, qua sanxerant, ut si quis aliquid amitteret, furto à vicinis damnum resarciretur: ἦθος δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ κλοπημάτα συμβάλλεσθαι τοὺς γείτονας, διὸ καὶ ὀλίγα ἀπώλλυντο πάντες ὑπὸ ὁμοίως ἐπήρουν. καὶ Ἡσίοδος ἐντεῦθεν δοκεῖ λέγειν οὐδ' ἂν βοῦς ἀπολοῖτ' εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη. *Mores erat apud eos, ut vicini omnes conferrent ad resarciendum quæ furto ablata fuerunt. Qua propter pauca furto amittebantur, quod universi pariter sua aliorúmque diligenter custodirent. Atque hinc videtur petitum, quod apud Hesiodum est: Bos non facilè peribit, nisi vicinum malum habuerit.* Eadem lex fertur esse apud Japonenses in ultimo Oriente.

v. 349. Εὖ μὲν μετρεῖσθαι] Glossæ MS. Vossii: καλῶς δανείζεσθαι. Hesych. μετρεῖ, δανείζει. μετρεῖσθαι, δανείζεσθαι. Μετρεῖσθαι est sub usura mutuum petere sive mensura, sive pondere, sive numero constet. Cic. I. de Off. *utendum accipere* vertit: *Quia si ea quæ utenda acceperis, majore mensura, modo possis, jubet reddere Hesiodus, quidnam beneficio provocati facere debemus?* Malè ergo Interpretes: *Recta mensura mutuum accipe*; quasi de iis solis rebus loquatur Poëta, quæ mensura consistunt, ut multis docuit Salmasius libro de Usuris. Inferiùs v. 296.

> Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἐμὲ ἦλθες, ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω
> Οὐδ' ἐπιμετρήσω.
> *Sicut & nunc ad me venisti, ego verò tibi non ampliùs donabo,*
> *Nec ampliùs mutuum dabo.*

Glossæ Vossianæ MS. ἐπιμετρήσω, δανείσω. Proclus. ἐ χρήσω. benè. Notant enim veteres Grammatici χρῆσαι ἐπὶ φίλων dici, δανεῖσαι ἐπ' ἀλλοτρίων. Suidas: Δανεῖσαι ἐπὶ τυχόντος. Antiquissimis certè Scriptoribus δανείζειν, non est fœnori locare, sed mutuum dare sine usuris.

v. 353. Τῷ φιλοῦντι φιλεῖν] An hoc est quod Interpretes volunt, *juvantem te juva?* Quanto rectiùs Græci magistri *invisentem invise?* Qui eo, inquit, ingenio sunt, ut mutuis amicitiæ & consuetudinis commerciis delectentur, cum iis cole amicitiam. Idem sensus versûs sequentis: qui libenter sua cum aliis communicant, iis tu libenter impertire, si quibus opus habuerint. v. 351. MS. I. δοῦναι ἄνευθεν.

v. 357. Κὴν μίκρα δώῃ] Revocavi pristinam lectionem ex MS. II.

& Proclo, qui legunt καὶ μόγις δέκα. Καί, quod Interpolatores fugit, est καίν, κατίωξ, κὴ εἰ, ut statim: κὴ τὸ σμικρὸν ἐόν. *etsi sit exiguum* Aristoph. Plut. Ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ κὴ σύκινον, τὸν ἰσχυρὸν τοῦτον θεὸν ἐγὼ ποιήσω πένητα. *Si socium cepero aliquem etsi imbecillum, potentem tamen hodie faciam.* Pro quo Scriptores orationis solutæ malunt dicere καί τοι, καί τοιγε. V. 358. αὐτὸς est ἑθέλων libens, uti in aliis locis accipi viri eruditissimi docuerunt.

v. 361. Ἐπὶ σμικρὸν καταθεῖο] MS. σμικρέ. quod verum est. Tzetzes versu ab hoc secundo: ὃς δ' ἐπ' ἐόντι φέρῃ. v. 382. ἔργον τ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι. Subscribunt Moschopulus & Tzetzes, & veteres Scriptores plurimi qui hunc locum laudant.

v. 364. Ἀνέρα κήδει.] Est *hominem sollicitum habet*, non *ledit*. Hom. κῆδε δὲ θυμόν. *Animum sollicitat.* Sequente versu, βλαβερὸν est damno, periculis & variis casibus obnoxium. perperam Interpp. *noxium*. Sic etiam Latinis *obnoxius* simpliciter, est opportunus injuriæ. Flor. III, 20. *Et ipsi* (servi) *per fortunam in omnia obnoxii.* Lib. IV, 4. *Cùm intra decem & octo annos, tenerum & obnoxium & opportunum injuriæ juvenem videret.* Phædrus: *servitus obnoxia, quia, quæ volebat, non audebat dicere.* Senec. ep. 61. corpus humanum vocat *obnoxium domicilium animi.*

v. 368. Ἀρχομένου δὲ πίθου κὴ λήγοντος κορέσσαι] Stultè Latini Interpretes: *Incipiente verò dolio & desinente saturato te.* Quid incipere & definere dolium Latinis auribus sonet ego non exputo. Verte: *Quum relinitur dolium, & ferè est epotum, saturare.* Ἀρχαῖος πίθος est ἀνοιγόμενος πίθος, Theocrito ἀλοιφοῦν, Terentio *relinere dolium.* Longè ineptiùs inferiùs ἐν ἡμέρᾳ v. 51. ἀρίστου ἀρχαῖος πίθου vertunt: *optimam implendis doliis*, quum sit, *optimam aperiendis doliis.* Vers. sequ. δεύτερος uterque MS. ut benè restituit Heinsius. Ceterùm de sententia hujus versûs, & cur vinum in medio dolio sit optimum disputat Plutarch. Sympos. III, 7. & Macrobius VII. Saturn. c. 12. quos vide, & ride Alexionem apud Plutarchum, qui irridet hunc versum Hesiodi, quod in medio sit vinum optimum. Atqui hoc ipsum quoque dicit Hesiodus, ideóque tum parciùs illo utendum esse, ut diutiùs optimo fruamur. Vetus est vini medium, olei summum, mellis imum optimum esse.

v. 370. Μισθὸς δ' ἀνδρὶ] Hic cum sequentibus duobus versibus in MSto primo non comparet, & expunctos olim fuisse à nonnullis Proclus testatur, à Plutarcho tamen vindicantur & probantur. Vide Proclum. Sed ipse Plutarchus in Theseo tribuit hunc versum Pittheo, Aristotelémque laudat. Cujuscumque sit sententia, est optima: si cum amico tibi res quædam sit, fac ut primò cum illo paciscaris de mercede, quam sibi deberi putat, ut omnes querelæ præcidantur.

v. 376. Μνησθῆς δὲ πάλις σύζοι] MS. I. εἴη, cum glossa ὑπάρχῃ. Pulcrè D. Heinsius observavit hos versus esse transpositos, & elegan-

ter

ter illos exponit, quem vide. Sine MSS. auctoritate nihil tamen sustinui mutare.

v. 381. Ἐν φρεσὶν ᾗσιν] MS. I. σοῖσιν. II. σῇσι. leg. φρέσι σῇσιν. θυμὸν ἐν φρεσὶν, ut apud Plautum: *Mens animi.* & Catullum: *Nec potis est dulces Musarum exponere fœtus Mens animi.*

CAPUT IX.

Distinctio vulgaris librorum Hesiodi deleta. Hesiodus bis emendatus. Veteres nudi faciebant opus. Ἔργα διατεκμαίρεσθαι. Proclus emendatus. Οἱ περὶ Τιμόθεον. Χρήματα. Χρηστήρια. Nicolai Damasceni locus vindicatus. Æliani Interpretes ter reprehensi. Τητᾶν, τιτᾶν. Quærere. Ἔργον. Opus. Ὀξὺς ἠέλιος. Sol acutus. Sol acris. Sirius acris. Claudianus emendatus. Χιὼν ὀξεῖα. Ζεὺς pro cœlo. Lapsus crebri Interpretum indicati.

Βιβλίον β] Expunxi hanc distinctionem quam & codices manu exarati, & veteres Scriptores cum Interpretibus ignorarunt. In primo Vossiano hîc omnia perpetuâ & continuâ serie sine ullo distinctionis vestigio perscripta sunt: sicuti & in Procli commentario manu exarato, quem mihi utendum dedit Marquardus Gudius noster. In secundo nonnihil quidem spatii inter versum 383. & sequentem intercedit, ut possit capere indicem hunc, qui vulgò præponitur. Sed nec hic nec alii, si qui sunt, libri nobis tanti sunt, ut istam distinctionem χθὲς καὶ πρώην natam ferendam existimemus ingratiis totius antiquitatis, quæ nullam hujus operis divisionem in duos libros agnoscit. Clarissimè id liquet etiam ex Servii procœmio in Virgilii Georgica. *Hesiodus fuit de Ascra civitate; qui scripsit ad fratrem Persen, librum, quem appellavit ἔργα καὶ ἡμέρας, id est, opera & dies. Hic autem liber continet, quemadmodum agri, & quibus temporibus sint colendi.*

v. 383. Πληϊάδων Ἀτλαγενέων] Latinis dicuntur Vergiliæ, quarum ortum & occasum in primis observabant Veteres, ita ut æstatis atque hyemis initia, & messium atque arationum tempus ab illis numerabant. Vide Eratosthenis καταστερισμοὺς, quos primus ad Aratum edidit summè Reverendus Præsul Oxoniensis Joannes Fell, mihi, dum fata sinerent, amicissimus cap. 23. De illarum verò ortu & occasu quam variæ fuerint Veterum sententiæ, vide Petavii disputationem in variar. Dissertat. Lib. II. Cap. 9. quæ Uranologio adjecit.

v. 389.

v. 389. Ἐγγύθι ναιετάουσ'] MS. I. & II. ναιετάωσ' nisi quod in secundo addatur σιν. Et sic versu abhinc tertio uterque pro ναίουσιν, ναίωσι. Est hæc Dorum dialectus. Vide suprà ad v. 224. In hoc ultimo versu, liber secundus inserit δὲ: Ναίωσι· γυμνὸν δὲ σπείρειν· γυμνὸν δὲ βοωτεῖν.

v. 392. Γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι] MS. I. Vossianus, & Codex Palatinus: ἀμάειν. Sic etiam in carmine, quod dicitur certamen Homeri & Hesiodi. Nec aliter Proclus legit: Ἀμάειν, συναθροΐζειν, ἢ θερίζειν. Illud enim ἀμᾶσθαι quod in edito Procli Commentario præcedit τὸ ἀμάειν à sciolo ex Hesiodi vulgatis editionibus insertum esse puer admodùm vidi. Et rectè me vidisse codex posteà manu exaratus Marquardi Gudii ostendit: qui illud ἀμᾶσθαι non agnoscit. In quo & paullò ante legitur, γυμνὸν δ' ἀμάειν] εἰς ἂν πρόσω. Non ut vulgò ἀμᾶσθαι, quod ab imperitis in Hesiodo primum suppositum qui secundam ab ultima in ἀμάειν non productè poni sibi persuaserant. Cur verò nudis arandum, serendum & metendum esse præcipiat Hesiodus, sicut & eum secutus Virgilius Georg. I. *Nudus ara, sere nudus*, docet Servius: *Nudus ara, id est, adeo sereno cœlo, ut vestimentis non egeas. Nam dicit nudum esse debere, quasi aliter non oporteat aut possit: sed sub tanta serenitate dicit hæc agenda, ut & amictus possit contemni.* Quam explicationem Servius debet Proclo, cujus priorem expositionem vide: binas enim hujus loci affert. Sed prior verior est. Veteres tamen nudos plerumque fecisse opus ostendit Plutarchus in vita Catonis Majoris: Πυθόμενος δὲ τὴν αὐτουργίαν καὶ δίαιταν αὐτοῦ παρὰ τῶν οἰκετῶν, καὶ θαυμάσας ἐξηγουμένων ὅτι πρωῒ μὲν εἰς ἀγορὰν βαδίζει καὶ παρίσταται τοῖς δεομένοις, ἐπανελθὼν δ' εἰς τὸ χωρίον, ἂν μὲν ᾖ χειμών, ἐξωμίδα λαβὼν, θέρους δὲ γυμνὸς ἐργασάμενος μετὰ τῶν οἰκετῶν, ἐσθίει τὸν αὐτὸν ἄρτον ὁμοῦ καθήμενος, καὶ πίνει τὸν αὐτὸν οἶνον. *Cujus cùm labores & rationes vivendi accepisset* (Valerius Flaccus) *à servis, miraretúrque cùm narrarent illi manè eum forum adire, & præsto esse ejus opera utentibus: regressum ad villam tempore brumali vestitum exomide, æstate operari cum servis nudum, eadem mensa, eodémque vesci pane, atque idem vinum bibere.* Et Aurelius Victor in Quinctio Cincinnato: *Quinctius Dictator dictus, ad quem missi legati nudum eum arantem trans Tiberim offenderunt, qui insignibus sumtis Consulem obsidio liberavit.* Et apud Poëtam: *nudi messores.* Non tamen hæc sic capienda sunt, ac si essent sine omni vestitu. Tunica tantùm erant induti, sine toga, si Romani, aut pallio, si essent Græci. Sic & Saul dicitur nudus cecidisse coram Samuële, 1. Sam. XIX, 24. hoc est, in interula seu vestitu interiore per totam noctem extra se raptum fuisse. Sic Petrus dicitur nudus abjecisse se in mare, hoc est, deposita veste superiore. Vide ibi Grotium, & in primis Amplissimi Cuperi Observat. 1. cap. 7. De veste autem interiore intelligendum esse Hesiodum ostendit etiam in Scuto v. 286.

——— οἱ δ' ἀροτῆρες
Ἤρεικον χθόνα δῖαν ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας ἐστάλατ'.
——— *agricolæ autem*
Proscindebant terram bonam, ornateque tunicas succinxerant.

Ergò non nudi arabant.

v. 397. Θεοὶ διετεκμήραντο] Per Deos Græci hîc intelligunt alii stellas, alii elementa, qui non sunt audiendi. Dii, inquit Hesiodus, labores hominibus imposuerunt.

Ἔφυ μὲν οὐδεὶς, ὅστις οὐ πονεῖ βροτῶν.

Nemo enim est mortalium qui non laborat. ut Sophocles ait. Hoc autem à Diis, qui, secundùm Epicharmum, τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τἀγαθὰ, labore omnia bona nobis vendunt. Quod hauserunt ex Mose ut infinita alia, apud quem ad Adamum ipse Deus: Ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου φάγῃ τὸν ἄρτον σου. Ἔργα διατεκμαίρεσθαι, est labores imponere. διατεκμαίρειν, τεκμαίρειν non solùm est σημιοῦσθαι, sed & κατασκευάζειν. Etymologici Magni auctor: τεκμαίρω σημαίνει τὸ κατασκευάζω, καὶ τὸ σημιοῦμαι. Superiùs v. 228.

——— αὐτοῖς
Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται Εὐρύοπα Ζεύς.
——— *Ipsis*
Molestum bellum immittit omnia videns Jupiter.

Rectè Glossæ MS. hoc loco διετεκμήραντο, προσετάξαντο.

v. 402. Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις] Terent. Adelph. *Numquam rem facies, abi, nescis inescare homines.*

v. 405. Οἶκον μὲν πρώτιστα γυναῖκά τε] Non hîc ab Hesiodo intelligi uxorem, ut vulgus cum Interpretibus Latinis accipit, sed ancillam, quæ domum custodiat, versus sequens arguit, qui hanc γυναῖκα κτητὴν οὐ γαμετὴν emptam non nuptam appellat, quod olim monuerunt ad hunc locum veteres magistri. Aristoteles quidem in Oeconomicis & Politicis γυναῖκα sumsit pro uxore, non verò κτητὴν, ut viri docti affirmant. Nec judicandum est Philosophorum principem Hesiodi mentem non habuisse exploratam: sed potiùs eum hunc versum suo voluisse accommodare instituto, ut sæpè solent Philosophi. Nam Mureto, homini quotquot à renatis litteris fuerunt, disertissimo & elegantissimo, qui auctoritate Aristotelis permotus sequentem versum tamquam supposititium jubet expungi, non est ut suffragemur, si vera sunt quæ Timotheus apud Proclum de Aristotele commemorat, illum nimirum adductum hac Hesiodi sententia post obitum uxoris cum Herpylide ancilla consuevisse & ex illa sustulisse filium. Quamvis & hîc Aristoteles maluerit suo obsequi ingenio & auctoritate Hesiodi suam tueri vivendi rationem, quam Poëtæ monita sequi. Nam Poëta nec de pellice, nec de uxore loquitur, sed de famula pretio comparata. Vide Proclum, apud quem pro οἱ περὶ Τίμαιον legend. οἱ περὶ Τιμόθεον. de quo Diog. Laërt. in vita Aristot. οἱ περὶ Τιμόθεον verò non sunt Timothei discipuli, sed ipse Timotheus

theus Athenienſis, qui vitas Philoſophorum à Laërtio toties laudatas memoriæ prodidit. οἱ περὶ τὸν Τιμόθεον, elegantiſſimo idiotiſmo eſt ipſe Timotheus. ut apud Polyb. οἱ περὶ Ἄννωνα καὶ τὸν Βάρκαν eſt Anno & Barcas. οἱ ἀμφὶ τὸν Κρίτωνα καὶ Σιμμίαν apud Ælian. Crito & Simmias. & mille talia.

407. Χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρμα πεύκινον] Homeri, & Heſiodi tempeſtate χρήματα notabant omnes facultates, omnia quæ in bonis habebant, non nummos aut pecuniam, cujus uſus tum adhuc erat Græcis ignotus. Hoc loco autem ſingulari notione ſignificat οἰκετικὰ σκεύη, inſtrumentum domeſticum, ſuppellectilem, utenſilia. nimirum ἀπὸ τοῦ χρῆσθαι. Propter eamdem cauſam ab Alcæo in Paſiphaë χρηστήρια σκεύεα dicuntur. Quamvis Plato Comicus in Hellade illa tantùm vaſa, quibus utebantur πρὸς θυσίαν καὶ θυσίαν, dixerit χρηστήρια, rectè tamen etiam omnia τὰ κατ' οἰκίαν χρήσιμα appellari χρηστήρια docuit Pollux X. cap. 1. Sanè in hac notione legitur apud Nicolaum Damaſcenum in fragmento hiſtoriæ univerſalis, quod Stobæus nobis ſervavit; Ἀρίστωνι τὸν ἔμψυχον οὐδὲν ἀπεκτίνυσι. τὰ δὲ κεραμεῖα τὸν χρηστήριον εἰς χρυσοῦς εἰλητοῖς φυλάττουσι. *Aritoni nullum animal mactant. Vaſa figulina ad quotidianos uſus parata in aureis involucris cuſtodiunt.* Sic rectiſſimè hunc locum vertit vir incomparabilis, quem honoris cauſa nomino, Henricus Valleſius. Benè ſe omnia habent. χρηστήρια ſunt vaſa domeſtica, utenſilia, ſive ſint pretioſa, ſive vilia, & nullius rei. Strabo lib. XV. p. 722. Πολλὰ δὲ κατέκλυσε καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ χρηστήρια ἐπιπτὼν χειμάρρους νύκτωρ, καὶ τὰ βασιλικὰ δὲ κατεσυλήθη. *Multa autem corpora & utenſilia noctu ingruens torrens hauſit, & magna pars regia ſupellectilis ablata.* Eadem autem ratione ut χρηστήρια ſic & χρήματα omnem notant ſupellectilem, κατ' ἐξοχὴν tamen de vaſis & ſacra templorum ſuppellectile frequenter accipiuntur. Ælian. Ποικιλ. ἱστορ. lib. 1. cap. 20. Διονύσιος ἐξ ἁπάντων τῶν Συρακουσίων ἱερῶν ἐσύλησε τὰ χρήματα. Ubi Geſnerus vertit: *Dionyſius ex omnibus Syracuſarum templis & delubris per ſacrilegium pecuniam abſtulit.* Paulò pòſt: Τὰ δὲ Ἀπόλλωνος καὶ τὰ Λευκοθέας ἅπαντα ἐσύλησε χρήματα. Ubi rurſus Interpres: *Univerſas Apollinis & Leucothea pecunias nefario ſcelere abripuit.* Peſſimè cum utroque loco ſignificentur vaſa ſacra diis illis conſecrata, quæ abſtulit Dionyſius, ſicut inter illa commemoratur ibi menſa ſacra Apollini dedicata. Lapſus quoque eſt idem vir doctiſſimus in Interpretatione hujus vocabuli in lib. VI, cap. 9 Ἀριστοτέλης ἀπατεωνάμενος τὰ ἐκ τῶν πατρῴων χρήματα ἐστρατεύετο ἐπὶ στρατείαν. *Ariſtoteles abliguritis omnibus pecuniis, quæ ex hereditate parentis ad ipſum venerant, in militiam profectus eſt.* Vertendum erat, *conſumtis omnibus facultatibus.* Quamvis non ignorem pecuniam apud Latinos etiam pro toto patrimonio capi, ſed Interpretem de nummis ſolùm cogitaſſe, cùm ita verteret, ſatis conſtat. Sic & χρήματα quaſvis facultates notant apud Marc. X. 23.

v. 408. Ὁ δ' ἀγρῶν τὸν δὲ πόλῃ] MS. I. Voſſ. ὁ δ' ἀγρεῖτον, τὸν δὲ πόλῃ.

ἐρᾷ. quod glossæ MS. explicant: πρόσκυ δ' μωρυκῶ ἐρχάνῳ. Videntur sanè veteres dixisse πλᾷν & πλᾷν. Hesych. πτῶσθαι, πρόσκλαξ. Apud eumdem tamen legitur etiam πότη, ἀπορία, ἔνδεια, πένης. Τητιμήν, σεμνήν. Τητώμενον, σεμνόμενον. Auctor Etymologici magni: τητᾷ Ἡσίοδος. σημαίνει τὸ ζητῶ. ἐκ δὲ τοῦ τοῦ σημαίνοντος τὸ ζητῶ γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τετοῦ, τετῶ, καὶ κατ' ἔκτασιν τητῶ, & quæ sequuntur. Platoni III. de leg. φρενῶν τητώμενοι, sunt mente capti. Sophocles Philoctete: πλέω πρὸς οἶκον τὸν ἐμῶν τητώμενος. *Navigo ad meam patriam meis rebus privatus.* Sicut autem τητῶ propriè est quæro, deinde careo, destituor, sic & Latinis quæri est abesse, desiderari. Senec. ep. 91. *Lugdunum quod ostendebatur in Gallia quaritur.* Petron. de Eunuchis: *quarit se natura nec invenit*, hoc est, desiderat suum opus, quæ marem condidit, nec tamen invenit marem esse, quem fecerat. Stat. Theb. II. *Jam trepidi se se quarunt numerántque.* Cic. act. II. in Verr. cap. 10. *Nego esse quicquam à testibus dictum, quod aut vestrum cuipiam esset obscurum, aut cujusquam oratoris eloquentiam quaereret.* hoc est, ad quod explicandum desideretur vir disertus. Dicere quod quærat eloquentiam est infantem esse, indisertum. Nam quæ quæruntur non adsunt. Hinc & Plauto *in quæstione esse, quæstioni esse*, est abesse, non præsto esse, in Pseud. Cistellaria, & Casina. Hinc & illæ venustæ locutiones *Siciliam in Sicilia*, apud Cic. *in epulis epulas* apud Ovid. *Samnium in Samnio* apud Flor. *pontum in ponto quarere* apud Manilium, de quibus Cl. Gronovius in observationibus.

v. 409. Μινύθῃ δέ τοι ἔργον] Hoc est, ne cùm tempus effluxerit, non possis opus, quod tum faciendum erat, facere. Ἔργον κατ' ἐξοχὴν hîc est opus: labor rusticus, qui impenditur agro colendo, ut & versu sequente & ipso indice libri hujus ac infinitis aliis locis. Florus I, 9. *Medium erat fortè tempus sementis, cùm patricium virum innixum aratro suo lictor in ipso opere deprehenderet.* Apud Terent. Cic. *opus facere*, de opere rustico. Hæc trita sunt.

v. 411. MS. uterque ἄτηισι.

v. 414. Ἦμος, δὴ λήγει μάλ' ὀξέος ἠελίοιο] Ὀξὺς ἠέλιος non est celer ut Græci volunt magistri, sed θερμὸς, fervens, ardens, acer. Pindar. Olympionic. 7.

——— ἔχει τέ μιν ὀ-
ξεῖαν ὁ γλαίθλιος ἀκτίνων Πατὴρ
Πῦρ πνεόντων δρόχος ἵππων.

Habétque ipsam (Rhodum) fervidorum genitrivus radiorum pater, ignem spirantium dux equorum. Aratus de Sirio:

——— ἡ δὲ οἱ ἄκρη
Ἀστέρι βάλλεται δεινὴ γλίος, ὅς ῥα μάλιστα
Ὀξὺς σειριόων, καί μιν καλέουσ' ἄνθρωποι
Σείριον.

Vertit Avienus:

Æstuat in mente, multus rubor imbuit ora.

Stridit

Stridit anhelanti face pestifer aëra motu,
Torret & immodicis terras coquit ignibus astri.

Horum imitatione Horatius solem ferventissimum dixit *acutum*. Lib. I. ep. 10.

Est ubi plus tepeant hyemes? ubi gratior aura
Leniat & rabiem canis & momenta leonis,
Cùm semel accepit solem furibundus acutum?

Lib. I. Sat. 6. vocat *solem acrem*.

Ast ubi me fessum sol acrior ire lavatum
Admonuit.

Lucret. VI.

Hunc homines fontem nimis admirantur & acri
Sole putant subter terras fervescere raptim.

Florus II. 6. *Observato loci genio, quod & sol ibi acerrimus, & plurimus pulvis.* Restituenda est hæc vox Claudiano. In epigramm. de crystallo, cui aqua inerat:

Quem neque constrinxit hyems, nec Sirius acris.

sic enim hic versus legendus. Vulgò circumfertur: *Quem neque constrinxit hyems, nec Sirius axis*, sine sensu. In nonnullis codicibus est *ardens*, quos sequitur Nicolaus Heinsius, vir suavissimi ingenii & summæ eruditionis, qui in carminibus novis pangendis, & veteribus castigandis, ac suo decori restituendis nulli, qui in hoc studiorum genere elaborant, est secundus. Mihi tamen *ardens* videtur glossa & explicatio τοῦ *acris*, quod vitio descriptorum transiit posteà in *axis*, quod non frustrà tot codices retinent. Sicut verò hîc ὀξὺς ἠέλιος, sic contrà apud Pindarum χιὼν ὀξεῖα, nix acuta, ut apud Horatium *frigus acutum* est vehemens, & *acris hyems*, sæva. Apud Sophoclem Ajace Flagellifero, v. 258. ὀξὺς νότος, *Auster vehemens.* Omnia enim quæ penetrant & vehementer lædunt Latinis dicuntur *acuta, acria*, Græcis ὀξέα.

v. 415. Καύματος ἰδαλίμου] Est ἱδρῶτα κινοῦντος, ut meliùs omnes Græci, quàm Latini, qui stultè: *caloris humidi.* Hesych. ἰδάλιμον καῦμα τὸ ἱδρωτοποιόν.

v. 415. Μετοπωρινὸς ὀμβρήσαντος Ζηνὸς ἐρισθενέος] MS. I. ὀμβρήσαντος. Græci Magistri nescio quid de Jove cœli & pluviarum domino hîc nugantur, cùm Jupiter hîc sit, ut sexcenties Poëtis, cœlum, aër. Inferiùs 488.

Τῆμος Ζεὺς ὕοι τρίτῳ ἤματι, μηδ' ἀπολήγοι.
Tunc Jupiter pluat triduo, neque desinat.

v. 564. Εὖτ' ἂν δ' ἑξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο
Χείμερι ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἤματα.
Cùm autem sexaginta post conversionem solis
Hibernos perfecerit Jupiter dies.

Theocritus: Χ' ᾧ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.
Jupiter alibi est serenus, alibi pluit.

Horat.

Horat. *Nivésque deducunt Jovem.* Sed hæc quis ignorat?

v. 416. *Μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρὼς*] Perverterunt sensum hujus loci Interpretes, cùm vertunt *μετατρέπεται*, *mutatur.* Vertendum: *movetur.* Faciliùs, inquit, movetur corpus autumno, quia vires suas jam recepit, quas nimii solis ardores attriverant, ut pares nunc possint esse laboribus ferendis, & materiæ cædendæ.

CAPUT X.

Σείριος pro sole & quovis sydere. Hesiodi aliquot loca illustrata. Ἀθηναίης δμωὸς. Ἐργάνη. Θέσθαι ἄροτρα. Αὐτόγυον ἄροτρον. Buris. Γύης. Πηκτὸν ἄροτρον. Ἔλυμα. Ἱστοβοεὺς. Interpretum crassi aliquot errores. Pollux emendatus & mox Hesiodus. Ἕλικες βόες. Ἄρατος. Ζεὺς Χθόνιος. Pluto & Proserpina Dii agricolarum. Pluto divitiarum dator. Hesiodo rursùs medela.

v. 417. Δὴ γὰρ τότε Σείριος ἀστὴρ] Sirius hîc non est caniculæ sydus, sed sol, ut non solùm antiqui Interpretes Hesiodi; sed & Suidas interpretatur: Σεὶρ, σειρὸς ὁ ἥλιος, οἱ δὲ καὶ σείριος. Noster inferiùs vers. 587.

Ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει.
Quoniam caput & genua sol affligit.

In Theogonia, v. 152.

Ὀστέα δέ σφι περὶ ῥινοῖο σαπείσης
Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθετο αἴῃ.

Ossa autem ipsis pelle circum putrefacta sole sub torrido in nigra putrescunt terra. Archilochus:

Πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος κατανανεῖ

ὀξὺς ἐλλάμπων. Multos illorum sol siccabat acutum splendens. Sic hunc locum capiendum esse docet Hesych. *Σειρίου κυνὸς δίκην. Σοφοκλῆς τὸν ἀστρῶν κύνα. ὁ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον, Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα.* Idem. *Σείριος ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀστήρ.* Lycophron in Alexandra de corpore Ajacis in littus è mari ejecto: *Ἐκβεβροσμένον νέκυν ἀκτὶς Σειρίου κατανανεῖ. Cadaver expulsum siccabit solis radius,* quod & observavit Vir eximius & singularis eruditionis Hadrianus Junius in animadversionibus. Quin & Virgilium sic interpretantur οὐ τυχόντες.

Jam rapidus torrens sitientes Sirius Indos Ardebat cœlo.

Non solem autem, sed etiam omnia sydera dici Σειρίους ex Ibyco modo docuit Hesychius. Inde & Latinorum *sydus* à σεῖρος esse ingeniosè nuper ostendit χαριέστατος Tanaquillus Faber ad Dionysium Longinum.

v. 419.

v. 419. Πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ] MS. I. ἐπαυλεῖ. corruptè. De hujus loci interpretatione ambigitur. Alii enim ἐπαυρεῖν νυκτὸς πλέον exponunt πλέον ἀπολαμβάνειν καὶ ἀπολαύειν τῆς νυκτὸς, plus nocte frui, diutiùs quiescere, qui respiciunt illam pervagatam Poëtarum opinionem, solem noctu strigare & quiescere. Hos sequuntur Latini. Alii πλέον πονεῖν καὶ φέρεσθαι ὑποκάτω τῆς γῆς majores capere labores sub terra in opposito mundi latere quod dum peragrat, quod verum esse ex oppositione liquidò apparet: brevi tempore, inquit, super nostra conspicitur terra interdiu, noctu verò majorem capit laborem. Vide quæ suprà notavi ad vers. 240.

v. 422. Μεμνημένος ἔργον] MS. I. ἔργα ἔργα. Vers. seq. MS. II. Ὅλμον μὲν τρίποδα κόπτειν. Idem v. 425. ἀπό κεν σφύρην καὶ πόρπαν.

v. 430. Ἀθηναίης δρομεὺς] Quæ hæc est vesania Ἀθηναίην habere pro Attica Cerere, quod Latini fecerunt Interpretes? Quis umquam fando cognovit Ἀθηναίην dici Cererem? Estne qui ignoret Minervam esse præsidem artium & opificum, in primis verò fabricæ magistram, indéque dici Ἐργάνην, Cic. in Arateis:

Ut nemo cui sancta manu doctissimà Pallas,
Sollertem ipsa dedit fabrica rationibus artem,
Tam tornare catè contortos possiet orbes.

Ejus simulacrum erat apud Thespienses, cui Plutus assistebat, quo significabatur opibus illam Deam cumulare suos cultores strenuos nimirum opifices. Vide Pausan. in Bœoticis & Aristid. hymnum in Minervam. Julianus Imperator in fragmento orationis, p. 531. edit. Petav. Ὁρᾶτε ὅσα ἐκφόρια τῆς Ἐργάνης Ἀθηνᾶς δῶρα. *Videte quot opificis Minervæ in nos derivata sint munera.* Ἀθηναίης δρομεὺς est τέκτων, faber qui aratra faciebat. Sequente versu πηλάσας ἀφοσυρήσεται est ἀφοσυρήσῃ ut suprà vers. 1. σύνεπτε κλείουσα, pro κλείει. In MS. L. Voss. est ἀφοσυρήσεται. v. 432. θέσθαι ἄροτρα non est disponere aratra, sed ποιεῖν, κατασκευάζειν, ut sexcenties apud Græcos Scriptores tam vinctæ quàm solutæ orationis τίθημι pro ποιῶ usurpatur. inferiùs v. 518. πρεσβαλὸν δὲ γέροντα τίθησι. *incurvum verò senem facit.* & v. 556. χρῶτά τε μυδαλέον θείη. *Corpus madidum faciat.* Equidem Latina hac Hesiodi versione nihil est insulsius, & imperitius, in qua vix ullus versus legitur sine gravi hallucinatione. Vide quàm ineptè mox duo illa aratrorum genera αὐτόγυον & πηκτὸν exponant v. 432.

Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατ' οἶκον
Αὐτόγυον καὶ πηκτόν. vertunt:
Bina verò disponito aratra domi laborans
Dentatum & compactum.

Quid est aratrum dentatum? An quod dentale habet? Nonne & πηκτὸν habet dentale? Hunc errorem facilè potuissent declinare, si Veterum consuluissent expositiones, quæ docent αὐτόγυον ἄροτρον esse quod habet burim suopte ingenio curvam, illámque non clavis affixam temoni

moni & dentali, sed quod totum ex uno ligno conficiebatur. de buri Virgil. I. Georg.

Continuò in sylvis magna vi flexa domatur
In burim, & curvi formam accipit ulmus aratri.

hoc est ulmus seu ulmi ramus inflexus natura sua à rustico continuò seu per aliquot annos semper magis magisque inflectitur, ut sic curvus adolescat in burim, ut naturaliter curvus & aptus sit ad burim. Buris verò sive *bura*, Græcis γύης, est propriè infima pars temonis. malè vulgò *dentale* exponitur à viris doctis, cùm dentale aptetur buræ; Hesych. Γύης τὸ κατώτατον μέρος ἐν ἀροτρίῳ. αὐτόγυον δὲ τὸ μὴ συνῆθες, ἀλλ' ἐξ ἑνὸς ξύλου· Γύης *est infima pars temonis in aratro.* Αὐτόγυον *est non compositum, sed ex uno ligno.* Inde & Proclus ad h. l. λέγεται δὲ γύης ἐπὶ ἀεὶ περὶ τὴν γλῶν ἐστιν. Αὐτογύῳ opponitur ἄρτιον πηκτὸν, quod non ex uno ligno, sed variis est conflatum & compactum. Eratosthenes in Architectonico utrumque describit apud Scholiasten Apollonii Rhodii: Δύο ἀρότρων εἰσὶν εἴδη· τὸ μὲν πηκτὸν, τὸ δὲ αὐτόγυον· πηκτὸν μὲν τὸ σὺν συμβολῇ ἔχον τὸ ἔλυμα. ἔστι δὲ ἔλυμα, ᾧ ὑπὸ ὑνὶς ἐπέθετο. τὸ δὲ ξύλον τὸ ἀπὸ τοῦ ἐλύματος τεῖνον ἐπὶ τοὺς βόας, γύης καλεῖται. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ γύου ἐστὶ βοῦς. τὸ δὲ ζυγὸν τὸ ἐπὶ τοῖς αὐχένας τῶν βοῶν ἐπιτιθέμενον οἱ μὲν ζύγλας, οἱ δὲ μόσταβα λέγουσι. Τοιοῦτον μὲν τὸ πηκτόν. αὐτόγυον δέ ἐστιν ἄνευ τοῦ ἔλυματος τοῦ ἔστιν σὺν συμβολῇ. *Sunt duo aratrorum genera: quorum alterum compactile, alterum non compositum. Compactile quidem habet dentale quod cum aliis committitur. Est autem dentale cui vomer includitur. Lignum verò quod à dentali extenditur ad boves vocatur buris, quod verò à bura temo. Illa verò pars jugi, quæ cervicibus boum imponitur alii vocant* ζύγλας, *alii* μόσταβα. *Tale quidem est compactile aratrum. Non compositum verò est, cujus dentale non committitur*; nimirum clavis & arte cum aliis aratri partibus, sed est unum lignum ex quo dentale, buris, temo. Inde apparet quam egregios Interpretes egerint in versibus paullò præcedentibus exponendis, qui de Græco Latinum fecerunt Hesiodum:

Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμωὸς σὺν ἐλύματι πήξας
Γόμφοισιν πελάσας ἀρεσκομένῃσι ἐνοῇσι.

Nempe cum Attica Cereris famulus temoni infigens Clavis adjunctum stivæ aptaverit. Quot ferè verba tot errata. De Atticæ Cereris famulo antè dictum. Num ἔλυμα est temo, ἐνοῇς stiva? Perverterunt omnia. Stiva est postrema aratri pars, Græcis ἐχέτλη· ἐνοῇς prima illa temonis nimirum pars, quæ inter boves protenditur. Ἔλυμα est dentale. Eratosthenes: Ἔλυμα σὺν ᾧ ὑνὶς ἐπέθετο. Ἔλυμα *est cui vomer inducitur.* Proclus: Ὑνὶς ἐστὶ τὸ σίδηρον αὐτὸ τὸ σὺν τῇ ἀροτρίᾳ χῖζον τῇ γλῶ· τοῦτο δὲ τῷ ἐλύματι ἀρεσκόμενον ἄνωθεν ἐμβεβλημένον εἰς αὐτὸ τὸ κοῖλον ὄν. Ὑνὶς *est ferrum quo in arando terra scinditur. Hoc verò adaptatur* ἐλύματι *superiùs injectum ubi cavum est.* Ἔλυμα Latinis dicitur

citur dentale. Servius: *Dentale est lignum in quod vomer includitur.* Varroni dens dicitur, lib. IV. de Lat. lingua: *Rutrum ut ruitum à ruendo: aratrum quod eruit terram. Ejus ferrum vomer, quod vomit eo plus terram. dens quod eo mordatur terra.* Alii tamen in medio aratro ἴλυμα locant, & sic appellant commissuram, qua γύης & ἰσοβοεύς conjungitur. Tzetzes: Ἴλυμα τὸ μέσον τῆς ἀρότρου, ὅπου ὁ γόμφος βληθεὶς συνηνοῖ τὴν γύλω καὶ τὴν ῥυμόν. Ἴλυμα *est medium aratri, ubi clavus impactus committit burim & temonem.* Proclus paullò antè: ἴλυμα μέρος τι τῆς ἀρότρου ἐν τῷ μέσῳ ὄν, ἵνα συμβάλλεται ὁ γύης τῷ ἰσοβοεῖ. ἴλυμα δὲ παρὰ τὸ ἑλύειν ὅ ἐστι καλύπτειν. Ἴλυμα *pars aratri in medio, ubi committitur buris cum temone.* Dicitur autem ἴλυμα ab ἑλύειν, quod est, *tegere.* Verùm hanc observationem non esse Procli, sequens annotatio ostendit quæ accuratè ἀροτρῦ κατασκευὴν docet, ejúsque partes enarrat. Inde tamen hausit Etymologici magni auctor qui iisdem verbis utitur. In hunc verò errorem hos omnes induxerunt malè intellecti Hesiodi versus, quos modò produximus: Ἐὺτ' ἂν Ἀθηναίης δμωὸς &c. Hos isti Grammatici ita ceperunt quasi εἰς ἴλυμαν impingeretur & ἰσοβοεὺς & γύης, quæ partes per ἴλυμα conjungerentur. Sed falsi sunt. Hesiodus dicit: burim inventam impinge dentali, illíque buri adapta clavis temonem. Pollux lib. I, cap. 13. ᾧ ὁ ῥυμὸς ἐνέρμοσται ἴλυμα. τὸ δὲ ἀρῶν σιδήρεον ὕνις. ἧς τὸ ἄκρον νύμφη. ὁ δὲ ὁ ῥυμὸς ἥρμοσται ἐκ τούτων· τὸ μὲν ἐπικαμπὲς αὐτοῦ, ᾧ ἐπιστίεται, τὸ ἴλυμα γεγομφωμένον, γύης. τὸ δὲ μετὰ τὴν γύλω ἰσοβοεύς. *Cui temo adaptatur* ἴλυμα, *dentale. terram verò arans ferrum* ὕνις, *vomer. cujus suprema pars* νύμφη. *Temo verò aptatur ex his partibus. Pars ejus curva, cui subnectitur dentale clavis adfixum,* γύης, *hoc est buris vocatur. quod verò post burim,* ἰσοβοεύς, hoc est temo. Sic autem legendus hic locus. Vulgò legitur: ᾧ ὁ ζυγὸς ἐνέρμοσται ἴλυμα. quod falsum. vide & Favorinum & præcipuè Proclum ad hunc locum. Sed de hac aratrorum antiquorum forma & confectione alibi pluribus egimus.

v. 436. Δρυὸς ἴλυμμα, πείνοιο γύλω] MS. uterque: πείνα τε γύλω.

v. 450. Χείμασι δ' ὄμβρῳ Δεικνύει ὀμβρηΐῳ]. Emenda ex Palatino & Vossiano codice I. aliísque ὀμβρηΐῳ, imbriferi, pluvialis.

v. 452. Ἕλικας βόας] Hesych. ἕλικας, ἑλικοκεφάτους, ἐπικαμπῆ τὰ κέρατα ἔχοντας. Qui cornua habent introrsum reflexa. Quæ vera notio est hujus vocis. Latinis dicuntur camuri. Philargyrus ad Virgil. III. Georg. v. 55.

Et camuris hirta sub cornibus aures.

Camuri boum sunt qui conversa introrsum cornua habent: quibus contrarii patuli, qui cornua diversa habent: lævi quorum cornua terram spectant. His contrarii licini, qui sursum versum cornua habent. Eadem Servius habet nisi quod malè *lævi* apud hunc omissum. Patuli enim sunt qui cornua diversa habent, hoc est, extrorsum flexa, qui

oppo-

opponuntur camuris, lævi verò licinis. Festus: *Camara & camari boves à curvatione, & Græco καμαρά.* Boves nimirum camuri à curvatione cornuum camurâ sic dicuntur.

v. 454. Ἀπαρξάσθαι] MS. I. ἀπαρχέσθαι. MS. II. ἀπαρχέσθαι. quasi ab ἀπαρχέομαι. Sed ἀπαρξάσθαι videtur quoque Proclus agnoscere: Τὸ δ' αἰνῆσαι δίχης ἐστί. ἀλλὰ τὸ ἀπαρξάσθαι καὶ μὴ δοῦναι δίχης ἐστίν. Sed vulgata præstat.

v. 458. Εὖτ' ἂν δὴ ἀρόσῃς ἄρξῃ] MS. uterque, & Proclus: εὖτ' ἂν δή. quos sequor. Ἄρτος hic est tempus arandi, non ipsa aratio, ut messis, sæpè messis tempus: πλήθουσα ἀγορή, tempus quo maxima est in foro hominum frequentia: prima fax, tempus quo vesperi faces accenduntur, & mille talia. Versu sequente MS. uterque δεῖ τότ' ἐφεμηθῶσαι.

v. 462. Εἴσεαι πολεῖν] Uterque codex: πολεῖν. Glossæ prioris, πόλῃ, ἀνάστρεφε. Nonnulli legerunt ἴσθι πολεῖν. quæ pro varia lectione prioris libri margini erant adscripta. Nihil muta. Vide suprà ad vers. V. Hesiodum Ennius imitatur, qui eadem ratione dixit *polire agros* pro vertere. Hoc enim est à πολεῖν. inde & *interpolare*.

v. 465. Εὔχεσθαι Διὶ χθονίῳ] Interpp. Latini: *Supplica Jovi terrestri.* Quisnam ille terrestris Jupiter? Quæ Tzetzes de sua εἱμαρμένῃ inculcat hîc & aliis pluribus in locis, nugæ sunt. Χθόνιος Ζεὺς est Jupiter inferus. Χθόνια Græcis dicuntur quæ sub terra sunt, κατοχθόνια. Χθόνιοι θεοὶ sunt Dii inferi. Hinc sæpè in Græcis inscriptionibus ΧΘΟΝΙΟΙϹ ΘΕΟΙϹ. quod in Latinis est *Diis manibus.* In aliis verò θεαῖς κατοχθονίαις. Sic commemoratur in monumentis antiquis χθόνιος Ἑρμῆς, *Mercurius infernus*, qui animas corpore solutas ducit ad inferos. Sicut apud Homerum κατοχθόνιος Ζεὺς est qui nostro χθόνιος. Æschylo in ἱκετ. v. 164. dicitur Ζεὺς νεκρομαντόπων. *Jupiter mortuorum.* Hesych. χθόνιος Ζεὺς ὁ ἅδης. Ab aliis Græcis Poëtis dicitur & χθόνιος βασιλεύς. In Theog. 767. θεὸς χθόνιος. Et Proserpina dicitur χθονία, scilicet βασίλεια, Regina infera. Euripidi Furiæ sunt χθόνιαι θεαί. Nec hoc ignoravit Proclus, sed cur Pluto ab agricolis sit invocandus nescivit. Id verò inde est quòd Plutonis ditioni & potestati subjecerint terram & omnia quæ sub terra sunt, illúmque crederent esse datorem illarum divitiarum quæ ex terra proveniunt. Onomacritus hymno in Plutonem, qui sub Orphei nomine circumfertur:

> Πλουτοδοτῶν χθονὶ βροτέῃ καρπαῖς ἐτησίοις.
> *Divitias largiens humano generi fructibus annuis.*

Cic. II. de Natura Deorum: *Terrena autem vis omnis atque natura Diti patri dedicata est: qui dives ut apud Græcos* Πλούτων, *quod recidant omnia in terras, & oriantur è terris.* Plutus in Timone Luciani ad Mercurium: Οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀλλ' ὁ πλούτων ἀποστάλῃ με παρ' αὐτοὺς, ἅτε πλουτοδότης καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν. δηλοῖ γῆν καὶ τὸ ὀνόμαστι. *Non Jupiter,*

piter, sed Pluto me mittit ad eos, qui & ipse divitiarum dator est, & magnorum largitor, quod suo etiam nomine declarat. Nimirum sicut πλούτων apud Græcos à πλούτου δόσεως, sic propter eamdem rationem Latinis Dis dicitur, quod divitiarum dator sit. Refert huc quoque Arnobius raptum Proserpinæ ex veteribus Mythologis: *Ille qui raptam Dite à patre Proserpinam dicit, non, ut reris, in turpissimos appetitus viraginem dicit raptam; sed quia glebis occulimus semina, isse sub terram Deam, & cum orco significat fœdera genitalis conciliare fœturæ.* Vide & Porphyrium apud Eusebium de Præparat. Evangelica lib. III. cap. 3. Hinc & Proserpina numinibus agricolarum accensebatur. Augustinus IV. de Civit. Dei, cap. 8. *Præfecerunt Proserpinam frumentis germinantibus.* Arnob. III. adversùs gentes: *Et quod sata in lucem proserpant cognominatam esse Proserpinam.*

v. 466. Ἱερὸν ἀκτὴν] Delenda hîc distinctio. Nam εὔχεσθαι Διὶ χθονίῳ pertinet ad versum sequentem, ἀρχόμενος τὰ πρῶτ' ἀρότου. Incipiens arationem supplica Plutoni, ut opus fortunet. Ἀρότου. rectè MS. secundus. In primo ut & editionibus ἀρότρου. perperam. Suprà v. 384.

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
Ἄρχεσθαι ἀμητοῦ· ἀρότοιο δὲ δυσομενάων.
Pleiadibus Atlante natis exorientibus
Incipe metere, arare verò occidentibus.

Ἐκτελέα βρίθειν verò in initio hujus versus est: *Ut matura grandescant.* Lustricum carmen apud Catonem: *Mars pater te precor, quæsóque uti tu fruges, frumenta, virgulta, vineta grandire benéque evenire siris.* Accius Meleagro: *Fruges prohibet pergrandescere.* Hinc *grandia frumenta* apud Virgil. IV. Æn. v. 405.

——— *pars grandia trudunt*
Obnixa frumenta humeris.

& apud alium Poëtam *grandia farra.* Contra *vegrandia farra* apud Ovid. III. Fastor.

——— *vegrandia farra coloni*
Quæ malè creverunt, vescáque parva vocant.

v. 468. Ὄρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτα ἵκηαι] Legendum puto: ἵηαι. *Temonem tergis boum immittas,* ferias temone terga.

CA-

CAPUT XI.

Hesiodus ter emendatur, semel Proclus. Μέσαβον, μέσσαβον. Pollux emaculatus. Εὐθημοσύνη, κακοθημοσύνη. Βιότου αἱρεύμενος. Εὐοχθέων. Ἠελίου τροπαὶ bruma. Hesiodi locus non intellectus adhuc exponitur. Ἥμενον ἀμᾶν, Κάθεσθαι. Sedere. Desidere. Οὐχ ἕδος. Χαλκήϊος Θῶκος. Λέσχαι. Stationes. Atheniensium Garrulitas & nimium novarum rerum studium. Λεσχῶν multitudo Athenis. προσλέγειν κακὰ. Δεικνύειν. Ostendere. Μέμυκε γαῖα. Orpheus emendatus. Καλιαί.

v. 469. Ἔνδρυον ἑλκόντων μεσάβῳ] Lege ex utroque MS. μεσάβων. Jam olim de lectione hujus loci incertos animi fuisse viros eruditos, qui in hoc Scriptore non negligenter sunt versati, Proclus ostendit, qui utramque lectionem affert & exponit. Vulgatam ut tueatur ibi vide. De hoc nostra sic disputat: Ἑλκόντων μεσάβων] (sic lege ex MS. Gudii, vulgò malè μεσάβῳ) τὰ μέσσαβα μεσσάβων, λέγον δὲ αἱ τοῦ ζυγοῦ γλυφαί. Καὶ ὁ Καλλίμαχος· μέσσαβα βοῦς ὑποδύς. Ἑλκόντων τῶν βοῶν τὸ ἔνδρυον τῶν μεσσάβων, τὸ ζυγὸν ἐν ᾧ αἱ γλυφαὶ, ἔνθα οἱ αὐχένες τῶν βοῶν δέδενται. Sed melior hoc loco Tzetzes: Εὔχου τῇ χθονίῳ εἱμαρμένῃ ὅταν ἄρξῃ ἀροτριᾶν, καὶ οἱ λῶροι τοῦ ζυγοῦ ἕλκωσι τὸ ῥυμὸν δηλονότι τῶν βοῶν κινουμένων. *Precare terrestrem Providentiam cùm inceperis arare, & lora jugi traxerint temonem, bobus scilicet moventibus.* Est enim μέσαβον & μέσσαβον lorum quo boves alligantur temoni. Pollux I, 13: Ὁ πλατὺς ἱμὰς ὁ τῷ ζυγῷ παρακαθαπτόμενος ἐχέβοιον, καὶ μέσαβα, καὶ μέσαβον (sic lege ex MS) καλεῖται καταλαμβάνουσι δὲ αὐτὸν ὅταν περειλῶσιν εἰς τὸ τοῦ ζυγοῦ τρύπημα, κερκίδα ξυλίνην ἐμβαλόντες ἢ καλεῖται ἔμβρυον ἢ ἔνδρυον. *Lorum latum jugo adnexum vocatur* ἐχέβοιον, & μέσαβοι, & μέσαβον, *quo utuntur cùm in jugi foramen immittunt paxillum ligneum, quem* ἔμβρυον *aut* ἔνδρυον *vocant.* Valdè appositè ad hunc locum. Sanè ἔνδρυον Proclus quoque δρύϊνον πασσαλίσκον quernum paxillum exponit, qui infigitur foramini jugorum ne lora, quæ temonem trahunt & boves illi alligant, excidant. Plerisque tamen est ipse ἱστοβοεὺς, seu ῥυμός. Sed, puto, συνεκδοχικῶς, ut posteà temo pro ipso aratro.

v. 472. Εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη] Uterque codex εὐθυμοσύνη, sicut & sequente versu κακοθυμοσύνη, qui tamen non sunt sequendi. Nec Latini Interpretes, qui imperitissimè vertunt *industria*, & *ignavia*. Diu est quòd non solùm Proclus, sed viri etiam nostræ ætatis doctissimi

simi clamarint, εὐθυμοστοιχία esse concinnam rerum dispositionem, cùm omnia rectè & ordine geruntur & collocantur; κακοθημοστοιχία verò ordinem confusum, cùm res malè digeruntur, nihil via & ratione agitur, nihil locò fit. εὐθύμοιχοι, qui omnia benè & ordine disponunt. Æschylus Choëphoris:

> Δμωαὶ γυναῖκες δωμάτων εὐθύμοιχοι.
> *Ancillæ domum ordinantes.*

Scholiastes antiquus: Τοῦτ' ἐστὶ ὑπερβατὸν τὸ πρόσωπον τὸ κατὰ τὴν εἶναι. Vide viri sine dubitatione doctissimi P. Leopardi Emendat. lib. V. cap. 2. In eodem versu in MS. I. legitur αὐτάρκεια κατακεφάλων.

v. 476. Βίοτον ἐρεύθων] Si Moschopuli interpretatio accipienda legendum ἐρεύθων. Tradit enim Hesiodo positum esse pro ἐρευγόμενον. Idque esse abundantem, ab ἐρυγὴ quod significet copiam divitiarum, per translationem à stomacho petitam, qui non ructet nisi cibo sit repletus. Sed hæc perquam dura est translatio & inconcinna. MS. Vossianus legit βίοτον αἰρεύμενον, *victu fruentem*. Quæ quin vera Hesiodi lectio sit nullus dubito. Est constructio Attica, ut ἔρευγε δ' ἀγορῆς, qua lectionem vulgatam etiam tuetur Moschopulus. Videtur confirmare Proclus, qui εἰς κόρον ἔχων κορεσθεὶς, sicut & Tzetzes, qui μεταλαμβάνοντα δ' βίοτον κ' ἢ ζωὴν exponit, quamvis apud hos etiam legatur ἐρεύθων.

v. 477. Εὐοχθέων] Repone ex Proclo, Moschopulo, Eustathio, & antiquioribus nonnullis editionibus, εὐοχθέων, benè instructus cibis. Vidit & D. Heinsius & Isaacus Casaubonus ad Athenæum.

v. 479. Εἰ δ' αὖ καὶ ἡελίοιο τροπαῖς ἀλόῃς] Per ἡέλιοιο τροπὰς hic intelligi χειμερινὰς liquidò constat. Vertendum ergo: *si brumis araveris*, Cic. II. de Nat. Deorum c. 7. *Solis accessus discessúsque solstitiis brumísque cognosci*. Veteres solstitium æstivum κατ' ἐξοχὴν solstitium dicunt: quod verò vulgò hibernum solstitium appellatur, melioris ætatis Scriptores appellant *brumam*.

v. 480. Ἤμαρ ἀμᾶν] Ἤμαρ ἀμᾶν non est, quod omnes Græci Latinique volunt, sedere in metendo propter culmorum raritatem & brevitatem. Non vidi interpretem, qui hunc locum intellexerit. Ἤμαρ ἀμᾶν est tempore messis, cùm alii occupantur & exercentur in demetendis & congerendis frugibus, otiosum esse, nihil habere quod agas, quia ager nullos tulit fructus ob serotinam arationem. Græcis enim & Latinis *sedere* est otiosum esse. Demost. Philipp. II. πολὺ γὰρ πλείους εὐφορμίας εἰς τὸ τῶν πρὸς τὸν Θεῶν εὔνοιαν ἔχειν ἡμῖν ἐστιν ἢ Φιλίππῳ· οὐκ ἀμᾶν καθήμεθα δὲ νυνί. *Plures occasiones rei benè gerendæ se nobis offerunt quàm Philippo, quæ sunt significationes benevolentiæ Deorum erga nos: sed sedemus, ut videò, nihil molientes.* Non longè post: Τοὺς μὲν ἅπαντας σεσώκατε πολλάκις πάντας, καὶ καθ' ἕκαστον ἐν μέρει. τοὺς δὲ ὑμέτερα αὐτῶν ἀπολωλεκότες κάθησθε. *Alios plerumque universos ac singulos conservastis, nunc amissis vestris sedetis.* Bacchylides:

ἐν δ'

οὐδ' ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολάς. *Non est sedendi tempus & cunctandi.* pro quo Homerus οὐχ ἕδος, *non est sedendi tempus.* Iliad. α.

——— Ἠῶθεν δ'
Θόρνυται αἰεὶ ἄστυ μάχῃ ἐλίκωπες Ἀχαιοὶ
Ἀχαλάων δ' οὔτι κεφαλῇ, οὐδὲ δυνάονται
Ἔχειν ἰσορροθέας πολέας βασιλῆας Ἀχαιῶν.

Mane autem committent pugnam circa urbem nigris oculis Graci. Hi enim indignantur sedentes, neque possunt continere cupidos pugnandi Græcorum reges. Cic. pro Rosc. *Cùm jam proscriptionis mentio nulla fieret, tùm etiam ii qui antea proscripti erant, sederent; nomen refertur in tabulas S. Roscii.* Id. in Pison. *An potest ulla esse excusatio non dicam malè sentienti, sed sedenti, dormienti in maximo reipublicæ metu consuli?* In Verr. *Quid sedes Verres? quid spectas?* Lib. XVI. epist. ad Fam. 3. *Iis enim ventis isthinc navigatur, qui si essent, nos Corcyræ non sederemus.* Sic & *desidere*, & *residere:* hinc *deses*, *reses*, *desidia.* Terent. *Frustrà ubi totum desedi diem.* Sueton. Jul. *A quo ad arcessendam classem in Bithyniam missus, desedit apud Nicomedem.*

v. 485. Εἰ δέ κεν ὀψὲ δρόσῃς] MS. I. δρόσεις.

v. 490. Οὕτω κ' ὀψιαρῆς κεστηρόφῃ ἰσοφαρίζοι] MS. I. κεστηρεόφ ἰσοφαρίζοι. MS. II. ἰσοφαρίζῃ. Scribendum, ἰσοφαρίζοι quod & Guietus monuit.

v. 493. Παρὲξ δ' ἴθι χάλκειον δῶμον] Interpretes: *Prateri autem aneam sedem.* sed vertendum: *officinam arariam*, seu *ferrariam* quæ omnibus patebant, in quibus solebant pauperes confabulari, quin & dormire. Homerus Odyss. σ. vocat χαλκήϊον δόμον, ubi Melantho ad Ulyssem, quem pro mendico habebat:

Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν
Ἠέ κου ἐς λέσχην.

Non vis cubitum ire in fabri ferrarii officinam, aut aliquam tabernam. Vide ibi Eustath. Θόλος enim hic idem est quod δόμος, officina, taberna, locus ubi commoramur. Noster alibi:

Φεύγειν δὲ σκιερὸν δῶμα καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον.

Fuge opacas domos & matutinum somnum. Hinc δωμᾶν est commorari in aliquo loco. Hesych. δωμᾶν, καθῆται, ὁμιλεῖν. Λέσχαι sunt porticus, basilicæ, tabernæ, aliáque loca publica in quibus otiosi confabulandi causâ conveniebant. Latini vocant stationes. Plin. II, ep. 9. *Prenso amicos, supplico, ambio domos, stationesque circumeo.* Sueton. Neron. 37. *Salvidieno Orfito objectum est quòd tabernas tres de domo sua circa forum civitatibus ad stationem locasset.* Posterioribus temporibus scholas dixerunt, ut multis docet Vir summus, Thomas Reinesius ep. 36. ad Rupertum. Tales λέσχας & stationes Athenis trecentas & sexaginta fuisse Proclus ad hunc locum testatur. Quod nemo mirabitur qui meminerit Atticos fuisse valdè garrulos, novaque audiendi præcipuè de aliorum vita & rebus percupidos. Dicæarchus τὸ βίῳ ἐπιδόθη. Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι κεκίνηνται ταῖς λαλιαῖς, ὑπαλοι, συκοφαντῶδες,

τώδης, παρεγκρυπτοὶ τ' ξενικῶν βίων. Athenienses sunt valdè dediti inanibus confabulationibus, occulti, sycophantæ, exploratores vitæ aliorum. quod confirmant egregiè verba Lucæ in Actibus Apostolorum. Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον. *Athenienses autem omnes & inquilini peregrini nulli alii rei vacabant, nisi aut dicendis aut audiendis rebus novis.* Probo verò hîc lectionem, quam ex antiquo codice primus prodidit G. Canterus, ἐπαλία λέχλω. Eam agnoscit quoque codex Vossianus primus cum interpretatione θερμὴν φλυαρίαν.

v. 499. Κακὰ συγκλίξαι θυμῷ] Latini Interpretes in recentioribus editionibus: *animum suum increpat.* perabsurdè. quantò rectiùs antiquiores: *mala versat in animo.* Περιλέγειν κακὰ est κακὰ σύνοιδεν ἐν ἑαυτῇ ψυχῇ, ut rectè Græci magistri. nimirum cogitare de furtis, latrociniis, sacrilegiis aliisque malis vitam tuendi artibus, ad quas compellit paupertas, quæ *crimina suadet ingeniis*, ut Claudianus ait. Sicut autem λόγος, λέγω, ἀναλέγομαι, φέρω, φημὶ, sic & συλλέγω, non solùm de oratione, sed & ratione & cogitatione dicuntur.

v. 502. Δείκνυν δὲ δυώδεκα] Præclarè D. Heinsius docuit δεικνύειν hîc esse *dicere.* Sic & Latinis *ostendere.* Cic. V. ad Fam. 12. *Cùm mihi sæpè ostenderis te accuratissimè nostrorum temporum consilia & eventus litteris mandaturum.* hoc est, dixeris, declaraveris. lib. IV. ep. 1. *Eadem omnia quæ à te de pace & Hispaniis dicta sunt ostendi me esse dicturum.* Lib. I. ep. 9. *In eo ipso quod te ostendis esse facturum*, h. e. dicis, scribis. Sallust. Jugurth. 30. *Multa superba & crudelia facinora nobilitatis ostendere.* commemorare. C. Nepos Epaminond. *Micythus Epaminondam convenit, & causam adventus Diomedontis ostendit.* pro θέρος MS. I. θέρος.

v. 508. Μύουσι δὲ γαῖα] Hunc locum optimè exposuit vetus Scholiastes Nicandri ad Theriacas v. 626. qui contendit μύουσι hîc esse clauditur, constringitur gelu terra, ἐπειδὴ πάντα ἐν χειμῶνι συνεσταλμένα εἰσὶ καὶ ἐσφαλισμένα. quòd omnia hyemis tempore clausa & constricta frigore rigeant. Vide Proclum quoque ad hunc locum. Orpheus in descriptione hyemis, quam Hesiodum hîc aiunt esse imitatum:

> Πολλαὶ ὑπερνέφεν καὶ ἐπαρτίαι ἐν νιφελάων
> Τῆμος ἐπιρρώσουσι φηγῶν καὶ δένδρεσιν ἄλλοις
> Οὔρεσί τε, σκοπέλοις τε, καὶ ἀνθρώποις ἐρεθύμοις
> Πηχυλίδες, καὶ ἔσονται ἀμειδέες. αἱ δὲ γὰρ ὄντως
> Τεύχουσιν καὶ θῆρας ἐν οὔρεσιν, οὐδέ τις ἀνδρῶν
> Προβλώσκειν μεγάρων δύνατο κατὰ γῆρα δαμασθείς
> Ψυχεῖ λαιλαπίῃ· πάχνη δ' ὑπὸ γῆρα μέμυκε.

Multa de cœlo & crebra & nubibus Tunc incidit fagis & aliis arboribus montibúsque & rupibus & hominibus mœstis glacies, & erunt adspectu tristes. Illa enim affligit & animalia in montibus neque mortales prodire ex adibus possunt, quia membra uruntur frigore acri, gelúque membra

bra constringuntur. In tertio versu scripsimus ἀμυνθέας. sicut apud Poëtam ἀμυνθίδες νύκτες, tristes noctes. Latinis, tristis hyems. vulgò legitur sine sensu : ἀμυθέας. Sed hoc vitium D. Heinsium quoque deprehendisse postea cognovi.

v. 503. Ποιεῖσθε κολιάς] Est exstruite ædes, tuguria. κολιαὶ enim & κολιοὶ sunt ædiculæ, casæ. sic & suprà v. 305.

Ὡς κέ τοι ἀεργὸν βιότου πλήθωσι κολιαί.

Ut tibi æstate collecto victu impleantur tuguria. Quamvis propriè ibi dici de horreis Veteres notent. Hesych. Καλιοὶ τὰ τύπλῃ οἰκήματα. Idem : οἱ μικροὶ οἶκοι κολιαὶ καὶ καλίδια. Vulgò *nidos componite* vertunt. Novi apud Latinos interdum etiam nidos dici tenuiores ædes, & quosvis secessus, sed in versione præstat propriis uti vocabulis.

v. 510. Πιλνᾷ] MS. I. πιλθνᾷ, II. Codex : πίλνᾷ. quod non improbem. Hinc πίλνᾶς apud Homerum, teste Eustathio, est ὠθοπίπλων. Et πιλνάω. Hesych. πίλνει, πίπτει, ἐλαύνει.

v. 513. Ἀλλά νυ καὶ τῇ ψυχρὰς ἐὼν ἀέλσει] Non intellexerunt hujus loci sensum Interpretes, cùm vertunt : *quas nihilominus frigidus existens perflat.* Verte : *sed & has frigidus valdè perflat.* Τῶν hic ut sæpè apud Poëtas pro τούτων. Quod & Moschopulus monuit & auctor glossarum ineditarum codicis Vossiani. Δασύστερνα & πανύτριχα vulgò interpretantur *hirsuta.* Sed Latinis non dicuntur hirsuta quæ villosas habent cutes, sed quæ setosas, ut porcorum, aprorum, echinorum. Cic. de Nat. Deorum : *Quarum animantium alia coriis tecta sunt, alia villis vestita, alia spinis hirsuta.*

CAPUT XII.

Ἐπιετανὸν. Ἀνόστεος. Κυάνεος niger. Πανέλλωες. Μυλιᾶν, Μαλκιᾶν. Cratis correctio in Hesiodo probata. Proclus correctus. Crates Mallotes. Νίψ. Hesiodus leviter emendatus. Χλαῖνα, læna. Πῖλοι. Ἀρναξίδες. Pollux emendatur. Πέλωλεα. Πόδια. Ἀναξυρίδες. Σκελέα. Rursùs Polluci duo loca restituta. Διφθέρας.

v. 517. Οὐ γὰρ ἐπιετανὰς τρίχας αὐτῶν] Ἐπιετανὰς τρίχας Latinis Interpretibus sunt *annui villi.* Sed Græci erant audiendi qui benè explicant δασείας, οὐ ἀραιόπυκνα, συνεχεῖς, villi densi ; spissi, quibus opponuntur rari. Ἐπιετανὸς sæpè est affluens, copiosus. Hesych. Ἐπιετανὸν, συνεχὲς, ἀδιάλειπτον, παραπλήρωμα ἀφ' πάντος ἔτους, δασυλίς. Homer. Ὀδυσ. ε.

Ἀλλ'

Ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θηῆσθαι.
Sed semper præbent copiosum lac mulgendum.

Ὀδυσσ. θ.

——— λίλαιομαι δὲ ἀσκελέως ἐδυμάσθην
Κόμματα σὺν πολλῇ, ἐπεὶ ἐν κρατερῇ κατὰ νῆα
Ἦν ἐπηετανός.

Miserrimè vexatus in fluctibus immensis, quoniam commeatus abundans non erat in navibus. Vide ad utrumque locum Eustathium.

v. 520. Ἔνθεν φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνῃ] MS. primus: ἔνθεν μίμνῃ παρὰ μητέρι κεδνῇ.

v. 523. Μυχίῃ καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου] MS. I. Μυχίῃ καταλέξεται ἔνδοθι οἴκου. quod non improbem. Μυχίη MS. glossæ ejusdem libri exponunt ἔνδοθεν. Nimirum μυχίη est quæ σὺν μυχῷ δόμων, ut Homerus loquitur, in interiore ædium parte versatur, quæ Græcis dicitur θάλαμος, παρθενῶν & Gynæconitis. Hinc σὺν θαλάμῳ παρθένος Theocrito est virgo, quæ in thalamo versatur, innupta puella. Stat. I. Theb.

Nec mora præceptis cùm protinus utraque virgo
Arcano egressa thalamo.

quò nemo accedit nisi propinqua cognatione conjunctus, ut C. Nepos ait. Sic & Proclus legisse videtur, qui exponit εἴσω μυχῶν δ' οἴκου παρθενοδυομένου.

v. 524. Ὅτ' ἀνόστος ὀν πόδα πίνδῃ] Antigonus Carystius in παραδόξων συναγωγῇ, cap. 25. legit πίμνῃ. Ὁ δὲ πολύπους, inquit, σὺν τῇ χειμῶνι τοὺς πολυπόδας αὐτοῦ κατεσθίει· τοῦτ' ἐστὶν

Ἦμος χειμερίῳ ὅτ' ἀνόστος ὀν πόδα πίμνῃ.

Polypus hyeme suos comedit cirros. Hoc significat: Tempore hiberno quando exossis Polypus suum pedem arrodit. Quod Hesiodus πόδα πολύποδος, hoc Antigonus πολυπόδας nominat, Philes verò & Ælianus πολυκάμους. Inde proverbium cujus Hesychius meminit: Πολύποδος δίκλω αὐτὸς ἑαυτὸν κατεσθίων. Observatu verò dignum est quod notavit Moschopulus ἀνόστους esse Lacedæmoniorum vocem, sicque eos appellasse πολύποδας.

v. 527. Κυανέων ἀνδρῶν] Κυάνος quidem propriè est cæruleus, ἐρυθροειδὲς χρῶμα. Κυανος enim est color cæruleus: sed sæpè etiam ponitur pro nigro. Hesych. Κυάνεον μέλαν. Κυανέη μέλαινα, φαιά. Dionysius Characenus v. 586.

Μέχρι τοῦ κυανέας τοπίλω ὁδὸν αὖτις ἐλάσσῃ.

Donec ad nigros (Æthiopes) *australem viam rursus confecerit.* De Indis v. 1112.

Τῷ γαίης ναέτειρα μὲν ἐκτὸς χρόα κυανέεσσι
Θαυμάσιον λιπόωντες.

Quare terræ habitatores quidem corpore sunt nigro mirè pingues.

v. 528. Παυσιλύποις] Non vertendum universis Græcis, ut vulgò; sed simpliciter Græcis. Παυσίλυπος enim tempore Hesiodi, Homeri, Archi-

Archilochi appellabantur Græci ad differentiam Ἑλλήνων propriè sic dictorum. Hellenes autem tum temporis dicebantur Phthiotidis incolæ; quod nomen acceperunt ab Hellene Deucalionis filio, qui illius partis Thessaliæ Rex fuit. Ante hunc nominabantur Γραικοί, quod Latini retinuerunt. Hinc Homerus Achillis populares & subjectos vocat Myrmidones & Hellenes. Achilles autem imperabat Phthiotidi. Hi itaque cùm propriè dicerentur Ἕλληνες, reliqui Græciæ populi dicti sunt Πανέλληνες. Vide Thucydidis procemium, Strabonem lib. VIII. Apollodor. lib. I. Biblioth.

v. 530. Λυγρὸν μυλιόωντες] Suidas: μυλιόωντες, ῥιγοῦντες. Proclus: διεστραμμένοι καὶ συνεσφιγμένοι ὑπὸ τοῦ κρύους. Ut apud Phædrum: *Musca contracta frigore.* Alii tamen omnes μυλιῶν putant esse κινῶν καὶ συστρέφειν ὀδόντας ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ, quod Marthæo est βρυγμὸς ὀδόντων. Tertulliano *frendor dentium.* Sed frigus ferarum æquè ut hominum dentes collidere quis vidit, quis tradit? Mallem itaque cum Grate legere μαλακιόωντες. Μαλακιῶν, μαλακοῦν, μαλακιόειν est frigore rigere, ἀφὸ ψύχους μὴ ἔχειν δύναμιν δυνάμει χρήσασθαι. Ut Etymologici magni auctor exponit. Aratus:

——— Τότε δὴ κρύος ἐστὶ Διός ἐστι
Νωτῳ μαλακιόωντι κακώτερον.

Vertit Cæsar Germanicus:

Tunc rigor, aut rapidus ponto tunc incubat Auster,
Tarda ministeria, & nautis tremor alligat artus.

Ad hanc quoque lectionem puto pertinere Procli expositionem illam, διεστραμμένοι καὶ συνεσφιγμένοι. Sic lege, non συνεσφιγκτοί. Apud eumdem corruptè quoque legitur Γραικοῖς, pro Κρατῆς. Cratis enim Mallotæ Grammatici Pergameni celeberrimi, qui Aristarchi æmulus fuit & perpetuus adversarius, hæc est lectio, non Isocratis. Etymologici Magni auctor: Μυλιόωντες. Ἡσίοδος τὰ χείλη κινοῦντες, ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ καὶ συνάγοντες, ἢ τοὺς μύλους συστρέφοντες. Κρατῆς δὲ γράφει μαλακιόωντες. Ἔστι δὲ τὸ ἀφὸ ψύχους μὴ ἔχειν δύναμιν δυνάμει χρήσασθαι.

v. 535. Νίφα λαιψηρὸν] Omnes tradunt νίφα dici per ἀποκοπὴν pro νιφάδα, quod mihi nulla ratione probatur. Non dubito esse accusativum verum obsoleti nominativi νὶψ, νιφὸς, unde Latinum *nix.* Hoc quidem nomen interiit ut infinitæ aliæ omnium ferè linguarum origines, de quibus vide eruditam diatriben doctissimi Christiani Daumii nostri. Ab hoc antiquato νὶψ est νίφα, & νιφοβλῆτες Ἄλπεις in Antholog. Alpes nive conspersæ.

v. 537. Χλαῖναν τε μαλακὴν] MS. II. χλαῖναν μὲν μαλακὴν. Sic metro consulitur. Glossæ MS. exponunt ἱμάτιον παχύ. rectè. Latinis dicitur læna non chlæna, ut Hesiodi Interpretes. Erat vestimentum crassius quo utebantur ad arcendos imbres & frigus. Varro IV. de L. L. *Lana quod de lana multa. Duarum enim togarum instar: ut antiquissimum mulierum ricinium, sic hoc duplex virorum.* Sed in veriverbio labitur Romanorum doctissimus. Est enim læna à Græco

χλαῖνα,

χλαῖνα, sine dubio, abjecto χ, sicut ab antiquo γλὰξ γλακτὸς est lac.

v. 541. Βοὸς ἶφι κταμένοιο] Omnes Græci rectè exponunt bovis nec senio nec morbis confecti, sed qui in ipso robore & flore ætatis vi occiditur, cujus corium calceis, qui non facilè deteruntur, & contra frigus maximè muniunt, sit aptissimum. Sic apud Homerum ἱμὰς βοὸς ἶφι κταμένοιο, *lorum bovis vi occisi.* Rationem reddit Plutarchus II. Sympos. nimirum pelles animalium ferro jugulatorum esse tenaciores, nec tam flaccidos ac tam facilè rumpi, quàm pelles animalium quibus morbus aut senectus mortem attulit. Veteres ex crudo corio calceos conficiebant, Latinis perones dicuntur.

v. 542. Πίλοις ἔντοσθε πυκάσας] Quis non miretur stuporem Interpretum, qui reddunt: *pilis intus condensans.* Quis umquam fando audivit πῖλος Latinis significare pilum? πῖλοι sunt lanei calcei, qui sub peronibus inducebantur ad arcendum frigus. Latinis dicuntur *udones.* Ulpianus II. de auro & argento legato: *Alia causa est udonum, quia usum calceamentorum præstant.* Domi nimirum cùm non prodirent; sicut & soleæ. Alioquin calcei cùm prodirent in publicum semper superinducebantur à Romanis, ut ostendit Salmasius ὁ πάνυ ad Lampridium. Sunt etiam laneæ fasciæ pedules, ut inferiùs ostendemus. Quicquid enim ex lana coactili conficiebatur dicebatur πῖλος. Tam capitis tegumentum, ut statim v. 546. quod hinc Latinis etiam pileus dicitur, quàm pedum. De pedulibus Lucian. Ῥητόρων διδασκαλῳ, ἡ ἐμβὰς Σικυωνία πίλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα. *Sicyonius calceus albis decorus soccis.* Pollux VII, c. 33, sect. 4. Οὐ μόνον ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοῖς ποσὶν, ὡς δηλοῖ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς λέγων. λευκοὺς ὑπὸ ποσὶν ἔχων πίλους. Ὅτε Πλάτων ἐν συμποσίῳ· Καὶ ἀρνακίδας τοῖς πίλοις προστίθησιν, ἐνειλιγμένον τοὺς πόδας εἰς πίλους τε καὶ ἀρνακίδας. *Non solùm quod capiti imponitur πῖλος dicitur, sed & quod pedibus inducitur, ut Cratinus ostendit in μαλθακοῖς Albos sub pedibus calceos laneos habens. Sed & Plato in symposio etiam ἀρνακίδας cum πίλοις conjungit: Involutum pedes in calceos laneos & agninas pelles.* Sic lege. Ἀρνακίδες erant calcei ex pellibus agninis (ἀρνακὶς enim est agnina pellis cum ipsa lana) quibus hyeme utebantur, sicut πῖλοι ex lana coactili. Udones apud Martialem lib. XIV. ex hircinis pilis confecti narrantur:

Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti,
Cinyphio poterit planta latere sinu.

Cinyphius sinus est calceus ex caprinis pilis contextus. Πίλους Æschylus & Sophocles dixerunt πέλυστρα, Critias πόδια. Pollux VII, 22. Ἃ δὲ πόδια Κριτίας καλεῖ, εἴτε πίλους οἰητέον, εἴτε ἐνειλήματα ποδῶν, ταῦτα πέλυστρα καλεῖ ἐν Φοινίσσαις Αἴσχυλος.

Πέλυστρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις,

Τὰ δὲ πέλυστρα εἶδος ὑποδήματος, ὥσπερ τὰ πόδια, ἃ ταῦτα ἦν ταῖς ἀναξυρίσιν, ἃς σκελέας ἔνιοι ὀνομάζουσι. Κράτης δὲ ἐν ἑορταῖς ἔφη· Καὶ δὴ πόδια

δια τριμίτινα. Sic hunc locum partim ex MStis, partim ex conjectura restitui, qui corruptus est in editis libris. Confundit Pollux hoc loco crurales fascias cum pedulibus. ἀναξυρίδες & σκαλέαι sunt propriè crurales fasciæ, πίλοι verò, πέλυτρα, πόδια, pedules. Idem Pollux lib. X, cap. 11. Ἃ δὲ ὑπεῖναι δεῖ πόδια, πίλους, πέλυτρα. οὕτως γὰρ Σοφοκλῆς τὰ πόδια καλεῖ· τοὺς δὲ περὶ τοῖς ποσὶ πίλους οὐ Πλάτων μόνον ἐν συμποσίῳ φήσας, ἐνειλιγμένον τοὺς πόδας εἰς πίλους τε καὶ ἀρνακίδας, ἀλλὰ καὶ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς· Λευκοὺς ὑπὸ ποσὶν ἔχων πίλους. ἔξεστι δὲ εἰπεῖν καὶ πλεκτοὺς πίλους. καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομαζομένων οὐδώνων πίλους τριμίτους, Λυσίππου εἰπόντος ἐν Βάκχαις· ἀλλὰ τρίμιτός ἐστι πλεκτός. Sic istum locum ex suo optimo Codice legendum esse, qui gravissimis mendis & lacunis miserè fœdatus est in editis libris, ostendit mihi nuper Vir Maximus & undiquaque eruditissimus Isaacus Vossius. Verùm postquàm hæc fuerunt edita, de his Polluci locis eruditissimam ad me scripsit epistolam, quæ cùm multa doceat exquisita, non possum non eam tecum communicare. Cùm utrumque locum in optimo suo Codice sic legi ostendisset, ut à me editus est, nisi quòd in priore pro εἴτε πίλους οἰητέον scribatur εἴτε αὐτὰ οἰητέον. & pro ἃ ταῦτα ἦν, ταυτὸν ἦν. & pro πέλυτρα, πέλυτρα, subjicit: Cudones vel udones apud Veteres pro eadem re accipi rectè notat Salmasius, verùm non rectè à cudendo hoc vocabulum arcessit, cùm sit Græcum, & Græcam habeat originem. Ab ὄϊς est οἶα vel ᾦα vel ὄα pellis ovina, & pro ὦα verò addito ut sæpè κ, dicitur etiam κῶα, vel κῶας, vel κώς. A κὼς verò est diminutivum κώδιον, κωδία, & κωδίς, & amplificatum κώδων vel κούδων, pro quo etiam ὤδων, & οὔδων reperitur, unde Latinum cudones, udones, seu odones dixere, ídque promiscuè; cùm κ aut c initiale non in barbaris tantùm, sed etiam in multis Græcis Latinísque modò adsit, modò verò abjiciatur, quemadmodum etiam agnoscit Salmasius. De πελύτρων vocabulo sic sentio, esse id ejusdem naturæ ac originis ac sit ἔλυτρον. In multis enim solet τὸ π loco τοῦ δίγαμμα affigi, ut ἡλίκος πηλίκος, ἤγανον πήγανον, ἀλαιὸς παλαιὸς, & infinita istiusmodi. Est autem ἔλυτρον integumentum, involucrum, σκέπασμα &c. ab ἐλύω seu εἰλύω involvo. Eodem referri debent πελλυταὶ & πελλυσταὶ, licèt Hesychius habeat πελλασταὶ, quæ sunt talaria seu fasciæ cursorum, quibus ad compescendam talorum extorsionem pedes muniebant. Ut enim ἔλυτρον & ἔλυστρον dicitur, ita quoque πελλυταὶ & πελλυσταὶ dicuntur ab εἰλύω & εἰλύσσω. Reddi debet hoc vocabulum Aristoteli in Problematis sect. XVI. quæst. 4. ubi quærit cur non tantùm rotunda, sed & quæcumque rectilinea in terram cadentia ad æquales utrimque resiliant angulos. Dicit enim id fieri καθάπερ τοῖς τε ξυρομένοις τὰ σκέλη συμβαίνει καὶ ὧν τοὺς κολύθρους ὑφαρπάζουσι. Quæ vulgò sic vertunt, *ut his accidit quibus aut pars inferior raditur, aut colei violantur.* Unde nullum nisi ridiculum efficias sensum. Omnino sic erat scribendum, καθάπερ τοῖς δὲ συρομένοις τὰ σκέλη συμβαίνει, καὶ ὧν τοὺς πελύτρους ὑφαρπάζουσι. *Quemadmodum contingit loripedibus, & illis quibus* (inter lavandum) *talaria surri-*

suerripiuntur. Vide locum integrum & fateberis omnia plana fieri si sic legamus, frustráque se hîc torquere Interpretes & mathematicos. Οἱ ἀνάριθμοι τὴν σκίλλαν aliter Græcis dicuntur σκεμμόποδες non λόγῳ δ' ἐφέρον τῶν ποδῶν, ut habet Diogenes Laërtius in Pittaco, neque λόγῳ δ' ἀλεξανδρέων τινὲς δικῶντες ἔχειν τοὺς τῶν ποδῶν δακτύλους; ut putat Galenus, sed λόγῳ δ' σαρῶν ποσὶ, pedibus enim tamquam scopis verrunt pavimentum quidam loripedes. Tales præcipuè multi reperiebantur inter Æthiopes & Ægyptios, non propter nervorum imbecillitatem, neque etiam propter eam causam, quam memorat Aristoteles eodem scripto sectione XIV. quæst. 4. sed propterea quòd illis vel tali, vel genuum patellæ incidebantur, ut nempe fugæ spes præriperetur illis qui mallent pedibus quàm manibus operari. De talis conjicio, de genuum patella testem do Origenem qui in Philocalia scribit, morem fuisse quibusdam Æthiopibus τὰς κόξας τῶν γονάτων σφενδονᾶν. Commodè hinc intelligi possunt verba Petronii de Æthiopibus: *Age numquid & crura in orbem pandere possumus, numquid & tales ad terram deducere*. Ista nempe Æthiopica mancipia, quibus genuum conchæ erant ablatæ, poterant crura in utramque partem in circulum movere, iisque non nates modò, sed & ventrem pulsare. Quòd si illis tali inciderentur jam quoque poterant plantas pedum similiter in orbem movere, & sursum ad crura adducere, & supinatis plantis supra solos ambulare talos. Firmandis autem & continendis talis maximè conducebat talarium genus quod draco dicebatur. De his & aliis talarium generibus multa hactenus ignota possim tibi scribere, verùm iis colligendis & digerendis oportunius forsan sese offeret tempus. Hæc vir ille summus. Vides etiam Sophocli hîc tribui πίλωτρα, quæ superiùs tribuit Æschylo. Apud Hesiodum nostrum πῖλοι sunt ἐμπίλια, fasciæ pedules ex lana coactili, quibus etiam Romani usi sunt, sed serò. Varro enim affirmat calceamenta sine fasciis sumi solita se puero. Latinis etiam dicuntur *empilia*. Ulpianus l. 25. D. de auro & argento leg. §. 4. *Fasciæ cruralesque & impilia vestimenta sunt, quia partem corporis vestiunt*. Πιλεῖν & ἐμπιλεῖν est condensare, cogere, coactilia facere; unde πῖλος & *implia*, quam vocem malè juris Interpretes notant dici, quasi sine pilis. Hinc & *pilare*. Festus: *pilare & compilare sunt Græca originis. Græci enim fures piletas dicunt*. Hinc & *compilare* non est congerere, ut vulgò dicunt, & putant sed furari. *Compilare ædes*, furto ex ædibus aliquid auferre, quod nobis est *bestreelen*. Πῖλοι etiam dicuntur tegumenta ex lana coacta, sub quibus hyeme habitant Scythæ justi Herod. IV, 23. malè ibi Interpretes vertunt *pilei*. Sic & impegerunt qui Strabonem verterunt. Nam ubi lib. XVI. legitur ἐπιδεδεμένοις πίλοις ridiculè exponunt *virgatis pilis*, cùm legendum sit ἐπιδεδεμένοις πίλοις *virgatis maculis*, ut monuit Salmasius ad Vopiscum. De πίλῳ capitis tegumento loquitur statim v. 546. Πῖλον ἔχων ἐπιμετρὸν, *pileum habere benè factum*. Fuisse tales proprios Thessalis ad arcendum solis fervorem

rem docet Eustath. ad Iliad. κ. Antiquissimis temporibus πῖλος non alium usum capiti præstabat, quàm πῖλοι, qui calceis inserebantur. Galeæ enim interiores iis muniebantur, qualis ille erat galeæ Ulyssis, quem acceperat à Merione, Iliad. κ. v. 265.

Μέσσῃ δ' ἔνι πῖλος ἀρήρει.

Media autem inerat pileus aptatus, ubi rectè antiqua scholia τὸ ἔριον πεπιλημένον, *coacta lana*. Eustathius verò ad illum locum docet omnes olim galeas lana coactili fuisse munitas, inde posteriores, cùm quævis capitum tegumenta πίλους dicerent, Ulyssi adscripserunt pileum, quali tum utebantur. Sic enim semper exprimitur. Et sicut clava Herculis est insigne, sic pileus Ulyssis, ut constat ex nummis, monumentis & testimoniis Veterum. de quo Ulyssis pileo vide Albertum Rubenium, virum politissimum, de Re vestiaria lib. II, cap. 15. Primus autem Apollodorus sic pinxit Ulyssem testante Eustathio ad Iliad. κ. p. 723, edit. Basil. Eustathius ad Iliad. ε. apud Veteres κυνέην appellari capitis tegumentum, quod nunc communiter dicatur σκιάδιον, & quod ab Hesiodo dicatur πῖλος ἀσκητός. Tradunt plerique capitis tegumenta veteribus Græcis usitata non fuisse. Eustathius ad Odyss. I. ait Latinos nudi capitis consuetudinem à priscis Græcis accepisse. Romanos enim Saturnalibus pileum gessisse, aliis diebus nudo capite incessisse, aut caput veste velasse. Apud Homerum pileum & caussam ne semel nominari. Quod verum est si pileum accipias hujus generis, quali postea utebantur, non tamen olim apud Græcos aut Latinos, nisi cùm iter facerent in magno æstu, aut frigore, aut tempore pluvio. Quos pileos Romani vocabant petasos, qualis conspicitur in Mercurii simulacris. Hinc tamquam singulare notatur à Suetonio in Julio Cæsare, illum semper incessisse nudo capite cùm iter faceret, *seu sol, seu imber esset*. Alioquin in Urbe lacinia togæ caput velabant. A πῖλος est πιλητὴς, *fur*, *deceptor*, superiùs v. 373. quod Æolicè dicitur pro φιλητής. Vide Etymol. magnum de hujus vocis origine, quæ inepta sunt. Sed credo antiquissima voce esse πιλητὴς, sicut Æolica dialectus est vetustissima, pro quo leniore postea sono usi alii Græci φιλητὴς dixerunt. Fures autem & impostores dictos esse φιλητὰς, quòd pilo sive capitis tegumento se velarent, ne facilè possent agnosci. Sic Æoles dixerunt ἀμπὶ communiter ἀμφὶ; πανὸς, alii φανὸς, lampas, lychnuchus. Latina lingua tota formata est ex Æolica, cujus dialecti qui peritus est, facilè plerarumque omnium Latinarum vocum origines invenire potest, sæpissimè pro communi Græcorum φ utitur Æolico π. Latinis *apua*, Græcis ἀφύη. Φοῖνιξ, Pœnus, & plura hujus generis, quod dudum observavit Caninius in Hellenismo.

v. 543. Πρωτογόνων ἐρίφων] Simylus in Moreto:

——— *cinctus villosa tergore capræ.*

Hoc vestimenti rustici genus, quod ex pellibus hædinis conficiebatur, Græcis dicitur διφθέρα, unde διφθερίαι pastores & Attici rustici talibus

bus vestimentis amicti. Theocrito Idyll. III, 25. & v. 15. dicitur βαίτα, ubi Scholiastes docet alio nomine appellari μηλωτὴν, qui prophetarum vestitus fuit, ut ex sacris voluminibus constat. Latinis hic habitus rusticus nominatur rheno. Ovidio *pastoritia pellis*. Glossæ: Segestre διφθέρα. Segestre teges erat ex segetibus primo facta, sed postea ex pellibus, quibus milites in castris, nautæ & pauperiores utebantur, ut Varro docet; & ad Varronem Josephus Scaliger. Διφθέρα nimirum est omne vestimenti genus ex pellibus rudibus factum.

CAPUT XIII.

Hesiodus quinquies emendatus. Ἀλεή. Duo epigrammata in catalectis veterum Poëtarum correcta. Μάκαρες. Beati. Χαλεπός. Gravis. In Virgilio lectio Servii probata. Oceanus cur sacer. Theocrito lux. Alcæi fragmentum elegans correctum. Πετραίη σκιά. Πέτρα antrum in rupe. Μᾶζα ἀμολγαίη. Ὑπερμαζᾶν. Θάλλος boum pabulum. Ἀκραὴς Ζέφυρος. Ἐπαρμένος βίος. Ποιεῖσθαι θῆτα. Facere populum. Floro lux. Facere pro gignere. Ἡμερόκοιτος.

v. 544. Ὄφρ' ἐπὶ νώτῳ] Moschopulus: ἐπὶ ὤμω. quod rectum est. Quæ enim induuntur dicuntur humeris injici non tergo. Exemplorum ubique magna messis. Sequentia verò: ὑετοῦ ἀμφιβάλῃ ἀλεήν. pessimè interpretantur, *pluviæ arceas teporem*. cùm sit, *pluviæ arcendæ*, sive *præsidium*, *munimentum injicias adversus pluviam*. Quod à nobis defendat pluviam. ἀλεὴ enim est ἀλεωρὴ, συγκοπὴ, καταφυγὴ, ut benè magistri, ἀλέα verò tepor.

v. 546. Ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ] Est per synecdochen dictum, ne caput tibi madefaciat. Ὑετὸς οὔατα καταδεύων imber perpluens caput in memoriam mihi revocat elegantissimum epigramma ex catalectis veterum Poëtarum de Priapo, sed quod aliquot mendis deformatum suo nitori restituemus.

Parum est, miser quòd hic fixi sedem
Agente terra per caniculam rimas,
Siticulosam sustinens die æstatem.
Parum quòd imos perpluunt sinus imbres,
Et in capillos grandines cadunt nostros
Rigétque duro barba vincta crystallo.

Sic

sic scribendi hi versus. In tertio vulgò legitur: *diu æstatem*. In quarto: *Parum quod imi perfluunt sinus imbres*. In sexto: *juncta crystallo*. ineptissimè. Sed & qui duobus interpositis sequuntur ex veteribus editionibus sic sunt refingendi:

Huc adde quòd me fuste de rudi vilem
Manus sine arte rustica dolaverunt,
Intérque cunctos ultimum Deos numen
Cucurbitarum ligneus vocor custos.

sed hæc præter institutum & pensum nostrum, ad quod nos revocamus.

v. 549. Αὖης πυρφόρος τέτακται] MS. I. πυρφόρος ἐστέπακται, cum interpretatione, σιτοφόρος ἐπιχίστης. Seleucus verò legit αὖης ὀμβροφόρος observante Proclo. Μάκαρες hic, ut apud Latinos, *beati*, *fortunati* sunt homines copiosi, opulenti. Catullus: O *quantum est hominum beatiorum?* Dicuntur & Græcis εὐδαίμονες. Versu sequente uterque Codex & Tzetzes: δρυοκάμπος. Ibidem liber primus πεπαιῶν αὖν ἰόντων. secundus autem αἰναόντων. quod verius. Sic quoque Tzetzes. Isingrini editio proximè verum: αὖν ναόντων. Sic & apud Hom. Ὀδυσ. Ν. v. 109. ὕδωρ ἀναόντα, ubi quoque vulgati ἀναάντα.

v. 554. Τὸν φθάμβος ἔρρα πλέοντες] Ut versus constet, repone lectionem veterem ex utroque codice: Τὸν φθάμβος ἔρρον πλέοντες. Extat & apud Moschopulum.

v. 558. Κάλεπτος ἀσβάτοις] Noxius ovibus, ut Latinis *gravis*. Virg. III. Georg. 415.

Galbaneóque agitare gravi nidore chelydros.

Sic legit Servius & exponit, *serpentibus noxio*. Ovid. IV. Metam. v. 497.

Inspirántque graves animas.

Liv. VII, 6. *Grave tempus & forte annus pestilens erat*. Versu sequente uterque codex: καὶ πλεῖον ἐν.

v. 561. Τοῦτο φυλακόμβρος] Hunc & sequentes duos versus pro subdititiis expungendos esse censuit olim Plutarchus. Nec illos videtur agnovisse Moschopulus. Rectiùs sinè abessent.

v. 566. Ἱερὸν Ὠκεανὸν] Omnes ἱερὸν hic esse magnum, immensum interpretantur. Non nego sic posse accipi. Verum tamen est ἱερὸν hîc propriam notionem non migrare. Oceanus enim sacer erat, quia erat Deorum domicilium, Neptuni, Thetyos, Solis, astrorum, quæ credebantur mare subire. Fabianus apud Senec. I. controvers. *Sacrum quidem terris natura circumfudit Oceanum*. Hinc & *dium* appellatur. Plautus apud Varronem ex emendatione Scaligeri:

——— *conferta rate inaratáque peritè*
Qui dium mare eunt sudantes atque sedentes.

Sic sæpè apud nostrum & alios εἰς ἅλα δῖον. *In mare dium*. Quin & Oceanus pro Deo habebatur, Cæli & Telluris filio, patre verò

Saturni & Opis. Hinc Alexander M. ei fecit tamquam Deo. Justinus: *Expugnata deinde urbe, reversus in naves Oceano libamenta dedit, prosperum in patriam reditum precatus.*

v. 568. Ὀρθρογόῃ Παυδιονὶς] MS. II. Proclus, Tzetzes: ἀρθογόῃ. Sic & Hesychius & Etymologici magni auctor, Suidas tamen & MS. I. stat à vulgata. v. 570. MS. I, ἀφεστεμμένῳ. v. 574. MS. II. κῆπον.

v. 582. Ἥμῳ δὲ σόλομῳ τ' ἀνθεῖ] Hoc tempus significat Theocritus Idyll. VI, 15.

Ἁ δὲ κὴ αὐτόθι τοι ἀλεθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκώνας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φεύγει.

Quæ sic reddenda sunt: *Illa verò sua sponte lascivit, quia cardui flores sunt languidi, tum pulcra æstas ardet.* Versionibus vulgatis nullus sensus. Χαῖται καπυραὶ ἀπ' ἀκώνας, sunt *pappi volantes* Lucretii. Pappi enim sunt flores carduorum. καπυραὶ quia fervore solis flaccidæ decidunt & per aërem feruntur. Elegans fragmentum Alcæi de hoc ipso tempore nobis servavit Proclus: Οἶνος πεύμονα τέρπει. (Sic MS. Gudii) Τὸ γὰρ ἄρρον ἀφεστήκεται. Ἁ δὲ ἄρρα χαλεπά. Ἀχεῖ δ' ὁ πιπάλων τάδε ἂν τέττιξ ἀνθεῖ κὴ σκάλυμμος. Corrupta D. Heinsius sic emendat, ἀχεῖ δ' ὁ πιπάλων ἀχέτας τέττιξ. Sed videtur potiùs scripsisse: ἀχεῖ δ' ὁ πιπάλων ἀοιδὰν ἂν τέττιξ. *Suave canit.* ut exprimat illud Hesiodi, λιγυρὸν καταχεύετ' ἀοιδάν. ubi tamen MS. II. ἐπιχεύετ'.

v. 584. Καμματίδιος] MS. uterque καυματίδιος, ut & vers. 664.

v. 589. Εἴκ πετραίᾳ τε σκιᾷ] Mirificè Interpretes Latini, ut solent *Petrosaque umbra.* Πετραίᾳ σκιὰ est σκιὰ ἐν σπηλαίῳ, umbra in antro, ut suprà v. 532. γλάφυ πετρῆεν, est antrum in petra. Ubi rursus Interpretes, *caverna petrosa.* Πέτρη Homero aliisque Græcis Poëtis sæpè est antrum in rupe excavatum. Iliad. β.

Ἠΰτε ἔθνεα εἴσι μελισσάων ἀδινάων
Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς ἀεὶ νέον ἐρχομενάων.

Quemadmodum populi evolant apium confertim ex cavo rupis antro novo examine exeuntium. Idem Iliad. δ. Πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένοι ἐν πεδοκῇσιν. *Ex rupis antro exeuntem excipiens insidiis.*

v. 590. Μᾶζα τ' ἀμολγαίη] Est polenta pastoritia, ποιμενικὴ, ut Athenæus explicat. Μᾶζα est polenta farina conspersa & subacta aqua & oleo. Hesych. Μᾶζα, ἄλφιτα πεφυρμένα ὕδατι κὴ ἐλαίῳ. A μᾶζα perelegans vocabulum ὑπερμαζᾶν apud Simocattam ep. 77. & Alciphronem ep. 18. legitur. quod est è nimia alimentorum copia lascivire. Id ipsum quod Belgæ eadem ratione pervenustè dicunt: *broot-droncken zijn.* Hesych. ὑπερμαζᾶν, ὑπερτρυφᾶν. Nugatur Tzetzes, qui μᾶζαν dici putat quasi τὸ μὴ ἄζειν. Μᾶζα est à μύζω, subigo. Est enim farina subacta aqua. hinc Latinis massa. Siculi ζ & σ invicem mutant. Pro πλάσσω dixerunt πλάζω, pro ἀνάσσω ἀνάζω, ζάκωνος Saguntus.

v. 591. Βόις ὑλοφάγοι] Interpretes: *bovis arborivora.* Imo: *bovis*

qua

quæ pascitur frondibus. Eæ enim pabulum boum. Hesych. θαλλὸς βοὸς τροφὴ, ὃ ἐσθίουσιν οἱ βόες. Phædrus:

Hæc inter ipse dominus à cœna redit
Et quia corruptos viderat nuper boves
Accedit ad præsepe: Cur frondis parum est?

In eadem fabula: *Frondem bubulcus affert.* Ovid. III. Metam. v. 730. Res trita est.

v. 594. Ἀντίον εὐκραέος ἀνέμου] Revocavi lectionem veterem, quam servavit MS. I. & omnes Græci Interpretes præter Tzetzem, qui hunc versum non exponit. Legunt autem omnes ἀκραέος ζεφύρου. Homer. Ὀδυσσ. β.

Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀκραῆ ζέφυρον, κέλαδόν τ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.

His verò ferentem ventum immisit casiis oculis Minerva purum Zephyrum, resonantem per obscurum pontum. Sic exponunt Græci magistri ἀκραῆ purum, nullis aliis ventis permixtum. Alii ἠρέμα πνέοντα, leniter spirantem. quod non probo. Nam & Boreæ tribuit Homerus Ὀδυσσ. ξ.

Ἑβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης
Ἐπλέομεν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ καλῷ.

Septimo verò conscendentes à lata Creta navigavimus Borea vento puro bono. Vide ibi Eustath. Sed ad priorem locum Ὀδυσσ. β. Scholiorum brevium auctor, qui pro Didymo venditatur: ἀκραῆ Ζέφυρον] ἐπιτήδειον ἄκρως, πνέοντα πρὸς τὴν χρείαν. οὔτε πλέον οὔτε ἔλαττον. ἢ τὸν μὴ κεκραμένον Ζέφυρον. Ἀκραῆ Ζέφυρον, *commodum, spirantem quantum opus est, neque nimis vehementer, neque nimis remissè. Aut non mixtum, sed purum Zephyrum.* In MS. II. est εὐκραέος Ζεφύρου, sicut & apud Homerum nonnullos legisse εὐκραῆ Ζέφυρον Eustathius & Scholiastes observant. Sed prætuli consensum libri antiqui cum Interpretibus, ut & ἀκραῆ in Homero retinetur.

v. 596. Τρὶς δ' ὕδατος προχέειν] Latinè redditur imperitissimè: *Tertiam aquæ partem infunde, quartam verò misce vino.* Estne qui intelligat? Hoc verò dicit Hesiodus: *Tres partes aquæ priùs infunde, quartam verò vini admisce.* Tribus partibus aquæ unam vini admiscendam esse præcipit.

v. 601. Ἐπαρμένον βίον] Latini Interpretes: *victum sufficientem*, cùm sit *conditum, repositum.* Superiùs v. 407.

Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι.

Instrumenta verò omnia domi disposita para. v. 627.

Ὅπλα δ' ἐπαρμένα πάντα τεῷ ἐγκάτθεο οἴκῳ.

Armamenta verò disposita omnia domi repone. v. 617.

Πλεῖὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη.

annus verò in opere sic rectè dispositus sit. Si hæc feceris, omnia gerentur suo tempore, totum annum rectè dispensaveris in opere faciendo. Vulgò inficere vertitur: *ita annus in opere rustico absolutus sit.*

v. 602. Ποιεῖσθ' θῆτα] Est quærere, comparare sibi servum, ut alio loco ποιεῖσθ' γυναῖκα invenire uxorem. Marc. III. 14. καὶ ἐποίησε δωδεκὰ ἵνα ἀποστέλλῃ. *Et elegit duodecim quos mitteret.* ἀργύριον ποιεῖν. Demosth. *comparare argentum.* ποιεῖν πέντε τάλαντα. Matth. XXV. 16. quinque talenta lucrari, facere. Ubi malè Interpretes hoc loquendi genus incusant Latinismi, à quo abhorreat Græca Lingua. Latinos sic loqui verum est, Cic. I. divinat. *Etiam Philosophum, si commodum ei esset, pecuniam facere posse.* Sic *rem facere.* Sed Græci etiam ac Hebræi hoc loquendi genere usi sunt, ut Drusus & Grotius ad Matthæum ostenderunt. Nec alienum est à nostra vernacula, in qua dicimus *groot geld maecken.* Hinc facere est κτᾶσθ' comparare, colligere. Florus lib. I, cap. 1. ubi aqua hæret viris doctis: *Ex variis elementis congregavit corpus, populúmque Romanum ipse fecit.* Ipse collegit. ut apud Sallust. *exercitum argento facere*, est colligere, comparare. Herodotus l. II. Κροῖσος δὲ ἁμαρτὼν τοῦ χρησμοῦ ἐποίετο στρατιήτην εἰς Καππαδοκίτην. *Crœsus autem oraculo interpretando adversùs Cappadociam conscribebat exercitum.* Nihil certius. Non spero futuros imposterum quibus hic locus Flori mendi sit suspectus, quíque fateantur se ignorare quid faciat hoc loco *fecit.* Posses quidem etiam exponere *populum Romanum ipse fecit*, hoc est, genuit quasi populum Romanum, est parens populi Romani. Nam facere nonnumquam est gignere. Varro III. de R. R. 22. *plerumque pullos similes sui faciunt.* Sic καρπὸς ποιεῖν apud Lucam XIII. 9. quod non ineptè vetus vertit Interpres, *fructus facere*, pro ferre, gignere. Romulus dicitur etiam Romani populi sator. Ennius:

——— *O Romule, Romule dic ô*
Qualem te patriæ custodem Di genuerunt.
Tu produxisti nos endo luminis auras
O pater! ô genitor! ô sanguen dis oriundum.

sed verius est, quod priùs dixi.

v. 605. Ἡμερόκοιτος] Latinis *dormitator*, Glossæ Vet. ἡμερόκοιτος *dormitator*; *fur nocturnus.* Plautus: *Ni illic homo est aut dormitator aut sector zonarius.* Huic opponitur *interdiarius.* Eædem glossæ: *Interdiarius* ἡμεροκλέπτης.

CA-

CAPUT XIV.

Theocriti epigramma duobus distichis ineditis ex MS. auctum. Idem emendatum. Hesiodi locus novè expositus. Idem bis restitutus. Μέτρα φυλάσσεσθαι. Elegans epigramma in Anthologia emendatum & expositum, repudiata magnorum virorum interpretatione. Nemesis homines pro meritis accipit. Infesta est superbis & ostentatoribus, & nimiæ felicitati. Ἐπιεικεῖς. Καιρὸς. Tempus.

v. 619. Εὖτ' ἂν Πληϊάδες σθένος] Quàm periculosi sint tum cursus maritimi insigni exemplo ostendit Theocritus in epigrammate in Cleonicum, qui circa occasum Pleïadum in mari periit. Hujus epigrammatis quatuor versus nunc primi edimus ex codice Palatino veterrimo; quem Fridericus Sylburgius contulit cum Anthologia. In qua ut & in Theocriti editionibus prius solum distichon extat.

Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτίλος ἴσθι, ὡς οὐ πόλυς ἀνδρὶ βίος.
Δηλαῖε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν
Ἠπείγου κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίης.
Ἔμπορος, ὦ Κλεόνικε, δύσιν δ' ὑπὸ Πλεϊάδος αὐτὴν
Ποντοπόρῳ ναύτῃ Πλεϊάδι συγκατέβης. lege: ποντοπόρος ναύτης.

Homo parce vita, neque tempore alieno Naviga, quia vita hominis est brevis. Miser Cleonice, tu in optimam Thasum venire properasti mercator ex Cœlesyria. Mercator Cleonice, sub ipsum Pleïadis occasum Mare transiens nauta cum Pleïade simul occidisti.

v. 643. Νῆ ὀλίγην αἰνεῖν] Tricantur Græci Magistri, qui contendunt αἰνεῖν εἰρονικῶς esse χαίρειν ἐᾷν, quamvis iis adstipuletur Plutarchus libello de audiendis Poëtis. Qui, cùm hunc locum produxisset, ait: τῷ μὲν γὰρ αἰνεῖν σημαίνεται τὸ ἐπαινεῖν. αὐτῷ δὲ ἐπαινεῖν ἀντὶ τοῦ παραιτεῖσθαι νῦν κέχρηται, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ καλῶς φαμὲν ἔχειν, καὶ χαίρειν κελεύομεν, ὅταν μὴ δεώμεθα μηδὲ λαμβάνωμεν. οὕτω καὶ τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοι φασὶν ὡς παραιτητὴν εἰρῆσθαι. Αἰνεῖν *hic* ἐπαινεῖν *significat, id est, laudare. Laudare autem pro recusare ponitur hoc loco. Sicut usitatum nobis est dicere benè habet & valeat, cùm aliud nolumus & non accipimus. Atque sic quidem aiunt Proserpinam vocari* ἐπαινὴν *quasi aspernandam.* Vide Eustath. ad Iliad. κ. p. 720. edit. Basil. Sed

 non

non erat ut alienam τοῦ αἰνεῖν significationem hic affingerent. Dictum enim est ab Hesiodo eo sensu quo à Virgilio : *laudato ingentia rura, Exiguum colito.*

v. 647. Βάλλειν δὲ χρέα] MS. I, & II. βάλλειν. In secundo præterea ἀπερεία λιμῷ.

v. 655. Τὰ δὲ προπροφωνήθεντα πολλὰ] Latini Interpretes: *prædeliberata verò multa.* Inscitè. προπροφωνήθεντα sunt προκεκηρυγμένα. Per præcones indicata, prædicta. Sed τίθεσθαι ἆθλα hic est *præmia proponere*, non *certamina*, ut malè Interpretes, monente Amplissimo Cupero in Observat. lib. III, c. 20. Vide & quæ notavi ad Luciani Solœcistam. Sic & τίθεσθαι ἀγῶνα in fragmento Pindari apud Plutarchum de animalium sollertia:

> Τιθεμένων ἀγώνων προφάσεις δόξαν τὰς
> Εἰς αἰπεινὰ βάλλει σκότους.

Propositorum præmiorum certaminis declaratio Virtutem in altas conjecit tenebras.

v. 657. Ὅμηρον νικήσειν φέρειν τρίακοντ' ἐνιαύσιος] Monet Proclus quosdam scribere Ὅμηρον νικήσειν τ' ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον, qui non sunt audiendi. Decisum enim jam est & constitutum ab iis, qui temporum rationes descripserunt, Hesiodum minorem esse Homero centum quasi annis, nec potuisse cum eo de palma certare.

v. 667. Εἰ μὴ δὴ πρόφερον] MS. I. Εἰ δὴ μὴ προφέρων. v. 669. τέλος est imperium, potestas, magistratus. Hinc οἱ ἐν τέλει *qui sunt cum imperio*, magistratus.

v. 679. Ἥμος δὴ τοιοῦτον] Sic omnes editiones, quas vidi; cùm scribendum τὸ τοιοῦτον cum MSS. Hoc mendum & in aliis locis sæpè sustulimus.

v. 688. Ὅστ' ἀγρεύει] MS. II. εἰς ἀγρεύει. Sic & in quodam libro se reperisse testatur Commelinus.

v. 691. Μετὰ κύμασι πήμασι κύρσειν] MS. I. πήμασι. non invenusta paranomasia, ut πολυήμασι μυρίοισι, & infinita talia. Versu sequente scribe: Δεῖνον γ' εἰν' ἐφ' ἅμαξαν cum libro primo & Græcis Interpretibus omnibus.

v. 694. Μέτρον φυλάσσειν] Non video cur viri doctissimi μέτρον hic velint exponi tempus. Quis μέτρον accepit pro καιρῷ. Μέτρον φυλάσσειν est modum tenere. Luciano μέτρον ἴσχειν. Epigramma de Nemesi in Antholog:

> Ἡ Νέμεσις κῆχω κοιτίζω. τινὸς ἕνεκα; λέγεις.
> Πᾶσιν ἀπαγορεύω. μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Nemesis cubitum teneo? quamobrem? quæris. Omnibus præcipio: nequid supra modum. Extat de eadem Dea in iisdem Floridis Græcorum Poëtarum aliud epigramma ejusdem argumenti, sed turpissima macula fœdatum, quam mirum tot viros doctos, qui in illo vertendo elaborarunt, non animadvertisse.

Ἐλπίδα

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὔνους παρὰ βωμὸν ἔτευξα
Τὴν μὲν ἵν' ἐλπίζῃς, τὴν δ' ἵνα μηδὲν ἔχοιν.

Vertit magnus Politianus:

Spem simul & Nemesin posita dicat Eunus in ara,
Scilicet ut speres omnia, nil habeas.

Sic & Henricus Stephanus, & plurimi alii. Rem prorsus admirabilem Eunum Spem & Nemesin in eadem ara consecrasse, ut sperare quidem liceret, sed numquam potiri! Ad illam aram mortuos arbibitror fecisse, quibus omnis vitæ rerúmque jucundarum spes delicuit, non miseros, quos bona illa Dea *fovet, & melius cras fore semper ait.* Deinde quis umquam audivit Nemesin tam crudelem esse, quæ omnium desideriis intercedat, neminémque votorum compotem fieri sinat? Quin contra Nemesis credebatur esse Dea, quæ omnes pro meritis accipiebat, ab improbis & insolentibus exigebat supplicia, bonos & modestos augebat præmiis, sic dicta ἀπὸ τοῦ τὰ ἴσα νέμειν ἑκάστῳ, quod suum cuique tribuat. Artemidorus lib. II. Ὀνειροκριτικ. Νέμεσις ἀεὶ τοῖς κατὰ νόμον ζῶσιν ἀγαθὴ, καὶ μετρίοις ἀνθρώποις, καὶ φιλολόγοις, τοῖς δὲ παρανομοῦσι, καὶ τοῖς ἐπιτιθεμένοις τισὶ, καὶ τοῖς μεγάλων ἀρχομένοις πραγμάτων ἐναντία καθίσταται, καὶ ἐμπόδιος τῶν ἐπιχειρουμένων. *Nemesis semper propitia est viventibus secundùm legem, & moderatis hominibus, & philologis. At verò contra leges delinquentibus, & his qui aliquibus insidias struunt, & magnas res moliuntur, adversatur, eorúmque conatus impedit.* Amm. Marcell. lib. XIV. *Hæc & hujusmodi innumerabilia ultrix facinorum impiorum, bonorúmque præmiatrix aliquoties operatur Adrastia, atque utinam semper, quam vocabulo duplici etiam Nemesin appellamus.* propterea & paullò pòst addit veteres Theologos finxisse Nemesin esse Justitiæ filiam. Vides ergo non solùm acumen & venustatem huic epigrammati detraxisse descriptores aut corruptores; sed & ipsum sanum sensum. Omnia restitues, si mecum scribes ut Poëtam scripsisse planè decrevi & pro compertissimo habeo:

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὔνους παρὰ βωμὸν ἔτευξα
Τὴν μὲν ἵν' ἐλπίζῃς, τὴν δ' ἵνα μηδὲν ἄγαν.

Spem simul & Nemesin Eunus in eadem ara posuit, Illam quidem ut speres, hanc ut ne quid nimis. Eunus Nemesin & Spem in eadem ara dedicarat, ne improbas spes concipiamus, & immodica desideremus, ut simul ἐπιεικεῖς, neque ultra sortem nostram efferamur. Sic enim dicebantur qui sic se comparabant, ut semper in omni vitæ ratione tenerent illud μηδὲν ἄγαν. Galenus III. in πορρητικὸν Hippocratis: Ἄνθρωπον ἐπιεικῆ καλοῦμεν τὸν μέτριον, ᾧ μηδὲν ἄγαν πράττεσθαι κατὰ τὸν βίον. *Hominem ἐπιεικῆ vocamus modestum, cui ne quid nimis in omni vita cura est.* Has esse præcipuas Nemeseos partes, præter id quod superiùs attulimus, aliud ejusdem sententiæ epigramma antiquum testatur:

Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πήχει τῷ τε χαλινῷ
Μήτ' ἄμετρόν τε ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

Nemesis monet hoc cubito & hoc freno ne immoderatè quid agas, nec effrenatè loquaris. Ἀχάλινα λέγειν, ut apud Euripid. ἀχάλινον στόμα. Tacito, *procax lingua.* Tumidis verò, vanis ostentatoribus, & improba spe magna affectantibus Nemesis est infestissima. Claud.

Sed Dea quæ nimiis obstat Rhamnusia votis
Ingemuit flexítque rotam.

Lucanus:

Et tumidis infesta colit quæ numina Rhamnus.

Ovidius ad superbum & suam felicitatem jactantem:

Non metuis dubiæ fortunæ stantis in orbe
Numen, & exosa verba superba Deæ.

Nec ista Diva valdè magna patiebatur esse diuturna. Inde & si quid excellens peribat, adsignabatur Nemesi. Statius II. Sylvarum mortem formosissimi pueri adscribit Nemesi, quia nimiam ejus pulcritudinem ferre non potuerit:

Nectere tentabat juvenum pulcerrimus ille
Cum tribus Eleis unam trieterida lustris:
Attendit torvo tristis Rhamnusia vultu,
Ac primum implevítque toros, oculísque nitorem
Addidit, & solito sublimiùs ora levavit.
Heu misero letale favens, seséque videndo
Torsit, & Invidiam Mortémque amplexa jacenti
Injecit nexus, carpsítque immitis adunca
Ora verenda manu.

Vide & Epicedium in Glauciam. Hoc caput ex Animadversionum Variarum libellis libuit hîc interserere. Redeamus nunc ex diverticulo in viam & ad Hesiodum. Μέτρα hîc nihil aliud esse quàm modum, non tempus, ut viri Græcè doctissimi notarunt, etiam ex præcedentibus apparet. Præcipit enim Poëta, ut modum servemus in omnibus rebus, neque nimiùm credamus navibus, neque nimium onus imponamus curribus; útque singula agamus suo tempore, neque hyeme, neque vere mare tentemus, sed æstate, quod ille tempus navigandi optimum ducit. Hinc & sta im sequitur præceptum de legitimo tempore uxorem ducendi. Καιρὸς est tempus justum, opportunum. ut etiam apud Latinos. Terent. *in tempore venire quod rerum omnium est primum.* Apud eumdem: *per tempus advenis.* Donatus: *oportunè.* Sic igitur videtur hic versus interpungendus:

Μέτρα φυλάσσεσθαι. Καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.
Modum tene. Tempus verò in omnibus est optimum.

v. 696. Μήτε τριηκόντων ἐτέων] In MS. II. pro varia lectione notatum erat: τριήκοντα, quam lectionem Tzetzes probat invitis Musis.

v. 698. Τέτορ' ἡβώῃ] MS. II. ἡβῶσι. Proclus, Tzetzes, Moschopulus, Pollux, docent omnes hîc omissum esse δέκα, & Poëtæ sententiam

tentiam esse, puellam quatuordecim annorum esse nubilem. Sed & hic Latini Interpretes maluerunt errare, quàm eruditorum magistrorum sententiæ subscribere.

v. 702. Οὐ μὴν χάρ τι] MS. I. οὐδὲ χάρ τι.

CAPUT XV.

Hesiodus emendatus. Γήρᾳ ἔῃκε. Γλώσσης χάριν. Gellius ex conjectura emendatur. Κατὰ μέτρον ἴσα. Hesiodus interpunctione restitutus. Noctes cur dicantur esse Deorum. Noctu in terris versari Deos Veterum opinio. Quintilianus in declamationibus emendatus. Αὐλή. Ἄχραυλοι πεμφύες. Concubitum polluere Veteres credebant. Τάφος cœna funebris. Χυτρόποδες. Ἀνθεφίκια. Hesychius emendatus. Λάσανα. Mos Veterum in novis vasis lustrandis. Imbuere. Ἀκίνητα. Multi & graves aliquot Interpretum lapsus.

v. 705. Ὦ Μοῦ γήρᾳ ἔῃκεν] In secundo MSCto alia manus: ὦμοῦ γήρᾳ ἔῃκεν. Et sic Stobæus legit cum Proclo & Tzetze. Ille enim exponit: τὸ ὦμὸν τὸ γῆρας τοῦ ἀνδρὶ πρέπουσα. Hic: ἡ πρὸ ἡλικίας πρέπουσα γηραιὸν ἡ ἀφήλικα. In crudam senectutem ponit, facit ut ante tempus senescat. γήρᾳ ἔῃκε per ellipsin pro εἰς γήρᾳ ἔῃκε, hoc est, πρέπει εἰκός. Vulgata lectio non potest ferri.

v. 709. Γλώσσης χάριν] Est quod aliter dicitur νόμου χάριν, *dicis gratia*. Glossæ Latino-Græcæ: *dicis causa* νόμου χάριν. *Dicis gratia* νόμου χάριν οἷς πρὸς Γαΐου τοῦ νομικοῦ. Interpretes sine sensu: *linguæ gratia*. Sequentia lege ex MS. I.

——— εἰ δέ κεν ἄρχῃ
Ἢ ἔπος τ' εἰπών. Vertunt perperam:

Si autem cœperis aut verbum aliquod locutus infestum, aut facias. Vide quæ notavimus ad vers. 294.

v. 712. Ἤγῆτ' ἐς φιλότητα] MSS. ambo. ἠγεῖτ'. v. 714. Σὲ δέ μή τι νόος καταλαφχότα εἴδας. σὲ νόος, pro σοῦ νόος. Quæ ἀνάπαλωσις Homero familiaris. Quod non monerem, nisi tantillæ rei ignorationem fraudi fuisse Interpretibus, ut ineptissimè hunc versum redderent, deprehendissem.

v. 716. Νεικεσσήρη] Uterque codex: νεικεσήρη. Secundus pro ἔπεσιν ἐπέρων. Vulgatam tuetur Eustathius ad Iliad. κ, p. 713. Ἐκ τοῦ νεικῶ, νεικέω, καὶ ὁ παρ' Ἡσιόδῳ νεικεσήρ.

v. 719.

v. 719. Γλώσσης τοι θησαυρὸς] Hunc locum Latinè fecit Gellius lib. I. Noct. Att. 15. *Hesiodus Poëtarum prudentissimus linguam non vulgandam, sed recondendam esse dicit, perinde ut thesaurum; ejúsque esse in promendo gratiam plurimam, si modesta, & parca, & modulata sit.* Sed aut Gellius non intellexit quid sit κατὰ μέτρον ἴουσα, quod non est modulata, sed modum tenens, quæ coërcet & reprimit effrenem loquacitatem, ἀχαλίνους λόγους, inanem futilitatem, quæ μέτρα φυλάσσει in loquendo: aut forsan scripsit: *& parca & moderata sit.*

v. 721. Εἰ δὲ κακὸν εἴπῃς] Affert hîc Proclus similem Alcæi sententiam: εἰκ' εἴποις τὰ θέλεις, ἀκούσεις τὰ κ' οὐ θέλεις. Quam quasi de verbo ad verbum Latinè expressit Terentius: *si mihi pergit quæ vult dicere: ea quæ non vult audiet.*

v. 722. Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσσέμφελος εἶναι ἐκ κοινοῦ] Hujus loci hic est sensus: *Ne in convivio quod multi instruunt amici sis morosus de symbolis.* Δαὶς πολύξεινος ἐκ κοινοῦ est convivium quod de symbolis instruitur à multis amicis. Talia convivia dicebantur ἔρανοι. Hesych. ἔρανος τῶν πολλῶν εὐοχία. Terentio *de symbolis esse.* Convivæ ἐρανισταὶ, σύσσιτοι. Sed hæc obvia sunt & à viris doctis pridem observata.

v. 726. Οὐ γὰρ τοίγε κλύουσιν] MS. οὐ γὰρ θ' οἵγε.

v. 727. Ὀρθὸς ὀμίχειν] MS. I. ὀρθρὸς. malè. Veteres qui vestibus longis utebantur, exoneraturi vesicam non erecti stabant, sed procumbebant in terram, ut pedes vestibus tegerentur. Hinc pedes tegere sacris Scriptoribus est ventris aut vesicæ excrementa ejicere. Græcis καθέλκεσθαι ἐσθῆτας. Ad idem vestitus genus pertinet istud præceptum, quo statim Hesiodus vetat nudari αἰδοῖα meientium.

v. 728. Αὐτὰρ ἐπεί κε δύῃ] Uterque codex: Αὐτὰρ ἐπήν κε δύῃ. Primus postea: μεμνημένος ἔστ' ἀνιόντος. post ἀνίοντα delenda distinctio. Sic autem vertendi sunt hic & sequens versus. *Sed etiam postquam occidit, memor ejus rei, adversus orientem, neque in via, neque inter eundum extra viam meias.* In vulgata versione nihil sani.

v. 730. Μακάρων τοι νύκτες ἔασιν] MS. I. ἔασιν. Quæ hîc Moschopulus & alii tradunt de sententia Hesiodi, cur noctes dicat esse Deorum, non sunt nauci. Nemo Poëtam interpretaturus tam hospes esse debebat in lectione Poëtarum, ut ignoraret illorum sententiam fuisse, noctu Deos versari in terra & hoc orbe nostro inter homines, interdiu sedes superas colere. Stat. I. Sylv. 1.

——— *Huc sub nocte silenti*
Cùm superis terrena placent, tua turba relicto
Labetur cœlo.

Quintil. declamat. X. *Quotiescumque domus fuerat grato sopore prostrata, aderat ille, quales humanis se offerunt oculis propitii Dii, quale lætissimum numen est cùm se patitur videre. Sicut omnis religio templorum, omnis religio lucorum, cùm tacuere mortalia, & profani procul,*

errare

errare sedibus totis, solitudine frui, & de suis dicitur exire simulacris: ita juvenis meus noctibus totis agebat filium, & paterna domo ac penatibus suis fruebatur placidus & mitis, & matri propitius, ut numen & Deus delabi syderibus, & venire de liquido puróque aëre videbatur. Sic legendus hic locus, & distinguendus. Vulgò malè habet. Hinc pleræque ἐπιφάνειαι non solùm apud gentiles, sed etiam in sacris libris noctu dicuntur factæ.

v. 732. Εὐερκέος αὐλῆς] Αὐλὴ non est atrium, ut Interpretes existimant; sed caula. uti ferè semper antiquissimis Scriptoribus αὐλαὶ sunt mansiones ὕπαιθραι, in quibus oves, capræ & alia animalia minora stabulabantur. Pollux lib. I. οὗ μὲν οἱ βόες ἵστανται βούσταθμα, βουαύλια, βουστάσεις. οὗ δὲ αἱ ὄϊς καὶ αἶγες, αὐλὴ καὶ σηκός. Apollon. Argon. I. 575. & 1173. ac sæpè apud Homerum. Quoniam verò sub dio erant, inde αὐλίζειν & ἀγραυλεῖν est sub dio agere. In Theog. v. 26. ποιμένες ἄγραυλοι, sunt pastores *sub dio agentes*, non, ut Interpretes, *in agris pernoctantes*. Quem errorem quoque B. Lucæ Interpretes errarunt, in capite secundo; sed quem dudum castigavit Is. Casaubonus.

v. 733. Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπλαγμένος] Immeritò Proclus hîc Hesiodum exagitat, quasi in nimis exilibus tradendis versetur, & de rebus levibus præcepta præscribat, dum verba in propria notione accipit. Sed Hesiodi verba sunt μυστικώτερα. Hoc autem vultà concubitu etiam legitimo non rem sacram esse faciendam, ne domi quidem, nedum in publico, ni antè lauto & lustrato corpore. Tibullus:

——— *discedat ab aris*
Cui tulit hesterna gaudia nocte Venus.

Hinc solebant se purificare. Suet. Aug. 94. de Attia Augusti matre, quæ cum dracone in templo visa sibi est volutari: *expergefacta quasi ex concubitu mariti sese purificavit.* Quin & alia negotia suscipere non licebat iis qui propter dormierant, nisi antea essent lustrati. Columell. XII, 4. de pistoribus, cocis, cellariis: *His omnibus placuit eum qui rerum harum officium susceperit, castum esse continentémque oportere, quoniam totum in eo sit, ne contrectarentur pocula, vel cibi, nisi aut ab impube, aut certè abstinentissimo rebus Venereis: quibus si fuerit operatus, vel vir vel fœmina, debere eos flumine aut perenni aqua priusquam penora contingant ablui. Propter quod his necessarium est pueri vel virginis ministerium, per quos promantur, quæ usus postulat.* Nec Christianis olim licebat statim sacris operari, si cum uxoribus consueverant. Gregorius M. respons. ad Quæst. X. Aug. Episco. Ang. *Vir cum propria conjuge dormiens intrare Ecclesiam non debet, sed neque lotus intrare statim debet.* Paullò pòst: *Et quamvis de hac re diversæ hominum nationes diversa sentiant atque custodire videantur, Romanorum tamen semper ab antiquioribus usus fuit post admixtionem propriæ conjugis*

gis & lavacri purificationem ab ingressu Ecclesia paulatim reverenter abstinere. Sed quantò rectiùs sapiens illa fœmina, cùm consuleretur, quando post concubitum liceret mysteriis interesse, respondit; si cum tua uxore rem habuisti, statim, si cùm aliena numquam.

v. 735. *Μηδ' ἀπὸ δυσφήμου τάφου*] Τάφος hic non est bustum, sepulcrum, ut rursus malè Interpretes, sed *ἀφείδειπνον*, silicernium, cœna funebris, quæ opponitur *δαιτὶ θαῦν*, hoc est convivio quod celebratur die festo, aut post sollemne sacrificium. Nullum enim sacrificium sine epulis. Hesych. Τάφος· *τὸ γινόμενον ἀφείδειπνον ἐπὶ τῇ τῶν κοιμωμένων τιμῇ.* Τάφος *est convivium quod celebratur in mortuorum honorem.* Homer. Iliad. ψ. v. 29.

Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον εὐφοσύνῃσι δαίνυ.

sed ille his funebres epulas lautas instruxit. Ab hac ferali cœna redeuntes vetat Poëta liberis operam dare mali ominis causâ, quia, ut puto, vana superstitione capti credebant minimè vitales futuros, qui ex hac *μίξει* procrearentur. Hinc vocat *δυσφήμους*, & quia Græci & Romani statuebantur omnia feralia polluere propterea purgabantur ab exequiis redeuntes. Festus: *Funus prosecuti redeuntes ignem supergrediebantur asperse: quod purgationis genus vocabant suffitionem.*

v. 748. Ἀπὸ *χυτροπόδων ἀνεπιρρήκτων*] *Ab ollis nondum dedicatis.* Sic verte. Χυτρόποδες enim *χύτραι*, ut Proclus aliique monent. Alioqui sunt *ἰχμαὶ τῶν μαγείρων*, foculi sive sint fixi, sive mobiles, qui carbonibus implebantur & quibus imponebantur ollæ, quæ & *λέβητες* dicuntur & *ἀνθρήκια*. Hesych. Ἀνθρήκιον τὸ μικρὸν τρίποδον, καὶ λίθος τίμιος ὁ ἐν δακτυλίῳ, καὶ χυτροπόδιον, καὶ πᾶσα μικρὰ κόμη. Sic scribendus hic locus, sine sensu vulgò legitur & laudatur à viris Græcè doctissimis *χυτροπώλιον*. Pollux X, 24. Χυτρόποδας ἔτι μὲν καὶ λέβητας κεκλημένον ἀίρεῖν, ὡς Διοκλῆς ἐν Μελίσσαις Ἀπὸ λεβήτων θερμὸν ἀφαιρήσω. Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Ἱππιατρικῶν ἰάμβων εἴρηται χυτροπόδιον. ὥσπερ καὶ παρ' Ἡσιόδῳ.

Μὴ δ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρήκτων ἀπελόντες.

Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἔπαγε τι δηλοῖ. ὅπερ δὲ Δίφιλος ἐν ἐπικλήρῳ λέγει, Χύτραν μίαν πρὸς τὸν μαγείρου. δηλονότι τὸν χύτραν λέγει, ἀλλ' οὐ τὸν χυτρόποδα. Paucis interjectis: Χυτρόποδα καί τινα καὶ ἀνθρήκιον ἔπεις, Ἀλέξιδος εἰπόντος ἐν Λημνίαις· Καὶ μιὰν πυρίῳ μὲν ἀνθρήκιον ἐν μέσῳ στίσον τι κυάμων μετέν· Καὶ γὰρ ὁ στίσον ἀίγγειον ἢ κυάμους, ἢ ἄλλό τι τοιοῦτον εἰσφέρουν. Καὶ μιὰν ἰχάρων εἴπεις ἂν τὸ ἀνθρήκιον τοῦτο καὶ ἰχάρειον. Ἀριστοφάνης ἐν πυγιστῇσαις εἰπόντος ἰχάρια. ὁ δὲ Στρατὸς ἐν Ψυχαγωγοῖς Πῶς ἂν κομίσειέ μοι τὴν θυμελόπτων μετὰ ἰχάρων. Apposui pluscula verba, quia ex illis discimus quid fuerit *χυτρόπους*, *λέβητα*, *ἀνθρήκιον*, quod video ignorari. Plerique enim putant esse

esse *trullam*, ut P. Septimius Florens, vir elegantissimus, in Aristophanis εἰρήνῃ, qui hos versus

——— σύνοιδα δ'
Πρὸ δ' πολέμου τὰ λέβητα τῇ βουλῇ πυτ' ἐν,

sic interpretatur:

——— *ante bellum hîc scilicet*
Trullæ stetere in gratiam Senatûs.

Cùm non sint trullæ, sed foci ad quos carnes coquebantur Senatui post sacrificia. Vide ibi antiqua scholia. χυτρόποδες autem sunt ipsæ χύτραι συνωκοδομημέναι, ut *templa lapidata* apud Sueton. Calig. 6. non sunt grandine icta, ut exponit vir plurimæ lectionis C. Barthius in Adversariis, sed Dii lapidibus impetiti. Veteres autem nullis vasis solebant antè uti ad cibum potúmque capiendum, nisi antè lustrata essent libatione ex iis Diis facta. Proclus ad hunc locum λὰν χύτραν μὴ πρότερον φάγῃς πρὶν ἀπάρξῃς ἐξ αὐτῶν τοῖς θεοῖς. *Ex ollis non antè cibum capias, quàm ex iis Diis libaveris.* Sic patinam dedicat Vitellius apud Suetonium: *Hanc quoque (cœnam) superavit ipse dedicatione patinæ, quam ob immensam magnitudinem clypeum Minervæ Αἰγίδα πολύχαν dictitabat.* Hoc Latinis propriè est imbuere, quia tum vasa illa imbuebant vino quod Diis libabant. Inde postea *imbuere* de omnibus rebus, quæ primo usui nostro accommodantur. Catullus de Argo nave: *Illa rudem cursu prima imbuit Amphitriten.* Etiam de ipsis hominibus dicitur: Florus II. 3. *Cottidiani & domestici hostes tyrocinia militum imbuebant.* Tacit. I. ann. 36. *Imbutásque prada manus in direptionem Galliarum erupturas.* Id. III. Hist. 15. *Ut civili prada miles imbueretur.*

v. 750. Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν] Rectè ἀκίνητα Veteres exposuerunt τάφους. In bustis enim stare, sedere, imò busta videre habebatur pro diro & infausto omine Quam superstitionem gentilium deridet Theodoretus sermone VII. θεραπευτικῆς λόγ. Μὴ θεμιτὸν ἡγεῖσθαι τὸ πλάζειν τοῖς τάφοις. *Nefas habetis accedere ad sepulcra.* De his multa viri doctissimi notarunt ad Theophrasti characteres.

CA-

CAPUT XVI.

Vulgatus index Ἡμέραι expunctus. Fausti dies & infausti, sicut & horæ in fastis notatæ. Commoda sydera. A Jove omnes dies. Hesiodus emendatus ter. Πεπυκασμένος. Antiqua lectio Poëtæ vindicata. Τετελεσμένον ἦμαρ. Quaternarii numeri sanctitas. Φύσις αἰόλα, Παναίολος. Nicomachus Gerasenus & Anonymus antiquus Scriptor correctus & explicatus. Hesiodo lux. Orcus. Ὀρνὸς sepulcrum. Menandro medicina. Orcus perjurii vindex. Virgilius defensus. Hesiodus denuo correctus. Μετάδουποι.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΗΜΕΡΑΙ] Nec hic index in Vossii codicibus, nec in Gudii Proclo est. Quin nec ullum distinctionis vestigium apparet. In nonnullis tamen libris recentioribus titulum istum exstare viri docti monuerunt, in Veteribus verò non conspici, à quorum auctoritate nobis discedere religio est.

v. 765. Ἤματα δ' ἐὰ Διόθεν] Veteres, ut etiam nunc superstitiosi homines, alios dies faustos, alios infaustos ac inauspicatos ad aliquod opus inchoandum ducebant, quos vocabant ἀποφράδας, ἀπαισίους Latini *Ægyptios*, *ominales*, *religiosos*, *incommodos* (sicut contrà ea *commoda sydera* sunt fausta. Propert. II. el. 26. *Quaritis & cœlo Phœnicum inventa sereno Quæ sit stella homini commoda, quæque mala.* Eodem modo Græcis ἡμέραι ἐπιτήδειοι, & ἀνεπιτήδειοι) qui in veterum fastis erant notati ut semper cognosci possint ab aliquid aggressuris, felix ne esset ille dies, nec ne. Petronius narrat in triclinio Trimalcionis duas tabulas fuisse in utroque poste defixas, quarum altera *lunæ cursum*, *stellarúmque septem imagines pictas*, (sc. habebat) *& qui dies boni, quíque incommodi essent, distinguente bullâ notabantur.* Non verò dies tantùm sed & horæ aliæ faustæ habebantur, aliæ infaustæ. Quod & Proclus observavit addens Diis dicatum esse meridiem, Heroïbus verò tempus pomeridianum, ideóque esse inauspicatum: auspicatissimum verò matutinum & vespertinum. Hinc superstitiosi nihil auspicabantur, nulli se accingebant operi, nisi inspectis ephemeridibus, ex quibus capiebatur dies & hora fausta. Juven. Sat. VI. v. 576.

Ad primum lapidem vectari cùm placet, hora
Sumitur ex libro: si prurit frictus ocelli
Angulus, inspectâ genesi collyria poscit. &c.

Hæc

Hæc superstitio primùm ab Ægyptiis profecta, unde dies *Ægyptiaci* dicuntur. Augustinus in epistolam ad Galatas: *Jam verò ne aliquid inchoëtur aut ædificiorum, aut ejusmodi quorumlibet operum diebus, quos Ægyptiacos vocant, sæpè etiam nos monere non dubitant.* Damnati sunt à Conciliis & Patribus primæ Ecclesiæ. Meritò. Nec tamen nostrorum fastorum auctores ab hac ridicula gentilium opinione possunt deduci. Tam difficulter inveteratæ opiniones & errores eradicantur. Hesiodus autem felicitatis dierum & infelicitatis causas tribuit Jovi.

Ἤματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος εὖ κατὰ μοῖραν.

Dies verò ex Jove observans ut decet. Et paullò pòst:

Αἱ δὲ γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς παρὰ μητιόεντος.

Dies enim sunt à Jove sapiente. Ubi malè Interpretes: *hæ enim dies.* Omnes dies sunt à Jove. Noster iterum:

Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσι.

Quotquot noctes ac dies à Jove sunt. Ut mirer doctos viros hîc tricari. Superiùs in ἔργοις v. 563.

Εὖτ' ἂν δ' ἑξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο
Χείμερι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἤματα.

Cùm autem sexaginta post brumam hybernos dies Jupiter exegerit. Homerus:

Τοῖος γὰρ νοῦς ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγησι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Talis est hominum terrestrium mens
Qualem diem inducit pater deorum & hominum.

Sic enim antiquissimos accepisse hos versus testantur Eustathius & Sextus Empiricus lib. V. adversus Mathematicos, qui Chaldæorum opiniones explodit. Vide & viri præstantissimi & magnæ eruditionis Merici Casauboni, magni parentis dignissimi filii dissertationem de hoc Homeri loco, æternum monumentum amicitiæ, quæ inter nos intercedit.

v. 765. Τριηκάδα μηνὸς] Τριηκὰς est ultima diès, sive trigesima cujusvis mensis. Veteres olim singulos menses credebant esse triginta dierum, quamvis id, si calculos ponas accuratè, verum non sit. Solon, teste Plutarcho, hunc trigesimum diem vocavit ἔνην καὶ νέαν, veterem & novam, quia pars ejus diei pertinebat ad lunam veterem, pars ad novam. Vide quæ hîc notant Proclus, Moschopulus, Tzetzes, & in primis Petavius in variis dissertationibus ad Uranologium, Lib. IV, cap. 13.

v. 781. Σπέρματος ἄρξασθαι] MS. I. σπέρματα δάσασθαι, quod & in secundo habetur pro varia lectione. Metri causâ legendum δάσσασθαι. Sed vulgatam non damno.

v. 783. Κούρῃ δ' οὐ σύμφορός ἐστιν] MS. I. ἀσύμφορος.

v. 785. Κούρῃ τε γενέσθαι] Nullus dubito quin omnes probaturi sint MS. I. lectionem: κούρῃσι γενέσθαι. Sic quoque legendum versu 794.

κούρῃσι

κούρῃσι δέ τε τετράς. Vulgò ineptè: κούρῃ δέ τε τετράς. In recentissimis editionibus cum jactura metri, κούρῃ δὲ τετράς.

v. 793. Ἵστορα φῶτα Γίνεσθαι. μέγα γάρ τε νόον πεπυκασμένον ἐστὶν] MS. I. γείνασθαι. MS. II. μάλα. Sic & Palatinos codices legisse testatur Commelinus, quibus adstipulantur editiones Basileenses Isingrini & Oporini, quas sequor. Ibidem malè nonnulli scribunt πεπυμένος. πεπυκασμένος enim Græcis dicitur homo prudens, & versutus eadem ratione qua Latinis *callidus*, cujus scilicet animus ita rerum usu occalluit, ut falli facilè non possit. Phædro *retorridi* dicuntur. Hoc verò sine præclaris ingenii dotibus consequi nemo potest, etsi à primis annis in luce fori & hominum fuerit versatus.

v. 797. Πεφύλαξο δὲ θυμῷ τετράδ' ἀλεύασθαι] Hos tres versus ineptissimè & imperitissimè verterunt Interpretes: *cautus verò esto animo ut quartum vites desinentis & inchoati mensis, doloribus conficiendo animo, valdè hæc accommoda est dies.* Nihil potest fingi imperitius, nihil insulsius. Miror viros eruditissimos, qui hunc Poëtam ediderunt, istam inscitiam non castigasse. Hesiodi verò hæc mens est: *Teneto verò memoria quarto die ut vites finientis & inchoantis mensis doloribus conficere animum; valdè hæc sacra est.* Vides sententiam Poëtæ rectà adversari Interpretum Latinorum versioni. πεφύλαξο θυμῷ, ut superiùs: ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσεο, *animo autem studiosè omnia custodi.* Τετελεσμένον ἦμαρ est ἱερὸν, ut apud Gregor. τελεῖν ἑορτὴν est festum celebrare. ἑορτὴ ἐπὶ Χριστῷ τελουμένη, festus dies Christo dicatus, qui celebratur in honorem Christi. Quis ignorat τελετὰς? Quarta verò finientis mensis est quarta & vicesima mensis dies; quarta verò inchoantis est quarta à kalendis. Apud Græcos enim in quolibet mense tres erant quartæ dies, τετάρτη ἱσταμένου, τετάρτη μεσοῦντος, τετάρτη φθίνοντος. Prima quarta, τετάρτη ἱσταμένου, est quarta à kalendis: secunda quarta τετάρτη μεσοῦντος est quarta post decimam: tertia quarta τετάρτη φθίνοντος est quarta post vicesimam. Sic etiam sunt tres tertiæ, quintæ, sextæ, septimæ, octavæ, nonæ in singulo mense. Paullò ante μέσσης τετράδος, *media quarta* meminit, quæ est quarta decima, τετάρτη μεσοῦντος. Versu 812. & sequentibus tres nonæ, εἰνάδες commemorantur. Et hæc satis obvia, quæ non notassem, nisi viderem esse qui nesciant qui per τετράδα φθίνοντος καὶ ἱσταμένου μηνῶς dies sint intelligendi. Ceterùm numerus quaternarius quàm sanctus fuerit antiquis, præcipuè Pythagoreis, & quam vim ei tribuerint neminem paullò humaniorem fugit. Inter varia cognomina dictus etiam fuit Φύσις Αἰόλος. Nicomachus Gerasenus in Ἀριθμητικῶν θεολογουμένων libris: Ἡ δὲ τετρὰς πάλιν αὐτοῖς θαῦμα μέγιστον, ἄλλη θεὸς, &c. ἔστι γὰρ αὐτοῖς τῶν τε φυσικῶν ἀποτελεσμάτων πηγὴ καὶ κλειδοῦχος τῆς φύσεως, &c. ἀλλὰ καὶ αὐτὴ φύσις καὶ Αἰόλα. Vertit A. Schottus: *Quaternarius item magno ipsis est miraculo, novus Deus* &c. *Fons ipsis est naturalium effectuum, atque naturæ claviger,* &c. *Imò natura ipsa est & varietas.* Sed num Αἰόλα est varietas? Meursius in denario Pythagorico legit:

legit: Αἴολε φύσις ex Anonymo in Theolog. Arithmeticis: Αἴολε φύσιν τετρανόμορφον τὸν πανσέλινον ἐμφαίνοντες τῆς οἰκειότητος· καὶ ὅτι οὐκ ἄνευ ταύτης ἡ καθολικὴ ἀποτέλεσις. διὸ καὶ κλειδοῦχόν τινα τῆς φύσεως αὐτὸν πανταχοῦ ἐπονόμαζον. *Æoli naturam appellabant quaternarium, varietatem proprietatis indicantes: & quod absque eo non sit universalis constitutio, unde etiam clavigerum naturæ quemdam ipsum undique cognominabant.* Sed quid est *Æoli natura?* Æolus Vulcaniarum Insularum Rex fuisse traditur, & cœlestium motuum peritus, ideóque ventorum dominus. Quid verò ille ad naturam rerum omnium parentem? Rectè se habet lectio Nicomachi, nisi quòd copula sit exterenda, legendúmque: αἰολὲ καὶ αὐτὴ φύσις αἰόλα. Dorica Dialecto, qua utebantur Pythagorei & omnes magnæ Græciæ incolæ pro αἰόλη. Sic vice versa emendandus Anonymus ex Nicomacho, non contrà. Αἴολος, & Παναίολος sunt φύσεως propria epitheta. Ratio nemini potest esse obscura. Inscriptio antiqua apud Gruterum:

ΦΥΣΙΣ ΠΑΝΑΙΟΛΟΣ
ΠΑΝΤ. ΜΗΤ.

Fuit, qui me reprehendit, quòd Nicomachum Gergasenum dixerim, uti vocatur apud Photium, præfatus nullos umquam fuisse Gergasenos; sed eos dici Gerasenos. Verùm si Photio non credit, credat Matthæo, qui eos vocat, Cap. VIII. 28. *Gergesenos.* Nimirum eadem urbs vocabatur Γέρασα, & Γέργεσα, incolæ Gerasseni, Gergaseni, & Gergeseni, quos etiam hoc nomine appellat Josephus II. de Bello Judaico 20.

v. 804. Ὅρκον ἀπωμόσαν] Interpp. *Perjurium vindicantes.* Quis audivit ὅρκον esse perjurium? ὅρκον ἀμβαίνειν est jurisjurandi fidem violare, perjurum fieri. Sed ὅρκος numquam simpliciter est perjurium. Ceterùm in MS. I. legitur: ὅρκον γενόμενον. *Orcum natum.* Sanè sic legisse videtur Virgilius: *quintam fuge: pallidus Orcus Eumenidésque sata.* Ubi Servius: *Hesiodus Orcum quintâ lunâ dicit natum.* Ex Celso quoque tradit Orcum esse jurisjurandi Deum, pallidum dictum quia jurantes trepidatione pallescant. Apud Orcum enim defunctas animas jurare, ne quid suos, quos in vita reliquerunt, contra fas adjuvent. Orcus Latinis est Pluto, summus inferorum Deus. Cic. in Verr. *Ut alter Orcus venisse Ætnam, & non Proserpinam, sed ipsam Cererem rapuisse videatur*, hoc est, alter Pluto. Plaut. Pœn. I. 130.

Quo die Orcus ab Acheronte mortuos amiserit.

Et sic Latini frequenter. Nonnullis tamen non Pluto, sed Charon Orcus est. Glossæ Philoxeni: Orcus Χάρων. Quin & Silius Italicus Cerberum dicit Orcum.

Illatrat jejunis faucibus Orcus
Armenti quondam custos immanis Iberi.

Ut Veteres videantur omnibus inferis tribuisse nomen Orci, quod à Græcis illos accepisse certum est, qui ὅρκον vocarunt sepulchrum, ut benè observat Maximus Scaliger ad Varronem ex Menandro:

> Οὐ πώποτ' ἐζήλωσα πολυτελῆ νεκρόν.
> Εἰς τὸν ἴσον ὅρκον τῷ σφόδρ' ἔρχεται εὐτελής.

Numquam invideo mortuo opulento, in simile sepulchrum venit etiam valdè tenuis. Sic hic locus legitur; pro quo malè substituit vir summus ὅρχον· rectè tamen scripsit εὐτελὴς, cùm aliter legeretur εὐτελεῖ. Ὅρκον sanè fuisse Deum inferorum, patet ex hoc loco Hesiodi, qui illum conjungit cum Furiis, & natum dicit ab Eride in perjurorum pœnam. Vide & in Theog. v. 231. Sicut autem ἅδης, hoc est, Pluto, sic & ὅρκος inferorum Deus pro sepulchro ponitur. Ex lectione autem nostri codicis apparet Virgilium non esse hallucinatum, quod Salmasius in libro de annis climactericis contendit, cùm scripsit Orcum natum esse quinto die. Sic enim invenit in suis exemplaribus, ut legitur in primo Vossiano. In hoc tamen abit à sententia Hesiodi, quòd illo die Erinnidas quoque natas canat: cùm Hesiodus tantùm dicat illas versari apud superos, ad vindicanda scelera flagitiosorum hominum. Sed forsan in hoc secutus est Orpheum, & Melampodem; qui & ipsi commodorum & incommodorum dierum ephemerides ediderunt cum illorum causis, ut Græci Interpretes, qui illorum testimoniis sæpè utuntur, ostendunt.

v. 812. Ἐσθλὴ μὲν γὰρ τ' ἠδὲ φυτεύεμεν] MS. I. ἐσθλὴ μὲν γὰρ θ' ἠδὲ φυτεύεμεν. Bona siquidem est hæc ad plantandum.

v. 818. Παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι] *Pauci veracem dicunt.* Inde Virgilius ait illum diem esse contrarium furtis. *Nona fuga melior contraria furtis.* Furibus enim fraudi est veritas. Hic est hujus loci sensus, quem & Salmasius ὁ πάνυ vidit.

v. 820. Μέσση· παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα] MS. I. μεσσήη· παῦροι δὲ μετ' εἰκάδα. quod placet. Subintelligendum autem hîc ἴσασι. Paullò antè νῆα πολυκληΐδα perperam vertunt *benè clavatam*, cùm sit πολυκάθεδρος in qua multa sunt sedilia remigum. Κληΐδες enim sunt transtra. v. 823. Μετάδουποι sunt μεταξὺ πίπτουσαι, dies *intercidentes*, qui inter faustos & infaustos volvuntur. Vulgò *incerti* vertunt. δουπέω est πίπτω. Unde Catadupa Ciceroni Nili catarrectes dicitur, quod de altissima rupe præceps cadat.

CA-

CAPUT XVII.

Λαοσσόος. Hesiodus emendatus & vindicatus. Τανύσφυρος. Δῶρα Ἀφροδίτης. Πλεκτὰ ἅρματα. In Hesiodo conjectura. Ὀχέειν ἄτην. Phædrus emendatus. Ἔχειν, habere pro regere. Adamantinus. Obscurus locus Hesiodi & aliquot Homeri expositi. Κυάνου πτύχες. Πτύχες in scutis quid. Πτύχες montium juga. Πολύπτυχος Ὄλυμπος. Ἐλαύνειν, διελαύνειν. Ducere.

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ] Servius ad XII. Æneïd. hunc librum laudat nomine Ἀσπιδοποιΐας. *Latinis*, inquit, *secundùm Hesiodum in Ἀσπιδοποιΐᾳ Ulyssis & Circes filius fuit.* Sed errat Servius; Non in Ἀσπιδὶ sed in Theogonia hoc dicit Hesiodus. Et sic legendum videtur apud Servium.

In Ἀσπιδὶ v. 3. Λαοσσόου] Ad bella concitantis, bellicosi. Hesych. Λαοσσόος, σοῦσα ἢ παρορμοῦσα εἰς τὸν πόλεμον. Ὅ ἐστιν ἐπίθετον Ἀθήνας. Cur vertant *populorum dissipatoris* causam nullam video. De matre Alcmenæ quæ Herculem edidit diversæ sunt Veterum sententiæ. Pelopis filiam fuisse consentiunt ferè omnes. Hinc Hercules Pelopis pronepos dicitur in antiqua inscriptione. Diodorus Siculus illam vocat Eurymedam, Plutarchus Lysidicen, Apollodoro in Bibliotheca Anaxo Alcæi filia dicitur.

v. 9. Ἡ δ' καὶ ὣς] Lege: ἡ δὲ.

v. 23. Τῷ δ' ἅμα ἱέμενοι] Diaconus legit ἱέμενοι, & interpretatur πορευόμενοι. Pessimè meo judicio. Ἱέμενοι πολέμοιο καὶ φυλόπιδος conjungenda esse vel puer videat.

v. 29. Ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεύσῃ] Cui persuadeas tironem Græcæ linguæ nescire ἀρῆς ἀλκτῆρα esse depulsatorem malorum, damnorum, calamitatum? Hinc Hercules appellatur ἀλεξίκακος. Interpretes tamen portentoso errore transtulerunt: *Martis depulsorem.* Inferiùs:

> Θήκετο δ' ἀμφ' ἄμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον.
> *Injecit autem humeris malorum depulsatorem gladium.*

v. 35. Τανυσφύρου Ἠλεκτρυώνης] *Pulcra Electrionida.* Ridiculè Interpretes. *procera Electryonida.* quam paullò antè appellaverat εὔσφυρον, nunc dixit τανύσφυρον. Hesych. τανύσφυρος, ὀρθόσφυρος, εὔσφυρος, λεπτόσφυρος. quæ pulcros & teneros talos habet, formosa. Sic apud eumdem: Ταναϋφὴς est λεπτοφυὴς, tenuiter textus. Ταναηκὲς Ve-

Ut Veteres videantur omnibus inferis tribuisse nomen Orci, quod à Græcis illos accepisse certum est, qui ὅρκον vocarunt sepulchrum, ut benè observat Maximus Scaliger ad Varronem ex Menandro:

> Οὐ πώποτ' ἐζήλωσα πολυτελῆ νεκρόν.
> Εἰς τὴν ἴσον ὅρκον τῷ σφόδρ' ἔρχεται εὐτελής.

Numquam invideo mortuo opulento, in simile sepulchrum venit etiam valdè tenuis. Sic hic locus legitur; pro quo malè substituit vir summus ὅρχον· rectè tamen scripsit εὐτελὴς, cùm aliter legeretur εὐτελεῖ. Ὅρκον sanè fuisse Deum inferorum, patet ex hoc loco Hesiodi, qui illum conjungit cum Furiis, & natum dicit ab Eride in perjurorum pœnam. Vide & in Theog. v. 231. Sicut autem ἅδης, hoc est, Pluto, sic & ὅρκος inferorum Deus pro sepulchro ponitur. Ex lectione autem nostri codicis apparet Virgilium non esse hallucinatum, quod Salmasius in libro de annis climactericis contendit, cùm scripsit Orcum natum esse quinto die. Sic enim invenit in suis exemplaribus, ut legitur in primo Vossiano. In hoc tamen abit à sententia Hesiodi, quòd illo die Erinnidas quoque natas canat: cùm Hesiodus tantùm dicat illas versari apud superos, ad vindicanda scelera flagitiosorum hominum. Sed forsan in hoc secutus est Orpheum, & Melampodem; qui & ipsi commodorum & incommodorum dierum ephemerides ediderunt cum illorum causis, ut Græci Interpretes, qui illorum testimoniis sæpè utuntur, ostendunt.

v. 812. Ἐσθλὴ μὲν γὰρ τ' ἠδὲ φυτευέμεν] MS. I. ἐσθλὴ μὲν γὰρ θ' ἠδὲ φυτευέμεν. Bona siquidem est hæc ad plantandum.

v. 818. Παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι] *Pauci veracem dicunt.* Inde Virgilius ait illum diem esse contrarium furtis. *Nona fuga melior contraria furtis.* Furibus enim fraudi est veritas. Hic est hujus loci sensus, quem & Salmasius ὁ πάνυ vidit.

v. 820. Μέσση· παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα] MS. I. μεσσήη· παῦροι δὲ μετ' εἰκάδα. quod placet. Subintelligendum autem hîc ἴσασι. Pau' lò antè νῆα πολυκληΐδα perperam vertunt *benè clavatam*, cùm si· λυκάθεδρος in qua multa sunt sedilia remigum. Κληΐδες er· transtra. v. 823. Μετάδουποι sunt μεταξὺ πίπτουσαι, dies in· qui inter faustos & infaustos volvuntur. Vulgò *incerti* v· est πίπτω. Unde Catadupa Ciceroni Nili catarrectes d· altissima rupe præceps cadat.

Sic legendum esse ante quadraginta annos vidi, & probavi Gronovio. Horatio est *ora frenis temperare*. Lib. I. carm. 7.

Gallica nec lupatis temperet ora frenis.

Ubi Scholiastes meus ineditus: *Gallica pro Gallicarum equarum ora.* Ovid. *spumantia ora coërcere*, VI. Metam.

——— *dum flectit in orbem*
Quadrupedes cursus, spumantiáque ora coërcet.

Id. V. Metam.

——— *Dea fertilis angues*
Curribus admovet, frenísque coërcuit ora.

Id. epist. Phædræ:

Sæpè juvat versare leves in pulvere currus,
Torquentem frenis ora sequacis equi.

Seneca Hippolyto v. 1002.

Celsos sonipedes ocyùs subigit jugo
Et ora frenis domita substrictis ligat.

Manil. lib. V.

Stare levi curru moderantem quattuor ora,
Spumigeris frenata lupis, & flectere equorum
Prævalidas vires.

v. 103. Ἡθεῖε] Malè in multis editionibus legitur ἦ θεῖε. In aliis ὦ θεῖε, & sic legit Joannes Diaconus. Sed nihil muta. compellabant Seniores. Vide Scholiasten Homeri ad dictum locum & Apollonii Rhodii ad Lib. III, v. 52. Homerus Iliad. ζ. v. 518.

Ἡθεῖ' ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσυμένων κατερύκω.
Venerande, certè te jam valdè properantem detineo.

v. 104. Ταύρεος Ἐννοσίγαιος] Non alia ratione Neptunus dicitur ταύρεος, uti & Oceanus apud Euripidem in Oreste: Ἢ πόντος Ὠκεανὸς ὃν ταυρόκρανος ἀγκάλαις ἑλίσσων, κυκλοῖ χθόνα. *Aut Pontum quem Oceanus Taurinum caput habens Devolvens ulnis circuit terram.* quam ejus filii, fluvii, nimirum propter violentiam, & strepitum. Festus: *Taurorum specie simulacra fluminum, id est, cum cornibus quòd sunt atrocia ut tauri.* Virgil. IV. Georg. 371.

Et gemina auratus taurino cornua vultu
Eridanus: quo non alius per pinguia culta
In mare purpureum violentior influit amnis.

Horatius: lib. IV. carm. ode 14. v. 25.

Sed tauriformis volvitur Aufidus,
Qui regna Dauni præfluit Appuli
Cùm sævit.

Strabo lib. X. de Acheloo: Οἱ δὲ εἰκάζοντες ἐξ αὐτῶν τἀληθὲς, ταύρῳ μὲν ἐοικότα λέγεσθαι τὸν Ἀχελῶον φασὶ, καθάπερ καὶ τοὺς ἄλλους ποταμοὺς, ἀπό τε τῶν ἤχων, καὶ τῶν κατὰ τὰ ῥεῖθρα καμπῶν ἃς καλοῦσι κέρατα. *Qui autem*

ex fabulis verum colligunt, tauro similem forma Acheloum aiunt, sic & alios fluvios, ob strepitus & flexus alveorum, qui cornua dicuntur. Vide & Ælian. Var. Hist. II, 32. Sic & in antiquis nummis fluvii forma bovis exprimuntur, ut pridem docuit vir doctrina & judicio magnus Antonius Augustinus in Dialogis.

v. 105. Ὅς Θήβης κράδεμνον ἔχει] Interpretes vertunt: *qui Thebarum mœnia tenes.* Nec improbo. ἔχει tamen poterat etiam verti, *habet.* Nam habere Latinis æquè ut Græcis ἔχειν dicuntur loca, qui illa possident, & gubernant, qui illis præsunt. Justin. XII, 4. *Terras inter amnes Hydaspen & Indum Taxiles habebat.* Flor. IV, 2. *Siciliam & Sardiniam annona pignora per legatos habuit.* Tacitus II. annal. 20. *Festinare & urgere ut provincias & legiones solus habeat.* Sic & homines & Dii dicuntur haberi ab iis, sub quorum potestate & ditione sunt. Ovid. I. Metam. v. 196.

Cùm mihi qui fulmen, qui vos habeóque regóque,
Struxerit insidias.

v. 116. Θυμὸν γνήσας] Nonnulli codices legunt non malè: μοῖρ' γνήσας.

v. 136. Κωνίλω ἐοικὼς ἔθνεα Δαιδαλέων ἀδάμαντος] Diaconus contendit ἀδάμαντος hîc non esse lapidem; sed σίδηρον. Hunc sequuntur Latini Interpretes. Sed quis tam hospes est in Veterum Scriptis, cui lateat adamantina Græcis & Latinis dici omnia quæ valdè dura sunt & firma? Sic Horatius Marti tribuit *adamantinam tunicam.* Ovid. IV. Metam. de sedibus inferorum:

Carceris ante fores clausas adamante sedebant.

hoc est, obicibus & postibus firmissimis. Sexcenta apud Poëtas exempla facilè invenies.

v. 143. Κυάνου δὲ δι' ἀλλὰ πλόκας ἠλάλαντο] Interpretes inscitissimè: *caruleis plicis fulgorem intersecantibus.* Verte: *cærulea lamina erant ducta.* Κυάνου πλόκες, sunt cæruleæ laminæ, ut apud Homerum θεσπὶς κυάνου, cærulea lorica. Πλόκες sunt laminæ, tabulæ, plagulæ, coria ex quibus scuta conficiebantur. Etymolog. M. exponit τὰ δέρματα, ἐπιπλάλλω ἐλάσματα. Ex pluribus enim plagulis, pellibus, textis, tabulis, pro materiæ diversitate, conficiebantur clypei Græcorum, sicut & scuta Romanorum. Unde vult Varro scutum dici à secando, quasi secatum. Quamvis autem in veriverbio labatur Togatorum doctissimus, est enim scutum à σκῦτος, quia pellibus obducebatur, ostendit tamen Veterum scuta ex variis partibus fuisse compacta. Liquidissimè Homerus Iliad. H, v. 248.

Ἐξ δὲ δι' ἀλλὰ πλόκας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀκοιτὴς
Ἐν τῇ ἑβδομάτῃ ῥινὸν κάτω.

Ceterùm sex per plagulas penetravit findens hasta, in septima autem pelle hæsit. Ajacis clypeus erat ἑπτάβοειος, singula pellis constituebat πλόκα, sive plagulam. Iliad. Υ, in descriptione scuti Achillis:

Ἀλλὰ δύω μὲν ἔλυσε δι' ἀλλὰ πλόκας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς

Ἕστο

Ἡ ῶν· ἐπεὶ πάντα πλόχας ἤλασε Κυλλοποδίων
Τὰς δύο χαλκείας· δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο
Τὴν δὲ μίαν χρυσῆν.

Sed duas quidem adegit per plagulas, ha autem adhuc tres erant. Quoniam quinque plagulas Vulcanus duxerat, duas areas, duásque intus stanni: Unam verò auream. In quibus locis ineptissimè Interpretes πλόχας vertunt plicas, ut in pluribus aliis. Polybius in descriptione scuti Romanorum σανδιόμαλα appellat, lib. VI. Ἐκ διπλῆς σανδιόματος, πανοχήλῳ πεπηγὼς ἐγκόλλῃ μὲν δὴ ταύτας μοχθείῃ δέρματι σφενδόνης. *Scutum è duplici tabulato glutine taurino est compactum: extrema superficies linteo, deinde vitulino corio circumtegitur.* Nicetas Choniata lib. I. rerum Isaaci Angeli in descriptione thoracis ex lineo coactili sæpiùs aut decies in se complicato συμπλύγματα dicit, quæ Poëtæ Veteres πλόχας· Αὐτὸς μὴν τοι ὁ Κόνραδος ἄνευ θυρεοῦ τὴν ἀκαῦτα διεωνίζετο, ἀλλὰ δὲ λίνου πεποιημένον ὕφασμα οἴνῳ αὐστηρῷ ἐκανῶς ἁλισμένῳ βεβρεγμένον πολλάκις σφεκπλυχθὲν δίκλω θώρακος ἐνεδύετο. ἐς τοσοῦτον δὴ καὶ ἀτρεκεῖς ἁλοὶ καὶ οἴνῳ συμπεπλεγμένον, ὡς καὶ βέλος οὐδὲν πικρὸν πεπονθέναι, ἐκλυμαίνετο δὲ ἐκ ἐκατονταέτους καὶ πλείω ὑφάσματος συμπλύγματα. *Ipse Conradus sine scuto tunc dimicabat: sed pro lorica textum quoddam gestabat è lino factum, vino austero probè salito maceratum, sæpiùs replicatum: quod quidem sale & vino coactum adeò firmum adversus ictum erat, ut penetrari à nullo telo posset. Erant autem hujus texti plagella octodecim & eo plures.* Propter eamdem rationem tabulæ quoque ex quibus fores compingebantur πλόχας dicuntur. Pollux onomast. IX. 5. πλόχες sunt etiam pugillarium tabulæ, sive sint eburneæ, sive ligneæ, sive aureæ. Hinc δίπλυχον, τρίπλυχον, πολύπλυχον. Nec longè inde discedit quòd pro jugis montium πλόχας ponuntur. Apollon. Rhod. III, 101.

Βῆ ῥ' ἴμεν Οὐλύμποιο κατὰ πλόχας.
Ivit per juga Olympi.

Ubi ridiculè Interpres novissimus *valles* exponit. Jugis montes connectuntur. Hinc nostro in Theogon. v. 113. πολύπλυχος Ὄλυμπος est multa juga habens. Ineptè Interpretes: *cœlum multis sphæris implicitum.* Vide Eustath. ad Iliad. Θ. p. 610. ubi varias de hujus vocis notione & origine sententias tradit. Ἐλαύνειν verò & διελαύνειν sunt propria in hac re verba. Homerus in loco superiùs laudato: ἐπεὶ πάντα πλόχας ἤλασε Κυλλοποδίων. *Quoniam quinque laminas duxit Vulcanus.* Idem alio loco: *λὼ ἄνευ χαλκεὺς ἤλασε, quam faber ararius fecit.* Ἐλαύνειν σίδηρον χρυσὸν, ferrum, aurum ducere, propriè dicuntur fabri aurarii & ærarii. Hinc ἐλάσματα sunt laminæ ductiles. Eustath. ad d. l. πάντα πλόχας ἤλασε. εἴρηται τοῦτο μὲν κατὰ τέχνην χαλκοδουλικόν. *dicitur hoc quidem secundùm artem fabrorum arariorum.* Est enim proprium χαλκεύειν verbum. Herodot. I, 68. Ἐλθὼν ἐς χαλκήιον ἐθηεῖτο σίδηρον ἐξελαυνόμενον. *Cùm venisset in officinam arariam videns ferrum duci.* Idem I, 50. Κατεχρυσώθη χρυσὸν ἄπλετον, ἡμιτάλαντα ἐξ αὐτοῦ ἐξήλαυνε.

ἐξήλαυνε. *Immensam vim auri liquefecit, ex quo dimidiatos lateres duxit.* Noster inferiùs in Theogon.

Τὸν περὶ χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται.

Quem circa ferreum septum ductum est. Apollon. Rhod. Argonaut. II, 231.

Οὐδ' εἰ οἱ ἀδάμαντος ἐληλάμενον κέαρ εἴη.

Ne si cor ei sit ex adamante ductum. Ἐλαύνειν Latinis est ducere. Horatius de Alexandri ærea statua: *Ne quis se duceret ære.* Πτύχος rectè etiam verti possunt tabulæ, quamvis sint ferreæ, aut coriaceæ, aut ex alia materia. Sic apud Tertull. de pallio eadem tralatione plicæ longæ in toga dicuntur *tabulæ togæ*, quòd similes sint tabulis.

CAPUT XVIII.

Λευκὰ θέοντες. Ἄπλητος. In Hesiodo menda exemta. Eidem lux. Ἀμφὶ Καινέα, & similes locutiones. Τιταρήσιος. Ἀγελαίη Ἀθηνᾶ. Μάχην κορύσσειν. Danielis Heinsii elegantissima emendatio asserta. Juvenali lux. Rumpere auditorium. Hesiodus distinctione adjutus. Πάνεφθος κασσίτερος. Κίβισις. Τιταίνειν. Χλωρὸς est ὠχρὸς. ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντος βαίνειν. Leves in hastis. Et similes locutiones.

v. 146. Ὀδόντων λευκὰ θεόντων] Pervenustum loquendi genus est pro ὀδόντων λευκῶν. Antiqua inscriptio in consecrationem templi in agro Herodis Attici, ποίη χλωρὰ θέουσα, herba viridis, quod olim observavit Salmasius, & ante eum David Hœschelius in epistola ad Meursium scripta, quæ penes me est. Simile loquendi genus apud Aratum, λεπτὰ φάουσαι χηλαί. vertit Cicero *obscuro corpore chelæ.*

v. 147. Ὀδόντες ἄπλητοι] *Dentes magni.* Hesych. Ἄπλητον, ἀπρόσιτον, ἀχώριστον, μέγα. Interpretes pessimè: *dentes inaccessi.* Ut & v. 230. Γοργόνης ἄπλητοι, sunt terribiles. In Theog. v. 151. Χεῖρες ἄπλαστοι *manus magnæ, terribiles.* Sophocles: Ajace flagellifero v. 256. Τὸν ἄπλατος ἔχει. *Hunc furor magnus tenet.* Nam sic legitur in editionibus antiquis. Recentiores Stephaniana, Plantiniana, ut & Græcus Interpres scribunt, ἄπλαστος ut significet furorem seu insaniam veram, hoc est, magnam.

v. 155. Ἐν δ' ὁμαδός τε, φόβος τ' Ἀνδροκτασίη τε δεδῄει] Legendum: ἀνδροκτασίη τ' ἐδεδῄει. Vertendum verò: *In eo tumultus, terror, & homicidium ardebant* scilicet ira, indignatione, dimicandi libidine.

v. 171.

v. 171. Οὐδέποτε τρίτιν] Legendum οὐδ' ἔπειτα.

v. 179. Καινέα τ' ἄμφι ἄνακτα, Δρύαντά τε] Hi omnes accusativi ab hoc versu usque ad 183. exponendi sunt per nominativos, *Caneus Rex*, *Piritheus*, &c. quod satis indicat versus, qui iis subjicitur:

Ἀγγίονοι, χρύσεια πεῖ χρὶ τάλλ' ἔχοντες.

Latinos Interpretes fugit elegantissimum istud dicendi genus, οἱ ἀμφὶ Πλάτωνα, pro Πλάτων, de quo superiùs egimus. Poëta omisit articulum.

v. 181. Τιτερήσιον] Notat Diaconus hunc Lapitham nomen accepisse à loco quem coluerit. Is est fluvius Thessaliæ. Suidas: Τιτερήσιος ποταμὸς Θεσσαλίας. Sed & ejus accolæ eodem nomine fruebantur. Stephanus de Urbibus: Τιτερήσιος ποταμὸς Θεσσαλίας. τὸ ἐθνικὸν ὁμοφώνως Τιτερήσιος. Stultè ὄζος Ἄρης vertitur *notus Martis*. cur non: *filius Martis?* Sic autem omnes dici πολυμαθεῖς ἄνδρας qui Homerum, parentem omnis doctrinæ & elegantiæ legerunt, non possunt nescire. Apud eumdem eodem sensu: υἱὸς Ἄρης.

v. 185. Ἄστυλον οἰωνιστὴν] Ovidio XII. Metamorph. dicitur Astylos:

Quique suis frustra bellum dissuaserat augur
Astylos.

v. 196. Ἱεμένων τε] *Ruentium*. non: *festinantium*. nisi forsan legendum: θ' ἱεμένων τε avidorum scilicet pugnæ.

v. 197. Ἀγελείη τριτογένεια] Cave vertas, *prædatrix Tritogenia*, cum Interpretibus. Retinendum Græcum epitheton *Agelea*. qua significatur bellicosa Minerva. Suidas: Ἀγελείη ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ λεὼ δ' αὔξων λείαν, τυτίη, τριτογενής. Noster infer. Theog. v. 318. Homerus Iliad. ο. v. 178.

Πρώτη δὴ Διὸς θυγάτηρ Ἀγελείη.

Prima Jovis filia Agelea. ubi æquè ineptè Interpretes: *prædatrix*. vide ibi Eustath. scholia Didymi & Etymolog. Magnum.

v. 198. Μάχην ἐθέλουσι κορύσσειν] Quid est, *pugnam velle armare?* Sic enim reddiderunt Interpretes. Κορύσσειν μάχην est accendere prælium, ciere bellum, ut Justinus loquitur de Artemisia: *inter primos duces bellum acerrimè ciebat*. Noster paullò antè: Κορύσσων πλόον ἀνδρῶν, *accendens pugnam virorum*. Pindarus Isthmionic. VIII.

——— μάχας ἐναγωνιοφόρτου
Ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσοντα.

Pugna homines interimentis opus in campo ciere, quod est fortiter pugnare. Κορύσσειν sæpè generaliter est augere. Hesych. Κορύσσειν αὔξειν. Pindarus Isthmionic. VIII. βίον κορυσσόμενοι ἀρετοῖς ἀλλοῖοι μηχαναῖς, fortunas amplificare bonis artibus.

v. 203. Θεῶν δ' ἴδος ἀγνὸς Ὄλυμπος] Elegantissimè hunc locum emendavit D. Heinsius, qui legit ἄγνυτ' Ὄλυμπος. *frangebatur*, hoc est, resonabat Olympus. Polybius XV, 30. τῶν δὲ λεγομένων τὸ παρὰ τοῦ βασιλέως κατεφρόνησε πᾶς ὁ τόπος τοῦ κρότου καὶ τῆς κραυγῆς. *Satellitibus*

præcedentia ita vertunt: *Ipse autem properanti & formidanti similis Perseus Danaides extendebatur*, ipsi nescierunt quid dicerent. τιταίνειν & τιταίνεσθαι interdum est currere, festinare, fugere. Hesych. τιταίνειν, σπεύδειν. τιταινόμενος, τρέχων. Et sic hoc loco accipiendum.

v. 231. Ἐπὶ χλωροῦ ἀδάμαντος βαινουσέων] Exponitur: *In viridi adamante euntibus*. Virides adamantes quis vidit? χλωρὸς Græcis non solùm est viridis, sed etiam ὠχρὸς pallidus. Inferiùs v. 264. Ἀχλὺς χλωρὴ, tristitia pallida. Theophrastus carbunculos dixit χλωροειδεστέρους, hoc est, pallidiores. Galenus in multis locis notavit apud Hippocratem χλωρὸν frequenter poni pro ὠχρῷ. Sicuti contrà ea apud Virgil. Eclog. VI. *palientes herbæ* pro viridibus. Notandum verò loquendi genus exquisitum ἐπὶ χλωροῦ ἀδάμαντος βαίνειν, *in pallido adamante venire*, pro ornatum adamantibus, ut apud Pindarum ἵπποι ἐν πτεροῖς, *equi in alis* pro alatis. Ennius: *levésque sequuntur in hastis*, hoc est, hastati. Virg. V. Æn.

——— *occurrit Acestes*
Horridus in jaculis & pelle Lybistidos ursæ.

Jaculis instructus, & indutus pelle ursina. Flor. L. 1. *Juventus divisa per tribus in equis & armis ad subita belli excubaret*. Hoc est, equis instructa & armis.

v. 235. Ἐχάρασσαν ὀδόντας] Propriè acuebant dentes, ut in ἔργοις v. 573. ἅρπας χαρασσέμεν falces acuere. Sed hoc loco est frendebant dentibus, quod frendentium dentes collidantur, sicut ferrum cùm acuitur ducitur in cote.

v. 260. Προφερής τ' ἦν πρεσβυτάτη τε] Hunc versum nullus dubito quin respexerit Aristarchus, qui in glossa antiqua ad istum in Theogonia versum: Καλλιόπη μὲν προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων interpretatur προφερέστατον, πρεσβύτατον. Quasi ἐκ παραλλήλου essent posita προφερὴς & πρεσβυτάτη. Viri quidem doctissimi existimant Aristarchum ad versum 578 in ἔργοις. Ἠώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ προφέρει τε καὶ ἔργου. Sed hæc nihil faciunt ad significationem προφερέστατος pro πρεσβύτατος. Ipsum verò Aristarchum errasse hic ipse locus, qui, cùm illa scriberet, ejus animo obversabatur, vincit. προφερὴς enim est excellens, præstans. προφερὴς τῶν ἄλλων præ aliis excellens. Concisè dicitur pro ἐκ aut περὶ τῶν ἄλλων, ut δία γυναικεῖν, *nigræ lanarum*, apud Plinium & mille talia. Hæc non monerem, nisi intellexissem οὐ τυχόντας hic impegisse.

CA-

CAPUT XIX.

Ἀχλύς. Γαστροπαχής. Fame laborantium pedes tumescunt. Homeri locus insignis expositus. Mos nuptialis Græcorum. Παίζειν. Ludere. Ὑπὸ φορμίγγων. Hesiodo lux. Βάθυ λήϊον. Πέπλα aristæ. Versus suppositititius indicatus. Ἐφίεσθαι, θάσσειν ἵππους. Ἄκεστον ἄεθλον. Ἀγών. Hesiodus emendatus. Gestatio. Jus. Θέα. Ἔλαιον, ἀρώματα pro foris ubi venduntur. Λαοί. Αἰών. Πολεμίζειν. Σπεύδειν. Hesiodus quinquies correctus. Μαστιχόειν, μαστιχάειν, μαστᾶσθαι. Massare. Θῆλυς ἔρση. Θήλεια νύξ. Ἔλαφος cervus. Ψυχή vita. Λαός, multitudo. Populus.

v. 264. Πάρ' δ' Ἀχλὺς εἵσταται] Pulcrè & eruditè docuit V. Cl. Tanaquillus Faber ad Longinum ἀχλὺς hîc esse tristitiam. Quo nihil est certius. sic contrà φῶς est χαρά. Hesych. Φῶς, χαρὰ, σωτηρία. Exempla apud Sacros Scriptores & τοῖς ἔξω sæpè occurrunt. Cur verò ἐπισμυγερὴ transferunt *perusta similis?* Diaconus scilicet exponit κεκαυμένη. Sed iste homo suprà triviales Grammaticorum canones non sapit. Ἐπισμυγερὸς est miser, ærumnosus, plenus dolorum. At γαστροπαχὴς appellatur, quia fame est confecta & exhausta. Illorum enim qui fame laborant pedes tumescunt cùm alia membra macescant, & exarescant. In ἔργοις, v. 496.

Μή σε κακῇ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ
Σὺν πενίῃ, λιπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζοις.

Ne te mala hyemis difficultas opprimat cum paupertate: macilenta verò crassum pedem manu premas. Ovid. VIII. Metam. v. 807. in insigni descriptione Famis:

Auxerat articulos macies, genuúmque tumebat
Orbis, & immodico prodibant tubere tali.

Apud Ephesios lex fuit, μὴ ἐξεῖναι πατρὶ παῖδας ἀποθέσθαι ἕως ἂν λιμὸν παχυνθῇ τοῦς πόδας. *non licere patri liberos exponere donec inediâ pedes tumescant.* Plutarchus affirmat fame confectorum pedes turgescere, corporis verò reliquas partes macescere & attenuari. Hinc lux affulget Homeri loco Ὀδυσ. ρ, cujus sensum nec Veteres nec recentes Interpretes ceperunt.

Τὸν κ' εἰ μοι δοίης σταθμὸν ἀντῆρα γλάφαιρα
Σπυρίδος τ' ἴδμεν, θαλάμοι τ' ἐρίφοισι φορῆναι,
Καί κεν ἐρῶν πίνων, μεγάλῳ ἐπιγουνίδι θεῖτο.

Hunc

bus regia mandata exponentibus plausu & clamore omnia loca replebantur. Noster Poëta inferiùs vers. 278.

Τοὶ μὲν ὑπαὶ λιγυρῶν συρίγων ἴαον αὐδὴν
Ἐξ ἀπαλῶν στομάτων, περὶ δὲ σφιν ἄγνυτο ἠχώ.

Atque hi quidem canoris tibiis emittebant cantum & tenero ore, circúmque ipsos frangebatur echo, id est, resonabat. Vers. 347.

Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔπειθ' ὑπαντιάσαντες ἀκόλουθον
Ὀξέα χρεμέτισαν, περὶ δὲ σφιν ἄγνυτο ἠχώ.

Horum equi deinde obviam sibi mutuò facti, acutùm hinnivere, circáque ipsos frangebatur echo. Virgilius:

Et cantu querulæ rumpent arbusta cicadæ.

Juvenal. *Assiduo rupta lectore columnæ.* Nec aliter intelligendus ejusdem Poëtæ locus Sat. VIII. v. 85.

Gloria quantalibet quid erit, si gloria tantùm est?
Curritur ad vocem jucundam, & carmen amicæ
Thebaïdos, lætam fecit cùm Statius urbem,
Promisítque diem: tanta dulcedine capros
Afficit ille animos, tantáque libidine vulgi
Auditur. sed cùm fregit subsellia versu
Esurit, intactam Paridi nisi vendat Agavem.

In quo loco exponendo principes ingeniorum Josephus Scaliger & Isaacus Casaubonus mirè tricantur. Ille in Ausonianis lectionibus vult Statium Poëtam post incredibilem totius urbis exspectationem tandem in agone Capitolino Thebaïdem suam recitasse, sed non placuisse, & contra eum alios coronatos. Hoc falsè significare Juvenalem dicentem: *sed cùm fregit subsellia versu*, nimirum Poëtam recitantem non stetisse, sed excidisse, hoc est, non placuisse. In diversum planè iit Casaubonus in animadversionibus in Suetonium, qui frangere subsellia interpretatur vehementissimè placuisse, sic ut Κρότῳ, *Euge*, *Sophos* acclamantium quasi subsellia frangerentur. Fundum hujus sententiæ producit Sidonium Apollinarem V, ep. 70. *Hunc olim perorantem, & rhetorica subsellia plausibili oratione frangentem, socer eloquens ultrò in familiam patriciam adscivit.* Sed uterque nihil aliud significat quàm simplicem recitationem, quod & postea ipse Casaubonus fatetur. Frangere subsellia versu eadem ratione dicitur, ut rumpere legendo columnas, cantu arbusta, Olympum. Martianus Capella: *Nam absque his qui perturbantes pectora sensúsque cunctorum cognoscentium queque perfregere subsellia.* Non nego tamen etiam de Κρότῳ & acclamationibus auditorum hoc loquendi genus posse usurpari. Sidon. lib. IX, ep. 19. *Dignum omnino, quem plausibilibus Roma foveret ulnis, quóque recitante crepitantis Athenæi subsellia curvata quaterentur.*

v. 204. Ἐν δ' ἀγορῇ, περὶ δ' ὅλβῳ ἀπειρέσιῳ ἐστεφάνωτο
Ἀθηναίων ἐν ἀγῶνι· θραὶ δ' ἐξήχον ἀοιδῆς] Hi versus nec rectè sunt expositi, & prava distinctione corrupti. Ad quod enim referas

referas εἰν ἀγῶνι non est. Sed leviter distinctione mutatâ omnis λύπη tolletur.

Ἐν δ' ἀγορὴ, ἔνθ' δ' ὅλβῳ ἀπείρονι ἐστεφάνωτο
Ἀθανάτων· εἰν ἀγῶνι θεαὶ δ' ἐξοχον ἀοιδῆς.

Ibi erat cœtus, qui cinctus erat ingentibus opibus Deorum. In certamine Deæ verò incipiebant cantare. Ἀγορὴ hîc est concio, cœtus Deorum, qui Apollinem & Musas audiebant canentes. Posset & πλείν πυγμὴ poni post ἐστεφάνωτο. Sed priorem distinctionem probo.

v. 208. Πανίφθου κασσιτέροιο] Interp. *stanno liquefacto.* Sed πάνιφθος κασσίτερος est idem ἄπιφθος κασσίτερος, stannum benè excoctum, purgatum, optimum. ἄπιφθος χρυσὸς Herodoto est purissimum, *aurum ad obrussam*, ut loquitur Suetonius, lib. I. cap. 50. ubi ἀπίφθῳ χρυσῷ opponit χρυσὸν λευκὸν, *album aurum.* Ubi aurum λευκὸν est aurum cui multùm argenti est admixtum, quod propterea dicitur *pallere*, ut apud Catullum, *furore expalluit auri.* Hinc Augustinus sermone de commate Psalmi L. *Quoniam iniquitatem meam ego agnosco. Quid volui? aurum pallorem terræ? argentum livorem terræ? honorem temporis fumum.* Theodoretus: Ἀμαγωνὰ χρυσὸν δόκιμόν τε καὶ ἄπιφθον. *Dignoscere aurum probatum & excoctum.* Ubi perperam vir doctus in Analectis emendat ἄπιφθον. Φρύγιον ἄπιφθον eidem *argentum pustulatum.* Pollux lib. VII. ἄπιφθος χρυσὸς ἀκελεύστος, ἀκήρατος, εἰλικρινὴς, ἀκεραίφυτος.

v. 224. Ἀμφὶ δὲ οἱ κίστις θέε] Quàm malè Interpretes: *circum ipsum autem pera ferebatur.* Hæc nemo, nisi Græcè intelligat, assequetur quid sibi velint. Sensus est, ipsum caput erat sacco inclusum, sive perâ. Κίστις est πήρα, κιστοτός. Callimachus:

Εἰ δ' ἐπιθύσῃ πάντα ἐμὴ κίστις.

Sic dicta quòd in illam reponatur βόσις, id est τροφὴ, si magni Etymologici auctori credimus, qui & hunc Hesiodi locum benè exponit: ἐβάστασεν εἰς δικλαῖ τινὶ ἀγροίῳ τὴν κεφαλὴν ὁ Γοργίας ὁ Πεισάνδρου. Vide & Apollodor. Bibliothec. lib. II. Κίστις est, quæ aliter dici κίστη & κοίτη, cista, in qua facientes iter panem circumferebant & obsonia. Vide Pollucem X. 23. Hesychium in κοίτη, & Etymologicum Magnum in κοῖτις. Latinis propriè dicitur *sportula.* Menander in Dyscolo apud Athen. Δειπνοσοφ. IV.

——— Ὡς θύουσι δ' αἱ τοιχώρυχοι
Κίστας φέρουσαι, τάμνοι' οὐχὶ τῶν θεῶν
Ἕνεκ' ἀλλ' ἑαυτῶν.

——— *Ut sacrificant parietum perfossores*
Cistas ferentes & serias non Deorum
Causa, sed sui.

Ubi malè Casaubonus reponendum putat κίστας, quamvis & ipse post in addendis repudiaverit hanc emendationem. Pessimè verò Dalecampius vertit *lectos.*

v. 229. Πεισὴς Δαναΐδης ἐπλάσατο] Interpretes cùm hæc, & paullò præce-

præcedentia ita vertunt: *Ipse autem properanti & formidanti similis Perseus Danaides extendebatur*, ipsi nescierunt quid dicerent. τιταίνειν & τιταίνεσθαι interdum est currere, festinare, fugere. Hesych. τιταίνειν, σπεύδειν. τιταινόμενος, τρέχων. Et sic hoc loco accipiendum.

v. 231. Ἐπὶ χλωροῦ ἀδάμαντος βαινουσέων] Exponitur: *In viridi adamante euntibus*. Virides adamantes quis vidit? χλωρὸς Græcis non solùm est viridis, sed etiam ὠχρὸς pallidus. Inferiùs v. 264. Ἀχλὺς χλωρὴ, tristitia pallida. Theophrastus carbunculos dixit χλωροειδεστέρους, hoc est, pallidiores. Galenus in multis locis notavit apud Hippocratem χλωρὸν frequenter poni pro ὠχρῷ. Sicuti contrà ea apud Virgil. Eclog. VI. *pallentes herbæ* pro viridibus. Notandum verò loquendi genus exquisitum ἐπὶ χλωροῦ ἀδάμαντος βαίνειν, *in pallido adamante venire*, pro ornatum adamantibus, ut apud Pindarum ἵπποι ἐν πτεροῖς, *equi in alis* pro alatis. Ennius: *levésque sequuntur in hastis*, hoc est, hastati. Virg. V. Æn.

——— *occurrit Acestes*
Horridus in jaculis & pelle Lybistidos ursæ.

Jaculis instructus, & indutus pelle ursina. Flor. I. 1. *Juventus divisa per tribus in equis & armis ad subita belli excubaret*. Hoc est, equis instructa & armis.

v. 235. Ἐχάρασσαν ὀδόντας] Propriè acuebant dentes, ut in ἔργοις v. 573. ἅρπας χαρασσέμεν falces acuere. Sed hoc loco est frendebant dentibus, quod frendentium dentes collidantur, sicut ferrum cùm acuitur ducitur in cote.

v. 260. Προφερής τ' ἦν πρεσβυτάτη τε] Hunc versum nullus dubito quin respexerit Aristarchus, qui in glossa antiqua ad istum in Theogonia versum: Καλλιόπη μὲν προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων interpretatur προφερέστατον, πρεσβύτατον. Quasi ἐκ παραλλήλου essent posita προφερὴς & πρεσβυτάτη. Viri quidem doctissimi existimant Aristarchum ad versum 578 in ἔργοις. Ἠώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ προφέρει τε καὶ ἔργου. Sed hæc nihil faciunt ad significationem προφερέστατος pro πρεσβύτατος. Ipsum verò Aristarchum errasse hic ipse locus, qui, cùm illa scriberet, ejus animo obversabatur, vincit. προφερὴς enim est excellens, præstans. προφερὴς τῶν ἄλλων præ aliis excellens. Concisè dicitur pro ἐκ aut περὶ τῶν ἄλλων, ut δία γυναικῶν, *nigræ lanarum*, apud Plinium & mille talia. Hæc non monerem, nisi intellexissem οὐ τυχόντας hic impegisse.

CA-

CAPUT XIX.

Ἀχλύς. Γυνοπαχής. Fame laborantium pedes tumescunt. Homeri locus insignis expositus. Mos nuptialis Græcorum. Παίζειν. Ludere. Ὑπὸ φορμίγγων. Hesiodo lux. Βάθυ λήϊον. Πέπλα aristæ. Versus suppositititius indicatus. Ἐφίεσθαι, ἐπόχειν ἵππους. Ἄκεστον ἄεθλον. Ἀγών. Hesiodus emendatus. Gestatio. Jus. Θέα. Ἕλαιον, ἀρώματα pro foris ubi venduntur. Λαοί. Αἰών. Πολεμίζειν. Σπεύδειν. Hesiodus quinquies correctus. Μασχόειν, μασχάειν, μασᾶσθαι. Massare. Θῆλυς ἐέρση. Θήλεια νύξ. Ἡ ἔλαφος cervus. Ψυχὴ vita. Λαὸς, multitudo. Populus.

v. 264. Πᾶς δ' Ἀχλὺς ἐστήκει] Pulcrè & eruditè docuit V. Cl. Tanaquillus Faber ad Longinum ἀχλὺς hîc esse tristitiam. Quo nihil est certius. sic contrà φῶς est χαρά. Hesych. Φῶς, χαρὰ, εὐπραξία. Exempla apud Sacros Scriptores & τοὺς ἔξω sæpè occurrunt. Cur verò ἐπεσμυγμένη transferunt *perusta similis?* Diaconus scilicet exponit κεκαυμένη. Sed iste homo suprà triviales Grammaticorum canones non sapit. Ἐπεσμυγμένος est miser, ærumnosus, plenus dolorum. At γυνοπαχὴς appellatur, quia fame est confecta & exhausta. Illorum enim qui fame laborant pedes tumescunt cùm alia membra macescant, & exarescant. In ἔργοις, v. 496.

Μή σε κακῇ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμείρῃ
Σὺν πενίῃ, λιπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζοις.

Ne te mala hyemis difficultas opprimat cum paupertate: macilenta verò crassum pedem manu premas. Ovid. VIII. Metam. v. 807. in insigni descriptione Famis:

Auxerat articulos macies, genuúmque tumebat
Orbis, & immodico prodibant tubere tali.

Apud Ephesios lex fuit, μὴ ἐξεῖναι πατρὶ παῖδας ἀπθίους ἕως ἂν λιμὸν παχυνθῇ τοὺς πόδας. *non licere patri liberos exponere donec inediâ pedes tumescant.* Plutarchus affirmat fame confectorum pedes turgescere, corporis verò reliquas partes macescere & attenuari. Hinc lux affulget Homeri loco Ὀδυσ. ε, cujus sensum nec Veteres nec recentes Interpretes ceperunt.

Τὸν κ' εἴ μοι δείης κεθμὸν ἀντῆρα θήκας
Σκηκόρον τ' ἔιδωρ, θαλλόν τ' ἐλίφοισι φορῆναι,
Καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλῳ ἐπιγυιάδα θεῖτο.

Hunc

Hunc si mihi dares stabulorum custodem esse, & caularum curatorem, ut frondes hædis apportaret, Ille saltem serum bibens crassum genu faceret. Hoc est, ita curarem, ut fame & macie confectus desisteret pererrare alienas urbes & domos, hominibúsque mendicando negotium facessere: non plus cibi iste benè habitus mendicus caperet, quàm ad famem extremam expellendam satis esset, ne corpus faceret, cui nunc mendicando servit. Ulyssem fuisse benè habitum liquet inferiùs ex Odyss. φ, ubi Penelope ad Eurymachum procum, qui nolebat Ulyssem tractare arcum à Penelope propositum, illum hospitem ait esse μέγαν καὶ εὐπηγῆ,

Οὗτος δὲ ξεῖνος μάλα μὲν μέγας ἠδ' εὐπηγής.

Iste hospes valdè magnus est & validus. Scio Eustathium, Budæum, alios omitto, de hoc loco sentire aliter velléque μεγάλην ἐπιγουνίδα θοῖτο esse, *corpulentus fieret.* In hanc rem producunt ex sequente libro:

Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

quale ex pannoso hoc habitu senex femur ostendit. Quod enim hîc ἐπιγουνίδα dixit, paullò antè appellavit μηροὺς καλούς τε μεγάλους τε. Sed hîc de femore loquitur, quod crassum & robustum est εὐεξίας argumentum. Ibi verò de genu, cujus tumor est famis & maciei indicium. Ovidius: *genuúmque tumebat orbis.* Ἐπιγουνὶς est vox πολύσημος. Cic. in Arato vertit genu. Sic capiendum in priore loco. Aristarchus verò exponit partem supra genu, τὸ ἐπάνω τοῦ γόνατος femur nimirum, ut posteriore loco accipitur. Constat autem etiam ex hoc versu οἵην ἐπιγουνίδα φαίνει Ulyssem corpulentum fuisse & validum. Cui bono igitur plus corporis fecisset? Deinde serum non videtur multùm posse conferre ad εὐσαρκίαν. Minatur potiùs se seri potu illum redacturum ad maciem, ut cum corpore deponat istam ferociam & impudentiam, ac desinat ὑπερμαζᾶν.

v. 273. Εὐσσώτρου ἐπ' ἀπήνης] Nimirum, ex more Græcorum, qui sponsas sellis insidentes in currus imponebant, quibus ex parentum ædibus in mariti vehebantur. Vide Lucian. in Lapithis. Suid. in Ζεῦγος.

v. 277. Χοροὶ παίζοντες] *Saltantes.* Homer. Ὀδυσσ. ψ, 147.

Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περίστονα σχίζετο ποσσὶν
Ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.

Horum autem magna domus strepebat pedibus virorum saltantium, & ornatarum fœminarum. Sic & *ludere* Latinis. Virgil. Eclog. 6.

Tum verò in numerum Faunósque ferásque videres
Ludere.

Horat. III, 15.

Maturo propior desine funeri
Inter ludere virgines.

Ibidem: *Illam coget amor Nothi*
Lasciva similem ludere capreæ.

Et

Et lib. II, carm. 12.

——— Nec dare brachia
Ludentem nitidis virginibus.

hoc est choreas ducentem inter virgines. In saltationibus Veterum major brachiorum quàm pedum movendorum ratio habebatur. Ovid.

Si vox est, canta: si mollia brachia, salta.

Antiquus ineditus Interpres Horatii, qui penes me est, ad locum illum, ex lib. II. carm. ult. notat, *dare brachia est saltare gestu brachiorum. Exprimit autem habitum mulierum, qua brachiis extensis solent saltare.* Vide quæ nuper docuit Vir eruditissimus Franciscus Vavassor in libro omnibus Gratiis & Veneribus condito de ludicra dictione. Ab hac significatione τοῦ *ludere*, manavit etiam *ludius*, hoc est, ὀρχηστὴς, χορευτὴς, saltator, histrio. Prudent.

Saltat Tonantem tauricorum ludius.

Et *ludi* & *ludicra* primò dicta sunt spectacula, quæ ludii, ὀρχηστὰι ediderunt, deinde ad alia translata spectacula, in quibus nullæ saltationes.

v. 280. Ὑπὸ φορμίγγων] Est *ad cytharam.* Horat. *ad cytharam cessatum ducere curas.* Lucian. lib. περὶ ὀρχήσεως· διδάσκουσα πολλὰ τῶν παλαιῶν ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. *Multos discens antiquos ritus ad cantum tibiæ & ad cymbala.* Noster versu sequente: κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, *comessabantur ad fistulam.* & v. 283. ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἕκαστος πρόσθ' ἔκιον. Quæ non ceperunt Interpretes, qui vertunt: *ante tibicinem autem singuli præcedebant.* Imò: *sub tibicine singuli procedebant.* Quilibet habebat tibicinem qui præcedebat tibiâ canens, ad cujus cantum ludebat & saltabat.

v. 288. Βαθὺ λήϊον] Est magnus ager segetibus consitus. Homer. Iliad. β, v. 147.

Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών.

Velut cùm spirabit Xephyrus in magnum agrum segete refertum irruens. Ibi malè Interpretes: *altam segetem*, ut hîc: *profundam segetem.* Ubi optimè antiqua scholia, quæ Didymo tribuuntur: βαθὺ λήϊον εὔφορον, σπεφόρον χωρίον. Diaconus verò & Scholiastes Theocriti χωράφιον exponunt. Sed tamen Latinis etiam Poëtis *seges* est ager consitus segete. Virg. I. Georg. *Quid faciat lætas segetes, quo sydere terram Vertere, Mæcenas.* Ubi Servius: *id est, quæ res terras pin- es efficiat. Segetem enim modo pro terra posuit.* Sic alibi: *Horrescit strictis seges ensibus.* Idem Poëta Eclog. I.

Impius hæc tam culta novalia miles habebit?
Barbarus has segetes?

hoc est, hos agros cultos. Tibull. lib. I. el. 10.

Non seges est infrà, non vinea culta, sed audax
Cerberus & stygia navita puppis aqua.

v. 289.

v. 289. Κυρωνιόεντα πέτηλα] Reddunt: *rostrata folia*. Quis vidit folia aristarum spicis gravida, & quidem rostrata? Est fœdissimus error. Quem corrigere potuissent ex Græcis magistris, qui hîc docent Hesiodum abuti vocabulo πέτηλα, & uti pro στάχυες, καλάμαι, culmi, aristæ. Sic in Veteri epigrammate καλλιπέτηλον λήϊον, est ager refertus læta segete, gravidus aristis. Φύλλα quoque hac notione leguntur apud Herodotum L. 1. c. 193. de Babylonis agro: Τὰ δὲ φύλλα αὐτόθι, τῶν τε πυρῶν, καὶ τῶν κριθέων τὸ πλάτος γίνεται τεσσάρων εὐπετέων δακτύλων. *Quaternûm autem digitorum maximorum latitudo est tritici atque hordei aristis*. Legendum verò est κορυνιόεντα, ex antiquis libris & editionibus. Quod est, fastigata, capitata, à κορύνη, *virga capitata*. Phavorinus: Κορύνη πᾶσα ῥάβδος κεφαλαιωτὴ παρὰ τὴν κάραν λέγεται. Johannes Diaconus hoc loco exponit, ῥαβδώδη καὶ δι' εὐκαρπίαν εὔοσκα. Κορύνη γὰρ ἡ ῥάβδος. Idem est κορυνώδης. Theophrastus asparagum κορυνώδη dixit, quod Plinius vertit *fastigatum*. Hesych. simpliciter exponit ramosus: Κορυνῶδες, ὀζῶδες. & Κορύνησις, βλάστησις. Sic quidem veteres Grammatici. Sed alii scribunt κορυνιόεντα, ut notat Diaconus, hoc est, fastigata, acuminata. Latinè possis dicere *spicatas aristas*. Dracontius in Hexaëmero 409.

Ventus alit fluctus, & ventus spicat aristas.

Virgil. I. Georg.

Ferróque faces inspicat acuto.

ubi Servium vide. Si itaque sic scribas, est κορυνιόεις à κορύνα, ut & κορυνώδης clavæ instar se fastigans. Sic asparagum dixit κορυνώδη Theophrastus, quod Plinius vertit *fastigatus*. Κορύνη est clava. Κορυνιόεντα Diaconus exponit ῥαβδώδη, καὶ δι' εὐκαρπίαν εὔοσκα. Κορύνη γὰρ ἡ ῥάβδος. Vide Phavorinum in κορύνη & κορυνώδης. Diaconus affert etiam interpretationem lectionis, quæ nunc in editis conspicitur, & exponit κυρωνιόεντα μέλανα, unde patet à multis seculis hujus vocis scripturam fuisse ambiguam. Cur aristæ nigræ dici possint ego sanè non video. Κορωνιόεις potest quidem nigrum significare, à κορωνέως, quæ est ficus nigri coloris, ut Scholiastes Aristophanis docuit, sed hîc locum non habet. Flavæ enim sunt aristæ non nigræ. Quamvis Diaconus dicat alias aristas esse albas, alias flavas, alias nigras. Sed nigras aristas, nisi injuriâ cœli vitiatas, nemo vidit. Κορωνιόεντα retinent MSS. & edit. antiquæ, ídque est à κορώνη. Quod inter alia notat quoque omne curvum, inflexum, ut solent flecti aristæ cùm maturuerunt, grandia ferentes grana. Versu sequente Δημήτερος ἀκτήν. vertendum Cereris donum, ut aliquoties in ἔργοις. quia frugum usum prima docuit Ceres. Antea glandibus vescebantur.

v. 291. Ἔπιτελον ἀλωήν] MS. meus, cum Palatinis, edit. Trincavellii ἔπιτνον, quod rectè exponunt ἐξέτεινον ἐπὶ τὴν ἄλω, hoc est extenderunt in area demessas aristas, sive manipulos ut rectiùs exarescerunt: Hesych. πιτνεῖ, ἐκπίπτει, ἐκτείνει. Qui verò retinere vulgatam

gatam lectionem malunt, exponunt, arcam, seu horreum impleat, ut Theocritus Idyll. VII, v. 34.

——— *Μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ*
Ἡ δαίμων ἔυκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
——— *Nam ipsis valdè pingui mensurâ*
Dea bono frumento implevit horreum.

v. 296. *Παρὰ δέ σφιν ὄρχος χρύσεος ἦν*] Ὄρχος non est vitis, ut Interpretes existimant, sed vitium ordo. Inscriptio vetus Herodis:

Μήδε τις ἡμερίδων ὄρχος, ἢ ἐνάλσεα δένδρα.
Ne quis vitium ordines aut nemus.

Vid. Scholiast. Theocrit. ad Idyll. I, 47. qui videtur hunc locum respicere.

v. 299. *Τῷ γε μὲν οὖν*] Iste versus irreptitius est. Nemo dubitabit qui hunc locum non negligenter leget, quod miror viros doctos non observasse. Quid enim faciat tibicen & ludentes inter agricolarum & vindemiatorum opus? Ne dicam ineptè eum interseri descriptioni aurei illius ordinis vitium, quæ hoc versu interrumpitur. Conflatus est ex versu 282, & vers. 283. Nec agnoscitur à Diacono & Tzetze. Si auctori hujus carminis sua debet restitui integritas, delendus est hic supposititius versus & tollendus.

v. 308. *Ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους*] *Immittebant veloces equos*, hoc est, *incitabant laxatis frenis.* sic & Latinis *immittere.* Sergius Galba ad Cic. in X. ad Famil. *Repente equum immisi ad eam legionem tironum quæ veniebat ex castris.* Vide Gronovium ad Senecæ III. de Ira. Pro *ἐφίεσαν ἵππους* inferiùs dixit *ἐπίσχειν ἵππους*, v. 550. Ovid. I. Metam. 280.

Fluminibus vestris totas immittite habenas.

Ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους. nobis immittitis veloces equos. ubi Interpretes: *contra nos tenetis equos.* *Ἐπίσχειν* & *ἐπέχειν* dicuntur ii qui in hostem movent. Herodot. *ἐπέχειν ἐπὶ Λακεδαιμονίους* movere in Lacedæmonios.

v. 309. *Ἐπικρατέοντα πέτοντο ἅρματα*] Interpretes: *subsultantes volabant currus.* *Ἐπικρατεῖν* esse subsultare *πῦ κεῖται*; legendum: *ἐπικρατέοντα.*

v. 311. *Ἄκριτον εἶχον ἆθλον*] *Indefinitum certamen* Interpretes transtulerunt, quod quale sit, Latinus civis non intelligit, cui esset anceps certamen, dubium, cùm adhuc certant & quis victoriam reportaturus sit in incerto est. Cui opponitur *decretum prælium.* Cic. X. ad Fam. ep. 10. *Quamobrem quamquam in uno prælio omnis fortuna reipublicæ disceptat, quod quidem cùm hæc legeres, jam decretum arbitrabar fore.* finitum, peractum, ut liqueat penes quem sit victoria. Sic & *res judicata* apud eumdem II. ad Att. 12. *Tota res etiamnum fluctuat, quæ si decesserit, magis erunt judicata quæ scribam.* certa, sicut post sententiam latam à judicibus apparet uter litigatorum vicerit.

v. 312. *Ἐντὸς ἀγῶνος*] In *stadio, circo.* non: *intra agonem*, quod

in versionibus extat sine sensu. Ἀγὼν est locus certaminis, stadium, hippodromus. Hesych. ἀγὼν ὀξύτονον, στάδιον, ἄθροισμα. Idem, ἀγὼν ὁ τόπος, ἔνθα ἀθροίζονται οἱ ἀγωνισταί. Antiquorum scholiorum auctor ad vers. 91. in Theogon. Ἀγὼν λέγεται τριχῶς· αὐτὸ τὸ χωρίον, ὁ ἐν αὐτῷ ὄχλος, καὶ ξυναμφότερον, ὥσπερ καὶ πόλις. vide & Porphyrii Quæstionum in Homerum vicesimam primam. Equidem pro hominibus, qui conveniunt, & generaliter pro concione, & cœtu sæpiùs capitur. Pindarus Isthmionicon 10: Ἐς ὑπερβόρεον ἀγῶνα, *Ad Hyperboreum cœtum*. Hesiod. Theog. v. 91.

Ἐρχόμενον δ' ἀν' ἀγῶνα θεὸν ὡς ἱλάσκονται.

Venientem in concionem tamquam Deum venerantur. Sic hunc versum legi in antiquis libris scholiorum auctor annotavit. quæ lectio vulgatæ præferenda. In concionibus enim, ludis, spectaculis præcipuè magno honore Reges & Principes afficiebantur, quod vel ex unius Suetonii lectione nemini potest esse ignotum. Non insolens verò Græcis & Latinis res, quæ in aliquo loco geruntur, ponere pro ipsis locis, in quibus aguntur. Δρόμος, cursus, & locus ubi curritur, stadium. Phavorinus: Δρόμοις τοῖς γυμνασίοις. ὅτι δρόμοι τόποι τινὲς ἦσαν, ὅπου ἔτρεχον οἱ νέοι. *Gestatio* locus ubi gestabantur lecticâ: *Ambulatio*, ubi ambulationibus vacabant, sic & Belgis *een wandeling*. Jus pro loco ubi jus dicitur. Titulus XI. lib. X. Π. *de interrogationibus in jure faciendis*. est ἐν βήματι pro tribunali, ut rectè Græcos interpretatos esse observavit Princeps Jurisconsultorum Cujacius. Hinc *in jus vocare* est ad tribunal. Θέα spectandi locus. θέαν καταλαμβάνειν apud Lucianum, Synesium, & alios est spectandi locum occupare. Λέσχαι loca in quibus confabulandi causâ conveniebant, ut suprà vidimus. Οἶνος, ἔλαιον, χύτραι, ὄψον, vinum, oleum, ollæ, obsonium, pro foris & tabernis in quibus vinum, oleum, ollæ, obsonia venduntur. Βιβλιοθῆκαι tabernæ librariæ, ubi libri venduntur. Eupolis: περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα, καὶ τὰ κρόμμυα, καὶ τὸν λιβανωτὸν καὶ εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, καὶ περὶ τὰ γέλγη. *Abiit in allium, & cepas, thus, tum & aromata, & omnis generis merces*. hoc est, in loca ubi hæ merces venduntur. Ὄρνις pro ὀρνεοπωλεῖον forum ubi aves vendunt. Aristoph. Avibus: ἢ δεινὰ καὶ δέδρακεν ἐκ τῶν ὀρνέων. *Indignis nos afficis malis, qui est ex avibus*, hoc est, foro, in quo aves veneunt. Sic & ἰχθὺς pro ἰχθυοπωλείῳ. Aristoph. in vespis: διεκερμάτιζέ μ' ἂν τοῖς ἰχθύσι *in minutos me concidit nummulos in piscibus*, hoc est, *in foro piscatorio*. Sic δεῖγμα specimen rerum venalium, & forum ubi proponebatur.

v. 330. Μέγα φέρτατε λαῶν] Latinè redditur vulgò: *præstantissime populorum*. Sed hoccine de uno homine dici potest? Verte: *fortissime mortalium*. Hesych: Λαοὶ, ὄχλοι, δῆμοι. δύνανται δὲ οὕτως εἰρῆσθαι ἄνθρωποι διὰ τὸ εἶναι λάλιοι, ἔνθεν καὶ μέροπες ἀπὸ τοῦ μεμερισμένην ἔχειν τὴν ὄπα ὅ ἐστι φωνήν.

v. 331. Γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς] Interpp. *dulci ævo spoliaris*. Cur non

non: *dulci vitâ?* Hesych. αἰὼν ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων, ὁ τῆς ζωῆς χρόνος, res trita.

v. 340. Ἐσυμβόας] Non viderunt quò pertineat ἐσυμβόας, qui vertunt *certatim*. Referendum ad ἐβήσατο. Ἐς δίφρον ἐβήσατο ἐσυμβόας. *In currum insiliit celeriter.* Ibidem δόγνης ὁ est generosus, ut millies monuerunt veteres Magistri. Sed surdis auribus prætermiserunt Interpretes.

v. 358. Σωωσόμεθα πολεμίζειν] Πολεμίζειν non est bellare, bellum gerere, sed pugnare, dimicare. ut πόλεμος & Latinis *bellum* frequentissimè pro prælio. Sallust. *In eo bello trecenti milites desiderati sunt.*

v. 364. Παντὶ μόρῳ ἀτύδων] *Omnibus viribus nitens, incumbens.* Interpretes ut solent: *totis animis festinans.* Hesych. ἀτύδων, ἀτυδάζων, ἐνεργῶν. In ἔργοις· Ἀτύδων δρόμῳ, φυτεύων, οἴκου εὖ θέλων. incumbere arationi, plantationi, rei familiaris curæ. Ibidem ἀτύδων εἰς ἄφενος divitiis quærendis operam dare. Ælianus II. Var. Hist. 6. Καὶ ἄλλους δὲ ἔτι ἀδὴ ἀθροιλεῖν τῶν νεανίσκων, ὃς μάλιστα ἤδη πρὸς τὸν τοιοῦτον πρᾶξιν διεμπάτους. *Alios etiam adolescentes in societatem adscisscere studuit, quos ad ejusmodi facinus promptissimos sciebat.* Sic sæpissimè apud hunc Scriptorem, & alios. Nihil tritius.

v. 372. Ἡνίοχος δ' ἔπαλλε] Benè Palatinus codex, ἔμπαλλε, hoc est πάλλειν, ἐπαλλήσιάζον. Sic & Homerus Iliad. β. vide Suidam. probavit etiam Commelinus.

v. 380. Πᾶσαν δὲ Μυρμιδόνων τε πόλιν] Est Thessalia. Velleius Paterculus: *Acer belli juvenis, natione Thesprotius, cum magna civium manu eam regionem armis occuparit, quæ nunc ab ejus nomine Thessalia appellatur, ante Myrmidonum vocitata civitas.*

v. 389. Ἀφορῆς δὲ τόν γε μαστιχόωντα λείβεται] Μαστιχόειν & μασιχάειν, quod apud unum Hesychium in μασσαλίζειν legitur & exponitur σφοδρῶς μασᾶσθαι, est paragogicum τοῦ μασᾶσθαι, μασᾶσθαι, id est, edere, mandere, manducare, frendere. Gloss. *pappat* μασᾶται. A quo μάσημα, id est, mansum, cibus. Latini sequiores dixerunt pro eodem *massare*; quod extat apud Theodorum Priscianum lib. I, c. 8. lib. II, c. 29. Unde liquet μασιχᾶν notare actionem eam, qua animalia collisu dentium & conventu maxillarum res objectas comprehensasque antequam deglutiant, commolunt & incidunt. Sic de isto loco Vir summus Thomas Reinesius, in litteris nuperiùs ad me datis, rectissimè & eruditissimè censuit. Hinc & μάστιξ cibus. Homerus Iliad. I. v. 324. μάστακ' ἐπεὶ κολάσῃσι. *Escam postquam invenerit.* Vide ibi Eustath. p. 655.

v. 395. Θῆλυς ἔρση] Diacono θῆλυς est ἁπαλὴ tener ros, quem sequuntur Interpretes, qui interpretantur, *mollis*, alii ineptiùs: *fœmineus.* Verùm θῆλυς ἔρση est ros herbas vegetans. Hesych. Θῆλυς ἔρση ἡ τὰ φυτὰ θάλλειν ποιοῦσα, δρόσος, καὶ θρεπτική. Probat Etymologici Magni auctor, præfatus τὸ θῆλυς dici pro θηλὴ, ut vice versa κορὴ pro

κηρὸς apud Callim. θηλὴ autem esse à θῶ quod propriè est τρέφω, quia mammarum lacte infantes nutriuntur. Ἔστι, inquit, θῶ ῥῆμα δηλοῦν τὸ τρέφω, ἐξ ὃ μέλλων θήσω. Ὅμηρος· γυναῖκα τε θήσεται μαζοῦ· αὐτὰρ ἔπειτα ἐθήλασεν. Ἐκ δὲ θήσω ἂν γίνεται ῥημαλικὸν ὄνομα θηλή. καὶ τροπῇ θῆλυς, οἷς κηρὸς κηρός. At Eustathius ad Ὀδυσσ. ι, ubi hoc ipsum exponit θῆλυς ἱέρη, θῆλυς ait significare θρεπτικὸν per translationem à fœminis ductam, quia fœmellæ in omni animalium genere alant pullos suos & infantes, non masculi. Dici autem θῆλυς pro θηλεῖα. Θῆλυς, ait, ἡ θρεπτικὴ τῶν φυτῶν καὶ μεταφορᾷ τῶν ζώων, καὶ οἷς τὰ θήλεα θρεπτικά εἰσι τῶν νεογνῶν μᾶλλον ἤπερ τὰ ἄρρενα. ποιητικῶς δὲ εἶπε τὸ θῆλυς ὁμοίως τῷ πτελεὼ ἀφ' ὑγρῶ πεῖστον καὶ τὸ θῆλυ τῶ μέλαινα· καὶ τὸ θῆλυς αὐτρμή. Quod verum est. θῆλυς ponitur pro θήλεια. Eadem ratione & apud Sophoclem θῆλεια dicitur. hoc est ὑπερμβρεῖς καὶ ποιοῦσα θάλλειν, ut veteres Grammatici monent. Priorem tamen etymologiam probat Plato in Cratylo, p. 284. edit. Francofurt. Wechelianæ: Τὸ δὲ θῆλυ λέγει τὴν θηλῆς τῶ φαίνεται ἐπιτομῇ. ἡ δὲ θηλὴ ἔοικε γε, ὦ Ἑρμόγενες, ὅτι τεθηλέναι ποιεῖ, ὥσπερ δρόσος, &c. Θῆλυ est fœmina λέγει τὴν θηλῆς, id papilla dicitur. Θηλὴ autem, Hermogenes, videtur dici, quia germinare facit, quasi ea quæ irrigantur. Hanc vim & ros & nox habet. Virg. II. Georg.

Et quantùm longis carpent armenta diebus;
Exigua tantùm gelidus ros nocte reponet.

Theophrast. VIII. hist. Plant. 6. Ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Βαβυλῶνι, καὶ Βάκτροις, ὅπου μὴ ὕεται ἡ χώρα, ἢ σπανίως, αἱ δρόσοι τὸ ὅλον ἀναπτέφυσιν, ὅπερ καὶ αἱ περὶ Κυρήνην καὶ Ἑσπερίδας τόποι. *In Ægypto, Babylonia ac Bactriana, ubi rarò aut nunquam pluit, rore omnia convalescunt, sicut & apud Cyrenenses & Hesperidas.* Igitur θῆλυς ἱέρη est vim habens vegetandi, & fovendi fata, arbores, plantas, ut convalescant.

v. 397. Τῆμος δὲ κέγχροιο σφεγγλῶχες πλέθουσι] Lege: Ἦμος δὲ κέγχροιο σφεγγλῶχες πλέθουσι. *Quando & milio aristæ surgunt.* Res liquida est.

v. 400. Δῶρ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος] Veteres Grammatici hoc loco tradunt dona Bacchi ἄχθος appellari, propter labores & molestias, quæ exhauriendæ hominibus in serendis & colendis vitibus. Sed verius existimo ἄχθος ea dici propter dolores & mala, quæ creat vinum si immodicè bibatur. Homerus Ὀδυσσ. φ.

Οἶνός σε τρώει μειλιχόης, ὅστις καὶ ἄλλους
Βλάπτει, ὃς ἂν μιν χαμαδὶς ἕλῃ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ.

Vinum te sauciat dulce, quod & aliis nocet, quicumque eo copiosè utitur, & immoderatè bibit. Vide & quæ sequuntur, si tanti est.

v. 402. Κεραδίνης ἐλάφοιο] Non cervam, sed cervum hoc loco & versu sequente 407. intelligi nullus dubito. Græci enim tam Philosophi quàm Poëtæ ἡ ἔλαφος dixerunt de cervo & cerva, ut olim docuit vir incomparabilis ad Solinum. Callimachus hymno in Dianam v. 99.

Εὕρης

Εὗρες ἐπὶ σφομολῆς ὄρεος τοῦ Παῤῥασίοιο
Σκαιρούσας ἐλάφους.

Reperiebas in cacumine montis Parrhasii Salientes cervos. Cervos fuisse non cervas vers. 102. ostendit:

Κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός.

Cornuum verò aurum elucebat. Ad quem versum vide Spanhemium incomparabilem. Inveniri autem cornutas etiam cervas, præter illa quæ ibi Vir magnus notavit, ostendit cerva cornuta capta in Chersoneso Cimbrica, ante annos circiter triginta, à Duce Holsatiæ, quam eleganti elegia descripsit & decantavit doctissimus amicus noster Morhofius, cùm superesset.

v. 405. Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ] Puto scribendum: ἠδ' ὡς αἰγυπιοί. v. 410. legend. ἄλλῃ.

v. 416. Ἀμφιτρυωνιάδες δὲ βίῃ Ἡρακλείῃ] Lege: βίη Ἡρακλείη in casu primo. Sic & Diaconus legit, ut ex paraphrasi ejus licet colligere.

v. 420. Μέγα γὰρ στένος ἔμπεσε φωτὸς] De Hercule vulgò hæc accipiunt. Hinc vertunt: *Magnum enim robur inciderat viri.* Sed Diaconus Cygno hæc tribuit, κατεβλήθη δὲ ἡ μεγάλη ἰσχὺς τοῦ ἀνδρὸς, ἤγουν τοῦ κύκνου. Quem si sequimur vertendum erat: *magnum verò robur viri concidit*, vir valdè robustus concidit. γὰρ & δὲ vicissim nonnumquam apud Poëtas permutantur. Versus sequens tum optimè cum hoc cohæret, si Diaconum sequimur.

v. 428. Μελίφρονα θυμὸν ἀπήυρα] Dulcem animam seu vitam eripuit. Θυμὸς hic est ψυχή. Brevium scholiorum auctor in Homeri Iliad. α, v. 173. Θυμὸν παρὰ τῷ ποιητῇ σημαίνει πέντε. τὴν ὀργήν. ὡς τὸ, θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέων βασιλήων. τὴν ψυχήν. ὡς ὅταν εἴπῃ, μελιηδέα θυμὸν ἀπήυρα, &c.

v. 431. Οὐρῇ μαστιόων] Rescripsi ex codice Palatino μαστιγόων.

v. 479. Λαὸς ἀπείρων] Verte: *populus magnus*, hoc est, ingens multitudo. Virg. 1. Æn. *Ac voluti magno in populo cùm sæpè coorta est seditio.* Just. XI, 2. *Tantus natorum populus.* Ovid. IV. Metam. v. 447. & lib. VI, 197.

CAPUT XX.

Ἰοειδὴς. Ἑλικοβλέφαρος. Vetus lectio Hesiodo asserta. Γουνοὶ ἐλευθῆρος. Ἐλευθὴρ. Cur Mnemosyne illi dicatur imperare. Egregius Hesiodi locus mendâ liberatus. Γλυκερὴν χείουσιν ἐέρσην. Ros Achaius. Mel, nectar pro eloquentia. Lucianus emendatus. Θύμος Ἀττικὸς. Antiqua lectio Poëtæ restituta, & alius Hesiodi versus à Cratis censura vindicatus. Μηχαναὶ. Cyclopibus cur centum manus tribuantur. Rursus Hesiodi lectio vindicata ab emendatione Seleuci. Στεινομένη.

IN Theogonia v. 3. Κρήνην ἰοειδέα] Non ignoro ἰοειδὲς sæpè esse μέλαν, violarum instar nigricans, ut apud Homerum Iliad. λ, πόντος ἰοειδὴς, niger pontus, apud alium Poëtam ἰοειδὴς νεφέλη, nigra nubes. Sed in fonte laudaveris potiùs liquidas & argento puriores aquas, quàm nigras, turbidas, limosas. Hinc adducor facilè ut veterum Magistrorum sententiam amplectar, qui κρήνην ἰοειδέα docent esse ἰοῖς, hoc est, ἄνθεσι περιπεφραγμένην, ἀνθώδη floribus cinctum fontem, in agro floreo situm. Etymologicum Magnum: ἴον ὄνομα βοτάνης, τὸ ἄνθος. παρὰ τὸ ἀνιέναι ταχύ. Καὶ Ἡσίοδος

Περὶ Κρήνην ἰοειδέα

Ἀντὶ τοῦ τὴν ἀνθώδη. Vide & antiqua Scholia Ἀνωνύμου in hoc carmen.

v. 16. Ἑλικοβλέφαρον τ' Ἀφροδίτην] Ἑλικοβλέφαροι & ἑλικώπιδες puellæ Græcis dicuntur, qui sunt *mobili oculorum petulantia*, ut Petron. loquitur, sive quæ habent, ut idem dicit:

——— *blandos oculos & inquietos*
Et quadam propria nota loquaces.

Qui hinc Ovidio dicuntur *arguti*. Aliter plerique sentiunt, & exponunt: *nigros oculos habentes*. Sed ea vera est quam dixi hujus vocis notio, quam facilè pluribus confirmarem nisi res ipsa loqueretur.

v. 28. Ἀληθέα μυθήσασθαι] Antiquorum scholiorum auctor notat in quibusdam libris fuisse γηρύσασθαι, quam lectionem non temerè damnem. Sciunt enim qui Veterum Scripta cum judicio versarunt, rariora & exquisitiora semper fuisse expuncta, & pro iis supposita trita, & ab usu vulgi minùs remota. Μυθήσασθαι alterius est glossema. Hesych. γηρύεσθαι, φθέγγεσθαι, λέγειν. Hesiodus in ἔργοις, v. 257.

Αὐτίκα πὰρ Διῒ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι
Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον.

Statim

Statim apud Jovem patrem considens Saturni filium exponit hominum iniquitatem. Nec est quòd quis modulum syllabæ objiciat, quasi tertiam ante ultimam habeat brevem. Qui Græcos Poëtas non negligenter legerunt norunt ancipitem esse hanc syllabam in plerisque hujus notæ verbis, ut in δακρύω, ἀνύω, ἀρύω, μηνύω, in ἀορίστοις perpetuò ferè produci.

v. 54. Γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδεούσα] *Fertilitati Eleutherarum imperas*, hoc est, fertilibus Eleutheris. Superiùs in ἔργοις, νεῦρον βοὸς, pro νεῦρον βόειον. Eurip. σπουδὴ ποδὸς, pro πᾶς σπούδαιος. quæ loquendi genera Hebræis, & qui eorum idiotismis gaudent, Græcis Scriptoribus Novi Fœderis sunt perfamiliaria. Apud quos μωρία κηρύγματος, est κήρυγμα μωρὸν, μισθὸς ἀδικίας, pro μισθὸς ἄδικος. de quibus fusè viri docti. Ἐλευθὴρ est urbs in confiniis Atticæ & Megaricæ propè Platæas, quæ postea in numero multitudinis dicta Eleutheræ, ut sequentibus temporibus Platææ, quæ Homero Platæa. Nomen fertur accepisse ab Apolline Eleuthere. Stephanus de urbibus: Ἐλευθεραὶ πόλις Βοιωτίας ἀπὸ Ἐλευθῆρος τοῦ Ἀπόλλωνος. Mnemosyne illi dicitur imperare, quia ibi culta fuit, & fortè templum habuit. Horatius de Fortuna:

O diva gratum quæ regis Antium.

quia Antii templum erat celebre Fortunæ.

v. 59. Μηνῶν φθινόντων] *Exactis mensibus.* Virg. III. Georg. 139.

Exactis gravidæ cùm mensibus errant.

Aurel. Victor. *Tum exactis mensibus geminos editos.* Plaut. Amphit. III, 2. *Menses tibi exactos vides.* vulgò malè exponunt: *mensium decrescentium.*

v. 83. Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χείουσιν ἀοιδήν.] Quid Regibus cum cantilena? Poëtarum hoc donum est, quibus paullò pòst tribuunt γλυκερὴν αὐδὴν, non Regum. Tam celebrem locum, tam πάνδημον, ut cum Luciano loquar, tam diu in mendo cubuisse, nec id animadvertisse viros doctissimos, præsertim cùm antiquorum scholiorum auctor veram servaverit lectionem, quis non miretur? Ille verò pro ἀοιδὴν legit ἐέρσην.

Ἐέρσην] Ἐέρση, inquit. ἡ δρόσος κυρίως. νῦν δὲ μεταφορικῶς τὸ μέλι. γλυκερὴν δὲ τὸ γλυκὺ καὶ ἁπαλὸν τῶν λόγων. sic scripsisse Hesiodum dubitare nos non sinit Themistius in Protreptico ad Valentinianum Juniorem, quæ est inter orationes numero undecima, ubi non solùm vera Hesiodi scriptura retinetur, sed & exponitur. Nam cùm versus hos ut olim scribebantur, recensuisset: Παπαὶ, inquit, ἡλίκον ἀριθμὸν προξενεῖ τοῖς βασιλεῦσιν ὁ ποιητὴς, εἰ μὴ τῶν μουσῶν ἀμελοῖεν. Πρῶτον μὲν αἰδοίους αὐτοὺς ὀνομάζει, &c. καὶ διοτρεφεῖς ὀνομάζει τοὺς βασιλέας τοὺς ὑπὸ τῶν μουσῶν ἑωραμένους, καὶ ῥυήσεσθαί φησιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς γλώττης δρόσον γλυκείαν, καὶ λόγους ἐγκάρπους καὶ ὠφελίμους λέγων τὴν δρόσον. *Papæ quantam bonorum copiam Poëta regibus conciliat, nisi Musas contemserint. Primùm enim venerandos illos nominat, &c. Præterea reges ipsos, quos Mu-*

se respexerint, alumnos Jovis appellat, & ex illorum lingua suavissimum rorem destillaturum confirmat, utiles ac fructuosas orationes roris nomine significans. videndus integer locus, qui hos sex Poëtæ versus egregia paraphrasi illustrat. Totum enim exscribere nec vacat, nec lubet. Sic *ros Achaïcus* in Catalectis Virgilii, est eloquentia Græca, Attica:

Ite hinc inanes Rhetorum manipli, ite
Inflata rore non Achaico turba.

Sic benè Scaliger & Turnebus emendant, hoc est, Rhetores Latini, qui loquaces tantùm estis, sed expertes & rudes veræ illius Atticæ eloquentiæ. Ἔρρυσι autem hic pro melle poni rectissimè Scholiastes notavit. Mel verò & nectar Poëtis sæpissimè est eloquentia. Ovidio: *Neleïa mella* Nestoris eloquentia. Antiquus Poëta:

Cujus Cecropio pectora melle madent.

Symmachus: *Affluebat enim multo melle facundia, quod avectum tecum dolet.* Licentius ad Augustinum:

——— *reputans quæ pectore in alto*
Conceptum in lucem vomuisti nectareum mel.

Varro Atacinus:

Pierio liquidam perfundis nectare mentem.

Lucianus in libro quomodo scribenda historia ferè eadem ratione herbam, ex qua mel apes conficiunt, pro eloquentia ponit. Sed locus est corruptus, Ἕτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος οἷος ἐπὶ μέλιτι τῷ δρεπτόμενῳ εἰκασμένος καὶ τῷ δρόσῳ, ὡς ἐκεῖνος σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτῳ δρόσῳ ἀπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀπαρύσας. Interpretes sic reddunt: *Alter summus Thucydidis imitator valdè similis archetypo cum suo nomine principium ducit, ut ille festivissimum illud principiorum, animúmque Atticum spirans.* Profectò non minùs festivi sunt librarii simul & Interpretes, qui exordio tribuunt animum Atticum, quàm historiographi, qui putabant se egregiè referre Thucydidem, si nomen suum præponerent ipsi suæ historiæ, ut Thucydides. Lucianus scripsit: χαριεστάτῳ δρόσῳ ἀπάσων, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀπαρύσας. *elegantissimum omnium exordiorum, & thymum Atticum redolens.* Nihil certius. Quid thymo Attico decantatius, unde mel Hymettium? Plin. XXI, 2. *Mellis Attici summa laus in toto orbe existimatur. Ergo tra statum est ex Attico thymum. Sed alia ratio natura obsistit non durante Attico thymo, nisi in afflatu maris.* Eubulus:

Καὶ σίλφιον θύμόν τε τὸ Ὑμηττίων.
Silphium & thymum Hymettiorum.

Sed de hac emendatione in nostris observationibus plura dicemus.

v. 91. Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ] Legitur in aliis exemplaribus ἀν' ἀγῶνα, testante scholiorum Auctore. quam lectionem superiùs asseruimus ad v. 312. Ἄστιδος. Non tam per urbem euntibus, quàm in concionem venientibus Regibus hic cultus tribuebatur. Non quidem ignoro Reges olim urbes ingredientes divinis fuisse honoribus exceptos,

exceptos, inter aras, victimas, ardentésque tædas incessisse: sed antiquissimis illis Regibus, quorum regna finiebantur intra patriam, honores maximi in concionibus, ludis, & spectaculis præstabantur. Quis nescit etiam longè pòst in Græcia magna virtutis & doctrinæ præmia ac honores, si cui erant exhibendi, (de agonistis nunc non loquor) eos in sacris illis ludis fuisse exhibitos meritis?

v. 93. Οἷα τοι μουσάων] Antiqua scholia legunt. οἷα τε μουσάων.

v. 94. Ἐκ γὰρ μουσάων] Non in illis ipsis scholiis solùm; sed & in Didymi, ut volunt, expositionibus ad Homeri Iliad. α. v. 176. scribitur: ἐκ γάρ τοι μουσάων.

v. 118. Γαῖ' εὐρύστερνος] Interpretes: *tellus lato pectore prædita.* sed εὐρύστερνος hîc generaliter est εὐρεῖα. lata, latè patens, quod perpetuum terræ epitheton, sicut & εὐρυόδεια, quod itidem ineptè reddunt *terra latas vias habens.*

v. 142. Οἱ δὴ τό τε μὲν ἄλλα] Crates delevit hunc versum, & pro illo supposuit istum:

Οἱ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράφεν αὐδήεντες.

causa hæc est. quia Cyclopes fuerint mortales, non dii, nec diis similes. Inde postea ab Apolline interempti, teste Leucippo in Catalogo. Sed hæc vis est. Quasi non plures commemorentur in hoc libro, qui ex diis sati mortales tamen nati fuerint. Cyclopes autem diis similes erant robore & staturæ magnitudine, non immortalitate.

v. 146. Ἰσχὺς τ' ἠδὲ βίη. καὶ μηχαναὶ Ἦσαν ἐν ἔργοις] Μηχαναὶ sunt doli, fraudes, non *molimina*, ut Interpretes. Hinc μηχαναῤῥάφος Euripidi est dolorum consutor. Plaut. *Machinari machinam*, dolum comminisci. Apud quem frequenter machina est fraus, fallacia.

v. 150. Ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο] Variè vertitur. optimè, si quid video, *ab humeris prorumpebant.* Non Græci solùm Hesiodi Interpretes, sed & nostræ ætatis viri docti nescio quas frivolas comminiscuntur rationes, cur his terræ filiis tribuantur centum manus. Mihi exploratum est hoc commento nihil aliud significasse Veteres quàm hominum illorum violentiam, ferocitatem, & injustitiam. Erant χειροδίκαι, nihil divini humanique pensi habebant, omnia vi & manu agebant; omne eorum jus & opes in armis sitæ erant. Χεῖρες, ut Latinis *manus* est vis, ut suprà notatum. Tales fuisse illos gigantes, qui ante diluvium καθολικὸν commemorantur à Mose, non tam corporis stupenda mole, quàm ferocitate, superbia, violentia, injustitia insignes, Gennadius, Theodoretus, Johannes Damascenus, pluréſque alii docent. Tot manibus, ut solent semper fabularum læta esse incrementa, postea etiam tot affinxerunt capita. Vide Heraclitum περὶ ἀπίστων cap. 11.

v. 155. Σφετέρῳ δ' ἤχθοντο τοκῆϊ] Non assecuti sunt sensum Poëtæ; qui reddiderunt: *suo verò infensi erant parenti*; cùm velit: *à suo infestabantur parente.* quia fata cecinerant filios eum regno exuturos, hinc

hinc infestus erat liberis. Hi verò non antè succensuerunt parenti, quàm à Tellure matre certiores essent facti facinoris, quod in eos cœtus moliebatur. ἄχθομαι est μισοῦμαι. Homer. Ὀδυσσ. ς.

Ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι,

Infestabatur ab omnibus Diis, invisus erat omnibus Diis. Quod rectè veteres Grammatici præcipiunt esse ab ἄχθομαι, non ἔχθομαι.

v. 160. Στεινομένη] Seleucus scribit: ἀχνυμένη. Sed hoc ipsum est στεινομένη, ut in illo Poëtæ: στεινομένη νεκύεσσι, *dolens super mortuos*. In tristitia enim cor contrahitur & angitur. Inde Cicero tristitiam definit opinionem recentis mali præsentis, in quo demitti contrahíque animo rectum esse videatur.

v. 176. Ἀμφὶ δὲ Γαίῃ Ἱμείρων φιλότητος ἐπίσχετο] Vertunt: *Undique verò Telluri cupiens amorem imminebat*. Obscurè, & parum Latinè. Ἱμείρων φιλότητος, est flagrans cupiditate consuescendi, concubitûs. Φιλότης enim συνουσία, ut millies apud nostrum & Homerum.

CAPUT XXI.

Hesiodus sæpiùs emendatus, ut & Hyginus & Apollodorus. Μεταχρόνιος. Νὺξ. Ζόφος. Ἄριμοι cur Syri antiquis Græcis Scriptoribus sint dicti. χαλκεόφωνος. λύγρ' εἰδεῖα.

v. 188. Μήδεα θ' ὡς τὸ πρῶτον ἀπετμήξας, ἀδάμαντον
Κάββαλ' ἐπ' Ἠπείροιο] Assentior Commelino, aliísque scribentibus: ἀδάμαντι. Falx enim non abjiciebatur, & in ponto ferebatur, ut vulgata lectio & versio præ se fert, sed natura Cœli. Interpunge:

Μήδεα θ', ὡς τὸ πρῶτον ἀπετμήξας ἀδάμαντι,
Κάββαλ' ἐπ' Ἠπείροιο,

hoc sensu:

Testésque, postquam ut priùs (scilicet dictum) resecuit ferro,
Projecit in Epirum.

v. 227. Λήθην τε, Λοιμόν τε] Scribe: Λιμὸν ex Diacono & veterum scholiorum Auctore, quos non inspexit Commelinus, cùm pro Λήθην olim λιμὸν scriptum fuisse tradat. Λήθην omnes agnoscunt, non verò λοιμόν.

v. 245. Κυμοθόη, Σπειώτε θοὴ, Θαλίη τ' ἐρόεσσα] Pro Κυμοθόη corruptè apud Hyginum legitur *Cymothœa*. Θοὴ verò non est epitheton, sed nomen Nereïdis, uti ex antiquis scholiis apparet: Θοὴ ἡ ταχυτάτη. Hygin. *Nesæa*, *Spio*, *Thoë*. Apud auctorem tamen bibliothecæ, qui Apollo-

Apollodorus esse dicitur, hæc Nympha omissa est, ut aliæ plures: sicut contrà leguntur ibi alia Nympharum nomina, quæ nec hîc nec apud Hyginum extant. Nostræ lectioni non obstat, quòd copula desideretur. Desideratur & v. 250.

——— Καὶ Πρωτομέδεια,
Δωρὶς, καὶ Πανόπη, καὶ ἀμείδης Γαλατεία.

Inferiùs v. 340.

Φᾶσίν τε, Ῥῆσόν τ', Ἀχελαΐδα δῖαν ἀρίστην.

Istam lectionem postulat quoque numerus Nympharum. Si enim hanc expungas, erunt tantùm novem & quadraginta.

v. 245. Μελίτη] Apollodorus suppostitius: Μελίη. Nihil muta. Homero quoque Μελίτη dicitur, & Virgilio Æn. v. 825. Pro Εὐλιμένη vitiosè Hyginus Clymene. Jam antè enim hujus Nereïdis meminerat. Bis enim illud nomen occurrit in indice illo Nereïdum Hygini.

v. 247. Εὐρείκη] Meliùs apud Apollod. Εὐνίκη. Corruptè apud Hygin. *Eurydice*, quæ nullum inter has marinas Nymphas locum habet.

v. 248. Πρωτὼ] Atqui hæc superiùs v. 243. fuit commemorata. Certum igitur aut hîc aut ibi hoc nomen esse corruptum. Forsan legendum Κρωτὼ, quod Nereïdis nomen apud auctorem Bibliothecæ.

v. 249. Πρωτομέδεια] Apollodorus, Πρωτομέδουσα.

v. 255. Ἠϊόνη] Sic & legendum apud Apollodorum, ubi malè Γόνη. Pro Γλαυκονόμη, idem auctor Γλαυκωθόη.

v. 256. Πανοπόρεια] Restitue hoc nomen Hygino, ubi malè legitur *Panopea*. Panopes paullò antè meminit, quamvis corruptè vulgò legatur in editis *Panope*.

v. 258. Πυλονόμη] Apollodorus Πυλονόη. Pro Λυσιανάσσα mendosè Hygin. *Alamissa*.

v. 261. Εὐκόμοντη] Apollod. Εὐμόλπη, & pro Πεγνόη malè Πιόνη. Et v. seq. pro Νημερτὴς vitiosè apud eumdem scribitur: Νέμερτες, Hygin. *Nimertis*.

v. 269. Μετεωρόγειαι δ' ἴαλλον] Hoc est, *sublimes feruntur, volant*. Interpretes: *in cœlo enim degentes volitant*. Ergo Harpyiæ in cœlo habitant? Μετεωρόγειος est μετέωρος. Apollonius Argonaut. II, 589.

Ὑψοῦ δὲ μετεωρόγειος πεφόρητο,

In alto autem sublimis ferebatur. Et Lib. IV, 952. de pila: καὶ ἐς ὑψόθι πέμπει ὕψι μετεωρόγειον. *Et in aërem projicit altè sublimem*. Scholia ad priorem locum. Τὸ μετεωρόγειον σημαίνει τὸν μετέωρον.

v. 270. Γραῖαι τίνες καλλιπαρήοι] Quomodo Grææ sunt καλλιπάρηοι cùm sint canæ natæ, unde & χραῖαι dicuntur. Γραῖα enim est vetula. Scribendum omninò καλλιπάρυος, ut fit Cetus epitheton, quod & superiùs versu 238. ei tribuitur. Ubi tamen malè scribitur Κητὼ, quamvis & apud Hyginum Cetho fit. Hunc locum sic emendandum esse

esse vidit olim Seleucus apud scholiorum consarcinatorem, cujus auctoritas hic non fuit respuenda. Verba scholiorum adscribam ut corrigi debent, in editis enim sunt corrupta. Φόρκυν] Φόρκυς ὁ ἐπιφορὰς τῶν ὑδάτων. Κητὼ δὲ βάθος. Γοργόνας δὲ τὰς ἀφορ. ἄμοιρον δὲ γοργόνων καλλιπάρῃον, ἵν' ᾖ ἐπὶ Κητοῦς τὸ ἐπίθετον.

v. 271. Πρὸς νυκτὸς] Hoc est, πρὸς δύσιν, ad occasum, quia ibi solem Oceano mergi, & noctem oriri credebant. Apud Homerum tamen ζόφος est septentrio, secundùm Aristarchi & Strabonis sententiam, quem vide lib. X., & Merici Casauboni V. Cl. diatriben de Hackiana Homeri editione. Versu præcedente mirum cur Interpretes omiserint πίρλω, qua ratione multos in fraudem deduxerunt, qui hac versione persuasi crediderunt Hesiodum Gorgonum sedem locasse in Africa. Verùm ego nullus dubito quin significaverit Gorgades Insulas, quæ sitæ sunt contra Ἑσπέρου κέρας olim, nunc Caput Viride dictum. Eæ enim à Gorgonibus nomen hoc acceperunt, quòd illas coluisse ferantur hæ puellæ. Iis etiam vicinæ sunt Hesperides. De quibus vide ad è v. 215.

v. 283. Ὁ δ' ἄορ χρύσειον] Noli credere Latinis Interpretibus, qui hic denuò sensum auctoris non perspexerunt, cùm vertunt *ceterùm hic ensem aureum tenebat manibus cæris*, quasi ad Pegasum pertineret. Atqui de Chrysaore loquitur, cujus nominis reddit rationem, sicut in præcedente versu Pegasi. Inde opponitur τοῦ μὲν, ὁ δὲ. Pegasus dictus quòd ad πηγὰς Oceani natus sit, χρυσάορος, quòd manibus teneret, cùm ederetur, χρύσειον ἄορ.

v. 304. Εἰν Ἀρίμοισι] *Apud Syros.* Græci magistri temerè hic affirmant Ἄριμοι montes esse Ciliciæ & Lydiæ. Arimi enim Homero & antiquissimis Poëtis Syri dicuntur. Strabo fine lib. XVI. Λέγει καὶ τοὺς Ἀρίμους ὁ ποιητὴς, οὓς φασιν ὁ Ποσειδώνιος δίχα δὴν μὴ τόπον τινὰ τῆς Συρίας καὶ τῆς Κιλικίας, ἢ ἄλλης τινὸς γῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν Συρίαν αὐτήν. *Nominat etiam Arimos Homerus, quos Posidonius docet accipiendos non locum aliquem Syriæ, vel Ciliciæ, vel alius terræ: sed Syriam ipsam.* Ferebatur autem Typhoeus occisus esse in Syria ad Orontem fluvium, qui propterea Typhon dictus est. Idem Scriptor eodem loco: Ὀρόντης τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς γεφυρώσεως αὐτὸν Ὀρόντα μετέλαβε, καλούμενον πρότερον Τυφῶν. Μυθεύουσι δ' ἐντεῦθέν τινα τὰ περὶ τὴν κεραυνωσιν τοῦ Τυφῶνος, καὶ τοὺς Ἀρίμους. *Orontes cùm priùs Typhon diceretur mutato nomine ab illo qui in eo pontem fecit, Orontes est appellatus. Huic loco Typhonis fulmine icti fabulam affingunt & Arimos.* Alii tamen & plerique Latini Poëtæ Insulam Campaniæ littoribus adversam *Inarimen*, quæ & Ænaria dicitur, Typhonis antro adsignant decepti similitudine vocis. Ut verò rectè docuit Strabo Ἀρίμους esse Syros, sic docere non potuit, cur olim Syri dicti sint Ἄριμοι, & quæ sit hujus appellationis causa. Perabsurda enim sunt quæ de illa prodidit. Hoc verò nuper admodum didicimus à Viro Maximo, Samuële Bocharto, qui in Geographia sacra ostendit hoc nomen antiquissimos Græcos accepisse

pisse ab Hebræis, quibus Syria dicitur Aram à conditore suo Aramo Semi filio. Inde Bethuel & Laban Aramæi Genes. XXV. & Syriæ regionibus Aram præponitur. *Aram Naharajim*, Syria duorum fluviorum apud Sacros Scriptores est Mesopotamia. *Aram Damascek*, Syria Damascena. Vide ipsum Lib. II, cap. 5, & 6.

v. 310. Χαλκεόφωνος] Hoc est *magna voce*. Interpretes: *ænea voce*. Hesych. χαλκεόφωνος, ἰσχυρόφωνος. Stentori Homerus tribuit. Superiùs in Ἀσπίδι v. 243. χάλκεον ἐξὺ βόων. *Vehementer acutè clamabant*. Homerus

Οἱ δ' ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο.

Hi verò ut audierunt vocem magnam Achillis. Vide quæ de hoc loco notavit Porphyrius Quæstione VI. ad Hom. Virgilio eadem tralatione: *vox ferrea*, Lucretio, *voxærea*.

v. 312. Λύγρ' εἰδῆσαν] Poëticum dicendi genus pro λυγρῶ, ὀλέθριον, perniciosam. Superiùs in ἔργοις, πρὸς μήδεα εἰδὼς, prudens. Nec abhorret longè ab hoc illud quod notavimus in Ἀσπίδι, λύγρ' θέοντες, pro λύγρά.

CAPUT XXII.

Vetus lectio reposita in Hesiodo. Φίκ' ὀλολύ. Φίκιον. Picati. Βοῶπις. Hesychius emendatus, & Dracontius. Βόπαις. Catulaster. Hesiodo medela. Ἀργέσης ζέφυρος. Hesiodus emendatur, & alio loco exponitur. Γλαυκή.

v. 326. Φίκ' ὀλολύ] Reposui veterem lectionem ex antiquorum scholiorum auctore. qui legit Φίκ' ὀλολύ, & explicat σφίγξα ὀλολύ. addit porrò Bœotos dixisse Φίκα, unde φίκιον locus ubi Sphinx ætatem egerit. Huic Euripidis Scholiastes adstipulatur in Phœnissis, qui tradit φίκιον ὄρος à Sphinge dictum esse, ipsámque à Bœotis vocatam φίκα. Hinc & Latinis picati dicti, quorum pedes formam Sphingum habebant. Festus: *Picati appellantur quidam, quorum pedes formati sunt in speciem Sphingum, quòd eas Dorii phicas vocant*. Sic φίκιον πέρας phiceum monstrum dicitur Sphinx apud Lycophronem Cassandra, v. 1463. Φίκιον verò est mons Bœotiæ, cujus meminit in Ἀσπίδι, v. 31.

——— τάχα δ' ἵξε τυφαόνιον, τόθεν αὖθις
Φίκιον ἀκρότατον ἐπεστήριξε μητιέτα Ζεύς.

Celeriter pervenit in Typhaonium, unde rursus ad Phicium summum accessit sapiens Jupiter. Stephanus de Urbibus: Φίκιον ὄρος Βοιωτίας καὶ πόλις διφθόγγου, καὶ πόλις βοιώτιας τινός. vide & Plutarchum in libello, quòd bruta

bruta ratione utantur. Æoles postea præposuerunt σ, sicut pro φάζω, σφάζω, pro μέρδω, σμέρδω, pro μῦς, σμῦς, sic & pro φίκιον, σφίκιον. Sic enim ille mons appellatur apud Palæphatum in MSS. in editionibus perperam σφίγγον scribitur.

v. 330. Ἐλιφαίρεθ] Benè Grammatici, ἔλαφρον. Hesych. ἐλιφρόμορφος, βλέψας.

v. 336. Ἐκ κεφῆς καὶ φόρκυος] Rectiùs alii φόρκυος, ut Homerus Odyss. α. 72. & aliibi. Vide Eustath. ad Il. β, v. 862. sed hoc & alii observarunt.

v. 352. Πασιθόη] In nonnullis codicibus extitit πασιθόη, ut veteres testantur.

v. 355. Πλουτῶν βοῶπις] Turpissimè Interpretes: *Pluto bovinis oculis.* Vel pueri norunt βοῶπις esse magnos oculos habens. Omnia enim magna Græci βόεια vocant, ut & prisci Latini. Hinc elephantem dixerunt *bovem Lucam.* Sic Græci βόκεια apud Hesych. βόλιμος apud Erasistratum est μέγας λιμός, *magna fames.* βαγάϊος, μεγαλαυχος jactator: βόκαις, quod legitur apud Alciphronem ep. 62. est μέγας παῖς puer adultior. Hesych. βόκαις, νέος μέγας, ἄφηλιξ, μέγας παῖς ἢ ἰχθύς, scribe ἰχθύς. Glossæ veteres: *catulaster* βόκαις. Aliæ δρόκαις *catulaster.* quæ vox Dracontio restituenda. In lib. II, v. 191. in editis legitur:

Non catulastra gerit puerilia, non puer audet
Attrectare tener Martia tela manu.

Legendum: *Non catulaster agit puerilia.* Loquitur ibi de variis hominum pro distincta ætatis ratione studiis. Catulastri autem sunt pueri grandiores, qui incipiunt *catulire*, hoc est, ad venerem incitari. Inde & Catulli nomen. Oculi verò magni inter præcipua pulcritudinis πεκμήρια. Liban. Progymnas. Ὅμηρος ἐπιδείξασθαι βουλόμενος ὡς καλοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἥρας καλοί τε μεγάλοι τε, βοῶπιν αὐτὴν ἐκάλεσε. *Homerus ostendere volens quòd oculi Junonis magni essent & pulcri, bovinos oculos eam habere dixit.*

v. 375. Κρίῳ δ' Εὐρυβίη τέκετο] Sic & Interpretes: *Crio autem Eurybia peperit.* Igitur Crio est fœmina, Eurybia verò mas? Attamen superiùs Hesiodus ostendit Eurybiam esse filiam Ponti. Quid tricamur? legendum: Κρείῳ δ' Εὐρυβίη τέκετο. Vidit hoc etiam Commelinus, nisi quòd pro Κρείῳ malè scribat Κρείῳ. Sed Κρεῖος dicitur & Apollodoro, & Scholiis antiquis, & Euripidis Interpreti.

v. 379. Ἀργέστεω Ζέφυροιο] Ἀργέστης hic non est Caurus, sed Zephyri ἐπίθετον. Inferiùs v. 870.

Νότοιο Νότου, Βορέω τε, καὶ ὠκέος Ζεφύροιο.
Præter Notum & Boream: & celerem Zephyrum.

Homerus Iliad. λ, v. 307.

Ἀργέστεω Νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων.
Celeris Noti vehemente procella verberans.

Scholia antiqua ad hunc locum Hesiodi: Ἀργέστεω τὸ ὀξεῖ καὶ ταχεῖ, καὶ κρυστεοῦ

κρηπῖδα εἶναι. Hesych. Ἀρχέστης Νότιος. ἔστ λαγωμόν λαλαγόντα. τοὺς δὲ κρηπῖδας. Ὅμηρος γὰρ τίστας οἶδεν ἀνίμους. ἔστιν δὲ τραχίος. Sed quam Hesychius damnat expositionem, eam probat Strabo lib. I. quem vide.

v. 417. Ἔρδων ἱερὰ κατὰ νόμον] Est sacra faciens secundùm, patrios mores & consuetudinem, ut in Carminibus aureis, quæ Pythagoræ adscribuntur:

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς νόμῳ ὡς διάκειται,
Τίμα.

Immortales quidem Deos primò secundùm patria consuetudinem, Venerare. κατὰ πάτρια dixit Porphyrius loco suprà laudato.

v. 430. Ἐν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μετεξέοντ', ἥ κ' ἐθέλῃσιν] Sic legunt editiones recentiores: & vertunt: *Inque concione inter homines eminet, quæ scilicet voluerit.* Heinsii editio major: ὅν κ' ἐθέλῃσιν, Interp. *quorum scilicet vult.* Sed utraque lectio non est unius assis. Quem enim commodum sensum inde conficeres? Reponenda est veterum librorum & editionum lectio, quam temerè commutavit Commelinus, ut ex notis ejus editioni præfixis videre est: *Hic pro ἐοῦ*, inquit, *reposuimus ἐὸ τ', & pro ὅν κ' ἐν κ'.* Sed ὅν κ' non erat de sua sede deturbandum. Subauditur enim μετεξέοντ'. Sensus est, in concione inter homines excellit quemcumque voluerit excellere Hecate. Ejusdem sententiæ versus est in initio Ἔργων, quod me docuit Vir summi ingenii & eruditionis Johannes Fridericus Gronovius, cui quantùm debeant hæ reconditæ literæ nemo ignorat, nisi barbarus, & omnis humanitatis expers:

Οὗ τε θεὸς βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἀφαυροί τε φαοί τε.
Γνωτοί τ' ἀγνωτοί τε Διὸς μεγάλοιο ἕκητι.

Per quem mortales homines pariter sunt *obscuri clariique. Nobiles ignobilésque sunt Jovis magni voluntate.* Sic hic locus ex sententia doctoris nostri est interpungendus. Διὸς μεγάλοιο ἕκητι, idem est quod hic dixit ὅν κ' ἐθέλῃσι. Jupiter nobiles & ignobiles, claros & obscuros facit, quos vult. Omnia nunc sunt liquida, discussæ omnes tenebræ, quæ viros doctos exercuerunt, qui prava distinctione inducti sibi persuaserunt, Διὸς μεγάλοιο ἕκητι abundare, & omnis causâ tantùm esse appositum, quia nihil sit quò referatur. Sed nunc quò referatur nemo non videt.

v. 440. Οἱ γλαυκὴν ἀνεμόφιλον ἐρεύγονται] Γλαυκὴ simpliciter est mare, Latinis *cærula.* Virgil. *cærula verrunt.* Interpretes: *glaucum mare.*

CAPUT XXIII.

Hesiodus emendatur & ejus antiquus Scholiastes. Αἰγαῖον ὄρος. Ἱερὰ πέτρα. Ἱερὰ πύτνα. Κύβρα. Stephanus emendatus. Γύαλα παρνησσοῦ. Mos Veterum in Deorum statuis, templis, aris ornandis lana. Cur Homerum Plato è Republica sua ablegans voluerit ornari lana. Locus Hesiodi ex conjectura emendatus. Παρελθεῖν. Chaos. Hesiodus interpunctione emendatus. Ἐπαινὴ. Lucianus correctus. Ὠγύγιος. Ἔργματα ἔχειν. Hesiodus emendatus & antiqua Scholia. Μαψαῦραι. Horæ pulcritudinis præsides. Ὡραίω. Ὡραῖος. Χρυσάμπυκες. Ἄμπυξ. Ἀνάθημα. Mitræ sunt fasciæ, & barbararum mulierum cultus. Στεφάναι. Vetus lectio Hesiodi restituta. Ἐγρεκύδοιμος. Ἀφροδίτη νύχιος.

v. 485. Ἀργείῳ ἐν ὄρει] In Cappadocia mons Argæus est, cujus meminit Claudianus, Plinius, alii. In Creta autem frustrà quæras montem hoc nomine. Nullus enim in illa reperitur. Itaque in animum induxi meum jam dudum reddendam esse Poëtæ lectionem veram, quam servavit παλαιῶν σχολιῶν Scriptor. Is legit: Αἰγαίῳ ἐν ὄρει, aítque sic Cretam dictam olim à capra Olenia Jovis nutrice quasi Capræ montem. Αἰγαίῳ ἐν ὄρει] Σημείωσαι ὅτι καὶ οὗτος αἰγίοχον ἐκάλεσεν τὸν Διὰ, ἐπεὶ αἶγα ἐθήλασεν. ἀφ' ἧς καὶ Κρήτη αἰγὸς ὄρος καλεῖται, καὶ Αἰγεῖον ὑπ' ἐνίων τὸ Ἰδαῖον καλούμενον. Ὁ δὲ Ὅμηρος ἐκ τοῦ ἰδίου ὅπλου τὸν αἰγίδος αἰγίοχον αὐτῶν ἐκάλεσεν. *Nota quòd & iste (nimirum Hesiodus) Ægiochum dixit Jovem, quia capræ ubera suxit. A qua etiam Creta appellatur Capræ mons.* Et *à nonnullis* Αἰγαῖον *dicitur mons Ida. Homerus ab ejus armatura ægide ipsum Ægiochum dixit.* Sic hic locus est restituendus, qui flagitiosè corruptus est in editionibus. Hanc lectionem confirmat quoque Theon ad Aratum, apud quem & ipsum olim sic lectum fuit in his versibus:

Δίκτῳ ἐν εὐώδει, ὄρεος σχέδον Αἰγαίοιο
Ἄντρῳ ἐγκατέθεντο.

Sic enim scriptum fuisse, non ut nunc σχέδον ἰδαίοιο, his verbis testatur: Τινὲς γράφουσι, σχέδον Αἰγαίοιο, παρὰ Ἡσιόδου λαβόντες φάσκοντος τὸν Δία ἐν Αἰγαίῳ ὄρει πεπυκνωμένῳ ἐκ Κρήτῃ τραφῆναι. Hinc & H. Grotius conjicit apud Aratum legendum esse Λύκτῳ, ut hic apud Hesiodum.

Sanè

Sanè apud hunc scribi debere Αἰγαῖον luce clarius est. Montem Ægæum in Creta quia ignorabant, ideò apud Aratum, ut sequentibus prodit Theon, expunctum est & Ἀγαίοιο & mutatum in Ἰδαίοιο. Sanè sic olim scriptum fuisse licet ex Scholiaste antiquo Arati discere ad v. 32. Ὅ μιν τότε κουρίζοντα Δίκτῳ ἐν εὐώδει ὄρεος σχεδὸν Ἰδαίοιο. *Qui eum ludentem in Dicta bene olente, propè montem Idæum.* Τινὲς γράφουσι σχεδὸν Αἰγαίοιο, παρὰ Ἡσιόδου λαβόντες φάσκοντος, τὸν Δία ἐν Αἰγαίῳ ὄρει πεπυκνωμένῳ ἐν Κρήτῃ τραφῆναι. *Quidam hic scribunt σχεδὸν Αἰγαίοιο ex Hesiodo id sumentes qui dicit, Jovem in Ægæo monte in Creta nutritum.* Sed addit idem, *Si in Creta nullus est mons Ægæus, præstat conquiescere in lectione vulgata apud Aratum, & aliter illum locum interpungere.* Alius est Ægæus campus, Αἰγαῖον πεδίον, sed ille campus fuit in Phocide, de quo vide Stephanum de Urbibus in αἰγαῖον πέλαγος, & quæ illic notarunt viri docti. Mons Ægæus est is ipse, mea quidem sententia, qui à Ptolemæo vocatur ἱερὰ πέτρα. Inde sancta rupes dicta, quia in illius antro credebatur custoditus & enutritus fuisse Jupiter. Erat collis Idæ, qui posteà ab urbe in illa posita appellabatur Pytna, & urbs ἱερὰ Πύτνα, quod cognomen ei adhæsit à colle. Strabo Lib. X. Τῆς δὲ Ἴδης λόφος Πύτνα, ἀφ' οὗ ἱερὰ Πύτνα ἡ πόλις. *Pytna Idæ collis, unde urbs Hiera Pytna.* Malè in Dione Lib. XXXVI. Ἱεραπύδνα scribitur. Quod & nuper animadvertit Vir magnus Ezechiel Spanhemius, in eruditissimo commentario de præstantia & usu Numismatum antiquorum. Hinc vides cur nonnulli Jovis incunabula ponant in monte Ida. Stephanus de Urbibus non collem, sed campum dicit. Ἔστι καὶ Αἰγαῖον πεδίον συνάπτον τῇ Κίῤῥᾳ ὡς Ἡσίοδος. λέγεται παρὰ αἶγα πότε φερόμενον (sic emendarunt viri docti) ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ Πύθιον ὄρους, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πεδίον Αἰγαῖον. *Est & Ægæus campus annexus Cirrhæ, ut apud Hesiodum. Dicitur verò à fluvio Αἴξ, qui olim descendit à monte ad Pythium, à quo & campus Ægæus.* Nullum est dubium, quin hunc locum respexerit ἐθνεόγραφος. Campus Ægæus latè patuit, ut & Pythium & Gortyna in illo fuerint sita. Hinc Strabo Gortynam in campo sedere ait. Hîc verò est ille campus Ægæus. Imò totam Insulam olim αἰγαῖον fuisse appellatam ex Scholiaste modò accepimus. Sed quænam illa Cirrha cui fuit adsitus Ægæus campus? Sanè Cirrha in Creta nulla est. Legendum Κύβρα quæ eadem est quæ Pytna. Stephanus: Ἱερὰ Πύτνα, πόλις Κρήτης ἡ πρότερος Κύβρα, εἶτα Πύτνα, εἶτα Κάμιρος, εἶθ' οὕτως ἱερὰ Πύτνα. *Hiera Pytna urbs Cretæ, quæ priùs Cybra, posteà Pytna, deinde Camiros, deinceps Hiera Pytna.* Non est quòd nobis scrupulum injiciant Lyctii, ad quos à Rhea delatum esse Jovem paullò autè Hesiodus cecinerat: cùm ii satis longè à Pytna, seu monte Ægæo absint. Verùm non urbs intelligitur Lyctus, sed populus Lyctius, sub quorum ditione tum fuit & mons & campus Ægæus. Lyctios enim magnis opibus aliquando floruisse Strabo dicto loco ostendit. Malè Hiera petra in mappis Ptolemæi littoribus maris Carpathii apposita est, non longè distans à Dicta, cùm sit collis Idæ.

v. 499. Γυάλοις ὑπὸ Παρνησσοῦ. Interpretes: *in jugis Parnassi.* Sed γύαλα potiùs sunt valles κοιλώματα, quàm juga. Apud Euripid. γύαλα καρποφόρα, *valles frugiferæ.* Hoc loco intelligit anfractum illum rupis Parnassi & planitiem in qua urbs & templum Delphicum. De qua Strabo Lib. XI. & Justin. Lib. XXIV. In templi enim ἀναθήμασι longè pòst fuisse istum βαίτυλον testatur Pausanias in Phocicis: Ἐπιναβάντι δὲ ὁδὸν ἐς μνήμασί ἐστιν ἀ μάλιστα, τούτου καὶ ἔλαιον ἀεὶ μύρου κατεχέουσι, καὶ κατὰ ἑορτὴν ἑκάστην ἔρια ἐπιτιθέασι ὀρθά. Λέγεται δὲ καὶ δόξα ἐς αὐτὸν δοθῆναι Κρόνῳ τὸν λίθον ἀντὶ τοῦ παιδὸς καὶ αἰς αὖθις ἔμεσεν αὐτὸν ὁ Κρόνος. *Ab eo monimento cùm rursùs adscendere inceperis, lapidem videas modicè magnum. Hunc quotidie oleo perfundunt, singulisque festis lanam in eo ponunt rudem. Fama autem tenet esse illum ipsum lapidem, qui datus fuerit Saturno pro puero, quémque posteà rursus evomuerit.* Lana ornabatur hic lapis diebus festis, quoniam omnia quæ maximè sacra erant, & divino vellent honore affici, ungebantur, & lana, laneísque tæniis ac coronis ornabantur. Arborem sacram Arnob. lib. V. lanarum velleribus colligatam ac circumvolutam dixit. Et Plutarchus in Theseo ramum ex olea sacra decerptum ἱερῷ λευκῷ κατεστεμμένον, lana alba recinctum fuisse ait. Sic solebant lares lana cingi, & fores ac aræ templorum, cùm rem sacram die solemni essent facturi, vittis laneis ornari. Propert. IV, 6.

Costum molle date, & blandi mihi thuris honores
Térque focum circa laneus orbis eat.

Hinc intelligimus cur Plato, ubi Homerum è sua republica in aliam civitatem dimittendum esse censet, eum jubeat unctum & lanâ coronatum educi. Ἀποπέμπομεν ἄν, inquit, εἰς ἄλλην πόλιν, μύρῳ κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέοντες καὶ ἱερῷ στέφοντες. *Dimittamus eum in aliam urbem unguento caput ejus perfundentes, & lanâ coronantes.* Amandari quidem volebat Homerum è sua civitate, ne qua opinio sequior de Deo civibus suis, qui fabularum mysteria non intelligebant, per imprudentiam ex ejus cantibus affricaretur; sed volebat eum dimitti non tamquam hominem scelestum, & infamem, sed tamquam hominem divinum, dignúmque qui ad instar Dei ungeretur, & lanâ coronaretur, hoc est divinis afficeretur honoribus. Diis enim & rebus sacerrimis hic honos habebatur. Homerum enim Plato unus omnium maximi faciebat, & ob artis divinitatem mirificè celebrabat, ejúsque sententiis utebatur frequenter ad docendum, verbis verò & loquendi generibus ad dictionem expoliendam. Hæc est vera ratio cur ungi & ἱερῷ voluerit coronari Homerum Philosophus: non quòd tamquam exul & civiliter mortuus fuerit ejectus, quia mortui ungebantur: nec propter Poëtarum mollitiem, quam lanea corona significaverit, ut hercle Musarum & Platonis ingratiis docuit Andreas Schottus Nodorum Ciceronianorum lib. III, cap. 12.

v. 532. Ταῦτ' ἄρα αἰζόμενος] Ellipsis, quam hîc fingunt Interpretes,

tes, malè convenit cum genio auctoris & ipsius linguæ Græcæ. Quis enim dicat ταῦτα ἄζεσθαι, pro propter hæc venerari, ut illi volunt? Locus est contaminatus, qui sic puto emaculabitur, si legas: Ταῦτ' ἄρα φραζόμενος; *hæc quidem moliens.* φ aut vetustate temporis, aut alio vitio exoletum, aut negligentiâ descriptorum intercidit, inde ρα à præcedente syllaba ἄρα est absorptum, quod frequentissimè in veterum libris contigisse nemo nescit paullò modò humanior.

v. 574. Ἀργυφέῃ ἐσθῆτι] Sic lege. vid. Etymol. Magnum. Malè vulg. ἀρργυφέϊ.

v. 612. Παρελθεῖν] Est effugere, vitare Dei consilia, decreta. Nam *quæ fato manent, quamvis significata non vitantur*, ut Tacitus ait. Homer. Iliad. α, v. 134.

Μήδ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Κλέπτε νόῳ, ἐπεὶ οὐ παραλεύσεαι, οὐ δέ με πείσῃς.

Ne sic, quamvis fortis sis, divine Achilles, dolosè agas, quoniam non effugies, neque mihi persuadebis. οὐ παραλεύσεαι, scilicet quæ decrevi facere.

v. 700. Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν χάος] *Incendium ingens corripuit inferorum sedes.* Sicut paullò antè de clamore:

——— Ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα
Τάρταρον ἠερόεντα, ποδῶν αἰπεῖά τ' ἰωή.

Concussio verò gravis venit ad Tartarum caliginosum, & pedum magnus fragor. Chaos sæpè est inferorum domicilium: Plutarchus sanè χάος, ᾅδην, ὄρφνην, ἔρεβον exponit. Orpheus apud Ovidium X. Metamorph. ad Plutonem & Proserpinam:

Per ego hæc plena timoris,
Per chaos hoc ingens, vastique silentia regni Oro.

Statius:

Qui numquam sospite nato
Triste chaos, mœstique situs patiere sepulcri.

posses etiam aërem interpretari. Aristophanes in Avibus:

Διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας, καὶ τοῦ χάους
Τῶν μηρίων τὴν κνίσσαν οὐ διαφορήσετε.

Per urbem alienam & chaos femorum nidorem non transferetis. Ubi Suidas & alii veteres Magistri χάος exponunt aërem. Hinc & vetus Interpres Luc. XVI, 26. illud μέγα χάσμα, quod inter epulonem divitem & Lazarum erat *chaos magnum* interpretatur, hoc est, vastum inane, vastum intervallum quale est aër, sive, ut Tertullianus vertit, immensa distantia sublimitatis & profunditatis. Apud nostrum Poëtam inferiùs v. 740. locum Erebi vastum & immensum in quo Titanes servabantur χάσμα μέγα dicit, quem postea v. 814. ait esse πέρην χάεος ζοφέροιο, ultra Chaos tenebricosum, hoc est, Erebum.

Itaque magis probo priorem expositionem, & hoc nomine, quia de aëre paullò antè verba fecit:

Φλὸξ δ' ἠέρα δῖαν ἵκανεν ἄσπετος.

Flamma verò ad aërem divinum pervenit magna. Sequentia tam obscurè & ineptè versa sunt, ut quid Poëta velit ex versione ne Oedipus quidem intelligat. Verba Græca sunt:

——— εἴσατο δ' ἄντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι,
ὕτως ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺν ὕπερθεν Πίλνατο.

Sic interpungenda mihi videntur. Mens Poëtæ est: *Simile autem videbatur atque si coram oculis quis adspiceret, atque auribus audiret, eodem modo ut cum terra & cœlum latum supernè appropinquabat.* Aërem, inquit, terram, pontum, Tartara corripiebat ignis fulminum à Jove missorum, tantúsque fragor ex illo oriebatur incendio, ac si cœlum ruere, sive terram cœlo misceri videret & audiret.

v. 709. Ὄτοβος δ' ἄπλητος] Antiquorum Scholiorum auctor notat in nonnullis exemplaribus legi κόνοβος, quod præ edita lectione placet. v. 718. Ἀργαλέοισιν ἔδησαν. Scholia antiqua legunt ἀργαλέῃσιν, quæ vide.

v. 735. Ἐνθάδε γῆς] Appositè ad hunc locum Seneca Hercule furente:

Sterilis profundi vastitas squallet soli,
Et fœda tellus torpet æterno situ,
Rerúmque mœstus finis, & mundi ultima:
Immotus aër hæret: & pigro sedet
Nox atra mundo.

Vide Virgil. VI. Æneid. v. 577. Homer. Iliad. θ. v. 429.

v. 748. Ἄσσον ἰοῦσαι] Sic leg. cum vetere Interprete. Nec aliter legisse videntur qui Latinè verterunt Hesiodum, cùm interpretantur *propinquantes*, quod non significat vulgatum ἀμφὶς ἰοῦσαι.

v. 768. Ἐπαινῆς Περσεφονείης] Est hoc proprium Proserpinæ epitheton. Homerus Iliad. ι.

Κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν.

Invocans Plutonem & terribilem Proserpinam. Proclus superiùs, ad Ἔργα· Αἰνεῖν δέ τινες παραιτεῖσθαι παρέλαβον, ὥσπερ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν. Restituenda hæc vox Luciani Necyomantiæ: Δαίμονας ὁμοῦ πάντας ἐπιβοᾶτε, ποινὰς, καὶ Ἐριννύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ αἰπηνὴν Περσεφόνειαν. Interpres vertit: *Dæmonas simul omnes inclamat, Pœnas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsam Proserpinam.* Fœdissimè. lege: ἐπαινὴν Περσεφόνειαν. terribilem Proserpinam. Ποιναὶ verò sunt Furiæ.

v. 797. Ἀπολείψας] Benè antiqui Grammatici: σπονδὰς ποιήσας, libans. Libantes enim aliquid de pateris effundebant in mensas & aras.

Sic

Sic & simplex λείβειν. Unde Latinorum libo, libum, libamen. Insaniunt qui hic dicunt ab ἀπολείπω esse ἀπολείψας.

v. 806. Ὠγύγιον] Referendum est ad ὅρκον, non ad ὕδωρ, & exponendum magnum ὠγύγιος enim est magnus. Hesych. ὠγυγίου, παλαιοῦ, ἀρχαίου, μεγάλου πάνυ. Stygem autem fuisse maximum Deorum jusjurandum alibi noster dixit, & res nota est.

v. 818. Οὗ χεῖρες μὲν ἔασιν] Nec hîc mentem Poëtæ ceperunt, qui vertunt: *Cujus manus quidem sunt ob robur operibus aptæ.* Ἔργμασι ἴχειν est ἐργάζεσθαι. Hîc est sensus: *Cujus manus quidem ob robur semper operantur.*

v. 851. Κρόνου ἀμφὶς ἐόντες] Circa Saturnum existentes, qui unà cum illo in vinculum unt conjecti. Interpretes diverso planè & absurdo sensu: *A Saturno seorsim existentes.* Titanes Saturni fuerunt copiæ contra Jovem, à quo victi cum suo Imperatore deturbati sunt ad inferos.

v. 872. Μάψ αὔρῃ] Reddidi Hesiodo priscorum exemplarium lectionem: Μαψαύρῃ, quam probant Hesychius & Scholia antiqua. Hæc: Μαψαύρῃ κενῇ καὶ μάτῃσι ποιῇ, οἷον κενεῇσι, θεραπείαις. Sic lege, illum vide.

v. 875. Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄεσι] Legendum ἄεισι, quod Æolicè dicitur pro ἀεῖσι. Et sic lectum olim fuisse Etymologici scriptor ostendit: Τὸ γ' ἔτι πληθυντικὸν ἄεισιν, Αἰολικώτερον. ἔρχομαι δὲ ἀεῖσι, ὥστερ ἴεισι. Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄεισι. Malè legitur ἄλλη in Etymologico. Hanc emendationem sequens Ἀμφοτιδεᾶσι confirmat, & ἄεσι ferri non posse declarat.

v. 903. Αἵ τ' ἔργ' ἀέξουσι κατ' ἀνθρώποισι βροτοῖσι] Inscitiæ Interpretum insigne monumentum & hic locus est, dum vertunt: *Quæ opera matura faciunt mortalibus hominibus.* Loquitur de horis. Non quidem ignoro eas esse cœli janitrices & ministras solis. Valer. Flacc. lib. IV.

> ——— *Sol auricomus cingentibus horis*
> *Multifidum jubar & bisseno sydere textam*
> *Loricam induitur.*

sed quis non videt aut alias planè esse has Hesiodi horas ab illis Homeri, aut alias partes eis dari à nostro Poëta, cui sunt pulcritudinis præsides. Quod & nomina illarum declarant. Quid enim magis res humanas pulcras reddit & florentes, quàm Eunomia, Dice, & Irene, hoc est, bonæ leges, Justitia & Pax. Hæ sanè divæ non matura reddunt mortalium opera, sed ornant, excolunt, nitorem & decus illis conciliant. Pind. Olympion. XIII. de beata & omnium rerum copia affluente Corintho: Ἐν τᾷ δὲ δὴ Εὐνομία ναίει κασιγνήτά τε, βάθρον πολίων ἀσφαλὲς Δίκα, καὶ ὁμότροπον Εἰρήνα, παμπόλιν Ἀνδράσι πλοῦτον, χρύσεαι παῖδες εὐβούλου Θέμιδος. *In hac (Corintho) Eunomia habitat, sororésque, fundamenta urbium firma, Justitia, & iisdem moribus*

ribus prædita pax, dispensatrices hominibus divitiarum, aureæ filiæ Themidis consultricis bonæ. Hinc omnibus rebus ornandis adhibentur Horæ. In ἔργοις in Pandora comenda, v. 74.

——— Ἀμφὶ δὲ τὴν γε
Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.

Ipsam porrò Horæ pulcram comam habentes coronarunt floribus vernis. Theocritus de poculo pulcerrimo, & suavem exhalante odorem Idyll. I, v. 148.

Ἠνὶ δέ τοι τὸ δέπας· θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδη.
Ὡρᾶν πεπλύσθαί νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.

En tibi poculum: contemplare, amice, quàm suaviter olet,
Horarum in fontibus ablutum dices.

Hinc ὥρα est pulcritudo. Ὡραῖος pulcer. Hesych. ὡραῖος εὔμορφος, εὔτροπος, εὐσχήμων, εὐπρόσωπος. Theocr. Idyll. I, v. 109. Ὡραῖος Χώδωνις. *Formosus Adonis.* Ὡραίω pulcrum reddo, decus & venustatem concilio. Est vocula μονήρης, sicut superiùs μαστιχέειν, & plures aliæ. Pro ὡραίειν frequentiùs legitur verbum paragogicum ὡραΐζειν. Hesych. ὡραΐζεται, καλλωπίζεται. ὡραϊσμένη, κεκαλλωπισμένη. Quia verò ὡραῖος est pulcer, & homines in adolescentia & juventute sunt pulcerrimi, hinc ὡραῖος est ἀκμάζων, in ætatis flore constitutus. In ἔργ. v. 695.

Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι.
In ætatis flore uxorem tuam in domum duc.

Sic enim benè exponit Scholiastes Theocriti ad Idyll. I, v. 109.

v. 916. Μοῦσαι χρυσάμπυκες] Interpretes: *Musæ aureis mitris revinctæ.* Præstat interpretari: *aureis reticulis ornatæ.* Ἄμπυξ est διάδημα, τριχόδεσμος, diadema, reticulum, fascia, quâ mulierum coma redimitur. Homerus Iliad. X, v. 468.

Τῆλε δ' ὑπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα,
Ἄμπυκα, κεκρύφαλον τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην.

Longè autem à capite fudit splendidas fascias, reticulum, vittámque & implexum redimiculum. Ubi brevia Scholia Didymi, ut credunt vulgò: Ἄμπυκα κόσμον τινὰ περὶ τὴν κεφαλὴν, ἀνέχοντα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. Hinc rectè ab Hesychio exponitur ἀνάδημα. Anademata enim erant fasciæ crinales. Sed & mitræ erant fasciæ, quibus coma religabatur. Hinc Judith. X. μίτραν Castalio reddit fasciam. Verùm mitris utebantur barbaræ mulieres, & vetulæ, & meretrices: Ovid.

Simulavit anum mitráque capillos
Presserat.

Juven. Sat. III. v. 66. *Ite quibus grata est picta lupa barbara mitra.*

Ple-

Plerumque vitio vertitur. Itaque mitras tribui Musis οἱ χαρίεντες non ferent. Barbaræ enim illæ mitræ à Græcarum matronarum & puellarum reticulis fuerunt diversæ. Hæc Homero στεφάναι. Iliad. Σ, v. 567.

Καί ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον.

Sed apud Pollucem lib. V. cap. 16. rectiùs legitur:

Τῶν δ' αἱ μὲν πλεκτὰς στεφάνας ἔχον.

Harum hæ quidem plexas coronas habebant. Ut superiùs πλεκτὴ ἀναδέσμη. Στεφάνας autem fuisse propria antiquarum Græcarum mulierum ornamenta capitis ex Æliani Ποικίλ. Ἱστορ. Lib. I, c. 18. cognoscimus: Πῶς δὲ οὐ διέῤῥεον ὑπὸ τρυφῆς αἱ πολλαὶ τῶν γυναικῶν; Ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς κεφαλῆς στεφάνην ἐπετίθεντο ὑψηλήν. *Quis verò neget plerasque veteres mulieres luxu diffluxisse? Caput enim ornabant altâ fasciâ.* Sic verte. Erat enim στεφάνη limbus seu fascia altior caput, seu aliud quid ambiens. Hinc & loricæ & murorum pinnæ στεφάναι dicuntur.

v. 925. Ἀγρεκύδοιμον] Miror unde in recentiores editiones irrepserit hæc inepta lectio & vocabulum nihili, cùm rectè legatur in prima editione majore Heinsiana, Stephaniana, ac plerisque aliis omnibus antiquioribus, ἐγρεκύδοιμον, quod rectè exponunt antiqua Scholia τὴν θόρυβον ἐγείρουσαν. Tumultus, turbas excitantem. Quamvis in editionibus vitio librariorum omissum sit ἐγρεκύδοιμος, & sola extet explicatio. Monuit etiam me de restituendo hoc eleganti vocabulo Thomas Reinesius, vir numquam satis laudatus, præfatus extare id quoque apud Cointum Lib. I. v. 178. ubi Eris dicitur Ἐγρεκύδοιμος. Synonymum esse ἐγρέμαχος, ἐγερσίμαχος. Ἐγερσιμόθον Διόνυσον dixisse Nonnum XIII. Dionys.

v. 927. Ἐν φιλότητι μιγεῖσα] Legendum est οὐ φιλότητι μιγεῖσα, ut nuper ostendit mihi elegantissimus juvenis Cuperus ex Scholiaste Apollonii, qui ad Argonaut. I. v. 859. οὐ φιλότητι est sine concubitu, ex se sola, sine consuetudine cum masculo. Nihil certius. Confirmat vetus Scholiastes Hesiodi: Πρῶτος οὗτος τὸν Ἥφαιστον ἐκ μόνης Ἥρας εἶπε. διὸ καὶ τοῦτο σήμηνον. Ὁ δὲ Ὅμηρος ἐκ Διὸς καὶ Ἥρας. *Primus iste Vulcanum ex sola Junone canit. ideóque & hoc nota. Homerus verò ex Jove & Venere.* Et Apollodorus I. Bibliothec. Ἥρα δὲ χωρὶς εὐνῆς ἐγείνησεν Ἥφαιστον. *Juno sine concubitu peperit Vulcanum.* Hinc & Apollonio dicitur Ἥρης υἱὸς, Junonis filius non Jovis.

v. 934. Φόβον] Malo vertere *Terrorem*, quàm cum Interpretibus, *Timorem*. Sequitur enim Δεῖμος, Timor.

v. 971. Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ] In accentu peccatur. Legendum Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ, ut superiùs v. 538. ἔγκατα πίονι δήμῳ, *intestina cum pingui adipe.* Κρήτης πίων δημὸς, *Cretæ pinguis adeps*, est Cretæ fertilissimus ager.

v. 989. Φιλομμηδὴς Ἀφροδίτη] Sic legendum ex Hesiodi sententiâ. Vide superiùs v. 200. & quæ ibi notat Interpres.

v. 991. Νηοπόλον νύχιον] Archilochus emendat μύχιον, quasi agentem in Cypri recessu, qui à nullis possit adiri. Alii eamdem vim tribuunt τῷ νύχιον, exponentes ἀφανῆ, λαθραῖον, occultam, quæ à nullo videatur: Sed propria vocis significatio retinenda. Pleraque enim sacra Veneris noctu celebrabantur. Inde *noctuvigila* dicitur Plauto. Idem Curcul. I. 3. v. 25, & 40.

Quid tu Veneri pervigilare te vovisti, Phædrome?
Nam hoc quidem haut multò pòst lucebit.

Pervigilia Veneris cui non nota? Vide carmen elegans incerti auctoris quod inscribitur, Pervigilium Veneris.

Δόξα τῷ Θεῷ.

DA-

DANIELIS HEINSI

INTRODUCTIO

in doctrinam, quæ libris Hesiodi

Ε'ΡΓΩΝ καὶ Η'ΜΕΡΩ̃Ν

continetur:

In qua opinio, quæ hactenus de iis obtinuit, refutatur; totum Poëtæ institutum probatur.

Nobilissimo Amplissimóque Viro

IANO DOUSÆ,

Nordowici Toparchæ.

PHilosophi Platonici, Vir Nobilissime, qui in explicatione sapientiæ amœnitatem illam Poëtarum, suavitatem, varietatem; numerorum denique, quatenus eam pedestris admittit oratio, volubilitatem sequuti sunt; ut nimirum magna illa Dea etiam à veste sua commendaretur; negant inter alia, cum homine Cimmerio de Solis pulcritudine, cum mediterraneo de maris latitudine, cum Epicuro de Deo agendum esse: quia scientiarum præstantia tota simul infundi non potest, aut ut illi magnifico axiomate pronuntiant, ὡς δὲ ἀγρέλων ἡ ἰσορία ἔρχεῖ, ἀλλ' ὀπτῆρ μὴς πρὸς ταῦτα δεῖ. *Sicut enim omnis homo terram aut agrum videt, solus agricola de fertilitate ejus judicat, ita cùm omnes hodie Poëtas tractent, sincerum de illis judicium ab iis exspectare maximæ sit dementiæ. Antiquissimi Philosophi cùm in operto scientiarum, à quo quàm longissimè vulgus arcendum est, versari solent; Rhetores, cùm acutissimè de omni dicendi artificio agunt, Homerum cum Hesiodo sibi sufficere existimant. Cùm virtutes omnes in oratione persequuntur, tam quæ ad* τὸ λεκτικὸν, *quàm quæ ad* τὸ πρακτικὸν *spectant, ex his duobus omnia perficiunt: nec de reliquis anxiè satagendum existimant. Hoc tempore, quo magnis passibus in occasum literarum itur, si quis Philosophiæ studioso, primum Philosophorum fuisse Homerum cum Plutarcho ostenderet, non accederet, magis quàm si Sophistam aliquem esurientem, aut frigidum Atticisten in* ἀδόξῳ *versari audiat: putà febrem commendantem, vel Thersitem. Si quis eloquentiæ studioso plenam* συνθέσεως *scientiam, quæ Harmoniam & Rhythmum respicit, quam Plato tanti fecit, ut etiam* παιδείας *nomine in Poëtarum scriptis eam partem dignatus sit, ex his petendam in Academiis probaret, frigeret auditorium: quia diu ex animis nostris principia illa effluxerunt, quibus ad plenam scientiam pervenitur, quibúsque monumenta sua veteres, tamquam æternitatis sale, ad immortalitatem condiebant. Si quis ex Hesiodi charactere, miti illo, facili, amœno,*

cujus

cujus periodi, tanquam ad amussim quamdam factæ, brevitate quadam æquali se mutuò excipiunt, totum inter Tragicos Euripidem, inter Lyricos Sappho, inter Oratores Isocratem fluxisse ostenderet, frustrà esset: plus enim inveterata potest persuasio, quàm ut rationi, veritati, arti cedat. Ut nonnumquam dubitaverim me hercule, utrum miserior sit vulgus, qui ignorat ista, an nos qui ab illis talia exspectamus. Nunc enim si quis Poëtæ obtrectet, reliqua omnia scire existimatur: & hoc uno scientiam consequutus videtur, quòd illius auctores supplantat. Nos, qui neque eò arrogantiæ provecti sumus, ut aliquid nos scire existimemus: neque tam adverso Genio nati, ut ab omnium judicio pendeamus, in Ἔργων καὶ Ἡμερῶν libris, in quibus divina fuisse antiquissimæ sapientiæ mysteria nobis persuadent Veteres, experiri voluimus: primò, utrumne inveteratam de iis opinionem tollere, deinde, an præclaram eorum doctrinam eruere possemus: ipsam veritatem quæ profundè sepulta erat, per vestigia, ut venatores solent, indagati. In qua commentatione, obiter & non nisi loco suo, ostendimus, quanta simplicitate ea proponat Hesiodus, de quibus maxima Philosophi volumina consarcinarunt. Non quòd eadem ubique illis, quæ postea Philosophis, in mentem venisse arbitrer: sed quemadmodum ex simplicitate Poëtarum, Philosophorum doctrina conflata est: ita ad illustrationem Poëtarum methodo eorum interdum & verbis opus esse. Ab Allegoriis, hoc est, Græcorum ambrosia & nectare, nisi cùm necesse fuit, abstinuimus: idque tantùm ipsius doctrinæ & τοῦ ἀκριβείας causâ. Scriptum hoc qualecumque, nomini tuo, Nobilissime Dousa, inscripsi: vel ut Poëtarum, vel ut patronorum meorum primo. Quis enim tali amore quemquam umquam est prosequutus, quali nos tu, optime virorum? aut quis vivit hodie terrarum usquam, cui ampliùs debeamus? Quod sive Musarum, quas tu deperis; sive nostri causâ à te factum est, in solidum tenemur. Interesse autem cùm mea, tum literarum existimavi, quæ de κριτικῷ hujus libri, de instituto, de ordine, de doctrina, de scopo, contra opinionem Veterum multorum, recentiorum autem omnium disputavimus, sub auspicio illius prodire, qui & sartam tectam tanti Poëtæ auctoritatem conservare, meam verò infantiam nominis sui splendore protegere possit. Vale, vir Nobilissime, & nos amare perge.

DA-

DANIELIS HEINSI

INTRODUCTIO

In Hesiodi libros

Qui ἔΡΓΑ καὶ ΗΜΕΡΑΙ inscribuntur.

CAPUT I.

LIbros Hesiodi qui ab argumento ἔΡΓΑ inscribuntur, quanti fecerit vetustas, ex Aristotele, Platone, Xenophonte, &, qui horum ore loquitur, Socrate videre est. Nec mirum, cùm in illis perfecta Ethicæ & Oeconomicæ præcepta tradantur, quibus Philosophi primi sua, tamquam firmissimo fundamento, superstruxerunt: quod facillimè & elegantia & antiquitate*, cui omnes sensim quidlibet deferimus, impetrarunt. Nostra quoque ætate cùm omnium judicio eum dignitatis gradum obtineant, ut juventuti præ reliquis commendentur: scopus eorum tamen, tum ea quæ in iis præcipua sunt, non ætatis nostræ doctissimos modò; sed (quod sine arrogantia dictum à me existimari velim) Græcos Commentatores, quos omnes cum superiori editione nostra Lectori dedimus, tum Veteres ferè omnes, quorum ad nos de his pervenit aliquid, effugisse videntur. Nostrum ergo existimavimus, priusquam ad singula perveniamus, generaliter ea præmittere, quæ majestatem horum librorum, mentem Poetæ, & propositum, non commendare modò omnibus, sed & illustrare puréque proponere possint: ne quid sit quod posthac aut doctores in interpretatione Hesiodi latere, aut auditores ab ejus lectione deterrere possit. Et enimverò, cum omnes ferè antiqui Philosophi, in eo elaborarint, ut ex Homero disciplinas omnes, præcipuè autem eas, per quas cognitione singularum actionum ad prudentiam pervenitur, quæ est quædam φιλοσοφια παραδεισμάτων, ut de historia pronunciant Veteres. ex his verò Hesiodi, præcepta Politica, Ethica, Oeconomica haurirent: nostrâ intererat,

tererat, ut ea cum iis vel admirari possemus, vel frui saltem & usui nostro applicare. Cùm autem inter reliqua in his libris hîc & ibi ea sepulta quasi jaceant, quibus ex antiquis nonnemo, æternitatem suam mundi probare nititur: cùm ex his libris doctrinam illam Periodicam nobilissimam Plato construxerit, cujus interdum in his commentariis, quasi per nebulam meminit Proclus: quam omnes denique Platonici, & ex iis Poëtæ Græci & Latini toties nunc occultè, nunc manifestè, & sublato quasi signo alludunt: cùm in proposito Poëtæ & ratione agendi sit ars admirabilis & propemodum divina; cùm ipsum argumentum horum librorum non controversum, sed eversum sit; danda est opera ut in his omnibus viris doctis industriam nostram probemus; &, quod proximum est, neque à candore nostro alienum, veniam petamus, sicubi à summis hominibus in eo dissentiamus. In quo cùm vix ullus sit Veterum qui præierit nobis, faciliùs id de quo laboramus impetrabimus. Priusquam igitur ad Hesiodi lectionem se conferet Lector, brevissimè quædam præmittemus, quæ & falsam ex animis opinionem tollant, & veram proponant. Ut autem ad constitutionem veri & refutationem falsi, ad quæ sine mediis non pervenitur, pergamus; quædam præmittenda sunt, quibus ea quæ graviora sunt, tandem innitentur. Primò itaque an de agricultura Poëta scripserit quæremus: secundò, an si in his libris, ex instituto id fecerit: tertiò, an in his tantùm. Quibus quæstionibus tamquam velitibus præmissis, reliqua quæ majoris momenti sunt adornabimus.

CAPUT II.

EA quæ præmissa sunt capite superiori, eò spectant, ut opiniones partim Veterum quorumdam, partim recentiorum omnium tollamus: ne posteà nobis, cùm aliquid concludendum erit, occurrant hæ salebræ. Sicut enim viatores priusquàm viam insistunt, removere solent quicquid euntem remoratur, aut in itinere diutiùs quàm par est, retinet, quamvis stipulas levissimas sæpenumerò aut festucas: ita nos ea priùs admonebimus, quibus remotis, ea quæ præcipua sunt, facilè transigentur. Horum enim omnium non minùs quàm ceterorum, primum propositum erit veritas, secundum brevitas. Eorum autem quæ proposuimus, primum extra controversiam per se quidem est; nec de eo dubitari potest: quia ex eo tamen alia quædam tamquam trunco quodam rami ceteri oriri videntur, adjungendum fuit: utrum de Agricultura scripserit Poëta noster.

De Agricultura scripsisse Hesiodum, ut mille Auctorum testimonia prætermittam, ex iis apparet qui in argumento versati sunt eodem; quorum

quorum duobus adductis, reliquis supersedebimus. M. Varro, de quo meritò ut primo Romanorum primò incipimus, post enumeratos eos qui in argumento hoc versati erant, sed soluto sermone: *Ii, quos dixi*, inquit, *omnes soluta oratione scripserunt: easdem res etiam quidam versibus, ut Hesiodus Ascraeus, Menecrates Ephesius.* Caius Plinius Procœmio Lib. 14. *At Hercule non reperiuntur qui norint multa ab antiquis prodita: tantò priscorum cura fertilior, aut industria felicior fuit. Ante mille annorum, inter principia literarum Hesiodo praecepta Agricolae pandere orso, subsequutisque non paucis hanc curam ejus, unde nobis crevit labor.* Ut penè in proverbium ea res abierit. Tyrius Maximus Γεωργίας ταῦτα οὐ πρεσβύτης Ἰκάριος, οὐδὲ Βοιώτιος ἀνὴρ, ἢ Θετταλικὸς, ἀλλ' ἥλιος αὐτὸς καὶ σελήνη θάλπουσα, καὶ ὄμβροι τρέφοντες, καὶ ἄνεμοι διαπνέοντες. Idem ex Manilio hoc loco, & infinitis aliis probare insuper habeo: Primò quòd in confesso sit res ipsa; deinde quòd haec ipsa alterius rei causâ præmittantur: ad quam festinamus.

CAPUT III.

PRimum itaque de quo dubium non fuit, sequitur alterum, in quo plerique Veterum, ut diximus, recentiores autem omnes falluntur: Non esse de Agricultura hos libros. Quæ pars etsi pluribus infrà confirmabitur, ubi argumentum proponemus, quia altero posito, tollitur alterum; hic nihilominus ordinis & perspicuitatis causa examinanda fuit. Quod ut fiat commodiùs, locum quæremus aliquem, in quo exactissimè & ex instituto Poëtæ ipsius libri τῶν Ἔργων dividuntur. Eam divisionem etiamsi nos ex ipso Poëta, verbis nostris constituere poteramus, nihil tamen peccabimus si accedat & judicium alterius & auctoritas: nec ea cujusvis, sed naris emunctissimæ: Luciani, nimirùm, qui hoc modo in suo cum Hesiodo colloquio, postquam reliqua ejus opera enumeravit: Ἔτι δὲ γυναικῶν ἀρετὰς, καὶ παραινέσεις γεωργικὰς, καὶ ὅσα περὶ Πλειάδων καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότου, καὶ ἀμήτου καὶ πλοῦ, καὶ ὅλως τῶν ἄλλων ἁπάντων. Ex enumeratione partium constituendum est totum aliquid. Totum videtur esse παραίνεσις γεωργικὴ, seu potiùs γεωργία. Partes ejus sunt περὶ Πλειάδων, περὶ ἀρότου, περὶ ἀμήτου, vel περὶ καιροῦ ἀρότου, περὶ καιροῦ ἀμήτου. Quod si παραίνεσις γεωργικὴ totum sit, quærendum, an respectu partium suarum, an respectu generali propositi Scriptoris ipsius, quod in hoc libro sequitur; an verò utriusque. Respectu partium esse jam ostendimus. Si respectu Hesiodi, necesse est ut ὁ πλοῦς se habeat ad τὴν γεωργίαν, sicut ἄροτος, ἄμητος, & partes reliquæ. At contrà, sicut καιρὸς ἀμήτου, καιρὸς ἀρότου, vel simpliciter, ἄροτος, ἄμητος, pars est γεωργίας; ita καιρὸς πλοῦ, vel ναυτιλίης (ut Hesiodus loquitur) & ceteræ quæ ejusdem sunt consi-

considerationis, partes sunt τοῦ πολοῦ. Unde sequitur, duo præcipua tradi in his libris, quorum causâ reliqua dicuntur. Quoniam alterum sub altero non comprehenditur, nec se habet sicut pars ad totum. Si ergo de duobus inter se æqualibus agit & eodem spectantibus (utriusque enim finis idem est) aliquid quærendum est, quod illa duo comprehendat: quod quid sit, postea ostendemus. Nunc enim quid non sit, non quid sit, demonstramus: ibi enim pluribus idem, quamvis alio modo, confirmabitur. Ex hoc rursus alia nobilissima orietur consideratio: an τὸ Ἔργον in his libris in inscriptione, κατὰ τὸ κύριον, an verò κατὰ γλῶσσαν sumatur: de quo infrà, de inscriptione cùm loquemur, sumus acturi.

CAPUT IV.

SEcunda quæstio ex parte admissa, ex parte negata fuit. Hesiodum his libris de Agricultura agere diximus: sed non aliter quàm de Mercatura. Ex proposito verò magis de illa quàm de hac libris tractari, negavimus. Sequitur, an alio in loco id ab eo præstitum fuerit. Quo quæsito ad stabilienda, partim quæ præmissa, partim quæ sequutura sunt, opus omnino est. Testimoniis utemur, ut eam partem explicemus, neque incertis, neque à posteriori ætate petitis, quam in eo deceptam scimus. Ac primò videamus, quid in Hesiodi Agricultura præcipuum fuerit: ex quo duo sequentur: & quid in his libris non sit, de quo jam agimus: & quid sit, de quo postea acturi sumus. Id ut fiat, partem è multis aliquam eligemus, de qua & in illis maximè, & in his minimè, aut omnino non, tractavit. Est autem ea, CURA ARBORUM. Atque hæc causa est, cur Maro, librum secundum, in quo diligenter hæc pars pertractatur, ASCRÆUM carmen vocarit. Eam partem inter alia (quod notatum hactenus non fuit) quam sit fusè persequutus noster auctor in Agricultura sua, videamus. Plinius lib. XIV. multis conqueritur, ætate sua tantam inductam esse, cum ceteris agriculturæ partibus, tum huic verò maximè, caliginem, ut pleraque quæ ab Hesiodo commemorata fuerunt arborum ignorari cœperint nomina. Quorum omnium in his libris ne unicum quidem refertur, nisi fortè quercum aut ulmum Romanis ignotam fuisse arbitremur: quarum tamen ipsarum, neque ratio, neque natura, neque cura, in his libris describitur: sed obiter & ratione alia sola fit mentio. Idem magnus Scriptor, Lib. 15. cap. 1. *Hesiodus quoque*, inquit, *in primis cultum agrorum docendum arbitratus vitam, negavit oleæ satorem fructum ex ea percepisse quemquam. Tam tarda tunc res erat.* Hæc quoque in his libris qui tractari existimabit, næ ille frustrà futurus est: cùm ipsius oleæ ne mentio quidem fiat ulla. Sed plenum Agriculturæ Hesiodi ex Manilio

lio argumentum petamus. Poëta igitur ille, postquam Homeri scripta diligenter, Hesiodi quoque nostri Theogoniam; & reliqua quæ in illis continebantur, recensuit: librorum ipsius, qui de Agricultura agebant, & Γεωργικῶν, ut verisimile est, inscriptionem habebant, argumentum his verbis proponit:

Quin etiam ruris cultus legésque sacravit;
Militiámque soli: quòd colles Bacchus amaret,
Quòd fœcunda Ceres campos, quòd Bacchus utrumque;
Atque arbusta vagis essent quòd adultera pomis:
Sylvarúmque Deos, sacratáque numina Nymphas,
Pacis opus, magnos naturæ condit in usus.

Vides, ut in superioribus, Plantationem: quæ pars præcipua horum librorum hîc nusquam apparet. Ita ut ex hoc Manilii testimonio Plantatio & Propagatio vineæ, arborum Insitio, tum quæ loca his vel illis commoda sint vel incommoda, illorum argumentum fuerit librorum. De quibus non singulis tantùm, sed & omnibus, altissimum in libris ☧ Ἔργων silentium. Postremò vagatus in iis Poëta fuit circa sylvarum, hortorum, fluviorúmque descriptionem, amœnitatémque illorum: quam Poëtæ plerumque, ut & hîc Manilius Satyrorum & Nympharum nomine designant. Nam quæ de vineis in universum in his libris, quos Ἔργα vocamus, dicuntur, hæc sunt: quæ ne eò quidem spectant:

Εὖτ' ἂν δ' Ὠρίων καὶ Σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
Οὐρανὸν, Ἀρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Ὦ Πέρση, τότε πάντας ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς,
Δεῖξαι δ' ἠελίῳ δέκα τ' ἤματα καὶ δέκα νύκτας,
Πέντε δὲ συσκιάσαι, ἕκτῳ δ' εἰς ἄγκε' ἀφύσσαι
Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος.

Id est:

At postquam Orion & Sirius ætheris ardet
In medio, Arcturúmque videt Tithonia conjux,
Incipe decerptos ad te vectare racemos,
Et Soli monstrare decem noctesque diésque,
Dimidiúmque umbra: sexto spumantia labris
Lætitiæ patris dare munera.

Multò minùs quæ alibi obiter περὶ σκάφους οἴνης. Accedat & illud. M. Cato apud Tullium, in libro de senectute, aliquam ab Hesiodo partem in Agricultura prætermissam queritur, quæ ab ipso esset tractata: ea autem erat *Stercoratio*. Atqui si hos libros de Agricultura esse existimasset, multa potiùs deesse, imò omnia ferè questus esset, quæ in libris DE RE RUSTICA, qui hodie Catonis nomine circumferuntur, accuratissimè pertractata sunt. Sequitur ergo aliis libris accuratè de ea re ab Hesiodo actum esse, quæ his contineri putabatur. Ex quo duæ veterum recentiorúmque opiniones hactenus receptæ concidunt: prior, quòd horum librorum argumentum ex proposito

Agriculturam esse existimant: altera, quòd hos libros Maronem imitatum esse hactenus omnes arbitrati sunt. In qua opinione cùm plurimi apud Veteres fuere, tum vel maximè Servius: apud nos cùm omnes, tum major omnibus Julius Scaliger. Qui incomparabilis vir, si persuasum hoc habuisset, neque tam immitis in hos libros Hesiodi fuisset: neque Hesiodi Ἔργα cum Maronis Georgicis contulisset.

CAPUT V.

E Via nostra ea removimus, à quibus non periculum quidem timebamus, nec ruinam, sed molestiam. Nunc ut ad institutum nostrum pergamus, duobus adhuc lectorem capitibus præparabimus. Diximus suprà duo tractari his libris, quorum finis idem est, partes diversæ. Horum alterum quia sub altero non comprehenditur, aliud quærendum est quod complectatur utrumque. Id autem est Oeconomia. Oeconomia cùm sit cura partim possessionis comparandæ, partim comparatæ jam conservandæ: primum circa quod versatur illa, teste Aristotele, est ἡ γεωργικὴ, id est, agriculturæ studium; quod quidem studium in Oeconomica consideratione primùm est duobus modis. Primò κατὰ φύσιν, id est, ratione naturæ: quia antiquissima ejus est ratio & simplicissima. Cùm enim plures sint artes, quæ circa terram versantur, qualis videlicet, quam Philosophus adfert, ἡ μεταλλικὴ, secundariæ tamen sunt omnes. Secundò, quia cum Justitia conjuncta est. Nec enim ab hominibus volentibus lucratur, ut mercatura: neque à nolentibus, ut ars militaris. Tertiam rationem prætermittimus, quam & Aristoteles & ex eo Cato adjungunt; cùm usum in his habeat nullum. Quibus rationibus librorum horum argumentum superstruemus. Cùm ergo Agricultura sit prima naturâ in Oeconomia, rectè secundo libro præmittitur; cùm autem sit justa, rectè libro primo justitiæ præcepta traduntur. Cùm igitur alter librorum sit Ethicus causa alterius, alter Oeconomicus sed per se; rursus aliud quærendum est, quod utrumque contineat: id autem est ea Poëtica pars quam Παιδείαν vocamus: paullò aliter quàm Platonici; qui etiam ad Harmoniam eam referunt, de qua proximè acturi sumus. Cùm igitur plures sint Oeconomiæ partes, quibus comparatur possessio; maximè lucrosa est ea quæ ab æquitate quàm longissimè abest, quam planè excludit Poëta: ea est Fœneratura. Proxima ab hac quæ non tam cum iniquitate conjuncta est, quàm prima; sed magis cum periculo quàm prima & ultima: ea est Mercatura. Tertia est quæ minùs lucri habet & periculi, sed plus æquitatis: ea autem est Agricultura, æquitate & tranquillitate prima, lucro verò ultima. Cujus causa ex Platone & Hesiodo hæc reddenda est.

est, quòd hæc quam minimè ab ἡμιμυθικῷ abest sæculo: quo terra omnia suppeditabat, sed absque cura. Al eræ duæ quàm maximè ad ἐπιθυμητικὸν accedunt: quod *Cupidum* vocavit Catullus.

Sed postquam tellus scelere est imbuta nefando,
Justitiámque omnes cupida de mente fugarunt.

Astræam enim intelligit, quam usque ad ἐπιθυμητικὸν permansisse volunt Platonici, cùm reliqui Dii in θυμικῷ fugissent.

Ejus de quo agit Poëta, libro primo propositionem habemus. Id à nobis dicitur, οἰκονομεῖν: ab eo alibi, οἶκον δὲ θέσθαι. Ejus rei in secundo præcepta sequuntur. Inter quæ est & illud, quo in divisione Oeconomiæ utitur Aristoteles:

Οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε βοῦν τ' ἀροτῆρα.

Quæ singula infrà percurremus. Nunc hoc constituamus. Primus liber aliquid agendum docet, sed justè: secundus, quid agendum sit, quo pacto, & quando. Eamdem divisionem apud Maximum Tyrium habes, qui hos libros Oeconomicos esse non ignorasse videtur: Ἐνθυμηθεὶς δὲ ὅτι ὀλίγον μὲν τὸ ξυνιέναι τὸ ἄπειρον· τὸ δὲ πολὺ δημιουργεῖν φιλεῖ, ἐδεήθη τοῦ γένους ἀπειρομεμένου τοῦ πολίτου ἐξειργάσατο, καθάπερ ὁ Ἡσίοδος· χωρὶς μὲν τὴν ἀρετὴν, ἀπὸ γυναικῶν ἀρχόμενος, καταλέγων τὰ γένη, ὅθεν ἐξ ἧς ἔφυ. χωρὶς δὲ αὐτὴν πεποίηκε τοῖς λόγοις Θεογνίς. Χωρὶς δὲ αὖ ὠφελεῖ τὰ εἰς τὸν βίον, ἔργα τε ἃ δεῖ τίνα καὶ ἡμέρας τὸ αὖ δεῖ.

CAPUT VI.

CUm suprà totum hujus libri subjectum in duo diviserimus, quorum neutrum per se traditur, sed causâ alterius; Terræ cultum, & Navigationem: quorum utrumque pars est totius: totum enim est Oeconomia, cujus causâ Poëta in alterum devolvitur, id est, Justitiæ præcepta; rursus & hanc & illam partes esse diximus respectu totius. Totum est Διδασκαλία, seu Παιδία. quæ olim fuit Poëtarum tantùm: posteà ad Philosophos migravit. Omnis igitur Musicus, teste Platone, duo spectat: τὴν μελοποιΐαν, sub qua nos paullò aliter quàm ille, ea quæ ad metra, quæ ad numeros eorúmque inventionem, ac dispositionem, comprehendimus: & τὴν Παιδίαν, qua reliqua omnia usibus hominum accommodantur. Quod nobis est docere partim, partim movere: alterum ποιεῖν dicebant, alterum χρῆσθαι τοῖς ποιουμένοις. Sicut autem priùs necesse est constituere aliquid quàm constituto uti. Ita necesse est, priorem esse μελοποιΐαν, posteriorem alteram. Nam, si rectè Platonis Παιδίαν consideremus, vix egreditur rhythmum & harmoniam, ut subtiliter disputant ejus Interpretes: & potissimùm in movendo versatur, quod duobus illis solet fieri. De quo multa disserere possemus; nunc tamen,

men, quia aliud agimus, vocem Παιδείας simpliciter, ἀντὶ διδασκαλίας sumemus, quam Scriptores antiqui tamquam vetustissimum Poëtarum considerant institutum. Ea cùm latissimè tendat; nos paullò arctiùs eam hoc loco restringemus. Est igitur duplex, quæ docet vivere, & quæ scire. Quarum prima instituto nostro conducit: alteram nunc prætermittimus. Rursus ejus partes circa vitam privatam duæ versantur. Quarum altera singulos propriè vivere docet, & circa τὸν ἴδιον occupatur: altera singulos benè vivere docet, & mores complectitur. Utraque ὠφελεῖν πρὸς τὸν βίον ambiguè à Veteribus dicitur. Cùm autem Poëta ad hominem ociosum scribat; rectè quo pacto comparanda sit substantia, docet: cùm ad prodigum, rectè quo pacto conservanda sit, ostendit. Cùm ergo duo hæc proponat liber primus, secundus perficiat: in alio tamen libri primi consumitur argumentum: in quo antiquissimum παιδείας usum videmus, quæ etiam διδασκαλία appellata est. Cujus institutum est, ἠθικὴ παραίνεσις; non οἰκονομικὴ, multò minùs γεωργική. Ejus propositum est, ut antiqui Poëtæ verbis utar, εἰπεῖν πρὸς ζῶν χρήσιμα. Nec dubium est, quin hinc διδάσκαλοι Comici dicti sint & Tragici, qui illud primò simpliciter agebant, ut apparet ex Epitaphio Epicharmi, Comœdiæ apud Dores inventoris, quod ejusmodi est:

Ἄνθρωπε φανὰ Δώριος, χὠ νὴ ὁ τὰν κωμῳδίαν
Εὑρὼν Ἐπίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χαλκεόν τιν αἰνῶ ἀλαθινᾶ
Τὶν ὤδε αἰνίξηκαν
Τὸν Συρακόσσαις εὐδρυτᾶ πολιαρχᾶ πόλει,
Οἴ ἀνδρὶ πολίτᾳ.
Σαρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων μεμεριμνᾶμένος
Τελεῖν ἐπιχειρᾷ.
Πολλὰ γὰρ πυθοῖν ζῶν τοῖς πᾶσιν εἶπε χρήσιμα.
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

Laudat eum ὅτι πρὸς ζῶν εἶπε χρήσιμα, & quidem πᾶσι, qui Oeconomiæ nondum sunt capaces, multò minùs, quæ ad plures pertinet, Politicæ. Hæc igitur pars diutiùs Poëtarum fuit, quàm Comicorum; quia priùs fuit Poëtæ nomen quàm Comici. Ac Poëtæ docuerant τὰ πρὸς ζῶν χρήσιμα, priusquam extaret apud Siculos Comœdia, ad quos τὰ δραμαλικὰ & eorum inventionem, ut ex voce δρᾶν, quæ κατὰ διάλεκτον illorum est aut vicinorum, probat Aristoteles, propriè spectat. Atque hæc causa est cur Philosophi, & præcipuè septem illi Græciæ, neglectâ plerumque (non semper tamen) Μελοποιΐα, id est, numeris & similibus (nam ita nos illam vocem qua de Musica utitur Plato, sumimus) sententias in quibus de moribus, de Deo, de virtute egerunt, quæ ad hanc παιδείαν spectabant, ἄσματα καὶ ἀδάματα dixerint. Unde Thaletis ἄσματα, & aliorum ferè omnium à Laërtio citantur: quæ *Carmina* à veteribus Latinis dicta sunt. Quod, quia

quia à nemine adhuc ostensum est, monere lubet; cùm instituto nostro maximè conducat. Hinc illud apud Dionysium Catonem:

Si DEUS est animus, nobis ut Carmina dicunt.

Carmina, id est, dicta Philosophorum. Causa est, quia dicta illa brevia, quibus sententias suas, de Deo, déque reliquis includebant, ᾀδόμενα dicebant, id est, *Carmina*. Sic ᾀδόμενον Thaletis illud extat:

Οὔτι τὰ πολλὰ ἔπη φρονίμην ἀπεφήνατο δόξαν.

Chilonis:

Ἐν λιθίναις ἀκόναις χρυσὸς ἐξετάζεται.

Hodiéque, quod observatum non fuit, ᾀδόμενα, sive ᾄσματα habemus, in libello illo, qui à moribus Cato inscribitur. Primò enim in ᾀδομένοις de Deo agebatur, quod & sequutus est ille: qui ut propositi sui rationem occultè redderet, citat continuò τὰ ᾀδόμενα, addítque, *nobis ut Carmina dicunt*, id est: ὥσπερ ἐν τοῖς ᾀδομένοις τῶν φιλοσόφων τῶν πάλαι γράφεται. Atque hæc causa est, cur breves sententias præmittat: ut, Aleam fuge, & similia. In prioribus enim illis filium suum instruit, sicut in Hypothecis Hesiodi alumnum suum Chiron. His cognoscendis aliquantùm temporis impendere poterant in prælectionibus suis triviales quidam, priusquam Poëticen universam, in qua non solùm nihil vident, sed cujus usum ignorant, in contemtum adducerent, & minùs certè ocio suo abuterentur. Invenirent numquam tam humiliter Platonem & Aristotelem de Poëtis sensisse, quin semper ex illis discerent. Nos pergamus. Prima igitur materies qua hominibus innotuerunt Poëtæ hæc doctrina fuit, quæ primo ἔργων tractatur: nimirum, νουθέτησις & παραινετικαὶ ὑποθῆκαι. Hoc fine vitæ hominum adhibebantur, ut vel ætate provectiores docerent, sicut Persen Hesiodus: vel minores, & qui modum vivendi habere nondum poterant. Comicus dividit eos, qui virtutem docent in διδασκάλους, καὶ ποιητάς. Ab alteris pueros, ab alteris provectiores doceri vult.

——— τοῖς μὲν γὰρ (inquit) παιδαρίοισιν
Ἔστι διδάσκαλος, ὅστις φράζει, τοῖς δ' ἡβῶσι ποιηταί.

Utrumque tamen confunditur. Et præsentiâ enim suâ, & posteà scriptis, temperantiæ & justitiæ magistri erant publici, quibus ἐπὶ ἀρετῆς παιδείᾳ maximi quique nobilissimíque committebantur. Unde etiamnum Platonis ætate vox σοφὸς Poëtis, tamquam propria, attributa fuit. Qui semper ὁ σοφὸς Ἡσίοδος, ὁ σοφὸς Ὅμηρος, ὁ σοφὸς Ἀρχίλοχος, ut & multis post eum ætatibus, quamvis ignota esset causa. Sic de Repub. 2. postquam de Homero, Hesiodo, & Musæo egerat, Οὐκοῦν, inquit, ἐπειδὴ τὸ δοκεῖν, ὡς δηλοῦσί μοι οἱ σοφοὶ καὶ τὴν ἀλήθειαν βιᾶται, καὶ κύριον εὐδαιμονίας. Paullò pòst: Τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξόπισθεν, κερδαλέαν καὶ ποικίλην. Primum, quod docebant olim, fuit temperantia. Ingenuorum itaque liberis ante pubertatem continuò præficiebantur, ut prospicerent, ne fortè

auderent τὰ ἄρρενα χαρίζεσθαι, quos παιδαγωγοὺς Græci, Athenienses ἀκολούθους, Latini *Comites*, *Custodes*, antiquiores etiam δίνυχας & αἰσιδοὺς dixerunt: quamvis eorum propriè munus docere esset. Ἀκόλουθοι sæpè apud Platonem dicuntur. Alcibiades in Convivio negat se, quòd formosus esset, absque ἀκολούθῳ, primo Socratem adire ausum fuisse: Ἐφοβούμην γὰρ ἤδη ἐπὶ τῇ ὥρᾳ, inquit, θαυμάσιον ὅσον, τοῦτον οὐδ' ἐπιστοῦθοὶς ἀεὶ δ' οὖν εἰωθὼς οὐδὲ ἀκολούθου μόνος μετ' αὐτοῦ γένοιτο, τότε ἀπιόντων τὸν ἀκόλουθον, μόνος συνεγένετο. Et in Charmide: ἀλλὰ καλῶς ἔφη λέγεις, καὶ κελεύσον αὐτὸν καὶ ἅμα τοῦτον τὸν ἀκόλουθον, καὶ ἔφη κάλεσον Χαρμίδην. In cujus vocis interpretatione labitur doctissimus Politianus. Virgilius eosdem simili ratione *Comites*, dixit, qua Græci ἀκολούθους, Lib. Æneid. 5.

At pater Æneas nondum certamine misso,
Custodem ad sese comitémque impubis Iuli
Epitidam vocat.

Ex his rursus antiquissimi illi fuere, quibus matronæ καὶ τὸ γυναικεῖον committebatur. Qualis celeberrimus ille Homeri fuit Odyss. γ. qui αἰσιδὸς ab illo dicitur. Iidem παιδάγωγοι & δίνυχοι postea Græcis, Latinis *Custodes* dicti sunt. Hesychius, αἰσιδὸς, ᾠδὸς, κιθαρῳδὸς, καὶ ὁ ποιητὴς, καὶ ὁ θρηνῳδὸς, ὁ δίνυχος ποδῶν. Manifeste αἰσιδὸν δίνυχον exponit. Quid verò sit δίνυχος ποδῶν, numquam intellexi, donec approbante tandem mirum in modum maximo Scaligero, δίνυχος, παιδάγωγον, emendavi. Veteres enim Magistri, αἰσιδὸν illum Homeri, qui in officio Agamemnonis uxorem continebat, δίνυχον, interpretati sunt, quò respicit antiquarum omnium Glossarum Epitomator, earum præsertim, quæ ad Homerum spectant, Hesychius: qui non aliud in animo habuit, cùm αἰσιδὸν, παιδάγωγον interpretatur, quàm quod diximus. Idem Hesych. Ἀοιδοὶ, θεραπόντες, ὀνομαστοὶ, ἢ δίνυχοι. Eustathius; τινὲς δὲ αἰσιδὸν τὸν δίνυχον παρενόησαν, ὡς αἰδοῖα μὴ ἔχοντα: de eo enim Homerico αἰσιδοῦς quid non excogitarunt Veteres? Sententiam illam reprobat Didymus, seu quicumque est, cujus brevia in Odysseam Scholia habemus. τὸ γὰρ ἀρχαῖον οἱ αἰσιδοὶ φιλόσοφον τάξιν ἐπεῖχον· τινὲς δὲ κακῶς νοήσαντες τὸν δίνυχον ἀπέδοσαν. Sed neuter mentem Veterum intellexit, nec Eustathius, nec commentator ille. Nam qui αἰσιδὸν δίνυχον esse dixerunt, τὸν τάξιν respexerunt: non autem τὸν δ' σώματος λόβον, id est, munus, non privationem corporis: quamobrem errat Eustathius, qui δίνυχον exponit, τὸν αἰδοῖα μὴ ἔχοντα. Nam cùm αἰσιδὸν illum Veteres δίνυχον exponunt, nihil aliud volunt, quàm si nos *Custodem* exponeremus: quia *Eunuchi* iidem dicebantur, qui *Custodes* postea. Quippe cùm συφεγνισαὶ Poëtæ essent, & custodiæ ab antiquis fæminarum præficerentur, quò res extra suspicionem esset, Eunuchi illi muneri apud Barbaros adhibebantur: qui postquam γυναικωνῖτιδος non modò occuparant, sed & puerorum curæ præfuerant, manifestam integris gentibus ruinam invexerunt. Atque hoc est de quo libro de legib. III. conqueritur Plato, διεφθαρμένον τὸν παιδείαν ὑπὸ τῶν λε-

γομένων

φορίας τὴν Μηδικὴν, ἐπὶ αἰσχιστῶν γυναικῶν καὶ εὐνούχων παιδοβόρους αὐτῶν τοὺς ἡμᾶς. Apud Græcos & Romanos cùm obtinuit hæc corruptela, non aliam πάχυν habuerunt quàm Homericus ἀοιδὸς, quamvis mutilati & moribus dissimiles. Talis erat, in quem elegantissima Nasonis exstat elegia,

Hei mihi quòd dominam, nec vir, nec fœmina servas!

Εὐνοῦχος igitur & ἀνάδωνος, οἱ ἀοιδοὶ ab Hesychio dicuntur, non quòd Homeri tempore idem erant, sed quòd postea idem munus spadones obtinuerint. Illi enim sunt qui postea à Nasone, Propertio, Plauto & reliquis *Custodes* dici cœperunt. Apud antiquos certum est, continentiæ magistros, quamvis integri essent, εὐνούχους dictos esse: quod nomen temperantiæ est, non fœditatis. Causa hæc est. Vetustissimi τὸ εὖ νοῦν ἔχειν intemperantiæ directè opponebant, cujus partes omnes εὐνόητοι dicebant. Unde illud apud Comicum, ὕπνος τ' ἀπέχεσθ', καὶ εὐνόητον πάντων. Opponebant enim σωφροσύνην καὶ ἀφροσύνην, id est, *temperantiam & dementiam*, sicut postea σωφροσύνην & ἀκολασίαν Philosophi. Atque hoc est quod notat Aristot. Nicom. VII. c. XI. ἔτι ἐμπόδιον τοῦ φρονεῖν αἱ ἡδοναὶ, καὶ ὅσῳ μᾶλλον χαίρῃ, μᾶλλον εἶναι τὴν περὶ Ἀφροδίσια· ἀδύνατον γὰρ δυνασθαί τι νοῆσαι ἐν αὐτῇ. Unde pro ἀφροδισιάζεσθαι, μωραίνειν dicebant & ἀφρονεῖν, & apud Comicos σπάμωροι sunt οἱ κοσμοφθορεῖς. Atque hac ratione, ut in Rhetoricis notat idem Philosophus, factum suum excusabat Helene apud Euripidem, quòd ἡ Ἀφροδίτη nihil aliud esset, quàm ἡ τοῦ ἀφροσύνης ἔρχεται. Καὶ μῶρος γὰρ πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς, Καὶ τύνομ' ὀρθῶς ἀφροσύνης ἄρχει θεός. Hinc humanæ sapientiæ princeps Homerus, de casta muliere quoties agit,

——— φρεσὶν, inquit, κέχρητ' ἀγαθῇσι,

id est, ad verbum, εὖ νοῦν ἔχει. Hæc quoque causa est, cur Horatius τὸ σωφρονοῦντα *integrum* vocet:

——— *& integra*
Tentator Orion Dianæ,
Virgineâ domitus sagittâ.

Integra, id est, *casta*, & ut Homerus loquitur, φρεσὶν ἀγαθῇσι κεχρημένης. Sic *integrum* opponit alibi *amanti:*

Brachia & vultus teretésque suras
Integer laudo: fuge suspicari,
Cujus octavum trepidavit ætas
Claudere lustrum.

Putabant videlicet, intemperantiam mentis esse mutilationem καὶ πήρωσιν: quemadmodum auditoribus nostris ibi pluribus, ex Philosophis, ostendimus. Nunc enim quantùm possumus à multorum auctorum testimoniis abstinebimus, & ad institutum nostrum pergemus. Et certè omnis ferè vitii nomine τὸ ἀφροδισιακὸν notabant Veteres. Sic ὕβρις à Comico rei Venereæ intemperantia dicitur, & ὑβριστὴς maritus

qui à conjuge sua sæpè una nocte τὴν χάριν flagitat. Negat enim Theseum ὑβριστὴν fuisse, sed σωφρονοῦντα.

——— οὐ γὰρ ἦν ὑβριστὴς
Οὐδ' ἡδὸς ἐν τοῖς στρώμασι τὴν νύκτα παννυχίζειν,
Γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει.

More enim Atticorum suorum loquutus est, qui ὕβριν τὴν ἀκολασίαν, & ὑβριστὴν τὸν ἀκόλαστον dicebant. Sic Tyrius Maximus τὸν ὑβριστὴν ἔρωτα opponit, vel amori Platonico, vel τῇ σωφροσύνῃ. Serm. 10. Ἀλλὰ αἰσχρὸν μὲν θέαμα, ἵππος ἄφετος, αἰσχρὸν δὲ ἄκουσμα ὑβριστὴς ἔρως. οὗτός ἐστιν ὁ ἔρως ὁ τοὺς κρημνοὺς πηδῶν, οὗτος ὁ ποταμοὺς περῶν, ὁ ξίφος λαμβάνων. Et Serm. 6. Οὗτος τῆς πολιτείας τρόπος, οὐκ ἐν Πειραιεῖ πλαττόμενος, οὐδὲ ἐν Κρήτῃ νομοθετούμενος, ἀλλ' ἐπὶ προφάσει ἡρωϊκῇ ὑπὸ φιλοσόφου δεικνύμενος, δι' οἰκονομίας ἡρωϊκῆς. ἄρχοντες αὐτουργοὶ, προβουλευόμενοι, ἀριστεῖς ἀγαθοὶ προπολεμοῦντες. γυνὴ σώφρων, ἀντιτατταμένη ὑβρισταῖς νεανίαις, Et 32. ὑβρίζειν ἀντὶ τοῦ ἀκολασταίνειν posuit, & partes Venereas, τὰ ὑβρίζειν πεφυκότα dixit, λιχνευέτω ἡ γλῶττα, τηκέσθωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ, ἐκλυέτω ἡ ἀκοή. πληρούσθω ἡ γαστὴρ ὑβριζέτω τὰ ὑβρίζειν πεφυκότα. Dicebant & ἀδικίαν, & vice versa δικαίους τοὺς σωφρονοῦντας. Synesius antiquarum elegantiarum magnus imitator: τὰ γὰρ εἰς Ἀφροδίτην ἐγὼ δικαιότατος καὶ τῷ Βελλεροφόντῃ σωφροσύνης ἀμφισβητήσαιμι. Aristoteles Rhetoric. 2. τοὺς σώφρονας laudat, ὅτι οὐκ ἄδικοι. Εὐνοῦχοι igitur apud Veteres qui fuerint apparet. Atque hæc causa est, cur idem Synesius Encomio calvitiei, ubi de Homerico ἀοιδῷ agit, Cometen eum fuisse negat, quales posteà mollissimi illi Eunuchi erant: Οἶμαι δὲ ἐγὼ καὶ τὸν ἀοιδὸν ὃν Ἀγαμέμνων τῇ Κλυταιμνήστρᾳ μελεδωνὸν ἀπολέλοιπε, τοῦ καθ' ἡμᾶς εἶναι γένους. κομήτῃ γὰρ οὐκ ἄν ποτε γύναιον ἐκδιαβεβλημένης οἰκίας ἐπίστευσε. Atque hæc quidem de Παιδείᾳ, & de iis qui hanc apud Veteres τῇ τάξει professi sunt.

CAPUT VII.

ALiquantùm jam promovimus. Ostendimus, primo Hesiodi, nihil commune esse cum secundo: nisi quatenus in eo proponitur, aut quatenus ad ea præparat lectorem in primo, quæ est traditurus in secundo (adhuc enim loquimur cum vulgo qui in libros divisit hoc scriptum: quàm rectè autem sigillatim posteà ostendemus.) Quàm multi sint quos ipsa deceperit inscriptio Veteres Recentioréſque, dubium ei esse non potest, qui diversitatem considerat sententiarum; quæ ut omnes veræ esse non possunt, ita omnes falsæ esse possunt. Et ut omnes de posterioribus duobus aliquid statuerunt: ita primum penitùs vel neglexisse, vel in judicio de eo ferendo cæcutivisse videntur. Quod omnino aliud illius sit κριτήριον, quàm reliquorum. Quod si alibi in Veterum scriptis sepultum conclamatúmque inveniamus,

niamus, operam nos non lusisse existimabimus. Canum igitur in morem qui μυηλατῶντες ad cubile feræ deducuntur, vestigia sequemur: ut nimirum videamus, an ex odoratu aliquid à nobis deprehendi possit. Servius ad primum Georgic. ita de Poëta suo, simúlque de hoc nostro, & de his libris agit: *Ingenti autem egit arte, ut potentiam nobis sui indicaret ingenii, coarctando lata, & angustiora dilatando. Nam cùm Homeri & Theocriti brevitate scripta collegerit, unum Hesiodi librum divisit in quatuor.* Cùm autem Grammaticus ille, de libris ad Persen loquatur, quos Maronem ibi frustrà expressisse existimavit, unum librum tantùm novit, qui est procul dubio secundus: in quo de Agricultura agitur; quamvis non ex instituto primo, & proposito Poëtæ. Ita primum à secundo penitus disjunxit. In his cùm nec Suidas, qui simpliciter τ' Ἔργων meminit, neque reliquorum quisquam, auxilium ferat nobis, iterum ad eum recurremus, qui fusissimè scripta ejus pleraque recenset, & ob oculos ponit. Is autem est Manilius, qui hoc modo:

——— sed proximus illi
Hesiodus memorat Divos Divúmque parentes,
Et Chaos enixum terras, orbémque sub illo
Infantem, & primum titubantia sidera corpus.
Titanas juvisse Jovis cunabula magni:
Et sub fratre viri nomen, sine fratre parentis,
Atque iterum patrio nascentem corpore Bacchum,
Omniáque immenso volitantia numina mundo
Quin etiam ruris cultus, &c.

Hesiodus cùm diversa libro primo pertractet, præcipuum est quòd ibi primus manifestè secundam τ' λογικῶν speciem commemorat, de quibus aliquoties inculcat, & sub quibus sæculum suum collocat (cur autem & qua ratione infrà dicemus) nimirum τὰς Δαίμονας, qui in ἐπιθυμητικῷ, in quo scripsit Hesiodus, inspectores rerum humanarum, & legati quasi primæ Divinitatis, id est, τ' πρώτης τ' θεῶν δυνάμεως, quam Jovem illi dicunt, circa terram præsentes versari existimabantur: unde ἐπιχθόνιοι à Poëta appellantur. Eò spectant illa,

Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς,
Ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας, καὶ κίβτλια ἔργα
Ἠέρα ἐσσάμενοι, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν
Πλουτοδότειραν.

Item:

Τεὶς δὲ μύριοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἀθάνατοι Ζηνὸς, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ κίβτλια ἔργα,
Ἠέρα ἐσσάμενοι, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Manilius igitur κεφάλαιον hujus libri primi esse voluit, id de quo præcipuè agitur. Quia primus Hesiodus, ut ex aliis etiam Veterum osten-

ostendemus, quemadmodum in Θεογονίᾳ de Diis, sive de prima Divinitatis specie; ita in hoc libro primus distinctè de secunda egit, nimirum περὶ τῶν Δαιμόνων, περὶ τῶν πετεινῶν θεῶν. Quod quidem κεφάλαιον omnibus de quibus infrà disputabimus, cùm cohærentiam totius doctrinæ ostendemus, firmiter stabilietur. Hæc secunda Divinitatis species, sive εἶδος λογικὸν, duibus proprietatibus, quæ peculiariter conveniunt illi, à Poëtis distinguitur. Prior est, quòd *volare* eos dicant, deinde quòd circa terram, quod Latinus Poëta dixit, *toto mundo versari*. Ab altero Hesiodus eos φοιτῶντας, ab altero ἐπιχθονίους dixit: utrumque quoque in Manilio est. Manilius itaque Deos illos de quibus Hesiodum hoc libro egisse ait, *numina volantia*, dixit: quorum descriptionem, quod nulli umquam in mentem venit, hujus libri subjectum facit. Ac primò φοιτῶντας eos vocat ea ratione auctor noster, quâ manifestiùs πετεινὰ dicebantur, quod ad verbum cum voce Manilii convenit. Ita in oraculo quodam apud Eusebium Præparationis Evangelicæ Lib. IV.

Ὅσσοι δ' ἀμφὶ γαῖαν πολυώνυμοι αἰὲν ἔασιν,
Τοῖσδε φόνου πλήσας πάντῃ πυρὸς πλήθει βωμὸν
Ἐν πυρὶ βάλλε δίκας θύσας ζωοῖο πετεινοῦ.

Nec aliud in animo habebant Veteres, cùm illis *volatilia* tantùm, id est, πετεινὰ, ut in oraculo est, sacrificarent. Eadem ratione & à Græcis Theologis πλάνον γένος dicebantur, id est, *genus vagum*, quæ vox Hesiodicum illud φοιτῶντας ad verbum exprimit, & ἀλινδούμενοι θεοὶ, καὶ κυλινδούμενοι, id est, *volubiles Dii*. Synesius de insomniis: Τὸ γὰρ ἢ πάντως, ἢ παρὰ μικρὸν ἀληθίζεσθαι, θεῖόν ἐστιν, ἢ πέλας τοῦ θείου. τὸ δέ γε πλάνον καὶ πεῖραν ἀποφέρεσθαι ἀληθικὸν ἐστι τοῦ ἀλινδουμένου εἰς ὕλας, ἀμπαθὲς καὶ φιλότιμον. Eadem ratione eos & ἀληθικοὺς dicebant, quòd loco certo non continerentur; tamquam, ut loquitur Niceph Synesii Schol λῆξιν καὶ τόπον οὐκ ἔχοντας. Eadem ratione οἱ πτερὰ dicebantur: quòd humanæ vitæ inspectores per totum universum diffunderentur, tamquam, ut idem loquitur, περιβλέποντες τοῦ μεγάλου θεοῦ βασιλέως ὀφθαλμοί. Secunda proprietas est, cùm *in mundo volitare* dixit: *mundus* enim est quod χθὼν & γαῖα Hesiodo & aliis: unde ἐπιχθόνιοι, & φοιτῶντες ἐπ' αἶαν, & in oraculo πολύωνυμοι ἀμφὶ γαῖαν dicuntur. Atque hæc causa est, cur à Chaldæis θῆρες χθονὸς dicerentur. Quamquam Pythagoricam vocem propriè expressit Manilius, qui ἐγκοσμίους θεοὺς dicebant. Postremò, quod & addi potest, manifestè per vocem *Omnia*, vocem Hesiodi μύριοι expressit, aut τρεῖς μύριοι. quod Manilius esse ἀόριστον ostendit. Quare eam vocem Clemens aliique patres ἐπὶ πλήθους referunt, propter multitudinem. Τρεῖς μύριοι itaque Manilius vertit, *omnia*, sequutus procul dubio Interpretes vetustissimos, quales tum temporis extabant in Hesiodum multi, qui illud τρεῖς μύριοι exponebant πάντες: quod etiamnum in Proclo habemus, his verbis ἡ μὲν μυριὰς δηλοῖ τὸ πάντα τὸ δαιμόνιον ἀριθμὸν, εἰ δὲ παραλαμβάνοι τὸ δαιμόνιον γένος, & plura quæ eò spectant. De iis egisse primò

primò Hesiodum primóque distinxisse τὸ λογικὸν, in libro Περὶ τῶν ἐλλελοιπότων χρησμῶν Plutarchus ostendit: Ἡσίοδος δὲ καθαρῶς καὶ διωρισμένως πρώτως ἐξέθηκε τῶν λογικῶν τέσσαρα γένη· θεοὺς, εἶτα δαίμονας πολλοὺς κ' ἀγαθοὺς, εἶτα ἥρωας, εἶτα ἀνθρώπους, τῶν ἡμιθέων εἰς ἀνθρώπους ἀπεκριθέντων. Constituit igitur κριτήριον horum librorum τὴν Δαιμονολογίαν. Partim quòd circa eam tota doctrina, quæ hîc traditur versetur; id quod brevi apparebit: partim quòd minimè inusitatum esset, à parte libro inscriptionem imponere. Sicut enim Rhapsodi inter canendum Homeri libros dividebant; sic citharœdi totum τῶν Ἔργων in conviviis cùm ad citharam canerent. Ubi illud etiam notandum venit, de quo infrà agimus, non in libros distinctum fuisse hoc scriptum, sicut hodiè circumfertur, quod valdè recens est, sed in partes suas. Apud Plutarchum in Symposiacis, citharœdus qui hæc Hesiodi canebat, cum Homerico Rhapsodo certat: citharœdus ab eo versu inchoat, Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην. Quod carmen περὶ τῶν ἐρίδων fuit. Rhapsodus verò ab illo Homerico, Ζεὺς δ' Ἥρην ἐκάλεσσε κασιγνήτην ἄλοχόν τε, in nuptiis Ptolemæi. Carmen περὶ τῶν ἐρίδων sequitur Pandora. In Pandora rursus sunt minutæ partes, qualis est πεθοιγία & aliæ, quarum Grammatici meminerunt. Pandoram sequuntur Periodi, seu pars illa quæ τὰς λήξεις continet, usque ad τὴν ἐξύμνησιν τῶν ἡρώων, quæ ibi desinit, Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγώ. Prima λῆξις est ætatis aureæ, quæ τοὺς Δαίμονας constituit: quos, ut dixi, ποτανοὺς antiqui, Manilius *volantia numina* dixit. Sicut autem minimè insolens erat, librum integrum Iliados à parte dicere Πατρώκλειαν, vel λύτρα, vel ὁρκίων ἀφάνισιν, vel ὁρκίων κατάχυσιν, Odysseæ, Κυκλώπειαν & νεκυΐαν, & quod plus est, interdum à voce unica, in illo aut illo libro obvia, sicut Iliados quartus liber ἐπιπώλησις dicitur, quòd ibi dixerat de rege Poëta, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν. Eustathius: Οἱ δὲ σχολιασταὶ πολλαχοῦ μέμνηνται καὶ χωρὶς τινὸς προσθήκης τῆς ἐπιπωλήσεως· οἷον ὅτι φησὶν ὁ ποιητὴς ἐν τῇ ἐπιπωλήσει, ἤγουν ἐν τῇ Δ ῥαψῳδίᾳ & paullò pòst, ἐπιπώλησις δὲ καλεῖται ἡ Δ ῥαψῳδία, διότι ἐν αὐτῇ ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν ὁ βασιλεύς. Ita interdum & à prima voce partem integram distinguere: sicut Βοιωτία Poëtæ catalogus appellatus fuit: ut nimirum memoriæ consuleretur Rhapsodorum: ita quoque Δαιμονολογίαν primum τῶν Ἔργων vocat Manilius, quòd ex illa parte pleraque dependeant. Sicut autem Tragœdiæ nihil aliud, quod ad Oeconomiam, quàm τεμάχη poëseos Homericæ erant, & exiguam aliquam partem comprehendebant, propter angustiam Tragicæ periodi, quæ exiguis limitibus terminatur: secùs si fiebat, ἐποποϊκοῦ & πολυμύθου nomen incurrebat Poëta, qualis fuit Agathon, teste Aristotele, qui in eo solo peccavit, aliàs probus, & ut cum Comico loquar, τῶν γνησίων. Ita Scholiorum auctores, Alcæus, Anacreon, Praxilla, & alii, in partes Hesiodi παραινετικὰ dividebant: quod antea fecerant οἱ πρὸς λύραν ᾄδοντες. Primum enim Scholiorum argumentum παραίνεσις fuit. Athen. καλὴν δὲ ταύτην ἐνόμιζον, τὴν παραίνεσίν τε τινὰ καὶ γνώμην ἔχειν δοκοῦσαν

δοκοῦσαν χρησίμην εἰς τὸν βίον. Ita, ut dixi, hos libros in partes & membra dividere solebant. quorum non ultimum est, ἡ Δαιμονολογία. Quod κριτήριον inventum retinebimus, donec quomodo in sequentibus magis magísque cohæreat, & quem locum in reliquis partibus habeat, ostenderimus. Si quis igitur potissimam hujus libri primi partem quærat; dicam esse ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΞ.

CAPUT VIII.

INventa aliqua libri primi nota, illud tenendum: duplicem Παιδείαν, sive docendi Poëtarum vetustissimis fuisse rationem: quarum utraque in hoc locum habet. Est enim vel adumbrata, vel manifesta. Adumbrata est, quæ vel fabulosis narrationibus constat, ut de Pandora, vel fabulis, ut de Accipitre. Manifesta, ut præcepta de moribus in primo, de administratione domestica in secundo. Nos ea quæ tractanda nobis sunt pertexemus, quæque ad priorem spectant Παιδείαν explicabimus: quæ ad posteriorem ostendemus. Divisio libri utriusque, quod ad contentum hæc est, Agricultura & Navigatio, Γεωργία καὶ πλοῦς: finis utriusque idem ἡ κτῆσις. A præcepto inchoat, desumpto à divisione τῆς ἔριδος: quarum alteram improbat, bella nimirum & judicia, quod à proposito patrisfamilias abhorreant: alteram laudat, quæ ad eumdem finem tendit, ad quem Oeconomice, τὸν τῶν ἐπιτηδείων πόρον. Post hanc divisionem operis, sequitur divisio ex obliquo, & in transitu quasi, his verbis, Αἶψά κε πηδάλιον. Ubi duo proponuntur circa quæ cura & industria hominis, cui res familiaris curæ sit, versari debeat. Alterum est πλοῦτος, qui è terra petitur, & designatur per ἔργα βοῶν: quo universus terræ cultus, & quæ ex ea proveniunt, comprehenduntur: ὁ πλοῦς, qui sub se comprehendit τῶν πόρον, quæ est altera vitæ comparandæ ratio, quam designat τὸ πηδάλιον. Utriusque rationem cum labore conjunctam esse ait, causâ hominum: quorum scelus in Promethei fraudem derivat, τοῦ ἀπατῶντος τὸν Δία. Hac occasione, elegantissima intexitur Pandoræ fabula, ex qua cùm potissima hujus libri atque adeò totius doctrinæ dependeat ratio, Græculi tamen, ut solent, loquacitate sua non tam spem nobis explicandæ allegoriæ illius quàm voluntatem pænè præripuerunt. Dicemus tamen non ea tantùm, quæ totius operis Hesiodi proposito maximè conducere videbuntur; sed & quæ vera sunt, & necessaria, & sine quibus, quæ his libris traduntur intelligi posse nemo sanus concedet. Porrò priusquam id quod de Pandora dicitur, aggrediamur, doctrina Periodica explicanda est, quæ Pandoræ πρωθυστέρως, & more Poëtis usitato subjungitur, cùm præmittenda fuerit.

CA-

CAPUT IX.

PEriodos veteres Platonici, ex opinione præceptoris sui, duas statuebant: quarum altera mundum à Diis regi existimabant: altera tamquam animalem sibi & industriæ suæ, hominúmque προμηθείᾳ permitti, de quibus ex opinione veterum Poëtarum multa in Politico suo Plato, qui inter alia: τὸ γὰρ πᾶν τόδε, τοτὲ μὲν αὐτὸς ὁ θεὸς ξυμποδηγεῖ πορευόμενοι, καὶ συγκυκλεῖ, τοτὲ δ' ἀνῆκεν, ὅταν αἱ περιόδοι τοῦ προσήκοντος αὐτῷ μέτρον εἰλήφασιν ἤδη χρόνου. τὸ δὲ πάλιν αὐτόματον ἐς τἀναντία περιάγει, ζῶον ὂν, καὶ φρόνησιν εἰληχὸς ἐκ τοῦ συναρμόσαντος αὐτὸ κατ' ἀρχάς. τοῦτο δὲ αὐτῷ τὸ ἀνάπαλιν ἰέναι, διὰ τόδε ἐξ ἀνάγκης ἔμφυτον γέγονε. Statuit Plato, interdum à Deo moveri, regi, flectíque hoc universum, donec expletus sit ille ambitus: tum rursus sua sponte mundum regi, sibíque permitti: Hujus alterius Periodi exemplum, sub Saturno locabant: cuius felicitatem ἐν τῷ τοῦ βίου αὐτομάτῳ, id est, spontanea rerum omnium suppeditatione, sine labore ullo statuebant: quæ vita excludebat τὴν προμήθειαν οἰκονομικήν: id est, humanam in tuenda & comparanda re familiari curam, quia sub τῇ προνοίᾳ multò feliciùs, agebat: ideóque meritò cum eo Plato Monarcham suum confert, Τόδ' οὖν τῶν ἀνθρώπων λεχθὲν αὐτομάτου περὶ βίου, διὰ τὸ τοιόνδε εἴρηται, inquit, θεὸς ἔνεμεν αὐτοὺς, ἐπιστατῶν, id est: *Quod igitur de spontanea illa hominum vita dicitur, ob hanc causam dictum est: quia ipse Deus ipsos alebat, tamquam rex eorum & præses.* Multa ibidem talia: in quibus verbis ferè Hesiodi, quamvis nusquam meminerit ejus, Periodi illius felicitatem describit. Sicut igitur Periodus hæc felix & sub imperio Deorum, sic deficiente hac & elapsa, ut divinum imperium, ita benignitas Deorum defecit, & felicitas humana. Sicut prius sæculum sub Deo est, ita alterum sub Fortuna & collegis ejus τοῖς Δαίμοσιν. Igitur ut res sit dilucidior, sub altero τὸ τοῦ βίου αὐτόματον statuebant, sub altero τὸ ἀναγκαῖον, sub altero vitam sponte affluentem, sub altero vitæ comparandæ, labore multo & industria, necessitatem: in quo Jupiter & singuli Dii ea quæ priùs ipsi ministrabant, quæ hominibus sine cura, sine labore, sine Oeconomica ratione, suppeditabant, fortunæ permiserunt, aut, ut Plato τῇ εἱμαρμένῃ καὶ ἐπιθυμίᾳ. Unde maximo labore singula hominibus investiganda fuerunt: singuli enim Dii singula dona sua secum sustulerunt, quod Hesiodus κρύπτειν βίον dicit eleganter. Plato ibidem: ἐπειδὴ τὸ μὲν ἐκ θεῶν, ὅπερ ἐῤῥήθη, νῦν δὴ τῆς ἐπιμελείας ἐπέλιπεν ἀνθρώπους, δι' ἑαυτῶν τε ἔδει τήν τε διαγωγὴν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτοὺς αὐτῶν ἔχειν. *Postquam autem Deorum imperium, de quo jam dictum est, hominum curam gerere desiit, sibi ipsis illi prospicere, suíque curam gerere coacti sunt.* Pro duabus illis Periodis, quinque Periodica sæcula, seu revolu-

volutiones sæculares constituit Hesiodus, quarum prima, secunda & tertia, sub ἡγεμονικαῖς sunt: quarta sub θυμικαῖς, quinta sub ἐπιθυμικαῖς. In quod sæculum incidit Hesiodus & Perses. Ex quo sequitur, necessariam esse rei familiaris curam, postquam divitiarum incessit cupido, quam sequuta est judicum iniquitas, quos ignorare ait, Ὅσσον σοὶ μελάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. id est, quàm facilè olim viveretur, priusquam Dii humanum genus τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ τῇ τύχῃ permiserant. Tria secula Hesiodi cur sub ἡγεμονικαῖς collocarim, quartum sub θυμικαῖς, causa hæc est, quòd Heroïcum, maximè ab Historicis, celebratum sit & Poëtis, ab hac parte: quales sunt Thebani, qui μάλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο, & Trojani, qui Ἑλένης ἕνεκ' ἠὐκόμοιο, bellum gesserunt. Huc illa spectant ex Photii Excerptis. Θυμικὰς δὲ ἀξιοῦμεν πολιτείας τὰς ἐπὶ πολέμοις καὶ μάχαις, καὶ ὡς ἱππικὰς φάσκει, τὰς αὐστηρείας καὶ δόξης ἀγωνιζομένας, οἷαι θηβαῖοι τὰς νῦν τε ἱστορίας ἐκφέρουσι θρυλλουμένας ἀκροαμένῳ. Fuit ergo de his sæculis Veterum hæc opinio. Sicut ex ἡγεμονικαῖς factum erat θυμικὸν, ex θυμικαῖς ἐπιθυμητικὸν, sic futurum iterum ex ἐπιθυμητικαῖς ἡγεμονικὸν, ex ἡγεμονικαῖς θυμικὸν, atque ita deinceps. Ita ut perpetuus quidam esset Περιόδων lapsus & revolutio. Unde infelicitatem suam deplorat alibi hoc libro Poëta, quòd non aut priùs natus fuisset, aut seriùs; ante τὸ ἐπιθυμητικὸν nimirum, aut post illud: sicut suo loco ostendemus. Circa periodorum revolutionem Hesiodicam, tota Maronis Pollio versatur, cujus rationem ignorarunt Interpretes. Primò enim exspectari ait τὸ ἡγεμονικὸν, sicut sub Saturno fuerat.

Magnus ab integro sæclorum nascitur ordo.
Jam redit & Virgo, redeunt Saturnia regna:
Jam nova progenies cælo demittitur alto.
Tu modò nascenti puero, quo ferrea primum
Desinet, ac toto surget gens aurea mundo,
Casta fave Lucina.

Habes τὸ ἡγεμονικὸν, accipe τὸ ἐπιθυμητικὸν:

Pauca tamen suberunt prisca vestigia fraudis,
Quæ tentare Thetin ratibus, quæ cingere muris
Oppida, quæ jubeant telluri infindere sulcos.

Habes τὸ ἐπιθυμητικὸν, aut ejus effigiem; jam revolutionem accipe τῆς θυμικῆς, quod Heroïcum Hesiodo vocatur.

Alter erit tum Tiphys, & altera quæ vehat Argo
Delectos Heroas: erunt etiam altera bella,
Atque iterum ad Trojam magnus mittetur Achilles.

Habes τὸ θυμικὸν, ubi vox *iterum*, sicut apud Hesiodum τὸ ἔπειτα, circumvolutionem ejusdem sæculi notat, καὶ τὰς αὐξήσεις. Exitum sive terminum τῆς ἡγεμονικῆς Maro *ultimam ætatem Sibyllini carminis* vocat: quod τὸ ἡγεμονικὸν ultimum inter ætates erat. Quo desinente, duo priora iterum revocabantur. Mirum itaque non est, si ejus ratio fugerit Servium; ita ut fuerint nonnulli, inter quos Pomponius Sabinus

nus est, qui Maronem ibi de Hesiodo agere existimarint: *Vel intelligit*, inquit, *de Hesiodo Poëta, cujus Pater Dius fuit, natione Cumaus; Hesiodus autem libris suis quatuor saeculorum facit mentionem.*

CAPUT X.

POstquam hæc constituimus, ulteriùs eundum erit. Duabus de causis sæcula in exit Poëta. Altera est, ut ostendat vitæ quærendæ necessitatem, καὶ τὸ ἀναφαιρεῖν τῶν ἐπιτηδευομένων μὴ πάνυ καὶ ἐπιμελείας, quæ sub ἐπιθυμητικῷ erat, postquam defecissent Deorum dona. Altera ut ostendat τὰς ἐπιχθονίους καὶ ἐπιθυμητικοῦ, qui sunt Δαίμονες. Primum sæculum sicut αὐτομάτους ex terra vivebat ita & eadem ratione ex ea nascebantur homines. Unde Plato eos modò γηγενεῖς, modò γηΐνους vocat. Nota est opinio Græcorum veterum de generatione rerum hominúmque è luto terræ, & calore Solis, priusquam ἐκ ἀλληλογονίας crearentur. Sicut igitur è terra fiebant, ita rursus in eamdem fluebant: ita tamen, ut è defectu unius succederet origo alterius, ne genus interiret. Horum igitur γηγενῶν duo constituunt genera: quorum alteri dissolvebantur; alteri in speciem λογικῶν convertebantur, & constituebant nobilius quid & aërium. In omni vita tria statuunt Platonici; βίον, θάνατον, λύσιν, sicut Poëtus loquitur: vel, ut nos mallemus, βίον, πλουτῶν, μοῖραν id est, vitam, vitæ finem, & quod vitæ finem sequitur. Primi igitur sæculi homines, quotquot nobiliores erant, post emensum tempus suum λύσιν Δαιμονίων, sive τὰς Δαίμονας τὰς ἐπιχθονίους, constituunt. Secundi, τὰς ὑπουχθονίους. Tertii fine λύσεως interierunt. Quarti Heroas. Quinti ψυχῶν ἀνθρωπίνων, quos Hierocles τρίγενα ζῶα, in libro De fato & providentia vocat, ubi eos tertios facit post τὸ θεῖον, quos Deos dicimus: quos sequuntur τὸ αἰθέριον, quos Dæmones appellamus: ὧν τὸ μὲν πρῶτον, inquit, λογικὸν, θεῖόν τε καὶ θεῶν κοινωνίας· ἃ δὲ ἡ μετ' ἐκείνο τὸ σύστημα ἔχειν ἔλαχε χώρον, λογικὰ αἰθέρια τε καὶ ἀγαθοὺς δαίμονας ὀνομάζει, τῶν τε συμφερόντων ἀνθρώποις ἐρωτήσεις τε καὶ ἀγείλας γνωμόνας. τὸ δὲ ἀνθρώπινον φῦλον τῶν πλουσιωτάτων τάξιν ἐπέχειν, οὓς τρίγενά τε ζῶα καὶ ἀνθρωπίνας ψυχὰς, καὶ (ὡς ἂν εἴποι Πλάτων) ἀθανάτους ὀνομάζουσι ἀνθρώπους. Atque ita fit, ut cùm quinque sint sæcula, quatuor tantùm constituantur λύσεις. De continuatione primorum sæculorum ita Plato: Ἐγώμεθον γὰρ ἐστι τοῦ τοὺς πρεσβύτας ἐπὶ τοῦ τοῦ παιδὸς εἶναι φύσιν, ἐν τῷ τε πλουτηκότων αὖ, κειμένων δὲ ἐν γῇ, πάλιν ἐκεῖ ξωιστομένους καὶ ἀναβιωσκομένους, ἕπεσθαι τῇ τροπῇ, συναναπυκλουμένης εἰς τὰναντία τὴν γενέσεως, καὶ γηγενεῖς δὴ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἐξ ἀνάγκης φυομένους, ἅτινα ἔχειν τοῦνομα, καὶ τὸν λόγον, ὅσους μὴ θεὸς αὐτῶν εἰς ἄλλον μοῖραν ἐκόσμησε. *Homines*, inquit, *primorum sæculorum quoscumque ex iis Deus post mortem meliori non destinarat conditioni, mutatione senectutis in juventutem, perpetuam*

successio-

successionem constituebant: ita ut ex necessitate generationis, quæ semper in contrarium circumfertur, postquam aliquamdiu in terra jacuissent; rursus revivisceremt. Atque ita è terra nati dicebantur. Ut ex verbis aliquid constituamus: duplices illarum ætatum facit homines: alteri perpetua quadam serie humanum genus constituebant: qui autem puriores & præstantiores erant λῆξιν divinam consequebantur, & inter Dæmones referebantur. Atque hæc causa est, cur ex ætatibus illis λῆξιν constituat Poëta, & εἴδη λογικά. E quibus omnibus unum solum instituto suo applicat. Id autem est τὸ τῶν Δαιμόνων. Repetit enim paullò pòst hæc de iisdem:

Τοὶς δ μύριοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πυλυβοτείρῃ
Ἀθάνατοι Ζηνὸς, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.

Cùm autem duabus de rebus agat: de Justitia, ut diximus, moribúsque, & de rei familiaris cura; duo τοῖς Δαιμόνων γένεσι ministeria tribuit, quorum utrumque instituto ipsius convenit. Primò enim justitiæ inspectores eos facit: secundò rei familiaris curam penes eos esse ostendit, cùm πλουτοδότας eos vocet. Ne quis existimet frustrà Manilium κεφάλαιον horum librorum fecisse τοὺς Δαίμονας, & quæ de iis dicuntur.

CAPUT XI.

POstquam igitur Deorum cura penitùs destituisset mortale genus; nec ullum præterquam in se præsidium & in cura diligentiáque sua homines haberent, & ut Plato loquitur, ἔδει τοῦ διαγωγοῦ καὶ τοῦ ἐπιμελείας αὐτοὺς αὐτῶν ἔχειν, cùm in Deorum providentia, id est, ἐν τῇ τῶν θεῶν προνοίᾳ præsidium haberent nullum, cœpit hominum φρόνησις paullatim sibi prospicere, donec tandem τὸ πῦρ invenit, quod πῦρ Plato δύναμιν interpretatur. Hesiodus βίον, id est, *vitam*, sive *vivendi facultatem*. Hac audaciâ cùm pœnam meritus Prometheus, hoc est, *stulta hominum* φρόνησις esset, Jupiter ut factum illud vindicaret, humanis rebus introduxit malum. Hæc doctrina enim cum Periodo ætatum ac divisione sic cohæret: ut Poëtæ quidem ratione quamvis sit posterior, ipsa tamen re sit prior. Pandora est ἡ Τύχη, quam rerum humanarum arbitram, facultatum præcipuè, omniúmque quæ è terra nascuntur, è mari comparantur, ὁ τούτων ἐπιτάτης καὶ οἰκονόμος Deus esse voluit (in qua tamen etiam alia considerantur, ut ostendimus cùm de Peristasi agimus.) Eam utrique & mari & terræ, id est, toti Oeconomicæ rationi, circa quam versatur Poëta, τῷ πλούτῳ, nimirum, καὶ πόρῳ præficiebant Veteres. Horatius Lib. 1.

Te pauper ambit sollicita prece
Ruris colonus: te dominam aquoris

Quicumque

Quicumque Bithynâ lacessit
Carpathium pelagus carinâ.

Dominam enim æquoris vocat, non quòd mari & ejus tempestatibus præfecta esset, sed quòd navigationibus, sicut eas considerat Hesiodus, id est, τῷ πόρῳ, & mercaturæ. Atque hæc causa est, cur Antii & in maritimis oppidis, ab antiquis hæc Dea coleretur. Jam δῶρον θεῶν dictum fuisse quicquid ad vitam hominum conducit, sciunt qui Homerum & Hesiodum legerunt, & quæ nos hac de re alibi ad Interpretes Hesiodi disputamus. Plato in Politico: Ὅθεν δὴ τὰ πάλαι λεχθέντα παρὰ θεῶν δῶρα ἡμῖν δεδώρηται μετ' ἀναγκαίας διδαχῆς καὶ παιδεύσεως. Loquitur enim de ætate hac, quâ Pandora fuit nata. Quotiescumque autem περὶ θεῶν δώρων loquuntur Veteres, τὰ τυχηρὰ intelligunt. Plutarchus in tractatu Quomodo juveni legendi sint Poëtæ, ubi de Hesiodo loquitur, Τὰ τυχηρὰ, inquit, τῶν ἀγαθῶν. Διὸς δῶρα κέκληκε, πλούτους καὶ ἀρχὰς, καὶ πάντα ὅλως τὰ ἐκτός. Oeconomicæ ergo finis est, rerum sufficientia. Quæ cùm sub ἡγεμονικῷ δῶρον θεῶν esset, sub ἐπιθυμητικῷ donum Fortunæ facta est, teste Hesiodo: quia omnes Dei, & singuli, sua dona huic monstro resignarunt: ac propterea Πανδώραν dixerunt,

——— ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν.

Porrò cornu Amaltheæ gestasse Fortunam, in trivio notum est. Quia autem illud τὴν πανσπερμίαν continebat, id est, terræ dona omnia; imperium autem Fortunæ latiùs pateret, Plutarchus etiam de mari cornu illud interpretatur: in quo fallitur. Locus est in libello De Fortuna Romanorum: Τὸ δὲ ὑμνούμενον ἐκεῖνο τὸ πλούτου κέρας ἔχει διὰ χειρὸς, οὐκ ὀπώρας αἰεὶ θαλλούσης μεστὸν, ἀλλ' ὅσσα φέρει πᾶσα γῆ, πᾶσα δὲ θάλαττα, καὶ ποταμοὶ καὶ μέταλλα, καὶ λιμένες, ἄφθονα καὶ ῥύδην ἐπιχειμένη. Duo illi attribuebant pictores Veterum in altera cornu hoc, in altera gubernaculum. Quod gestabat gubernaculum in altera, sicut in altera cornu Amaltheæ, navigandi opportunitatem designat, & per consequens τὸν πόρον, id est, *divitias marinas*, sicut cornu Amaltheæ τὸν πλοῦτον, id est, *terræ opulentiam*, quod nec Plutarchus, neque reliqui Veteres notarunt. Causa hæc erat: navi gubernaculum cùm demerent, significabant, τὸν ὡραῖον πλοῦν desiisse, id est, *tempus navigandi idoneum*: hoc est, advenisse autumnum. Quo ex Hesiodi præscripto non ampliùs illi qui circa alteram Oeconomiæ partem, quæ his libris continetur, versabantur, mercaturam nimirum, mari se committebant, sicut secundo libro docet. Sicut autem cùm navi gubernaculum affigerent, advenisse ver significabant, ita autumnum, cùm demerent. Autumno enim in fumum gubernaculum deponebant. Unde illud Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο, & Πηδάλιον δ' ἐνεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι. Ubi per πηδάλιον, alteram Oeconomiæ rationem Hesiodus designat, τὸν πλοῦν nimirum; cujus finis est ὁ πόρος, sicut per ἔργα cornucopiam. Utramque hanc, ut

dixi, vitæ comparandæ rationem, Veteres Fortunæ attribuebant; sicut hîc Pandoræ,

Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ κρεμασθεῖσ'
Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων πολυεργῶν.

id est, continuò gubernaculum in fumum suspendere potuisses, neque ad Autumnum usque expectandum fuisset: nec de terra ulteriùs sollicitus esses, sed hæc omnia facesserent. Nunc utrumque & τὸ πηδάλιον, & τὰ βοῶν ἔργα in manibus Fortunæ sunt. Ubi primò duplicem Oeconomiæ, de qua in his libris est acturus, rationem proponit, utrique τῇ Πανδώρᾳ præficit. Neque alia causa est, cur τῇ Τύχῃ Homerus, teste Pausania, Deam marinam fecerit, qui, in hymno εἰς Δήμητρα, primò meminisse illius notatur, ubi eam cum Cereris filia inter reliquas Oceanitas ludentem introducebat. Quod nos in nostro εἰς Πανδώρᾳν, ubi Veterum errorem refutamus, his verbis prosequuti sumus:

Χαῖρε πάλιν κρείουσα θεῶν, τραφερῆς τε καὶ ὑγρῆς,
Ὑγρῆς καὶ τραφερῆς, τῷ καὶ παλάμῃσιν ἀείρεις
Τῇ μὲν Ἀμαλθείης κέρας ἀγλαὸν, ἔνθα δ' ὀπώρης
Εὐφορίης πίμπλα σῆμα, τοῖσι τραχύεσσι βιβρίθος,
Ἀμφοτέρων τραχύεσσι καὶ ἄνθεσιν· ὅσσά τε γαῖα
Εἰαρινὴ Ζεφύροιο χέει μυθεύοντος ἔρωτι
Πηδάλιον δ' ἑτέρῃφι· τόθεν σέθεν ἀμφὶς θαλάσσης
Πολλὰ παλαιγενέων ἐψεύσατο βιβλία φωτῶν.
Ἦ γὰρ ἀναπτερόεν τε μόνον κόσμοιο κ. δρόχλῳ
Σημαίνειν ἠνῶντο. Σὺ δ' εἰναλίη θεὸς ἦσθα,
Εἰναλίη θεὸς ἦσθα. Τύχῃ δὲ σέ φασι κελεύσαι
Νηρίδος σὸν βίνθεσσι, καὶ Ὠκεανοῖο γένεσσι.

Et reliqua quæ sequuntur. Totum enim hymnum, quem in Deam illam, ad explicationem hujus doctrinæ, scripsimus, editioni huic nostræ adjunximus: ne quid studiosis adolescentibus deesse possit: simul ut feliciter eorum ingenium excitetur, ut has Musas cum Latinis conjungant. Atque hæc sola fuit causa, cur pictores antiquissimi, Homeri & Hesiodi, ut & reliqui artifices, imitatores, Fortunam utrumque in manu habere voluerint: cornu, quo designatur ἡ γεωργία, & qui ex ea ὁ πλούτος: & πηδάλιον, quo designatur ὁ πλοῦς, & qui ex eo ὁ πόρος. Hanc enim alteram vitæ rationem minùs justam τῷ πηδαλίῳ designabant. Hinc eleganter Synesius, Astræam ex aëre τάχιον protendere dicit, ἢ πηδάλιον: quòd agricultura justior sit mercaturâ. Hanc qui non videt esse mentem Hesiodi, quæ totius propositionem continet operis, quam nos posteà explicabimus, quæ veriora esse existimat, amplectatur. Nos duo hoc capite probavimus: Primò quomodo cum ætatum divisione cohæreat Pandora. Secundò quomodo cum totius operis subjecto. Nunc ad reliqua pergamus.

CA-

CAPUT XII.

REstat ut ostendamus, quomodo ea quæ de Pandora dicuntur, inter se conveniant. Præter ea quæ ἔργα dici ab Hesiodo infrà ostendimus, ἐργασίαν quamdam mulieribus attribuit: ita vocat τὴν παλαστεργίαν; & hinc quædam Hesychii Glossa, de qua infrà, dividit τὰ ἔργα, in γεωργίαν, quæ viris: & παλαστεργίαν, quæ mulieribus propriè convenit. Ait igitur Poëta noster, Deos singulos dona sua commisisse huic Pandoræ. Minervam primò τὴν παλαστεργίαν, cui præest ipsa; ut mulieres quoque habeant quo aliquid ad rem familiarem conferre, & ejus potentiam in conquirenda vita experiantur. Jam quòd Venus illi χάριν dederit, ut Poëta loquitur, nihil est quod magis huic Deæ conveniat: vox enim χάρις quomodo hìc sumatur, in Notis nostris diximus. Duplex Mercurius duplicem illi facultatem, duplicia dona largitur. Prior impudentiam & versutiam: hìc Mercurius est ὁ ἐμπορικὸς θεὸς, mercaturæ nimirum & ejus fraudum, quæ in illa Oeconomiæ parte committuntur, præses. Quòd autem ille λάκτορος à Poëta dicitur, causa est, quia secum τὸν ἐνδιάθετον λόγον habet: ut Philosophi loquuntur, è quo bona vel mala proficiscuntur, qui Fortunæ non minùs quàm reliqui suum donum largitur, quod est fallere & decipere. Quæ Fortuna in emporiis nostris notissima est. Jam alter Mercurius, qui vocem illi suppeditat quâ inescare homines possit, ὁ προφορικὸς λόγος est: qui externo vocis ministerio utitur. At verò donum suum Pitho quod confert, huc respexit Alcman cùm Fortunam Πειθοῦς ἀδελφὴν dicit. Quòd Promethei causâ inducta sit; eò alludit idem, cùm eamdem Deam Προμηθείας θυγατέρα vocat. Plutarchus de Romanorum fortuna: ἀλλὰ μᾶλλον (de Fortuna loquitur) Εὐνομίας καὶ Πειθοῦς ἀδελφὴ, καὶ Προμηθείας θυγάτηρ, ὡς φασὶ λογοποιοῦσι Ἄλκμαν. Nunc quòd à Vulcano è luto factam eam vult, naturale est: sine igne, aqua & terra, nihil creatur. Deas autem, etiam τὰς νοητὰς, Poëtæ ubique ἀνθρωπομορφοῦσι. Prometheus est humanæ prudentiæ & industriæ vis: quæ dum nimiùm se effert, dum ignem, id est τὴν εὐπορίαν, teste Platone, à Diis consequi sperat, in vinculum acerbissimum incidit; fortunam, nimirum, & necessitatem fati: cujus auxilio (ut Hesiodus loquitur) vitæ comparandæ modum Jupiter occultat. Pœna audaciæ illius, quæ τὴν εὐπορίαν illicitis sibi vindicare modis ausa fuit, Fortuna est; Dea cæca & quæ cum τῇ Προμηθείᾳ pugnat. Veteres Philosophi, diu deliberarunt, utrum naturam, quæ omnia hominibus suppeditat, Τύχην, an verò Σοφίαν appellarent. Plutarchus libro suprà adducto αὐτὴν τὴν χορηγοῦσαν ἡμῖν καὶ φέρουσαν ἅπαντα φύσιν, οἱ μὲν Τύχην εἶναι νομίζουσιν, οἱ δὲ σοφίαν. Prometheo opponitur Epimetheus: alter prudentiam significat, quæ futura

prospicit: alter pœnitentiam, quæ jam facta deplorat. Hic Epimetheus δῶρον Διὸς accipit: ita Poëta more suo bona fortuita appellat. Quod non solùm notat Plutarchus, sed & totam conclusionem ad eamdem Deam, ad quam nos reliqua omnia, refert, in libello De Fortuna. Ἦ που καλῶς ὁ Ἡσίοδος Προμηθεὺς τῷ Ἐπιμηθεῖ παρακελεύεται, μήποτε δῶρον δέξηται παρὰ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν, τὰ τυχηρὰ λέγων καὶ τὰ ἐκτός. Ubi manifestè ostendit, quid per donum Jovis Hesiodus designet. Fortunam, nimirum, quæ *Pandora* dicitur. Quod autem apud Hesychium legitur, Πανδώρα ἡ γῆ, ὅτι τὰ πρὸς τὸ ζῆν πάντα δωρεῖται. ἀφ' οὗ καὶ ζείδωρος, sciendum est, scholion esse Aristophanis, sicut totum Grammatici illius lexicon, nihil præter Glossas auctorum continet) quo explicatur Comici locus, qui lepidè, γῆν Πανδώραν vocat. Locus hîc est, πρῶτον Πανδώρᾳ θύσαι λευκότριχα κριόν. Interpres Græcus. Πανδώρᾳ, τῇ γῇ ἐπειδὴ πάντα κατὰ τὸ ζῆν δωρεῖται, ἀφ' οὗ καὶ ζείδωρος καὶ ἀνησιδώρα. Doctrina tam nobilis quæ hîc à Poëta traditur, nemini quod suboluerit, mirum est: quorum plerique στοιχειακὰς, καὶ φυσικὰς ἀλληγορίας excogitarunt: quæ ἐν τοῖς διδασκαλικοῖς locum non habent: ac propterea ad Theogoniam pertinent. Nos eam, ut putamus, ita manifestè eruimus, ut posthac latere non possit. Ita ergo, inquit Poëta, cum rebus nostris agitur, postquam à Deorum tutela destituti fuimus, ut objecta sit difficultas maxima: cui Dii singuli munera attribuerunt: penes quam summam facultatem eorum distribuendorum esse voluerunt: unde processit necessitas artis Oeconomicæ, Fortuna nimirum: extra quam qui sunt, sine difficultate ab Homero vivere dicuntur; quales sunt mortui, ut infrà dicemus.

CAPUT XIII.

NE quid sit quod diligentiam effugiat nostram, aut in Pandora, aut in iis ex quibus illa dependet, in propositione ipsius operis hi versus sunt explicandi, priusquam ad ordinem reliquorum pergamus:

Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.

quæ verba quasi vinculo quodam necessario & indivulso, cum illis quæ postea sequuntur, cohærent. Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε. quæ est prima ad Pandoram εἰσβολή. Vita illa, quam occultatam à Diis Poëta prædicat, supponit alteram. Sicut itaque opponuntur inter se ætates: ita & vitæ duæ diversissimæ. Prioris homines ῥεῖα ζώοντες ab Homero dicuntur: quod vitæ genus opponitur huic de quo Hesiodus scripsit, in quo hodie versamur. Unde ab eodem Homero ῥεῖα ζώοντες, etiam *defuncti*, appellantur, quos vulgò μακαρίτας dicimus. Qui ex hac Fortunæ ἀταξίᾳ rursus, unde deciderant, pervenerunt. Τὸ ῥεῖα

ζῆν

ζῆν duabus in rebus constituunt: in simplicitate cum αὐταρκείᾳ: in facilitate cum voluptate. Priore egestas tollitur, & cupiditas: altero labor & difficultas. Exempli gratia, statuamus μαλάχην καὶ ἀσφόδελον, quem Poëta cibum proponit, tamquam sufficientem simpliciter viventibus. His duobus nihil simplicius, nihil magis obvium: utrumque tamen sufficit τοῖς ῥεῖα ζώειν προαιρουμένοις. Destruitur hæc vita à duobus maximè; cupiditate & labore. Cupiditatis servi hoc tempore omnes sunt: maximè autem illi, qui à pristina illa vitæ simplicitate ad luxum iniquis artibus quàm maximè declinant. Quales Hesiodi judices sunt, quos δωροφάγους ille appellat. Labor cupiditati inservit, quæ sunt voces τῶν πρός τι. Utrumque enim finem suum sequitur. Utrique frænum injectum fuit maximum, quod à Platonicis περίστασις vocatur. Cùm enim cupiditas vitæ prioris simplicitatem tollat, labor facilitatem destruat, quorum ab altero sæculum hoc ἐπιθυμητικὸν, ab altero χαλεπὸν dicitur: utrumque autem comparare studeat quod desiderat; illud quod utrumque impedit est ἡ περίστασις. Cupiditas labore utitur ad consequendam rem cupitam: περίστασις cupiditati frænum injicit & laborem impedit: à quo περιστατικὸν hoc ævum, & ἀκούσιον appellatur. Exemplis rem illustremus è vita Oeconomica petitis. Ex nauta si quis quærat, cùm omnia, secus ac olim, arte & labore comparentur, cur naviget; respondebit, lucri causâ Si ex eo qui uxorem ducit, quam causam propositam habeat; respondebit, liberos. Si ex agricola, cur terram colat; respondebit, ob fructus. Si ex homine politico; respondebit, honoris causâ. Si ex militante; vitæ gratiâ. In quibus tria consideranda sunt, quæ priori vitæ adversantur. Primò cupiditas quæ petit: secundò, ars, industria, labor, quo petit: postremò, successus, qui cupiditatem & laborem sequitur, & prioribus duobus imperat. In cujus potestate cùm sint reliqua duo, tollitur libertas hominis cupientis & τὸ αὐθαίρετον, quòd nihil quàm petere possit & anniti. Ceterùm si & nauta, & agricola, & miles successu carent, apparet ἡ περίστασις, quæ & antè fuit, quia de successu suo certi esse non possunt. Itaque & antequàm successus impeditus est, tollitur libertas; quia & non succedere potest: & postquam impeditus est, apparet servitus. Hæc tria inter se cohærent, ἐπιθυμία, τέχνη, περίστασις, ut neque cupiditas aliquid sine arte efficiat, neque ars sine successu esse possit: neque successus ibi imperet ubi priora desunt. Hæc tria in unica Pandora sunt consideranda. τὸ χαρίεν καὶ πιθανὸν est voluptas, ὁ κόσμος τῆς Ἀθήνης est ars. Dona Deorum quæ commissa sunt illi, est Fortunæ potentia. Hoc itaque modo apparet quomodo Dii vitam occultarint. secundùm Hesiodum, de quo in illis versibus, quos proposuimus, agit. Illis verò, qui sequuntur, περίστασις actionum nostrarum describitur:

Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσαιο
Ὥστε σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἐόντα.

Nisi, inquit, obstaret ἡ πανδώρεια, id est, Pandoræ potentia, facillimè uno die ea consequeretur homo, quæ jam vix toto vitæ tempore. Priorem itaque vitam Philosophi βίον ἀπολοῦν dicebant, ἀπανδώρητον, ἀληθείας ἐπήβολον. Posteriorem, χαλεπὸν, ἀναστρεφὲς, πανδωρικόν. Quibus omnibus hoc efficitur, nihil aliud quàm Pandoram Hesiodicam circumscribere Platonem, qui omne illud ævum quod sub Diis non est, sed sub Dæmonibus, τῇ εἱμαρμένῃ, id est, Fato, seu Fortunæ, & τῇ ἐπιθυμίᾳ, id est, cupiditati attribuit. τὸν δὲ δὴ κόσμον πάλιν ἀνέστρεφεν εἱμαρμένη τε καὶ ξύμφυτος ἐπιθυμία, id est, *Orbem verò rursus* (postquam ex eo Dii recesserunt) *fatum, ejúsque socia cupiditas volvebant.* Nam & Veteres inter Parcas Fortunam numerabant, & quidem plus quàm reliquas posse existimabant, & τὴν Τύχην, εἱμαρμένην καὶ Μοῖραν dicebant. Quod in nostro Pandoræ hymno his verbis attigimus:

Χαῖρέ μοι αὖθις ἄνασσα, θεῶν πέρι μῆτιν ἐοῦσα,
Χηρὸς ἀλεξήτειρα, παρατρέψασα δὲ πότμον
Εὐπρεπέων παίδεσσι νόσον δι' ἀπὸ πάντων ἀλάλκεις.
Σοὶ δ' ἅμα γεινομένῃ νόσοι αἰόλαι, ὀξύ τε πῆμα,
Γκέλαι ὀρνίθεσσιν, ἢ ὀρνυμένῃσι μελίσσῃς
Ἀνδρόμεον βίον αὖθι διεσφέρεμεν· οὐδέ τις ἔχε
Ἀθανάτων, σέο νόσφι Διὸς βουλῇσιν ὀρόωμεν,
Οὐδὲ παρεμπίτνοι συγερὴ μερόπεσσιν ἀνάγκη,
Οὐδὲ γεραιγένεας, τῇσίν τ' ὀμόπαμον ἔθηκε
Ζεὺς Κρονίδης, λάχεσίν τε καὶ Ἄτροπον ἥ τε λέγεσι
Ἀνδράσιν ἐσσομένοισιν ἐπικλώθουσαν ἐφεῖσαι
Δαίμονα δυσφρονέοντα, καὶ ἠθάδα κῆρα μέλαιναν.

Et rectè Pausanias: Ἐγὼ μὲν οὖν Πανδώρᾳ τάδε ἄκρα πείθομαι τῇ φωνῇ, καὶ Μοιρῶν τε εἶναι μίαν τὴν Τύχην, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἀδελφούς τε ἰσχύειν. Atque hæc hactenus.

CAPUT XIV.

UT ulteriùs pergamus, eáque confirmemus, quæ de Pandora sunt dicta, ad habitaculum illius perveniamus: ut bonam illam Deam in lucem porrò protrahamus. Illud Hesiodus Πίθον facit: Homerus autem eorem modo, Fortunæ secundæ & adversæ Πίθον suum designarat. Ita ut ex his duobus similibus locis concluserint jam olim Magistri, ὅτι φαίνεται νεώτερος Ὁμήρου ὁ Ἡσίοδος. Verba Poëtæ sunt, apud quem Achilles divina oratione lugenti Priamo filiique fatum ægro animo ferenti hoc modo loquitur:

Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο,
Ὡς ἤ ἐπικλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
Ζώειν ἀχνυμένους· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσί,

Δυοῖ

Δειοὶ γάρ τε πίθοι κακοτεχνίας ἐν Διὸς ἕδει,
Δώρων οἷα διδῶσι, κακῶν ἑτέρῳ δὲ ἐάων.
Ὧν μὲν κεκμηκέας δώῃ Ζεὺς τερπικέραυνος,
Ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὁ γε κύρεε, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
Οἷς δὲ κε τ' λυγρὰ δώῃ, λωβητὴν ἔθηκε,
Καί ἑ κακὴ βοῦρος ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει,
Φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τεπιμόρος, οὔτε βροτοῖσι.

Id est:

Haud equidem prodest misero succumbere luctu;
Hæc etenim Divûm lex stat mortalibus ægris,
Vivere sub curis: queis illi longiùs absunt.
Dolia bina jacent Jovis alto inclusa cubili,
Qualia distribuit terris, lætúmque, malûmque.
Hinc cui mixta dedit magni concussor Olympi,
Prospera nunc illi, nunc illi adversa fuere.
At cui dura pater: miserandum protrahit ævum:
Illum namque fames terras malè suada per omnes
Ludibrium premit infelix hominúmque Deûmque.

Hos versus ubi adducit Plutarchus, cum eleganti elogio, in Consolatione ad Apollonium, Hesiodi quoque nostri hunc locum adducit, ejúsque tamquam recentioris meminit, ut qui in hoc quoque Homerum sit secutus: ὁ δὲ μετὰ τοῦτον καὶ τῇ δόξῃ, καὶ τῷ χρόνῳ, καί τοι τῶν Μουσῶν ἀναγραφέων ἑαυτὸν μαθητὴν ὁ Ἡσίοδος, καὶ αὐτὸς τὸν πίθον καθείρξας τὰ κακὰ, τὴν Πανδώρην ἀνοίξασαν δυσφανῆ σκεδασθῆναι τὸ πλῆθος ἐπὶ πᾶσαν γῆν καὶ θάλατταν. Differentias in utriusque Homeri & Hesiodi Πιθοστασίᾳ has notant magistri: quòd Homerus in cœlo constituat, Hesiodus in terra: quòd Homerus duplex dolium constituat, Hesiodus unum; quòd in Homerico vase σωμαπικὰ sunt, & ἐξαυτλεῖται δυνάμεις, in Hesiodi sunt ψυχικά. Quæ tamen differentia magni momenti non est. Homericum Jovem uno ore omnes non Interpretes modò sed & Philosophi τὴν εἱμαρμένην (id est Fatum) dicunt, quæ præest bonis malísque. Hesiodus noster ostendere pergit, quomodo mala in homines invecta sint, bona amissa: quomodo Jupiter prima Deorum potestas, meretrici illi rerum humanarum Fortunæ, quæ mille illecebras, mille habet dolos, quibus strenuos viros & solertes, id est, τοὺς μηχανικοὺς, τοὺς πυκνοὺς, quos ἀλφιστὰς vocat, qui ignem, id est, rerum inveniendarum rationem sibi vindicarant, obruat: quomodo Πίθος ille ad terram pervenerit, in quo erant Labor, Senectus, Morbi, & alia. Quæ omnia cùm inter homines sparsisset, sola Spes remansit; quæ perpetua ac sola adversæ fortunæ comes est. Si enim Fortunam tollas, Spes non erit: quæ semper in malis bono animo est, quod de instabilitate Fortunæ cogitat. Nisi enim instabilis Fortuna esset, in malis Spes non esset, in bonis Metus. Pandora igitur, operculo remoto, spargit malorum agmen. Sicut autem πιθοστασία Jovis est; ita πιθοιγία (eleganti voce hunc Hesiodi locum ita vocant Grammatici)

Pandoræ. Mala illa quæ emittuntur (ut rectè notat Proclus) in potestatem τῶν Δαιμόνων veniunt: quo omnia illa confirmantur, quæ suprà à nobis sunt dicta. Verba Procli sunt: ὅτι καὶ τούτων ἔφοροι δαίμονές εἰσιν, οἵ τινες δρῶσιν ἀφανῶς ἐπιπέμποντες τὰς ὑπὸ τὴν εἱμαρμένην τεταγμένας, καὶ τὰς ἐν τῷ πίθῳ κῆρας διασπείροντες. Nonne satis manifestè Pandoram esse τὴν εἱμαρμένην, aut, quod proximum est, τὴν Τύχην fatetur? Deinde, Dæmonum potestatem, quam libri hujus, seu potiùs partis prioris, subjectum facit Manilius, agnoscit? Ita ubique Interpretes doctrinam hanc alludunt, & ignari verum fatentur, nusquam agnoscunt. Sic itaque, ut Horatii verbis loquar,

Post ignem ætheriâ domo
Sublatum, macies & nova febrium
Terris incubuit cohors,
Semotique priùs tarda necessitas
Lethi corripuit gradum.

Lethi necessitas, est ἡ ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης τεταγμένη in secunda Periodo: *tarda*, quia in priori non fuit, nimirum sub Saturno.

CAPUT XV.

CUm variæ fuerint de hac Pandora opiniones Veterum: refutanda nobis ea erit, quæ maximè assertoribus suis visa est probabilis: quod si fiat, non necesse erit ut de reliquis laboremus. Ea est eorum qui Πανδώραν, τὴν τέχνην esse voluerunt, id est, ipsam artem: in qua opinione est Tzetzes. Tria, secundùm Platonem, universum regunt, Τέχνη, Τύχη, Φύσις. *Ars, Fortuna, Natura.* Ex his Ars & Fortuna ἐναντιούμενα sunt. Artis inventrix est ἡ Προμήθεια: nam sub ἐπιθυμικῷ cessat πρόνοια Deorum, quam offendit Prometheus, & ab hominibus avertit, propterea que ejus vicem Artem subiisse existimabant. Aristoteles quoque, quotiescumque de Προμηθείᾳ & ejus partibus vel effectis agit, toties illi ferè τὴν τύχην opponit, ut libro Ethicor. Nicomach. III. cap. VI. ubi τὸ βουλευτὸν, cùm ab aliis, tum præcipuè à Fortuna separat. Cùm præterea, ut Philosophus idem Rhetor. Lib. I. docet, Fortuna sit eorum, quorum & causa non est definita, nec alicujus gratiâ fit, nec semper, nec sæpè, nec ordinatè, excluditur προμήθεια, quia nec sine ratione procedit, nec sine experientia. Unde Fortuna ibidem ἄλογος αἰτία ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ dicitur. Qua pœna major esse non potest, iis præsertim hominibus, qui ἀλφησταὶ ab Hesiodo dicuntur, & excogitandæ semper aut inveniendæ rei alicui sunt intenti. Infinita ejusmodi ex Platone directè adduci possunt & simpliciter: ex Aristotele partim simpliciter, partim κατὰ συμπέρασμα. Jam enim hoc solummodò agimus, ut doctrinæ hujus series & ordo pateat: ipsa autem lucem

cem accipiat. Nunc ut & alteram rejiciamus restat. Eorum enim opinionem prætermittimus, qui hæc omnia ad sexum mulierum referunt, qui nesciverunt quid in Scriptis Poëtarum sit τὸ πρακτικὸν, quod pugnat cum τῷ ἀκτημονικῷ & τῷ νοερῷ. Duo illa inter se pugnant, ἀπορία, καὶ πλοῦτος: item ἀμηχανία & τέχνη: item id quod surripitur, & pœna surrepti. At verò ignem Promethei esse τὸ τεχνικὸν, τὸ πορισμικὸν, τὸ μηχανικὸν, & Plato ubique affirmat, & cum eo Tzetzes. Jam hominibus Prometheus, Deus, ut Æschylus loquitur, φιλανθρώπου τρόπου, ignem largitus est, non ut δῶρον suum, qualia sunt illa, quæ propria singulorum Deorum cùm sint, ab illis hominibus suppeditantur; sed ut Diis surreptum. Ejus rei causas duas statuit Plato; ut succurreret τῇ ἀμηχανίᾳ, & τῷ ἀτέχνῳ, quia homines, ut ille inquit, οὐ μεγάλαις ἀπορίαις ἦσαν, πορίζειν τὸν ἐπιτήδειον, id est, *magnis difficultatibus urgebantur, cùm de victu sibi proficere non possent.* Ignis igitur id est, quod Diis surripitur, hominibus traditur. Quem ignem Platonici, Dei, opificis universi, quasi instrumentum statuunt. Jupiter hunc ignem, cùm à Prometheo deceptus esset, in divisione bovis, de quo in Theogonia habes, hominibus surripuit: eumdem mox rursus sibi vindicat Prometheus, & hominibus tradit; ipsam nimirum artem, ipsam industriam, ipsam conquirendæ vitæ rationem. Quo furto & pœnam Jovis ipse, & clientes ejus homines incurrerunt. Pœna fuit Pandora. Quam Pandoram si Artem interpretemur, eadem erit pœna Jovis & munus Promethei, quod absurdum esse quilibet videt. Rursus quod ἀντὶ πυρὸς datur, aliud est ab eo pro quo datur. Sed Πανδώρᾳ propter surreptum ignem immittitur, verùm pœnæ vice, non muneris loco, ut Hesiodus loquitur: Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν. Item, finis artis & ejus πορισμοῦ ignis, est prodesse hominibus: qua etiam de causa à Prometheo surreptus Diis fuit: Pandoræ verò nocere: unde κακὸν ab Hesiodo dicitur. Rursus ars cum labore juvat: Pandora cum voluptate nocere dicitur. Ac propterea sub Saturni Periodo ne ars quidem fuit, sed sine labore quidlibet à Deorum benignitate suppeditatum fuit. Rursus, cùm ars fuit, frænum artis inventa est Pandora. Præterea Hesiodo, (nunc ea quæ ab eo dicuntur, sequimur, nec umquam in vastum illud τὸ μυθολογούμενον mare abripi nos patiemur, non enim aliud agimus, quàm ut horum librorum doctrinam planam faciamus) τὸ ἁλφεῖν & τὸ πυρόζειν eadem sunt: Pandora vocatur πῆμα τοῖς ἁλφησταῖς, id est, iis qui arte, & surrepto igne utebantur, τοῖς τεχνικοῖς, τοῖς μηχανικοῖς (ita enim vocem illam esse accipiendam infrà ad ipsum ostendimus:

——— ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
Πανδώρην· ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἁλφησταῖσι.

Ergo diversa sunt. Quippe si Pandora eorum sit pœna, qui & industria utuntur & arte, oportet aut aliud sit, aut aliud habeat quàm ars

& in-

[illegible] Periodo:

[illegible]

CAPUT XV.

[illegible] Veterum: refutan- [illegible] est probabi- [illegible] laboremus. Ea est [illegible] id est, ipsam ar- [illegible] secundum Platonem, uni- [illegible] Fortuna, Natura. Ex his [illegible] est ἡ Προμηθεία: [illegible] quam offendit Prome- [illegible] ejus vicem Artem [illegible] quotiescumque de Προμη- [illegible] toties illi ferè τὴν τύχην oppo- [illegible] II. cap. VI. ubi τὸ βουλευτὸν, cum [illegible] Fortuna separat. Cùm præterea, ut Phil- [illegible] docet, Fortuna sit eorum, quorum & [illegible] nec ai cujus gratiâ fit, nec semper, nec [illegible] excluditur προμηθεία, quia nec sine ratione [illegible] experientia. Unde Fortuna ibidem ἄλογος [illegible] [illegible]tur. Qua pœna major esse non potest, [illegible] ἀλφηστὰ ab Hesiodo dicuntur, & excogitan- [illegible] ndæ rei alicui sunt intenti. Infinita [illegible] ex Pl[illegible] luci possunt & simpliciter: ex Aristotele [illegible] κατὰ συμπέρασμα. Jam enim hoc [illegible] hujus series & ordo patent: [illegible]

[illegible]

cem accipiat. Nunc ut & alteram rejiciamus restat. Eorum enim opinionem prætermittimus, qui hæc omnia ad sexum mulierum referunt, qui nesciverunt quid in Scriptis Poëtarum sit τὸ πρακτικὸν, quod pugnat cum τῷ ἀλληγορικῷ & τῷ νοερῷ. Duo illa inter se pugnant, ἀπορία, καὶ πλοῦτος: item ἀμηχανία & τέχνη: item id quod surripitur, & pœna surrepti. At verò ignem Promethei esse τὸ τεχνικὸν, τὸ πορισικὸν, τὸ μηχανικὸν, & Plato ubique affirmat, & cum eo Tzetzes. Jam hominibus Prometheus, Deus, ut Æschylus loquitur, φιλανθρώπου τρόπου, ignem largitus est, non ut δῶρον suum, qualia sunt illa, quæ propria singulorum Deorum cùm sint, ab illis hominibus suppeditantur; sed ut Diis surreptum. Ejus rei causas duas statuit Plato; ut succurreret τῇ ἀμηχανίᾳ, & τῷ ἀτέχνῳ, quia homines, ut ille inquit, οὐ μεγάλαις ἀπορίαις ἦσαν, πορίζειν οὐκ ἐπιστάμενοι, id est, *magnis difficultatibus urgebantur, cùm de victu sibi prospicere non possent.* Ignis igitur id est, quod Diis surripitur, hominibus traditur. Quem ignem Platonici, Dei, opificis universi, quasi instrumentum statuunt. Jupiter hunc ignem, cùm à Prometheo deceptus esset, in divisione bovis, de quo in Theogonia habes, hominibus surripuit: eumdem mox rursus sibi vindicat Prometheus, & hominibus tradit; ipsam nimirum artem, ipsam industriam, ipsam conquirendæ vitæ rationem. Quo furto & pœnam Jovis ipse, & clientes ejus homines incurrerunt. Pœna fuit Pandora. Quam Pandoram si Artem interpretemur, eadem erit pœna Jovis & munus Promethei, quod absurdum esse quilibet videt. Rursus quod ἀντί τινος datur, aliud est ab eo pro quo datur. Sed Πανδώρα propter surreptum ignem immittitur, verùm pœnæ vice, non muneris loco, ut Hesiodus loquitur: Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν. Item, finis artis & ejus πορισεῦ ignis, est prodesse hominibus: qua etiam de causa a Prometheo surreptus Diis fuit: Pandoræ verò nocere: unde κακὸν ab Hesiodo dicitur. Rursus ars cum labore juvat: Pandora cum voluptate nocere dicitur. Ac propterea sub Saturni Periodo ne ars quidem fuit, sed sine labore quidlibet à Deorum benignitate suppeditatum fuit. Rursus, cùm ars fuit, frænum artis inventa est Pandora. Præterea Hesiodo, (nunc ea quæ ab eo dicuntur, sequimur, nec umquam in vastum illud τῶν μυθολογουμένων mare abripi nos patiemur, non enim aliud agimus, quàm ut horum librorum doctrinam planam faciamus) τὸ ἀλφεῖν & τὸ τεχνάζειν eadem sunt: Pandora vocatur πῆμα τοῖς ἀλφηστῇσι, id est, iis qui arte, & surrepto igne utebantur, τοῖς εὑρετικοῖς, τοῖς μηχανικοῖς (ita enim vocem illam esse accipiendam infrà ad ipsum ostendimus:

——— ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
Πανδώρην· ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσι.

Ergo diversa sunt. Quippe si Pandora eorum sit pœna, qui & industria utuntur & arte, oportet aut aliud sit, aut aliud habeat quàm ars & in-

& induſtria. Rurſus aliud eſt quod à favente datur, ab eo quod ab irato immittitur: ſed artem tradidit ἐὸς Prometheus (ita dicuntur propriè in Theologia veteri Dii ſinguli, cùm dona ſua largiuntur, quæ alio nomine ἐὰ dicuntur, & ipſi δωτῆρες ἐάων) aliud quod à Jove ſed χωλοσαμφόρῳ. Pluribus idem aliis rejici poteſt, & noſtrum probari. Sed & aliud afferemus argumentum. Pandoram eſſe Deam, quæ abſentibus Diis, quod in ἐπιθυμηλικῷ contigit, omnia dona hominibus largitur, jam ſuprà diximus. Hanc Deam Veteres alio nomine Ἀντιάειρα dicunt & Τύχην. Heſiodus in Theogonia Ἑκάτην vocat: referque uni illi plenam omnium divinorum beneficiorum diſtribuendorum poteſtatem factam eſſe. Ἀντιάειρα & Ῥέα eamdem eſſe Apollonii Interpretes oſtendunt ad illud: Ἡ δὲ τε νόσφιν ἐπὶ φρένα θῆκε θυηλαῖς Ἀντιάειρα δαίμων· Interpretes, ἡ Ῥέα ἄτω λέγει, διότι σεσωτῆρα τοῖς Τελχῖσιν ἐγένετο. Etymologus & alii: nam nihil iis qui Græcos auctores vel à limine ſalutarunt, notius eſt. Ἀντιάειρα eamdem eſſe cùm τῇ Τύχῃ, tum alii, tum verò Flaccus noſter oſtendit:

O Diva gratum quæ regis Antium,
Præſens vel imo tollere de gradu
Mortale corpus, vel ſuperbos
Vertere funeribus triumphos.

Ita Deam indigitabant illam, quæ Antii colebatur, περὶ τὸ ἐπιπέμπειν τὰ ἄντα, pro quo malè apud Heſychium legitur τὰ αὐτά. Jam notiſſimum eſt, quos abſurditates Veteres Heſiodi Interpretes adducant, ut cauſam in Theogonia reddant, quare Hecaten, quam omnes τὴν Τύχην fatentur, cum Neptuno coniungat, his verbis:

Καὶ τοῖς οἳ γλαυκῆν δυσπέμφελον ἐργάζονται·
Εὔχονται δ' Ἑκάτῃ καὶ ἐρικτύπῳ Ἐνοσιγαίῳ.

Ejus rei nos cauſam ſupra oſtendimus: cùm diximus, Τύχην, marinam fuiſſe Deam, ac propterea πηδάλιον geſtare: quod ibi aliis etiam rationibus probavimus. Ita ibi Heſiodus reliquis omnibus, mari, terræ, venationi, militiæ, foro, cunctis denique quibus Dii ſinguli præerant, unam Hecaten, ut hîc Πανδώρην præficit. Rheam autem, id eſt, Hecaten, Pandoram eſſe patet ex illo loco, qui ab Euſebio 11 lib. De præp. citatur: Γενεὰς δὲ ἐρωνὴ θυγατέρας, Βασιλείαν, καὶ Ῥέαν τὴν Πανδώρην. Ceterùm conferat lector quæ de Hecate Heſiodus, cum iis quæ à nobis de Pandora in Hymno dicta ſunt. Obtinuit hæc opinio apud Veteres, uſque ad regnum Fortunæ, id eſt, τὴν ἀπαξίας, quæ ſub ἐπιθυμηλικῷ eſt, quo navigatio cepit, fuiſſe regnum Aſtrææ τὴν ἀστραπεφόρης. Unde oppoſuerunt Aſtræam & Fortunam: quatenus altera ſpicam, altera gubernaculum oſtenderet. Huc reſpicere Syneſius videtur. ἐν τῷ Περὶ προνοίας. Ubi locum hac de rē Arati Interpretatur: Ἕως, φησὶν, ἐν ἐχεῶν θαλάσσῃ, χρυσοῦ δὲ ἥσαν ἄνθρωποι, καὶ θεῶν ἐπιμιξίας ἐτύγχανον· πλοίων δὲ εἰσελθόντων σύνεργοι εἰς χρῆσιν βίου, τοσοῦτον ἀπεφοίτησεν ἡ δίκη τῆς γῆς, ὡς μόλις ὁρᾶσθαι νυκτὸς αἰθρίας. καὶ μόνον τοι νῦν ὁρωμένη, τάχυν ἡμῖν προπίπτει, καὶ ἐν πηδαλίῳ. Illâ ſublatâ, ſequuta eſt Pandora:

dora: quæ cùm aliquamdiu regnum obtinuisset, recessit & Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. Locus elegantissimus est, apud Avienum Arati Paraphrasten, ubi de Astræa:

Seu patris Astræi clarum es genus, aurea cujus
Sydera sunt proles, & qui pro munere morum
Inculpabilium nomen dedit omnibus astris:
Aut Pelusiaci magis es Dea littoris Isis,
Digna poli, consors & cura latrantis Anubis:
Seu tu Diva Ceres: sic nam tibi fragrat arista,
Et, ceu Siriaco torretur spica calore
Protentata manu: seu tu pernicibus alis,
Nec sat certa gradum viduatáque vertice summo
Flexipedæ vertis vestigia, lubricum ut ævum
Sors agat, & subitis obrepat mobile fatum
Temporibus ———

Eo loco emendavi *vertis vestigia*, pro quo malè *vestis* legebatur: reliqua ferè sunt ex editione Grotii nostri. Ac propterea eamdem Astræam & Fortunam esse voluerunt, ut Germanici Interpres & alii observant. Quò etiam versus illi Avieni referri possent, modò legatur *Flexibilis*. Glossæ veteres, *Flexibilis* εὐκαμπὴς, proprium Fortunæ est. Ut ut sit: alii Astrææ Fortunam successisse, alii Astræam in Fortunam mutatam volunt ἐν τῷ ἐπιθυμητικῷ. Dio Chrys. eamdem facit oratione 11. Περὶ τύχης. Ὠνόμασται δὲ ἡ τύχη καὶ πολλοῖς τισὶν ἐν ἀνθρώποις ὀνόμασι τὸ μὲν ἴσον αὐτῆς, νέμεσις, τὸ δὲ ἄδηλον ἐλπὶς, τὸ ἀναγκαῖον μοῖρα, τὸ δὲ δίκαιον θέμις. Eodem tempore cœperunt sors & fatum: quod conjungit Avienus, ἡ Εἱμαρμένη, ἡ Πανδώρα, οἱ Δαίμονες. Ita ut illi qui περὶ τέχνης ea omnia, quæ de Pandora dicuntur, intelligunt, multis partibus impingant. Proclus, ut Platonicum decebat, quicquid de Pandora dicitur, ad τὸ ἄλογον τῆς ψυχῆς refert: qui quamquam ubique rerum suarum satagat, priusquam probet τὸ ἄλογον ἐν τῷ φρονεῖν, & in parte διανοητικῇ esse, nobis sufficit non aliam in his Hesiodi libris allegoriam, aut allegoriæ interpretationem adferri, quàm quæ cum doctrina sæculorum cohæret. Quamquam in eo laudem mereatur Proclus, quòd ordinem libri hujus & rationem ferè eamdem, quam nos ostendere conatus sit: tum quòd rationem τῶν παρεκβάσεων, qualis est illa de sæculis connectere cùm reliquis tentarit. Rursus tamen omnem ordinem, & institutum Poëtæ his verbis confundit: καὶ οὗτος δὲ ὁ μῦθος ἐπιτηδειότατος πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ ἀδελφοῦ, ὅπως μὴ σχολάζοι πόρναις. Illud obiter notabunt studiosi, hoc quod de Pandora in Theogonia dicitur πραγματικὸν esse, in his libris ἀλληγορικὸν & νοερόν. Pandora πραγματικὸν est, cùm mulierem designat συλληπτικῶς: ἀλληγορικὸν, cùm sive Fortunam, sive Artem, sive Voluptatem, sive tale quid: quod sæpenumero à viris doctis confunditur. Græci omnibus scriptis vim suam eripuerunt, cùm nihil pragmaticum in illis relinquunt, sed vento inani allegoriarum abrepti,

omnia

omnia pro nutu fingunt: contrà sæpenumero nudè ea sumunt, quæ non nisi νοερῶς cum reliquo Scriptoris instituto conveniunt. Quidam Grammatici aliquam Pandoræ partem ἀλληγορικὴν esse voluerunt: aliquam πραγματικήν. Sic ignem cujus hîc fit mentio πραγματικὸν esse notant: partim credo διὰ τὴν τῶν πυρὸς εἰς πάσας τὰς τέχνας καὶ τὸν βίον τὸν ἀνθρωπίνον χρῆσιν, partim διὰ τὸ μὴν τῶν ἀνθρώπων πλάσιν ἄνευ πυρὸς οὐ γενέσθαι. Pergamus.

CAPUT XVI.

HEsiodus igitur ex opinione vetustissimorum qui περὶ τῶν λογικῶν egerunt, & eorum speciebus, in Theogonia sua de prima specie tractavit, cujus sub ἡμερικῷ maxima fuit cum hominibus familiaritas, ut ita dicam. Ejus non modò genus, ortum, parentes, sed quod ampliùs est, μοῖραν, ut veteres Theologi vocant, ut ipse Hesiodus, δῶρα persequutus est, & quæ quisque hominibus conferret. Tractarat & Γενεαλογίαν, ut & hodie ex auctoribus compluribus scimus. Mediam verò speciem in primo Ἔργων persequutus est. Hinc igitur lucem accipit locus Manilii, in quo versus ille, qui ad τὰ Ἔργα spectat, ab omnibus ad Θεογονίαν relatus fuit. Postquam enim de Theogonia ita egit,

Hesiodus memorat Divos, Divúmque parentes,

interjectis aliquot mox versibus, quibus contentum operis describit, hunc adjicit,

Omniáque immenso volitantia numina mundo.

Aliter autem Pandoram suam in Theogonia quàm ἐν πρώτῳ Ἔργων considerat: in altero enim ut primam fœminam, his verbis:

Τῆς γὰρ ὀλώιόν ἐστι γένος, καὶ φῦλα γυναικῶν
Πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν,
Οὐλομένης πενίης ἐ σύμφορα, ἀλλὰ κόρεσσι.

In altero, nimirum in quo nos versamur, longè aliter pro Dea illa, cui Diis immortalibus postquam ἀπατεία est inducta, omnia commissa sunt. Causa cur in Theogonia ita consideret, hæc est: quòd ante τὴν ἀπατείαν, sive sub imperio manifesto Deorum, γήϊνοι fuerint homines, ut suprà ex Platone ostendimus, & ex ipsa terra oriundi. Quorum pars maxima λογικὴ erat & pura: altera autem vi illâ quam ἄλογον vocant, cujus prior pars est ἡ φυτικὴ, sive vis creandi, & crescendi, maximè carebant. At inductâ Pandorâ, ἀλληλογία pariter inducta est. Quod nos ita quoque in nostro persequuti sumus:

——— πρώτην δέ σε φασὶ γυναῖκα·
Τῶνδε γὰρ ἀνθρώπων τὸ γένος εἶδος
Παρθενικῆς ἔνεκα, χόρον τίλβουσα καὶ αἰδώ.

CAPUT XVII.

ATque hæc causa fuit, cur apud Veteres, φιλησίοδος aliquis; & qui mentem hujus libri benè examinarat, quæ potissima ex parte circa ἀταξίαν & volubilitatem Fortunæ, quâ Dii, ut Poëta loquitur, vitæ conquirendæ rationem occultarunt, versatur, à versu illo, Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ, usque ad illum, Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω hoc exordium, quod ex Pausania & Plutarcho Hesiodi non esse certò scimus, præfixerit:

Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι,
Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι.
Ὅντε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,
Ῥητοί τ' ἄῤῥητοί τε, Διὸς μεγάλοιο ἕκητι.
Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει·
Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει,
Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν καὶ ἀγήνορα κάρφει.
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.

Qui versus, aut ego fallor, aut mali Poëtæ sunt, sed boni Philosophi, & qui cum cura librum hunc perlegerat: meliúsque argumentum perceperat, quàm eorum quisquam, quem hodie in Hesiodum habemus. In quo tamen omnes non penitùs errarunt, quòd in hoc exordio vocem Διὸς; ἀντὶ εἱμαρμένης poni mordicùs asseverant; quamvis minimè propositum τοῦ γραψαμένου, multò minùs Hesiodi ex eo institutum perceperint. Argumentum libri hoc exordio continetur, quod à nullo hactenus notatum fuit, multò minùs quid sit. Argumentum est vis Fortunæ ac potestas, quemadmodum Iliados ira Achillis. Plato in mundo ἀτάκτως περιφερομένῳ, vim quamdam constituit, tamquam animam magni illius Dei, Mundi patris, quam Stoïci εἱμαρμένην & ἀνάγκην vocant, & sæpissimè Δία. Horatius, qui (ut jam olim renascentibus litteris notavit Muretus) totum hoc exordium, quod Ἔργων primò præfixum legitur, κατὰ λέξιν vertit, *Deus* reddidit: quem eumdem cum Fortuna facit. Ode lib. I. XXXIV.

——— valet ima summis
Mutare, & insignem attenuat Deus,
Obscura promens: hinc apicem rapax
Fortuna cum stridore acuto
Sustulit, hîc posuisse gaudet.

Tota hujus Deæ vis ex periodica revolutione pendet: quæ fit τῷ τῶν θεῶν χωρισμῷ, ut Philosophi loquuntur, id est, segregatione Deorum à rebus mortalium. Nota est Platonicorum & Aristotelicorum lucta περὶ τοῦ ἀϊδίου τοῦ κόσμου disputantium, καὶ περὶ τοῦ ἀγενήτου magni illius Dæmonis. Præcipuum argumentum, quo probabant, erat Perio-

dica

dica doctrina, & revolutio sæculi, quod vocabant τάξεως εἰς ἀταξίαν περιαγωγήν. Quæ ἀταξία hanc constituebat potentiam, quam nunc Δία vocat procœmii auctor. Eo argumento ex Platonis Politico desumto, usus est Proclus noster, ut Philoponus indicat, circa finem decimæ octavæ disputationis. Ἀλλ' ἐπειδὴ, inquit, καὶ τοῦτο ὡς ἰσχυρὸν ὁ Πρόκλος προβάλλεται εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ἀγένητον εἶναι τὸν κόσμον, κατὰ Πλάτωνα τὸ ἐν τῷ Πολιτικῷ, ὡς ἐν ὑποθέσει χωρίζειν τοῦ κόσμου τὸν θεὸν, καὶ τῷ χωρισμῷ τοῦ θεοῦ εἰς ἀταξίαν αὐτὸν ἐκ τάξεως περιάγοντα. Philoponus igitur, ut Christianus, ἐν ὑποθέσει loquutum ibi ait Platonem, οὐχ' ἁπλῶς, id est, ut ipse Philoponus alibi loquitur, λαμβάνοντα τὸ ἀπόδεικτον, καὶ ἐκ τούτου ἕτερόν τι δεικνύοντα, *tamquam pro confesso sumentem id cui aliquid superstruit.* Disputatione enim decima octava, quam refutat Philoponus, ita scripserat Proclus: Εἰ ἄρα τὸν θεὸν ἀπεῖναι λέγει, Platonem intelligit, τοῦ κόσμου, καὶ παρεῖναι αὖθις ἐν Πολιτικῷ καὶ ἐν Τιμαίῳ, ἀπεῖναι πρότερον, εἶτα παρεῖναι. οὕτω γὰρ εἶχε, φησὶ, τὸ πᾶν, ὡς εἰκὸς ἔχειν. Et paucis interjectis, Καὶ διὰ τὰ τὰ τοτὲ μὲν ἐξ ἀτάκτου μεταβάλλειν εἰς τάξιν τὸν κόσμον· τοτὲ δὲ ἐκ τεταγμένου μεταπίπτειν εἰς ἀταξίαν, ἕως ἔφεδρος αὐτοῦ γένηται τῶν πηδαλίων ἁψάμενος ὁ θεός &c. Hesiodum nostrum certè ἁπλῶς, non modò τὴν εἰς ἀταξίαν ἐκ τάξεως περιαγωγὴν asseruisse sæculorum divisio ostendit: sed & contrariam, τὴν nimirum ἐξ ἀταξίας εἰς τάξιν, exspectasse manifestum est. Omnia autem Platonis argumenta, sive καθ' ὑπόθεσιν loquitur, sive ἁπλῶς, ex primo Hesiodi desumta sunt: quod si vidissent Interpretes, locum illum meliùs interpretati essent, qui post ἀταξίαν sui sæculi, iterum τὸ τεταγμένον. notat exspectari, sicut sub Saturno fuit, his verbis:

Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον, οὐδέ ποτ' ἦμαρ
Παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος, οὐδέ τι νύκτωρ
Φθειρόμενοι, χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.
Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσι.
Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.

Manifesta periodica revolutione, finem ætatis suæ constituit in melius, sicut jam relapsa erat in pejus. Rursus illis,

Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.

Ubi appositè Proclus suam, quam tot scriptis asseruerat Periodum, notat designari, qui ad locum illum, δι' ὧν οὐ μόνον δηλοῖ τὴν ἀπὸ τῶν κρειττόνων εἰς τὸ χεῖρον εἶδος τῆς ζωῆς μεταβολὴν ἀλλὰ καὶ ἀνάπαλιν ἔσεσθαι, ἀπὸ χειρόνων εἰς τὸ κρεῖττον. τὸ γὰρ ἔπειτα γενέσθαι δηλοῖ καὶ ἀμείνους ἔσεσθαί τινας τῶν κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων, ὕστερον ὥστε καὶ ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι τὰς μεταβολὰς ἐθέλησε παραδοῦναι τῶν περιόδων τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς εἰς τὰ ἐναντία γινομένης. Quamvis nusquam scopum Hesiodi, & ne ibi quidem τὸ κατὰ τὸ ἀκόλουθον totius doctrinæ animadverterit. Magister autem Tzetzes impudentiæ velificans suæ Proclum perstringit: οἱ δὲ λέγοντες τοὺς ἔπειτα ἀνθρώπους λέγειν τὸν Ἡσίοδον μέλλειν γενέσθαι, ἐναντίως τῷ Ἡσιόδῳ, καὶ οὐ κατ' ἐκεῖ-

νον

ὄν φασι. Ubi vides hominem nugacissimum: qui rationem ignorare maluerit, cur Hesiodus ἔπεσι adjungat, aut tumultuor dissimulare, quàm ex alio discere, aut non maledicere. Sub ἀπαξίᾳ igitur, sub qua se natum esse deplorat Hesiodus, Dei vicaria est Pandora, quæ Ζεὺς ab auctore Proœmii dicitur, cujus sunt collegæ Δαίμονες. unde sæpenumero ὁ Δαίμων Græcis & ἡ Τύχη idem numen est. Hinc Romanis, quotiescumque Græcorum Δαίμων vertunt, vox *Deus* nihil aliud quàm Fortunam designat. Sic Naso:

Vota suos habuere Deos,

id est, successum eventúmque suum. Maro:

Ascanius curvo direxit spicula cornu:
Nec dextra erranti Deus abfuit.

Quod nos aliquando reddidimus:

Ἀστάνιος δ' ἄρ' ἵαλλεν ἀπὸ τόξοιο κεραοῖο
Οὐδὲ τύχης παλάμῃ πέλεν ἄμμορος.

Hi sunt quos interdum *injustos Deos* vocant Poëtæ, quotiescumque virtutem fortuna non sequitur. Sic Silius, *Injustis neglecta Deis*, id est, τοῖς Δαίμοσιν, qui ἐν τῇ ἀπαξίᾳ rerum potiuntur. Contrà εὐδαιμονία à Marco Tullio ex Socratico Xenophonte definitur, *Fortuna cum virtute conjuncta*: quia Xenophon dixerat: Δικαιόνς μοι δοκεῖς, ὦ Κῦρε, εὐδαίμων εἶναι ἀγαθὸς ὢν εἶναι, εὐδαιμονεῖς. Quod Tullius vertit: *Rectè verò te Cyre beatum ferunt: quoniam virtuti tua fortuna conjuncta est.*

CAPUT XVIII.

POstquam ea ostendimus quò spectent quæ ab Hesiodo in his libris obscuriùs tractantur, quàm ut vel ratio eorum perspici, vel quomodo cum instituto Poëtæ ipsius cohæreant continuò videri possit, necesse est, cùm variæ sint de distinctione librorum sententiæ, de quo suprà aliquid diximus, fusiùs nostram explicemus. Idque eo maximè, quia in iis quæ præmisimus sæpenumero distinctionem librorum, quæ nunc obtinet, & quam in editione nostra servavimus, sequuti sumus. Existimamus igitur, imo dicimus, totum illud quod sub Ἔργων καὶ Ἡμερῶν nomine circumfertur, librum esse unum, partes multas. Argumentum quo probamus non unum habemus, & quæ talia sunt ut dubitandum ne sit quidem. Ac primò manifesta Servii auctoritas, qui Hesiodum unum ad Persen scripsisse testatur. Deinde quia quamcumque partem horum librorum citant Veteres, Ἔργα καὶ Ἡμέρας vocant. Sic Etymologus. Αἱρεύμενον, inquit, αἴρεται, λαμβάνεται. παρὰ τὸ αἱρῶ τὸ σημαῖνον τὸ λαμβάνω, κατὰ πλεονασμὸν, αἱρῶ, αἱρέωμαι, αἱρούμενον, καὶ τρόπῳ Αἰολικῷ αἱρεύμενον. Ἡσίοδος ἐν Ἔργοις καὶ Ἡμέραις· καὶ σὺ δὲ λόμπε Γηθήσειν βίοτον αἱρεύμενον ἔπεσιν ἰδοῦσα.

Item

Item in ἀκίνητα. Ἀκίνητα, κινεῖται μὲν τὰ μὴ κινούμενα· παρ' Ἡσιόδῳ δὲ εὐ Ἔργοις καὶ Ἡμέραις, ὁ τάφος. Μόνῃ ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζων. Item in ἀλεύω. δεινὰ δὲ βροτῶν ἐπαλεύετο φήμαν.. Titulus igitur generalis totius operis est, Ἔργα καὶ Ἡμέραι: quamobrem neque necesse fuit duas priores partes Ἔργων, posteriorem Ἡμερῶν titulo distinguere, quod Henricus Stephanus diligenter servavit tamen, & quisquis accuratus. Nam & Magistri veteres totius libri ad Persen inscriptionem esse notant Ἔργα καὶ Ἡμέραις. Διὰ τοῦτο, inquiunt, πᾶν τὸ βιβλίον ἐπιγέγραπται Ἡσιόδου Ἔργα καὶ Ἡμέραι. Quod ut exemplo aliquo confirmemus, videamus quomodo hos libros citare soleant Veteres. Philostratus εἰς Ἥρωα, Homerum & Hesiodum certasse notat coram Panide rege, (cujus certaminis & libellus vulgò inscriptus Ἀγὼν Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου meminit, ut & Tzetzes noster, ubi accuratè, ut sibi videtur, de Poëta nostro, disputat) utrumque verò recitasse partem aliquam operis sui: partes autem illas ita distinguit; ut alterum περὶ Ἀχιλλέως recitasse dicat; alterum partem eam, ubi Persen jubet ἔργων τε ἄπληστος καὶ γεωργίας φροντιστής. In quo Philostratus etiam morem, sicut in Homeri versibus Rhapsodorum, ita in Hesiodi τῶν κιθαριστῶν observavit, qui in cantilenas hos libros dividebant. Quæ omnia ea etiam confirmant, quæ à nobis de subjecto horum librorum sunt dicta. Nam sicut Homeri operis, quo ea quæ ad Trojam gesta sunt complexus est, partes multæ sunt (ut rectè notat Philosophus, cùm de Tragica periodo agit) quæ rursus minutas partes constituunt, quarum partium una est περὶ Ἀχιλλέως, de qua agit Philostratus, cùm subjectum sit ira Achillis: ita partes hujus operis multæ sunt; quas non in libros, ut nos, sed in minutas partes & membra distinguebant. Cùm autem subjectum sit Oeconomica παιδεία, pars ejus aliqua est ἡ γεωργία, quæ rursus minutas habet partes, tam respectu sui, quàm respectu operis & ipsius Oeconomiæ. Sed audiamus Philostratum: qui dicit ἔστιν ἄμφω εἰς Χαλκίδι, τὸ μὲν τὰ ἔπη τὰ περὶ τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ ὡς αἱ φάλαγγες αὐτοῖς ἀναρρῆξαί τε καρτεραὶ ἦσαν· τὸν δὲ τὰ πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὸν ἑαυτοῦ Πέρσην· εἰς οἷς αὐτὸν ἔργων τε ἐπιλαθέσθαι ἄπληστος, καὶ γεωργίας φροντιστής, οἷς μὴ δεοίτο ἑτέρων, μηδὲ πονοῖη. Ubi manifestissimè illa, quæ juxta principium libri secundi sunt, respicit:

——— ἐργάζου νήπιε Πέρση
Ἔργα τά τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο·
Μήποτε σοὶ παῖδάς τε, γυναικά τε, θυμὸν ἀχεύων,
Χηπύγης βίοτον κατὰ γείτονας. ———

Ita ut Homeri cantilena hæc fuerit:

Ἀμφὶ δὲ οἱ ἄρ' Ἀχαιοὶ δεινὰς ἴσαν φάλαγγες
Καρτεραὶ, ἃς ὅτ' ἄν περ Ἄρης ὀνοσάντε μεταλθῶν,
Οὔτε τί κ' Ἀθηναίη λεωστόος, οἱ γὰρ ἄρεσσι
Κεκλέοντες Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα δῖον ἔμμενον,
Φοβέοντες δόρυ δεινὸν, σάκος σάκεϊ προθελύμενοι,
Ἀσπὶς δὲ ἀσπίδι ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δὲ ἀνήρ·

φαῦον

Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φαλοῖσι
Νεύοντων· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
Ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι
Μακραῖς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας. ὄσσε δ' ἄμερδεν
Αὐγὴ χαλκείη, κορύθων ἄπο λαμπομένων,
Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν,
Ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη,
Ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.

Hesiodi verò:

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
Ἄρχεσθ' ἀμητοῦ, ἀρότοιο δὲ δυσομενάων·
Αἳ δή τοι νύκτας τε καὶ ἤματα τεσσαράκοντα
Κεκρύφαται, αὖθις δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
Φαίνονται, τὰ πρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος· οἵ τε θαλάσσης
Ἐγγύθι ναιετάουσ', οἵ τ' ἄγκεα βησσήεντα
Πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι πίονα χῶρον
Ναίουσιν· γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν,
Γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι, εἰχ' ὥρια πάντα θέλῃσθα
Ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος, ὥς τοι ἕκαστα
Ὥρι' ἀέξηται, μή πως τὰ μεταξὺ χατίζων
Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσσῃς.
Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἔμ' ἦλθες· ἐγὼ δέ τοι οὐκ' ἐπιδώσω,
Οὐδ' ἐπιμετρήσω ἐργάζευ, νήπιε Πέρση,
Ἔργα τά τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο·
Μή ποτε σὺν παίδεσσι, γυναικί τε, θυμὸν ἀχεύων,
Ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας· οἱ δ' ἀμελῶσι.
Δὶς μὲν γὰρ καὶ τρὶς τάχα τεύξεαι. ἢν δ' ἔτι λυπῇς,
Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σύ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις,
Ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός· ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι χρειῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν.

Ita ut manifestè videamus, minimè obtinuisse librorum distinctionem, quæ hodie. Præterea doctrinam τῶν Ἡμερῶν doctrinam fuisse quæ subsequebatur, & cohærebat sine ulla distinctione, cum ea quæ est τῶν Ἔργων. Nam certè in Orphei quoque libris doctrina τῶν Ἡμερῶν fuit conclusio quædam τῶν Ἔργων, quod docet ipsum exordium manifestissimè. quod tale est:

Πάντ' ἐδάης Μουσαῖε θεοφραδές. εἰ δέ σ' ἀνώγει
Θυμὸς ἐπωνυμίας μήνης κατὰ μοῖραν ἀκοῦσαι,
Ῥεῖά τοι ἐξερέω· σύ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Οἵην τάξιν ἔχοντα κυρεῖ. μάλα γὰρ χρέος ἐστὶν
Ἰδέναι, ὡς αὕτη παρέχει κλέος ἄντυγι μήνης.

Non aliter ferè Hesiodus

Ἤματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος, εὖ κατὰ μοῖραν
Πεφραδέμεν δμώεσσι. ———

Præterea cùm ratio dierum non magis ad γεωργίαν pertineat, quamvis plura in ea observanda sint, quod ad rationem earum, quàm ad mercaturam; tota autem Oeconomiæ Hesiodi ratio circa duo illa hoc libro versetur, manifestum satis est, totam considerationem dierum, præceptum esse aliquod, quod doctrinam utriusque absolvat: ita ut alterum ostendat τὸ ὅτι δεῖ, alterum τὸ πότε.

CAPUT XIX.

ILlustrata minima hujus libri parte, quæ plurimùm difficultatis habet, reliqua jam plana sunt, quæ omnia hoc capite proponemus: ut ordo eorum faciliùs & series perspiciatur. Sequitur sæculi illius descriptio, in quo Αἰδὼς καὶ Νέμεσις terras relinquunt, ac cœlum petunt. Ultimum divortium id est, quod cum homine fecit Deorum præsentia. Cum illis subeunt tum alia, tum mater scelerum injustitia. Hac occasione singulare ἀδικίας proponit exemplum, à causa desumtum, quæ miserè pervertebatur à judicibus. Quod ut occultiùs proponat, suavissimam de accipitre & philomela fabellam, quales erant illæ, quas Græci αἶνος vocant, interserit. Ejusmodi αἶνος, quales sunt plerique Æsopici, quos venerabatur antiquitas, desumebant ab ἡμερικῷ, & Saturni ætate, qua cum reliqua hominibus & Diis, tum vel maximè vox communis erat & familiaritas, utpote nondum inventa κρεοφαγία: quales fuerunt qui sequuti sunt homines, quorum Poëta ut feritatem ostendat, negat eos ampliùs σῖτον ἐδέον. Vocem autem σῖτα ita ab Hesiodo sumi, jam olim magistri viderunt. Plato in Politico ubi ἡμερικὸν sæculum cum reliquis confert, beatissimos ait ejus sæculi fuisse homines, si quidem ex reliquis animalibus cum quibus vivebant quotidie, & loquebantur quotidie, didicerant, quæ ex uniuscujusque naturæ cognitione percepta, ad sapientiam spectabant. Locus illius est: Εἰ μὲν τοίνυν οἱ τρόφιμοι τοῦ Κρόνου, παρούσης αὐτοῖς ἅτε πολλῆς σχολῆς καὶ δυνάμεως, ἀφ' ὧν τε μὴ μόνον ἀνθρώποις ἀλλὰ καὶ θηρίοις ἅμα λόγον δύναιντο συγγίνεσθαι, κατηχοῦντο τούτοις σύμπασιν ἐπὶ φιλοσοφίαν, μετά τε θηρίων καὶ μετ' ἀλλήλων ὁμιλοῦντες, καὶ πανθανόμενοι παρὰ πάσης φύσεως, εἴ τινά τις ἰδίαν δυνάμειν ἔχοιτο, ἡδέως ἄν τι διαφέρειν τῶν ἄλλων εἰς σωφροσύνην φέρειν· εὔκολον ὅτι τῶν νῦν εἰ τόν μυείαν ἀφ' εἰδαιμονίαν διαφέρειν· εἰ δὲ ἐμπαλαμένοι σιτίων ἐδέων καὶ ποτῶν, διελέγοντο ἀφ' ἀλλήλους καὶ τὰ θηρία μύθους, οἷοι δὴ καὶ τὰ νῦν ἀφ' αὐτῶν λέγονται, &c. Ex quo apparet, omnes μύθους illos inter homines feràque, vel ferarum inter se, ad illud sæculum referri solere. Quorum quosdam Plato reprehendit, quòd nihil minùs quàm sapientiam docerent ac virtutem, quales multi tum circumferebantur. Hinc apparet partim μεμψιμοιρία, partim iniquitas Aristarchi, qui versus illos è numero ejiciebat reliquorum:

Ἄφρων

Ἄφρων δ' ὃς κ' ἰδέλῃ τοῦς χρείοσονας ἀντιφερίζων,
Νίκης τε τέρετραι. τοῦς τ' αἴχεσιν ἄλγεα πάσχει.

Causam addebat: ὅτι ἀλόγῳ γνωμολογῶν ἐ πρέπον. Atqui tempore ἡρεμονικῷ, λόγον aliquem tribuebant reliquis animalibus, ut pote nondum existente τῷ ἀλόγῳ maxima ex parte ante τὸν ἀνθρωπογονίαν, quod sub ἐπιθυμητικῷ maximum est, cujusque pars præcipua ἡ ἐπιθυμία καὶ ἀκρασία. Eam enim vocem ita ut Aristoteli sumitur consideramus, quam Veteres existimabant τὸν ἀνιπταμένου ἢ φρενῶν δύναμιν è sede sua ejicere. Hæc causa fuit cur quotiescumque Platonici, aut alii, fabulis utuntur, hæc ferè verba adjungant, ἦν ἄρα τότε ὁμόφυλα καὶ τὰ θηρία τοῖς ἀνθρώποις, ut ostendant ex alio ævo, quod multùm ab hoc discrepat, fabulas desumi. Sic Max. Tyr. Disp. 1x. Πολεμοῦν ἀλλήλοις καὶ μάχαις ἐδαΐζον ἄμφω κοινὴν ὁδόν. ἐδέοντο δὲ ὁ πόλεμος ἄρα συνεκρότει πολεμούμενον, ἀπολειφθέντα τὸ συνόμενον, ἔστερνον ἐπ' αὐτὸν ἄμφω (ἦν ἄρα τότε ὁμόφυλα καὶ τὰ θηρία τοῖς ἀνθρώποις) Deinde sequitur longa descriptio præmiorum justitiæ, pœnarum injustitiæ. Atque ita convenienter se ad judices convertit, quos monet, ut vel hanc ob causam justitiæ rationem habeant, τὸν nimirum τοῦ Δικαίου præsentiam, qui propriè inspectores cùm aliarum rerum à Jove, tum vel maximè eorum qui justè aut contrà judicarent: quos propterea sustinere ait munus βασιλικὸν, id est, δικαστικόν. Siquidem ea vox ubique forensis est apud Poëtam. Ubi rursus obiter injuriam sibi factam proponit: ostendítque devenisse eò improbitatem sæculi; ut primum dedecus sit virum esse justum: quamobrem κατ' ἐξοχὴν injustitiam esse dicit præferendam. Quem locum à versu, cujus initium, Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς, ad eum usque cujus initium, Ἀλλά τοι γ' ἔπειτα ἔολπα, ejiciebat Plutarchus. Postea fratrem rursus peculiariter ad justitiam adhortatur, quia alterum hominum proprium, alterum belluarum est. Illa namque τὸν ἀμιλλίαν tollit, quæ tam necessaria est, ut humanam societatem constituat: cujus δικαίου ne latronum quidem societas carere potest, teste Platone. Ibi perjurio pœnas, pretium virtuti ponit. Quæ doctrina Pythagorica est, qui impietatem τοῦ ὅρκου metiebantur: sicut Plato De Rep. secundo σύορκον & ἔπιον conjungit. Sequitur collatio inter aditum virtutis qui asper est; & vitiorum, qui facilis: ita ut in altero præcedat dolor aliquis: in altero sequatur æternus. Hic primum virtutis præmium illi defert, qui per se sapit: alterum illi qui monitus: inutilem illum ostendit qui nec sponte, nec per se. Justè ut quis agat, esse necessarium ostendit τὸ ἐργάζεσθαι in genere, cujus finis est τὸ πλουτεῖν, sicut otii paupertas & miseria. Divitias enim sequitur confidentia: paupertatem pudor. Cùm enim necesse sit vivere, sequitur ut vel justè vel injustè comparentur τὰ ἐπιτήδεια. Justè potest, qui labore suo de vita sibi prospicit: injustè, qui vel verbis vel re aliquem decipit. Sequuntur variæ injustitiæ species. Τῷ δικαίῳ enim more Veterum scelera omnia opponit. Atque ita ad finem usque præcepta sequuntur, partim pu-

blica, quæ ad συναλλακτικὴν spectant, partim privata quæ ad κτητικὴν referuntur. Priore parte in doctrina hac consumpta, ducentis & aliquot versibus præcepta primæ Oeconomiæ partis sequuntur. Ea autem est Agricultura. Primum est Arandi tempus: secundum modus; ubi terram dividit εἰς πεδινὴν, ὀρεινὴν, καὶ παραθαλασσίαν. Hujus rei finem proponit duplicem. Primus est specialis, & rursus ad Agriculturam spectat: alter generalior, & ad Oeconomicen. Prior est, ut omnia suo tempore proveniant: alter ut res familiaris fiat auctior. Sequitur præceptum Oeconomicum simúlque rusticum: de domo, ut capiat: de muliere, ut servet: de bove, ut laboret. Sequitur ξυλοθεσία, sive *lignatio*, quæ utrique confert: Agriculturæ ad aratrum & instrumenta similia: Patrifamilias ad thalamum & alia. Hujus lignationis tempus distinguitur. Hanc sequitur præscriptio de numero aratrorum, de numero & ætate boum, quando pascere & in campum deducere oporteat. Tum de his, de instrumentis, de curru, & aliis comparandis. Posthæc, quando invertenda sit terra; quando iteranda; quo modo & quibus Diis supplicandum; de abigendis avibus. Hic iterum generales sententiæ de labore & industria inseruntur; cujus finis est rei familiaris opulentia. Serò arantibus quid observandum sit: tum diligentem habendam esse singularum anni tempestatum rationem. Et quoniam nihil homines magis effœminare existimabatur quàm ignis, qui βαναύσων erat proprius, ad quos ociosi homines confluere solebant, sicut suo loco in Notis ostendimus: monet Persen, ut tabernas hujusmodi & λέσχας hyeme prætereat, potiúsque de domesticis cogitet: ne & paupertate simul obruatur & frigore. Quorum alterum ἐν ἀπορρῶσιν, alterum ἐν θηλυμορίᾳ est. Ibi tum ostendit, nihil agendi finem esse improbitatem, & artes non bonas, monétque æstate de hyeme, déque ὀκλοποιίᾳ, priusquàm ab hyemis violentia præveniatur, patrifamilias esse cogitandum. Sequitur luculenta hyemis, & ejus incommoditatum descriptio; cujus injuria quomodo sit propulsanda: quomodo prævertenda sit pluvia: quæ ratio Oeconomica hyemis tempore, propter inæqualem divisionem ἐν νυχθημέρῳ ineunda sit, ad veris usque adventum potissimùm, demonstrat. Quando sint putandæ vites, quando acuendæ falces. Æstate duo fugienda esse; mane somnum in lecto; pomeridianis horis in umbra. Quorum alterum κρῖνον ἐπ' ἠοῖ, alterum θάλαμος σκιερὸς vocat. Agnæ quando pinguissimæ: vinum quando præstantissimum sit: quorum utrumque est, cùm carduus viret, cicada canit. Quænam ratio in victu, quæ in vini mixtione sit habenda, de qua hoc occasione tradit præceptum. Quando triturandum sit, qua in area & solo: quomodo & quando intus reponendum. Quid de famulo, ancilla, & custode cane observandum sit: quid de paleis: quando famulis cessandum. Autumnus sequitur. Quando & quo tempore uvæ carpendæ, quamdiu soli exponendæ, quando in labra colligenda. Atque ita prioris Oeconomiæ pars cum anno absoluto absolvitur. In

hac

hac consideratione ultima est ea doctrina quæ Ephemeris ab agricolis vocatur: quæ à vere incipit & aratione, in eáque rursus desinit: quam Tzetzes & alii in illa parte constituerunt, quam Ἡμέρας dicimus. Hanc excipit pars altera, quæ ut majus lucrum propositum habet; ita minùs justa est, longiúsque ab ἠγεμονικοῦ ratione recedit, quod ex terra vivebat: sicut etiamnum agricolæ, excepto labore, quem induxit Pandora. Primum quod in ea est, agit περὶ μέτρου θαλάσσης, quod malè intellectum fuit ab Interpretibus: nam ita vocat τὸ ἐπιτήδειον καιρὸν, quem constituit diebus quadraginta, post conversionem Solis. Agit de onere deinceps navibus committendo, & quamdiu reditus differendus sit. Navigationem constituit duplicem: Εἰαρινὴν, quæ usitatissima fuit, minùs tuta tamen est: Θερινὴν, quæ tutior multò, & minori cum periculo conjuncta. Sequuntur deinde rursus præcepta in genere Oeconomica, de ætate viri & fæminæ: quando potissimùm paterfamilias, quot annorum, qualem denique eligere debeat: quid spectandum, quid fugiendum. Restant versus aliquot, qui omnes præcepta de vita communi, de Diis, de hominibus, & pleraque superstitiosa ad finem usque continent.

CAPUT XX.

POstquam ex ipsis Hesiodi operibus, quæ prior operis hujus pars est, probavimus errasse eos qui hos libros de Agricultura esse existimarunt: idem nunc ex altera parte præstabimus, quæ Ἡμέραι inscribitur. Inter reliquas doctrinas quas Agricultura complectitur, minimè ignobilissima est illa, quæ Ἐφημερὶς dicitur. Est autem in Agricultura Ἐφημερὶς doctrina, quæ docet quando unumquodque in ea agendum sit. Quia autem doctrinam τῶν Ἡμερῶν cum Ἐφημερίδι confundunt Interpretes, aliquid priùs de hoc errore dicendum est. Ac primùm Ἐφημερίδα in Hesiodi Operibus non in Diebus, habemus, Ἐφημερίδες toto opere sparsæ sunt. Sic, si quæris quando arandum sit; respondebit, εὖτ' ἂν φωνὴν γεράνου ἐπακούσῃς. Si quæris, quando ligna cædenda sint, respondebit, Ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο, & quæ sequuntur. Atque ita toto opere. Manifestè autem ibi plena Ephemeris totius anni incipit, Μῆνα δὲ Ληναιῶνα ubi ostenditur ob inæqualitatem dierum quid illa anni tempestate agendum in opere, quid in administratione domestica servandum sit. Atque ibi hyems & dies ejus. Ver ibi habes, & quæ agenda sint, Εὖτ' ἂν δ' ἑξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο Χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἤματα. Æstas & quæ in ea agenda sunt ibi, Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ. Atque hæc causa est cur Philosophus ex divisione Hesiodi mulieres salacissimas esse dicat ἐπὶ σκολύμου: quod dicendi genus cùm non perceperint Aristotelis Interpretes, nos id suo loco illustramus. Autumnus, & quæ in

eo agenda, ibi. Εὖτ' ἂν δ' Ὠρίων καὶ Σείριος. Atque ita tota Ephemeris absoluta est. Quam Hesiodi rationem his verbis in Avibus suis lepidè alludit Comicus:

Πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἦρος, χειμῶνος, ὀπώρας.
Σπείρειν μὲν, ὅταν γέρανος κρώζουσ' ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρῇ,
Καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζει κρεμάσαντι καθεύδειν, &c.

Errant enim qui Ephemeridis divisionem καθ' ἡμέρας necessariò statuunt, cùm sit καθ' ὥρας καὶ μῆνας. Quò respexit idem Comicus, Ranis:

Ὀρφεὺς γὰρ μὲν, inquit, τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε, φόνων τ' ἀπέχεσθαι.
Μουσαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων καὶ χρησμούς. Ἡσίοδος δὲ,
Γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους.

Nam de operibus loquitur. In Geoponicis, quæ sub Constantini nomine circumferuntur vulgò, liber tertius est Ephemeris, quæ definitur ibi à vetere magistro ἡ προσήκουσα ἑκάστῳ μηνὶ ἐργασία, καὶ τί δεῖ καθ' ἕκαστον μῆνα ἐργάζεσθαι. Incipit auctor ejus à Januario, desinit in Decembrem. Sic Ephemeris erit, si dicam, Τῷ Ἰαννουαρίῳ χρὴ κοπράζειν τὰ καρποφοροῦντα τῶν δένδρων. τῷ Φευρουαρίῳ χρὴ πᾶν δένδρον φυτεύειν, & sic in reliquis. Quæ doctrina nihil habet commune cum Diebus Hesiodi. Hinc, ut ego arbitror, iterum aliud sequitur erratum Tzetzæ, qui Orphea quoque Ἡμέρας scripsisse vult, cùm ille Ephemeridas scripserit: dividit enim magis, ut ex principio apparet, opera Agriculturæ κατὰ μῆνας. Verba Orphei sunt:

Πάντ' ἐδάης, Μουσαῖε θεοφαδές. εἰ δέ σ' ἀνώγει
Θυμὸς ἐπωνυμίας μήνης κατὰ μοῖραν ἀκοῦσαι,
Ῥεῖά τοι ἐξερέω.

Et rursus paullò pòst idem, ὡς αὕτη παρέχει κλέος ἄντυγι μήνης. Singulos tamen dies videtur persequutus ille, sed ex ratione Planetarum, Solis, & Lunæ, prout cum plantis conveniunt: nam & hi versus ejus adducuntur:

Πρῶτον μὲν πρώτῳ ἐνὶ ἤματι φαίνεται Ἄρης.
Μήνη δ' εἰς τ' Ἄρην ἐπιτέλλεται· ἴσχεο δ' ἔργων.
Τὴν δὲ γὰρ ἐξανύσασα φύσιν δίκερων ἀναφαίνει.
Αὐτὰρ ἐπὴν τρίτον ἦμαρ ἀπέπροθεν ἠελίοιο,
Πᾶσιν ἐπιχθονίοισι φυτοσπόρου αἰτίη ἀλκῆς.
Τετράδι δ' αὐξομένη πολυφεγγέα λαμπάδα τείνει.

Præterea cùm Heraclitus Hesiodum risit, quòd aliam diem φαύλην, aut, ut ipse loquitur, μητρυιὰν putaret, aliam μητέρα, sive ἀγαθὴν, quod omnes dies æquales sunt, dementia maxima esset cogitare velle, Ephemeridas rusticorum, quarum ratio & natura, è Sole & Luna, κατὰ φύσιν est petita, evertere voluisse. Ostendimus igitur aliud esse Ephemeridem, aliud doctrinam eam, quæ Ἡμερῶν ab Hesiodo vocatur: de qua jam agemus. Dies sunt vel Boni, vel Mali, vel Mediocres. Rursus id quod sunt dies, Boni vel Mali, vel Mediocres;

diocres; partim suo, partim respectu operum sunt quæ aguntur. Quorum diversitatem commoditas vel incommoditas dierum sequitur. Utraque ratio consistit, vel in natura: ut cùm quæro rationem, cur Athenienses diem σωνοδικὸν ad contrahendas nuptias præferant reliquis: causam reddo: quia naturaliter tum cum Sole Luna coit. Vel ex religione: ut cùm quintum diem doceo vitandum. Causa est: quia tum circumerrant Erinnyes: septimum approbo. Causa est: quia tum natus est Apollo. Vel ex ratione numerorum & vi occulta: ut cùm quartam laudo, ob vim quaternarii magni illius δημιουργοῦ Πυθαγορικοῦ. quæ præcipuè in his spectatur, & qua nituntur reliqua. Dubium autem non est, quin alii quoque rerum earumdem Scriptores, præcipuè autem qui Γεωπονικὰ dederunt, aut in iis aliquid præstiterunt, hac quoque in re Hesiodum sequuti sint. Quo procul dubio Christianorum hominum censuram meruerunt, qui superstitiones illas tamquam ἀπίστους & τὴν Ἑλληνικὴν θρησκείας σὺν ἀναξίους ex animis suorum evellere conati sunt. Nec aliò spectare certum est, eam quam Photius de Vindanii Anatolii Beryti, & aliorum quorumdam scriptis reliquit. ἔχει δ' ὅμως καὶ ἔνια τοῦτο τὸ βιβλίον περιτῶδη καὶ ἄπιστα, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν πλάνην ὑπόπτλεα· ἃ δὴ τὴν εὐσεβῆ γνῆσιον ἐκτρεπόμενον, τὴν λοιπὴν συλλέγειν τὰ χρήσιμα. καὶ οἱ ἄλλοι δ', τὴν τοῖς γεωργικοῖς πραγματείαις συγγραφαῖς, χρεὼν τὰ αὐτὰ φρεῖν τὴν αὐτῶν, ὅσα ἡμεῖς εἰδέναι. ἐπιφαίνον· σὺν ἐπὶ πολλοῖς δὲ ἀφανοῦσιν, ἐν οἷς δὲ ἀφανίζουσι. ἢ τὸν Λάοιδον τὴν ἄλλων φροντίζειν πέρι. Ex his tota Nicomachi Geraseni constabat Theologia: quod opus rectè vir cordatus ἀφανείας ὑπὸ κακοδοξίας βλάβης ἀναπλάσματα vocavit. Reliquæ rationes sunt παρατηρήσεις, & pro causa habent experientiam. Generalior divisio talis esset. Dies sunt vel ἐργάσιμοι, vel ἱεροὶ, vel ἀπόφραδες. Ἐργάσιμοι sunt, qui & ἀνύσιμοι & ὀνήσιμοι dicuntur: ἱεροὶ quos θεῶν Ἡμέρας vocat Lucianus, quibus opponuntur ἀπόφραδες. Ex illis cùm maximè τὰς ἐργασίμους consideret Hesiodus, nos cum Heraclito τὸν ἀπόφραδα τῇ ἐργασίμῳ opponimus, non τῇ ἱερᾷ, in hujus quidem operis consideratione. Nam de eo ita notat Plutarchus, Περὶ δὲ ἡμερῶν ἀποφράδων, εἴτε χρὴ τίθεσθαί τινας, εἴτε μὴ, εἰ ὀρθῶς Ἡράκλειτος ἐπέστειλεν Ἡσιόδῳ, τὰς μὲν ἀγαθὰς ποιεμένῳ, τὰς δὲ φαύλας, ὡς ἀγνοοῦντι φύσιν ἡμέρας ἀπάσης μίαν οὖσαν, ἑτέρωθι διηπόρηται. Politianum quantùm fugerit ratio, qui tres Jovis dies statuit, ex loco Hesiodi malè intellecto, in Notis ostendimus. Jam ad institutum nostrum pergamus, latiúsque quàm Agriculturam patere hanc partem ostendamus: quod ut fiat, iterum totum Ἔργων καὶ Ἡμερῶν librum dividamus, hoc pacto. Circa duo operis totius ratio versatur. Primò enim aliquid agendum, quid, & quando, docet. Secundò, dies aptos & ineptos, vel mediocres, cum causis suis ostendit. Illud quod agendum est, Agricultura est: quæ non est præcipua, quia habet æqualem: neque sola, quia adjunctam habet alteram. Ea est Navigatio. Sicut igitur doctrina τῶν Ἔργων latiùs patet, quàm illarum altera, quia de utraque

agit: ita τῶν Ἡμερῶν, quia utrique dies assignat. Ac de Agricultura ubi agat notissimum est: sicut ibi:

Ἢ μὲν ὄϊς πίκειν, ἡ δὲ ἐύφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. &
Σπέρμασι θ' ἄρξασθαι· φυτὰ δὲ σκηρίψασθαι ὀρίσσῃ, & aliis.

De altera:

——— ὑλοτόμον τε τιμῶν θαλαμήϊα δῶρα,
Νήϊά τε ξύλα πολλὰ, τά τ' ἄρμαθα νηοὶ πέλονται,
Τέρφεσι δὲ ἄρχασθαι νῆας πήγνυσθαι ἀρεσιάς.

Ostendimus utramque partem hîc esse sicut in altera. Nunc etiam totum. Oeconomia duplex est, ut diximus, vel conquirendi: ad quam spectat utraque pars de qua egimus, Agricultura & Navigatio. vel conservandi, quæ propriè Oeconomica dicitur, quam continuò in primo Ἡμερῶν habes:

Ἤματα δὲ σὺν Διόθεν πεφυλαγμένος ἀλλ' κατὰ μοῖραν
Πέφραδε μῆλα δρώεσσι, τεκμηρέα μηνὸς ἀρίστην
Ἔργα τ' ἐποπτεύειν, ἠδ' ἁρμαλιὴν δατέασθαι.

Ἁρμαλιὴν δατέασθαι munus erat in magnis familiis τῶν οἰκετῶν quæ secunda persona erat μετ' αὐτὸν, id est, post dominum; Lucianus ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων. ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς καὶ τέτταρας, καὶ βαρὺς εἰπεῖν σὺ καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς· ἵνα δὲ ὦν λάβῃς, κολακευτέον μὲν αὐτὸς, καὶ ἱκετευτέον. θεραπευτέον δὲ καὶ οἰκετῶν. εἷς μὲν καὶ ἄλλον θεραπείας τρόπον. Ii πενέστας suos ut plurimùm habebant, quo um erat singula πένεσθαι. Qua voce Poëta eadem ratione infrà de tota Oeconomia utitur.

Ὀγδοάτῃ τ' ἐνάτῃ τε δύω γέ μιν ἤματα μοῖνος,
Ἔξοχ' ἀεξομένοιο βοτήσια ἔργα πένεσθαι.

Unde Theocritus Χάρισιν·

Πολλοὶ μὲν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα
Ἁρμαλιὴν ἔμμορον ἐμετρήσαντο πενέσσαι.

Rursus alio argumento utamur. Cùm ἐργασία sit duplex respectu duorum, quæ familiam constituunt, & ex consequenti Oeconomicis legibus utuntur: ut unum ex multis sumamus, Agricultura virorum, Lanificium mulierum; utriusque meminit. Nam uti non omni die prius fieri posse existimat, ita neque posterius. Diem autem unum altero, tam huic quàm illi, magis conducere. Sic:

Ἡ δὲ δυωδεκάτη τ' ἐνδεκάτης μίαν' ἀμείνων.
Τῇ γάρ τοι νεῖ νήματ' ἀερσιπότης ἀράχνης,
Ἠμὶς ἐν τωλείῃ. ὅπ τ' ἴδῃς σινὸν ἀμᾶσθαι,
Τῇδ' ἐσὺν σήσαιθ γυνὴ, ἀρτοβάλοιτό τε ἔργον.

Mulieris nentis idem scopus est qui viri arantis, ὁ τωλεύων: utrumque ἔργον est, sicut & navigatio. Rursus alio argumento utemur. Ὑλοτομία duplicem usum habet qui extra Agriculturam se extendit. Alter est πρὸς θάλαμον: alter πρὸς νῆα. Utrumque considerat bonus Oeconomus. Thalamum struebat paterfamilias, cùm uxorem duceret: unde Homerus θάλαμον νέον dixit: ad quam rem τῇ ὑλοτομίᾳ erat opus.

Navem,

Navem, cùm mercaturam institueret. Utriusque tempus commodissimum hîc traditur:

——— Γλυκύμητι πεμοῖν θαλαμήϊα δῶρα,
Νῆϊά τε ξύλα πολλὰ, τά τ' ἄρμαθα νηυσὶ πέλονται.

Possunt & alia ejusmodi adferri: quòd faceremus fortasse, nisi aliò festinaremus.

CAPUT XXI.

EX his omnibus jam satis supérque apparet, quomodo vox Ἔργων in Poëtæ inscriptione sumenda sit. Cùm enim ad speciem ea refertur; vel κατά τι ἐξαίρετον, ut loquuntur Magistri, sumatur necesse est: vel κατὰ γλῶσσαν, aut saltem κατὰ διάλεκτον. Quòd si κατά τι ἐξαίρετον sumitur, peccavit translatione inepta, ἀπὸ γένους ἐπ' εἶδος: quæ & inepta esset, quia in inscriptionibus simpliciter loquendum est, & inanis, quia falsa: angustior enim contento esset. Quod si κατὰ γλῶσσαν, aut διάλεκτον, rursus peccavit, cùm partim τὸ κυρίον, quibus opponitur ἡ γλῶσσα, partim τὸ κοινὸν, quibus opponitur ἡ διάλεκτος, ibi maxima habenda est ratio, ubi ea tradimus, quæ ab omnibus intelligi volumus. quod in inscriptionibus maximè observandum est. Qui vocem ἔργον ἀπὸ τ' ἔργου deducunt, κατὰ διάλεκτον eam sumunt, quæ multùm ab Hesiodi abhorret: plerique κατ' ἐξοχὴν, inter quos est Eustathius. Utro modo sumatur, à Poëtarum ratione non abhorret. Sicut in illo Poëtæ, ἀγρὸν δ' ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων. Ovidius κατὰ διάλεκτον, *facta* vertit. *Non hominum video, non ego facta boum.* Porrò cùm simpliciter vocem ἔργον ad omnia transferant Veteres, quid opus est nodum in scirpo quærere? Est igitur ἔργον, τὸ ἔργον τὸ οἰκονομικὸν, τὸ πρὸς τὸ βίον συμφέρον. Ita inscriptionem horum librorum manifestè interpretatur Max. Tyrius, Sermone εἰ ἔστι καθ' Ὅμηρον αἵρεσις, ubi diligenter de Hesiodi libris agit, tandémque, χωρὶς δὲ, inquit, αὐτῷ πεποίηται οἱ θεῖοι λόγοι, ἅμα τοῖς λόγοις, Θεογονία χωρὶς δὲ αὖ ὠφελεῖ τὰ εἰς τὸ βίον ἔργά τε ἃ δρᾶσέον, καὶ ἡμέραν ἐν αἷς δρᾶσέον, ut suprà ostendimus. Non potuit paucioribus verbis meliùs omnia ea approbare de quibus suprà disputavimus, simúlque ea confirmare, de quibus hîc agimus. Cùm autem nusquam impropriè in his libris vox Ἔργων sumatur, quæ dementia esset, ibi impropriè eam sumere, ubi tantùm propria esse debet? Sic, Ἐργάζου Πέρση δῖον γένος. &, Σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν. &, Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε. &, Καί τ' ἐργαζόμενος πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισι Ἔσται, ἠδὲ βροτοῖς. &, Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργείη δέ τ' ὄνειδος. &, Εἰδότα ἔργα, τάχα σε ζηλώσει ἀεργός. &, Ἐργάζου νήπιε Πέρση Ἔργα τά τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διέκριναντο. & alibi. Præterea sicut ἔργα βοῶν, ita ἔργα νηῶν dicunt Poëtæ: & sicut γῆν ἐργάζεσθαι, ita πόντον ἐργάζεσθαι.

Elegans

Elegans exemplum est in Theogonia, ubi γλαυκὴν ἐργάζεσθαι dixit de mari. Καὶ τοῖς οἱ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται. Ita ut hinc appareant somnia Grammaticorum, qui subtiliùs hæc inquirunt: & quibus unus finis est ostentatio eruditionis per fas & nefas. Ut concludamus: non aliter vocem Ἔργων in Hesiodi libris sumi certum est, quàm à Philosopho sumitur Rhetoricorum secundo in his verbis: Διὸ τοὺς ἐλευθερίους καὶ ἀνδρείους τιμῶσι, καὶ τοὺς δικαίους· τοιούτους δ' ὑπολαμβάνουσι τοὺς μὴ ἀφ' ἑτέρων ζῶντας. τοιοῦτοι δ' οἱ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι, καὶ τούτων οἱ ἀπὸ γεωργίας, καὶ τῶν ἄλλων οἱ αὐτουργοὶ μάλιστα. Ex quibus verbis, ut infrà alibi ostendimus, perfecta hujus libri reddi potest ratio. Cùm enim τοὺς ἐργαζομένους, & τοὺς αὐτουργοὺς Veteres maximè justos putarent, apparet non modò quomodo sumenda sit vox illa, sed & cur de justitia agat. Sic & apud Homerum Odyss. Ζ. ubi hanc Oeconomiam tangit:

Τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἦεν,
Οὐδ' οἰκοφελίη, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα.

Atque hæc hactenus.

FINIS.

DANIE-

DANIELIS HEINSII

HYMNUS IN HESIODI PANDORAM.

Ex quo, quæ Hesiodi Pandora sit, intelligitur.

Ἀθανάτων βασίλειαν ἀείδομεν ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
Νόσφιν ἀεὶ κρατέουσαν· ἐπεὶ κατ' ἀπείρονα γαῖαν
Πλαζόμενοι λιπόμεσθα θεῶν, ἀεσίφρονι θυμῷ·
Ἀρξάμενοι, ὡς πρῶτα φερέσβια δῶρα καλύψας
Ἰαπετιονίδαο χολωσάμενος διὰ βουλὰς
Ζεὺς κρατερὸς γλυκόπικρον ἐπήγαγε πῆμα βροτοῖσι.
Ἵλαθι πασιμέλουσα, πανόλβιε, πότνα θεάων.
Εὐφροσύνης δώτειρα, καὶ εὐάντησον ἰόντι.
Ὥς ποτε γῆ τετάνυστο, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Ἀμφιταλαντεύουσαν ἑλισσόμενος περὶ γαῖαν
Τείρεσιν ἐστεφάνωτο, καὶ ἠελίου γλυκὺ φέγγος
Αὐτοκασιγνήτης ἐστέψατο κύκλα σελήνης,
Ἤδη χθὼν λιαροῖσι καλυψαμένη Διὸς ὄμβροις
Ἀνθρώπων τέκε φῦλα, καὶ εὐρυπόρου διὰ κόλπου
Ἔθνεα βοτρυδὸν χρυσέων ἀνετέλλετο λαῶν.
Χρυσέων μὲν πρώτιστα καὶ ἀργυρέων γένος ἀνδρῶν
Μήτηρ τίκτετο γαῖα, θεοῖς πάντεσσι μεμηλὸς,
Ἐκτὸς ἀλιτροσύνης λυσσώδεος, ἐκτὸς ἀνάγκης,
Τοῖσι βίον πόρε δένδρα, καὶ ἣ πρότερον τέκε μήτηρ,

Πήχεας

Πήχεας ἀμπετάσασα, φίλα μαιώσατο τέκνα,
Πάντα χαρισσαμένη. δεινὴ δ' ἀπέκειτο θάλασσα,
Οὐδὲ βίον μερόπεσσιν ἀπόπροθεν ἅρματα πόντου
Νῆες ἀγίνεσκον, Βορέω πνείοντος ἀπειλὴν
Λαίφεσι πεπταμένοισιν ἀνὰ μέγα κῦμα θέουσαι.
Τοὶ δὲ θεοὶ μερόπεσσι μεμιγμένοι εἶδαρ ἔδουσι,
Πάντοθεν εὐρύστερνον ἀνεστρωφῶντο κατ' αἶαν.
Ζεὺς δ' ὅτε δὴ χείρεσσι καὶ εὐρέϊ καρτὶ πεποιθὼς
Ὃν γενέτην κρατερῇσιν ἀλυκτοπέδῃσι πελάσσας
Οὐρανόθεν βιάοντα κατήγαγεν, ἐκ δὲ διώξας
Ἰαπετὸν δολόεντα, νέης ἐπεβήσατο τιμῆς,
Δὴ τότε χάλκειον γένος, ὄβριμον, οὐκέτ' ἀνεκτὸν,
Ἀθανάτοισι θεοῖσιν ἀπαχθόμενον, τέκε γαῖα·
Ἄρεϊ πεφρικὸς, καὶ ἀναιδείῃσι νόοιο
Ὕστερα θεσμὰ θεῶν τελέσαν κενεόφρονος ὁρμῆς.
Τοὺς δὲ ῥέα λείπεσκον ὅσοι ναετῆρες ὀλύμπου
Ἀνδράσιν ὠκυμόροισι πάλαι μίγνυντο κατ' αἶαν·
Οἱ δὲ μὲν οἰώθησαν ἀκινήτοισι δὲ μόχθοις
Καὶ θανάτων στυγερῇσιν ἐδουλώθησαν ἀνάγκῃς.
Δῶρα δὲ πάντα θεῶν μίνυθον. Ζεὺς δ' ἄφθιτα εἰδὼς
Κρύψατο πῦρ, πενίης ἄκος ἄμμορον, ἕρμα βίοιο,
Σύμφορον εὐπορίης. Τὸ μὲν αὐτίκα μέρμερος υἱὸς
Ἰαπετοῦ, κοίλοισιν ἐνὶ ναρθήξι καλύψας,
Ζῆνα λαθὼν κλέπτεσκε, θεῶν πρόμον ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν·
Οὐδ' ὄπιν ἀθανάτων πεφυλαγμένος, οὐδ' ὅγε μηνῖν
Εὐρυβίου Κρονίωνος ἐνὶ στήθεσσιν ἀλύξας,
Νήπιος. ἦ μάλα μέλλεν ἀτειρέα νηλέα θεσμὸν
Δειπέμεν ἀνθρώποισι, καὶ αὐτὸς πήματι κύρσαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ γίνωσκε κατὰ φρένας ἔνδον ἐΐσας
Ζεὺς ἀπαφισκόμενος, καὶ ἀμερσάμενος φλογὸς αὐγῆς,
Δεινὰ παθὼν κεχόλωτο, καὶ ὀσσόμενος κατὰ θυμὸν
Ἀργαλέας ὀδύνας (αἵ τ' ὤφελον οὐδ' ἐγένοντο
Ἀμφί τε γῆν πονέουσι, καὶ ἁλμυρὰ νῶτα θαλάσσης)
Παρθένον αἰδοίην διερῆς ἐπλάσσατο γαίης,
Παρθένον αἰολόμορφον, ἄτερ φιλότητος ἀνάγκης,
Παρθένον, ᾗ χθὼν πᾶσα καὶ ὑδατόεντες ἔναυλοι,

Ὀσσά

Ὅσσά τε γῇ κοίλῃσιν ὑπὸ ῥίζῃσι κέκευθε,
Τῇτ' ἐπιτέτραπτο φυτὰ μυρία, καὶ μέγας ὄλβος.
Ἔνθα σε τὸ πρῶτον πυρόεις Ἥφαιστος ἔτευξε,
Πᾶν δ' ἐπιβέβλησαι ὅσσων μερόπεσσιν ὄνειαρ·
Πάντα θεῶν λάχες ὄλβον, ἴη γεγαυῖα περ αὐτή.
Χαῖρέ μοι αὖθις ἄνασσα, πολύλλιτε μῆτερ ἐάων,
Μῆτερ ἀπημονίης. τίνα σοι τίνα μῦθον ἀνάψω;
Πῶς δέ σε κικλήσκων, σέθεν ἱλέω ἀντιβολήσω;
Χαῖρε θεῶν κρείουσα, θεῶν θεὸς αὐτὴ ἐοῦσα,
Δημήτηρ μὲν ἐοῦσα, καὶ εὐρύστερνος Ἀθήνη,
Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, καὶ ἐνὶ πτολέμοισιν Ἀθήνη,
Ἐν δὲ πόθοις Κυθέρεια καὶ Ἵμερος. ἦ μάλα κεῖνος
Ὄλβιος, ᾧ τύνη λευκώπιδος εἵνεκα κούρης
Ἥπιος ἦσθα θεὸς, καὶ ἐπέβλεπες ὄμματι λευκῷ,
Ἐκ δ' ἔβαλες πενίην θυμοφθόρον. ἐσθλά τε πολλὰ,
Χρύσεά θ' ἱμερόεντος ἐπήγαγες ἔδνα γάμοιο,
Ἐν δ' ἔρον, ἐν δ' ὀάρους τε, καὶ ἡδέα Κύπριδος ἔργα.
Τῶν ἅμα γὰρ πάντων πάλαι ἔμμορες, ἐξέτι κείνου
Ὁππότε δὴ τὸ πρῶτον ἐνὶ μερόπεσσι φάνησθα
Ζηνὶ χαρισσομένη πρώτην δέ σε φαντὶ γυναῖκα·
Τῶνδε γὰρ ἀντιτέτυξο, καὶ ἀγλαὸν ἔλλαχες εἶδος
Παρθενικῆς, ὤνασσα, χάριν στίλβουσα καὶ αἰδώ.
Τῷ καὶ ἐγώ τοι πρῶτος, ἔτι χνόον ἁβρὸν ἀέξων,
Ἥβης χρύσεον ἄνθος, ἔτι νέος, οὐδὲ βολάων
Νηΐς ἐὼν πάντῃ τῶν Κύπριδος, οὐδὲ πόθοιο,
Εὐεπίης σπένδω μαλακὸν γάνος. ἵλαθι πότνα,
Ἵλαθι. δὸς δ' ἡμῖν γλυκερῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς.
Χαῖρε πάλιν τρίλλιστε, θεῶν ἐπιειμένη ἀλκὴν,
Ἀλκὴν μὲν πάντων τε θεῶν, πασῶν τε θεαινῶν,
Εἰρήνης ὀχετηγὲ, καὶ ἰθύντειρα κυδοιμοῦ,
Ἐλπίδος ἡγήτειρα τίς ἄν σοι καρτὶ μάχοιτο,
Ἢ πολυωνυμίῃσι θεῶν οἳ ὄλυμπον ἔχουσι.
Δήμητερ μέγα χαῖρε, καὶ Ἀμφιτρίτη ἄνασσα,
Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, Ἀμφιτρίτη κατὰ πόντον.
Τῷ καὶ ὅσοι σπεύδουσιν ἀρόμμεναι ἠδὲ φυτεύειν,
Ὅσσοι ἐπασσυτέρῃσι πέδον κρούουσι μακέλλῃς,

Ὅσσοι

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ἀφθιτα εἰδὼς
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ἀνδρῶν.
[illegible] μῦθον
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Φλογὸς αὐγῆς,
[illegible] θυμὸν
[illegible] ἔγχαρτα
[illegible] καὶ ἀλμυρὰ νῶτα θαλάσσης)
[illegible] γαίης,
[illegible] ἀνάγκης,
[illegible] χθὼν [illegible] καὶ ὑδατόεντες

Ὅσσά τε γῇ κοίλῃσιν ὑπὸ ῥίζῃσι κέκευθε,
Τῇτ' ἐπιτέτραπτ' φυτὰ μυρία, καὶ μέγας ὄλβος.
Ἔνθα σε τὸ πρῶτον πυρόεις Ἥφαιστος ἔτευξε,
Πᾶν δ' ἐπιβέβλησαι ὅσσων μερόπεσσιν ὄνειαρ·
Πάντα θεῶν λάχες ὄλβον, ἴη γεγαυῖα περ αὐτή.
Χαῖρέ μοι αὖθις ἄνασσα, πολύλλιτε μῆτερ ἐάων,
Μῆτερ ἀπημονίης. τίνα σοι τίνα μῦθον ἀνάψω;
Πῶς δέ σε κικλήσκων, σέθεν ἱλέω ἀντιβολήσω;
Χαῖρε θεῶν κρείουσα, θεῶν θεὸς αὐτὴ ἐοῦσα,
Δημήτηρ μὲν ἐοῦσα, καὶ εὐρύστερνος Ἀθήνη,
Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, καὶ ἐνὶ πτολέμοισιν Ἀθήνη,
Ἐν δὲ πόθοις Κυθέρεια καὶ Ἵμερος. ἦ μάλα κεῖνος
Ὄλβιος, ᾧ τύνη λευκώπιδος εἵνεκα κούρης
Ἥπιος ἦσθα θεὸς, καὶ ἐπέβλεπες ὄμματι λευκῷ,
Ἐκ δ' ἔβαλες πενίην θυμοφθόρον. ἐσθλά τε πολλὰ,
Χρύσεά θ' ἱμερόεντος ἐπήγαγες ἕδνα γάμοιο,
Ἐν δ' ἔρον, ἐν δ' ὀάρους τε, καὶ ἡδέα Κύπριδος ἔργα.
Τῶν ἅμα γὰρ πάντων πάλαι ἔμμορες, ἐξέτι κείνου
Ὁππότε δὴ τὸ πρῶτον ἐνὶ μερόπεσσι φάνησθα
Ζηνὶ χαρισσομένη πρώτην δέ σε φαντὶ γυναῖκα·
Τῶνδέ γὰρ ἀντιτέτυξο, καὶ ἀγλαὸν ἔλλαχες εἶδος
Παρθενικῆς, ὤνασσα, χάριν στίλβουσα καὶ αἰδώ.
Τῷ καὶ ἐγώ τοι πρῶτος, ἔτι χνόον ἁβρὸν ἀέξων,
Ἥβης χρύσεον ἄνθος, ἔτι νέος, οὐδὲ βολάων
Νῆϊς ἐὼν πάντῃ τῶν Κύπριδος, οὐδὲ πόθοιο,
Εὐεπίης σπένδω μαλακὸν γάνος. ἵλαθι πότνα,
Ἵλαθι. δὸς δ' ἡμῖν γλυκερῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς.
Χαῖρε πάλιν τρίλλιστε, θεῶν ἐπιειμένη ἀλκὴν,
Ἀλκὴν μὲν πάντων τε θεῶν, πασῶν τε θεαινῶν,
Εἰρήνης ὀχετηγὲ, καὶ ἰθύντειρα κυδοιμοῦ,
Ἐλπίδος ἡγήτειρα τίς ἄν σοι καρτὶ μάχοιτο,
Ἢ πολυωνυμίῃσι θεῶν οἳ ὄλυμπον ἔχουσι.
Δήμητερ μέγα χαῖρε, καὶ Ἀμφιτρίτη ἄνασσα,
Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, Ἀμφιτρίτη κατὰ πόντον.
Τῷ καὶ ὅσοι σπεύδουσιν ἀρόμμεναι ἠδὲ φυτεύειν,
Ὅσσοι [illegible] τέρῃσι πέδον κρούουσι μακέλλῃς,

Ὅσσοι

Ὅσσοι ἀμησάμενοι πολυγηθέα καρπὸν ἀρούρης,
Ἐκτελέα, βρίθοντα, περισφίγγουσιν ἀμάλλαις,
Σὸν πρῶτόν τε μέσόν τε καὶ ὑστάτιον περὶ βωμὸν
Αἰὲν ἑλίσσονται, καὶ ἑλισσόμενοι ποτὶ δῶμα,
Παμπληθές τι φέρουσι καὶ οὐ φατόν. Ἵλαθι πότνα,
Ἵλαθι. μὴ δή τοί τις ἐμοὶ φίλος ᾖ ἀπὸ θυμοῦ.
Νόσφι σέθεν γὰρ, ἄνασσα, μάτην φυτοεργὸς ἁλωεὺς
Τετράγυον κατὰ νειὸν, ὁμῶς δοῦλός τε καὶ αὐτός,
Ὦλκα πέρι μογέοντε, κατατρίβουσιν ἄροτρον.
Χαῖρε πάλιν κρείουσα θεῶν, κρείουσα θεαινῶν.
Ἐξέτι γὰρ κείνου, ὁπότε Νέμεσίς τε καὶ Αἰδὼς,
Αἰδώς τε Νέμεσίς τε, θεῶν ἀριδείκετα τέκνα,
Ὑστάτῳ ἀθανάτων λιπέτην χθόνα καὶ μένος ἀνδρῶν
Νόσφι σαοφροσύνης, παρά τοι τέλος ἐστὶν ἁπάντων.
Χαῖρε πάλιν κρείουσα θεῶν, τραφερῆς τε καὶ ὑγρῆς,
Ὑγρῆς καὶ τραφερῆς· τῷ καὶ παλάμῃσιν ἀείρεις,
Τῇ μὲν Ἀμαλθείης κέρας ἀγλαὸν, οὖθαρ ἀρούρης,
Εὐφορίης μέγα σῆμα, περὶ σταχύεσσι βεβριθὸς,
Ἀμφότερον σταχύεσσι καὶ ἄνθεσιν. ὅσσά τε γαῖα
Εἰαρινοῦ Ζεφύροιο χέει μεθύοντος ἐέρσῃ,
Πηδάλιον δ' ἑτέρῃφι· τόθεν σέθεν ἄμφι, θεαίνη,
Δεινὰ παλαιγενέων ἐψεύσατο βιβλία φωτῶν.
Ἦ γὰρ ἀνακτορίην τε μόνην κόσμοιο καὶ ἀρχὴν
Σημανέειν ἡγοῦντο· σὺ δ' εἰναλίη θεὸς ἦσθα,
Εἰναλίη θεὸς ἦσθα, Τύχην δέ σε φαντὶ καλεῖσθαι
Νηρέος ἐν βένθεσσι, καὶ Ὠκεανοῖο γέροντος.
Πάντῃ δὲ σπέρχουσα κατ' ἄστατον οἶδμα θαλάσσης
Ἱστίατ' ἐκπετάσασα, περιπλομένοισιν ἔοικας.
Ναυτιλίη σοι πάμπαν ἐπεύαδεν· ὅς δε, πόροιο
Νῆα θοὴν ἐπὶ πόντον ἐλαύνεται ἄμφι καὶ ὄλβου,
Σοὶ ἀνὰ χεῖρα τίταινε· Σὺ δὲ μεδέουσα κατέστης,
Ἐμπορίης πόντοιο, καὶ εὐφορίης κατὰ γαῖαν.
Χαῖρέ μοι Ἀνταίη μεγαλώνυμε, μῆτερ ἀνάγκης,
Ἠδὲ Διὸς μεγάλοιο· σὺ γὰρ Τιτῆσι μέτεσκες
Παντὸς ἔτι κρατέουσι, παρὰ προτέροισι θεοῖσι,
Ῥείη πλουτοδότειρα. μόνη δ' Ἀΐδαο θεάων

Ὧν πάρος ἔλαχες αἶσαν, ἔτ' ἔμπεδα ταῦτα φυλάσσεις.
Μυνογλῶσσ' Ἑκάτη, δεινὴ κλωστῆρος ἄνασσα,
Γαίης κοιρανέουσα, καὶ ἰθυόουσα θάλασσαν.
Χαῖρε Διὸς θέασοινα, Ποσειδάωνος ἑταίρη.
Χαῖρε πάλιν κρείουσα θεῶν, κρείουσα θεαινῶν,
Ἄρτεμις θηρήτειρα καὶ Εὐνομίη, καὶ Ἀπόλλων,
Ἄρτεμις ἐν βήσσῃσι, καὶ ἐν νέοισιν Ἀπόλλων,
Εὐνομίη δ' ἀγορῇσι. Σὺ δ' φονόεντας ὀϊστοὺς
Ἢ λύκου ἢ χλούνου κατεναντίον ἐς σκοπὸν ἕλκεις·
Οὔτε παρέσφηλές γε, καὶ εἰ μάλα τηλόθεν ἕστη
Ἰθὺ πτυσσόμενος. τύχε δ' ἧ μάλα καίριον αὐτῆς
Υἷος μεγάλη βληθεῖσα, καὶ ἀσπαίρουσα ποδοῖιν
Υστάτιον θανάτοιο μέλος κρυόεν λιάδε.
Καί σέ τις ἡγεμόνιον γλυκερῆς αἰτεύμενος ἄρχης
Κἀν ἐλάφῳ ὠκείππῳ, καὶ ἐν νιφάδεσσι λαγωὸν
Ὦρσεν ἐπ' ἐν κοιτέων, γλυκερὸν σκυλάκεσσιν ἀγῶνα.
Τοῖς δ' μέγ' θύφρηνεν κραδίη, μάλα δ' ἀμφὶ πονεῦσιν,
Ἴχνιον ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμενα. ὠκὺ δ' δίνεω
Πολλὰ ὠκισκαίρουσιν. ἀεὶ δ' ἐλελίσσετο κύρη,
Ἄγελος θύφροσύνης θελξίφρονος, εἴκελος αὐδῇ,
Μείλιον ἀγρώσσουσι, μέγα σπεύδουσιν ἄγαλμα.
Χαῖρέ μοι αὖθις ἄνασσα θεῶν πέρι μῆτιν ἐοῦσα,
Κηρὸς ἀλεξήτειρα, παρεστρέψασα δ' πότμον
Εὐσεβέων παίδεσσι· νόσον δ' ἀπὸ πάμπαν ἀλάλκεις.
Σοὶ δ' ἅμα γεινομένῃ νόσοι αἰόλαι ὀξύ τι πῆμα,
Ἕκελαι ὀρνίθεσσιν ἢ ὀρνυμένῃσι μελίσσης
Ἀνδρόμεον βίον ἄμφι διέδραμον, οὐδέ τις ἔχεν
Ἀθανάτων σέο νόσφι, Διὸς βουλῇσιν, ἀρήγειν,
Οὐδὲ παρεστιεῖσθαι συνεριὼ μερόπεσσιν ἀνάγκαι.
Οὐδὲ κασιγνήτας, τῇσίν σ' ὁμότιμον ἔθηκε
Ζεὺς Κρονίδης, Λάχεσίν τε καὶ Ἄτροπον· ἣν τε λέγουσι
Ἄνδρασιν ἐσσομένοισιν ὀπιπλωθεῖσαν ἐφεῖναι
Δαίμονας δυσφρονέοντα, καὶ ἠθάδα κῆρα μέλαιναν.
Χαῖρε πάλιν, κρείουσα θεῶν, κρείουσα θεαινῶν,
Εὐνομίη τε Θέμις τε· σὺ γὰρ κρατέουσα δικαιῶν
Ἢ κυάμοις λαθικῆσι τ', ἢ ψηφοῖσι καθίζεις,

Ξείνοις ἰθυύοντα δίκας καὶ ἐπίφρονι λαῷ.
Κλήρων γὰρ μεδέουσα, σὺ τὸν μέγαν ὄλβον ἀφαιρεῖς,
Τῷ δὲ πάλιν πόρες ἄλλον· ἐπεὶ βασιληΐδες ἀρχαὶ
Χρυσοῦ πλῆθος περιούσιον, ἕρκος ἀνάκτων,
Παίγματά σοι τελέθουσι. σὺ δὲ στέφανόν τε καὶ εὖχος
Τῷ μὲν ἀΐστωσας, τῷ δ' αὖ πολὺ μεῖζον ἔθηκας.
Χαῖρε μέγα κρείουσα θεῶν, κρείουσα θεαινῶν,
Τ' στάτιόν μοι χαῖρε, καὶ ἱμερόεντας ἀοιδούς,
Μουσάων φίλα τέκνα, κακὴν ἀπὸ λιμὸν ἄγουσα,
Ἧι θέμις ἐστὶν, ἄνασσα, τύχης ἐπίβησον ἀρίστης.

DANIELIS

DANIELIS HEINSII
IN HESIODUM
EPIGRAMMATA.

Δ Ἡμητερ τρίλλιστε, σὲ μὲν πολυγηθέα καρπὸν
Ἀλδαίνειν σοφίης εἰκὸς, ἅ τε σταχύων.
Τὸν μὲν παῖς Δίοιο καὶ ἀγχινόου Πυκιμήδης,
Ἄσκρης ἐνναέτης, οἶδεν ἀμησάμενος·
Σεῦ γὰρ ὕπο τρεφθεὶς μεγαλώνυμε, χειρὶ δ' ἐχέτλην
Τῇ μὲν ἀερτάζων, τῇ δὲ μέγα δρέπανον,
Ἄρτόν τ' ὀκτάβλωμον, ἀεικέα λιμὸν ἀμύνειν,
Παντοίης κορυφὴν δρέψατ' ἀπ' ἰδμοσύνης.
Τῶν δέ σοι ἀγλαόκαρπα θαλύσια δῶκε κομίζειν,
Μελπόμενος γλυκερῆς ἔργα γεηπονίης.
Σωφροσύνην δ' ἐδίδαξε, καὶ ὡς πλέον ἥμισυ παντὸς,
Ἐκ Μουσέων σοφίης μέτρα διδασκόμενος.
Ἀλλὰ γέρον μάλα χαῖρε, πανόλβιε. σοὶ γὰρ ἔνεγκε
Πολλὴν καὶ πινυτὴν γαῖα φυτοσπορίην.

Ad eumdem.

Δαφνοφάγος, γλυκύμυθος, ἀνὴρ φίλος οὐρανίδῃσι,
Γῆς ἀρότους θεῖος δείκνυεν Ἡσίοδος,
Πιερίδων γείτων πολυώνυμος. ὦ πόποι, ὦ Ζεῦ,
Ἦ γλαφυρῶς ταύτης ὤνατο γειτονίης.

Ad eumdem.

Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσοντ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ,
Αἱ σελίδες θείου φαντό ποθ' Ἡσιόδου.
Ταῦτ' ἄρα φρασσάμενος, γλυκερῆς φίλος ἤλιθα Μούσης,
Γειτονίης αὐτῶν ἔμμορε Πιερίδων.

Ad eumdem.

Ὦ μάκαρ, ὦ ξανθῆς Δημήτερος ἔργα κομίζων,
Βέλτις Εἰρήνης παῖ, γέρον Ἡσίοδε,
Δαίμοσιν οἷος ἔησθα, νέμων ἐνὶ βένθεσιν ὕλης
Ποίμνην ἠδ' ἀγέλην τῆς Ἑλικωνιάδος.
Ἔνθά σε βουκολέοντα θεῶν καλὰ τέκνα θεῶντο,
Πηκτίδι σῇ φίλην τερπόμενον κραδίην·
Ἢ τάχα πεμπάζοντα βόας, καὶ μηκάδας αἶγας,
Ἢ τάχα καὶ λεπτοὺς πηγνύμενον δόνακας,
Ἔν τε πόης ῥαδινῇσι καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
Οἷα φιλεῖ λιγυρῶν στήθεα μηλονόμων.
Καί τοι σκῆπτρον ἔδον Μουσέων βασιλῆα γενέσθαι,
Αὐτοφυοῦς θεῖον σῆμα δαημοσύνης.
Χαῖρε πάτερ τοίδεσσι, καὶ ἵλαος ἄμμι γένοιο,
Αἰπόλε μὲν πρότερον, νῦν δ' ἄρ' ἀοιδοπόλε.

Ad eumdem.

Ὑψαγόρων ποτ' ἀοιδὸν ἀναζητοῦντος Ἄρηος,
Ἡ φύσις ἀρχαῖον δείξατο Μαιονίδην.
Δεινὸς Ἄρης μέγ' ἔχαιρε, καὶ οἱ πτολέμους τε μάχας τε
Κέκλετο, καὶ δῖον μελπέμεν Αἰακίδην.
Τοῦδ' ἄρα γινομένοιο πάλαι κλύε πότνια Δηὼ,
Βῇ δ' ἴμεν ὑψηλῆς ἄγκεα Πιερίης.
Ἔνθ' ἄρα οἱ κλυτότοξος ἐναντίος ἦλθεν Ἀπόλλων,
Ὦκα μάλ', Ἀσκραῖον δείξατο δ' Ἡσίοδον,
Ἡσίοδον φιλόμυθον, οἰζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
Βοσκόμενον γλυκερῶν ἄγχ' Ἑλικωνιάδων.
Ὥς ὁ μὲν ᾖδε μόθον Πηληιάδεω Ἀχιλῆος,
Καὶ προτέρων ὁρμὰς καὶ μένος ἡμιθέων.
Αὐτὰρ ὁ γῆς ἀρότους, καὶ ἀρηρότα τοῖσι μάλιστα
Ἐκ Διὸς οὐρανίου σήματα, τὰς τ' ἔριδας.
Ὥς ἐρίδων μεγάλων δισσῶν ἀνὰ γαῖαν ἐουσῶν,
Ὅς γ' ἐπιμωμητὴν ᾔνεεν, ὃς δ' ἀγαθήν.

Ad

Ad eumdem.

Χαῖρε θεῶν Ἀσκραῖε τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι
Μήδεα καὶ πλήθη καὶ γένος ἐξανύσας,
Μουσάων ὑποφῆτα παλαιγενές. ἤτοι ἔκευθες
Πολλὰ πάτερ θυμῷ δήνεα καὶ πραπίδας,
Τείρεα πάντα μαθὼν, τάπερ οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Καὶ Κρονίδου βουλὰς, καὶ φάος ἠελίου,
Τήντε Σεληναίης λιπαρὴν φλόγα, μαῖαν ἀρούρης,
Ἀγλαὸν ἀρχαίης σῆμα φυτοσπορίης.
Ἀρκάδες ἱλήκοιτε, μόνος προσέληνος ἔεσκε
Πάντα Σεληναίης γνοὺς πόρον Ἡσίοδος.

ARGUMENTUM IN LIBROS HESIODI

Qui Opera & Dies inscribuntur:

Sicut eos esse intelligendos in Introductione docetur, Græcè conscriptum olim à Daniele Heinsio, & nunc Latinè redditum.

FActo à contentionum divisione initio, Poëta alteram quam esse reprehensione dignam & vituperio ostendit, rejicit: alteram verò ut rebus præferat omnibus, fratrem suum Persen monet. Quod altera in fori molestiis omne ferè tempus ponit: altera autem, quæ honesta est & bona, solo labore cum justitia, quæ ad vitam requiruntur, sibi comparat. Postquam enim mentis, ut Poëta loquitur, vaferrimæ Prometheus, Jovi ignem, hoc est, vitæ abundantiam (sicut huc alludens ait alibi divinus Plato) furtim surripuisset, Jupiter hominibus quos industrios vocat ac solertes, hoc est, de comparandis facultatibus sollicitis, malum magnum, Pan-

Ἐκ τῆς ταῖν ἐρίδοιν διαιρέσεως ἀρξάμενος ὁ ποιητὴς τὴν ἐπιμωμητὴν, ἤτοι ἐπίψογον, ἀποδοκιμάζει· τὴν δὲ ἑτέραν περὶ παντὸς ποιεῖν τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ τῷ Πέρσῃ ὑποτίθεται. ὡς ἐκείνης μὲν περὶ φιλονεικείας καὶ τὰς τῶν ἀγορῶν διατριβὰς τὸν πλεῖστον χρόνον ἐχούσης, τῆς δὲ, τῆς καλῆς τε καὶ ἀγαθῆς, μόνῳ τῷ τόνῳ μετὰ δικαιοσύνης τῶν ἐπιτηδείων μεταποιουμένης. Ἐπεὶ γὰρ ὁ ἀγκυλομήτης Προμηθεὺς τῷ Διὶ τὸ πῦρ, τουτέστι τὴν τοῦ βίου εὐπορίαν, (ὥς φησί που πρὸς ταῦτα νεανιευόμενος ὁ θεῖος Πλάτων) κλέψας ἔλαθεν, ὁ Ζεὺς τοῖς ἀνθρώποις. τοῖς ἀλφησταῖς καὶ εὑρετικοῖς, ἤγουν τοῖς περὶ τὰ τοῦ πόρου σπουδάζουσι, κακὸν μέγα, τὴν Πανδώραν,

ρον, ἤτοι τὴν τύχην, τὴν πάντα τὰ τῶν θεῶν δῶρα τὰ φυσικὰ δηλαδὴ ἀπεργασίματα, ἐξιδιοποιήσατο, παρεσκεύασε. Καὶ οὕτω μὲν τοῦ βίου πόρον ἡ τύχη ἐπιτέτραπται, τῇ δὲ ἀνθρωπίνῃ προμηθείᾳ τε καὶ ἐπιμελείᾳ τούτων ἐφικέσθαι χαλεπὸν ἐγένετο. Τὸ πάλαι γοῦν, μήπω ῥαδιουργήσαντος τοῦ Προμηθέως, πάντα τὰ πρὸς τὸν βίον ἐπιτήδεια, ἀπόρως λίαν καὶ παρὰ πόδας. Κρόνος γὰρ τοπρῶτον χρυσοῦν τι τῶν ἀνθρώπων γένος ἐμηχανήσατο; ᾧ τινι πάντα αὐτοματίζουσα ἡ γῆ ἐδωρήσατο. Τοῦτο οὖν τὸ χρυσοῦν γένος, θανάτῳ τινὶ μαλακῷ τε καὶ ἡδυπαθεῖ παρεπεσὼν, δαιμονίας λήξεώς τε καὶ ὀνομασίας ἔτυχε. Τούτῳ τῷ γένει ἀκολουθεῖ τὸ δεύτερον, τὸ ἀργυροῦν δὲ χρυσοῦ χεῖρον μὲν τὰ πάντα ὄν, καθαρὸν δὲ μᾶλλον τῶν ὕστερον γενομένων. Ὁ Ζεὺς οὖν, ἤγουν ἡ εἱμαρμένη, καὶ τοῦτο τὸ γένος κρύπτει· καὶ οὕτω μὲν δὲ βίου ἀπαλλαχθὲν, τοὺς τῶν ὑποχθονίων θνητῶν μακάρων λήξεως ἐπήβολον ἐποιήσατο. Περὶ μὲν οὖν δὲ τρίτου γένους δὲ χαλκοῦ τοῦντεῦθεν ἀναλαμβάνει, δεινοῦ τε φησὶ καὶ ὀμβρίμου· οἵ τινες οἱ ἄνθρωποι ἀλληλοκτονίᾳ τε καὶ ἀφροσύνῃ ἀλλήλων ἔπεσον, νωνύμως,

doram nempe, hoc est, Fortunam, quæ omnia Deorum dona, id est, beneficia naturæ, sibi vindicare cœpit, in medium produxit. Ita tota vitæ comparandæ ratio, Fortunæ est commissa: prudentiæ autem hominum ac curæ ea sibi comparare cœpit esse difficillimum. Olim ergo, ante vafrum hoc Promethei factum, omnia quæ ad vivendum erant necessaria, facillimè comparabantur, & ad manus erant. Saturnus enim primò omnium, genus quoddam aureum fabricabat hominum. Cui sua sponte omnia suppeditabat terra. Hoc genus, leni ac jucunda morte cum hac vita defungeretur, vitam dæmonum & nomen post obitum consequebatur. Hoc autem, alterum est secutum, quod argenteum dixerunt: quod ut aureo in omnibus deterius, ita purius fuit quàm sequentia. Jupiter ergo, hoc est, Fatum, etiam hoc genus aufert: quòd defunctum, vitam eorum duxit, quos Beatos Subterrestres vocat. Ita ad tertium, æreum nimirum transit, quòd scelestum esse & impetuosum docet. Qui quidem homines cæde mutua & imprudentia cecidere: ceterùm nec nomen, nec ut alii

certam vivendi post obitum consecuti sunt rationem, ut qui funditus exstincti ad inferos descenderent. Hoc tertium jam genus, Heroes sequuntur (ita tum Eteoclem ac Polynicen, reliquósque qui primum & antiquissimum, Thebanum bellum, tum Agamemnona & Menelaum, reliquósque qui Trojanum constituerunt, vocat) quos Homerus describit. Quorum alii morte sublati, penitus interierunt: alii eorum etiam nunc Beatorum insulas colunt. Hinc ferreum, ejúsque injustitiam describere pergit: maximè autem tangit judices, quorum brevi ac venusta fabella, corruptelas taxat. Reliqua pars libri, justitiæ ac injustitiæ præmia ob oculos ponit: tum & monita quædam sapientissima Persæ proponit. Maxima ex parte autem ratio scribendi, quæ præcepta continet, parum inter se cohæret: ita ut soluta quasi & nihil minùs quàm adstricta sit oratio. Quæ subinde quoque antiquitatem spirat, & non semel idem repetit: prorsúsque à scribendi ratione, qua recentiores sunt usi, qui nudas orationi sententias intexunt, abhorret. Non rarò & digreditur: ut videlicet tædium

ἤγουν λήξεως μὲν οὐδεμιᾶς τυχόντες, πανολεθρίως δὲ εἰς ᾅδου καταβαίνοντες. Τῷ τρίτῳ τούτῳ τὸ τῶν ἡρώων ἕπεται, τῶν ἀμφὶ τὸν Ἐτεοκλέα καὶ τὸν Πολυνείκην μάλιστα, τῶν δηλαδὴ τόν τε πρῶτον πόλεμον καὶ ἀρχαιότατον Θηβαϊκὸν λεγόμενον, καὶ τῶν ἀμφὶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλεων, τῶν τε ἄλλων ὧν ἡ ποίησις μέμνηται, τὸν Τρωϊκὸν συστησαμένων· ὧν οἱ μὲν τῷ θανάτῳ ὑποπεπτωκότες παοσυδεὶ ἀπώλοντο. οἱ δέ τινες αὐτῶν ἔτι νῦν τὰς μακάρων νήσους οἰκοῦσι. Ἐκ τούτου τὸ σιδηροῦν, καὶ τὰς αὐτοῦ ἀνομίας διελθεῖν ἐπιβάλλεται, τά τε τῶν δικαστῶν μάλιστα, ὧν αἴνῳ τινὶ βραχεῖ τε καὶ χαρίεντι τῆς δωροδοκίας ἅπτεται. Τὸ λοιπὸν δὲ τοῦ λόγου τά τε τῆς ἀδικίας τε καὶ δικαιοσύνης ἐπίχειρα ὑποτυποῦν διατρίβεται, καὶ παραινέσεις τινὰς τῶν σοφωτάτων τῷ Πέρσῃ ὑποβάλλει. Τὸ πλεῖστον δὲ τῶν ὑποθηκῶν τῶν ἐνταῦθα κειμένων ὁ χαρακτὴρ ἀφοριστικός ἐστι καὶ ἀπόλυτος αὐτῷ· καὶ ἀσύνδετος ὡς ἐπίπαν ὁ λόγος. ἔστιν ὅτε καὶ ἀρχαιολογικῇ ταυτολογίᾳ κεχρημένος, οὐδέ τι κατὰ γυμνὴν τῆς τῶν νεωτέρων γνωμολογίας παρενθήκην ὑποφαίνων. Κέχρηται δὲ καὶ παρεκβάσει οὐκ ὀλίγῃ, τὸν ἀδελφὸν

ἀδελφὸν ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς ὑποθήκας καὶ παραινέσεις ταύτας κόρου ἀναλαμβάνων καὶ ἀνακτώμενος. Μετὰ ταῦτα εἰσβάλλει τὴν οἰκονομικὴν διδάσκειν, ἀπὸ τῆς γεωργίας εὐθὺς ἀρξάμενος. Ἔχει δὲ πᾶσα ἡ διδασκαλία αὕτη περὶ καιροὺς προσφόρους ἀροτριάσεως καὶ ἀμήτου, περὶ τρυγητὸν καὶ ξυλοτομίαν, περὶ τὰς ἀποβάσεις τῶν γε ὀρθῶς καὶ κατὰ καιρὸν πραττομένων, καὶ τὴν παραλελειμμένων τὰς ζημίας, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ἔτι τῶν ὡρῶν τὴν δάκρισιν, καὶ πρὸς ἅ τινα μάλιστα τῶν ἔργων οἰκείως αὐτῶν ἑκάστη διάκειται, μέχρι στίχων κή τινων καὶ λ δ'. Ὡς μέχρι τούτου μὲν ἡ πρώτη τῆς οἰκονομικῆς. Τῶν δὲ ἀνθρώπων προϊόντος τοῦ χρόνου καὶ ἐπιδιδομένης ἅμα τῆς ἐπιθυμίας, οὐ περὶ μόνόν τι προσόδου εἶδος σπουδαζόντων, ἀλλὰ περὶ πᾶν, μᾶλλον δὲ οἱονδήποτε, οὗ κέρδός τι κατὰ τὴν ποιητὴν, ἐν χερσὶ φανὲν, ἀσχολουμένων, τὸ ἕτερον τῆς οἰκονομίας μέρος διέρχεται φράζων, καὶ τὰ τῆς θαλάσσης μέτρα διαλαμβάνων. οὕτω γὰρ τὴν τοῦ πλοῦ ἀκμὴν καὶ τῶν καιρῶν τὸν ἐπιτηδειότατον μάλιστα, καλῶν φαίνεται. Πάλιν δὲ μετὰ ταῦτα ἐν ὑποθήκαις καταλήγει. Προσθεὶς δὲ τὴν

fratris, quod ex admonitionibus haurire ac præceptis poterat, dilueret. Posthæc ad Oeconomicam transit, cujus rationem initio ab agricultura facto, præscribit. Tota autem hæc doctrina, in describendo tempore ad arandum idoneo, tum delineando messis & vindemiæ, & serendi ligni tempore versatur. Præter hæc, tum eorum quæ rectè ac ordine geruntur successum & exitum, tum eorum quæ negliguntur, damna ac noxas ostendit. Huc accedunt, tempestatum anni distinctiones: tum quibus quæque rebus sit idonea. Usque ad viginti & octo aut triginta & quatuor ferè versus. Atque hactenus quidem prima Oeconomiæ pars. Ceterùm cùm homines, partim temporis progressu, partim acriore lucri desiderio, non unum tantùm aliquem lucrandi modum amplecterentur, verùm omnia, quæcumque modò lucrum aliquod promitterent, adorirentur, alteram Oeconomiæ aggreditur partem: qua occasione, de natura ac ratione maris loquitur. Ita enim tempus ad navigandum maximè idoneum, videtur vocare. Posthæc rursus in præceptis definit. Cùm autem

de debita Diis reverentia inter alia loquatur, divisionem ejus subjungit: & cùm initium à genere, hoc est, Deorum veneratione fecisset; ad singula, hoc est, ejus species pergit. Atque ita quidem totum Operum ac Dierum argumentum absolvitur. Quod autem est reliquum, de bonorum ac malorum, tum verò mediocrium dierum observatione agit: tum qui eligendi, qui rejiciendi sint, breviter præcipit.

τῶν ἀθανάτων ὅπιν, ὑποδιαίρεσιν αὐτῆς ἐνταῦθα πεποίηκεν, καὶ ἀκολούθως, ἀπὸ γένους, ἤγουν, τοῦ τῶν θεῶν σεβάσματος, ἀρχόμενος, εἶτα εἰς τὸ καθέκαστον, καὶ τὸ εἶδος, ὑπάγει. Καὶ οὕτω μὲν πᾶς ὁ τῶν Ἔργων λόγος, κατὰ τὸν κωμικὸν, ἐκτετόξευται. Τὸ δὲ ὑπόλοιπον, τῶν τε ἀγαθῶν καὶ φαύλων ἡμερῶν, περὶ καὶ τῆς τῶν μέσων παρατηρήσεως, τῆς τε ἐκλογῆς αὐτῶν καὶ τῆς ἀπεκλογῆς, ἐν βράχει περιέχει.

INDEX

INDEX VOCABULORUM,

QUÆ IN

HESIODO

OCCURRUNT,

EMENDATIOR.

ε. *Opera & Dies*, α. *Scutum Herculis*, θ. *Theogoniam significant.*

A.

Α', *Qua*, nom. pl. n. g. ab ὁ, quod: articulus postpositivus.

Ἄαπτοι, ἀάπτους, ab ἄαπτος ου, ὁ, ἡ *non tangendus*, ex α priv. & ἅπτω vel ἰάπτω, & per pleonasmum ἀ α, ἀάπτω. *lædo*, *noceo*. f. ψω. ε. 148.

Ἀάθη 3. sing. a. 1. pass. ab ἄτω. lædo. F. ἄσω. quod fit ex ἀάω, hinc a. 1. ἀάθω, pro ἤθω. tollitur augmentum & α poëticè reduplicatur. Th. ἀτάω, ῶ, f. ήσω, lædo, noceo. ε. 283.

Ἄασι, flant. 3. pl. ab ἄημι, flo, ut ἵσημι, ἱστᾶσι. Th. ἄω, flo, spiro. θ. 875.

Ἄαται *saturatur*. 3. person. ab ἄημι. in pass. ἄαμαι *expleor*. *saturor*, ad formam ἀ ἵσταμαι. Th. ἄω, f. ήσω, flo, spiro. α. 101.

Ἄατος, ου, ὁ ἡ ἡ, *insatiabilis*, innoxius. Th. ἀτάω, ῶ. f. ήσω. lædo. θ. 714.

Ἀβούτω genit. Ionicus pro ἀβούτου, ab ἀβούτης, ου. *bobus carens*. ex α priv. & βοῦς, βοὸς ὁ ἡ vacca, bos, taurus. ε. 451.

Ἀγαγών, part. a. 2. Atticè pro ἄγων, ab ἄγω. duco. f. ἄξω. p. ἦχα, a. 2. ἤγον. Att. ἤγαγον.

Ἀγαθός, ὴ, ὸν. bonus, a, um. dat. pl. ἀγαθοῖσι. paragoge Ionica, pro ἀγαθοῖς. comp. ἀμείνων, βελτίων, κρείσσων, ἀρείων, λωίων. Superlat. βέλτιστος, κράτιστος, ἄριστος, λῷστος. ε. 24.

Ἀγάσσω, 3. perf. ind. ab ἀγάομαι, *irascor*, *invideo*. ε. 333. Th. ἀγάω, ῶ, f. ήσω, demiror.

Ἀγακλυτός, adject. ex ἄγαν *nimis* & κλυτὸς *celebris*, à κλύω, pro quo

quo etiam κλῦμι *audio*, ἀγακλυτοῖσιν, dat. pl. Ionic. ϑ. 1015.

Ἀγανώτατον, superl. ab ἀγανὸς, ῦ, ὁ placidus, ex α epitatico & γάνος, εος, τὸ, lætitia, gaudium. ϑ. 408.

Ἀγαλλόμενος præs. part. passiv. ab ἀγάλλω. f. λῶ, p. κα, *orno*, ἀγάλλομαι *exsulto*: ad formam τοῦ ἀγαλλιάομαι, exsulto, ab Hebræo גול ἀγαλλόμεναι. præs. part. f. g. pl. num. α. 86.

Ἀγαυὴ, nomen fœminæ splendidæ, à masculino ἀγαυὸς admirabilis, splendidus. Thema ἀγάω miror. ϑ. 246.

Ἀγαυὸς, ῦ. ὁ. nobilis, admirabilis. ab ἀγάομαι admiror. ἀγαυῶν. gen. pl. ϑ. 462.

Ἀγαυὴν, nomen mulieris, Vide paullò ante ἀγαυή. ϑ. 976.

Ἀγαυροῦ, *ferocis*, gen sing. Th. γαῦρος, ου, ὁ, *superbus*, *elatus*: ἀγαυρὸς valdè superbus. α non est privativum, sed intensivum, ϑ. 832.

Ἄγγε pro ἄγγεα, *vasa*, nom. pl. n. g. ἄγγεσιν. dat. pl. Them. ἄγγος, εος, τὸ, vas quodlibet. ε. 613.

Ἄγγελος, ου, ὁ. nuntius. ε. 85. ἀγγελίη, propriè res quæ nuntiatur. ab ἀγγέλλω, nuntio. f. λῶ, p. ἤγγελκα. a. 1. ἤγγειλα.

Ἀγγέων, vide paullò antè ἄγγε. ε. 475.

Ἄγε, Adverb. hortantis, ab ἄγε. a. 2. imperat. act. verbi, ἄγω, ago. α. 449.

Ἄγειραν, 3. pl. a. 1. act. Ion. pro ἤγειραν, ab ἀγείρω, congrego, Poetæ metri causâ tollunt augmentum. f. ρῶ. p. ἤγερκα. Att. ἀγήγερκα. a. 1. ἤγειρα. ε. 652.

Ἀγέλαι, pl. num. *greges*. ἡ ἀγέλη, grex, ab ἄγω. Grex agitur. sic Latinè *agmen* ab *agendo*, propriè pecudes aguntur, homines verò ducuntur. α. 168.

Ἀγελείη pro ἀγελεία, ας, ἡ. Ionicè, *prædatrix*. ab ἄγω & λεία, ας, ἡ. *præda*. α. 197.

Ἀγέραστος, ου, ὁ, ἡ. *immunis*, *præmio carens*, ex α privat. & γέρας, τος, τὸ, præmium, munus. ϑ. 396.

Ἄγεσθαι, præs. inf. pro imperat. verbi ἄγω, duco. f. ἄξω, p. ἦχα, a. 2. ἦγον. ε. 695.

Ἀγέστρατος, ὁ, ἡ. *dux exercitus*, Minervæ epitheton. ab ἄγω, duco, & στρατὸς, ῦ, ὁ. exercitus. ϑ. 925.

Ἀγήνορα, acc. sing. *fortem*. ab ἀγήνωρ, ορος, ὁ, *strenuus*. compositum ex ἄγαν valdè & ἀνὴρ *vir*. ε. 7.

Ἀγήρας, ου, ὁ, καὶ ἡ, *senii expers*, μὴ γηράσκων. compositum ex α priv. & γῆρας, ατος, τὸ. *senectus*. ϑ. 305.

Ἀγήρω, accus. singul. 4. simplicium, ab ἀγήρως, ω, ὁ καὶ ἡ. *senii expers*. Et ἀγήρω, nominativ. plur. 4. simpl. ex α privat. & γῆρας, ατος. τὸ, senectus. ϑ. 949.

Ἄγκεα, pl. num. *valles*, ab ἄγκος, εος, τὸ, *vallis*. ε. 389.

Ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, versipellis, qui profert obliqua, non recta consilia. compositum ex ἀγκύλος obliquus, & μῆτις, εως, ἡ, consilium, ὁ ἀγκύλα, τουτέστι, σκολιὰ βουλευόμενος. ε. 48.

Ἀγκυλοχεῖλαι, nom. pl. *repandirostri*, ex ἀγκύλος *inflexus*, *curvus*, & χεῖλος, εος, τὸ. *labrum*, à nominativo singulari ἀγκυλοχείλης, ου, ὁ. pro quo etiam legitur

gitur ἀγκυλόχειλος, *curva habens labra.* α. 405.

Ἀγλαΐαι, nom. pl. *voluptates, gaudia.* ab ἀγλαΐα. splendor, ornatus. Th. ἀγλαὸς, ῦ, ὁ, splendidus. θ. 285.

Ἀγλαὸς, ῦ, ὁ, splendidus, ἀγλαὰ, *splendida.* Th. αἴγλη, ης, ἡ. *fulgor*, splendor. ε. 337.

Ἀγνῇ. dat. sing. ab ἁγνὸς, ῦ, ὁ, castus. ε. 465.

Ἄγνυτ' pro ἄγνυτο, 3. singul. imperf. passivi, ab ἄγνυμι *frango*, pro quo etiam dicitur ἀγνύω. Thema est ἄγω. F. ἄξω, &c. *frango.* α. 279.

Ἁγνῶς, castè, adverb. ab ἁγνὸς *castus.* ε. 337.

Ἄγοι, *portaret*, præs. act. opt. ab ἄγω, porto, ἄγοντα, acc. sing. præs. part. act. vide suprà ἀγαγών. α. 480.

Ἀγορεύω, f. εύσω, p. εύκα. *publicè & in foro dico*, & per syn. speciei, ε. 288. *apertè dico.*

Ἀγορὰ, ᾶς, ἡ. *forum*, ab ἀγείρω *congrego.* Gen. Ionicus ἀγορῆς. ε. 105.

Ἀγορέων, Genitivus pl. Ionicè pro ἀγορῶν. ε. 30. à nomine ἀγορὰ, ἡ, *forum.* Th. ἀγείρω *congrego*, ut suprà, & ἀγορὴ, Ionicè pro ἀγορὰ. ἀγορῇφι, *in foro*, φι est paragoge poëtica, & reddit vocem ἄκλιτον. θ. 89.

Ἄγραυλοι, ruri seu in agro pernoctantes. Epitheton pastoris. Compositum ex ἀγρὸς, ῦ, ὁ, *ager*, & αὐλὴ, ῆς, ἡ, *atrium*, h. e. locus subdialis, apertus & vacuus ante ipsas ædes, τὸ ὕπαιθρον. Item *stabulum, septum.* Hinc αὐλίζομαι *stabulor:* item *pernocto*, unde est ἀγραυλέω, *ruri pernocto.* θ. 26.

Ἄγρην, Ionicè pro ἄγραν, ab ἄγρα, ας, ἡ, *captura, venatio.* θ. 442.

Ἄγρια, neutrum plural. ponitur pro Adverbio. Th. ἀγρὸς, ῦ, ὁ. ager.

Ἄγριον, accus. est nomen proprium viri. ἄγριος, ου, ὁ. θ. 1013.

Ἀγροιώτας, accus. pl. ab ἀγροιώτης, ου, ὁ. agrestis, agricola, pro ἀγρότης. Th. ἀγρὸς, ῦ, ὁ. rus. α. 39.

Ἀγροκύδοιμος, ου, ὁ. *qui in agris tumultuatur.* ab ἀγρὸς, ῦ ὁ, ager, & κυδοιμὸς, ῦ, ὁ, tumultus. θ. 925.

Ἀγρομένοισιν, dat. pl. part. præs. pro ἀγειρομένοις. Syncope. ab ἀγείρω, congrego. f. ερῶ. p. ἤγερκα, & Attic. ἀγήγερκα. a. 1. ἤγειρα. θ. 92.

Ἀγροτέρης feræ, gen. cas. f. g. ab ἀγρότερος vel ἀγρώτερος, substantiva quandoque etiam comparantur. Th. ἀγρὸς, ῦ, ὁ. ager. α. 407.

Ἄγχ', pro ἄγχι *propè.* construitur cum Genitivo: est Adv. ε. 639.

Ἀγχίμαχοι, pl. num. cominùs pugnantes, ex ἄγχι propè & μάχομαι, pugno, f. μαχήσομαι. p. μεμάχημαι. α. 25.

Ἀγχίμολον, adverbialiter hîc accipitur hoc neutrum, ex ἀγχίμολος, ου, ὁ καὶ ἡ, è propinquo veniens, ex ἄγχι *propè* & μολέω, seu μόλω, venio. α. 325.

Ἀγχίσῃ, dativus singul. ab Ἀγχίσης, ου, ὁ. nomen viri. ex ἄγχι & ἴσος. q. d. ἄγχι τῆς ἰσότητος. θ. 1009.

Ἀγάμενος, præs. part. pass. verbi ἀγάομαι, ῶμαι, demiror. Th. ἀγάω, ήσω. idem θ. 619.

Ἄγων, *vehens*, part. præsens, ab

ab ἄγω *duco, veho.* vide ἀγαγὼν. ϑ. 998.

Ἄγω, *duco.* f. ἄξω, p. ἦχα. a. 1. ἦξα. a. 2. ἦγον. ε. 208.

Ἀγῶνι, dat. sing. ab ἀγὼν, ῶνος, ὁ, *certamen.* ϑ. 435.

Ἄγωσιν, 3. pl. subj. ab ἄγω *duco, veho, traho.* f. ξω.

Ἀδάητα, *indocta*, acc. pl. n. g. ab ἀδάητος, incognitus. Th. δαίω, scio, disco. ϑ. 655.

Ἀδάμαντον, pro ἀδάμαντα. Declinatur duobus modis, vel ἀδάμαντος, ου. vel ἀδάμας, αντος, ὁ, nomen clarissimæ gemmæ, per metaph. ponitur pro ferro, ἀδάμαντος genitivus ab ἀδάμας, αντος, ὁ. ex α quod hìc idem valet quod δυσ, & δαμάω *domo* ϑ. 188.

Ἀδηκτοτάτη, ε. 420. est superlativus, à positivo ἄδηκτος ου, ὁ ἡ. propriè *morsui non obnoxius:* hîc verò *cariem minimè sentiens:* à δάκνω *mordeo:* f. δήξομαι. a. 2. ἔδακον. p. δέδηχα. unde etiam est nomen δὴξ vermis, qui lignum corrumpit, ἴψ (ab ἴπτω *noceo*) vermis qui cornua lædit. ἴξ (ab ἵκω advenio) vermis, qui palmitibus obest. σὴς (à σήπω putrefacio) vermis, qui vestes depravat. τρὼξ (à τρώγω) qui vitiat legumina. ψὴν qui ficus arrodit, &c.

Ἄδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ. non manifestus, obscurus. Th. δῆλος, ου, ὁ, manifestus. ε. 6.

Ἄδικος, ου, ὁ καὶ ἡ. injustus. ἀδικώτερος, comp. Th. δίκη, ἡ. justitia. ε. 260.

Ἀδμήτη, nomen mul. q. d. *indomita*, à δαμάω, domo. ϑ. 349.

Ἆδον, pro ἥδον, 3. pl. a. 2. act. ab ἀδέω. *placeo*, f. ήσω, p. ηκα. at Ἄδω, *suturo, expleo.* ϑ. 917.

Ἀδροσύνη, ἡ. *ubertas, copia* ab ἀδρὸς, ῶ, ὁ. *dives, crassus, magnus.* ε. 473.

Ἀδώτῃ, dat. sing. ἀδώτης ου. ὁ. *qui nihil dat.* Ratio compositionis planè insolens, ex α priv. & δώτης, ου, ὁ, *qui dat.* Th. δίδωμι, do. ε. 355.

Ἀέθλον, ου, τὸ. certaminis præmium, ab ἄεθλος seu ἆθλος, ου, ὁ, *certamen.* ε. 654.

Ἀεθλεύωσιν, *colluctentur.* 3. pl. præs. subj. act. ab ἀεθλεύω, f. εύσω. p. κα. idem quod ἀεθλέω, *pugno, dimico,* vide ἄεθλον. ϑ. 435.

Ἀεὶ, adverb. semper. ϑ. 388.

Ἀειγενετάων, Genit. pl. Æolicus, ab ἀειγενέτης ου, ὁ. sempiternus. ex ἀεὶ & γενετὸς, qui genitus est. Th. γείνομαι, nascor. f. γενήσομαι. a. 2. m. ἐγενόμην. ϑ. 548.

Ἀείδειν. præs. inf. ἄειδον, 3. pl. imperf. act. pro ἤειδον, ab ἀείδω *cano.* Metri causâ abjicitur augmentum: in prosa ᾄδω, f. ᾄσω. p. ἦκα. ε. 662.

Ἀεῖραι, a. 1. act. infinit. ab ἀείρω tollo. f. ἀερῶ. a. 1. ἤειρα. hinc ἀείρας. a. 1. part. act. ἀειρόμεναι, pl. part. præs. f. g. ε. 761.

Ἀεικέα, acc. sing. ab ἀεικὴς, έος, ὁ ἡ, durus, asper. Them. εἴκω, cedo, f. ξω ϑ. 166.

Ἀέκητι, *non invito*, adverb. ab ἀέκων invitus. Thema. ἑκὼν όντος, ὁ. spontaneus. ϑ. 529.

Ἀείσατε, 2. pl. a. 1. act. imperat. ab ἀείδω, f. σω. p. κα. canto. ϑ. 965.

Ἀέλλῃ, dat. sing. ab ἄελλα, ης, ἡ, *turbo, procella*, ex ἄω *spiro* & εἰλέω *convolvo*, ϑ. 874.

Ἀελλὼ nomen mul. q. d. *procellosa.* ϑ. 267.

Ἀεναόντων, gen. pl. in nom. ἀεναόων,

νάων, οντος, perpetuò fluens, alii legunt ἀενάων, οντος. ex ἀεὶ *semper* & νάω, *fluo*. Th. ναίω, habito. ε. 550.

Ἀενάου, genit. g. f. ab ἀέναος, *perennis*. Poët. pro ἀείναος. ex ἀεὶ *semper* & νάω *fluo*. ἀενάων, gen. pl. ε. 595.

Ἀέντων, gen. pl. part. præs. activi, ab Ἄημι, *flo*, ad formam τιθεὶς, έντος. Sed quia est ab ἄων, potiùs juxta ἵστημι esset flectendum. Notetur ergo hæc exceptio. ε. 625.

Ἀέξει, 3. præs. ab ἀέξω, augeo, pro quo in prosa, αὐξάνω & αὔξω. f. ήσω. p. ἤυξηκα. ε. 6. ἀέξομαι, pass. ἀέξεται, ἀέξετο. imperf. ἀεξομένοιο. gen. Ion. part. præs. ε. 773.

Ἀεργὸς, οῦ. ὁ. iners, ἀεργῷ, dat. hinc ἀεργίη, inertia, Ionicè, pro ἀεργία, ας, ἡ. *pigritia*, ab ἀεργὸς, pro quo in prosa ἀργὸς. Th. ἔργον, opus. *Prosa* dicitur quasi *profusa*. oratio verò ligata, quæ certis numeris adstricta est, quale est poëma. ε. 303.

Ἀερσιπόται, nom. pl. *altè volantes*. Epitheton cygnorum, compositum ex ἀείρω, in altum tollo, & πέτομαι, volare. declinatur duobus modis. ἀερσιπότης, ου, ὁ. Prim. simplic. & in quinta simplicium, ἀερσιπότης, ητος, ὁ. *in aëre suspensus*. α. 316.

Ἀεσίφρονα, acc. sing. *stolidum*. ε. 315. à nominativo ἀεσίφρων, ονος, ὁ, ἡ. ex ἄω, *flo*, & φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens*, qui ventosa mente præditus, inconstans & temerarius est & proinde *stultus*. hinc ἀεσιφροσύνῃσιν, dat. pl. Ionic. pro ἀεσιφροσύναις, ab ἀεσιφροσύνη, stultitia.

Ἀζαλέοιο. α. 153. Genitivus Ion. pro ἀζαλέου, ab ἀζαλέος, ου, ὁ, aridus, torridus. Thema est ἄζω torrefacio, arefacio.

Ἄζει. 3. pers. præs. verbi ἄζω, sicco. α. 397. hinc

Ἄζηται, præs. sub. *tristetur*, ab ἄζομαι, propriè *exaresco*: per metaph. *cura & mœrore conficior*. α. 585. θ. 99.

Ἅζω, cum aspero spiritu *veneror*. σέβομαι. θ. 532.

Ἄζωστοι, pl. num. *discincti*; scil. ut eò sint expeditiores: ex α privativo & ζωστὸς *cinctus*, quod est à ζωννύω vel ζώννυμι, *cingo*, in fut. ζώσω, in præt. ἔζωκα. in passivo præt. ἔζωμαι vel ἔζωσμαι, in 3. sing. ἔζωται, hinc est ζωστὸς, *cinctus*, ζωστὴρ, ῆρος, ὁ. *cingulum*, baltheus. ε. 345.

Ἀηδόνα, acc. sing. ab ἀηδὼν όνος, ἡ. *luscinia*, ab ἀείδω *cano*, pro quo in prosa ᾄδω. ε. 203.

Ἄηθ', pro ἄητο, *spirabat*. imperfect. abjecto ο μικρῷ per apostrophum, & τ mutato in θ, propter seq. aspiratam. Thema est ἄω *flo*, f. ήσω. unde formatur ἄημι & pass. ἄημαι. α. 8.

Ἀὴρ, ἀέρος, ὁ. *aër*. ab ἄω. in f. g. significat rorem. ε. 549.

Ἄησι, 3. sing. ab ἄημι *flo*. hinc

Ἀᾶσι, *flant* 3. plur. ut ἵστημι, ἱστᾶσι. Th. ἄω. *flo*. ε. 514. θ. 875.

Ἀήτας, acc. pl. à sing. ἀήτης, ου, ὁ, *flatus* in nom. pl. ἀῆται, *flamina*. Th. ἄω, *flo*. ε. 645.

Ἀθάνατοι, pl. num. f. g. θ. 968. Græci non dicunt ἄθνητος, sed ἀθάνατος, ὁ, καὶ ἡ. ex α negativo & θάνατος. Sic in Novo Testamento αἰώνιος, ου, ὁ, ἡ. & αἰώνιος. in f. g. αἰωνία. Regula. *Adjectiva composita nec non quandoque derivata sunt generis commu-*

communis. ἀθανάτης, pro ἀθανάτοις, Ionicè: & ἀθανάτοιο, pro ἀθανάτου. ut & ἀθανάτοισιν, dat. pl. pro ἀθανάτοις. s. 309.

Ἀθέσφατος, ε, ineffabilis. compositum ex α privativo & θέσφατος pro θεόσφατος, à Deo pronunciatus: prout dicimus θεόδοτος, *divinitus datus*, ἀθέσφατος etiam idem quod *nefandus*. Sed sæpiùs in bonam partem accipitur, & tum α non est privativum sed intensivum, ut ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν, docuerunt *divinum* carmen canere. s. 662. ex φατὸς dicendus, hoc à φάω, dico. idem quod φημί. θ. 830.

Ἀθηναίη, ης, ἡ. *Minerva.* Dicitur etiam Ἀθήνη, quasi ἀθήλη, ex α privat. & θηλὴ *papilla*, *mamma apex*, quòd Minerva prognata ex cerebro Jovis (uti fabulantur) non fuerit alita aliorum more. Ἀθῆναι, ῶν, αἱ Athenæ, acceperunt nomen, à Minervæ fictitii hujus idoli æde & cultu. Ἀθῆναι alio nomine ἀκτή, ῆς, ἡ *litus*, quòd in litore maris fuerit condita, unde πολῖτις ἀττικὴ (pro ἀκτικὴ) civis attica. α. 126.

Ἄθλ', pl. num. pro ἆθλα, à singul. ἆθλον, ου, τὸ *præmium certaminis*, sed ἆθλος, ου, ὁ. est ipsum certamen. Vide suprà ἄεθλος, ου, ὁ. ε. 756.

Ἀθόλωτος, ε, *illimis*, *limpidus*, ex α privat. & θολὸς, ῆ, ὁ *limus*, *fex*, *sordes*: unde est θολόω turbo: θολωτὸς turbatus. ε. 595.

Ἀθρόος, η, ὁ, *confertus*, in unum collectus. α. 246.

Αἱ, artic. præpos. ab ἡ, hæc. ὁ, τὸ.

Αἷ, artic. postp. ab ἥ, ὅς, ὅ, quæ, quid, quod. θ. 268.

Αἰακῆ genit. ab αἰακὸς, ῆ, ὁ. ab αἴαξ αἴακος ὁ. vel αἴας αἴαντος ὁ, quæ idem significant, nomen herois, *Ajax*. θ. 1005.

Αἶαν, pro γαῖαν, terram, Poëticè, à γαῖα, seu γαία, ἡ. ε. 124.

Αἶγα accusat. ab Αἴξ, αἰγὸς, ὁ, ἡ. *caper*, *capra*. ε. 516.

Αἰγείδεω, acc. à nominativo, αἰγείδης, ε, ὁ, ab αἰγεὺς, έος, ὁ, nomen viri. αἰγείδης ergo est patronymicum, sicut à πηλεὺς dicitur πηλείδης. α. 182.

Αἴγειροι, pl. nom. à sing. Αἴγειρος, ου, ἡ. *populus nigra*. Alii etiam vertunt *alnum*, λόπ' ἐ' ἀγίρατος. α. 377.

Αἰγίδ', acc. sing. pro αἰγίδα per apostrophum, α abjicitur, ab αἰγὶς, ίδος, ἡ, *pellis caprina*, munimentum pectoris. Alii putant *scutum* fuisse pelle ista obductum. Thema αἴξ, αἰγὸς, ὁ, ἡ. *caper* vel *capra*. α. 344.

Αἰγιόχοιο, gen. Ionic. pro αἰγιόχου, à nominativo αἰγίοχος, ου, ὁ, epitheton Jovis. Sic dictus, quòd generatus, in Creta nutritus fuerit à capra (ὀχὴ sonat alimentum) ut lateret patrem Saturnum, qui pueros mares devorabat. ε. 483.

Αἰγυπιοὶ, ab αἰγυπιὸς, ῆ, ὁ, *vultur*, avis prædatrix & rapax. à γύψ, γυπὸς, ὁ, *vultur*. α. 405.

Αἰ δ', sunt duæ voces. αἰ est artic. præpositivus, δ' per apostr. pro δὲ *verò*

Ἀΐδαο, Genitivus Æolicus pro ἀΐδου, à nominativo ἀΐδης, ου, ὁ. orcus. inferni. q. d. αἰδὴς, ές, ὁ, *obscurus*. ex α priv. & εἴδω, non video. ε. 153.

Αἰδὴ,

Αἴδε, à nominativo ὅσδε, ἥδε, ὅδε, ε. 822.

Ἀϊδὲς, obscurum, adject. generis neutrius, ab ἀϊδής, έος. Thema, εἴδω, video, f. εἴσομαι. a. 2. εἶδον & ἴδον. α. 477.

Ἀΐδεω, Genit. Ionicus pro ἀΐδου ab ἀΐδης, ου, ὁ. *infernus*, in prosa dicitur, ᾅδης, ου, orcus, tartarus. θ. 311.

Ἀΐδηλα, acc. pl. arcana, ab ἀΐδηλος *tenebricosus*. Th. ἀΐδης, ου, ὁ. *infernus*. ε. 756.

Ἀΐδιον, ab ἀΐδιος, *perpetuus*. Th. ἀεὶ *semper*. α. 310.

Ἀϊδνῇς, dat. pl. Ionic. ἀϊδνὸς ἡ, ὸν, *tenebricosus*. Th. est εἴδω, video. θ. 860.

Αἰδοῖ. dativ. sing. *reverentia*, ab αἰδὼς, όος, ἡ. *pudor*. α. 354. hinc

Αἰδοῖα, τὰ. pudenda. ε. 733.

Αἰδοίη, ης, ἡ. veneranda. αἰδοίοισι, dat. pl. Ionic. Th. αἰδὼς, όος, ἡ, pudor. ε. 257.

Ἄϊδος, genit. sing. ab ἅϊς, ἄϊδος, ὁ. *orcus*. idem quod ἀΐδης, ου, ὁ. Vide suprà. ἀϊδός δε, *ad orcum*. α. 151.

Ἀϊδρείῃσι. ε. 685. dat. pl. Ion. pro ἀϊδρείαις, ab ἀϊδρεία, ἡ, inscitia, ab ἴδρις, εως, ὁ καὶ ἡ, sciens. Th. ἴσημι, scio. hinc

Ἄϊδρις, *ignarus*, vide Thema, ἴσημι *scio*. α. 105.

Αἰδὼ. *pudorem*. accus. sing. αἰδόα, αἰδὼ, ab αἰδὼς, pudor. ε. 324.

Ἀϊδωνεὺς, έος, ὁ. idem quod ἀΐδης, ου, ὁ. *Pluto*. θ. 913.

Αἰδὼς, *pudor*. ex α priv. & εἴδω video. quorum nos pudet, ea non adspicimus. ε. 192.

Αἰειγενετάων, θ. 893. *sempiternarum*. gen. pl. Æol. pro αἰειγενετῶν. ab ἀειγενέτης, ου, ὁ. sempiternus, ab ἀεὶ, semper & γείνομαι, nascor. θ. 893.

Αἰεὶ pro ἀεὶ *semper*, Poëticè, & αἰὲν. ε. 114. & 298.

Αἰετὸν, *aquilam*, pro ἀετὸν metri causâ, ἀετὸς, οῦ, ὁ. θ. 523.

Αἰζήϊος. *juvenilis*, ab ἀϊζηὸς, οῦ, ὁ *juvenis*, q. d. ἀεὶ ζέων, *semper fervens*. α. 408.

Αἰζηῶν, *juvenum*, genit. pl. ab ἀϊζηὸς, οῦ, ὁ, pro quo & ἀζηὸς, juvenis. θ. 863.

Αἰήτεω, Æolicè pro αἰήτου, ab αἰήτης, ου, ὁ, nomen viri. θ. 992.

Αἴῃ, dat. Ion. ab αἶα, pro γαῖα, *terra*. α. 153.

Αἰήτης, αἰήτου. Vide Αἰήτεω. θ. 958.

Αἴθ', *quæ* pro αἴτε *quæque*, ab ὃς, ἣ, ὃ. articuli postp.

Αἰθαλόεις, εντος. ardens, αἰθαλόεντα, acc. sing. ab αἴθω, uro, incendo. θ. 72.

Αἰθὴρ, έρος, αἰθέρι, ὁ. æther. ε. 18

Αἰθιόπων, gen. pl. ab αἰθίοψ, οπος, ὁ. Æthiops. q. d. αἴθων τὴν ὄψιν. ab ὤψ, vultus, th. ὄπτομαι, video, & αἴθω, uro. imperf. ᾖθον, ardebant. θ. 985.

Αἰθομένοιο, ardentis, præs. part. gen. Ion. ab αἴθω, *ardeo*, αἰθομένοισι, αἰθομένων, gen. pl. part. præs. α. 60.

Αἴθωνι, dat. ab αἴθων, ωνος, ὁ *niger*. Th. αἴθω, uro. ε. 742.

Αἴθοπα, acc. sing. ab αἴθοψ, οπος, ὁ, καὶ ἡ, niger. ab αἴθω, uro, & ὤψ, vultus. Th. ὄπτομαι. f. ὄψομαι, præt. ὦμμαι. ε. 36.

Αἴκ', pro αἴκε. Doricè pro εἰμὴ. αἴκε δύνηαι si quidem possis. ε. 268.

Αἷμα, αἷμ', pro αἷμα, τος, τὸ, *sanguis*.

Αἱματόεσσαι, *cruentæ*, pl. num. ab αἱματόεις, όεσσα, όεν. Thema est

est αἷμα, ατος, τὸ, sanguis. ϑ. 183.

Αἱμυλίοισι, dat. pl. Ion. αἱμύλος, ὁ, ἡ, *blandus*, αἱμύλιος idem. ε. 78. hinc αἱμύλλω.

Αἰναὶ, pl. f. g. αἰνὸς *gravis*. differt ab αἶνος laus, accentu. ε. 802.

Αἰνεῖ, *laudat*, ab αἰνέω, laudo, f. ήσω. vel έσω. p. ᾔνεκα. aor. 1. ᾔνεσα. aor. 1. imperat. αἴνεσον. Th. αἶνος, ου, ὁ, laus. ε. 824.

Αἰνείας, ου, ὁ, Æneas. ϑ. 1008.

Αἴνημ', pro αἴνημι, *probo*. & hoc pro αἰνέω, laudo. f. έσω, vel ήσω. p. εκα. Thema αἶνος *laus*. ε. 683.

Αἶνον, acc. fabulam, ab αἶνος, ου, ὁ. ε. 202.

Αἰνὴ, gravis. à masculino, αἰνὸς, ὴ, ὸν. *gravis*, *horribilis*. ε. 160. hinc αἰνοτάτῳ. dat. sing. superlat. α. 397.

Αἴνυτο, 3. singul. imperf. medii, à Themate αἴνυμαι, *capio*. α. 41.

Αἰολίδα, acc. sing. ab αἰολὶς, ίδος. nomen regionis, ab αἴολος, ου, ὁ. *varius*. hinc, αἰόλλω *vario*. ε. 636.

Αἰόλλονται, 3. pl. ind. præs. pass. ab αἰόλλω, vario. f. λῶ. p. κα. Th. αἴολος, ου, ὁ. varius. α. 399.

Αἰπόλιον, ου, τὸ. grex caprarum. ab αἰπόλος, ου, ὁ. *caprarius*. περὶ τὰς αἶγας πολῶν. Them. πολέω *verso*, propriè qui versatur circa capras. Nam αι prima syllaba est ex αἴξ αἰγὸς, ἡ. *capra*. θ. 446.

Αἰπὺ, acc. sing. ab αἰπὺς, έος, ὁ, *altus*. f. ἡ αἰπεῖα, τὸ αἰπὺ. ε. 83.

Αἱρῇ, *ceperit*. 2. singul. præs. act. subj. ab αἱρέω *capio*. f. ήσω. p. κα. a. 2. ειλον. ε. 618.

Αἷς, *quibus*, dat. pl. ab ἡ, quæ.

Αἶσα, ἡ, *parca*, *sors*: item *fatum*, *officium*, quasi ἀεὶ ἴση, *semper æqualis*, ϑ. 422.

Αἴσιπος, nomen fluvii. ϑ. 342.

Αἴσιμον, αἴσιμος, ου, ὁ. *fatalis*, ab αἶσα fatum: idem quod μόρσιμον, à μόρος, ου, ὁ. α. 336.

Αἰσονίδης, Filius Æsonis, patronymicum viri. ϑ. 993.

Αἴσσοντο. 3. pl. imperf. med. à verbo αἴσσω *impetu feror*, *agitor*, f. ξω. p. χα. θ. 671.

Αἴσχεσιν, dat. pl. ab αἶσχος, εος, τὸ. *turpitudo*. ex α privat. & ἴσχω, *contineo* Qui se non continent, sunt turpes. ε. 211.

Αἰτῇς, 2. person. sub. ab αἰτέω, peto. f. ήσω. p. ἤτηκα. ε. 408.

Αἰχμὴ, ῆς, ἡ. cuspis. *Die spitze*. αἰχμῇς, dat. plur. Ionicè pro αἰχμαῖς. α. 289.

Αἰχμητάων, gen. pl. Æolicè pro αἰχμητῶν, ab αἰχμητῆς, ου, ὁ. *bellator*, th. αἰχμὴ, ἡ. cuspis. α. 178.

Αἶψ' pro αἶψα *celeriter*. α. 370.

Αἰψηροκέλευθον. ϑ. 379. epitheton Boreæ. αἰψηροκέλευθος, ου, ὁ, ἡ. *celeriter viam conficiens*, ex αἰψηρὸς *velox*. th. αἶψα, citò. & κέλευθος, ου, ἡ. *via*.

Αἴων, præs. part. verbum poëticum, ab αἴω *audio*. ε. 9.

Αἰῶνος, gen. sing. ab αἰὼν, ῶνος, ὁ, *avum*. item in f. g. ἡ αἰὼν *vita*. α. 331.

Ἀκάμαντι, dat. sing. ab ἀκάμας, αντος, ὁ, *indefessus*. compositum ex α privativo, & κάμνω *defatigor*, f. καμῶ, p. κέκμηκα. a. 2. ἔκαμον. θ. 956.

Ἀκάματος. ϑ. 824. ου, ὁ, ἡ. *indefessus*. ἀκαμάτοιο pro ἀκαμάτου, gen. Ion. ἀκαμάτῃσι, dat. pl. Ionic. f. g. th. κάμνω.

Ἀκάστη, *nomen mulieris*, ab ἀκάζω *acuo*. Th. ἀκὴ, ῆς, ἡ. cuspis. ϑ. 356.

Ἀκαχήμενος,

Ἀκαχήμενος, *ex animo dolens*. præsentis med. part. ab ἀκαχήνω pro ἀκαχέω, *tristitia afficio*. Thema ἄχος, εος, τὸ, *dolor*. ϑ. 99.

Ἀκαχμένον, *acutum*. part. præt. pass. ab ἀκαχέω, *acuo*. ἀκαχμένος pro ἠκαχμένος. augmento abjecto & syncope facta ἀκαχμένος. Them. ἀκὴ, ῆς, ἡ, cuspis, vel ἄχος, εος, dolor. α. 135.

Ἀκάχων, *animo mœstus*. ab ἀκαχέω dolore afficio, ex Themate ἄχος, εος, τὸ, *dolor*. ϑ. 868.

Ἀκηδὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, negligens. ex α privat. & κῆδος, εος, τὸ, *cura*. ϑ. 489. ἀκηδίαι, acc. sing. ε. 112.

Ἀκήριοι, pl. sine sorte. ex α priv. & κὴρ, κηρὸς, ἡ, *sors, fatum*. ε. 823.

Ἀκινήτοισι, dat. pl. Ion. ab ἀκίνητος, qui non movetur. Sepulcra non sunt movenda & refodienda, sed corporibus mortuorum concedenda quies. Th. κινέω, ῶ, f. ήσω, moveo. ε. 750.

Ἀκιώτατοι, firmissimæ, pl. num. & superl. grad. ab ἄκιος, *incorruptus*, ex α priv. & κὶς, κιὸς, ὁ, vermis, qui in ligno oritur, illúdque rodit. Vide suprà ἀδηκοτάτη. ε. 236.

Ἀκοίτιν, acc. ab ἀκοίτης, ου, ὁ. *maritus*, α. 9. ἀκοίτιν, ab ἀκοίτις, ιος, ἡ. *marita*, ex α quod est non privativum, sed conjunctivum, ab ἅμα, *simul, unà*, & κοίτη, ης, ἡ, lectus, à κεῖμαι jaceo, cubo. ε. 800.

Ἀκόρητος, apud Poëtas idem quod ἀκόρεστος, *insatiabilis*, cum genit. ex privativa part. α, & κορεστὸς, à κορέω, pro quo etiam dicitur κορέννυμι, ύω, *satio*. α. 346.

Ἄκουε, audi, præs. imperat. ἀκούσεις, 2. sing. aor. 1. act. opt. audiveris, ε. 720.

Ἀκούσαντες, pl. num. a. 1. part. verbi ἀκούω, audio, f. σω. p. κα. p. m. ἤκουα & Att. ἀκήκοα. ϑ. 695.

Ἄκρη, Ionicè pro ἄκρον, summa, neut. ἄκρον. ἀκρότατον, in superl. ε 667. ϑ. 7.

Ἄκριτος, ου, ὁ ἡ ἡ, *anceps, dubium*. Them. κρίνω, secerno, judico. α. 311.

Ἀκροκνέφαιος, *vespertinus*. comp. ex ἄκρος, α, ον, *summus*, & κνέφας, αος, τὸ, *caligo*. item *crepusculum*. ε. 567.

Ἀκταίη, nomen proprium mulieris. ϑ. 249.

Ἀκτὴ, *litus*. ἀκταῖς, dat. pl. *litoribus*. ab ἄγω frango, quod ibi fluctus frangantur. & ἀκτὴ, *munus, donum*. ε. 32.

Ἀκτίνεσσι, dat. pl. Poëticus, ab ἀκτὶν, ῖνος, ἡ, radius solis. ab ἄγνυμι, *frango*. radiorum solarium est refractio. ϑ. 760.

Ἅλα, acc. sing. *mare*, ἡ ἅλς, mare: ὁ ἅλς, sal. solo genere differunt. ϑ. 791.

Ἅλαδε pro ἅλα δε, *ad mare*. δε postpositum accusativo, valet ad. ε. 631.

Ἀλάλητο, *errant*. 3. singul. verbi passivi, à verbo ἀλάομαι, ῶμαι, *vagor, erro*, pro quo etiam dicitur ἄλημι, ἄλημαι, & per reduplicationem ἀλάλημι, in passivo ἀλάλημαι, σαι, ται. ε. 102.

Ἀλαλητῷ, dat. sing. ab ἀλαλητὸς, ῶ, ὁ. clamor militum, dicentium ἀλαλὴ. Gallicè, *alarme*. Th. ἀλαλὴ, ῆς, ἡ, ἀλαλὰ. α. 382. differt ab ἀλάλητος inenarrabilis.

Ἄλαλκεν, *profligabat*, *arcebat*, imperf. Ionic. ab ἀλάλκω. Thema est ἀλκὴ, ῆς, ἡ. robur, vires, ϑ. 527.

Ἀλαοσκοπιὴν, *speculationem*, propriè *cæcam speculationem*, comp. ex ἀλαὸς, *cæcus*, & σκέπτομαι, f. ψομαι, circumspicio. unde est σκοπὴ & σκοπιὰ, ᾶς, ἡ, *specula*, ϑ. 456.

Ἀλαπαδνὸν, *imbecillum*. ab ἀλαπάζω, *diripio*, *vasto*. Thema, λαπάζω, & λαπάσσω, evacuo. ε. 437.

Ἄλαστος, ου, ὁ, ἡ, gravis, *non oblivioni tradendus*, Doricè, pro ἄληστος, à λήθω, f. σω. lateo. ϑ. 467.

Ἄλγε', pro ἄλγεα, ab ἄλγος, εος, τὸ, *dolor*, unde Latinorum *algeo*, *frigeo*, ε. 133.

Ἀλγινόεντα, acc. sing. ab ἀλγινόεις, εντος, ὁ, *molestus*. Thema ἄλγος, εος, τὸ, *dolor*. ἀλγινόεσσαν, f. g. acc. cas. ϑ. 226.

Ἀλέα, ας, ἡ, Ionicè ἀλέη, ης, ἡ, *calor*, seu tepor qui est ex Sole. ε. 493.

Ἀλέασθαι, *vitare*. a. 1. med. infinit. pro ἀλεύσασθαι, pro quo ἀλεύασθαι & ἀλέασθαι, per geminam syncopen (sic Rom. 3. v. 15. ἐκχέαι pro ἐκχεῦσαι.) ab ἀλέω, *molo*. f. έσω, p. εκα. item *vito*, *caveo*, ε. 493. pro ἀλέω dicitur etiam ἀλεύω, itemque ἀλεείνω, effugio. ε. 828. est versus ultimus.

Ἀλεγίζω, f. σω, p. κα. *curo*. hinc ἀλέγοντος. genit. cas. ϑ. 171.

Ἀλεείνω, evito, vide in ἀλέασθαι.

Ἀλέην, vide paullò antè ἀλέα.

Ἀλεξιάρη, *imprecationum expultrix*, ex ἀλέξω vel ἀλεξέω, *arceo*, *depello*, & ἀρὰ, ᾶς, ἡ. *dira imprecatio*. Est vox media, quæ modò in bonam partem accipitur & vertitur *precatio*, modò in malam, ut hic. ε. 464.

Ἄλειφαρ, ατος, τὸ, *pinguedo*, ἀλείφω. f. ψω. a. 2. ἤλιφον. ϑ. 553.

Ἀλεύασθαι, vide paullò antè ἀλέασθαι. ε. 505.

Ἀλεύομενοι, vide in ἀλέασθαι.

Ἀλεωρῆ, Ionicè pro ἀλεωρὰ, ᾶς, ἡ. *evitatio*. Th. ἀλέω, vito. ε. 404.

Ἀληθέα, acc. sing. ab ἀληθὴς, *verus*. hinc ἀληθείην, Ionicè, pro ἀλήθειαν. ϑ. 28.

Ἀλιάκμονα, acc. sing. ab ἀλιάκμων, ονος, ὁ. nomen fluvii, ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ mare, & ἀκμὴ, ῆς, ἡ, cuspis, vigor, incrementum. ϑ. 343.

Ἀλίαστος, ου, ὁ ἡ, non desinens. Thema, λιάζω, f. σω. agito. ϑ. 611.

Ἁλιεὺς, έος, ὁ, *piscator*, propriè qui in mari piscatur. per syn. spec. *piscator quivis*, Th. ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare.

Ἁλιμήδη, nomen mul. q. d. *quæ curat mare*. ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare, & μῆδος, εος, τὸ, cura. ϑ. 255.

Ἁλίοιο, Poëticè, pro ἁλίου, ex ἅλιος, *marinus*. Th. ἅλς.

Ἀλιτημένον, part. præt. pass. Ionic. ab ἀλιτέω, *pecco*. α. 91.

Ἀλιτραίνεται, 3. præs. pass. *malè agit*, ab ἀλιτραίνω, pecco, quod est ab ἀλιτρὸς, peccator. Thema est ἀλιτέω, pecco, f. ήσω, vel ἀλείτω, cujus aor. 2. ἤλιτον. ε. 241. & 330.

Ἀλκαίοιο, Ion. pro ἀλκαίου, ab ἄλκαιος, ου, ὁ. nomen viri. Thema est ἀλκὴ, *robur*. α. 26.

Ἀλκείδαο, pro ἀλκείδου, Æolicè, à no-

à nominativo ἀλκείδης, ου, ὁ. nomen viri ab ἀλκὴ, *robur*, α. 112.

Ἄλκιμος, ου, ὁ, καὶ ἡ, *robustus*, *fortis*. Th. ἀλκὴ, ῆς, ἡ, robur.

Ἀλκμήνη, nomen fœminæ, q. d. *robur Lunæ*. Luna singulares habet influxus in *fœminam*, nec non in *Oceanum*, qui est quasi *mundi uterus*. α. 3.

Ἀλκτῆρα, acc. sing. ab ἀλκτὴρ, ῆρος, ὁ, *defensor*, *propugnator*. Thema ἄλκω, ab ἀλκὴ, unde ἀλάλκω profligo. α. 29.

Ἀλλ', pro ἀλλὰ, ε. 37.

Ἄλλαι, nom. pl. ab ἄλλη, alia.

Ἀλλάων, *aliarum*, pro ἄλλων, Æocè, α. 260.

Ἀλλήλων, gen. pl. ἀλλήλοισιν dat. pl. Ion. pro ἐν ἀλλήλοις inter se. ἀλλήλας, acc. pl. Flectitur tantùm per Genitivum, Dativum & Accus. pluralem, ídque in tribus generibus. ε. 135.

Ἀλλοίην, acc. ab ἄλλος. ε. 824.

Ἀλλοῖος, ου, ὁ. *diversus*, ab ἄλλος, alius. ε. 485.

Ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο, alius, a, ud.

Ἄλλοτε, *interdum*, *aliàs*, adverb.

Ἀλλότριος, ου, ὁ. Thema est ἄλλος, alienus, non proprius.

Ἁλμυρὸς, οῦ, ὁ. *salsus*, epitheton Oceani. Th. ἅλς, ἁλὸς, ἡ. mare.

Ἄλοχος, ου, ἡ. *uxor*. ἀλόχῳ, dat. ex α conjunctivo, quod est ex ἅμα & λέχος, εος, τὸ *lectus*, quod fit in eodem lecto cum marito. θ. 886.

Ἄλσος, εος, τὸ *lucus*. ex ἅλλομαι *salio*, quòd arbores veluti è terra prosiliant. α. 70.

Ἀλυκτοπέδῃσι, dat. pl. Ion. ab ἀλυκτοπέδη, vinculum indissolubile, q. d. ἄλυκτος πέδη, indissolubilis pedica, ἄλυκτος, metri causâ, pro ἄλυτος, ex α privat. & λύω, dissolvo. θ. 520.

Ἀλύξεται, *vitabit*, *fugiet*. fut. 1. med. ab ἀλύσκω, *vito*. F. ξω. Thema est ἀλέω *molo*: item *vito*. ε. 363.

Ἄλφειον, ab ἄλφειος, ου, ὁ. nomen fluvii. θ. 338.

Ἀλφηστῇσιν, dat. pl. Poëticè & Ionicè pro ἀλφησταῖς, ab ἀλφηστὴς, ου, ὁ, *inventor*. ab ἀλφέω *invenio*. Th. ἄλφα, primæ alphabethi Græci litteræ nomen. ε. 82.

Ἀλωὴ, ῆς, ἡ. Thema. ἅλως, ω, ἡ, *area*. Spiritus mutatur in ortu. ε. 806.

Ἅμ', pro ἅμα, *unà*, *cum*, Dat. ἅμα βροντῇ cum tonitru. ἄμυδις Æolicè pro ἅμυδις. idem quod ἅμα, simul. θ. 689.

Ἀμαιμακέτοιο, *indomiti*. ἀμαιμάκετος, ου, ὁ, ex α intensivo. quod est ex ἄγαν, valdè, & μαιμάω, vehementer cupio, impetu feror, *qui animo est in prælia admodum prono*, ἀμαιμάκετον πῦρ. Th. μάω, cupio. α. 207.

Ἅμαξα, ης, ἡ, currus, plaustrum, quasi dicas ἅμα ἄξονι, cum axe. ε. 326.

Ἁμάρτῃ, *peccaverit*. 3. sing. a. 2. act. subj. ab ἁμαρτάνω *pecco*. f. ἁμαρτήσω, p. ἡμάρτηκα. a. 2. ἥμαρτον. ex α. priv. & μάρπτω, assequor.

Ἁμαρτίνοος, cujus mens est prava, ex ἁμαρτάνω pecco, & νόος, οῦς, *mens*, qui mente peccat. θ. 511.

Ἀμάρυσσε, imperf. pro ἠμάρυσσε, *splendebat*, verbi ἀμαρύσσω, f. ξω. *fulgeo*, *splendeo*, ex α ἐπιτατικῷ. & μαίρω *splendeo*. θ. 917.

Ἀμᾶσθαι, præs. infinitivi medii, *metere*. Thema est ἀμάω ω. f. ήσω

meto. Metere instar formicæ, nihil aliud est, quàm colligere, comportare. Est assiduitatis magistra. Prov. 6. s. 778.

Ἀμαυρότερη, Ionicè pro ἀμαυρότερα, obscurior. ab ἀμαυρός, ά, όν, obscurus. ex α priv. & μαίρω, *splendeo*. s. 284.

Ἀμαυρωθεῖν, intereant, a. 1. opt. pass. verb. ἀμαυρόω, ῶ, obfusco, obscuro. Them. ἀμαυρός, ῶ, ὁ. obscurus. s. 693.

Ἄμβαιος, pro ἀναβατός, scansilis, *pervius*. Sic ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω. Thema est βαίνω, eo, f. βήσομαι. a. 2. ἔβην. s. 681.

Ἀμβολιεργὸς, ῶ, ὁ. *dilator operum*, ex ἀναβάλλομαι, *differo*, *procrastino*. μηδὲν ἀναβαλλόμενος, & ἔργον, ου, τὸ, *opus*. s. 413.

Ἀμβροσίῃ, dat. sing. Ionicè pro ἀμβροσίᾳ. ἄμβροτος immortalis, ex α priv. & βροτὸς, ῶ, ὁ. *mortalis*. καὶ ἐπόθεον ἔ μῦ καὶ πρόπαλὸ ἔ πῶ οἰς εἴσμα. ϑ. 69.

Ἄμβροτος, ον, immortalis pro ἄβροτος. Th. βροτὸς, mortalis. ϑ. 43.

Ἀμείλικτος, *ardua*, invidia carens. Thema μειλίσσω, invideo. ϑ. 666.

Ἀμειβόμενος, præs. part. *respondens*, ἀμειβόμεναι, mutantes. ab ἀμείβω, f. ψω. *commuto*. In dialogis verba commutamus. construi solet cum Accus. α. 117.

Ἀμειλίχων, gen. pl. ab ἀμείλικτος, ον, ὁ ἡ ἡ, asper, durus. Th. μειλίσσω, mellitum reddo. ϑ. 659.

Ἄμεινον, melius, comparativus ab ἀγαϑὸς, bonus. Ceteroquin ἀμείνων ex α epitatico & μένος robur: sic ἀρείων est ex ἄρης. ἀμείνονα, ἀμείνω, acc. sing. m. g. α. 51. s. 19. Vide ἀγαϑὸς.

Ἀμελῶσιν, 3. pl. subj. negligant. ab ἀμελέω. negligo, hinc ἀμελὴς, ex α priv. & μέλω curæ est. s. 400.

Ἀμέρσας, 2. sing. a. 1. act. subj. à verbo ἀμέρδω, *privo*. f. σω. ἄμερδε pro ἤμερδε. imperf. Ion. Th. μέρδω, σω, privo. α. 331.

Ἀμηχανίη, Ionicè pro ἀμηχανία *difficultas*, ab ἀμήχανος *minimè cautus*, *perplexus*. ex α priv. & μηχανὴ, machina. ἀμήχανον, inexplicabilem. s. 496.

Ἀμήσεις, f. 1. ind. ab ἀμάω, meto. Vide paullò antè ἀμᾶσθαι. s. 440.

Ἀμητὸς, ῶ, ὁ, *messis tempus*: sed ἄμητος, ου, ὁ, *messis*, ab ἀμάω *meto*. s. 384.

Ἄμμες, pro ἡμεῖς, Æolicè, *nos*. ab ἐγὼ, ego. α. 87.

Ἄμμοσσιν, pro ἀνὰ μέσσιν, *in medio*. α. 209.

Ἀμοιβὴν, *talionem*, propriè, mutationem, ab ἀμείβω *muto*. F. ψω. præt. med. ἤμοιβα. s. 334.

Ἀμολγαίη, *lactea*. ab ἀμέλγω. f. ξω. *mulgeo*, *ich melcke*. ἀμολγὸς, ου, ὁ, tempus, quo mulgentur vaccæ. s. 590.

Ἄμυδις, adverb. *insatiabiliter*, *incessanter*. ex α priv. & μυτὸς, ῶ, ὁ, linteum carptum quod vulneribus inditur. α. 361.

Ἄμπαυμα, *solatium*. pro ἀνάπαυμα, ατος. n. g. ab ἀναπαύομαι, quiesco. Th. παύω, finio, cesso. a. 2. ἔπαυν. ϑ. 55.

Ἀμπέλαγος, *per pelagum*, per syncopen, pro ἀνὰ πέλαγος. ϑάλασσα, *mare*. sed πέλαγος, ους, τὸ, *maris profunditas*.

Ἀμπυκίδων, acc. à nominativo ἀμπυ-

ἀμπυκίδης, ου, ὁ, *Ampyci filius.* ἄμπυξ, υκος, ὁ, idem quod τὸ κάλλυντρον, *caliendrum, reticulum muliebre.* ab ἀμπέχω *circumdo.* α. 181.

Ἄμυδις, Æolic. adverb. idem, quod ἅμα, *simul, cum.* α. 345.

Ἀμύμονα, acc. sing. ab ἀμύμων, ονος, ὁ, ἡ. irreprehensibilis idem quod ἀμώμητος. & valet idem quod ἄμωμος, qui nihil commisit τῆς μυγμῆς, h. e. derisione dignum. à μύζω, ξω. *derideo.* Sic dicitur per syncopen τοῦ γάμμα pro ἀμύγμων. θ. 264.

Ἀμύνοντες, præs. part. ab ἀμύνω, *juvo:* item *arceo, propello.* f. νῶ. a. 1. ἤμυνα. p. γκα. α. 140.

Ἀμφ' pro ἀμφὶ idem quod περὶ, circa. ε. 205.

Ἀμφαγαπῶντες. præs. part. pl. num. ab ἀμφαγαπάω. ex ἀμφὶ & ἀγαπάω *valdè diligo.* ε. 58.

Ἀμφαράβιζον, imperf. Ion. *circumstrepebant.* ab ἀμφαραβίζω. circumstrepo, compositum est ex ἀμφὶ & ἀραβίζω, quod est à Themate ἄραβος, ου, ὁ. *strepitus.* α. 64.

Ἀμφεκάλυψε. a. 1. act. ab ἀμφικαλύπτω, circumtego, ex ἀμφὶ *circa,* & καλύπτω, *tego,* f. ψω, p. φα, a. 2. ἐκάλυβον. ε. 166.

Ἀμφείπετο, imperf. med. verbi ἀμφέπομαι, circa quidpiam versor, foveo, agito. ἄμφεπε, 3. imperf. act. Ion. verbi ἀμφέπω, persequor, foveo. Th. ἔπω, operor, sequor. θ. 696.

Ἀμφὶ præpositio *circa,* per τμῆσιν separatum *circum.* ε. 73.

Ἀμφὶς, Adverb. ε. 701. *circum, seorsim.*

Ἀμφιβάλῃ, aor. 2. med. subj. ab ἀμφιβάλλω, circumjicio, circumdo. f. λῶ. p. βέβληκα. a. 2. ἔβαλον. p. m. βέβολα. Th. βάλλω, jacio. ε. 545.

Ἀμφι-βάλλ', α. 253. per τμῆσιν, βάλλ' pro ἔβαλλε. Imperf. Ion. Th. βάλλω. α. 255.

Ἀμφίβληστρον, ου, τὸ, rete quod à duobus utrimque projicitur in aquam, ex ἀμφὶ, circum, & βάλλω, jacio. α. 215.

Ἀμφιγυήεις, εντος, ὁ, utroque pede claudus, Vulcani epithetum. ex ἀμφὶ utrimque, & γυῖον, ου, τὸ, *membrum.* qui claudicat ex utroque pede, ἀμφοτέροις γυίοις ἢ ποσὶ χωλός. ε. 70.

Ἀμφιδάμαντος, genit. ab ἀμφιδάμας nomen viri q. d. qui utrimque domat. ex ἀμφὶ & δαμάζω, domo. ε. 654.

Ἀμφιδεδῄει, est 3. sing. plusq. perfecti medii, à δαίω, divido, convivor, scio, comburo. in a. 2. act. ἔδαον. Hinc est præt. med. δέδῃα. Sicut à θάλλω τέθηλα, à καίω κέκῃα, &c. α. 62.

Ἀμφικαλύψῃ, 3. sing. a. 1. act. subj. ab ἀμφικαλύπτω. Th. καλύπτω, tego, f. ψω, p. φα, a. 2. ἐκάλυβον. ε. 555.

Ἀμφιλογίας, acc. pl. disceptationes, quæ fiunt verbis, ab ἀμφιλογία, ubi ex utraque parte contenditur, ex ἀμφὶ & λέγω, dico. θ. 229.

Ἀμφιπολεύω. f. εύσω. obambulo, comitor. Them. πολέω, *verso;* pro quo Poëticè πολεύω, *versor.* ε. 803.

Ἀμφιῤῥύτῳ, dat. ab ἀμφιῤῥύτος, *circumfluus,* ex ἀμφὶ & ῥύω pro ῥέω, *fluo,* f. εύσω, p. ἐῤῥεύκα. θ. 983.

Ἀμφιρὼ, nomen mulieris, 4. contracto-

tractorum, ex ἀμφὶ & ῥέω, *fluo.* &c. ϑ. 360.

Ἀμφιτρίτη, nomen mulieris, ex ἀμφὶ & τρίζω *strido.* Fut. τρίσω. à circumstrependo. ϑ. 243.

Ἀμφιτρύων, Nomen viri, ex ἀμφὶ *circum*, & τρύω, *attero*, *macero*, *vexo*, τρύμα propriè *foramen.* item *vexator.* α. 37. hinc

Ἀμφιτρυωνιάδης, ου, ὁ, filius Amphitryonis. Per epenthesin ϑ α metri causâ pro ἀμφιτρυωνίδης, ου, ὁ. α. 165.

Ἀμφιχέας, a. 1. act. infinit. ex ἀμφὶ & χέω fundo. F. χεύσω. Æol. aorist. 1. act. ἔχευσα. & per syncopen ϑ σ, ἔχευα, & per novam ϑ υ syncopen, ἔχεα. p. κέχευκα. perf. pass. κέχυμαι. a. 1. pass. ἐχύθην. ι. 65.

Ἀμφότερος, α, ον. *ambo.* dat. pl. ἀμφοτέροισιν, Ion. α. 177. hinc

Ἀμφοτέρωθεν, *utrimque*, adverb. Th. ἄμφω, ambo. ϑ. 733. α. 171.

Ἀμώμητος, inculpatus. ἄμωμος, qui est absque omni labe. ex α priv & μῶμος, ου, ὁ, *probrum*, *dedecus.* item *derisor.* ab Hebr. מום macula. Hinc verbum μωμέομαι, ὤμαι, *cavillor.* proverb. paronomasiasticum. ῥᾷον μωμεῖσθαι ἢ μιμεῖσθαι. α. 102.

Ἀμῶνται. 3. pl. ind. pass. verbi ἀμάω, ῶ, f. ήσω, meto. ϑ. 599.

Ἂν, vocula seu particula potentialis. Poëtæ alioquin pro ea ponunt κε, κεν. ι. 181.

Ἀνά, præpositio, pro diversa significatione varios casus regens.

Ἀναβάλλεσθαι, præs. inf. differre, procrastinare, Th. βάλλω, f. λῶ, jacio. ι. 410.

Ἀνάγκη, ης, ἡ. necessitas. ὑπ' ἀνάγκης necessariò. ι. 15. ϑ. 517.

Ἄνηγον, ducebant, 3. pl. imperf. Poëticè. pro ἀνῆγον. ab ἄγω *duco.* f. ξω. p. ῆχα, a. 2. ἤγον. α. 280.

Ἀναέλπτα, pl. insperata, ab ἄελπτος, insperatus. Th. ἐλπίς, ίδος, ἡ. ϑ. 660.

Ἀναιδία, ex α priv. & αἰδώς, ός, ἡ, pudor. ϑ. 312. ἀναιδής, ές, ὁ, ἡ, ἡ. ἀναιδείῃφι, dat. sing. Ionicè ut & ἀναιδειῃφι, φι enim per paragogen additur, ab ἀναίδεια, *impudentia.* hoc ab ἀναιδής, ές, ὁ, ἡ, impudens, ex α priv. & αἰδώς, ός, ἡ, *pudor.* αἰδὼς verò ex α priv. & εἶδω *video*, ab intuendi fuga. ι. 359. & 324.

Ἀναίτιος, inculpatus. ex α priv. & αἰτία. ἡ. causa. ι. 827.

Ἄναχθα, acc. sing. ab ἄναξ, rex. ἄναχθος. α. 179.

Ἀνάξειν, fut. 1. act. infin. ab ἀνάσσω, *regno.* F ἀνάξω. p. χα. a. 1. ἤναξα. & Ionic. ἄναξα. Distinguitur ab ἀνάγω. F. ἀνάξω ex sola contextus serie. ϑ. 491.

Ἀνάπνοος. *non respirans.* ex α priv. & πνέω, spiro. f. πνεύσω. ϑ. 797.

Ἀνάσσῃ. præs. ind. vide ἀνάξειν.

Ἀνασείουσα, *quatiens*, est f. g. part. a. 1. act. Poët. ab ἀνασείω, *quatio.* Thema est σείω, *moveo.* f. σείσω, p. σέσεικα. α. 344.

Ἄνασσον, Ionicè & Poëticè pro ἤνασσον, 3. pl. imperf. act. ab ἀνάσσω, *regno.* Vide ἀνάξειν. ϑ. 1015.

Ἀνασρωφᾶν, converte. præs. infin. act. pro imperativo. Hellenismus, ab ἀνασρωφάω verto. Thema est ςρέφω. verto. f. ψω. p. ἔςρεφα. a. 2. ἔςραφον. hinc ςρο-

φὰ,

φὴ, ῆς, ἡ. *versio, flexus*, & hinc τροφάω, verso, *circumago*, Poëticè τρωφάω, *idem*. α. 121.

Ἄναυδος, ε, ὁ, ἡ, *mutus*, idem quod ἄφωνος. Th. ἡ αὐδὴ, *vox*. ϑ. 797.

Ἄναυρος, nomen viri, sine aura, vento. Th. αὖρα, aura, ventus. item *torrens* &c, tum est ex α valdè & ῥάω *fluo*. α. 477.

Ἀναχάσασθαι, a. 1. med. infinit. Poëticè, pro ἀναχάσασθαι, ab ἀναχάζω, *recedo*. Them. χάζω. F. άσω. recedo. α. 336.

Ἀναφυσιόωντες, præs. part. videtur oriri à φυσιόω, *inflo*, hinc φύσα, ης, ἡ, *follis*. Thema φυσάω *suffflo*. Sed esse à φυσιάω, *anhelo*, patet ex declinatione hujus part. Nam pro ἀναφυσῶντες, dicunt Poëtæ ἀναφυσιόωντες, ab ἀναφυσιάω, ῶ. Poëticè ἀναφυσιόω: sicut pro ὀρόω, ὀρῷ dicunt ὀρόω, ubi ο μικρὸν præponunt præcedente syllaba brevi, ω verò præcedente syllaba longa. ἀναφυσιόωντας verò ab ἀναφυσιόω, contractè ἀναφυσιῶντας, neque ω habet, neque ο ante se ferre potest. α. 211.

Ἀναψύξαι, a. 1. act. infin. ab ἀναψύχω, *refocillo*, *recreo*. Sicut ventus æstuantem reficit, ita quies laboribus exhaustum. Th. ψύχω, f. ξω, refrigero. ε. 608.

Ἄνδιχα, pro ἀνάδιχα, *divisim*. Adv. à δίχα *dupliciter*. Thema δὶς *bis*. ε. 13.

Ἄνδρα, acc. sing. ἀνδράσι, dat. pl. ut & ἄνδρεσσι, sed hic est Poët. & Ion. ab ἀνὴρ, ὁ, vir, g. ἀνδρὸς. ε. 271.

Ἀνδρογόνος, *viripara*, quæ parit masculum. Sermo est de tempestate seu de die Lunæ. Componitur ex ἀνὴρ, ὁ, vir, & γίνομαι, nascor, quod in præt. med. habet γέγονα. Inde γόνος, generatio. ε. 783.

Ἀνδροκτασίας, accus. pl. *strages* seu *cædes virorum*, ab ἀνδροκτασία, ας, ἡ, in dat. ἀνδροκτασίῃ, Ion. ab ἀνὴρ, vir, & κτείνω, *occido*. F. κτενῶ. P. act. ἔκτακα. præt. med. ἔκτονα. ϑ. 228.

Ἀνδρομέῃ, genit. ab ἀνδρόμεος, *virilis*, per syn. speciei, *humanus*, idem quod βρότεος, ἀνθρώπινος. Them. ἀνὴρ, ἀνδρὸς, vir. α. 256.

Ἀνδροφόνοιο, gen. Ion. ab ἀνδροφόνος, qui virum occidit. ab ἀνὴρ, vir, & φένω. occido, quod in præt. med. πέφονα. α. 98.

Ἄνεικε, perf. Act. pro ἀνῆκε, Atticè. ab ἀνίημι. remitto, relaxo, f. ἀνήσω. a. 2. ἀνεῖν. Th. ἵημι. mitto. ϑ. 495.

Ἀνέθηκα, a. 1. act. ab ἀναπίθημι, impono, dico. Th. τίθημι, pono. ε. 658.

Ἀνελόντα, acc. part. a. 2. act. ab ἀναιρέω, aufero, tollo. in a. 2. act. ἀνεῖλον, in part. a. 2. act. ἀνελών, ὄντος, ὁ ἀνείλετο, *sustulit*. a. 2. med. ab ἀναιρέομαι, οῦμαι, aufero. Th. αἱρέω, ῶ, capio, f. ήσω, p. ἥρηκα. a. 2. εἷλον. ε. 746. ϑ. 553.

Ἄνεμος, ε, ὁ, ventus. ἀνέμοιο. gen. Ion. ἀνέμοισι, dat. pl. Ion. ε. 645.

Ἀνεπίξεστος, ε, ὁ, ἡ, *impolitus*, *imperfectus*, ab ἐπιξέω, in superficie rado, seu scalpo; inde ἀνεπίξεστος, scalpendo aut dolando non perfectus. Thema ξέω, *rado*, *polio*. F. ξέσω. ε. 746.

Ἀνεπιρρέκτων, gen. pl. *nondum confectis*, vel libatis, h. e. in mensa appo-

appositis. ab ἐπιῤῥέζω, sacrifico. Thema, ῥέζω, facio. F. ῥέξω, & ἔρξω. p. ἔῤῥεχα. præt. pass. ἔῤῥεγμαι, &c. a. 1. part. ῥεχθεὶς. p. m. ἔρογα & ἔοργα. ε. 748.

Ἀνέρ', acc. pro ἀνέρα, vide in ἄνδρα. ε. 751.

Ἀνερειψαμένη, abripiens, a. 1. med. part. à verbo ἀνερείπομαι, ex ἀνὰ & ἐρείπω, everto, attraho. f. ψω. θ. 990.

Ἀνεφαίνετο, imperf. ab ἀναφαίνομαι, appareo, manifestus reddor. Th. φαίνω, f. ανῶ, in lucem profero, p. πέφαγκα, a. 1. ἔφηνα, a. 2. ἔφανον. p. m. πέφηνα. θ. 710.

Ἀνήγαγον, 3. pl. a. 2. Att. subduxerunt, pro ἀνῆγον, verbi ἀνάγω, subduco, f. ἀνάξω, p. ἀνῆχα, a. 1. pass. ἀνήχθην. Th ἄγω. duco. θ. 626.

Ἀνήκεστος, ου, ὁ, καὶ ἡ, ab ἀκέω sano, vel ἀκέομαι, οῦμαι, f. έσομαι, & ήσομαι. θ. 612.

Ἀνήνορα, acc. sing. ab ἀνήνωρ, iners, ex α priv. & ἀνὴρ vir. ε. 751.

Ἀνὴρ, vir, ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, &c.

Ἀνθεῖ, 3. person. præsent. ab ἀνθέω, floreo, f. ήσω, p. κα. ab ἄνθος, εος, τὸ, flos. ε. 582.

Ἄνθεια, ἡ. nomen proprium loci. α. 381.

Ἀνθεμόεσσαν, acc. sing. f. g. ab ἀνθεμόεις, εσσα, εν, floridus. ab ἄνθεμον, ου, τὸ, flos. Th. ἄνθος, εος, τὸ. flos. θ. 878.

Ἄνθεσιν, dativ. pl. ab. ἄνθος, εος, τὸ, flos. ε. 75.

Ἀνθεῦσι, 3. person. pl. ind. Doricè pro ἀνθοῦσι, & hoc pro ἀνθέουσι, florent, ab ἀνθέω, ῶ, f. ήσω. floreo. Th. ἄνθος, εος, τὸ, flos. ε. 254.

Ἄνθη, ης, ἡ, nomen urbis. α. 474. quidam scribunt Ἄντη.

Ἄνθρωπος, ου, ὁ, καὶ ἡ, homo, apud Platonem in Cratylo, ἐτυμολογεῖται, quasi ὡς ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε, attentè considerans, quæ vidit. vel ita dictus, παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν, à sursum aspiciendo. ε. 472.

Ἀνίεσκε, Poëticè, pro ἀνίη, 3. pers. imperf. ex ἀνὰ & ἵημι: in imperf. ἀνίην, ης, η. & Poëticè, ἀνιέσκον, ες, ε, ut ἐτύπτεσκον pro ἔτυπτον. Sicuti pro ἦν eram Poëtæ dicunt, ἔσκον, ες, ε Th. ἵημι, vel ἕω, mitto, f. ήσω. p. εἷκα. aor. 2. ἦν. aor. 2. imperat. ἕς. θ. 157.

Ἀνίην tristitiam, acc. ab ἀνία, Ionicè ἀνίη, ἡ, mœror. θ. 611.

Ἀνίκητος, ου, ὁ, καὶ ἡ. invictus. à νίκαω vinco, f. ήσω. p. νενίκηκα. a. 1. ἐνίκησα. θ. 489.

Ἀνιόντα, aor. 2. part. propriè sursum euntem. h. e. orientem, ab ἀνίημι: ex ἀνὰ, ἄνω & εἶμι, eo, seu ἵημι, idem quod εἶμι. hinc a. 2. act. ἴον, ες, ε. tamquam ab εἴω, sicut à λείπω est ἔλιπον, &c. ε. 728.

Ἀνίπτοισιν, dativus pl. Ion. ab ἄνιπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex α. priv. & νίπτω, f. ψω. lavo. ε. 725.

Ἀνιστάμενος, præs. part. ab ἀνίσταμαι, exsurgo. Th. ἵστημι, sto, f. στήσω. p. ἕστηκα, a. 2. ἕστην. ε. 577.

Ἀνολβίῃ, dat. Ionicè pro ἀνολβίᾳ, miseria. ex α priv. & ὄλβιος, beatus. Th. ὄλβος, ου, ὁ. felicitas. q. d. ὅλος βίος. ε. 319.

Ἀνόστεος, inossis, ex α priv. & ὀστέον, οῦν, τὸ, os, ossis ε. 524.

Ἀνστρέφεται pro ἀναστρέφεται, percurrit

currit. ab ἀνὰ, & στρέφω, verto, f. ψω. p. φα. a. 2. ἔστραφον. ϑ. 763.

Ἄντ', pro ἀντὶ, è regione, & proinde accentus in prima non debet esse. ε. 727.

Ἄντα, *contra*. Adv. Poët. item *coram*. hinc ἀντάω, *obviam venio*, f. ήσω. ἀντίον, idem quod ἄντα. α. 432.

Ἀντεβόλησεν, a. 1. act. ab ἀντιβολέω, *occurro*, item *nanciscor*, cum Genit. F. ήσω. præt. ἀντιβεβόληκα. Th. βάλλω, jacio, percutio. α. 439.

Ἀντὶ, præpositio, *pro*, *loco*.

Ἀντία. Adverb. *è regione*, idem quod ἀντίον ab Adj. ἀντίος, α, ον, *ex adverso stans*. Th. ἀντὶ, pro. ε. 481.

Ἀντιβίην, *obviam*, Adv. ab ἀντίβιος, *adversus*. ex ἀντὶ & βία, ας, ἡ. *vis*. α. 150.

Ἀντιβολῆσαι, a. 1. act. infinit. Vide ἀντεβόλησεν.

Ἀντίη, Ionicè pro ἀντία, ex ἀντίος, adversus. Th. ἀντί.

Ἀντιφερίζειν. præs. inf. propriè *obvium se offerre*, item *contendere*, ab ἀντιφερίζω, f. ίσω. p. κα. ex ἀντὶ, & φέρω, fero. f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα. ϑ. 609.

Ἄντρῳ, dat. sing. ab ἄντρον, ου, τὸ, antrum. ϑ. 483.

Ἄντυγες, pl. num. ab ἄντυξ, υγος, ἡ. propriè, *ambitus rotæ in curru*: item *orbita*. α. 64.

Ἀνύσσας, part. a. 1. act. pro ἀνύσας, Poët. ab ἀνύω vel ἀνύτω & ἀνύττω, perficio a. 1. ἤνυσα. Notetur τμῆσις διὰ ἀνύσσας pro ἀνύσας metri causâ, *emensus*. ε. 635.

Ἄνωγα, 1. sing. præt. med. ab ἀνώγω *jubeo*. f. ἀνώξω, a. 1. ἤνωξα. præt. med. ἤνωγα seu ἄνωγα. ε. 367.

Ἄξαις, 2. sing. a. 1. act. opt. ab ἄγνυμι, seu ἄγω, *frango*. F. ἄξω. a. 1. ἦξα. ἄξειαν. 3. pl. a. 1. act. opt. Æolic. ἄξεια, ας, ε. in 3. pl. ἄξειαν, pro ἄξαιμι, αις, αι, in 3. pl. ἄξαιεν. ε. 436. & 440.

Ἄξεινος, ου, Poëticè pro ἄξενος, *sine hospite*. Th. ξένος, ου, ὁ, *hospes*, *peregrinus*. ε. 715.

Ἄξονα, acc. sing. ab ἄξων, ονος, ὁ, *axis*, circa axem rota agitur, & circumagitur, axe immoto manente. ε. 424.

Ἀοιδὴ, ῆς, ἡ, *cantus*. à præt. med. ἤοιδα. Thema. ἀείδω *cano*. ἀοιδῇσι, dat. pl. Ion. ε. 1.

Ἀοιδὸς, οῦ, ὁ. *cantor*. Vide suprà ἀοιδή. ε. 26.

Ἄοικος, ου, ὁ καὶ ἡ. domo carens. ex α priv. & οἶκος, ου, ὁ. *domus*. ε. 602.

Ἄοκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, impiger. ex α priv. & ὄκνος, ου, ὁ. *pigritia*, ex οὐ & κινέω *moveo*, quia pigri sunt veluti trunci, & vix se movent. ε. 485.

Ἄορ, ἄορος, τὸ, *ensis*. ab ἀείρω *tollo*, *suspendo*. α. 221.

Ἄουτος, ου, ὁ. iliæsus. ab οὐτάω, *vulnero*. f. ήσω. α. 157.

Ἀπ', pro ἀπὸ. ab. ε. 28.

Ἀπαὶ, præposit. pro ἀπὸ, sicut παραὶ pro παρὰ, &c. Poëticè. Alia exemplaria habent ἀπὸ. α. 409.

Ἁπαλὰ, mollia. h. e. juvenilia. ab ἁπαλὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, *mollis*, quasi ἁφαλός ab ἁφὴ tactus, quia mollia facilè tanguntur. hinc ἁπάλοισιν, dat. pl. Ion. pro ἁπάλοις, ϑ. 9. & 989.

Ἀπάλαμνος, iners. pro ἀπαλάμανος, ex α priv. & παλάμη, ἡ, unde

unde Latinorum *palma*, manus. ε. 20.

Ἀπαλήσεται, *vagabitur*, fut. 1. med. ab ἄλημι vel ἀλάομαι, ῶμαι, *vagor*, *erro*. in fut. ἀλήσομαι. & in compos. ἀπαλήσεται. α. 409.

Ἀπαλόχροος, genitiv. ab ἁπαλόχρους, οος, ὁ καὶ ἡ. quæ tenellum seu molle corpus habet, ex ἁπαλὸς, ῦ, ὁ, tener, mollis, & χρῦς, οὸς, ὁ, *cutis*. Thema χρόα *color*. ε. 519.

Ἀπάνευθε, adverb. idem quod ἄνευ, *sine*, absque. θ. 386.

Ἀπανήνασθαι, *recusare*. a. 1. med. infinit. ab ἀπαναίνομαι, *recuso*. a. 1. ἀπηνηνάμην ex ἀπὸ & ἀναίνομαι recuso, quod est ab αἰνέω, *laudo*; item *assentior*. ε. 454.

Ἅπαντα, acc. sing. ab ἅπας, ἅπασα, ἅπαν, omnis, & in genit. ἅπαντος, ἁπάσης, ἅπαντος, &c. gen. pl. ἁπασέων, Ionicè pro ἁπασῶν, dat. pl. ἅπασιν. ex ἅμα, simul, & πᾶς, omnis. ε. 689.

Ἁπάντη, *ubique*. adverb. Th. πᾶς, ὁ, omnis. θ. 524.

Ἁπασέων, gen. pl. Ion. pro ἁπασῶν. Vide in ἅπαντα. θ. 79.

Ἀπάτη, ἡ, fraus. ex α priv. & πάτος, ου, ὁ. *via*, quum à vera via abducimur, th. ἀπατάω, *decipio*. hinc, ἀπατεὼν, ῶνος, ὁ, *impostor*. θ. 224.

Ἀπατήσει, f. 1. verbi ἀπατάω, fallo, f. ήσω. p. ἠπάτηκα. ε. 46.

Ἀπεδειροτόμησεν, *caput amputasset*, a. 1. act. indicat. ex ἀπὸ & δειροτομέω *cervicem abscindo*. ex δέρη, seu δειρὴ, ῆς, ἡ. *cervix*, *collum*. & τέμνω seco, in præt. med. τέτομα, *resecui*. θ. 280.

Ἀπείριτος, ου, infinitus. ex α priv. & πέρας, ατος, τὸ. *finis*. α. 204.

Ἀπείρονα, acc. sing. ab ἀπείρων, ονος, ὁ, ἡ. infinitus. ex α priv. & πέρας, ατος, τὸ. *terminus*. ε. 160.

Ἀπέκτανεν, 3. sing. a. 2. act. indic. ab ἀποκτείνω, *occido*. Th. κτείνω. occido, f. κτενῶ. p. ἔκτακα. a. 1. ἔκτεινα. a. 2. ἔκτανον. p. m. ἔκτονα. α. 11.

Ἀπελάμπετο, imperf. pass. th. λάμπω, splendeo. f. ψω, p. φα. a. 1. ἔλαμψα. α. 72.

Ἀπελείβετ', 3. sing. imperf. med. ab ἀπολείβομαι, *destillo*. Th. λείβω, libo, fundo. f. ψω. p. λέλειφα. α. 174.

Ἀπεμνήσαντο, 3. pl. a. 1. med. ab ἀπομιμνήσκω, recordor, seu ἀπομνάομαι, th. μνάομαι, memoro, f. μνήσομαι, p. μέμνημαι, a. 1. ἐμνήσθην. θ. 503.

Ἀπέοντος, gen. part. pro ἀπέντος, Ionicè, ab ἄπειμι, absum. part. ἀπὼν, οῦσα, όν. ε. 367.

Ἀπέσαντος, ab ἀπέσας, αντος, ὁ. nomen viri. q. d. *qui non cecidit*. θ. 331.

Ἀπέσσυθεν, 3. plur. a. 1. pass. Æolicè vel Bœoticè pro ἀπεσεύθησαν, proruperunt. Sic ἔτυφθεν pro ἐτύφθησαν Æolicè, poëticè σ duplicatur & ε abjicitur. Th. σείω, vel σεύω, *moveo*, agito. f. σω. p. κα. a. 1. ἔσευα. θ. 163.

Ἀπέσσυτο, 3. sing. plusq. perf. pass. pro ἀπεσέσευτο, à σεύω in præt. pass. σέσευμαι, poeticè ἔσυμαι, item ἔσσυμαι. θ. 859.

Ἀπέχωσιν, omittant, abstineant. 3. pl. præs. sub. ab ἀπέχω, abstineo. f. ἀφέξω. Th. ἔχω, habeo. ε. 645.

Ἀπήμαντος, ὁ καὶ ἡ, *illæsus*. Th. πῆμα, τος, τὸ, *noxa*. unde πημαίνω, ανῶ, *noceo*, hinc & ἀπήμων,

μων, ονος, ὁ, καὶ ἡ, illæsus. θ. 955. ε. 670.

Ἀπὸ -- ἤμησε demessuit, a. 1. Ind. ab ἀμάω. f. ἤσω. Vide in ἤμησε. θ. 180.

Ἀπηνὴς, έος, ὁ, ἡ. immitis, ex ἀπὸ & ἠνία, *habena*. π non mutatur in φ. more Æolum, qui fugiunt aspirationem. α. 273.

Ἀπήυρα, abstulit. 3. sing. imperf. act. ab ἀπαυράω eripio. Them. αὖρα, aura. ἀπαυράω ergo est quasi τὴν ἀνάπνευσιν ἀφαιροῦμαι, *aufero respirationem*. h. e. *occido*. α. 428.

Ἀπῃωρεῦντ', pro ἀπῃωρεῦντο, suspensi erant, pl. imperf. med. indic. Doricè pro ἀπῃωροῦντο, ab ἀπαιωρέω, ῶ, ex sublimi dependeo. Thema est αἰωρέω, ῶ. *sursum tollo*. f. ήσω. α. 234.

Ἀπιστία, ἡ. diffidentia. à πίστις, fides. Th. πείθω, σω, persuadeo. ε. 372.

Ἄπλαστος, pro ἀπέλαστος, cui appropinquare tutum non est, à πέλας, adverb. propè, *intractabilis*. Alii vertunt, *ineffigiatus, informis*, ex α priv. & πλαστὸς, *fictus*, à πλάσσω, *fingo*. & Att. πλάττω. ε. 148. θ. 151.

Ἄπλατος, Doricè pro ἄπλητος, & hoc pro ἄπληστος magnitudine immensus, inaccessus. per syncopen τοῦ σ. Them. πλήθω, πλέος, plenus. vel quidam ἄπλατος, idem esse dicunt cum ἄπλαστος, cui appropinquare tutum non est. Th. πέλας (adverb.) propè. θ. 153. & 709.

Ἀπὸ, à, ab, præpositio, genit. regens. ἀπὸ δαιτὸς, à convivio, h. e. *post* convivium, ἀπ' ἀρχῆς. ab initio.

Ἀπογυμνωθεὶς, part. a. 1. pass. ab ἀπογυμνόω, nudo. f. σω. Them. γυμνὸς, οῦ, ὁ. nudus. ε. 730.

Ἀποδοῦναι, a. 2. act. infinit. ab ἀποδίδωμι, reddo, th. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα, a. 2. ἔδων. ε. 349.

Ἀπόδρεπε, præs. imperat. *decerpe*. ab ἀποδρέπω, decerpo. f. ψω. hinc δρέπανον, ου, τὸ. *falx*. ε. 611.

Ἀπὸ -- δῦσαι, *exuere, spoliare*, a. 1. act. infinit. ab ἀποδύω, *exuo*. Thema, δύω. Linea hæc -- solet τμῆσιν notare. Vide in δῦσαι. α. 329.

Ἀπὸ -- ἕληται, 3. sing. a. 1. med. subj. ab ἀφαιροῦμαι. Vide in ἕληται.

Ἀποθέσθαι, a. 2. med. infinit. ab ἀποτίθημι, depono. Th. τίθημι. ε. 762.

Ἀποθρώσκωσιν, desiliunt. 3. pl. præs. subject. Thema θρώσκω, *salio*. α. 375.

Ἀποθύμιον, invisum, *alienum ab animo*. ex ἀπὸ & θυμὸς, οῦ, ὁ, animus. ε. 710.

Ἀπὸ -- κέρσε, *incidit*, 3. sing. a. 1. act. ab ἀποκείρω *detondeo*, item *decutio, spolio*. Thema κείρω. F. κερῶ. & κέρσω. Vide in κέρσε. α. 419.

Ἀποκρύπτασκε, vel ἀποκρύπτεσκε, Ion. pro ἀπέκρυπτε, 3. sing. imperf. activi. α, pro ε, ἀνώμαλον. ab ἀποκρύπτω, *occulto, abscondo*, f. ψω, p. κέκρυφα, a. 2. ἔκρυβον. Th. κρύπτω, abscondo. θ. 157.

Ἀπολείψας, part. a. 1. act. ab ἀπολείπω, *relinquo*, f. ψω, p. φα. a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. θ. 793.

Ἀπολήγοι, 3. sing. præs. act. opt. ab ἀπολήγω, *desino*. Them. λήγω, cessare facio. ε. 488.

Ἀπόλ-

Ἀπόλλυται, 3. person. singul. ab ἀπόλλυμαι, *pereo*, a. 2. med. ἀπωλόμην, perii. Thema ὄλλυμι, perdo, f. ὀλέσω, p. m. ὤλα. & Att. ὄλωλα, a. 2. m. ὠλόμην. s. 763.

Ἀπόλλων, ονος, ὁ, Sol, eo notatur, prout Latini dicunt, *Non semper ridet Apollo*. Plato in Cratylo derivat παρὰ τὸ ἀπολύειν, quod nos liberet à malis, nempè à frigore, & sterilitate, quæ *Soli* tribui queunt, ceu Dei organo. α. 68.

Ἀπόλοιτ', 3. sing. a. 2. med. optat. Vide paullò antè ἀπόλλυτ'. s. 46.

Ἀπὸ -- λῦσαι, a. 1. act. infinit. verbi λύω solvo, vide λῦσαι.

Ἀπομείρεται, sortitur, 3. præsent. Thema, μείρω, partior, seu potiùs μείρομαι. præt. med. ἔμμορα, pro μέμορα. præt. pass. μέμαρμαι, & Attic. εἵμαρμαι. s. 578.

Ἀπονοστήσαντα, acc. part. a. 1. act. ab ἀπονοστέω, *alicundè revertor*. Thema, νοστέω, *redeo*. f. ήσω. s. 735.

Ἀποπέμπειν, remittere. præs. inf. Th. πέμπω, mitto. f. ψω. p. φα. s. 87.

Ἀποπνείουσα, part. præs. f. g. ab ἀποπνέω, pro πνέω poëticè πνείω, f. πνεύσω, flo, spiro. θ. 324.

Ἀπόπροθι, adverb. procul. Thema πρὸ, ante. s. 390.

Ἀποπτάμενος, a. 2. med. part. ab ἀφίπταμαι, avolo, ex ἀπὸ & ἵπταμαι. *volo, as*, f. πτήσομαι, a. 2. ἔπτην. a. 2. m. ἐπταμήν, part. πτάμενος. θ. 285.

Ἀποπτύουσι respuunt, 3. plur. ind. præs. Th. πτύω, spuo. f. πτύσω, p. ἔπτυκα, a. 1. ἔπτυσα. s. 726.

Ἀπορνύμεναι, concitatæ, præs. pass. part. f. g. pl. num. Th. ὄρνυμι, ὄρνυμαι, pro ὄρω, excito, f. ρῶ, vel ρσω. θ. 9.

Ἀπορραίσειν, fut. 1. act. inf. ab ἀπορραίω, *destruo*. item *careo*. Thema, ῥαίω, profligo, destruo. f. σω. p. ἔρραικα. θ. 393.

Ἀπορρίψοντι, projecturo. dat. sing. f. 1. part. Th. ῥίπτω, projicio, f. ψω. p. φα, p. m. ἔρριπα. α. 215.

Ἀπορρύτου, gen. sing. ab ἀπόρρυτος, *deorsum fluens*, ἀπορρύω. Thema ῥύω idem cum ῥέω. fut. ῥεύσω, *fluo*. s. 595.

Ἀπὸ -- τάμοιο, 2. sing. a. 2. med. opt. ab ἀποτέμνω. Vide in τάμοιο. s. 425.

Ἀποτίννυται, 3. person. sing. à τίννυμι & τίννυμαι, idem quod Thema τίω, *punio, honoro*. f. σω. s. 247.

Ἀποτίσῃ, luat. a. 1. subj. 3. pers. Th. τίω, punio. s. 260.

Ἀποτμήξας, part. a. 1. act. ab ἀποτμήγω, abscindo, f. ξω. a. 2. pass. ἐτμάγην. pro ἀποτέμνω. Thema, τέμνω, seco. s. 190.

Ἀπουράμενοι, *privati*, per syncopen pro ἀπουρισάμενοι, part. a. 1. med. à verbo ἀπουρίζω, propriè *abduco in montem*, Ionicè pro ἀφορίζω, extermino. ab ὅρος, ου, terminus, vel ab ὄρος, εος, τὸ, & Ionicè οὖρος, εος, τὸ, *mons*. α. 173.

Ἀποφθιμένου, gen. sing. part. præs. ἀποφθίμενος, mortuus, per syncopen pro ἀποφθιόμενος, verbi ἀποφθίω, perdo. à φθίω, f. ίσω, perdo. Th. φθίω, corrumpo. θ. 606.

Ἀποφθινύθουσι, 3. pl. præs. ind. à φθινύθω, perdo. Them. φθίω. s. 243.

Ἀπο-

Ἀπωφθίσεν, perdiderit, 3. sing. a. 1. act. opt. Æolicè pro ἀπο-φθίσαι. à φθίω, perdo, pro quo etiam dicitur, φθινύθω. Them. φθίω. ε. 666.

Ἀπύρῳ, dat. singul. ἄπυρος οἶκος, frigida domus. Th. πῦρ, υρὸς, τὸ, ignis. ε. 525.

Ἀπώλεσεν, perdidit, a. 1. act. indic. Th. ὄλλυμι, perdo. f. ὀλέσω, p. ὤλεκα. Att. ὀλώλεκα. a. 2. m. ὠλόμην. p. m. ὄλωλα, Attic. ὄλωλα. ε. 246.

Ἄρ, per metathesin pro ῥά, particula expletiva, certè, utique. ϑ. 838.

Ἄρ pro ἄρα. Differunt ἄρα, utique, ἄρα ἀπ, & ἀρά, ᾶς, ἡ. precatio: item imprecatio. Sæpè redundat, & est μόριον συμπληρωματικὸν. Vide ε. 49.

Ἀρά, exsecratio, noxa, damnum. Ionicè ἀρὴ, ῆς. ϑ. 657.

Ἀραβεῦντες, pl. num. part. præs. f. g. concutientes non sine stridore, Doricè pro ἀραβοῦσαι, ab ἀραβέω, ῶ, strepitum seu fragorem edo. f. ήσω. p. κα. Th. ἄραβος, ου, ὁ, strepitus, propriè armorum cadentium in terram. δοῦπος sonus corporum, aut fragor aquarum delabentium. φλοῖσβος sonus fluctuum in mari. ἦχος sonus reciprocus. φθόγγος sonus vocis humanæ. βρόμος sonus ignis crepitantis. τόνος sonus fidium. κλύπος sonus ex percussione ortus, &c. α. 249.

Ἀραιὰς, acc. pl. f. g. ab ἀραιὸς, ὰ, ὸν, rarus, a, um. ϑc. πυκνὸς, densus. ε. 809.

Ἄρηξα, a 1. Ion. pro ἤρεικα, & ἄρηξεν pro ἤρηξεν. a. 1. ind. Ion. ab ἀράσσω. f. ξω. amputo, abscindo.

Ἀρηρῶς, g. f. pl. num. part. med. ab ἄρω, αρτω. fut. Æolicum est ἄρσω (pro ἀρῶ) unde ἄρσας, ἀρσάμενος, in præt. med. ἤρα, & tacta reduplicatione ἄρηρα, Poëticè ἄρηρα, adaptatus fui. α. 271.

Ἀράχνης, ου, ὁ, araneus, & ἀράχνιον, tela aranearum. ε. 475.

Ἀργαῖος, η, ον, Argaus, ab ἄργος, ου, ἡ. nomen urbis in Peloponneso. ϑ. 484.

Ἀργαλέ', pro ἀργαλέα, ab ἀργαλέος, ου. difficilis pro ἀλγαλέος, ab ἄλγος, εος, τὸ, dolor, priori λ mutato in ρ, ad vitandam κακοφωνίαν. Th. ἔργον, opus. α. 741. ϑ. 880.

Ἀργείω, vide paullò antè ἀργεῖος. ϑ. 12.

Ἀργειφόντης, Argi occisor, epitheton Mercurii. ex ἄργος, nomen canis & φόντης per syncopen pro φονητὴς, occisor, à φονέω, occido. ὅτι ἄργον τὸν κύνα ἀνεῖλε, τουτέστι τὰς λυσσώδεις ἀπειλὰς ἐθυμώμαζε. Est interpretatio Tzetzis, qua Argum canem sustulit, h. e. cogitationes furiosas. Th. φένω, occido. ε. 77.

Ἀργέστεω, Genit. Ionicus pro ἀργέστου, ab ἀργέστης, ου, ὁ, piger, ab ἀργὸς, ὸν, ὁ καὶ ἡ, otiosus. idem quod ἀεργὸς, ex eóque factum per crasin. Them. ἔργον, opus. ϑ. 870.

Ἀργέτι, dat. sing. ab ἀργὴς, ήτος, ήτι, ήτι, per μετάβολὴν & συναλοιφὴν dicitur pro ἀργῆτι, ab ἀργῆς, ῆτος, ὁ, candidus. Thema ἀργὸς, albus.

Ἄργω, à nominativo ἄργος, ου, ὁ. nomen proprium Cyclopis. ϑ. 140.

Ἀργύρεος, ία, εον, argenteus, ab ἄργυρος, argentum; ab ἀργὸς, est

est album metallum. ἀργυρέῃς, dat. pl. Ionic. pro ἀργυρέαις. α. 225.

Ἀργυροδίνην, acc. à δίνη, ης, ἡ. *vortex, gurges*, h. e. argenteos vortices habentem, & ἄργυρος, ου, ὁ, argentum. θ. 340.

Ἀργυρόπεζα, ης, ἡ, *argenteos pedes habens*. ex ἄργυρος, argentum, & πέζα, Doricè *pes*, vel malleolus pedis. θ. 1006.

Ἀργυρῷ, dat. sing. contractè pro ἀργυρέῳ, ab ἄργυρος, ου, ὁ, argentum. ε. 144.

Ἀργυφέϊ, pro ἀργυφέῃ, dat. sing. ab ἀργύφεος, pro ἄργυφος, alba textura constans. ex ἀργὸς, albus, & ὑφὴ textura, ab ὑφαίνω, vel ὑφάω, ῶ. texo. θ. 574.

Ἄρδησκος, ου, ὁ, nomen fluvii. θ. 345.

Ἄρειον, comp. n. g. ab ἀρείων, masculino, *melior in prælio*, ab ἄρης, εος, ὁ, *Mars*, Th. ἄγαθος, bonus, ἀρείων, ἄριστος. ε. 158.

Ἄρεος, gen. sing. ab ἄρης, *Mars*, variè flectitur. in Genit. ἄρεος & ἄρηος, item ἄρης, ἄρου, Ionicè ἄρεω, ἄρες, vocativi casus, ubi η mutatur in ε in 1. contractorum. α. 98.

Ἀρέσαντο, 3. pl. a. 1. med. ab ἀρέσκω, placeo. F. ἀρέσω, a. 1. act. ἤρεσα, *placo*, item, *placeo*. p. ἤρεκα. ἀρέσκομαι in a. 1. med. ἠρεσάμην & poëticè ἀρεσάμην, ω. *placavi*. α. 255.

Ἀρέσθαι, a. 2. med. inf. ab αἴρω, tollo, capio. f. ἀρῶ. p. ἦρκα. a. 1. ἦρα. a. 2. ἦρον. a. 1. pass. ἤρθην. f. 1. pass. ἀρθήσομαι. θ. 628.

Ἀρετὴ, ἡ, virtus. quasi ab ἀρέσκω, quia per virtutem placemus. ε. 313.

Ἄρη, pro ἄρηα, acc. ab ἄρης, εος, ὁ, *Mars*. α. 477. θ. 922.

Ἄρηαι, ε. 632. α. 107. 2. person. sing. a. 2. med. Ionicè pro ἄρῃ, ἄρωμαι, ἄρῃ, ἄρηθ. pro ἄρῃ secunda pers. ἄρηαι. Thema αἴρω. ε. 632. α. 107.

Ἀρηγέμεν, Ionicè pro ἀρήγειν, ab ἀρήγω, *auxilior*. α. 121.

Ἄρηϊ, dat. sing. ab ἄρης. Ἀρηΐφιλος bellicosus, ab ἄρης, Mars, & φίλος, amicus. θ. 317.

Ἀρήϊα, acc. pl. adject. *Mavortia*. ab ἄρης, ηος, ὁ, *Mars*. α. 108.

Ἄρην, pro ἄρηα. Sic in N. T. legimus σωσθένην pro σωσθένη. Vide Lexicon N. T. α. 59.

Ἀρηρὼς, p. med. ab ἄρα. Vide supra ἀραρυῖα. θ. 812.

Ἄρης, *Mars*, gen. ἄρηος, &c. παρὰ τὸ ἆραι, à tollendo. Vide in ἄρεος. α. 192.

Ἀρῆς, gen. Ionic. pro ἀρᾶς, ab ἀρὰ, ᾶς, ἡ, *diræ*, damnum: item *preces*. α. 29.

Ἀρητιάδην, ab ἀρητιάδης, ου, ὁ, nomen patronymicum. α. 57.

Ἀρθεὶς, a. 1. pass. part. ab αἴρω, *tollo* f. ρῶ. p. κα. a. 1 ἦρα. ε. 549.

Ἀριάδνην, acc. ab ἀριάδνη, ης, ἡ, nomen mulieris. θ. 947.

Ἀριδείκετα, acc. pl. ex ἀρὶ in compositione valet *valdè*, & δεικετὰ pro δεικτὰ, ex δείκνυμι *ostendo*, ἀριδείκετον, *præclarum*, ἀριδείκετ' vocat, pro ἀριδείκετε. θ. 385. & 543.

Ἀρίζηλος, quem valdè æmulamur, ex ἀρὶ, valdè & ζῆλος, ου, ὁ, æmulatio. Sunt tamen qui malint pro ἀρίδηλος accipere, verso δ, in ζ, clarus, præclarus. ε. 6.

Ἀρίμοισιν, dat. pl. Ion. nomen loci, Ἄριμοι. θ. 977.

Ἀρι-

Ἀρισταῖος, nomen viri. ϑ. 977.

Ἄριστος, superl. propriè *bellicosissimus*, per syn. sp. verò *optimus* in re quavis, ab ἀγαθὸς, bonus. in comp. ἀρείων, melior. Th. ἄρης, Mars. ε. 697.

Ἀρκέσει, *arcebit*, f. 1. ab. ἀρκέω, f. έσω. propulso. p. ἤρκεκα. α. 358.

Ἄρκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, *promptus*, *utilis*, *sufficiens*, ab ἀρκέω. ε. 370.

Ἄρκτον, acc. ab ἄρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, *ursa*. per metony. adj. pars mundi borealis. α. 186.

Ἀρκτοῦρος, ου, *ursæ cauda*, ab οὐρὰ, ᾶς, ἡ, *cauda*, & ἄρκτος, ου, ἡ, *ursa*, ε. 610.

Ἅρμα, τος, τὸ *currus*, ab ἄρω, *adapto*. α. 97.

Ἁρμαλιὴν, acc. sing. Ionicè, ab ἁρμαλιὰ, ᾶς, & Ion. ἁρμαλιῆς, ἡ, *cibus*, *demensum*. Thema, ἄρω, adapto. ε. 767.

Ἄρμενα, apta, pro ἀρόμενα, sic & ἄρμενος, in f. g. pro ἀρόμενος, ab ἄρω, apto, fut. ἄρσω. & ἀρῶ. Sic ἴκμενος pro ἱκόμενος ubi est syncope & spiritus mutatio Æolica. ε. 407.

Ἁρμονίη, compages, ab ἁρμόζω, f. σω. *concinnum reddo*. Vide Th. ἄρω. ϑ. 937.

Ἄρνας, acc. pl. ab ἄρς, ἀρνὸς, ὁ καὶ ἡ, *agnus*, ϑ. 23.

Ἄρνη, nomen urbis, ἄρνην. α. 475.

Ἀρνῆται, pro ἀρνέῃ, 3. singul. præs. med. subj. ab ἀρνέομαι, οῦμαι. f. ήσομαι, recuso, nego, ε. 408.

Ἄρξασθαι, a. 1. med. infin. ab ἄρχω, incipio. f. ξω. p. ἦρχα. a. 1. ἦρξα. ε. 781.

Ἀρόῃς, οῖς, 2. sing. præs. act. subj. ab ἀρόω, ῶ, *aro*. in fut. ἀρόσω, p. ἤροκα, a. 1. ἤροσα. ε. 4[illegible]9.

Ἀρόμμεναι, Poët. pro ἀρόμεναι, hoc Doricè, pro ἀρόειν, *arare*, præs. inf. ab ἀρόω, *aro*, f. όσω. ε. 22.

Ἀρόσῃς, a. 1. act. subj. ab ἀρόω, *aro*. F. όσω. a. 1. act. ἤροσα. ε. 485.

Ἀροτὴρ, ῆρος, ὁ, arator. Th. ἀρόω, aro. ε. 405.

Ἀρότοιο, genit. Poët. pro ἀρότου, ab ἄροτος, ου, ὁ, *aratio*: sed ἀροτὸς, οῦ, ὁ, *tempus arandi*. Th. ἀρόω, aro. ε. 383.

Ἄροτρα, pl. n. g. ab ἄροτρον, ου, τὸ, *aratrum*. Th. ἀρόω, aro. ε. 432.

Ἀροῦν, præs. inf. pro ἀρόειν extra crasin, ἀρόων, præs. part. ab ἀρόω, aro. ε. 429.

Ἄρουρα, ἡ, *arvum*, h. e. *terra arata*, *culta*. Th. ἀρόω, aro. ε. 119.

Ἁρπάζον, præs. part. ab ἁρπάζω, *rapio*. f. σω. & Dor. ξω. p. ἥρπακα. a. 1. ἥρπασα. hinc ἁρπακτὸς, raptus, rapax. ε. 38. & 684.

Ἅρπαξ, αγος, ὁ, rapax. Th. ἁρπάζω, hinc per metathesin, est Latinorum *rapax*. ε. 356.

Ἅρπας, acc. pl. ab. ἅρπη, ης, ἡ, *falx*, idem quod δρέπανον. Th. ἁρπάζω, rapio. ε. 573.

Ἁρπυίαι, rapaces quædam Deæ. ab ἁρπυία, ας, ἡ, *raptrix*, hoc ab ἁρπάζω, rapio. ϑ. 267.

Ἀῤῥήκτοισι infractis, dat. pl. Ion. ab ἄῤῥηκτος infractus. Th. ῥήσσω vel ῥήγνυμι, *frango*, f. ξω, a. 2. ἔῤῥαγον, p. m. ἔῤῥηγα. ε. 96.

Ἄῤῥητοι, plur. num. *obscuri*, qui non sunt in ore hominum, ex α priv. particula, & ῥητὸς. Th. ῥέω, dico, f. ῥήσω, p. ἔῤῥηκα. ε. 4.

Ἀρσάμενος, Æolic. pro ἀραμένος, part.

part. a. 1. med. ab ἄρω, apto. f. ῥῶ, a. 1. ἦρα. α. 320.

Ἄρσενε, masculos. dualis numeri, ab ἄρσην, vel ἄῤῥην *mas.* ἄρσενες. ϑ. 667.

Ἄρτεμις, ιος, ἡ, Diana, ab ἄρτεμις, ιδος, ἡ, nomen Idoli. q. d. ἀρτεμὴς *perfectus.* vel, ut alii volunt, παρὰ τὸ τὴν ἀέρα τέμνειν. ϑ. 14.

Ἀρτιέπειαι, ex ἄρτιος *perfectus*, *integer*, & ἔπος, sermo. Th. ἔπω, dico. ἀρτιεπὴς, έος, ὁ, ἡ, *verborum concinnator.* Sic & ἡ ἀρτιέπεια, veridica dicitur. ϑ. 29.

Ἄρτος, ου, ὁ, panis. ε. 442.

Ἀρυσάμενος, part. a. 1. med. ab ἀρύομαι, *haurio.* Th. ἀρύω, vel ἀρύτω, f. σω. haurio. ε. 550.

Ἄρχω, impero, f. ξω. p. ἦρχα. Ἄρχομαι, incipio, imperf. ἠρχόμην. perf. ἦργμαι. a. 1. ἦρχθην. a. 1. m. ἠρξάμην. Ἄρχεσθ', pro ἄρχεσθε, incipe. Hellenismus, ubi Infinitivus præs. ponitur pro imperativo. Ἀρχώμεθ', præs. sub. med. pro ἀρχώμεθα. Th. Ἀρχὴ, ῆς, ἡ, principium. ε. 384. & 709.

Ἃς, acc. pl. ab. ὃς, ἣ, ὃ, qui, quæ, quod, Art. subjunct. α. 6.

Ἄσβεστος, ὁ καὶ ἡ, qui exstingui nequit. ex α priv. & σβεστὸς, ex σβέννυμι. F. σβέσω, *exstinguo*, p. ἔσβεκα, a. 1. ἔσβεσα. ϑ. 849.

Ἄσβολος, ου, ὁ, nomen proprium auguris. α. 185.

Ἀσίη, limosa, Ionicè, pro ἀσία, ας, ἡ, ab ἄσις, εως, ἡ. *limus.* ϑ. 361.

Ἀσκητὸς, ὴ, ὸν, nomen verbale, *exercitatus*, elaboratus, ab ἀσκέω *exerceo.* ε 546.

Ἄσκρῃ, dat. pro ἄσκρᾳ Ionicè. nomen proprium pagi montani, in quo Hesiodus fuit educatus. ἄσκρα, ας, ἡ, quercus sterilis. ε. 640.

Ἆσσον, Adverb. *propiùs*, pro ἐγγὺς, propè, in comparativo ἐγγέων, & ἔσσων, quod etiam dicitur ἄσσων, in neutro genere ἔσσον & ἆσσον. ϑ. 796.

Ἀσπασίως, Adverb. *libenter*, *cum amplexu*: ab ἀσπάζομαι. f. ἄσομαι, amplector. α. 45.

Ἀσπαστὸς, ῶ, ὁ, amplectendus, optatus, ab ἀσπάζομαι, amplector. α. 42.

Ἄσπετος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem adsequi nequeas, immensus. ut ἄσπετον ὄλβον, *ingentes opes.* ex α priv. & ἕσπομαι, pro ἕπομαι, *sequor*, *consequor*, *assequor.* ε. 379.

Ἀσπίδος, gen. ab ἀσπὶς, ίδος, ἡ, *scutum*, hinc *scuto defendo.* α 417.

Ἀστεμφὴς, φέος, ὁ, ἡ, pro ἀστεμβὴς, *immotus*: utrumque est usitatum. Th. στέμβω, *assiduè moveo.* item *contumelia afficio.* hinc ἀστεμφέως firmiter. ϑ. 812. 878.

Ἀστέρα, accusat. ab ἀστὴρ, έρος, ὁ, *ein stern.* ϑ. 381.

Ἀστερίην, ης, ἡ, nomen mulieris proprium, q. d. *Stellatam.* ϑ. 409.

Ἀστερόενθ', pro ἀστερόεντα, stellis ornatum, θ pro τ ob sequentem spiritum asperum, ab ἀστερόεις, εσσα, εν, *stellis plenus*, *a*, *um.* ϑ. 127.

Ἀστεροπῇ, dat. sing. ab ἀστεροπὴ. fulgur. Poëtis idem quod ἀστραπὴ. ab ἀστράπτω, *fulguro.* F. ψω. in a. 2. ἤστραπον. præt med. ἤστραπα. Hinc est ἀστραπὴ, & Poëticè ἀστεροπὴ. & ἀστεροπητὴς, *fulgurator.* ab ἀστεροπὴ. α. 322. ϑ. 390.

Ἀστὴρ,

Ἀστήρ, έρος, ὁ, Stella. ε. 421.

Ἄστρα, plur. ab ἄστρον, τὸ, astrum, sydus. Th. ἀστὴρ, έρος, ὁ, Stella. ϑ. 120.

Ἀστραῖος, ου, ὁ, nomen proprium viri. ϑ. 378.

Ἄστυ, εος, τὸ, *urbs*, quintæ simplicium. Hinc Latinorum *astutus*. hinc ἀστεῖος, *elegans*, *bellus*, *scitus*. ϑ. 91.

Ἀσύμφορος, *incommodus*, *noxius*, à σύμφορος, commodus. Thema φέρω, f. οἴσω, fero. ε. 782.

Ἀσφαλὲς, tutum. n. g. hinc ἀσφαλέως, tutò. Adverb. Th. σφάλλω, everto. ϑ. 128.

Ἀσφοδέλῳ, dat. ab ἀσφόδελος, ου, ὁ, *genus plantæ*. ε. 41.

Ἄσχετον, acc. ab ἄσχετος, ου, ὁ, qui coërceri non potest. ex α priv. & ἴσχω seu σχέω, *contineo*, *coërceo*. Th. ἔχω, habeo. ϑ. 832.

Ἄταισι, dat. pl. Ion. pro ἄταις, ab ἄτη, ης, ἡ, *damnum*, ab ἀτάω, *lædo*. ε. 413.

Ἀτάλλων, præs. part. ab ἀτάλλω, *cresco*, *delicatè more pueri alor*. Th. ἀταλὸς, οῦ, ὁ, *tener*, juvenilis. ε. 131.

Ἀτὰρ, conjunctio, vel αὐτὰρ Poëticè, idem quod in prosa ἀλλὰ *sed*, vel δέ. α. 470.

Ἀταρτηρὸς, noxius, pro ἀτηρὸς, οῦ, ὁ, per pleonasmum syllabæ ταρ. Thema ἄτη, *damnum*, & hoc ab ἀτάω, ῶ, f. ήσω, lædo. ϑ. 610.

Ἀτάρβητος, intrepidus, à ταρβέω, *perterrefacio*. Th. τάρβος, εος, τὸ, terror. α. 110.

Ἀτάσθαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, improbus, ὅπου θάλλει ἡ ἄτη, ubi viget *noxa*. hinc ἀτασθαλία, *peccatum*, protervia, *stultitia*. εἵνεκ' ἀτασθαλίης propter improbitatem. ϑ. 996. ε. 261.

Ἀτενεῖ, *intento*, ab ἀτενὴς, intentus, ex α intensivo, quod est ex ἄγαν valdè, & τείνω, *tendo*, f. τενῶ, p. τέτακα. ϑ. 661.

Ἄτεκνος, ὁ καὶ ἡ, *carens sobole*. à τέκνον, ου, proles. Th. τίκτω, f. τέξω, pario. a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. ε. 602.

Ἄτερ, *sine*, absque, idem quod ἄνευ, χωρὶς, δίχα. ε. 91.

Ἀτερπῆ, acc. sing. ab ἀτερπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, injucundus. Th. τέρπω, *delecto*. ε. 647.

Ἄτη, ης, ἡ, non tantùm *damnum* significat, ut est proverb. ἐγγύα παρὰ δ' ἄτη, sponde præsto noxa est: sed etiam *peccatum*. ἰλιαδ. ἰῶτα. v. 115. ἄτῃσιν. dat. pl. Ion. pro ἄταις. Th. ἀτάω, f. ήσω, lædo. ε. 230. & 216.

Ἀτιμήσουσι, dehonorabunt, ab ἀτιμάω, f. ήσω. hoc ab ἄτιμος, ingiorius. quod est à τίω, honoro. F. τίσω, præt. act. τέτικα. præt. pass. τέτιμαι, unde est τιμή. ε. 187. ϑ. 395.

Ἀτιταλλέμεναι, Doricè pro ἀτιτάλλειν, per epenthesin τοῦ τι, ἀτάλλειν, præs. inf. delicatè nutrire. Vide paullò antè ἀτάλλων. ϑ. 480.

Ἀτλαγενέων, genit. pl. ab ἀτλαγενὴς, έος, ὁ, ἡ. *Atlante natus*, ab ἄτλας, αντος, ὁ, & γείνομαι, nascor. θ. 509. ε. 383.

Ἄτλαντις, δος, ἡ, filia Atlantis. ϑ. 938.

Ἀτμῇ, dat. sing. ab ἀτμὴ, ἡ, vapor. Th. ἀτμὸς, οῦ, ὁ, flatus. ab ἄω *spiro*. epenthesis literæ τ. θ. 862.

Ἀτρεμέωσι, 3. pl. præs. subj. ab ἀτρεμέω, *immotus maneo*. f. ήσω. Th. τρέω. f. τρέσω, tremo. ε. 5:9.

Ἄτροπος, Nomen proprium Parcæ. quæ sic dicitur à *minimè parcendo*, κατ' ἀντίφρασιν. ex α priv. & τρέπω *verto*, quod non possit verti & averti. α. 259.

Ἀτρυγέτοιο, gen. Ionic. pro ἀτρυγέτου. ἀτρύγετος, *sterilis*, *non fructuosus*, ex α priv. & τρυγὴ, *triticum*, *vindemia*, ubi nullus est fructuum proventus. ϑ. 413.

Ἀτρυτώνη, idem quod ἀτειρὴς, ἢ ἄτρυτος, indomita, q. d. *nullis laboribus exhausta*: Epitheton Minervæ. Them. τρύω, tero. ϑ. 925.

Αὖ, iterum, adverb. ε. 295.

Αὐαλέος, ου, ὁ, siccus, idem quod αὖος. Th. αὔω, sicco. ε. 588.

Αὐγάσεαι, respicies. Ionicè pro αὐγάσῃ, 2. sing. fut. 1. med. indic. ab αὐγάζομαι, video, illustror. Thema, αὐγὴ, ῆς, ἡ, splendor, lux. ε. 478.

Αὐδὴ, ῆς, ἡ, *vox*, quasi ab αὔω, *clamo*. ϑ. 39.

Αὔην, acc. ab αὖος, η, ον, *siccus*. Th. αὔω, sicco. ε. 460.

Αὖθ', pro αὖθι, rursus, ab αὖ, rursus, αὖθις, idem quod αὖθι, *iterum*. Atticè scribitur per ϑ. Ionicè verò per τ. α. 181. ε. 50.

Αὔλακ', acc. sing. pro αὔλακα, ab αὖλαξ, ακος, ἡ, *sulcus*. Doricè ὦλαξ. ε. 443.

Αὐλῆς, gen. sing. ab αὐλὴ, ἡ, *caula*, *domus*, *aula*. ε. 732.

Αὐλητῆρι, dat. sing. ab αὐλητὴρ, ῆρος, ὁ, *tibicen*, ab αὐλὸς, οῦ, ὁ. *tibia*. α. 283.

Αὐλίδος, genit. ab αὐλὶς. Nomen loci, αὐλέω, *tibiâ cano*. ε. 651.

Αὐλοῦ, genit. sing. ab αὐλὸς, οῦ, ὁ, tibia. α. 181.

Αὖον, acc. sing. Vide αὔην. ε. 743.

Αὖραι, nom. pl. ab αὖρα, ας, ἡ, aura, ventus levior. ε. 670.

Αὔριον, *cras*, adverb. μεταύριον, *perendie*. ε. 410.

Αὐσταλέη, *sicca*. idem quod αὔη, vide paullò antè, α. 265.

Αὖτε, adverb. *rursus*, αὖτ' pro αὖτε, *iterum*, *porrò*. αὖτις, *rursus*. Thema est αὖ, rursus. ϑ. 47. ε. 297. ϑ. 654.

Αὗται, pl. num. f. g. ab οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc. ϑ. 263.

Αὐτὰρ, sed. Vide suprà ἀτάρ. ε. 63.

Αὖτε, pro αὖ, rursum, adverb. ε. 126.

Αὔτουν, pro ἠΰτουν, *resonabant*. Doricè 3. pl. imperf. act. ab ἀϋτέω, clamo. ab ἀϋτὴ, ῆς, ἡ, *clamor*. Thema, αὔω, clamo. α. 309.

Αὐτέων, Ionicè pro αὐτῶν, in f. g. ab αὐτὸς, ille, τὴ, τὸ.

Αὐτῇς, Ionicè pro αὐταῖς. α. 237. ϑ. 64.

Αὐτῆς, genit. sing. ab ἀϋτὴ, *clamor*. Th. αὔω, clamo. α. 446.

Αὐτίκα, adverb. *statim*. Th. αὐτὸς, ipse. ε. 70.

Αὖτις, adverb. rursum. Them. αὖ, *rursus*. ε. 386.

Αὐτέγυον, ου, τὸ, est pars aratri, quod vocatur *dentale*. est lignum, cui *Vomer* includitur. *Vomer* est qui terram scindit, & liras ducit. *Buris* est curvamen aratri, quod vomerem excipit: *stiva* verò est aratri manica, ceteroquin *dentale* est etiam veluti *cratis dentata*, qua semina arvo injecta obruuntur, liræque æquantur. Th. γύα & γυία, ας, ἡ, arvum. ε. 433.

Αὐτόθι, *ibi*, adverb. ab αὐτὸς, ipse. ε. 96.

Αὐτο-

Αὐτομάτη, sc. ἄρουρα, *spontaneum arvum*, h. e. ager inaratus ferebat fruges, αὐτόματος spontaneus, ex αὐτὸς & μάτην, frustrà, temerè. Item *sine consilio*, quod sponte sua provenit. αὐτόματοι, non accersiti, spontè venientes. s. 103. 119.

Αὐτονόμη, nomen mulieris. Latinè *libera, sui juris*. ϑ. 258.

Αὐτονόῃ, acc. ab αὐτονόη, nomen mul. q. d. *quæ ipsa intelligit*. à νόος, ου, *mens*. ϑ. 977.

Αὐτὸς, ipse. s. 270.

Αὐτοχεδὸν, *propè*, idem quod χεδόν. Adv. α. 190.

Αὐτοφυὴς, ής, ές, ὁ, ἡ, *sua sponte enatus*. ex αὐτὸς & φύω, gigno. ϑ. 813.

Αὐτῷ, dat. sing. ab αὐτὸς, ipse.

Αὐτῷ pro ἑαυτῷ. s. 56.

Αὔτως, Adv. *frustrà*, item *similiter* pro ὁσαύτως. Th. αὐτὸς, ipse. ϑ. 403. 600.

Αὐχένα, acc. sing. ab αὐχὴν, ένος, ὁ, *cervix*. s. 815.

Ἀφ', pro ἀπὸ, ab. α. 374.

Ἄφατοι, pl. num. non clari, qui non volant per ora virorum. ex α priv. & φατὸς, dicendus, φημὶ, dico. s. 3.

Ἀφαυρότατοι, *imbecillimi*. Them. ἀφαυρὸς, ῆ, ὸ, imbecillis. s. 586. φαῦρος Doricè pro φαῦλος, *vilis, nullius pretii*. Atticè φλαῦρος, α est intensivum ἐπιτατικὸν ex ἄγαν.

Ἀφείλετο, abstulit 3. sing. a. 2. med. ab ἀφαιρεῦμαι, aufero. hinc Ἀφελοῦσα, f. g. part. a. 2. act. ab ἀφαιρέω, aufero. Th. αἱρέω, capio, f. ήσω, p. ᾕρηκα, a. 2. εἷλον. ϑ. 443. s. 94.

Ἄφενος, ὁ, vel τὸ, *divitiæ ex uno anno collecta*, πολύνος ex *multis annis*. s. 24. 637.

Ἄφθιτος, incorruptibilis, idem quod ἄφθαρτος, Them. φθίω, f. ήσω, vel φθίω *corrumpo*. hinc ἄφθιτα μήδεα perpetua consilia. ϑ. 545. 389.

Ἄφθονος, ον, invidia carens, copiosus. Th. φθόνος, ου, ὁ, invidia. s. 119.

Ἀφίκετο, rediit; 3. sing. a. 2. med. & ἀφίκεσθε, 2. pl. a. 2. med. sic ἀφίκοντο, 3. pl. a. 2. med. subj. verb. ἀφικνέομαι. pervenio. Them. ἱκνέομαι, venio, f. ἵξομαι, præt. ἵγμαι, a. 2. med. ἱκάνω. α. 38. 378.

Ἀφνειὸς, dives, poëticè pro ἀφνεὸς. Th. ἄφενος, divitiæ. s. 116. 455.

Ἀφραδέεσσι, stultitiis, ab ἀφραδὴς, *inconsultus*. Hinc regulariter ἀφραδεσία, pro quo Ionicè ἀφραδίη & ἀφραδίη, *imprudentia, inopia consilii*. Thema φράζω, dico. s. 135.

Ἀφρογενείαν, ex *spuma prognatam*, ab ἀφρὸς *spuma*, & γενὸς. hoc à γίνομαι, nascor. Epitheton Veneris. Sed omnino metrum videtur postulare ut sit ἀφρογενῆ. ϑ. 196.

Ἀφροδίτη, ης, ἡ. Venus, ita dicta quod è maris spuma ortum habuerit. s. 65.

Ἀφρὸς, ῆ, ὁ, *spuma*. α. 389.

Ἄφρων, ονος, ὁ, ἡ, *amens*. ex α priv. & φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens*. s. 210.

Ἀφύσσαι, pro ἀφύσαι, a. 1. act. infinit. ab ἀφύω *haurio*, f. σω. pro quo etiam dicitur ἀφύσσω, ξω. s. 613.

Ἀχαιοὶ, *Achivi*, quasi ab ἄχος, ους, τὸ, *mœror, solicitudo*. s. 651.

Ἀχελώϊος, ου, ὁ, *nomen fluvii.* ϑ. 340.

Ἀχεύων, præs. part. *dolens.* ab ἀχεύω, idem quod ἀχέω, f. ήσω, doleo. Th. ἄχος, εος, τὸ, *dolor.* ε. 399.

Ἀχέων, præs. part. ab ἀχέω & ἀχεύω, idem significant. α. 93.

Ἄχθος, εος, τὸ, pondus. ε. 692.

Ἀχιλῆα, pro ἀχιλλέα poëticè, ab ἀχιλλεὺς, Achilles. q. d. ἄχος τοῦ λαοῦ, solicitudo pro populo. ϑ. 1007.

Ἀχλὺς, ύος, ἡ, *caligo.* α. 264.

Ἀχνύμενος, part. præs. ab ἄχνυμαι idem quod ἀχέω, doleo. Th. ἄχος, εος, τὸ, dolor, mœror. α. 435.

Ἄχος, εος, τὸ, *dolor.* α. 457.

Ἀχρεῖος, *inutilis.* Th. χρεία, ας, ἡ, *necessitas, utilitas.* ε. 402.

Ἀχρήϊος pro ἀχρεῖος poëticè, facta dialysi τῶν εἶ in ηϊ. ε. 297.

Ἂψ, *retrò:* item *statim.* Adv. ἂψ ἰέναι, *retroire.* α. 257.

Ἀψευδέα, acc. sing. ab ἀψευδὴς, έος, ὁ, ἡ, mentiri nescius, verus. Them. ψεύδω, fallo, facio mentiri. f. σω. propter dimensionem metri hîc legendum est ἀψευδῆ. ϑ. 233.

Ἄψιν, acc. sing. ab. ἀψὶς, ίδος, ἡ, *curvatura in rota.* Th. ἅπτω, necto. ε 426.

Ἀψορρόου, *reciproci, refluentis,* ab ἀψορρόος. Dicitur etiam ἄψορρος, ex ἄψ, adverbio *rursus,* & ῥόος *fluxus* à verbo ῥέω *fluo.* in fut. ῥεύσω. in præterito medio ἔρροα, unde est ῥόος, ου, ὁ, & contractè ῥοῦς, *fluxus.* ῥοὴ, ῆς ἡ. *idem.* item *fluentum.* ϑ. 776.

B.

Βάζοντ', præs. part. alloquentes, pro βάζοντε, & hoc pro βάζοντας, à βάζω, *loquor.* f. σω. & ξω, p. χα. atque ita ponitur accusativus dualis pro accusativo plurali. Sed videri posset mendum, quia præcedit τοὺς, non τὼ. Tum pro ἐπέεσσι esse potest ἔπεσσι, quod æquè usitatum est. confer Ὀδυσσ. δ. 597. Nulla est hîc hujus anomaliæ necessitas. ε. 186.

Βαθὺς, εῖα, ὺ, profundus, a, um. Th βάθος, εος, τὸ, profunditas. α. 288.

Βαθυδίνην, acc. sing. βαθυδίνης, ου, ὁ, *habens vortices profundos.* Th. δίνη, ης, ἡ. aquarum vortex, gurges, & βαθὺς, profundus. ε. 171.

Βαθυῤῥείταο, Æolicè pro βαθυῤῥείτου, à βαθυῤῥείτης, ου, ὁ, profundè fluens. ex βαθὺς, profundus, & ῥέω, fluo, f. ῥεύσω.

Βαθυχαίτης, ου, ὁ, *qui densam habet cæsariem.* à χαίτη, ης, ἡ, propriè *juba* in equo. per metaph. *coma, cæsaries.* & βαθὺς, εῖα, ὺ, profundus, densus. ϑ. 977.

Βαίνοι, ascenderit, præs. opt. verbi βαίνω, eo. f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 328.

Βαινουσέων, euntibus, Ionicè pro βαινουσῶν, gen. pl. part. præs. f. g. à βαίνων, ουσα, βαῖνον. Th. βαίνω eo. α. 232.

Βαιὸν, paulisper, à βαιὸς, οῦ, ὁ, *parvus.* prov χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ. gratia compendiosa consequitur, confer. ε. 142. h. e. brevia sunt grata. ε. 418.

Βαλά-

Βαλάνους, acc. pl. à βάλανος, ου, ὁ, glans. ε. 233.

Βάλεν, demisit. 3. sing. a. 2. act. à βάλλω, jacio. f. λῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον. & βάλοιο, 3. sing. a. 2. med. opt. βάλλεο, præs. imperat. pass. pro βάλλου, Ionicè. p. m. βέβολα. α. 384.

Βαρεῖαν, accus. sing. à βαρὺς, εῖα, ὺ, gravis. Th. βάρος, εος, τὸ, pondus, onus. ε. 16.

Βαρύθει, gravatur. à βαρύθω, idem quod βαρύνομαι, *gravor*. à βαρὺς, gravis. Th. βάρος, onus. ε. 215.

Βαρύκτυπος, ου, ὁ, gravistrepus, *graviter fremens*. à κτυπέω, factum ex τυπέω, resono. Th. τύπτω, verbero. ε. 79.

Βασιλευέμεν, præs. inf. Ionicè, pro βασιλεύειν. à βασιλεύω, impero. f. σω. Th. βασιλεὺς, έος, ὁ, rex. θ. 388.

Βασιλεὺς, έος, ὁ, rex, q. d. βάσις τοῦ λαοῦ, fundamentum populi, βασιλῆος, Poëticè pro βασιλέος, θ. 886.

Βασιλήϊον, regale, pro βασίλειον, Poëtica dialysi, à βασιλεὺς, rex. ε. 127.

Βασιληΐδα, acc. sing. à βασιληΐς, ίδος, ἡ. regius, a, um. adjectivè capitur. θ. 462.

Βεβαῶτες, stantes. à βάω (pro βαίνω, eo) præt. βέβηκα. part. præt. βεβαὼς per syncopen τοῦ κάππα, vel crasin, pro βεβηκὼς. Vide in βαίνοι. α. 307.

Βεβριθυῖα, ingravescens, præt. med. part. g. f. à βρίθω, *sum gravis*, F. βρίσω, præt. med. βέβριθα. α. 160.

Βέλεα, *tela*. acc. pl. à βέλος, εος, τὸ, telum. θ. 684.

Βέλτερον, meliùs, à βέλτερος Poëticè pro βελτίων, comp. ab ἀγαθὸς, bonus. superl. βέλτιστος, optimus. ε. 365.

Βελλεροφόντης, fuit Glauci regis Ephyræ filius, inclyto decore conspicuus, & virtute maxima. Vide suprà ἀργειφόντης. θ. 325.

Βένθεα. acc. pl. à βένθος, εος, τὸ, profunditas, Th. βάθος, εος, τὸ, idem. θ. 365.

Βῆσαν, descenderunt, pro ἔβησαν, 3. pl. a. 2. act. à βαίνω, eo. Vide βαίνοι. ε. 153.

Βήσσῃς, vallibus, & βήσσῃσιν, dat. pl. Ion. Th. βήσσαι, αἱ, *valles*. hinc βησσήεις, εντος, ὁ, saltuosus. ε. 516. 389.

Βιβὰς, ingrediens. part. a. 2. act. à βίβημι. Th. βαίνω, eo. Vide βαίνοι. α. 323.

Βίβλινος οἶνος, *vinum Biblinum*, posset videri vinum Phœnicium. Tzetzes ait, ἀπὸ βιβλίας ἀμπέλου θρακίας, à vite Thraciæ, quæ dicta fuit βιβλία. ε. 589.

Βίη Ionicè pro βία, *vis*, *fortitudo*. Fortitudo Herculis, h. e. fortis Hercules. βίῃφι, φι est paragoge Poëtica & reddit vocem ἄκλιτον, quamvis in dativo ἰῶτα subscriptum maneat. ε. 149. θ. 480.

Βίος. βίου, ὁ, vita, ε. 31.

Βιότοιο, victus, gen. Ion. pro βιότου, à βίοτος, ου, ὁ, vita. Th. βίος, vita. ε. 476.

Βλαβερὸς, οῦ, ὁ, noxius, à βλάπτω, f. ψω, lædo. ε. 365.

Βλάπτῃ, 3. pers. præs. sub. verbi βλάπτω, f. ψω, lædo, noceo. p. φα. a. 2. ἔβλαβον. a. 1. ἔβλαψα, hinc a. 1. part. βλάψας. ε. 258.

Βλεφάρων, gen. pl. à βλέφαρον, ου, τὸ, *palpebra*. α. 7.

Βλοσυροῖο, terribilis, gen. Ionic. pro βλοσυροῦ, à βλοσυρὸς, ῦ, ὁ, terribilis aspectu, ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων. Th. σύρω, ρῶ, traho. α. 147.

Βοᾷ, reboat, nempe echo in sylva. 3. sing. præs. à βοάω, f. ήσω, clamo. ε. 511.

Βοιωτοὶ, Bœotii, nomen gentile, à *boum pastu*. α. 24.

Βολάων, *ictuum*, gen. pl. Æol. à βολὴ, ῆς, ἡ. ictus. Th. βάλλω, jacio. θ. 683.

Βορέαο, pro Βορέου, Æolicè, à Βορέας, Latinè, *Boreas, Nord-wind*. & βορέω, Ion. pro βορέου, acc. βορέην, pro αν. ε. 506

Βόσκουσι, pascunt, à βόσκω, f. ήσω, p. βεβόσκηκα. θ. 595.

Βότρυς, υος, ὁ, *botrus, uva*, acc. pl. βότρυας. ε. 611.

Βουκόλος, ου, & Doricè βωκόλος, bubulcus, ex βοῦς, bos, & κόλον, τὸ, cibus.

Βουλεύσαντι, dat. sing. a. 1. part. à βουλεύω, *consilium do*, f. εύσω. Th. βουλὴ, consilium. ε. 366.

Βούληαι, 2. sing. præs. medii. Iones formant secundam singularem à tertia βούληται extrito ῦ τ. atque ita pro βούλη usurpant βούληαι, à βούλομαι, βούλει, volo, f. ήσομαι, p. βεβούλημαι, a. 1. pass. ἐβουλήθην. ε. 647.

Βουλῇσιν, βουλῇσι, dat. pl. Ionic. à βουλὴ, ῆς, ἡ, consilium. ε. 16.

Βοῦς, Doricè, βῶς, ὁ, ἡ, bos, vacca, g. βοὸς, acc. βοῦν, *bovem*, dat. pl. βουσὶν, & βοέσσιν. gen. pl. βοῶν, pro una syllaba, acc. pl. βοῦς & βόας. ε. 348.

Βόων, clamabant, pro ἐβόων, 3. pl. imperf. act. à βοάω, ῶ, clamo. f. ήσω. α. 243.

Βοῶπις, ιδος, ἡ. cui bovini sunt oculi & magni, *ideóque venusti*. ex βοῦς & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Th. ὄπτομαι, video. p. m. ὦπα. θ. 355.

Βοωτεῖν, præs. inf. à βοωτέω, bobus agitatis aro. à βοῦς, βοὸς, bos, & ὠθέω, f. ήσω, & εἴσω, trudo, pello. ε. 391.

Βράδιον, tardiùs, à βραδὺς, έος, ὁ, tardus. Comp. βραδύτερος & βράσσων pro βραδίων. Superlat. βραδύτατος & βράδιστος. ε. 318.

Βράχε, 3. sing. a. 2. act. à βράχω, *sonum*, & *strepitum edo*, verbum ὠνοματοπεποιημένον. α. 423.

Βριάει, 3. pers. ind. verb. βριάω, f. άσω, robustum reddo, potens sum. ε. 5.

Βριάρεως, ω, ὁ, Atticè pro βριάρεος, ου, ὁ, nomen viri, quartæ simplicium ex βρι particula intensiva *valdè*, & ἄρης *mars*. q. d. valdè martius. θ. 149.

Βρίθειν, implere, vide supra βεβριθυῖα. βριθόμενος, ab eodem verbo derivatur. ε. 466.

Βρισάρματος, ου, ὁ, *qui gravat currum*, ex βρίθω, gravo, & ἅρμα, τος, τὸ, currus. α. 441.

Βροντὴ, ἡ, tonitru, βροντὴς, ῦ, ὁ, nomen viri, vel Cyclopis. hinc βροντάω, ήσω, tono. θ. 72. 458.

Βρότεος, ου, *humanus*, hinc & βροτήσιος, idem. Th. βροτὸς, ῦ, ὁ, mortalis. ε. 15. 416.

Βροτόεντα, acc. sing. à βροτόεις, sanie respersus, à βρότος, sanies, tabum, cruor, quod est mutato accentu ob mutatam significationem à βροτὸς, quod sæpiùs legitur in plurali numero βροτοὶ, *mortales*. α. 367.

Βροτολοιγὸν, hominum pestem, à λοιγὸς, ῦ, ὁ, pernicies, *pestis*, & βροτὸς, ου, ὁ, mortalis. α. 333.

Βρῶ-

Βρῶσις, ιος, ἡ, *cibus*. à βρώσκω, βιβρώσκω *consumo*, comedo. F. βρώσω. p. βέβρωκα. præt. pass. βέβρωμαι. unde est βρῶμα αὐλικὸν, à βέβρωσαι est βρῶσις, ιος, ἡ, *esca*, item *tinea*. βρώσιος. θ. 797. α. 395.

Βυθοδομεύων, mentibus altis meditans, à βυθοδομεύω propriè *profundè struo, fundamenta probè jacio*, quod in primis architecti faciunt in locis palustribus. Deinde per metaph. *profundè cogito, machinor*. compositum ex βυθὸς, ὗ, ὁ, Ionicè pro βυθὸς, ὗ, ὁ, *fundum, pars ima*. & δομεύω pro δομέω *ædifico*. Thema. δέμω, struo, in præt. med. δέδομα, unde est δόμος, ου, ὁ, *domus*, &c. α. 30.

Βωμὸς, ὗ, ὁ, ara ab Hebr. במה altare in excelsis extructum ab idololatris. prov. φίλος μεχρὶ βωμῶν, amicus usque ad aras. α. 70.

Γ.

ΓΑῖ', pro γαῖα, seu γαίη, ἡ, terra, tellus. genit. γαίης Ionicè pro γαίας. θ. 117. ι. 19.

Γαιήοχος, ου, ὁ, terram continens. Dicitur & pro eodem contractè γαιοῦχος, & γαῦχος. ex γαῖα, terra, & ἔχω, contineo. θ. 15.

Γάλα, γάλακτος, τὸ, *lac*. ι. 588.

Γαλαξαύρη, nomen proprium mul. θ. 353.

Γαλάτεια, nomen mul. θ. 250.

Γαλήνη, nomen mul. θ. 244.

Γαμβρὸν, acc. sing. à γαμβρὸς, ὗ, ὁ, gener. θ. 818.

Γαμεῖν, præs. inf. verbi γαμέω, f. ήσω, uxorem duco. ι. 699.

Γαμετὴ, uxor, *nupta*, at γαμέτης, ου, ὁ, *maritus*. Th. γαμέω, ῶ. uxorem duco. ι. 406.

Γαμοῖτο, γαμοίατο γαμοῖτο, *nubat*. præs. opt. pass. à γαμέω. ι. 698.

Γάμος, γάμου, ὁ, vel γάμοι, οἱ, nuptiæ. ι. 69.

Γαμψώνυχες, nom. pl. à γαμψώνυξ, cui curvi sunt ungues. ex γαμψὸς, idem quod καμψὸς, incurvus, inflexus. Thema, κάμπτω, f. ψω, p. φα, flecto, incurvo, & ὄνυξ, υχος, ὁ, *unguis*. α. 405.

Γάρ, *enim, nam, namque*. Conjunct. ι. 5.

Γαστὴρ, έρος, ἡ, γαστέρες, ventres fruges consumere nati. θ. 26.

Γ', pro γε, *quidem*, certè, syllabica adjectio. ι. 738.

Γεγάασι, 3. pl. præt. med. à γάω. in præt. med. γέγαα. Th. γίνομαι, gignor. ι. 110.

Γείνατ', pro γείνατο, produxit. a. 1. med. in prima persona, ἐγεινάμην. & γείνασθαι, a. 1. med. infinit. γεινόμεθ' & γείνεθ' imperf. med. Them. γίνομαι, nascor. θ. 185. & 82.

Γείτων, ονος, ὁ καὶ ἡ. quasi ex γέα, *terra*, & ἕτης, ου, ὁ, *sodalis, amicus*. q. d. γείτονες, *sodales ejusdem telluris*, acc. sing. γείτονα, & γείτοσι, dat. pl. ι. 23. 701.

Γελᾷ, 3. perf. præs. à γελάω, *rideo*, f. άσω. γελάοντες, pl. num. præs. part. Poëticè pro γελῶντες. posito ο ante ω. & retracto accentu. θ. 40. α. 283.

Γενὴ, generatio, ἡ, Ionicè pro γενεά. Them. γίνομαι, gignor. ι. 284.

Γενέθλη, ης, ἡ, idem, & ab eodem themate derivatur. θ. 610.

Γένο Ionicè pro γένου, & hoc pro ἐγένου, a. 2. med. *fuisti*, ab ἐγενόμην, ου, ετο. Them. γίνομαι, sum, nascor, f. 2. pass. γενήσομαι. p. γεγένημαι. a. 1. m. ἐγενάμην. ϑ. 657.

Γένεια, acc. pl. à γένειον, ου, τὸ, mentum, maxilla. Th. γένυς, υος, ἡ, mentum. α. 167.

Γένετ', pro ἐγένετο, fuerit, a. 2. med. ἐγενόμην. Them. γίνομαι, sum, nascor. ϑ. 115.

Γένοιτο, 3. sing. a. 2. med. opt. γένοιτο, pro γένοιτο, a. 2. m. & hoc pro ἐγένοιτο, metri causâ abjicitur augmentum, γένοντο, 3. person. pl. a. 2. m. verb. γίνομαι. ϑ. 199.

Γενεὴ, ῆς, ἡ, partus, generatio. Th. γίνομαι, nascor.

Γένῃ, fieret, a. 2. med. subj. γενέσθαι, a. 2. m. inf. à γίνομαι, sum, fut. 1. pass. γενηθήσομαι, p. m. γέγονα. ε. 88.

Γένος, εος, τὸ, genus, à γίνομαι, nascor. ε. 11.

Γεραίεσσι, dat. pl. Ionic. & Poët. à γέρας, γέρασος, αος, & ας, τὸ, *munus*. ϑ. 449.

Γέρανος, ου, ἡ, grus. ε. 448.

Γέρας, ατος, αος, & ας, τὸ, *donum*, *munus*. gen. pl. γεράων. ε. 126.

Γέροντος, genit. & acc. γέροντα, à γέρων, οντος, ὁ, senex. ϑ. 1003.

Γῆ, genit. γῆς, ἡ, terra, ex γέα, circumflectitur in omnibus casibus, & in prosa usurpatur pro terra. ϑ. 679.

Γηθήσας, a. 1. part. à γηθέω, f. ήσω, gaudeo, lætor. Doricè γαθέω, unde Latinorum *gaudeo*. hinc γήθησεν, a. 1. ind. act. Ionicè. α. 116. ϑ. 117.

Γῆμε, duxit, 3. sing. a. 1. act. indic. γῆμα, γῆμας, γῆμε. Ion. & Poët. ab ἔγημα, pro ἐγάμησα. Th. γαμέω, f. ήσω, uxorem duco. γῆμαι, a. 1. act. infin. γήμῃς, a. 1. subj. ϑ. 960. ε. 701.

Γηραιὸς, ᾶ, ὁ, *senex*, à γῆρας, ατος, αος, ως, τὸ, *senectus*. ε. 378.

Γηρόντεσσι, dat. pl. Poëticus, à γήρας, γήροντος, senescens, vel γήρας, est, a. 1. part. pro γηρᾶσας à γηράω, senesco, unde ἐγήρασα, est & hinc per syncopen ἔγηρα, sicut pro ἐγάμησα, ἔγημα. Th. γῆρας, ατος, τὸ, senectus. ε. 188.

Γῆρας, ατος, τὸ, senectus, ἐπὶ γήρας ἱκέσθαι, ad senectutem pervenire, dat. γήρᾳ. ε. 705. 92.

Γηράσκοντας, senescentes, acc. pl. præs. part. à γηράσκω, consenesco, f. άσω, p. γεγήρακα. γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος. Them. γῆρας, ατος, τὸ, senectus. ε. 185.

Γηροκόμοιο, genit. Ion. à γηροκόμος, qui curat & alit aliquem in senectute, à γῆρας, ατος, τὸ, senectus, & κομέω, ῶ, f. ήσω, curam gero. ϑ. 605.

Γηρυονῆα, acc. sing. à γηρυονεὺς, έος, ὁ, nomen viri. ϑ. 288.

Γηρύετ', conqueritur, pro γηρύεται, à γηρύομαι, *conqueror*. Thema γῆρυς, υος, ἡ, *vox*, guttur. ε. 260.

Γιγάντων, g. pl. à γίγας, αντος, ὁ, gigas. ϑ. 50.

Γίνετ', imperf. pass. Ion. à γίνομαι. Vide γένετ'. α. 414.

Γίνεσθαι, præs. inf. activè capitur, *generare* scil. debet. Alii legunt γείνασθαι, a. 1. m. inf. à γείνομαι, gignor. Vide γένετ'. ε. 793.

Γινόμενος, γινόμενον, præs. part. à γίνομαι, nascor. ε. 820.

Γινώσκω,

Γινώσκω, cognosco, f. γνώσομαι. p. ἔγνωκα. a. 2. ἔγνων, ως, ω. a. 2. imperat. γνῶθι. præt. pass. ἔγνωσμαι. ε. 281.

Γλαύκη, nomen proprium mul. θ. 244.

Γλαυκὴν, acc. sing. ab Adj. γλαυκὸς, ὴ, ὸν, *cæsius*, glaucus. θ. 440.

Γλαυκιόων, Poëticè pro γλαυκιάων, præs. part. à γλαυκιάω, ῶ, & Poëticè γλαυκιόω, glaucis oculis terribiliter intueor, sicut pro ὁράω ὁρῶ, Poëticè dicitur ὁρόω, Th. γλαυκὸς, ῦ, ὁ, glaucus, cæsius. α. 430.

Γλαυκονόμη, nomen proprium mul. θ. 256.

Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, cæsios habens oculos, epitheton Minervæ, ex γλαυκὸς, cæsius, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ. *vultus*, acc. γλαυκῶπιν, & γλαυκώπιδα. Th. ὄπτομαι, video. ε. 72. θ. 13.

Γλάφει, 3. præs. ind. verbi γλάφω, f. ψω, cavo, excavo. α. 431.

Γλαφυρὸς, ῦ, ὁ, cavus. à γλάφω, f. ψω, cavo, excavo. θ. 297.

Γλάφυ pro γλαφυρὸν, antrum. Th. γλάφω. ε. 533.

Γλυκερὸς, ὴ, ὸν, dulcis. à γλυκὺς, έος, ὁ, dulcis. θ. 97.

Γλώσση, & Att. γλώττη, lingua, ἡ, dat. pl. Ion. γλώσσῃσι, pro γλώσσαις. θ 83. & 826.

Γναμπτοῖσι, dat. pl. Ion. à γναμπτὸς, incurvus, hoc à γνάμπτω, *incurvo*. Them. κάμπτω, flecto. ε. 205.

Γνῶ, pro ἔγνω, cognovit. 3. pers. a. 2. ind. à γινώσκω, cognosco, f. γνώσομαι, p. ἔγνωκα, a. 2. ἔγνων. θ. 551.

Γόμφοισιν, dat. pl. Ion. à γόμφος, ου, ὁ, cuneus, clavus. ε. 429.

Γονεῦσιν, dat. pl. à γονεὺς, έος, ὁ, *parens*. γονῇ, dat. sing. à γονὴ, ῆς, ἡ, genitura. Th. γείνομαι, gignor. ε. 235. & 733.

Γόνος, ου, ὁ, soboles, generatio. Th. γείνομαι, gignor. θ. 495.

Γοργοὺς, acc. pl. à γοργὸς, οῦ, ὁ, *velox*. θ. 274.

Γοργοῦς, gen. sing. pro γοργόος, à γοργὼ, όος, οῦς, ἡ, nomen mul. α. 224.

Γοργόνες, dictæ sunt Phorci filiæ, Medusa, Sthenyo & Euryale, à γοργὼν, όνος, ὁ, nomen animalis noxii in Africa. α. 230.

Γούνατα, acc. pl. & γούναθ', pro γόνατα, à γόνυ, τὸ, genu. in genit. τοῦ γόνυος & γόνατος, & γουνὸς. ε. 587. θ. 460.

Γουνοῖσιν, dat. pl. à γουνὸς, *fertilis*, Ionica epenth. pro γόνος, hoc à γονὴ, ἡ, genitura. Th. γείνομαι, gignor. θ 54.

Γουνοπαχὴς, εος, ὁ καὶ ἡ. *genua pinguis*. ex γόνυ genu, & παχύς, έος, ὁ, *crassus*. α. 266.

Γραίας, nomen mul. à γραία, ας, ἡ, *anus*, *vetula*, idem quod γραῦς, αὸς, ἡ. θ. 270.

Γυάλοις, dat. pl. *jugis*. à γύαλον, ου, τὸ, *cavitas*. θ. 499.

Γύγης, ἡ γύγη, nomen mul. θ. 149.

Γύην, *dentale*, à γύης, ου, ὁ, dentale in aratro. at γύα seu γύη, Ion. jugerum. ε. 427.

Γυῖα, pl. num. membra, à γυῖον, ου, τὸ, membrum. θ. 592.

Γυιόκορος, ου, ὁ, *membra depascens*, ex γυῖον, ου, τὸ, membrum, & κορέω item κορέννυμι, *satio*, item *depascor*. Qui depascitur, ille satiatur. ε. 66.

Γυιωθεὶς, mutilatus, a. 1. part. pass. à γυιόω, f. ώσω, claudum reddo, membra

membra frango. Th. γῦον, ου, τὸ, membrum. ϑ. 838.

Γυμνὸν, acc. à γυμνὸς, ὄν, ὁ, nudus. ι. 391.

Γυμνωθέντα, acc. sing. a. 1. part. pass. à γυμνόω, *denudo*. Them. γυμνὸς, ὄν, ὁ, nudus. α. 334.

Γυναικείῳ, muliebri, dat. sing. à γυναικεῖος, ου, ὁ, muliebris: hinc & γυναικεῖον, ου, τὸ, gynæceum, locus interior in ædibus, in quo solæ mulieres versabantur. Th. γυνὴ, ἡ, mulier.

Γυνὴ, ἡ, *mulier, adolescentula*, genit. γυναικὸς, dat. γυναικὶ, acc. γυναῖκα, voc. ὦ γυναῖ, dat. pl. γυναιξὶ. ι. 94. 702.

Δ.

ΔΑΪ, dat. sing. pro δαΐδι per apocopen. à δαΐς, ΐδος, ἡ, *pugna*. Thema est δαίω, uro. ϑ. 650.

Δαιδαλέοιο, Genit. poëticus pro δαιδαλέου, à δαιδάλεος, *artificiosus*; derivatur à Δαίδαλος, ου, ὁ, qui fuit ingeniosissimus & scientissimus Cretensium artifex. Videtur nomen accepisse à δαίω, *scio*. α. 334.

Δαΐδων, gen. pl. ab δαΐς, ΐδος, ἡ. *fax*. Thema δαίω propriè uro. α. 275.

Δαίζε, imperf. Ionic. à δαίομαι, divido, partior. Th. δαίω, divido. α. 165.

Δαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ. Deus. quasi δαήμων. α. 94 hinc δαιμόνιος, *venerandus*, & δαιμονίη, pro δαιμονία, Ionicè. ϑ. 655.

Δαῖτα, acc. sing. à δαὶς, δαιτὸς, ἡ, *cibus, epulum*. δαιτὶ, in acc. pl. δαῖτας. à δαίω, epulum præbeo. ι. 342. ϑ. 802.

Δαΐφρων, *prudens, bellicosus*. gen. δαΐφρονος, ex δαίω, disco, vel divido, & φρὴν, νὸς, ἡ, mens. α. 199.

Δάκεν, 3. sing. a. 2. Ion. pro ἔδακεν, momordit. à δάκνω, mordeo. f. δήξομαι. p. δέδηχα. a. 2. ἔδακον. a. 1. pass. ἐδήχθην, a. 2. pass. ἐδάκην. ϑ. 567.

Δάκρυσι, dat. pl. à δάκρυ, υος, τὸ, *lacryma*. hinc δακρυόεις, ντος, lachrymosus. α. 132. ϑ. 227.

Δαλῷ, genit. à δαλὸς, ου, ὁ, *titio*. Th. δαίω, uro. ι. 705.

Δαμαζόμενος, præs. part. à δαμάζω, *domo*, δαμάσας, poëticè pro δαμάσας, part. a. 1. act. Th. δαμάω, domo. ϑ. 765.

Δάμασε, a. 1. Ion. à δαμάω, *domo*, f. άσω. ι. 859.

Δαμέντες, part. a. 2. pass. *domiti*. à δέμω vel δάμνω, pro δαμάω. δαμῆναι, a. 2. pass. infin. δάμνωνται. præs. à δάμναμαι. Th. δαμάω, domo. ι. 153. ϑ. 464.

Δαναΐη, ἡ δαναΐη, ης, nomen mul. α. 216.

Δαναΐδης, filius Danai. Nomen patronymicum. Filii à patribus sua acceperunt nomina, à δαναὸς, Danaus. α. 229.

Δαπάνη, ης, ἡ, sumptus. Them. δαπανάω, ῶ, f. ήσω, consumo. ι. 723.

Δάσαντο, 3. pl. a. 1. med. indic. poëticè pro ἐδάσαντο. Augmentum abjicitur & σίγμα duplicatur. à δάζομαι, divido, f. σομαι, a. 1. m. ἐδασάμην. hinc δασάμενος & δάσασθαι. hinc δασμὸς, *distributio*. item tributum, quod penditur ab hostibus, *brand-schatzung*. Thema δαίω, divido. ϑ. 112. 537. 415.

Δασυστέρνων, gen. pl. à δασύστερνος, hirsutum pectus habens, ex δασὺς densus, & στέρνον, pectus, ου, τὸ. ε. 514.

Δατέασθαι, præs. inf. pass. dividi, pro δατέεσθαι, exemplaria habent δατέασθαι, α pro ε. à δατέομαι, divido. Them. δαίω, divido. ε. 767.

Δάφνης, genitiv. à δάφνη, ης, ἡ, laurus. ε. 435.

Δαφοινὸς, valdè funestus, ruber, seu δαφοινὸς, ὴ, ὸν, cædis avidus, ex δὰ, particula per se nihil significans, sed in compositione augens, & φόνος, occido. α. 159. & 250.

Δ' vel δὲ, autem, verò. Sæpè subjungitur particulæ μὲν, vim adversativam habens. ε. 10.

Δέδασται, attributa est, perf. pass. ind. à δάζομαι, divido, partior. F. δάσομαι. præt. pass. δέδασμαι. Th. δαίω, divido. θ. 789.

Δεδήϊ, ardebat, 3. sing. plusq. perf. med. pro ἐδεδήϊ, à δαίω, uro, præt. med. δέδηα. pl. perf. ἐδεδήειν. α. 155.

Δεδίξεται, perterrebit. 3. sing. fut. med. poët. à δεδίσσομαι, terreo. f. ίξομαι. Th. δείδω. f. σω. timeo. α. 111.

Δεδμημένοι, præt. part. pass. domiti, à δέμω, domo. F. δμήσω. p. δέδμηκα, præt. pass. δέδμημαι. aor. 2. ἐδάμην. hinc in infinit. δαμῆναι, & δαμήμεναι. ε. 117. Th. δαμάω, domo.

Δεδιότες, metuentes, part. præt. med. à δείδω timeo, præterito med. δέδια & δείδια, poëticè, unde part. δεδιώς. α. 248.

Δεδοκημένος, observans. à δοκέω, observo. f. ήσω. Th. δοκάζω, f. ασω, observo. α. 214.

Δεδορκὼς, intuens, præt. med. part. à δέρκω, video. f. 2. δρακοῦ. aor. 2. ἔδρακον. a. 1. pass. ἐδέρχθην. p. m. δέδορκα. α. 145.

Δεικνύῃ, 3. indicat. δείκνυ, per apocopen pro δείκνυσι. 3. perf. sing. ind. à δείκνυμι, idem quod δεικνύω. f. δείξω. p. χα. ε. 451. 526.

Δειλὸς, ὴ, ὸ, timidus. ε. 713.

Δῆμος, ου, ὁ, nomen viri à δείδω, timeo. α. 195.

Δεινὸς, ὴ, ὸν, terribilis, gravis. δεινοῖο poëticè pro δεινοῦ, δεινοῖσι, dat. pl. Ionic. hinc δεινότατος, acerrimus, superlat. α. 129. ε. 369. α. 71. θ. 138.

Δεινωπεῖ, nom. pl. graves aspectu, ex δεινὸς gravis, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, facies. Th. ὄπτομαι, video. At ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox. α. 250.

Δείξω, f. 1. δεῖξαι, a 1. inf. à δείκνυμι, ostendo, f. ξω. p. χα. ε. 648.

Δειπνήσας, a. 1. part. à δειπνέω, cœno. f. ήσω. Th. δεῖπνον, ου, τὸ. cœna. ε. 442.

Δειπνολόχης, comessatricis, gen. sing. g. f. pro δειπνολόχου. Adjectiva enim composita sunt g. c. δειπνολόχος, ου, ὁ, ἡ, propriè qui conviviis insidiatur, h. e. qui accuratè illa observat, aut loco suo curat. ex δεῖπνον cœna, convivium, & λόχος, ου, ὁ, insidiæ. ε. 704.

Δειρὴ, acc. sing. à δειρὴ, ῆς, ἡ, collum, vel δέρη. α. 391.

Δέκα, unde est δέκατος, decimus. in f. g. δεκάτη, ε. 612. 792.

Δεκαδώρῳ, dat. sing. à δεκάδωρος, qui decem palmorum est, ex δέκα, decem, & δῶρον, ου, τὸ, palmus, donum. ε. 426.

Δελ-

Δελφῖνες, nom. pl. à δελφὶν, seu δελφὶς, ῖνος, delphin. α. 210.

Δέμας, corpus, τὸ ἄκλιτον, & indeclinabile. θ. 200.

Δέμνια, τὰ, *cubilia maritorum*, à δέμνιον, ου, τὸ, stratum, lectus. ε 328.

Δένδρεα, pl. num. ab δένδρεον, ου, τὸ, *arbor, lignum*. Poëticè pro δένδρον. sic ἀδελφεὸς pro ἀδελφὸς, *frater*. θ 216.

Δέξατο, a. 1. med. Ion. pro ἐδέξατο, à δέχομαι, recipio, f. δέξομαι. p. δέδεγμαι. a. 1. m. ἐδεξάμην. θ. 185.

Δεξιτερὸς, ὰ, ὸν, Δεξιτερῇ, dat. sing. pro δεξιτερᾷ Ionicè à δεξιὰ, *dextra manus*: παρὰ τὸ δέχεσθαι. fut. δέξομαι. θ. 179.

Δέος, δέεος, τὸ, *timor*. Th. δείδω, f. σω. timeo. p. δεδοίκα, δείδια, δέδια. θ. 167.

Δέον, 3 pl. imperf. act. pro ἔδεον, ligabant, à δέω, *vincio*. f. ήσω. α. 291.

Δερκιόωνται, pro δερκιῶνται, aspiciunt, à δερκιάομαι, ώμαι, & Poëticè δερκιόωμαι. Th. δέρκω, video. α. 236. θ. 910.

Δερκομένω, tuentes, præs. part. dualis numeri, à δερκόμενος. δερκομένοιο, gen. Ion. δερκομενάων, f. g. pl. num. Æolicè pro δερκομένων, à δερκομένη, præs. part. idem quod δέρκω, seu δέρκομαι, video. θ. 911.

Δέρμα, ατος, τὸ, *cutis*, à δέρω, *excorio*. Them. δέρας, ατος, τὸ, pellis, corium. ε. 513.

Δεσμεύων, manipulans, præs. part. à δεσμεύω, idem quod δεσμέω & δεσμόω, ligo. à δεσμὸς, ου, ὁ, vinculum. Thema, δέω, ligo. ε. 481.

Δεσμοῦ, genit. sing. à δεσμὸς, οῦ, ὁ, *vinculum*, & in pl. δεσμοὶ vel δεσμὰ. hinc δεσμεύω, *vincio*. Th. δέω, ligo. α. 43.

Δεύσῃ, 3. sing. a. 1. act. subj. à δεύω, *humecto, rigo*, f. εύσω. ε. 556.

Δεῦτε, huc, agite, adverb. hortantis, à sing. δεῦρο, huc, hunc in locum. ε. 2.

Δεύτερος, ου, ὁ, secundus. ε. 26.

Δέχεται, 3. sing. à δέχομαι, capio, f. δέξομαι, p. δέδεγμαι. θ. 800.

Δὴ, *sanè, jam*, in carmine modò postponitur, modò præponitur. ε. 2. θ. 643.

Δηθὰ, diù, adverb. à δὴν, diù. θ. 623.

Δηϊοτῆτος, genitiv. à δηϊοτὴς, ῆτος, ἡ, *pugna*. à δήϊος *hostilis*: & hoc à δαίω, *uro*. θ. 662. 852.

Δημήτηρ, ἡ, nomen idoli, q. d. γῆ μήτηρ, *Ceres*. δημήτερος, δημήτερι, δήμητρα. θ. 454. ε. 300.

Δημὸς, ου, ὁ, *adeps*, pinguedo. Vide in δῆμος, ου, ὁ, populus, aut tractus. θ. 538.

Δῆμος, ου, ὁ, *populus*. θ. 477.

Δήνεα, acc. pl. *consilia*. à δῆνος, εος, τὸ, *consilium, vaframentum*. Chaldaicè *dena*, meditari. alii habent μήδεα. θ. 236.

Δῆριν, acc. sing. à δῆρις, ιος, ἡ, *lis, contentio*. hinc δηριάω, *pugno*. ε. 14.

Δηρὸν, *diù*, adverbialiter usurpatur pro δὴν. θ. 629.

Δῆσε, a. 1. ind. Ion. pro ἔδησε, *ligavit*, δήσασθαι, a. 1. med. infinit. à δέω, *ligo*. θ. 618.

Δῃώσειν, fut. 1. act. infinit. à δῃόω *populor, occido*. pro quo Poëtæ etiam δηϊόω, à δήϊος vel δάϊος, *hostilis*. Thema est δαίω, *uro, vasto*. α. 67.

Δία, *Jovem*, acc. sing. à Ζεὺς, διὸς,

διὸς, διὶ, δία, vocat. Ζεῦ, Jupiter. ε. 52.

Διὰ, præpositio, διὰ βουλὰς, ex consiliis, διὰ θρῄκης, per Thraciam. ε. 13. θ. 398.

Δῖα, *divina*, h. e. præstantissima. à ζεὺς, διὸς, Jupiter. α. 338.

Διαβὰς, part. a. 2. act. *emensus*. à διαβαίνω, transeo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην, a. 2. part. βὰς. θ. 292.

Διαβῇ, transierit, a. 2. act. subj. διαβῷ. Th. βαίνω, eo. ε. 738.

Δίαησι, 2. pers. ind. sing. perflat. ex διὰ, & ἄημι, *flo*. Th. ἄω, f. ήσω, flo, spiro. ε. 514.

Διάκτορος, ου, ὁ, *nuntius*. Dicitur etiam διάκτωρ, ορος, ὁ, à διάγω, traduco, transmitto. ε. 77.

Διακρινώμεθα, 1. pers. pl. præs. subj. à διακρίνω, discerno. Th. κρίνω, f. νῶ, secerno, judico, p. κέκρικα, a. 1. ἔκρινα, ε. 35.

Διαμπερὲς, adverb. *perpetuò*, ex διὰ, ἀνὰ, & πέρας, ατος, τὸ, *terminus*. q. d. penitus (διὰ intendit significationem) ad finem. ε. 236.

Δῖαν, acc. à δῖος, α, ον, divinus, bonus. Th. ζεὺς, διὸς, Jupiter. α. 287.

Διασκιδνᾶσι, dissipant. 3. pl. præs. act. à διασκίδνημι, dissipo, ad formam ἵστημι. Thema est, σκεδάω, σκεδάζω, & σκεδάννυμι, *dispergo*, f. άσω. θ. 875.

Διδάξῃς, a. 1. subj. à διδάσκω, *doceo*. f. διδάξω, p. δεδίδαχα, a. 1. ἐδίδαξα, a. 1. pass. ἐδιδάχθην. ε. 699.

Διδασκῆσαι, a. 1. act. infinit. verbi διδασκέω, idem quod διδάσκω, doceo. ε. 64.

Διδοῖ, dat. pro δίδωσι, à διδόω. Th. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα, a. 2. ἔδων, ως, ω, α. 328.

Διδυμάονε, geminos, dualis num. à διδυμάων, ονος, pro δίδυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, geminus. α. 49.

Διεδάσσατο, *distribuit*, 3. sing. a. 1. med. à διαδάζω, σ Poëticè duplicatur. sic διεδάσσαο, *divisisti*, 2. sing. a. 1. med. pro διεδάσσω. Ionicè ω mutatur in αο. Th. δαίω, divido. θ. 544.

Διέκειτο, constitutum erat, imperf. med. à διάκειμαι, constitutus sum. Th. κεῖμαι, f. κείσομαι, jaceo. α. 20.

Διέλοντο pro διείλοντο. 3. pl. a. 2. med. à διαιρέω, ῶ, divido, f. ήσω, p. διῄρηκα, a. 2. διεῖλον. Th. αἱρέω, eligo. θ. 112.

Διερὴν, *humidam*, acc. à διερὸς, humidus. Th. διαίνω, f. ανῶ, humecto. ε. 460.

Διέταξε, disposuit, a. 1. ind. verbi διατάσσω, vel ττω, ordino. Th. τάσσω, vel ττω, f. ξω. p. τέταχα, a. 1. ἔταξα. ε. 276.

Διετεκμῄραντο destinarunt, 3. pl. a. 1. med. à διατεκμαίρω, certis signis probo, f. αρῶ, a. 1. ἐτέκμηρα. Th. τέκμαρ, ατος, τὸ, signum. ε 397.

Δίζεσθαι, *inquirere*, præs. med. infinit. à δίζημαι, quæro, fut. διζήσομαι Them. δίζω, quæro. ε. 603.

Δίη, *divina*, à ζεὺς, Jupiter. θ. 260.

Διηνεκέεσσιν, longis, dativ. pl. Poëticus. à διηνεκὴς: ex διὰ & ἠνεκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. *perpetuus*, διηνεκέως, *prolixè* θ. 627.

Διὶ, dat. sing. à ζεὺς, vide suo loco. ε 69.

Δικαιότερον. justius, comp. à δίκαιος, justus. Th. δίκη. ε. 213. 159.

Δίκας,

Δίκας, acc. pl. à Th. δίκη, ἡ, *jus, fas*, δίκῃσι, dat. pl. pro δίκαις, inde δίκαιος, α, *justus*. & δίκαι per apocopen, pro δίκαια. s. 125, 280. 219.

Δικάσαι, a. 1. act. infin. pro δικάσαι, à δικάζω, jus dico. Them. δίκη, ἡ, *jus*. s. 39.

Δινέμεν, *vertere*, præs. inf. Ion. pro Æolico δινέμμαι, communiter δινεῖν, à δινέω, *moveo*, f. ήσω, à δίνη, ης, ἡ, vortex. s. 598.

Δινήεντας, acc. pl. à δινήεις, εσσα, εν, vorticosus, a, um, à δίνη, ης, ἡ, *vortex, gurges*. ϑ. 337.

Δίνῃς, dat. pl. pro δίναις, à δίνη, *vortex*. ϑ. 793.

Διόθεν, adverb. è loco, *à Jove*, Th. ζεύς, διός, Jupiter. s. 765.

Διός, Jovis, genit. à ζεύς, Jupiter, vocat. ὦ ζεῦ. α. 4.

Δῖον, δῖος, δῖα, *divus*, α, *um*. Th. ζεύς. ϑ. 891.

Διογενής, *à Jove generatus, generosus*, ex διός & γενητὸς pro γεγενητός. Thema, γίνομαι, nascor, f. γενήσομαι, p. γεγένημαι. α. 340.

Διοτρεφέος, à Jove nutriti, à διοτρεφής, έος, ὁ ἡ, ex διός, & τρέφω, *alo*, f. ψω, p. τέτρεφα, a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. ϑ. 992.

Δίς, bis, adverb. s. 711.

Δίφρε, gen. sing. à δίφρος (q. δίφορος) ε, ὁ, locus in curru, ubi auriga & parabates sedebant, per syn. memb. *currus*. α. 321.

Διφῶσα, inquirens, præs. part. à διφάω, *quaro*, f. άσω, s. 374.

Δίχ', pro δίχα *seorsim*. Thema est δίς, bis. s. 168.

Διώνυσος, *Bacchus*, quia, quum nasceretur, femur διὸς ἔνυξεν, ut habet fabula gentilis, propter metrum τὸ σ duplicatur & ο mutatur in ω. ω. 400.

Διώνη, nomen Idoli Ethnici, q. d. διὸς ἄνασσα, Jovis regina. ϑ. 353.

Δμηθεῖσα, a. 1. part. f. g. *domita*, à δέμω (pro δαμάω, domo.) Fut. δμῶ. præt. act. δέδμηκα. præt. pass. δέδμημαι, σαι, ται. Hinc a. 1. pass. ἐδμήθεν, ης, η. Vide suprà δαμάσσης. α. 48.

Δμῶας, acc. pl. à δμώς, ωός, ὁ, *servus domitus*, in dat. pl. δμῶσι & δμώεσσι. & δμωός, ῶ, ὁ, idem quod δμώς. Thema est δαμάω *domo*. s. 57. 430, 597.

Δνόφερος, ὴ, ὸν, tenebrosus. δνοφερῇσι, dat. pl. (Ionicè) à δνόφος, ε, ὁ, tenebræ, caligo. ϑ. 107, 736, 807.

Δοιὰ, & δοιὼ, & δοιοὶ, pluralis & dual. numeri tantùm, Poëticè, pro δύο, vel δύω, *duo*. s. 432.

Δοῖεν, 3. pl. a. 2. opt. pro δοίησαν, à δίδωμι, f. δώσω, do. s. 188.

Δοιὼ dual. num. vide δοιὰ. α. 234.

Δοκεύων, insidiatus, part. præs. verbi δοκεύω, observo, f. εύσω. Th. δοκάζω, f. άσω, observo. α 480.

Δολίῳ, acc. sing. à δόλιος, dolosus. δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ, *dolosa arte*. Th. δόλος, ε, ὁ, dolus, fraus. ϑ. 160, 540.

Δολιχ', longas, per apost. pro δολιχὰ, acc. pl. n. g. à δολιχὸς, ὴ, ὸν, longus. ϑ. 186.

Δολοφρονέων, f. ήσω, *cogitans fraudes*, à δόλος, & φρὴν, mens. ϑ. 550.

Δόλῳ, dat. sing. à δόλος, ε, ὁ, dolus. ϑ. 889.

Δολωθεὶς, a. 1. part. pass. à δολόω, *dolos machinor*, circumvenio. ϑ. 494.

Δόμεν, a. 2. act. infinit. *Ionicè*, pro

pro δίδομαι Æolicè, Iones tollunt solùm αι, relicto accentu, pro δῶναι. Them. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα, a. 2. ἔδων, ας, ω. s. 354.

Δόμος, ου, ὁ, domus, à δέδομαι. ϑ. 386. hinc δόμον δε, domum versus. α. 38.

Δορυσσόος, hastarum concussori, à δορυσσόος, ex δόρυ, lancea, & σσόος, à σείω, quatio, moveo, qui lanceam vibrat. α. 54.

Δὸς, a. 2. imperat. ut & δὸς date, à δίδωμι, do, f. δώσω. a. 2. ἔδων. s. 453. hinc δόσις, δοσιν, munus. ϑ. 93.

Δότειρα, datrix, à δοτὴρ, ῆρος, dator, ὁ. Th. δίδωμι. α. 131. s. 356.

Δοῦπος, ου, ὁ. *fragor*, *strepitus*. ϑ. 70.

Δοῦρα, ligna, acc. pl. pro δόρατα per apocopen, & hoc pro δόρατα, à δόρυ, δόρατος, & δοῦρος, lignum, dat. δόρατι, δορὶ. s. 807. α. 362.

Δοχμωθεὶς, se se obliquans, a. 1. part. pass. à δοχμόω. Th. δοχμὸς, ὴ, ὸν, *obliquus*. α. 389.

Δράκοντος, genit. à δράκων, οντος, ὁ, draco. α. 144.

Δράκον, aspiciebant, pro ἴδρακον, 3. pl. a. 2. act. à δέρκω, video, in a. 2. ἔδρακον, facta metathesi ἔδρακον, p. m. δέδορκα. α. 262.

Δράκοντε, dracones, dual. num. à δράκων, οντος, ὁ, draco. α. 233.

Δράκων, οντος, ὁ, draco, dat. pl. δράκουσι. ϑ. 323. α. 166.

Δρεπάνας, acc. *falces*, à δρεπάνη. idem δρέπανον, ου, τὸ, à δρέπω, *carpo*, F. δρέψω. hinc δρέψασα, a. 1. med. inf. α. 292. ϑ. 31.

Δριμεῖαν, acerbam, à δριμὺς, εῖα, ὺ, propriè *acris gustu seu sapore*. per metaph. *gravis*, *molestus*. α. 261, 457.

Δρύαλον, acc. à δρύαλος, est nomen viri, *qui quercuum satis habet*. α. 187.

Δρύαντα, acc. sing. à δρύας, αντος, ὁ, nomen viri, à δρῦς, υὸς, ἡ, *quercus* tam durus ut quercus. α. 179.

Δρῦς, υὸς, ἡ, *quercus*. in acc. δρῦν. hinc δρύα, acc. à δρύον, ου, τὸ, *nemus*, *quercetum*. α. 232. 530.

Δυναμίη, ης, ἡ, nomen proprium muliebre.

Δύναμις, εως, ἡ, *potentia*. dat. δυνάμει, à δύναμαι. *possum*. in 2. sing. δύνασαι ad formam κρέμαμαι, f. δυνήσομαι, δυνήσαι. Ionicè pro δύνῃ, 2. sing. præs. med. subj. usitatè δύνῃ. a. 1. pass. ἐδυνάσθη. ϑ. 420. s. 350.

Δύνασ', 3. pers. ind. præs. pro δύνασι, *ingrediuntur*, à δύνω, δύω, & δύμι, subeo, f. δύσω, p. δέδυκα. a. 2. ἔδυν, υς, υ. α. 151.

Δύη, 3. pers. præs. sub. verb. δύω, subeo. s. 728.

Δύο, communiter, *duo*, δύω atticè. genit. dual. δυοῖν, f. δυεῖν, duarum, dat. pl. δυσὶ, α. 112.

Δῦσαι, a. 1. inf. act. verbi δύω, subeo, f. σω, p. δέδυκα, a. 1. act. ἔδυσα. a. 1. inf. act. δῦσαι, pro ὑποδῦσαι, per τμῆσιν, α. 329.

Δυσηλεγέες, molestæ. num. pl. à δυσηλεγὴς, ές, *molestus*. ex δυς, quæ particula in compositione tantùm legitur, significátque *difficulter*, & ἀλέγω, curo, f. ξω. s. 506.

Δυσκέλαδος, ου, ὁ, ἡ, *raucus*. Th. κέλαδος, ου, ὁ, *sonus*, *vox*. s. 196.

Δυσνομίαν, acc. Ion. à δυσνομία. Ionicè α mutatur in η, propriè *mala legum institutio*. item *licentia*,

licentia, qua qui utuntur difficulter se legibus subjiciunt, jugum legum excutiunt. ex δυς & νόμος, lex, hoc à νέμω, tribuo. ϑ. 230.

Δυσπέμφελος, gravis accessor, propriè *trajectu difficilis*. ex δυς & πίπεμφα, verbi πέμπω, f. ψω, mitto. ε. 722.

Δύσσεο, induere, Poëticè pro δύσεο, Ionicè, & hoc pro δύσου, ἔσθω, præs. med. imperat. à δύω. Fut. med. δύσομαι, unde formant novum verbum, δύσομαι, *induo*. ἐδυσόμην, ου, ετο, *induebam*. Th. δύνω, vel δύω, subeo. α. 108.

Δυσσομενάων, gen. pl. Æolicè, g. f. pro δυσομένων, præs. part. à δύσομαι, mergor. idem quod δύνω & δύω, subeo. ε. 384.

Δυσφήμοιο, ominoso, gen. sing. Ion. à δύσφημος, mali ominis, ex δυσ, & φάω, vel φημὶ, dico. ε. 735.

Δυσφρονέων, præs. part. à δυσφρονέω, animum abjicio, ægrè fero. ex δυς, & φρὴν, ενὸς, mens. ϑ. 102.

Δυσφροσυνάων, genit. pl. Æolic. à δυσφροσύνη, animi ægritudo, ex δυς, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens, animus. ϑ. 528.

Δυσωνύμου, gen. sing. à δυσώνυμος, inauspicatus, ex δυς & ὄνομα, *nomen*, cui est infaustum nomen. ϑ. 171.

Δυωδεκάτη, duodecima, δυωδεκαταῖος, duodecimus, & *duodecim annorum*, à δυωδέκατος *duodecimus*. ex δύο, & δέκα, decem. ε. 791.

Δυωδεκάμηνον, ex δυώδεκα, duodecim, & μὴν, μηνὸς, ὁ, *mensis*. ε. 252.

Δῷ, (δῶ, δῷς, δῷ) 3. sing. a. 2. act. subj. à δίδωμι, do. ε. 354.

Δώδεκα, duodecim. Th. δέκα, decem. α. 162.

Δώη, dederit, Atticè, pro δοίη, a. 2. opt. act. à δίδωμι, do, vide δόμεν. ε. 357.

Δῶκ', dedit, pro δῶκε, & hoc pro ἔδωκε, apocope Poëtica, δῶκαν, pro ἔδωκαν. 3. pl. a. 1. act. indicat. ab ἔδωκα. Th. δίδωμι, do. α. 400.

Δῶμα, ατος, τὸ, domus, pro δόμημα, à δέμω, exstruo. ϑ. 410.

Δῶρα, acc. pl. à δῶρον, ου, τὸ, donum, δώροισι, dat. plur. ε. 614.

Δωρὶς, δωρίδος, ἡ, nomen mul. ϑ. 230.

Δωροφάγους, acc. pl. à δωρόφαγος, donivorus. Duo turpissima vitia in judice ἡ δωροφαγία καὶ ἡ προσωπολημψία. dicitur δωροφάγος, qui devorat dona, qui bovem habet in lingua. Activè capitur, & proinde acutus est in penultima. Tzetzes intelligit τοὺς ἐκ τοῦ λαμβάνειν δῶρα διαζῶντας, *qui ex illis largitionibus vivunt*, ad quam pestem è medio tollendam stipendia erant constituenda illis judicibus digna. ex δῶρον, donum, & φάγω, edo, comedo. ε. 39.

Δώς, donum, indeclinabile Poët. idem quod δόσις. Th. δίδωμι, do. ε. 356.

Δώσω, dabo, fut. 1. act. à δίδωμι, vide in δόμεν. ε. 57.

Δώτῃ, datori, dat. cas. usitatiùs δότης, ου, ὁ, *dator*. Th. δίδωμι, do. ε. 355.

Δωτῆρες, nom. pl. à δωτὴρ, donator, à δίδωμι, do. δωτῆρες ἐάων, *datores*

datores bonorum. malo δωτῆρες ἑάων, ἑάων scil. δωρεῶν, ubi ἑάων est genit. pl. g. f. pro ἑῶν, vide infrà ἑάων. ϑ. 46.

Δωτὼ, ὁος, ἡ, nomen mul. θ. 248.

Δώωσι, a. 2. subj. pro δῶσι, Poëticè, nova τοῦ ω μεγάλου ἐπενθέσει, verb. δίδωμι, do. ϑ. 222.

E.

Ἐ, *ipsum*, acc. ab οὗ, οἷ, οὐδὲ ἐ λήθει, neque ipsum latet. s. 268.

Ἐᾷ, 3. pers. ind. ab ἐάω, sino, permitto, f. ἐάσω, p. εἴακα. θ. 772.

Ἑάων, *bonorum.* vitiosè videtur quibusdam scribi ἑάων pro ἑῶν Æolicè, ab ἑὸς, ἡ, ὸν, *suus.* Magis arridet iis analysis, qua deducitur ab ἐὸς, ἐὰ, ἐὸν, idem quod ἐὺς, vel ἠὺς, *bonus*, subintelligi potest δωρεῶν, à δωρεὰ, *donum.* Sed pace illorum, subintelligi etiam potest in ἑάων (pro ἑῶν Æolicè) τὸ δωρεῶν. Nam omne donum per se intelligitur esse bonum. *Deus* verò *dator* & largitor donorum *suorum*, h. e. quæ ab ipso proveniunt & non aliunde. Deinde dubitamus etiam, utrum ἐὸς, ὰ, ὸν, pro ἐὺς, sit vox proba nec ne. Desideramus hîc auctoritatem, ἑὸς, verò ἑὴ, ἑὸν, *suus, a, um*, esse usitatissima, nemo, qui Græcas Bibliothecas vel per transennam inspexit, ignorare potest. Veriùs ergo per spiritum asperum scribitur ἑάων, quàm per spiritum tenuem. ϑ. 46.

Ἔαγε, 3. sing. præt. med. pro ἦγε, *fractus fuit.* verbi ἄγνυμι, vel ἄγω frango, p. m. ἦγα & ἔαγα, solutione η in εα. aor. 1. ἦξα & ἔαξα. aor. 2. pass. ἤγην & ἐάγην. Errant ergò Grammatici, qui affirmant præt. med. item a. 1. & 2. med. nec non futurum med. activè tantùm capi, non passivè. s. 534.

Ἔαρ, ἔαρος, τὸ, ver, contractè ἦρ, unde Latinorum *ver.* s. 47[illegible].

Ἔασιν, Ionicè pro εἰσὶ, sunt, ab εἰμὶ, sum. θ. 95.

Ἑαυτῇ, dat. sibi, ab ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς, sui. θ. 126.

Ἑβδόμη, ἑβδόμη ἱερὸν ἦμαρ, septima dies, sacra dies. ab ἑπτὰ, septem. s. 770.

Ἑβδομάτη, Poëticè, pro ἑβδόμη. s. 805.

Ἔβη, 3. sing. a. 2. act. à βαίνω, eo, incedo, f. βήσομαι, p. βέβηκα. a. 1. med. ἐβησάμην. ἐκ δ' ἔβη, pro ἐξέβη, per tmesin. θ. 194.

Ἐβούλευσε, a. 1. ind. à βουλεύω, consilium agito. f. σω. Th. βουλὴ, consilium. ϑ. 389.

Ἐβρόντησε, a. 1. ind. à βροντάω, *tono.* Them. βροντὴ, *tonitru.* ϑ. 839.

Ἐγγυάλιξεν, 3. sing. a. 1. act. indic. ab ἐγγυαλίζω, f. ίσω, vel ίξω, in manus do, à γύαλον, ου, τὸ, *cavitas manus*, seu *vola.* idem quod ἐγχειρίζω. ϑ. 483.

Ἐγγὺς, & ἐγγύθι, Poët. comp. ἐγγύτερος, superl. ἐγγύτατος, proximus. s. 249.

Ἐγείνοντο, 3. pl. imperf. à γείνομαι, gignor, nascor. ἐγείνατο, 3. sing. a. 1. med. a. 2. [illegible] ἐγγυόμην, ου, 3. pl. ἐγγύοντο. ϑ. 46.

Ἐγείρει, *excitat.* 3. pers. præs. ind. ab ἐγείρω, excito. ἐγειρέσθην, 2. dual. imperf. pass. Poeticè augmento

augmento abjecto pro ἠγειρέσθην, f. ἐρῶ. p. ἤγερκα, & Atticè ἐγήγερκα. a. 1. ἤγειρα. ε. 20.

Ἔγκατα, τὰ, *intestina*. θ. 537.

Ἐγκάτθετο, condidit, per syncopen, pro ἐγκατέθετο. 3. pers. sing. a. 2. m. verbi ἐγκατατίθημι, condo, depono, in Th. τίθημι, pono. a. 2. med. ἐθέμην, σο, το. θ. 487.

Ἐγκαταλείπων, relinquens, præs. part. Th. λείπω, linquo, f. ψω, p. φα, p. m. λέλοιπα, a. 2. m. ἐλιπόμην. ε. 378.

Ἐγκύρσας, illapsus, a. 1. part. ab ἐγκύρω, incido, f. ἐγκύρσω, a. 1. activ. ἐνέκυρσα. Them. κύρω, f. Æolic. κύρσω, incido. ε. 216.

Ἔγνω, 3. pers. ind. a. 2. *sapuit*. tanquam à γνῶμι. Th. γινώσκω, fut. 1. γνώσομαι. a. 2. ἔγνων, ως, ω. p. ἔγνωκα. ε. 218.

Ἔγχος, εος, τὸ, *lancea*, dat. ἐγχεῖ, dat. pl. ἔγχεσιν. α. 135, 190.

Ἐγχώριον, domesticum, in eo loco ubi habitas, ex ἐν, & χῶρος, ου, ὁ, locus. ε. 344.

Ἐγὼ, ego, ἔγωγε, Atticè, & ἐγὼν, Doricè. ε. 654. 10.

Ἔδακ', rodit, pro ἔδακε, 3. sing. a. 2. act. à δάκνω, *rodo*, *mordeo*, f. δήξομαι, p. δέδηχα, a. 2. ἔδακον. ε. 451.

Ἐδάμασσε, a. 1. act. Poët. pro ἐδάμασε, à δαμάω, *domo*. α. 408.

Ἐδασσάμεθ', divisimus, 1. plural. aor. 1. m. pro ἐδασάμεθα, Poëtæ duplicant σ, metro id postulante. à δάζομαι, *divido*. ἐδάσσατο, *destinavit*. Th. δαίω, divido. ε. 37. θ. 520.

Ἐδέξατο, suscepit, a. 1. med. à δέχομαι, capio, f. δέξομαι, p. δέδεγμαι. θ. 479.

Ἔδησαν, alligarunt, a. 1. act. à δέω, ligo, f. δήσω, & δέσω, præt. pass. δέδεμαι. θ. 718.

Ἐδίδαξαν, docuerunt, 3. pers. pl. a. 1. act. verbi διδάσκω, doceo, f. ξω, p. δεδίδαχα, a. 1. ἐδίδαξα. ε. 662.

Ἐδίδουν, 3. pers. pl. imperf. pro ἐδίδοσαν, à διδόω, pro δίδωμι, do. Vide δόμεν. ε. 140.

Ἔδον, pro ἔδοσαν, a. 2. 3. pl. à δίδωμι, do. θ. 30.

Ἐδονεῖτο, agitabatur, imperf. pass. Th. δονέω, f. ήσω. α. 237.

Ἕδος, εος, τὸ, sedes. Th. ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι, sedeo. α. 203.

Ἔδουσι, *edunt*, præs. ind. ἔδω, edo, p. ἐδήδοκα, cetera tempora non sunt in usu. θ. 640.

Ἕδρη, Ionicè pro ἕδρα, sella, ἡ. Thema, ἕζομαι, sedeo. θ. 386.

Ἑδριόωνται, *sedem habent*, 3. pl. ind. pass. pro ἑδριῶνται, ab ἑδριάω, ῶ, Poëticè ἑδριόω. Th. ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι, sedeo. θ. 388.

Ἐδύναντο, 3. pl. imperf. à δύναμαι, possum. Vide suprà δύναμις. ε. 135.

Ἔδυνε, imperf. *induit*, à δύνω. Vide in περὶ-ἔδυνε.

Ἐδωδῆς, genit. sing. ab ἐδωδὴ, cibus. Th. ἔδω, edo. ε. 593.

Ἔδωκε, dedit. a. 1. verbi δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα. a. 2. ἔδων, ως, ω. ε. 279.

Ἐδώρησαν, a. 1. ind. à δωρέω, f. ήσω, dono. Them. δῶρον, ου, τὸ, donum. ε 82.

Ἔειπε, a. 1. vel 2. pro εἶπε prosthesi poëtica. Them. ἔπω. dico. a. 1. εἶπα. a. 2. imperat. εἰπέ. ε. 86.

Ἕεις, *unus*, pro εἷς, per πρόσθεσιν poëticam. f. μία, n. ἕν. θ. 145.

Ἐέλδε-

Ἐέλδῃ, appetit, præs. ind. verb. ἔλδομαι, cupio. hinc ἐέλδωρ, τὸ, desiderium. s. 380.

Ἐέργ', præs. imperat. pro ἔεργε, *cohibe*, ab ἐέργω, pro εἴργω, arceo, f. ξω. s. 335.

Ἐέρση, pro ἕρση, *ros*. α. 395.

Ἐΐζεε, *fervebat*, 3. perf. imperf. act. à ζέω, ferveo. θ. 695.

Ἑζόμενον, *sedentem*, part. præs. verbi ἕζομαι, sedeo. f. ἑδοῦμαι. s. 593.

Ἐΐζων, vivebant, 3. pl. imperf. act. à ζάω, Poët. pro ζάω, ῶ, vivo, f. ζήσω. p. ἔζηκα. s. 112.

Ἐΐω, *erat* vel *fuit*, Poët. pro ἦν, imperf. verbi εἰμὶ, sum. s. 11.

Ἑΐω, suam, acc. ab ἑός, ἡ, ὸν, *suus, a, um*. ab οὗ, sui. ϑ. 487.

Ἔῃθα, Poëtica prosthesi, pro ἦθα, & hoc pro ἦς, & est. a. 2. subj. ὦ, ῇς, & Poët. ἔω, ἔῃς. ϑω est Æolica paragoge. Th. εἰμὶ, sum. s 134.

Ἔϑ', pro ἔτι, ob seq. aspiratam. Et est adverb. significans, adhuc. α. 50.

Ἐϑέλω, vel ϑέλω, volo, f. ϑελήσω, p. τεϑέληκα, ἐϑέλῃϑα, 2. perf. præs. subj. pro ἐϑέλῃς per paragogen Æolic. ἐϑέλῃσι, vel ἐϑέλησιν, 3. perf. singul. subj. præs. Ionicè pro ἐϑέλῃ. s. 209. 268. 668.

Ἐϑελημός, voluntarius, ab ἐϑέλω, *volo*. s. 120.

Ἔϑεσϑ, ponunt, 3. pl. a. 2. m. ἐϑέμεν, σο, το. à τίϑημι, pono. s. 512.

Ἔϑεσαν, 3. pl. a. 2. ind. ab ἔϑεν, posui, ἔϑηκα, a. 1. ind. à τίϑημι. s. 74. 289.

Ἔϑλασε, comminuit, a. 1. ind. 3. perf. sing. à ϑλάω, άσω, *frango*. α. 140.

Ἐϑοίνων, depascebant, 3. pl. imperf. à ϑοινάω, *epulor*. f. ήσω. Them. ϑοίνη, ης, ἡ, epulum. α. 212.

Ἐϑρέφϑη, innutrita est, a. 1. pass. pro ἐτρέφϑη, quia formatur à τίϑραπται alioqui τ scribitur, quoties sequitur litera aspirata, prout in voce ἐτραφέω videre est. à τρέφω, alo, f. ψω. p. φα. a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. ϑ. 192.

Ἐϑύνεον, furebat, imperf. à ϑυνέω. idem quod Thema ϑύω, *impetus feror*. f. ύσω. α. 210.

Εἰ, si. s. 106.

Εἴαρι, vere. dat. sing. pro ἔαρι, ab ἔαρ, αρος, τὸ, ver. s. 462.

Εἰαρινὸς, vernus, a, um. dat. pl. εἰαρινοῖσι, ab ἔαρ, ver. s. 682.

Εἴασε, reliquit, a. 1. act. ab ἐάω, sino. f. ἐάσω. p. εἴακα. α. 424.

Εἵατο pro ἕατο Ionicè, *sedent*. 3. pl. ind. præs. verbi ἧμαι, ἧσται, sedeo. Imperf. ἥμην, ἧστο. ϑ. 622.

Εἴβεται, destillat. 3. præs. ind. Poëticè pro λείβει. Thema λείβω, f ψω. libo, fundo. ϑ. 910.

Εἶδος, εος, τὸ, forma, dat. εἴδει, εἴδει. Th. εἴδω, video, f. εἴσομαι, aor. 2. εἶδον, & ἴδον. s. 63. α. 5.

Εἰδὼς, εἰδῶς, pro εἰδηκὼς, ῶς, perf. part. act. εἰδέω, vel εἴδημι, scio, f. εἰδήσω. p. εἴδηκα. s. 54. 521.

Εἴη, εἴης, εἴη, præs. opt. ab εἰμὶ, sum. s. 271.

Εἴϑαρ, *statim*, adverb. Poëticum. ϑ. 688.

Εἰκάδι, viginti, dat. sing. Them. εἴκοσι, *viginti*, unde est εἰκὰς, άδος, ἡ, numerus complectens viginti, accus. εἰκάδα. s. 792, 820.

Εἶκε, præf. imperat. *cede*, ab εἴκω, *similis sum*. item, *cedo*. f. ξω. α. 353.

Εἰκ', siquidem. ε. 645.

Εἰκελος, η, ο, similis. Them. εἴκω, f. ξω, similis sum. εἴκτην pro εἰκέτην, 3 dual. imperf. act. ab εἴκω, f. ξω, similis sum. α. 390.

Εἴκτην, similes sunt, Poëticè pro εἴκτην, & εἰκῆας, *similes*. part. præt. act. g. f. ab εἴκω. F. εἴξω. (p. εἶκα.) inde εἰκὼς, ῆα, ὸς. α. 206.

Εἷλε, cepit, a. 2. act. ab αἱρέω, capio, f. ήσω, p. ἥρηκα, a. 2. εἷλον, a. 2. med. εἑλόμην, ε, ετο. ε. 137. 156.

Εἰλείθυια, ας, ἡ, *Lucina*, dea quæ parientibus opitulatur. eadem etiam vocatur ἐλεύθω, ab ἐλεύθω, venio. θ. 922.

Εἰλιγμός, intortus, perf. part. ab εἰλίσσω, volvo. Th. εἰλέω, f. ήσω, verso. θ. 791.

Εἰλίποδας, curvipedes, ab εἰλίπους, οδος, flexipes, ex εἰλέω, incurvo, volvo, flecto, & πούς, ποδὸς, *pes*, dat. pl. εἰλιπόδεσσι, Ion. ε. 795. θ. 290.

Εἰλύφαζε, resplendebat, imperf. ab εἰλυφάζω, verso. Dicitur etiam εἰλυφάω, ῶ, *circumvolvo*, *involvo*, εἰλυόωντες Poëticè pro εἰλυφῶντες, & hoc pro εἰλυφάοντες. Th. εἰλέω, verso. α. 275.

Εἵμαρτο, *fato decretum erat*, 3. perf. pl. perf. pass. Att. à μείρω, *divido*, *partior*. f. μερῶ. p. μέμαρκα. præt. pass. μέμαρμαι. Att. εἵμαρμαι cum spiritu aspero; quæ suum cuique distribuit. in plusq. perf. εἱμάρμην, ατο, το. hinc εἱμαρμένη, ης, ἡ, *fatum*. θ. 894.

Εἷμα, ατος, τὸ, vestis, ab ἵημι, vel ἕω, induo. α. 159.

Εἰμὶ, *sumus*, pro ἐσμὲν, Poëticè, 1. pl. ab εἰμὶ, sum. α. 351.

Εἰν, in, pro ἐν, Poëticè. ε. 364.

Εἶναι, præf. inf. esse, ab εἰμὶ, sum. ε. 365.

Εἰνὰς, pro ἐνὰς, άδος, ἡ, *nonarius numerus*. Hesiodo est nona dies mensis. Them. ἐνέα, novem. ε. 810.

Εἵνεκα, pro ἕνεκα, *propter*, *causâ*, εἵνεκ' ἀπιοθαλίης, propter improbitatem. θ. 516.

Εἷο, pro ἑοῦ Poëticè, μετ' εἷο, secum. θ. 392.

Εἶπον, dixerat, 3. perf. sing. a. 1. vel 2. ind. verbi ἔπω, dico. α. 116.

Εἴπατε, a. 1. imperat. ἔπω, dico, ἔπατε', pro εἴπατε. θ. 108. 115.

Εἴργων, *coërcens*, præf. part. n. g. ab εἴργω, f. ξω, arceo. ε. 494.

Εἰρέας, acc. pl. cœtus, conciones, ab εἰρέη, ης, ἡ, *concio*, *cœtus*, ab εἴρω, *necto*, vel potiùs dico. θ. 804.

Εἰρεῦναι, *enumerantes*, pro ἐρεῦναι, Doricè ει pro ε, præf. part. f. g. pl. num. ab ἐρέω, dico, quod est ab εἴρω, in fut. ἐρῶ, unde suppullulavit novum verbum ἐρέω, Poëticè εἰρέω, dico. θ. 38.

Εἰρημένος, constituta, perf. part. à ῥέω. F. ῥήσω, dico, præt. pass. ἔρρημαι, & Atticè, εἴρημαι. ε. 370.

Εἰρήνη, ης, ἡ, pax. ε. 228.

Εἰροπόκων, lanigerarum, πέκω, vel πίκω, *pecto*, f. ξω, p. m. πέπεκα. hinc πόκος, ε, ὁ, *vellus*, & οἶρος, ος, τὸ, *lana*. ε. 224. θ. 446.

Εἰρύσσαι, præf. inf. Doricè pro εἰρύειν, *trahere*, ab ἐρύω, traho, pro

pro quo etiam dicitur εἰρύω. Sic & εἴρυτο. 3. sing. plusquam perf. pass. s. 818. α. 138.

Εἰς, *ad*, ἵκετο δ' εἰς κρείοντα, *venítque ad Creontem*. α. 84.

Εἰσαναβαίνων, conscendens, præs. part. m. g. εἰσαναβᾶσα, a. 2. part. act. f. g. verb. εἰσαναβαίνω. Th. βαίνω, incedo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην, a. 2. opt. βαίην. ϑ. 57. 939.

Εἰσαιών, scandens, a. 2. part. Th. εἶμι, *eo*. ϑ. 761.

Εἴσατο, videbatur, a. 1. med. ab εἴδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον, & ἴδον. ϑ. 700.

Εἰσαφίκανε, reversus est, ex εἰς δόμον & ἱκάνω, venio. Th. ἱκνέομαι, venio. f. ἵξομαι, vel ἵκω, ἵξω, venio. α. 45.

Εἷσε, a. 1. ind. act. verbi ἕω, colloco, induo, f. εἵσομαι, a. 1. m. εἰσάμην, p. εἷμαι.

Εἶσ', pro εἶσι, *Vadit*, ab εἶμι, *eo*. ϑ. 972. εἶσι, *eunt* (ut vertunt) ab εἶμι, *eo*, *vado*. quamvis hoc in loco commodè εἰσὶ ab εἰμὶ esse possit. Nam εἶμι, *eo*, in 3. pl. non format εἶσι, sed in tertia singulari. α. 113.

Εἰσὶ, *sunt*. s. 12.

Εἰσεπέρησαν, transivi, ab εἰσπεράω. Th. περάω, *transeo*, f. ήσω, & άσω. s. 755.

Εἴσκειν, assimulare, præs. inf. pro εἴκειν Poëticè. Th. εἴκω, f. ξω, similis sum. s. 62.

Εἰσόκεν, donec, ex εἰς, vel ἐς, ad, & ὅκε. s. 562.

Εἱστήκει, stabat, 3. singul. plusq. ab ἵστημι, sto. F. στήσω. p. ἕστηκα, ubi spiritus asper ex præsenti repetitur ceu initialis littera. a. 2. ἔστην. α. 264.

Εἴσω, pro ἴσω, *intra*, Poëticè, cum Genit. Th. εἰς, vel ἐς, ad. α. 151.

Εἶχε, habebat, imperf. verbi ἔχω, f. ἕξω, & σχήσω, p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. α. 214.

Εἴως, Poët. pro ἕως, *donec*, Adverb. Th. εἰς, sicut. α. 378.

Ἐκ, ex, præposit. regit. genit. s. 70.

Ἐκαίνυτο, *superabat*, imperf. à καίνυμι. Them. καίνω, propriè *occido*. item *vinco*. per syn. speciei. α. 4.

Ἐκάλεσε, vocavit, a. 1. pro ἐκάλεσε Poëticè, à καλέω. f. έσω. p. κέκληκα. ϑ. 391.

Ἐκαρτύναντο, confirmabant, 3. pl. a. 1. med. à καρτύνω, confirmo. Them. κράτος, & per metathesin κάρετος, ος, τὸ, robur. ϑ. 676.

Ἑκάς, *procul*, *longè*, cum Genit. α. 217.

Ἕκαστος, singuli, ἕκαστον, ἑκάστῳ, ἕκαστα. α. 283.

Ἑκάτη, *Hecata*, nomen mul. ϑ. 406.

Ἑκατηβόλος, ου, ὁ, *qui procul tela ejaculatur*. Epitheton Apollinis, ab ἑκάς, procul, & βάλλω, jacio. α. 58.

Ἑκατηβελέτεω, genit. Æolicè, pro ἑκατηβελέτου, ab ἑκατηβελέτης, ου, ὁ, ex βέλος, ος, τὸ, *telum*, & ἑκάς. Adv. *procul*. α. 100.

Ἑκατόμβας, ἑκατόμβη, ης, ἡ, *sacrificium solenne*, constans centum bobus, h. e. centum nummis argenteis, in quibus bos pictus erat, ex ἑκατὸν, centum, & βοῦς, Doricè βῶς, bos, ὁ, ἡ. α. 479.

Ἑκατὸν, centum. s. 130.

Ἐκγεγαῶτα, prognata, præt. med. part. f. g. ab ἐκγέγαα, præt. med.

med. verbi ἐκγάω, pro ἐκγίγνομαι, enascor Th. γείνομαι, gignor. f. 2. γενήσομαι, p. γεγένημαι, a. 2. m. ἐγενόμην, a. 1. m. ἐγεινάμην. p. m. γέγονα. ϑ. 76.

Ἐκγενόμεσθα, *nati sumus*, a. 2. m. pl. num. Ion. pro ἐξεγενόμεθα. Th. γείνομαι. α. 648.

Ἐκ-ἐγέλασσε, a. 1. Ion. pro ἐγέλασε, à γελάω, *rideo*. ε. 59.

Ἐκείνῳ, dat. ab ἐκεῖνος, η. ον, Ille, a, ud. α. 72.

Ἔκειτο, jacebat, imperf. à κεῖμαι, jaceo, f. κείσομαι. α. 172.

Ἐκέκλετο, *acclamavit*, seu acclamaverat, impert. à κέκλομαι, pro κέλομαι, *cum clamore jubeo*. α. 341.

Ἐκέλευσε, a. 1. ind. à κελεύω, *jubeo*, f. εύσω. Th. κέλω, jubeo. ε. 60.

Ἐκηβόλος, ου, ὁ, eminus jaculans, ab ἑκὰς, procul, eminus, & βολὴ, jactus, mutato α in η. Th. βάλλω, jacio. ϑ. 94.

Ἕκητι, *dativus*, qui Poëticè ponitur Adverbialiter. Them. ἑκὼν, όντος, ὁ, voluntarius. ε. 4.

Ἔκιον, imperf. à κίω, *eo*, *accurro*, ex ἵκω per metathesin. α. 277.

Ἐκκορυφώσω, *summatim* & *breviter perstringam*, f. 1. verbi ἐκκορυφόω, f. ώσω. Th. κορυφὴ, ῆς, ἡ, *vertex*, q. d. *summa capita indicabo*. ε. 106.

Ἔκλεψ', pro ἔκλεψε, surripuit, a. 1. ind. verbi κλέπτω, furor, f. ψω, p. κέκλεφα, p. med. κέκλεπα. ε. 51.

Ἐκλίνθη, inclinata est, a. 1. ind. pass. verbi κλίνω, inclino, f. νῶ, p. κέκλικα, a. 1. ἔκλινα, p. m. κέκλινα. ϑ. 711.

Ἐκλονέοντο, imperf. pass. à κλονέω, *commoveo*, f. ήσω. Them. κλένος, ου, ὁ, motus. α. 317.

Ἔκλυε, imperf. à κλύω, audio, f. ύσω. α. 68.

Ἐκπάγλους, stupendos, pro ἐκπλάγους, per metath. ab ἐκπλήσσω, f. ξω, p. χα, *attonitum reddo*, in a. 2. act. ἐξέπλαγον. ε. 154.

Ἐκπλείου, *expleto*, genitiv. a ἔκπλειος pro ἔκπλεος. Thema, πλέος, *plenus*. ε. 778.

Ἐκρίνοντο, *litigabant*, imperf. pass. eodem sensu accipitur hoc verbum, 1. Cor. 6. 1. Them. κρίνω, judico, f. νῶ, p. κέκρικα. ϑ. 535.

Ἔκρυψε, abscondit, a. 1. ind. verbi κρύπτω, occulto, f. ψω, p. κέκρυφα. a. 2. ἔκρυβον. ε. 47

Ἐκτελέα, proventum, acc. ab ἐκτελὴς, έος, ὁ, ἡ, perfectus. Them. τέλος, εος, τὸ, finis. ε. 466.

Ἐκτελέσῃ, perfecerit, a. 1. subj. verbi ἐκτελέω, perficio. Them. τέλος, finis. ε. 565.

Ἔκτεινε, *occidit*, a. 1. act. à κτείνω, occido, f. κτενῶ, p. ἔκτακα. a. 2. ἔκτανον. ϑ. 527.

Ἕκτη, sexta, ἕκτος, ου, ὁ, sextus. Th. ἕξ, sex. ε. 782.

Ἐκτολμήσας, a. 1. part. à τολμάω. Th. τόλμα, ης, ἡ, audacia. Alii legunt ἐκτολυπεύσας, quæ lectio est melior. Th. τολύπη, ης, ἡ, lana carpta, & pexa, & operi parata. α. 44.

Ἐκτὸς, vel ἔκτοσθεν, extra. Them. ἐκ, vel ἐξ, ex. ε. 729.

Ἔκτυπε, intonuit, a. 2. à κτυπέω, *resono*. à κτύπος, ου, ὁ, fragor. sicut à φιλέω ἔφιλον. Th. τύπτω. f. ψω, verbero. α. 383.

Ἔκφυγε, elapsa sunt, a. 2. ind. pro

pro ἐξέφυγα, ab ἐκφεύγω, effugio. F. ἐκφεύξομαι. p. m. ἐκπέφυγα. Th. φεύγω. ϑ. 182.

Ἑκών, ὁνος, ὁ, voluntarius. ϑ. 232.

Ἐλαίῳ, dat. sing. ἐλαία, ἡ, *olea*. nomen arboris, ἔλαιον, ου, τὸ, fructus, oleum. ε. 572.

Ἔλασσω, Ion. pro ἤλασσω, 3. pl. a. 1. ab ἐλάω, *agito, incito*, pro quo usitatum, ἐλαύνω, f. ἐλάσω. ἐλάσσας, a. 1. Æolic. opt. ἐλάσσας, adigens, part. a. 1. act. pro ἐλάσας metri causâ. ϑ. 522. α. 372. ε. 477.

Ἐλάτης pro ἐλάτας, dat. pl. Ion. ἡ ἐλάτη, *abies*. sic dicta à ventorum agitatione. ε. 509. α. 190.

Ἐλάφοιο, gen. Ion. ab ἔλαφος, ὁ καὶ ἡ, cervus, quasi ἐλαφρὸς, cervus est levis. α. 402.

Ἐλαφρότερος, levius, comparat. ab ἐλαφὸς, ῶ, ὁ, levis. ε. 415.

Ἐλαύνοι, ducat, præs. opt. ab ἐλαύνω, F. ἐλάσω, agito. ε. 443.

Ἔλαχον, sortita est, à λαγχάνω, sortior, in a. 2. act. ἔλαχον, f. λήξομαι, λάξομαι, & κληρώσομαι, perf. Att. εἴληχα. p. med. λέλογχα. ϑ. 424.

Ἔλεγχος, ου, τὸ, probrum, dedecus. Th. ἐλέγχω, f. ξω, arguo. ϑ. 26.

Ἑλέειν, capere, pro ἑλεῖν, dialys. Ionica. a. 2. inf. ab αἱρέω, capio. α. 337.

Ἔλεκτο, 3. sing. plusq. perf. pro ἐλέλεκτο, *concubuerat*, verbi λέχομαι, cubo, f. ξομαι, p. λέλεγμαι. α. 46.

Ἕλεν, invasit, a. 2. ind. pro εἷλεν, ab αἱρέω, capio. Vide ἑλέσθαι. ϑ. 167.

Ἑλένης, genitiv. ab ἑλένη, ἡ, nomen speciosissimæ mulieris. ε. 165.

Ἐλεὸν, pro ἐλεεινὸν, per syncopen, *miserè*. ἐλεεινὸς, *miser*. ἐλεέω, *misereor*. Them. ἔλεος, ου, ὁ, misericordia. ε. 205.

Ἑλέσθαι, capere. a. 2. med. infinit. ab αἱρέομαι, f. 1. αἱρεθήσομαι, p. ἥρημαι, a. 2. med. εἱλόμην. ε. 287.

Ἕλου, *elige*. Doricè pro ἑλοῦ ad formam τυποῦ, ἑοῦ, a. 2. med. imp. ab αἱρέομαι. ϑ. 549.

Ἐλευθῆρες, ἐλευθήρη, ῆρος, ἡ, nomen proprium urbis in Bœotia. ϑ. 54.

Ἐλεφαίρετο, imperf. *decipiebat*. Thema, ἐλεφαίρω, decipio. ϑ. 330.

Ἐλέφαντι, ebore, dativ. sing. ab ἐλέφας, αντος, ὁ, elephas. α. 141.

Ἐλήλαται, ductum est, 3. sing. præt. pass. ab ἥλακα, in præt. pass. ἤλαμαι, & facta Attica reduplicatione ἐλήλαμαι. Them. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω, p. ἤλακα. ϑ. 726.

Ἕληται, 3. sing ab ἕλωμαι, ῃ, ηται, a. 2. med. subj. ab αἱρέομαι, capio, f. 1. pass. αἱρεθήσομαι. p. ἥρημαι, a. 2. m. εἱλόμην. ponitur & ἥληται, per τμῆσιν pro ἀφήληται. ε. 320. & 605.

Ἔλθοι, a. 2. opt. act. venerit, ἔλθῃς, subj. ἐλθεῖν. inf. ἐλθόντος, genit. part. ab ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἤλυθον, & per syncopen ἦλθον, ες, ε. p. m. ἤλυθα, Att. ἐλήλυθα. ε. 543.

Ἕλικας, acc. pl. ἑλίκεσσιν, dativ. pl. *curvas*, q. d. amfractuosas, ab ἕλιξ. Them. εἱλέω, verso. ε. 452.

Ἑλίκη, nomen urbis. α. 475.

Ἑλικοβλέφαρος, ος, ὁ καὶ ἡ, cui palpebræ sunt volubiles, tortiles aut nigræ, ab ἑλικὸς, ὴ, volubilis, hoc ab ἑλίσσω, volvo. Them. εἰλέω, verso, & βλέφαρον, ος, τὸ, palpebræ. ϑ. 16.

Ἑλικὼν, ῶνος, ὁ, nomen montis, qui nomen habuit ab amfractuosis viis. ε. 639. ϑ. 2. 23. hinc

Ἑλικωνιάδες, Musæ, ἑλικωνιάδεσσ', dat. pl Ion. ε. 63. θ. 1.

Ἑλικώπιδι dat. ab ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, *limis oculis contuens*, ex ἕλιξ, quæ vox etiam Adjectivè capitur, pro, *introrto*, hoc ab εἰλέω, verso, & ὤψ, oculus. Them. ὄπτομαι, video. ϑ. 307.

Ἔλιπον, liquerunt, 3. pl a. 2. act. à λείπω, linquo, f. ψω. p. φα. p. m. λέλοιπα. ε. 156.

Ἕλκε, trahebat, imperf. Ion. pro εἵλκον, ες, ε, ab ἕλκω, traho, f. ἕλξω. α 158.

Ἑλκηδὸν, Adverb. *luctando*, attrahendo, ut supplantetur, vel sublimis sternatur. Th. ἕλκω, f. ξω, traho. α. 302.

Ἕλαβον, a. 2. ind. Poët. pro ἔλαβον, verb. λαμβάνω, capio, f. λήψομαι, p. λέληφα, & Atticè, εἴληφα, α. 2. ἔλαβον, ες, ε. ϑ. 181.

Ἑλλάδος, genit ab ἑλλὰς, άδος, ἡ, Græcia. ε 653.

Ἑλλεδανοῖσι, dat. pl. Ionic. *manipulis*. Them. εἰλέω, convolvo. α. 291.

Ἔλλοπας, *mutos*, acc. plur. q. d. ἃς ἐλλείπει ἡ ὄψ, quos deserit vox, ab ἔλλοψ, οπος, qui vocem edere nequit, ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox, & λείπω, linquo. α. 212.

Ἐλπὶς, ἐλπίδος, ἡ, spes. ε. 96.

Ἐλπόμενος, sperans, præs. part. ab ἔλπομαι, Poët. pro ἐλπίζω. Them. ἐλπὶς, ίδος, ἡ, spes. α. 66.

Ἔλυμα, τος, τὸ, *temo*, ab ἕλω, traho. Thema, εἰλέω, verso. ε. 436.

Ἐλύσατο, *liberavit*, a. 1. med. à λύω, solvo, f. σω, p. λέλυκα. ϑ. 528.

Ἐμέ, pro ἐμὲ, acc. ab ἐγὼ, ego. ε. 396.

Ἐμαρναάσθην, 3. dual. imperf. med. à μάρναμαι, *pugno*. α. 238.

Ἐμάς, acc. pl. f. g. ab ἐμός, ὴ, ὸν, meus, a, um. ε. 55.

Ἐμάχοντο, dimicabant, imperf. verbi μάχομαι, pugno, f. μαχέσομαι, p. μεμάχημαι. α. 301.

Ἔμβαλλε, conjiciebat, 3. imperf. pro ἐνέβαλλε. Th. βάλλω, f. λῶ, jacio, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. α. 453.

Ἐμβασίλευον, ες, ε, imperf. pro ἐνεβασίλευον, verbi ἐμβασιλεύω, regno in Th. βασιλεὺς, έος, ὁ, rex. ε. 169. θ. 71.

Ἐμβεβαὼς, insistens, ἐμβεβαῶτα, f. g. pl. perf. part. act. per crasin, pro ἐμβεβηκαὼς, verb. ἐμβαίνω, ingredior. Them. βαίνω, eo. α. 195.

Ἐμεῖο, Ion. & Poët. pro ἐμέο, & hoc pro ἐμοῦ, ab ἐγὼ.

Ἔμελλε, imperf. à μέλλω, f. μελλήσω, futurus sum. α. 126.

Ἔμελε, imperf. à μέλει, impersonal. *cura est*, p. μεμέληκε. ε. 147.

Ἔμεν, Ionicè pro εἶναι, præs. inf. ab εἰμὶ, sum. ϑ. 500.

Ἐμμορέετο, curabat, imperf. à μορφοῦμαι, curo. Th. μορφὴ, ος, τὸ, animus. α. 368.

Ἐμήσατο, paravit, a. 1. m. à μήδομαι, F. ήσομαι, *cogito*, *machinor*.

nor. à μῆδος, εος, τὸ, cura. ε. 49.

Ἔμιμνε, mansit, imperf. à μίμνω, maneo. Th. μένω, f. νῶ, maneo. ε. 97.

Ἐμίσγετο, imperf. pass. verb. μίσγομαι, idem quod μίγνυμαι, misceor. f. 1. μιχθήσομαι, præt. perf. μέμιγμαι, a. 1. ἐμίχθην, a. 2. ἐμίγην.

Ἐμμαπέως, adverb. *dicto citius*, q. d. ἅμα τῷ ἔπῃ, ab ἔπος, εος, τὸ, verbum. Them. ἔπω, dico. α. 442.

Ἐμμεμαῦῖα, f. g. p. m. part. à μάω, cupio. α. 439.

Ἔμμεναι, *esse*, Æolic. pro ἔμεναι, Doric. pro εἶναι. ab εἰμὶ, sum. ε. 272.

Ἐμμενέως, fortiter, adverb. μένος, εος, τὸ, *robur*. θ. 712.

Ἔμμορε, sortitus est, per metathesin pro μέμορε, præt. med. à μείρω, divido, sortior, præt. pass. μέμαρμαι, & Attic. εἴμαρμαι. ε. 247.

Ἐμὸς, ὴ, ὸν, meus, a, um, ab ἐμοῦ. Th. ἐγὼ, *ego*. ε. 270.

Ἔμπαλιν, retrò, adverb. Them. πάλιν, *rursus*. α. 145.

Ἐμπελαδὸν, juxta. Adverb. Them. πέλας, propè. ε. 732.

Ἐμπελάσαντες, inter se committentes, a. 1. part. pl. num. ab ἐμπελάζω, appropinquo. Th. πέλας, propè. α. 109.

Ἔμπεσε, inciderat, pro ἐνέπεσε, a. 2. ab ἐμπίπτω, incido. Th. πίπτω, cado, f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον, a. 2. part. πεσὼν. α. 420.

Ἔμπης, *tamen*, Ionicè pro ἔμπας. ε. 143.

Ἔμπλην, propè, adverb. ab ἐμπελάζω, appropinquo. Them. πέλας, propè. α. 371.

Ἐμπνεύσας, inspirans, a. 1. part. Th. πνέω, flo, spiro, f. πνεύσω, p. πέπνευκα. ε. 508.

Ἐμπορίην, acc. Ion. ab ἐμπορία, ἡ, mercatura. Th. πείρω, transeo, p. m. πέπορα, unde est πόρος, ου, ὁ, via, hinc ἔμπορος, mercator. ε. 646.

Ἐν, *in*, præposit. regit dat. pro ἔνθα, *ibi*. α. 204.

Ἔναιε, *habitabat*, imperf. à ναίω, habito. α. 14.

Ἐναλίγκιον, *similem*, ex ἐν & ἀλίγκιος, *similis*, q. ex α & λίγγω, resono, non absonus, vel q. d. ἅλις ἔγγιον. ε. 129.

Ἐναντίοι, *hostes*, ab ἄντιος, adversus. Th. ἀντὶ, pro. α. 184.

Ἐναποψύχειν, *alvum exonerare*, *excernere*, præs. inf. ex ἐν, ἀπὸ & ψύχω, f. ξω, refrigero. ε. 759.

Ἔναρα, τὰ, *spolia*, ab ἐναίρω, occido. α. 367.

Ἐναρίζω, f. ξω, idem quod ἐναίρω, occido. α. 194.

Ἐναρφόρος, spoliator, pro ἐναρηφόρος, *spolia ferens*, ab ἔναρα, τὰ, spolia, & φέρω, fero. α. 192.

Ἐνάτη, Poëticè pro ἐννάτη, *nona*, ab ἐννέα, *novem*. ε. 772.

Ἔναυλος, ου, ὁ, *stabulum*. Them. αὐλὴ, ἡ, aula, atrium. θ. 129.

Ἑνδεκάτη, undecima, ab ἓν, unum, & δέκα, decem. ε. 774.

Ἐνδήμοισι, *popularibus*, dat. plur. Ion. ab ἔνδημος, qui in populo est. hinc ἐνδήμιος νοῦσος est morbus cuidam populo peculiaris. Th. δῆμος, ου, ὁ, populus. ε. 225.

Ἔνδον, intus adverb. hinc ἔνδοθεν, ex interiori loco. ἔνδοθι, intus. θ. 964. ε. 31.

Ἐνδυ-

Ἐνδυκέως, adverb. *valdè accuratè*, ab ἐνδυκὴς, έος, ὁ, ἡ, *promptus, accuratus*. α. 427.

Ἔνδρυον, ου, τὸ, cor & medulla arboris, καρδία τοῦ δένδρου καὶ τὸ μέσον. Th. δρῦς, υὸς, ἡ, quercus. ε. 469.

Ἐνέθηκε, a. 1. ind. verbi ἐντίθημι, impono, f. θήσω, p. τέθεικα, a. 2 ἔθην. θ. 174.

Ἐνείκῃ, ferat, a. 1. subj. ἐνεῖκαι, a. 1. act. infinit. ab ἐνείκω, idem quod ἐνέγκω, vel à φέρω, fero, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα, Poëticè ἤνεικα, & abjecto augmento, ἔνεικα, ας, ε. ε. 563. θ. 784.

Ἔνειμαν, distribuerunt, a. 1. ind. à νέμω, f. μῶ, tribuo, præt. νενέμηκα, a. 1. ἔνειμα, p. med. νένομα. ε. 224.

Ἕνεκα, propter, causâ, adverb. ε. 162.

Ἐνέκειτο, inerat, 3. sing. imperf. ab ἔγκειμαι, f. κείσομαι. Them. κεῖμαι, jaceo. θ. 145.

Ἐνέπνευσαν, a. 1. act. ab ἐμπνέω, inspiro, adspiro. Them. πνέω, f. πνεύσω, flo, spiro. α. 131.

Ἐνεποιήσαντο, duxerunt, a. 1. med. verbi ἐμποιέω, facio in. Them. ποιέω, ῶ, facio. θ. 7.

Ἐνέπων, alloquens, præs. part. Th. ἔπω, dico. a. 1. εἶπα. ε. 194.

Ἔνερθε, infrà, adverb. Th. ἔρα, ας, ἡ, terra. θ. 720.

Ἐνέροισι, *inferis*, dat. pl. Ion. idem quod καταχθονίοις. Th. ἔρα, ας, terra. θ. 850.

Ἔνη, ης, ἡ, *novilunium*. Th. ἔνος, seu ἔνος, annus. ε. 770.

Ἐνηέος, placidæ, genit. ab ἐνηὴς, έος, ὁ, *bonus, placidus*. Thema est ἐὺς, έος, ὁ, bonus. θ. 65.

Ἐνήρατο, a. 1. m. ab ἐναίρω, occido. f. αρῶ. a. 1. ἔνηρα. θ. 316.

Ἔνθα, hîc, ibi. ε. 495. hinc ἐνθάπερ, idem quod ἔνθα. θ. 586.

Ἐνθάδε, hîc, huc, adverb. Th. ἔνθα. ε. 654.

Ἔνθεν, hinc, adverb. de loco. Th. ἔνθα, hîc, illic. α. 285.

Ἐνθρέψασθαι, *inserere*, a. 1. inf. m. ab ἐντρέφω, alo in. Them. τρέφω, alo. f. θρέψω. p. τέτρεφα. a. 2. ἔτραφον. p. m. τέτροφα. ε. 781.

Ἐνὶ, in, Poët. pro ἐν. α. 276.

Ἐνιαύσια, quotannis, ab ἐνιαύσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, annuus. Th. ἐνιαυτὸς, *annus*, q. d. εἰς ἑαυτὸν ἐπανελθὼν. ε. 449. θ. 58.

Ἐνικάτθεο, repone, pro ἐγκατάθεσο, 2. sing. a. 2. med. imperat. ab ἐγκατατίθημι. Them. τίθημι, pono. ε. 27.

Ἐνίσσειν, *proloqui*, præs. inf. pro ἐνέπειν. Thema ἔπω, dico. a. 1. εἶπα. θ. 369.

Ἐννάετες, novennio, ἐνναετὴς, novennis. Th. ab ἐννέα, novem, & ἔτος, εος, τὸ, annus. θ. 801.

Ἐνναετήρω, dual. num. ab ἐνναέτηρος, ου, ὁ, *novennis*, ab ἐννέα, & ἔτος. ε. 436.

Ἐννέα, οἱ, αἱ, τὰ, novem, ἄκλιτον. θ. 56.

Ἐννέπετε, Poët. dicite, pro ἐνέπετε, præs. imperativ. ab ἐνέπω. Th. ἔπω, dico. a. 1. εἶπα. a. 2. εἶπον. ε. 2.

Ἐννεσίῃσι, dat. pl. Ionic. & Poët. pro ἐνεσίαις, ab ἐνεσία, *consilium*, sicut συνέσις, *intelligentia* est, à συνίημι, ita ἔνεσις ab ἐνίημι, immitto. Th. ἕω, mitto. θ. 494.

Ἔννηφιν, perendinum, ab ἔνη, seu ἕνη, vel ἔννη, seu ἕννη, vetus, (subj. ἡμέρα.) φι, est paragoge poëtica,

poëtica. Th. ἴνος seu ἴνος, annus. s. 410.

Ἐνοσίγαιος, Neptunus, ab σείω, moveo, & γαῖα, terra. α. 104.

Ἐννύχιος, η, ον, seu ἔννυχος, nocturnus, adject. Th. νὺξ, κτὸς, ἡ, nox. θ. 10.

Ἐνόησε, sensit, ut & ἐνόησαν, a. 1. ind. à νοέω, cogito. Th. νόος, νοῦς, mens. s. 89.

Ἐνοπλίω, *clamorem*, ab ἐνέπω, dico. Th. ἔπω, dico. θ. 708.

Ἔνοσις, σεως, ἡ, *motus*, ab σείω, moveo. Them. εἷς, ἑνὸς, unus. θ. 681.

Ἐνοσίχθων, terræ quassator, ex σείω, *moveo*, inde ἔνοσις, *motus*, & χθὼν, *terra*, quòd terram moveat. Neptuni Epitheton. s. 667.

Ἐντὸς, intus, adverb. s. 269.

Ἐντοσθεν, & ἔντοσθε, idem quod ἐντὸς. s. 542. 520.

Ἐντύνασθαι, a. 1. med. infinit. ab ἐντυνόμαι, *apparo*. Th. ἔντεα, ἔντη, τὰ, *arma*. s. 632.

Ἐνυαλίοιο, gen. Ion. ab ἐνυάλιος, ου, ὁ, Mars. Th. Ἐνυὼ, ἡ, Bellona. α. 37.

Ἐνυὼ, οῦς, ἡ, *Bellona*, ab ἐνύω, *perimo*. θ. 273.

Ἐξ, ex, præposit. reg. genit. s. 149.

Ἐξάδιος, ου, ὁ, nomen viri. α. 180.

Ἐξαλαπάξει, diripiet, f. 1. Th. λαπάζω, sive λαπάσσω, f. ξω. evacuo. s. 189.

Ἐξαλέασθαι, evitare, a. 1. med. infin. Vide suprà ἀλέασθαι. s. 105.

Ἐξαμείβετο, imperf. Ion. abjecto augmento, verbi ἐξαμείβομαι, immuto. Th. ἀμείβω, f. ψω, commuto.

Ἐξαπάτης, blanditias, acc. pl. ab ἀπάτη, dolus. Them. ἀπατάω, decipio. θ. 205.

Ἐξαπάτησε, pro ἐξηπάτησε. a. 1. ind. Th. ἀπατάω, f. ήσω. decipio, propriè πάτου ἀπάγω, à via aliquem abduco in devia, hinc ἐξαπατήσῃ, a. 1. subj. s. 323.

Ἐξαπατήσων, fallens, Poët. idem quod ἐξαπαλάω. θ. 527.

Ἐξαῦτις, *denuò* adv. Thema est αὖ, *rursus*. θ. 915.

Ἐξεγένοντο, procreati sunt, a. 2. m. cum Genitiv. verbi ἐκγίνομαι, enascor. hoc à γείνομαι, nascor. Vide in γείνατο. θ. 124.

Ἐξέθορε, a. 2. act ab ἐκθορέω, *prosilio*. Th. θόρω, vel θορέω, salio. θ. 281.

Ἕξει, habebit, f. 1. Them. ἔχω, habeo. a. 2. ἔσχον. s. 272.

Ἐξείης, Poëticè pro ἐξῆς, deinceps, ordine. θ. 809.

Ἑξήκοντα, sexaginta. s. 564.

Ἐξελάων, Poëtica Ϝ α epenthesi, pro ἐξελῶν: ab ἐξελάω, f. άσω, *expello*, p. ἐξήλακα. Th. ἐλαύνω. f. άσω, agito. θ. 491.

Ἐξελάουσι, expellunt. præs. verbi ἐξελάω, ἐξέλαυσε, a. 1. act. verbi ἐλάω, f. άσω, p. κα. s. 224. θ. 820.

Ἐξείλετο, exemit, a. 2. m. ab ἐξαιρεῦμαι. Thema, αἱρέω, capio. f. ήσω, p. ᾕρηκα, a. 2. εἷλον. s. 104.

Ἐξελθεῖν, exire, a. 2. inf. ἐξελθεῖσα, a. 2. part. Th. ἔρχομαι venio, f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλθον. p. med. ἐλήλυθα. θ. 772.

Ἐξέμεν f. 1. inf. pro ἔξειν, Ionicè. Th. ἔχω, habeo, f. ἕξω, p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. θ. 394.

Ἐξεναρίξε, a. 1, ind. verbi ἐξεναρίζω,

ρίζω, f. ξω. Th. ἐναίρω, occido. ϑ. 289.

Ἐξέπτη, ε. 98. a. 2. indic. act. ab ἐξίπτημι evolo. F. ἐκπτήσω, a. 2. act. ἐξέπτην.

Ἐξεριπόντες, a. 2. part. act. Th. ἐρείπω, f. ψω, *cado*. in a. 2. act. ἤριπον. α. 174.

Ἐξερύσας, a. 1. part. ab ἐξερύω, extraho. Th. ἐρύω, f. ύσω, traho. ε. 626.

Ἐξετέλεσσεν, & ἐξετέλεσσ', pro ἐξετέλεσσε, *perfecit*, a. 1. ab ἐκτελέω, perficio. ἐξετελεῖτο, impert. pass. Th. τέλος, finis. ε. 83. ϑ. 1002.

Ἐξεφαάνθη, emersit, a. 1. pass. ab ἐκφαίνω, emergo. pro ἐξεφάνθη, per epenthesin ᾱ α. Th. φαίνω. f. νῶ. p. πέφαγκα. a. 1. ἔφηνα. ostendo. ϑ. 200.

Ἐξήμησε, a. 1. ind. *evomuit*, ab ἐξεμέω. F. έσω. Th. ἐμέω, ῶ, f. έσω, vomo. ϑ. 497.

Ἐξῆρχον, incipiebant, *duces erant*. 3. pl. imperf. act. ab ἐξάρχω. Th. ἄρχομαι, incipio. α. 205.

Ἐξίκετ', pervenit, a. 2. med. ἐξικόμην, ου, ετο. verbi ἐξικνέομαι, pervenio. Th. ἱκνέομαι, venio, f. ἵξομαι, p. ἵγμαι, a. 2. med. ἱκόμην. α. 471.

Ἐξιτὸν, verbale, οἷς οὐκ ἐξιτόν ἐστι, quibus non exire licet. ab ἔξειμι, exeo. Th. εἶμι, eo. ϑ. 732.

Ἐξόπισθεν, Poët. pro ἐξόπισθεν, adverb. à tergo. Th. ὀπίζω, retrorsum, retro. α. 130.

Ἔξοχ', adverb. pro ἔξοχα, excellenter, ab ἐξέχω, *excello*. Th. ἔχω, f. ἕξω & σχήσω, habeo. ε. 773.

Ἐοικὼς, ότος, part. præt. med. ab εἴκω, *similis sum*. hinc ἔοικα dicitur pro οἶκα, sicut ἑώρακα pro ὥρακα. α. 215.

Ἔολπα, præt. med. spero, ab ἔλπομαι. Th. ἐλπὶς, ίδος, ἡ, spes. ε. 475.

Ἐόντος, ἐόντι, ἐόντα, gen. dat. & acc. ab ἐὼν, Poët. pro ὢν, ab εἰμὶ, sum. ε. 476.

Ἑὸς, suus, hinc genit. Ion. ἑοῖο, pro ἑοῦ. ϑ. 472.

Ἐοῦσα, præs. part. f. g. ab εἰμὶ, sum. ε. 292.

Ἐπ', pro ἐπὶ, in, præposit. ε. 33.

Ἐπάγω, adduco. f. ἄξω, p. ἦχα, a. 2. ἦγον & Atticè ἤγαγον. Th. ἄγω, duco. ϑ. 176.

Ἐπαινέσσειε, probaverit, a. 1. act. opt. Æol. ab ἐπαινέω. Th. αἶνος, ου, ὁ, laus. ε. 12.

Ἐπαινῆς, genit. ab ἐπαινὴ, gravis. Th. αἶνος, ου, ὁ, laus. ϑ. 768.

Ἐπάκουε, animum adjice, præs. imperat. ab ἐπακούω, f. ούσω, præt. ἐπήκουα, a. 1. ἐπήκουσα, hinc in sub. ἐπακούσω, ῃς, ῃ, p. m. ἐπήκοα. ε. 275.

Ἐπάλμενος, insiliens, præs. part. ex ἐπὶ & ἀλλόμενος, Poëticè ἄλμενος, sic ἵκμενος, ἄρμενος. pro ἱκόμενος, ἀρόμενος. Th. ἅλλομαι, f. οῦμαι, salio. ϑ. 815.

Ἐπάρμενον, sufficientem, præs. part. vide ἄρμενον. ε. 601.

Ἐπάσαντο, 3. pl. a. 1. med. *comederunt*, à πάω, vel πάομαι possideo, vescor. præt. pass. πέπαμαι. ϑ. 642.

Ἐπαυρεῖ, fruitur, ab ἐπαυρέω, Th. αὖρα, ας, ἡ, qui fruitur aura, qui respirare potest. ϑ. 238.

Ἐπάχνωσεν, a. 1. ind. *vexavit*, *constrinxit*. Th. πάχνη, ης, ἡ. *pruina*. unde παχνόω, ῶ. ε. 360.

Ἐπέ-

Ἔπε', pro ἔπεα, acc. pl. ab ἔπος, εος, verbum, ab ἔπω, dico. α. 117.

Ἐπέβησε, ingredi fecit. a. 1. act. activè capitur, verbi ἐπιβαίνω, ex ἐπὶ & βαίνω, eo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 580.

Ἐπέεσσι, dat. pl. Ion. pro ἔπεσσι, ab ἔπος, εος, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico. ε. 186.

Ἐπέθηκεν, a. 1. verbi ἐπιτίθημι, impono. f. θήσω, ἔθην, a. 2.

Ἐπεὶ, postquam, quoniam. ε. 121.

Ἐπείγετο, festinabat, imperf. Th. ἐπείγω, urgeo, f. ξω.

Ἔπειτα, deinde, Th. εἶτα, posteà. ε. 616.

Ἐπέκειτο, imperf. verbi ἐπίκειμαι, jaceo super, impositus sum. f. κείσομαι. Them. κεῖμαι, jaceo. θ. 143.

Ἐπέμβαλε, injecit, a. 2. act. pro ἐπενέβαλε, ab ἐπεμβάλλω, superinjicio. Th. βάλλω, f. αλῶ, jacio. p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. ε. 98.

Ἔπεμψε, misit, a. 1. ind. verbi πέμπω, mitto, f. ψω, p. φα. θ. 784.

Ἐπέπλων, ως, ω, navigavi, 1. sing. a. 2. act. vel imperf. ab ἐπίπλωμι, pro ἐπιπλέω, ad formam ἔδων, ως, ω, vel ἐδίδων, ως, ω, à δίδωμι, do. Th. πλέω, f. πλεύσω, navigo. ε. 650.

Ἐπεῤῥώσαντο, 3. pl. a. 1. med. indic. ab ἐπιῤῥώννυμι. Them. ῥώννυμι, confirmo, corroboro. f. ῥώσω. p. ἔῤῥωκα. a. 1. ἔῤῥωσα. θ. 8.

Ἐπεστεναχίζε, imperf. à στεναχίζω, f. σω. Them. στενὸς, ῦ, ὁ, angustus. θ. 843.

Ἐπέστενε, ingemiscebat, imperf. à στένω, gemo, f. νῶ, Them. στενὸς, ῦ, ὁ, angustus, arctus. θ. 680.

Ἐπέσχετο, 3. sing. a. 2. med. ab ἐπέχω, animum attendo, f. ἐφέξω, a. 2. ἔπεσχον. Th. ἔχω, habeo. f. ἕξω & σχήσω. p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. θ. 177.

Ἕπεται, sequitur, præs. ind. Th. ἕπομαι, vel ἕπω. ε. 222.

Ἐπέτελλε, imperabat, imperf. act. ut ἐπετέλλετ', imperf. pass. Th. τέλλω, inusitatum verbum. θ. 995.

Ἐπετέρπετο, imperf. verbi ἐπιτέρπομαι, delector. Th. τέρπω, f. ψω. delecto. θ. 158.

Ἐπέφαντο, apparebant, 3. pl. plusq. perf. Poët. pro πεφασμένοι ἦσαν, à φαίνομαι, appareo. f. 2. φανήσομαι, præt. pass. πέφαμμαι, & Att. πέφασμαι, a. 2. ἐφάνην. α. 166.

Ἔπεφνεν, occidit, imperf. à πέφνω, idem quod φένω, occido, p. m. πέφονα. α. 57.

Ἐπέφραδε, a. 2. ind. act. ab ἐπιφράζω, induco, indico, f. σω. p. κα. a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα. Them. ἔφραζω, dico, memoro. θ. 74.

Ἐπιφράζομαι, excogito, ἐπεφράσσατο, a. 1. m. Poët. pro ἐπεφράσατο. θ. 160.

Ἐπέφυκον, enata erant, imperf. verbi πεφύκω, idem quod φύω, nascor. θ. 673.

Ἐπέφυκον, prognatæ erant, 3. pl. imperf. à πεφύκω, εις, ει, quod verbum est à πέφυκα. Th. φύω, gigno, nascor, f. σω. p. κα, a. 2. ἔφυν. α. 76.

Ἐπέχειν, abstinere, præs. inf. Th. ἔχω, f. ἕξω. ε. 136.

Ἐπέων, gen. pl. ab ἔπος, εος, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico. ε. 403.

Ἐπήγαγε,

Ἐπήγαγε, adduxit. Atticè pro ἐπῆγε, præt. m. vel a. 2. Th. ἄγω, duco, f ξω. s. 242.

Ἐπηετανὸς, ῦ, ὁ, *annuus*. Th. ἔτος, εος, τὸ, annus. s. 31.

Ἐπῆν, *aderat*, imperf. ab εἰμὶ, sum. s. 114.

Ἐπὴν, *postquam*, ex ἐπὶ & ἢ, pro ἂν, & hoc pro ἐάν.

Ἐπῄνησαν, *laudarunt*, aor. 1. Poëticè, pro ἐπῄνεσαν, ab αἰνέω. Th. αἶνος, laus. θ. 664.

Ἐπηνύσθη, completa erat, a. 1. pass. ind ab ἐπανύω, *expedio*. Them. ἀνύω, item ἀνύττω, perficio. α. 311.

Ἐπήρατος, amabilis. Them. ἐράω, άσω, amo. s. 63.

Ἐπηρεφέας, coopertis, ab ἐπηρέφης, tectus. & hoc ab ἐρέφω, f. ψω, *tego*. θ. 598.

Ἐπὶ, præposit. regit gen. dat. & acc. s. 252.

Ἐπιβήμεναι, conscendere, a. 2. inf. Æolic. pro ἐπιβῆναι, ἐπιβησέμεν, Ionicè pro ἐπιβήσειν, f. 1. inf. ἐπιβάντες, ἐπιβᾶσα, aor. 2. part. ab ἐπιβαίνω, conscendo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, aor 2. ἔβην. α. 40. θ. 396.

Ἐπιδείελα, adverb. post meridiem, à δείλη, ης, ἡ, tempus, *pomeridianum*, q. à δέω & ἕλη, quum solis splendor deficere incipit. Malo ἐπὶ δείελα, circa pomeridianum tempus. s. 810.

Ἐπιδέρκεται, inspicit, præs. ind. Th. δέρκω, video. f. 2. δρακῶ, a. 2. ἔδρακον. s. 268.

Ἐπιδώσω, dabo, f. 1. verbi δίδωμι, do, a. 2. ἔδων, ως, ω. s. 396.

Ἐπιείκελος, similis. Th. εἴκω, f. ξω, similis sum. α. 182. θ. 207.

Ἐπιθεὶς, imponens, a. 2. part. act. Them. τίθημι, pono, a. 2. ἔθην. s. 697.

Ἐπιθήκη, ης, ἡ, accessio, additio. Th. τίθημι, pono. s. 380.

Ἐπίθοντο, obtemperarunt, 3. pl. a. 2. med. à πείθομαι, assentior, a. 2. m. ἐπιθόμην, p. m. πέποιθα. præt pass πέπεισμαι, f. 1. pass. πεισθήσομαι. s. 69.

Ἐπὶ -- θόρε, a. 2. act. à θορέω, *salio*. α. 321.

Ἐπιθρώσκουσα, *insiliens*, præs. part. f. g. Them. θρώσκω, *salio*. α. 438.

Ἐπίκλησιν, acc. ab ἐπίκλησις, cognominatio, ab ἐπὶ, & καλέω, f. ήσω, voco. θ. 207.

Ἐπίκλοπος, furax. Th. κλέπτω, f. ψω, furor, p. m. κέκλοπα. s. 67.

Ἐπίκουροι, auxiliarii, ab ἐπίκουρος, ου, ὁ, auxiliator. θ. 815.

Ἐπικρατέοντα, plur. part. præs. ab ἐπικρατέω, prævaleo. Th. κράτος, robur. α. 308.

Ἐπικρατέως, Poët. pro ἐπικρατῶς, adverb. validè. Them. κράτος, εος, τὸ, robur. s. 206.

Ἐπικυρτώοντε, attollentes, Poëticè dualis num. part. præs. ab ἐπικυρτόω, ῶ, incurvo. Th. κυρτὸς, ῦ, ὁ, curvus. α. 234.

Ἐπιλήθεο, obliviscere, Ionicè pro ἐπιλήθου, præs. imperat. verbi ἐπιλήθομαι, obliviscor. Th. λήθω, f. σω, lateo, a. 2. ἔλαθον, p. m. λέληθα. s. 275.

Ἐπιμάρτυροι, testes. Th. μάρτυρ, ος, ὁ καὶ ἡ, testis. α. 20.

Ἐπιμειδήσας, arridens, a. 1. part. act. Them. μειδάω, f. ήσω, rideo leniter. θ. 547.

Ἐπιμεθεὺς, nomen viri. s. 85.

Ἐπιμετρήσω, mutuum dabo, f. 1.

ab

ab ἐπιμετρέω, in mensura addo. Them. μέτρον, τὸ, mensura. ε. 397.

Ἐπιμίσγεται, commiscetur, præs. ind. à μίσγω, pro μίγνυμι, *misceo*, f. ξω. θ. 802.

Ἐπιμωμητὴ, vituperabilis, ἡ. Thema, μῶμος, ου, ὁ, dedecus. ε. 13.

Ἐπιόντα, accedentem, a. 2. act. part. ab ἔπειμι, *accedo*. Them. εἶμι, eo. ε. 675.

Ἐπίορκον, perjurium. Th. ὅρκος, ου, ὁ, jusjurandum. ε. 282.

Ἐπιπάσχυ, prorsus, adverb. πάσχυ, pro πάνυ, *valdè*. ε. 264.

Ἐπιπειθόμενος, obtemperans, præs. part. à πείθομαι, vide in ἐπίθοντο. α. 369.

Ἐπιπλομένοιο, gen. Ion. volvente, ἐπιπλόμενος, pro ἐπιπελόμενος. Thema, πέλομαι, sum. α. 87.

Ἔπιπλον, implebant, 3. pl. a. 2. act. à πιπλάω, pro πιμπλάω, vel πίμπλημι, impleo, a. 2. ἔπιπλον, sicut à τιμάω ἔτιμον. Them. πλέος, ου, ὁ, plenus. α. 291.

Ἐπιπνείουσι, inspirant, præs. ind. Them. πνέω, f. πνεύσω, spiro. θ. 872.

Ἐπίῤῥοθοι, ex ἐπὶ & ῥόθος, ου, ὁ, *undarum fremitus*, ἐπίῤῥοθος, ου, ὁ, ἡ, *auxiliator*, *utilis*. ε. 560.

Ἐπισμυγερὴ, ærumnosa, ἡ. Thema, σμύχω, *vasto*, f. ξω. α. 264

Ἐπισπορίην, *iteratam sationem*. Them. σπείρω, f. ερῶ, sero. ε. 446.

Ἐπισταμένως, scienter, adverb. ab ἐπίσταμαι, *scio*, ex ἐπὶ & ἴσημι, scio. α. 107.

Ἐπιστολάδην, Adverb. *ornatè*, *succinctè*. Th. στέλλω, *mitto*. item, *orno*, f. στελῶ, p. ἔσταλκα, a. 1. ἔστειλα, p. m. ἔστολα. α. 287.

Ἐπιστρέφεται, convertitur, præs. ind. à στρέφω, verto, f. ψω, p. ἔστρεφα, a. 2. ἔστραφον. θ. 753.

Ἐπίσχε, præs. act. imperat. *cohibe*, *inhibe*, ab ἴσχω, pro ἔχω, *inhibeo*. α. 446. hinc ἐπίσχετον, in dual. 350.

Ἐπιτέλλεται, exoritur, præs. ind. hinc ἐπιτελλομενάων, Æolicè, pro ἐπιτελλομενῶν, part. præs. genit. pl. g. f. Them. τέλλω, verbum inusitatum. ε. 567.

Ἐπίφρονα, acc. sing. ab ἐπίφρων, ονος, ὁ, ἡ, prudens. Thema, φρὴν. θ. 122. ἐπιφροσύνῃσι, dat. pl. Ionicè, pro ἐπιφροσύναις, ab ἐπιφροσύνη, prudentia. θ. 661.

Ἐπιχθόνιοι, in terris versantes. idem quod ἐπίγειοι, οἱ ἐπὶ τῇ χθονὶ ὄντες. ἐπιχθονιοισι, dat. pl. Ion. ex ἐπὶ & χθὼν, ονὸς, ἡ, terra. ε. 123.

Ἐπιψαύων, præs. part. ab ἐπιψαύω, contingo. Them. ψαύω, idem quod ψάω, tango. α. 217.

Ἔπλετο, per syncopen, pro ἐπέλετο, facta est, à πέλομαι, sum. item, ἔπλειτο, imperf. pro ἔπλετο. θ. 425.

Ἔμπλην, Adverb. *propè*, ab ἐμπελάζω, *appropinquo*. Th. πέλας, propè. α. 372.

Ἐποίησεν, a. 1. ind. ἴχνος ποιεῖν, vestigium facere. à ποιέω, facio. ε. 680.

Ἐπομόσσῃ, 3. sing. a. 1. act. subj. Poeticè, pro ἐπομόσῃ juraverit, ab ἐπόμνυμι. f. ἐπιμόσω. Them. ὄμνυμι, juro, f. ὀμόσω, p. ὤμοκα. θ. 793.

Ἔπονται,

Ἕποντο, 3. pl. præs. ἵποντο, sequebantur, pro εἵποντο abjecto augmento, imperf. Ion. ab ἕπω, sequor. α. 277.

Ἐπιβλέπειν, inspicio. Th. ὄπτομαι, video, p. m. ὤπα, a. 1. pass. ὀφθῶ. ε. 758.

Ἐπόρουσεν, a. 1. ind. *irruit*, ex ἐπὶ, & ὀρούω, f. σω, *impetu feror*. Th. ὄρω, f. ρῶ, vel ρσω, concito. α. 442.

Ἔπος, εος, τὸ, verbum. Them. ἔπω, dico. ε. 451.

Ἐπωτᾶτο, *volabat*, 3. singul. imperf. med. à πωτάομαι, *volare*, à πωτὴ, ῆς, ἡ, *volatus*. Them. πέτομαι, vel πετάομαι, volo. α. 222.

Ἐπωτρύνειν, instigare, præs. inf. act. Them. ὀτρύνω, f. υνῶ, incito, p. γκα. ε. 597.

Ἔπρησε, a. 1. ind. pro ἔπρησε, à πρήθω, *incendo*. Θ. 856.

Ἑπτὰ, septem. α. 272.

Ἑπτάπεδον, septem pedalem, acc. ab ἑπτάπους, ex ἑπτὰ, & πεὺς, ποδὸς, pes. ε. 424.

Ἑπτάπορον, acc. sing. nomen fluvii, q. d. *habens septem vias*. Θ. 341.

Ἑπτάπυλος, septem portas habens, à πύλη, ης, ἡ, porta, & ἑπτὰ, septem. ε. 162.

Ἐπτόητο, evolat, 3. sing. præt. pass. à πτοέω, Poëticè πτοιέω, *terrefacio, attonitum reddo*. πτόημαι, *attonitus sum*, item, *animo specto attento*, quæ significatio huc quadrat. ε. 447.

Ἐπώνυμον, ου, τὸ, nomen è re impositum, ex ἐπὶ, & ὄνομα, ατος, τὸ, nomen. Θ. 144.

Ἔπωρσε, concitavit, 3. sing. a. 1. act. ab ἐπόρω, *concito*. Them. ὄρω, ρῶ, & ρσω, concito. α. 69.

Ἔρξ, pro ἔρξε, *Adverb. ad locum, in terram, humi*. Them. ἔρα, ρας, ἡ, terra. α. 174.

Ἔρξε, humi. in prosa χαμαὶ, adverb. ε. 421.

Ἐρράσατο, a. 1. m. *amavit*, pro ἐρράσατο Poëticè; ab ἐράω, *amo*, f. άσω. hinc ἐρατὸς, *amabilis, jucundus*, & ἐρατεινὴ, amabilis. Θ. 915.

Ἐρατὼ, ὁος, οῦς, ἡ. *Erato*, nomen mulieris vel Musæ, ab ἐράω, amo. ἐρατὴ, amabilis. Θ. 78, 247.

Ἐργάζοντο, operantur, ἐργάζετο, imperf. pro εἰργάζοντο, abj. augmento, ἐργάζω, pro ἐργάζε. Doricè, præs. imperat. ἐργάσαιο, a. 1. med. opt. p. pass. εἴργασμαι. Them. ἔργον, opus. ε. 151. 299.

Ἔργμαλι, operi, dat. sing. pro ῥίγμαλι, per metathesin à ῥίζω, f. ῥίξω, & per metathesin ἔρξω, facio. Θ. 823.

Ἔργον, *opus*, ἔργοιο, gen. Ionic. pro ἔργου, ἐργ', pro ἔργα. ε. 20. 21.

Ἔρδειν, facere, præs. inf. ab ἔρδω, idem quod ῥίζω. ε. 35.

Ἔρεβος, εος, τὸ, *Erebus*, est nomen gehennæ, *caligo*, ἐρεβοδοφῶν, ex orco, pro ἐρεβους, φῶν, est paragoge Poëtica, ἐρεβεννὴ, *caliginosa*, ab ἔρεβος, εος, τὸ, *caligo*. Θ. 123. ε. 17.

Ἐρειπομένας, diruta, præs. part. pass. ab ἐρείπω, *diruo*, f. ψω, θ. 705.

Ἐρεμνῆς, genit. sing. quasi ἐρεβεννῆς, ab ἐρεμνὴ, obscura Them. ἔρεβος, εος, τὸ, orcus.

Ἐρεύθμον, per syncopen, pro ἐρευγεθμὸν, vel potiùs pro ἐρεύνον, à Themate ἐρεύω, investigo.

go. Vide Them. ἐρεύγω, f. ξω, ructo, a. 2. ἤρυγον. Alii ἐρεύμενον, Doricè, pro ἐρεύμενον, ab εἴρω, seu ἐρέω, dico. s. 476.

Ἐρέω, dico. Them. εἴρω, dico. s. 202.

Ἐρεβρύχεω, valdè mugientis, Ionicè pro ἐρεβρύχου, ab ἐρεβρύχης, ου, ὁ, *valdè mugiens*, ex ἔρε quod in compositione valet *valdè*, & βρύχω, f. ξω, *strideo*, *frendo*. θ. 832.

Ἐρεγδούπεω, gen. Ion. ab ἐρέγδουπος, ου, ὁ, ἡ, Poëticè pro ἐρέδουπος, valdè sonans. Th. δοῦπος, ου, ὁ, sonitus. θ. 41.

Ἔρεζε, certabat, imperf. pro ἤρεζε, ab ἐρέζω, certo. Th. ἔρις, *lis*. α. 5

Ἐρεθηλής, ές, ὁ καὶ ἡ, Ionicè pro ἐρεθαλής, valdè virescens, ex ἔρε, intensiva particula & θαλλω, vireo. θ. 30.

Ἔρεθος, ἡ, *ancilla*, *famula*, ab εἶρος, εος, τὸ, *lana*. hinc ἔρεθος, ου, ἡ, *ancilla*, *quæ lanificium exercet*. s. 602.

Ἐρείκλυπον, valdè sonantem ex ἔρε *valdè* (quæ est particula in compositione tantùm usitata, intendens significationem) & ex κλύπος, ου, ὁ, *sonus pulsu factus*, per prosthesin & κάππα, à τύπος, ου, ὁ. Them. τύπτω, pulso, verbero. θ. 456, 930.

Ἐρεκυδής, ές, *valdè gloriosus*. Them. κῦδος, εος, τὸ, gloria. θ. 988.

Ἐρέμυκον, *valdè mugientem*, à μυκάω, *mugio*. boum proprium. s. 790.

Ἐρεννύς, ύος, ἡ. *Furia*, peccatorum ultrix, in acc. pl. ἐρεννύας. s. 802.

Ἔρεπε, cecidit, a. 2. Ionic. Th. ἐρείπω, *everto*, f. ψω, item, *cado*. α. 423.

Ἐρεσσάδες, ἡ, lis. acc. τὴν ἐρεσσάδα, & ἔρεν. s. 11. 28.

Ἔρεσσυπες, antecedentes, a. 1. part. ab ἐρέζω, f. ίσω, contendo, certo. Them. ἔρις, ιδος, ἡ, lis. s. 439.

Ἐρεσθενής, ές, ὁ καὶ ἡ. valdè potens, ab ἔρε, particula in compositione tantùm usitata, intendens & augens significationem eorum quibuscum componitur: & σθένος, εος, τὸ, robur, vis. Th. σθένω, valeo, possum. s. 416.

Ἐρεσμαραγέοντο, gen. Ionic. *valdè tonantis*. Th. σμαραγέω, f. ήσω, *magnos strepitus edo*.

Ἐρέφων, gen. pl. ab ἔρεφος, ου, ὁ, *hædus*, q. ἔαρ φαινόμενος, quòd vere nasci soleat. s. 543.

Ἐρμῇ, dat. sing. ab ἑρμῆς, οῦ, ὁ, Mercurius, ab εἴρω, *dico*, *nuntio*. ἑρμείω, acc. Ion. pro ἑρμείαν, ab ἑρμείας, dicitur etiam ἑρμίας, Poëticè, pro ἑρμῆς. θ. 444. s. 68.

Ἔρξε, f. 1. ab ἔρδω. Th. ῥίζω, f. ῥίξω, & per metathesin, ἔρξω, hinc ἔρξας, a. 1. part. s. 325.

Ἐρόεντα, f. g. in masc. ἐρόεις, εντος, ὁ, amabilis, ἔρως, αντος, ὁ, in malam partem accipitur. ἔρος verò in bonam. Thema ἐράω, *amo*. θ. 245. 120.

Ἔρος, ου, ὁ, Amor. Them. ἐράω, amo. θ. 120.

Ἔρρηξε, perrupit, a. 1. act. à ῥήσσω, vel ῥήγνυμι, frango, f. ξω, a. 2. ἔρραγον, p. m. ἔρρηγα. α. 140.

Ἐρρίγοντι, formidanti, præs. part. act. ab ἐρρίγω, formido, quod est ab ἔρριγα, præt. med. ver-

bi ῥιγέω. Th. ῥῖγος, ου, τὸ, rigor, frigus. α 228.

Ἔρριψε, a. 1. indicat. verb. ῥίπτω, abjicio, f. ψω, p. ἔρριφα, a. 1. ἔρριψα, a. 1 part. ῥίψας. a. 2. ἔρριπον, p. m. ἔρριπα. θ. 181.

Ἔρρώοντο, ruebant, 3. pl. plusq. Poëticè, pro ἔρρωντο, à ῥώννυμι, roboro, f. ῥώσω, à ῥώω, hujus passivum ῥώομαι, roboror. item fluo, ruo, in imperf. ἐρρώοντο, festinabant, ruebant. α. 230.

Ἐρυθείῃ, dat. sing. nomen proprium loci, ab ἐρυθεία, ας, ἡ. ϑ. 290.

Ἐρύκοι, abducat, præs. act. opt. ab ἐρύκω, inhibeo, F. ἐρύξω. ι. 28.

Ἐρύσαι, a. 1. act. infinit. ponitur pro imperativo, ἔρυτο, pro ἐρύετο, & ἔρυτ', pro ἔρυτο, ab ἐρύομαι, quod idem est cum ῥύομαι, *libero*. hinc ἔρυμα, τος, τὸ, *munimentum*, ab ἐρύομαι, *custodio*. ι. 536. 624.

Ἐρυσάρματες, currum trahentes, pro ἐρυσαρμάτες, per metaplasmum, ut ait Eustathius, in Ἰλιαδ. π. ex ἐρύω, ἐρύσω, traho, & ἅρμα, τος, τὸ, *currus*. α. 369.

Ἐρυσαίμου, extractus, Poëticè, pro ἐρυσάμου, a. 1. part. med. ab ἐρύω, f. ύσω, traho. α. 457.

Ἔρχεϑ', præs. ind. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον, p. m. ἐλήλυϑα. ι. 419.

Ἐς, Poëticè, pro εἰς, *in*, ἐς φάος, in lucem. ϑ. 626.

Ἔσαν, 3. pers. pl. imperf. per systolen Poëticam, ab εἰμὶ, sum. α. 161.

Ἔδειν, præs. inf. ab ἔδω, *comedo*, & hinc ἐδέω, *idem*. ι. 278.

Ἐϑλὸς, ἡ, ὸν, bonus, a, um. dat. pl. Ion. ἐϑλοῖσιν. ι. 214. 120.

Ἐσίδῃ, inspexerit, poëticè pro εἰσίδῃ. 2. singul. a. 2. act. subj. ab εἰσιδεῖν, *inspicere*. Them. εἴδω, video, f. εἴσομαι. aor. 2 εἶδον, & ἴδον. ι. 610 ϑ. 82.

Ἐσκάτϑετο, condidit, pro εἰσκατέϑεϑ. a. 2. m. 3. pers. sing verbi εἰσκαϑάτϑημι, Them. τίϑημι, pono. a. 2. m. ἐϑέμην, σο, το. ϑ. 890.

Ἔσκε, poëticè pro ἦν, *erat*, ab εἰμὶ, sum. ι. 151.

Ἐσκέδασ', dispersit, pro ἔσκεδασε, a. 1. ind. à Them. σκεδάω, vel σκεδάννυμι, *dissipo*, f. σω. ι. 95.

Ἐσκομίσαι, importare, a. 1. inf. act. à κομίζω, porto. Them. κομέω, curo. ι. 606.

Ἐσμαραγήσεν, *stridulit*. a. 1. act. à σμαραγέω, fragorem edo. & ἐσμαραγίζεν, imperf. à σμαραγίζω. Them. σμαραγέω. ϑ. 679. 693.

Ἑσπερίδες, Hesperides, ab ἕσπερος, ου, ὁ, *vesper*, *Hesperides*, h. e. Tzetze interprete, *vespertinæ horæ*. quibus curæ sunt poma, h. e. *quo tempore stellas in cœlo videmus*, tamquam poma. ϑ. 215.

Ἕσπετο, Poëticè pro ἕπετο, sequebatur, imperf. pass. ab ἕπομαι, *sequor*. Poëticè pro ἕπομαι, ἔσπετε, pro ἔπετε, præs. imperat. verb. ἔπω, dico. θ. 201. 114.

Ἐσταμένη, a. 1. m. part. f. g. ἠέρι ἐσταμένη, *aëre involuta*, pro ἐσταμένη, τὸ σίγμα, Poëticè duplicatur. ab ἵστημι, F. ἔσω, induo. Th. ἕω, induo. ι. 223.

Ἔστεται, erit, & ἐσσεῖται, pro ἔσεται,

ται, f. 1. ex εἰμὶ, sum. ε. 184. 503.

Ἐσσόμενα, & ἐσσομένοισι, fut. 1. part. verbi εἰμὶ, sum. ε. 56.

Ἐσσυμένως, certatim, cum impetu, adverb. pro σεσυμένως, per metathesin. Th. σείω, σεύω, poëticè σύω, concutio. α. 240.

Ἔσσυτ', perf. pass. pro ἔσσυται, *irruit*, pro σέσυται, per metathesin. à σεύω, F. σεύσω, p. σέσευκα, præt. pass. σέσευμαι, ubi abjecto ε & facta metathesi est ἔσσυμαι. Th. σείω, f. σείσω, concutio. α. 458.

Ἔσται, erit. per syncopen pro ἔσεται, f. 1. verbi εἰμὶ, sum. ε. 34.

Ἐστάλατ', succinctas habebant, pro ἐστάλαται, 3. pl. præterit. pass. Ionicè, pro ἐσταλμένοι εἰσὶ. Th. στέλλω, orno. στέλλομαι, *vestibus ornor*, f. 2. σταλῶ, p. ἔσταλκα, a. 1. ἔστειλα. præt. pass. ἔσταλμαι, p. m. ἔστολα. α. 288.

Ἐσταότ', pro ἐσταότε, stantes, part. act. dualis num. ab ἵστημι, sto. F. στήσω. præt. ἕστακα. in part. præt. ἑστακὼς, & per syncopen, τὸ κ, ἑσταὼς, ότος. pro quo ἑστηὼς, θ. 519. item ἑστὼς, ῶτος. α. 61.

Ἕστασαν, stabant, 3. pl. imperf. act. ab ἵστημι, sto. α. 196.

Ἑστᾶσι, stant, 3. pl. præs. act. ab ἕστημι, quod Poëtis idem est cum ἵστημι, sto. θ. 796.

Ἐστεφάνωται, cinctum est, præt. perf. pass. ἐστεφάνωμαι, σαι, ται. hinc in pl. perf. ἐστεφάνωτο, à στεφανόω. Th. στέφω, corono. θ. 382. α. 204.

Ἔστη, stetit, a. 2. ab ἵστημι, f. στήσω, p. ἕστηκα. α. 361. θ. 745.

Ἐστήρικται, firmatæ sunt, 3. sing. præt. hinc ἐστήρικτο, in pl. perf. à στηρίζω, f. ξω, statuo. θ. 779. α. 218.

Ἑστίῃ, dat. Ionicè, pro ἑστίᾳ, ab ἑστία, ας, ἡ, *focus*. item *Vesta* quæ vox hinc orta est. Dicitur & Ionicè ἱστίη. ε. 734.

Ἔστι, ἐστὶ, ἐστὶν, est, licet. ab εἰμὶ, sum. ε. 36.

Ἐσφαράγιζον, sonum excitabant, imperf. verbi σφαραγίζω. Thema σφάραγος, ου, ὁ, *sonus*. θ. 706.

Ἐσχατιῇ, dat. ab ἐσχατιὰ, extremitas rei alicujus. Th. ἔσχατος, ου, ὁ, ultimus. θ. 277.

Ἔσχον, obtinuerint, a. 2. ab ἔχω, habeo, f. ξω. θ. 113.

Ἔστω, esto, 3. sing. præs. imperat. ab εἰμὶ, sum. ε. 370.

Ἑταῖρος, amicus, acc. ἑταῖρον, & ἕταρον, poëticè. ε. 183. 716.

Ἐτανύσθη, extensum est. a. 1. pass. à τανύω. f. σω. p. κα. Th. τείνω, tendo. θ. 177.

Ἔτεα, acc. ἔτους, pro ἔτεος, genit. singul. ab ἔτος, *annus*. ε. 130. 173.

Ἔτεκ', pro ἔτεκε, a. 2. act. verb. τίκτω, pario. f. τέξομαι, a. 1. pass. ἐτέχθην. p. m. τέτοκα. θ. 60. 211.

Ἐτελέσθη, 3. person. a. 1. pass. à τελέω, ad finem perduco. f. ήσω. Th. τέλος, εος, finis. θ. 59.

Ἑτεροζήλως, *iniquè*, adverb. ab ἑτερόζηλος, qui alio zelo ducitur, ab ἕτερος, alius, diversus, & ζῆλος, ου, ὁ, æmulatio. θ. 544.

Ἕτερος, ἑτέρου, alter, alius. ἑτέρηφι, pro ἑτέρη, nominat. f. g. φι per paragogen additur. ε. 216. 189.

Ἑτέρωθε, θεν, ex altera parte, adverb. ab ἕτερος. α. 184.

Ἐτέτυκτο, factus erat. 3. singul. plusq. perf. poeticè, pro ἐπέπτυκτο à πύχω. F. ξω. fabricor. α. 208.

Ἐτήκετο, liquescebat, imperf. verbi τήκω, & Dor. τέκω, f. ξω. liquefacio. p. med. τέτηκα. θ. 862.

Ἐτήτυμα, vera, pro ἔτυμα, per poeticam epenthesin syllabæ τη. Th. ἔτυμος, verus. ε. 10.

Ἔτικτον, genuerunt, imperf. verb. τίκτω, pario, f. τέξομαι. a. 2. ἔτεκον. a. 2. subj. τέκω. a. 1. pass. ἐτέχθην. p. m. τέτοκα. θ. 45.

Ἔτι, adhuc. ε. 157.

Ἐτινάσσετο, concutiebatur, imperf. à τινάσσω, quatio, f. ξω. θ. 680.

Ἔτισε, coluit. a. 1. ind. à τίω, honoro. α. 10.

Ἐτείνετο, extendebatur, imperf. à τείνω, quod à τένω, tendo, f. νῶ, p. τέτακα. α. 229.

Ἔτλη, sustinuisset, 3. sing. a. 2 à τλῆμι, tolero, f. τλήσω, p. τέτληκα, a. 2. ἔτλην. Th. τελάω, άσω, suffero, hinc per syncopen τλάω & τλῆμι. α. 73.

Ἐτρέπε, evertit, a. 2. act. à τρέπω, verto, a. 2. ἔτραπον, f. ψω, p. φα, p. m. τέτροπα. θ. 58.

Ἐτράπετο, imperf. uvas calcabant, à novo verbo τραπάω, formatum à fut. 2 τραπῶ, ver. τρέπω, verto. α. 301.

Ἔτρεφε, nutrivit, imperf. act. ἐτρέπετο, pro ἐτρέφετο, imperf. pass. à τρέφω. F. θρέψω, alo, p. τέτροφα, a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. θ. 107.

Ἐτρύγων, vindemiabant, 3. plur. imperf. pro ἐτρύγαον, à τρυγάω. Them. τρύγη, ης, ἡ, triticum, vindemia. α. 292.

Ἐτύμοιον, veris, dat. pl. Ion. ab ἔτυμος, ε, ὁ καὶ ἡ, verus. Vide paullò antè ἐτήτυμα. θ. 27.

Ἐτύχθη, fuit, a. 1. pro ἐπύχθη Poet. à Th. πύχω, f. ξω, fum, fio. p. pass. τέτυγμαι. α. 366.

Ἐτώσια, inania, acc. pl. ab ἐτώσιος, hoc ab ἐτής, Adverb. frustrà. Th. εἰμὶ. ε. 440.

Ἐτωσιεργὸς, qui incassum laborat, ab ἐτώσιον, inane, & ἔργον, opus. ε. 411.

Εὖ, bellè, adverb. ab ἐὺς, bonus. ε. 107.

Εὐαγόρη, nomen mul. θ. 257.

Εὐαέϊ, dat. sing. ab εὐαής, ές, ὁ, ἡ, qui benè à ventis perflatur. Them. ἄω, vel ἄημι, spiro. ε. 599.

Εὐάρη, nomen mul. θ. 259.

Εὔβοια, Est nomen loci, ex εὖ, benè, & βόω, pasco. ε. 651.

Εὐδαίμων, beatus, hinc εὐδαιμονία, felicitas. Th. δαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Deus. ε. 825.

Εὐδμήτων, gen. pl. ab εὐδμητος, benè ædificatus. Thema δέμω, f. δεμῶ, præt. δέδμηκα. α. 242.

Εὐδώρη, nomen mul. θ 244.

Εὔει, torret. præs. ind. idem quod φλογίζει, ab εὔω, vel εὐω, ειτο, f. σω. ε. 705.

Εὐειδὴς, ές, ὁ, ἡ, speciosus. ex εὖ, & εἶδος, ος, τὸ, forma. Them. εἴδω, video. θ. 250.

Εὐεργὲς, fabrefactum, n. g. ab εὐεργὴς, benè fabricatus. Th. ἔργον, opus. ε. 629.

Εὐεργεσιάων, Æolicè pro εὐεργεσιῶν, ab εὐεργεσία, ας, ἡ, beneficentia. Them. ἔργον, opus. θ. 503.

Εὐερκὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, benè septus, ab ἕρκος, septum. Th. εἴργω, includo. ε. 732.

Εὔλωον,

Εὔλιον, nomen fluvii.

Εὐθετίσας, αντος, ὁ, a. 1. part. qui ritè disposuit, ab εὐθετίζω, *concinnè dispono*. Thema, τίθημι, pono. f. θήσω. θ. 541.

Εὐθημοσύνη, concinna rerum dispositio, quæ cadit in industrios, ab εὐθήμων, ονος, concinnus. Th. τίθημι, pono. ε. 671.

Εὐκηλήτειρα, placatrix, à κηλέω, f. ήσω, mulceo. ε. 464.

Εὔκηλος, tranquillus. ex εὖ & ἔκηλος, mitis, pacificus. ε. 671.

Εὐκομίσασθαι, *benè recondere*, a. 1. med. infin. Them. κομέω, unde κομίζω. ε. 600.

Εὐκόσμως, adverb. concinnè, rectè. Th. κόσμος, ου, ὁ, ordo. ε. 628.

Εὐκραέος, genit. ab εὐκραὴς, έος, ὁ, ἡ, temperatus. Them. κεράννυμι, f. άσω, misceo, vel εὐκραὴς, per syncopen pro εὐκρατής. ε. 594.

Εὐκράτη, nomen mul. θ. 245.

Εὐκρινέες, pl. num. sunt *venti etesii*, q. d. puri non confusi, ubi nullæ sunt nebulæ, ab εὐκρινὴς, purus, liquidus. Them. κρίνω, discerno. ε. 670.

Ἐϋκτίμενον, *benè extructum*, perf. part. pro εὖ ἐκτισμένον, à κτίζω, f. ίσω, condo. α. 81.

Εὐλιμένη, nomen mul. *bonus portus*. θ. 246.

Ἐϋμμελίης, ου, ὁ, Ionicè pro εὐμελίας, ου, ὁ, fraxini peritus. Them. μελία, ας, ἡ, *fraxinus*. α. 368.

Εὐνάζῃ, cubitum ieris, præs. subj. pass. ab εὐνάζω, *sopio*, f. άσω. Them. εὐνὴ, ῆς, ἡ, cubile. ε. 339.

Εὐνείκη, nomen mul. *benè litigans*. θ. 247.

Εὐνηθεῖσα, concumbens, a. 1. part. pass. f. g. ab εὐνάω, f. ήσω, sopio. Th. εὐνὴ, ῆς, ἡ, cubile, εὐνῇ, εὐνὴν. α. 6. ε. 329.

Εὐνομίην, nomen mul. *legitima*. θ. 902.

Εὔξῃ, oraveris, 2. sing. a. 1. med. subj. εὔξωμαι, ῃ, ήται, ab εὔχομαι, precor, f. εὔξομαι, p. εὔγμαι. ε. 738.

Ἐΰξοον, *benè rasam, politam, dolatam*, idem quod εὔξεστος. Th. ξέω, polio, f. έσω. α. 352.

Εὐόρκος, qui jusjurandum religiosè colit. Th. ὅρκος, ου, ὁ, *juramentum*. ε. 170.

Εὔορμος, *tutus*. ab ὅρμος, ου, ὁ, *statio navium*. α. 207.

Εὔπεπλον, Th. πέπλος, ου, ὁ, *peplum*, vestis muliebris. θ. 273.

Ἐϋπλεκέων, gen. pl. ab εὐπλεκὴς, έος, ὁ, ἡ, benè junctus. Thema πλέκω, f. ξω, plecto, necto. α. 306.

Εὐποίητα, fabrefactæ, nom. plur. n. g. ab εὖ, & ποιέω, facio. α. 64.

Εὐπόμπη, nomen mul. ἡ μετὰ μεγάλης φαντασίας. θ. 261.

Εὔπυργος, *benè turrita*. à πύργος, ου, ὁ, *turris, ein burg*. α. 270.

Εὗρε, invenit, 3. sing. a. 2. act. ab εὑρίσκω, *invenio*, f. εὑρήσω, p. εὕρηκα, a. 2. εὗρον. inde in subj. εὕρω, ῃς, ῃ. α. 58.

Ἐϋῤῥείτης, ου, ex εὖ & ῥέω, *fluo*, f. ῥεύσω, p. εὔκα. θ. 343.

Εὐρυάλη, nomen proprium mul. θ. 276.

Εὐρυβίης, Ionicè pro εὐρυβίας, ου, ὁ, *cujus vis se latè extendit*. Hinc εὐρυβίη, nomen proprium mul. εὐρυβίην, ex εὐρὺς, έος, ὁ, latus, & βία, ας, ἡ, vis. θ. 932. 375.

Εὐρυμέτωπος, ον, latam frontem habens. à μέτωπον, ου, τὸ, *frons*. Th. ὄπτομαι, video. α. 82.

Εὐρυνόμη, nomen mul. ϑ. 368.

Εὐρυοδείης, genit. Ionic. *spatiosa*. ex εὐρὺς, εῖα, latus, & ὁδὸς via. εὐρύοδος, ὁ, ἡ, & in f. g. etiam εὐρυοδία, Ionicè verò εὐρυοδίη. ι. 197.

Εὐρύοπα, *latè sonans*, vocat. cas. ab εὐρύοπης, ου, ὁ. Them. ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*, & εὐρὺ, latè. Poëticè vocativus ponitur pro nominativo. Item accentus nominativi manet in vocativo. Alii scribunt εὐρύοπα. ι. 229.

Εὐρύοπα, accus. casus ab εὐρύωψ, οπος, latum habens oculum, ab ὤψ. Th. ὄπτομαι, video. ϑ. 884.

Εὐρὺς, *latus*, εὐρείη, Ionicè pro εὐρεῖα, εὐρὺ. ϑ. 45. 480.

Εὐρυσθῆα, acc. pro εὐρυσθέα, Poëticè; ab εὐρυσθεὺς, έος, ὁ, nomen viri, cujus robur longè latéque patet. α. 91.

Εὐρύστερνος, qui habet latum pectus. à στέρνον, ου, τὸ, pectus, &c. εὐρὺς, εῖα, ὺ, latus, a, um. ϑ. 117.

Εὐρυτίων, nomen viri. εὐρυτίωνα, acc. ϑ. 293.

Εὐρώεντα, amplam, ab εὐρώεις, *squalidus*. ab εὐρὼς, ῶτος, ὁ, *caries*, mucor. α. 153.

Εὖς, ός, ὁ, *bonus*. ι. 50.

Εὐστέφανος, benè coronatus, ex εὖ & στέφω, corono, f. ψω. ι. 300.

Εὐσφυρος, ὁ ἡ ἡ, cui est elegans pedum forma, à σφύρα, ας, ἡ, *malleus*, hinc σφυρὸν, ῦ, τὸ, *malleolus*. item *pes*, qui habet pulcros talos. α. 16.

Εὐσώτου, genit. ab εὐσωτος, ου, ὁ, ἡ, benè servans. Th. σαῶζω. α. 273.

Εὖτ' pro εὖτε sequente ἂν. εὖτ' ἂν, *postquam*, adverb. temporis. ι. 181.

Εὐτέρπη, nomen mul. & Musæ, ab εὖ benè, & τέρπω, delecto. ϑ. 77.

Εὐτρῆς, benè perforatus. Poët. εὐτρῆς, accipitur & pro εὐρύτρῆς, lato ore hians. Them. τρέω, *perforo*, *terebro*, f. τρήσω. ϑ. 863.

Εὐτροχάλῳ, dat. ab εὐτρόχαλος, benè currens, æquabilis, planus, à τροχαλὸς, citus, velox. Th. τρέχω, curro, f. θρέξω, p. δεδράμηκα, ι. 2. ἔδραμον, p. m. δέδρομα. ι. 599.

Εὔτροχος, agilis, ab εὖ & τρέχω, curro. α. 463.

Εὔτυκτον, benè fabricatam. Them. τύκω, fabricor. α. 136.

Εὔφρων, ονος, hilaris. Th. φρὴν, νὸς, mens. ι. 775.

Εὐφρόνας, *noctes*, à nomin. ἡ εὐφρόνη, nox. παρὰ τὸ εὐφραίνεσθαι, oblectari. Them. φρὴν, mens. ι. 560.

Εὐφροσύνη, ης, ἡ, lætitia. Them. φρὴν, mens. ϑ. 909.

Εὐχὰς, accus. pl. ab εὐχὴ, ῆς, ἡ, precatio. hinc & εὔχος, ος, τὸ, *honor*. Th. εὔχομαι, f. εὔξομαι, p. εὔγμαι. ϑ. 419.

Εὔχομαι, precor, εὔχεσθαι, præs. inf. hinc εὐχωλέων, Ionicè pro εὐχωλῶν, ab εὐχωλὴ, idem quod εὐχὴ, precatio. Them. εὔχομαι, precor. ϑ. 447. α. 68.

Εὐωνυμος, ον, *clara*, quæ benè audiebat. Th. ὄνομα, ατος, nomen. ϑ. 409.

Εὐωχέων, convivans, lætus, præs. part. ab εὐωχέω. Thema, εὐωχέω,

χίδα, ἡ, *convivium*. s. 477.

Ἐφ', pro ἐπὶ, præposit. in, super. s. 162.

Ἔφαθ', pro ἔφαβ, τ mutato in θ ob seq. aspir. 3. singul. a. 2. med. ad formam, ἱστάμαι, ἔστασο, ἔστατο. s. 59.

Ἔφαινον, *ostendebant*, imperf. à φαίνω, f. φανῶ, p. πέφαγκα, a. 2. ἔφανον, a. 1. ἔφηνα, f. 2. pass. φανήσομαι. θ. 667.

Ἔφασαν, dixerunt, pro ἔφησαν, Doricè 3. pl. a. 2. verbi φημὶ. Vide ἔφαθ'. θ. 29.

Ἐφεζόμενος, insidens, præs. part. ab ἕζομαι, *sedeo*, f. ἑδοῦμαι. s. 582.

Ἐφέπουσι, incolunt, 3. perf. sing. ab ἕπω, ἕπομαι, *sequor*. hinc ἐφέπουσα, præs. part. θ. 366.

Ἔφερον, ες, ε, ferebam Th. φέρω. f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα: s. 118.

Ἐφέστασαν, instabant, 3. pl. imperf. act. ab ἐφίστημι pro ἐφίστημι, insto, urgeo. f. ἐπιστήσω, p. ἐφέστηκα, a. 2. ἐπέστην. α. 258.

Ἐφεσμοῖς, genit. ab ἐφεσμὸς, præceptum. ab ἐφίημι, immitto. Th. ἵω, mitto. s. 296.

Ἐφήρμοσε, adaptavit, a. 1. ind. ab ἐφαρμόζω. Th. ἄρω, *apto*. s. 76.

Ἐφίεσαν, immittebant, 3. pl. imperf. ab ἵημι. Th. ἵω, mitto. α. 307.

Ἐφίμερος, ε, ὁ, amabilis, ab ἵμερος, *desiderium*. Th. ἱμείρω, *desidero*. α. 15.

Ἐφόρεις, ferebas, imperf. à φορέω, *fero*. Th. φέρω. Differunt propriè. φέρω, *fero*, & φορέω, *gesto*. s. 28.

Ἐφόρεον, ferebant, imperf. Doricè pro ἐφόρουν. à φορέω, Th. φέρω. α. 293.

Ἐφορμήσασθαι, aggredi, a. 1. m. inf. ab ὁρμάω, *impetu feror*. hinc ἐφορμηθείσαν, a. 1. inf. Them. ὁρμὴ, impetus. α. 127.

Ἐφρασσάθ', *cogitavit*, a. 1. m. ind. à φράζω, *eloquor*, *cogito*, *consulto*, f. σω. s. 85.

Ἔχ', contine, pro ἔχε, præs. imperat. ab ἔχω, teneo, habeo. f. ἕξω. α. 95.

Ἐχάραασσον, infrendebant, 3. pl. imperf. à χαράσσω, f. ξω, sculpo. α. 235.

Ἔχεσκε, pro εἶχε, imperf. Poëticum ab ἔχω. θ. 533.

Ἐχέτλη, ης, ἡ, stiva, παρὰ τὸ ἔχεσθαι, quia manu tenetur. s. 467.

Ἐχέφρονες, pl. ab ἐχέφρων, ονος, ὁ, cordatus. Th. φρὴν, mens, & ἔχω, habeo. θ. 88.

Ἐχθαίρῃ, *oderit*, præs. subj. ab ἐχθαίρω. Th. ἔχθος, εος, odium. s. 200.

Ἐχθρὸς, hostis, ab ἔχθος, εος, τὸ, *odium*. θ. 766.

Ἔχιδνα, *vipera*, in masc. ἔχις, εος, & ἔχιδναν, nomen mul. θ. 304. 297.

Ἐχόλωσε, ad iram commovit. a. 1. ind. act. à χολόω. Thema, χολὴ, *bilis*. θ. 568.

Ἔχω, habeo, possum, habito. Imperf. εἶχον, & Ion. vel Poët. ἔχον, f. ἕξω & σχήσω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον, a. 2. subj. σχῶ. Præs. inf. ἔχειν, & Ionic. ἐχέμεν. s. 207. 457.

Ἑῷ, *suo*. dat. ab ἑός, ἡ, ὸν, suus, a, um. α. 385.

Ἐὼν pro ὤν, *ens*. Ionica prosthesis, ab εἰμὶ, sum. s. 514.

Ἑωσφόρον, luciferum, ab ἕως, ω, ἡ, 4. simpl. *aurora*, & φέρω, *affero*. *phosphorus* hinc dicitur. Thema est, ἠώς, ός, ἕος, ἡ, *aurora*, q. d. aurea aura. θ. 381.

Z.

Ζαθέοιο, genit. Poëticè pro ζαθέου, à ζάθεος, *valdè divinus, admirandus*, ζα particula in compositione intendit significationem. Th. θεὸς, Deus. θ. 6.

Ζαμάνοι, a. 1. Ion. *vires intendit*. à ζαμανέω, quod est à ζαμανὴς, ὑος, *vehemens*, & hoc ex ζα & μένος, εος, τὸ, *robur*. θ. 928.

Ζεύδωρος, fertilis, pro ζήδωρος, *ubertim proferens ad vitam sustentandum*, ex ζη, quod est ζῆν & δῶρον, munus. ε. 118.

Ζεύξω, όος, ἡ, nomen proprium mul. q. d. *conjugans*. à ζεύγνυμι, jungo. θ. 352.

Ζεὺς, Jupiter, genit διὸς, διὶ δία, vocat. ζεῦ. Dicitur & ζηὸ, ζηνὸς, ζηνὶ, ζῆνα, & Doric. ζὰν, ζανὸς, &c. ε. 8 47.

Ζεφύροιο, Genit. Poët. pro ζεφύρου, ζέφυρος ex ζέω, *caleo*, & φέρω, fero. Est ventus humidus & calidus, qui facit ut plantæ germinent. θ. 870.

Ζηλοῖ, 3. sing. præs. à ζηλόω, *æmulor*. Th. ζῆλος, *livor, invidia*. ε. 23.

Ζηνὸς, genit. à ζῆν. Vide ζεὺς, Jupiter. ε. 86.

Ζητεύῃς, quæras præs. subj. Poëticè pro ζητέω dicitur ζητεύω. ε. 400.

Ζόφος, ου, ὁ, *caligo*, inde ζοφεροῖο, gen. Ion. à ζοφερὸς, ῶ, ὁ, caliginosus. α. 227. θ. 814.

Ζυγὸς, jugum, in plurali numero, ζυγά. Them. ζευγνύω, f. ζεύξω, jungo. ε. 581.

Ζῶε, vivebat, 3. sing. imperf. à ζώω Poëticè pro ζάω, ζῶ. ζώεσκον, imperf. Poët. pro ἔζωτο. θ. 90 606.

Ζώῃ, vivat. (differt à ζωῇ vitæ) 3. sing præs subj. Vide in Ζῶε.

Ζώνῃσι, dat. plur. pro ζώναις, Ionicè, ἴωτα in fine est paragoge Ionica. à ζώνη, ἡ, zona. Them. ζωννύω, f. ζώσω, cingo. α. 233

Ζωὸς, ζωὴ, ζωὸν, vivus, a, um. ζωῇσιν pro ζωαῖσιν, Ionicè, dat. pl. Th. ζάω, vivo. α. 157.

Ζῶσε, a. 1. Ion cinxit, pro ἔζωσε, à ζώννυμι, cingo. ζώσαντο, *cinxerunt se*, 3. pl. a. 1. med. pro ἐζώσαντο. ε. 72. 345.

H.

Ἡ Art. præpos. ut, ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc. ε. 13.

Ἡ art. postp. ut ὃς, ἣ, ὃ, qui, quæ, quod. α. 4.

Ἧι, *cui quatenus*, α. 85.

Ἦ, sequente μὴν, *profecto tamen*, adverb.

Ἦ, *erat*, 3. imperf. ab εἰμὶ, sum.

Ἦ κ' *dixit*, & ἦ pro φῆ, φῆ pro ἔφη, duplex aphæresis. a. 2. ind. à φημὶ, dico.

Ἢ, *aut*. ε. 175.

Ἥβη, ἡ, *pubes*. ab Hebr. *Eb. viror*. quod flos est in arbore revirescente, id pubes in homine. est & ἥβη, Dea pubertatis. ε. 132. θ. 17.

Ἡβήσειε, *annos pubertatis attigisset*, 3. sing. a. 1. Æol. opt. ab ἡβάω, ῶ, & Poëticè, ἡβώω. Them. ἥβη, ης, ἡ, pubes. ε. 132.

Ἡβῴη, 3. singul. præs. act. opt. Atticè, communiter ἡβάοιμι, ῷμι Atticè, ἡβῴην, ης, ἡ, ab ἡβάω, f. ήνω, pubesco. ε. 698.

Ἠγάγετο,

Ἠγάγετο, *duxit*, (3. sing. a. 2. med. pro ἤγετο est ἠγάγετο per Atticam reduplicationem) ἠγάγετ', pro ἠγάγετο, *duxit*, verb. ἄγω, duco, f. ἄξω, p. ἦχα, a. 1. ἦξα, a. 2. ἦγον, & Attic. ἤγαγον. θ. 901.

Ἠγαθέῃ, *divina*, ἠγάθεος, q. d. ἄγαν θεῖος. Them θεὸς, Deus. θ. 499.

Ἦγε, a. 2. act. indic. *abduxit*. Atticè, ἤγαγε, ab ἄγω, f. ἄξω. θ. 994.

Ἡγεμονεύω, præeo, sum dux. Th. ἡγέομαι, f. ἡγήσομαι, duco. θ. 387.

Ἠγερέθοντο, congregabantur, 3. pl. imperf. pass. indic. ab ἀγερέθομαι, Poëticè, pro ἀγείρομαι, *congregor*, hinc imperf. ἠγείρετο, α. 475. Th. ἄγειρω, congrego, f. ἐρῶ, p. ἤγερκα. α. 184.

Ἠγῆτ', 3. sing. præs. med. subj. pro ἠγῆται, *praeveniat*. (pro προηγῆτο) si precibus te antevertat, præt. pass. ἤγημαι.

Ἠγνοίησε, ignoravit, a. 1. act. ab ἀγνοέω, Poëticè, ἀγνοίεω, ex α, & νόος, νοῦς, mens. θ. 551.

Ἤγοντ', pro ἤγοντο, *ducebant*, (3. sing. imperf. med.) ab ἄγω. α. 274.

Ἠδὲ, &c. ε. 22. tum ἠδ', pro ἠδὲ. ε. 318.

Ἡδεῖα, f. g. ab ἡδὺς, *suavis*, neut. ἡδύ. Comp. ἡδίων, Superl. ἥδιστος. θ. 40.

Ἤδη, adverb. *nuper*, *tum*. α. 172.

Ἡδυέπειαι, *suaviloquae*, ab ἡδὺ, & ἔπω, *dico*.

Ἠὲ, *aut*, pro ἤ. ε. 207.

Ἠέλιος, *sol*, Poëticè, pro ἥλιος, Heb. *Hel*, splendor, Græc. ἕλη, German. *hell*. ἠελίοιο, Poëticè pro ἠελίου ε. 155.

Ἦεν, *erat*, scil. *licitum*, pro ἦν, ἦς, ἦ, Poëticè, ἦα, ἦας, ἦς, ab εἰμὶ, sum. α. 15.

Ἠέρι, dat. pro ἀέρι, *aëre*, *caligine*, in mascul. genere *aër*, sed in f. g. *caligo*. Th. ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, aër. θ. 9.

Ἠερόειδέϊ, *obscuro*, ab ἠερόειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, obscurus, ab ἠὴρ, έρος, pro ἀὴρ, apud Poëtas, pro caligine & tenebris, & εἶδος, forma. Them. εἴδω, video. θ. 252.

Ἠερόεις, tenebrosus, ἠερόεντος, ab ἠὴρ, pro ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, aër. θ. 807.

Ἤθεα, *mores*, acc. pl. ut & ἤθε', *domicilia*. ἤθεσι, *habitaculis*. ε. 167.

Ἠθεῖος, *patruus*, ἠθεῖ', vocat. pro ἠθεῖε, à θεῖος, patruus. Them. θεὸς, Deus. α. 103.

Ἦθος, εος, τὸ, *mores*, ἐπίκλοπον ἦθος, *furaces mores*. ε. 67.

Ἤθελον, volebant, imperf. ab ἐθέλω, *volo*. θέλω, idem. f. θελήσω, p. τεθέληκα. ε. 136.

Ἠιόνη, nomen mul. θ. 255.

Ἤϊσαν, incedebant, 3. pl. plusq. Alii volunt esse 3. pl. imperf. pro ἴσαν, quia η, initio aliquando abundat. Sunt qui volunt esse 3. person. pl. aor. 1. inusitat. εἶσαν, & Poëticè ἤϊσαν. Th. εἶμι, eo. α. 170.

Ἧκε, *immisit*, 3. sing. a. 1. act. ab ἵημι, mitto. α. 343.

Ἤλασα, *percussi*, a. 1. act. ab ἐλαύνω, f. ἐλάσω, a. 1. ἤλασ', pro ἤλασε, *vulneravit*, p. ἤλακα. α. 363. 419.

Ἠλέκτρη, nomen mul. θ. 266.

Ἠλεκτρυώνη, nomen mul. α. 86.

Ἠλεκτρύων, nomen viri. α. 3.

Ἤλεκτρος, ου, ἡ, & ἤλεκτρον, ου, τὸ,

τὸ, electrum, à λέκτρον, lectus. Th. λέγομαι, cubo. α. 147.

Ἠλήλαντο, 3. pl. imperf. pass. ab ἄλημι, *erro*, *vagor*. Attica reduplicatione, pro ἤλαντο. Th. ἀλάομαι, ῶμαι, vagor. Alii volunt esse pl. perf. pass. per Atticam reduplicationem ab ἐλαύνω, f. άσω, in pl. perf. ἐληλάμην, σω, το, & cum augmento temporali in pl. ἠλάλαντο, discurrebant. α. 143.

Ἦλθε, venit. a. 2. Vide ἤλυθεν. α. 81.

Ἠλιβάτοιο, gen. Ion. ab ἠλίβατος, τυ, ὁ, ἡ, tam altus locus, ut soli uni sit pervius, ab ἥλιος, *sol*, Æolic. ἥλιος, & βαίνω, eo. θ. 422.

Ἤλιτεν, peccavit, a. 2. act. ab ἀλιτέω, vel ἀλείτω, a. 2. ἤλιτον. α. 80.

Ἠλύθαμεν, venimus, præt. med. ab ἔρχομαι. Vide ἤλυθεν. θ. 619.

Ἤλυθεν, *venit*, a. 2. & per syncopen, ἦλθεν, ab ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι, p. m. ἤλυθα, a. 2. m. ἠλθόμην.

Ἠμαθίων, ωνος, nomen regis. θ. 985.

Ἠμαθόεντος, *arenoso*, genit. ab ἠμαθόεις, Ionicè pro ἀμαθόεις, εντος. Idem quod ψαμαθώδης, arenosus. Th. ψάμμος, ου, ἡ, arena. α. 360.

Ἦμαρ, *dies*, gen. ἤματος, ἤματι. hinc ἠμάτιος, diurnus. Th. ἡμέρα, ας, ἡ, dies. ε. 176. 419. 778.

Ἤμελλε, imperf. augmentum Atticum, sic ἠβουλήθην, pro ἐβουλήθην, à μέλλω, futurus sum. f. μελλήσομαι. θ. 478.

Ἠμὲν, &, sequente plerumque, ἠδὲ, &. ε. 339.

Ἥμενον, part. præs. ab ἧμαι, *sedeo*. ε. 501.

Ἡμέρη, Ionicè, pro ἡμέρα, dies. ε. 825.

Ἡμερόκοιτος, ου, qui tota die dormit, epitheton furis, ab ἡμέρα, dies, & κοίτη, ης, ἡ, lectus. ε. 605.

Ἡμέτερον, nostrum, ἡμετέρου, ἡμετέρῃσι, dat. pl. Ion. Th. ἐγὼ, ego. α. 367.

Ἤμησε, a. 1. ind. act. ab ἀμάω, *meto*, f. ήσω, p. ἤμηκα, hîc per tmesin, pro ἀπήμησε. θ. 181.

Ἡμίθεοι, *semidei*, ab ἥμισυς, εος, dimidius, & θεὸς, Deus. ε. 160.

Ἡμιόνων, gen. pl. ἡμιόνοισι, dat. pl. ab ἡμίονος, ου, ὁ καὶ ἡ, *mulus*, q. d. semiasinus, ab ἥμισυς, dimidius, & ὄνος, ου, asinus. ε. 46.

Ἥμισυ, dimidium, in masc. ἥμισυς, in f. ἡμίσεια. ε. 40.

Ἦμος, quando, adverb. ε. 420.

Ἤμων, *metebant*, 3. pl. imperf. act. ab ἀμάω, *meto*, f. ήσω. α. 288.

Ἦν, erat, 3. pers. imperf. ab εἰμὶ, sum. α. 178.

Ἣν, quam, acc. ab ὃς, ἣ, ὃ, α. 408.

Ἢν, *si*, pro ἂν, ἂν, verò per aphæresin, pro ἐὰν. ε. 401.

Ἡνία, ας, ἡ, *habena*. α. 323.

Ἡνιόχη, nomen mul. *agitatrix*. α. 83.

Ἠνορέης, *fortitudinis*, genit. ab ἠνορέα, idem quod ἀνδρεία. Thema, ἀνὴρ, *vir*. θ. 516.

Ἥντινα, quam, acc. ab ἥτις, ὅστις, ὅτι, gen. ἧστινος, οὗτινος, ε. 761.

Ἡνιόχος, ου, auriga, q. d. τὴν ἡνίαν ἔχων, qui manu habenas tenet, equósque quò libet inflectit. α. 323.

Ἤνωγε, jussit, imperf. vel præt. med.

med. ab ἀνώγω, *jubeo*, ἤνωξ', pro ἤνωξε, *jussit*, a. 1. act. f. ἀνώξω. ε. 68. α. 479.

Ἠοῦς, genit. ab ἠὼς, aurora. Vide in ἠὼς. ε. 724.

Ἧπαρ, ατος, τὸ, *jecur*. θ. 524.

Ἤπειρος, ου, ἡ, *Epirus*, terra continens. θ. 189.

Ἤπειτα, Poëticè, pro ἔπειτα, *deinde*. ex ἐπὶ, & εἶτα, postea. ε. 292.

Ἠπεροπεύσας, part. a. 1. act. *qui decepit*, ab ἠπεροπεύω, decipio, q. d. ἀπείρω ὀπὶ, infinitis vocibus, impostores sunt verbosi. Th ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox. ε. 55.

Ἤπιος, ου, *placidus*. θ. 235.

Ἤπου, *profectò* α. 92.

Ἤπυον, imperf. *clamabant*. Th. ἀπύω, f. ύσω, sono. α. 316.

Ἡρακλέης, ῆος, ῆϊ, Hercules, propter carminis dimensionem legendum est hîc τὸ ἡρακλῆϊ, tamquam ἡρακλεῖ. hinc ἡρακληείη, Herculea. Thema, κλείω, celebro. θ. 318. α. 115.

Ἤρεικον, imperf. *proscindebant*, ab ἐρείκω, *scindo*, f. ξω. α. 287.

Ἠρείσατο, sustinuit se, a. 1. med. ab ἐρείδω, f. είσω, fulcio. α. 362.

Ἤρευν, pro θήρευν, Doricè, *venabantur*, à θηρεύω, *venor*. Them. θήρ. Alii scribunt, ᾕρευν, imperf. Doric. esse, pro ᾕρουν, ab αἱρέω, *capio*, f. ήσω, p. ᾕρηκα, imperf. ᾕρεον, ᾕρουν, a. 2. εἷλον. α. 302.

Ἥρη, *Juno*, pro ἥρα, Ionicè. ἥρα verò videtur per metathesin dici, pro ἀὴρ. θ. 314.

Ἠριγένεια, *mane genita*, propriè *vere nata*. Metaph. ver ad annum se habet, sicut matutinum tempus ad diem. θ. 381.

Ἠριδανὸς, nomen fluvii. θ. 338.

Ἤρισεν, contendit, a. 1. act. ab ἐρίζω, *rixor*, f. ίσω. Th. ἔρις, ιδος, ἡ, contentio. θ. 928.

Ἤριπε, a. 2. ind. cecidit. Thema, ἐρείπω, f. ψω, everto. α. 421.

Ἥρπασεν, rapuit, a. 1. ind. ab ἁρπάζω, *rapio*, F. σω, & Dor. ξω, p. ἥρπακα, a. 2. pass. ᾑρπάγην, p. m. ἥρπαγα. θ. 914.

Ἤρυον, *hauriebant*, imperf. ab ἀρύω, f. ύσω. α. 301.

Ἥρως, ωος, ὁ, heros. α. 37.

Ἧς, *suæ*, genit. ab ὃς, ἣ, ὃν, *suus*, *a*, *um*, ᾗς παρὰ μητρὸς, *à sua matre*. α. 18.

Ἦσαν, erant, 3. pl. imperf. ab εἰμὶ, sum. ε. 111.

Ἤστην, pro ᾔτην, per pleonasmum τοῦ σ, est, 3. dual. imperfecti ab εἰμὶ, *sum*. α. 50.

Ἦσθα, fuisti. 2. singul. imperf. ab εἰμὶ. θα est paragoge Æolica. α. 119.

Ἤσθιον, imperf. *edebant*, ἤσθιεν, *comedebat*, ab ἐσθίω, *edo*, f. ίσω, p. ἤσθικα. Th. ἔσθω, edo. ε. 147.

Ἡσίοδον, nomen auctoris, ex ἧσις, εως, ἡ, *delectatio*, & ὁδὸς, *via*, q. d. via delectationis. Facetus comes est in via pro vehiculo. θ. 22.

Ἧς, pro αἷς, *quibus*, Ionicè, ab ἣ, quæ. θ. 904.

Ἧσιν, *suis*, pro αἷς, ab ὃς, ἣ, ὃν, *suus*. ε. 47.

Ἦσιν, *sint*. 3. sing. præs. subj. pro ᾖ, σιν, est paragoge Poëtica, ab εἰμὶ, sum, sic Homerus ἐθέλῃσιν, pro ἐθέλῃ, ἰλιαδ. α. 408.

Ἀσπάζοντο, 3. pl. imperf. ab ἀσπάζομαι, f. σομαι, amplector.

Ἧσσον, Atticè, ἧττον, minus. ab ἥσσων, ονος, minor. à positivo μικρὸς, parvus, caret superl.

Ἧστο, Poët. pro ἧτο *sedebat*. 3. sing. imperf. ab ἧμαι, *sedeo*. α. 214.

Ἤσυχοι,

Ἥσυχε, *quieti*, ab ἥσυχος, quietus. θ. 763.

Ἥτε, *hæcque*. ἡ, est articul. præpos. accentum habet ob seq. dict. encliticam τε. sic & ἥτ'. ε. 318. Th. ἢ, aut, sive. ε. 20.

Ἦτε, *verè*, certè, adverb. α. 79.

Ἥτις, quæ, ὅς τις, ὅ τι. Vide ἦν τινα. ε. 406.

Ἤτοι, *sive*, *seu*. Them. ἢ, aut. ε. 166.

Ἦτορ, τὸ, cor. ε. 360.

Ἠΰκομος, pulcricoma, genit. ἠϋκόμου, & poëticè ἠυκόμου, poëticè ἠϋκόμοιο, ex εὖ & κόμη, ης, ἡ, coma. θ. 625.

Ἠὺ, accus. ab ἠὺς, *bonus*. Them. ἐὺς, έος, ὁ, bonus. θ. 817.

Ἠΰξετο, 3. sing. imperf. pass. ab αὔξομαι, pro αὐξάνομαι, augeo, perf. ἠύξημαι, a. 1. pass. ἠυξήθην. f. 1. med. αὐξήσομαι. Th. ἀέξω, augeo.

Ἥφαιστος, ου, ὁ, *Vulcanus*, sic dicitur, ab ἅπτω, *accendo*, & ἀϊστόω, *destruo*. fabrorum metallicorum Deus. α. 319.

Ἠχεῖ, 3. person. præs. act. verb. ἠχέω, f. ήσω, sono. Them. ἦχος, ου, sonus.

Ἠχήτα, pro ἠχήτα, vocativus. Th. ἦχος, ου, ὁ, *sonus*. unde ἠχὴ, *fragor*. ε. 382. α. 438.

Ἠχήεις, εντος, ὁ, sonorus, ab ἦχος, sonus. θ. 767.

Ἤχθηρε, a. 1. act. ab ἐχθαίρω, odio prosequor, f. αρῶ, p. ἤχθαρκα. Th. ἔχθος, εος, τὸ, odium. θ. 138.

Ἤχθοντο, 3. pl. imperf. ab ἄχθομαι, succenseo. f. έσομαι, vel ήσομαι. Them. ἄχθος, εος, τὸ, pondus. θ. 155.

Ἠχὼ, όος, οῦς, ἡ, sonus reciprocus, Echo, ab ἦχος, sonus. α. 279.

Ἠὼς, όος, οῦς, ἡ, *aurora*, acc. ἠόα, ἠῶ, ἐπ' ἠῶ, circa auroram, & ἠώ δ', *aurorámque*, pro ἠώ τε. vel ἠῶ τε. ε. 550. θ. 372.

Θ.

Θ', pro τε, &. ε. 554.

Θαλαμήϊα δοῦρα, ligna thalamo vel ædibus struendis apta. Th. θάλαμος, ου, ὁ, thalamus. ε. 807.

Θαλίη, nomen mul. (pro θαλία, ας, ἡ,) Ionicè, à θάλλω, vireo. θ. 245.

Θαλίαι, convivia, θαλίῃσι, dat. pl. Ionic. Them. θάλλω, vireo. ε. 115.

Θάλασσα, ης, ἡ, mare. ε. 164.

Θάλεια, nomen Musæ, ut Poëtæ finxerunt. θ. 77.

Θαλερὸς, ὴ, ὸν, in flore existens, à θάλλω, f. λῶ, floreo, vireo. θ. 138.

Θάλλουσιν, florent, præs. ind. à θάλλω, f. αλῶ, vireo, floreo. ε. 236.

Θαλφθεὶς, calefactus, a. 1. part. pass. θάλπω. F. ψω. θ. 864.

Θαμὰ, *frequenter*, crebrò, adverb. ε. 362.

Θάνατος, ου, & θανάτοιο, Ion. mors. Th. θνήσκω, f. θανοῦμαι, morior. ε. 155.

Θανεῖν, *mori*, a. 2. inf. θάνοιο. a. 2. act. opt. à θνήσκω, morior. f. 2. θανοῦμαι. f. 1. pass. θνήξομαι. p. τέθνηκα. a. 2. ἔθανον. p. m. τέθναα. ε. 175.

Θάπτεν, sepelivit, imperf. Ionic. verbi θάπτω, sepelio, f. ψω, p. τέταφα, aor. 2. ἔταφον, præt. med. τέθηπα. α. 472.

Θάρσος, εος, τὸ, animi præsentia, (*fiducia*) θράσος, *audacia*.

Hinc

Hinc θαρσήσας, a. 1. part. verb. θαρσέω, fiduciam habeo. ε. 319. ε. 186.

Θαρσύνω, f. υνῶ, fiduciam affero. θαρσύνουσα, præs. part. Th. θάρσος, εος, τὸ, fiducia. α. 326.

Θᾶσσον, celeriùs, comparat. pro τάχιον, ex ταχὺς, *celer*. α. 95.

Θαῦμα, τὸ, res mira, θαῦμα ἰδέσθαι, mirum visu, Th. θαυμάζω, f. σω, miror. α. 140.

Θαύμαντος, genit. à θαύμας, αντος, ὁ, nomen viri. θ. 265.

Θεὰ, ας, ἡ, Dea, θεᾶν, gen. Dor. pl. num. & θεάων, Æolicè. α. 338. θ. 41.

Θέε, imperf. pro ἔθεε, *discurrebat*, à θέω, *curro*, f. θεύσομαι, α. 224.

Θεῇς, Ionicè pro θεαῖς, *deabus*. Vide θεὰ. ε. 62.

Θεητὸς, ῦ, ὁ, cum admiratione spectandus, à θεέω, cum admiratione specto. Th. θεάομαι, specto, contemplor. f. άσομαι, Ionicè ήσομαι.

Θεῖα, nomen mul. & θείην, divinam, Ionicè pro θείαν, à θεῖος, α, ον, adject. Th. Θεὸς, Deus. θ. 371. θ. 32.

Θείῃ, 3. pers. præs. sub. *ponat*, h. e. *faciat*, more Hebræorum, à θέω, *pono*, pro quo Poëtæ θείω, sicut pro πνέω, πνείω. vel est aor. 2. Poët. pro θῇ, à τίθημι, pono, a. 2. ἔθην. ε. 556.

Θεῖναι, a. 2. act. infinit. à τίθημι, pono, f. θήσω, a. 2. ἔθην. ε. 815.

Θεῖος, divinus, gen. ου, vel Ion. θείοιο. α. 138.

Θέλουσα, volens, præs. part. f. g. à θέλω, F. ήσω. θ. 446.

Θεμέθλοις, dat. pl. à θέμεθλον, idem quod θέμηλον, fundamentum. θ. 816.

Θέμεν, ponere, Ionicè pro θεῖναι, a. 2. inf. à τίθημι, pono. ε. 61.

Θέμις, ιστος, vel ιδος, ἡ, *jus*, acc. θέμιν. θεμιστέων, gen. pl. pro θεμίστων, Ionismus enim ille non habet locum in Genit. declin. 5. simplicium, nisi dicamus θεμιστέων esse à θεμιστὴ, ῆς. θεμιστὸς, ὴ, ὸν, *legibus consentaneus*. ε. 137. θ. 235. Est & θέμις, nomen Deæ. θ. 16.

Θεμιστονόην, nomen mul. quæ sapit ex legibus. α. 356.

Θεμιστὼ, όος, ἡ, nomen mul. θ. 261.

Θεοειδὴς, forma Deum referens, ex θεὸς, & εἶδος, forma. Th. εἴδω, video, θ. 350.

Θεόσδοτα, divinitus data, à δίδωμι, do. ε. 320.

Θεὸς, Deus, gen. θεοῦ, & θεοῖο, Ion. α. 415. dat. pl. Ion. θεοῖσι, θεοῖσιν. α 28. θεόφιν, adverb. ex Deo. θ. 871.

Θεραπεύειν, præs. inf. act. à θεραπεύω, famulor, servio. f. εύσω. Th. θεράπων, οντος, ὁ, minister. ε. 135.

Θεράπων, οντος, ὁ, minister famulus. θ. 100.

Θέρος, θέρεος, τὸ, æstas. ε. 503.

Θερμὸς, ῦ, ὁ καὶ ἡ, calidus. Th. θέρω, f. θερῶ, & Æol. θέρσω, calefacio. θ. 696.

Θέσθαι, a. 2. med. infinit. à τίθημι, pono. ε. 23.

Θέσκελα, divina, per syncopen pro θεοείκελα, *Deo similia*, ex θεὸς & εἴκω, similis sum. α. 24.

Θεσπεσία, ἡ, divina. à θεσπέσιος, ὁ καὶ ἡ, divinus. Th. θέσπις, ιος, ὁ, ἡ, vaticinus. α. 383.

Θέτις,

Θέτις, nomen mul. ϑ. 244.

Θέτο, fecit, pro ἔθετο. ab ἐθέμην. a. 2. med. verbi τίθημι, pono. ϑ. 886.

Θεώντων, gen. pl. part. Alii θεόντων, à θέω, *curro*. At illi, à θεάω, *exhibeo me videndum*. α. 146.

Θήβη, ἡ, nomen urbis. θήβης, &c. α. 105.

Θηβαγενὴς, έος, ὁ, ex urbe Thebarum oriundus, à γείνομαι, nascor. ϑ. 530.

Θήγει, acuit, 3. pers. præs. ind. à θήγω, f. ξω, acuo. α. 388.

Θηητὸν, mirandum. à θεέομαι. Th. θηάομαι, ῶμαι, *specto*. θηήσονται, suspicient, f. 1. à θεέομαι. ε. 482. θ. 31.

Θῆκαν, a. 1. ind. θήκατο, a. 1. med. verbi τίθημι, pono, f. θήσω, a. 1. ἔθηκα, a. 2. ἔθην. α. 465.

Θῆλυς, εος, ὁ, vel ἡ, fœmineus. θήλειαι, *fœminæ*. ϑ. 667. θηλυτεράων, gen. Æolic. à θηλυτέρη, comparat. à Them. θῆλυς, εια, fœmineus. α. 295. κ. 4.

Θησαυρὸς, οῦ, ὁ, thesaurus. ε. 717.

Θὴρ, ρὸς, ὁ, fera, in pl. θῆρες, dat. θηρσὶ. ε. 277.

Θηρευτῆς, pro θηρευταῖς, Poëtic. à θηρευτὴς, venator. θηρευταὶ, in pl. à θηρεύω, *venor*. Th. θὴρ, fera. α. 388.

Θησέα, acc. à θησεὺς, nomen viri. α. 182.

Θῆτα, accus. sing. servus, à θὴς, θητὸς, ὁ, *servus*, θῆσσα, ης, ἡ, *ancilla*. ε. 602.

Θνῆσκον, moriebantur, pro ἔθνησκον, 3. pl. imperf. verbi, θνήσκω, morior. Vide in θανεῖν. ε. 117.

Θνητὸς, οῦ, ὁ, mortalis, θνητὴ, θνητοῖσι, à θνήσκω, morior. α. 73. ε. 88.

Θοίνη, ης, ἡ, epulum. hinc θοινάω, *epulor*. α. 114.

Θοὸς, οῦ, ὁ, celer. α. 97.

Θόρε, *desiliit*, a. 2. act. à θορέω, vel θόρω, salio. α. 392.

Θόρον, desilierunt, imperf. pro ἔθορον, à θόρω, salio. α. 370.

Θοῶς, adverb. *celeriter*. Th. θοὸς, οῦ, ὁ, celer. α. 418.

Θρασεία, f. g. à θρασὺς, *audax*. Th. θάρσος, εος, τὸ, fiducia. α. 263.

Θρασυκάρδιος, audaci præditus corde, à θρασὺς, audax, hoc à θάρσος, εος, fiducia, & καρδία, ας, ἡ, cor. α. 448.

Θρεπτήρια, educationis præmia. Them. τρέφω, f. θρέψω, alo. ε. 188.

Θρέφθη, a. 1. pass. Ion. à τρέφω, *alo*, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. hinc & θρέψασα, a. 1. part. θρέψε, pro ἔθρεψε, a. 1. ϑ. 198. 328.

Θρηϊκίου, genit. à θρηΐκιος, Thracius, à θρῄξ, ῃκὸς, *Thrax*, nomen gentile. ε. 553.

Θρῄκη, ης, ἡ. Thracia, nomen regionis. ε. 507.

Θυγάτηρ, ἡ, filia, acc. θυγατέρα, & θύγατρα Poëticè, vocat. ὦ θύγατερ. α. 3. ϑ. 265.

Θῦε, æstuabant, imperf. Ionic. à θύω, macto, & impetu feror. ϑ. 848.

Θύελλα, ης, ἡ, procella. ϑ. 742.

Θύεσσι, victimis, dat. pl. Ionic. à θύος, εος, τὸ, victima, à θύω, *immolo*. ε. 338.

Θυήεις, εντος, redolens, ὁ, à Th. θύω, f. θύσω, macto. θ. 558.

Θυμαλγέα, accusat v. à θυμαλγὴς, afferens dolorem in animo, ex θυμὸς, animus, & ἄλγος, εος, dolor. θ. 629.

Θυμήρα-

Θυμῄνασαι, a. 1. part. f. g. pl. succensentes, à θυμαίνω, irascor, F. θυμανῶ, a. 1. act. ἐθύμηνα, hinc part. a. 1. act. θυμῄνας, ασα, αν. Them. θυμὸς, ira. α. 267.

Θυμοβορεῖν, præs. inf. à θυμοβορέω, animum exedo tristitia, ex θυμὸς, animus, & βορὰ, pabulum, esca. ε. 799.

Θυμολέοντα, acc. sing. à θυμολέων, *leonino animo præditus*, ex θυμὸς, animus, & λέων, οντος, leo. θ. 1007.

Θυμοφθόρον, acc. à θυμοφθόρος, animum labefactans, ex θυμὸς, animus, & φθείρω, corrumpo. Th φθέω, corrumpo. ε. 717.

Θυμὸς, οῦ, ὁ, animus, ira. ε. 381.

Θῦον. θ. 131. *furens*, part. præs. act. g. n. à θύω, macto, cum impetu feror. ε. 620.

Θύραζε, adverb. *foras*, θύρῃφι, *foris*, adverb. aut dativus adverbialiter positus, à θύρα, janua. ε. 97. 365.

Θύσανοι, οἱ, *villi*, seu *nodi*, quales dependent à crumenis, fimbriæ. α. 225.

Θύων, præs. part. à θύω, *sacrifico*. sumitur & θύω, pro ὁρμῶ, impetu quodam feror: item furo. hinc μεθύω, q. d. μετὰ τὸ θύειν, à sacrificiis enim solebant epulari. θ. 109.

Θῶκον, acc. à θῶκος, ου, *sedile*, pro θάκος, εος, τὸ, à θαάσσω, *sedeo*. Th. θοὸς, οῦ, ὁ, celer. ε. 493.

Θώρηκα, thoracem, acc. pro θώρακα, Ionicè, à θώραξ, ακος, ὁ, Ionicè mutatur α in η, θώρηξ, *pectus*: unde θωρήσσω, ξω, *pectus armis seu lorica munio*, per syn. speciei *armo*, θωρήσσονται, armantur, præs. ind. θ. 431.

Θωυτὰ, nom. pl. θωῦτὰ ἔργα, admiranda opera, θώυμα, Ionicè, idem est quod θαῦμα, & hinc θωῦτὰ, pro θαυμαστὰ, Ion. Th. θαυμάζω, f. άσω, miror. α. 165.

I.

Ἴαλλον, *volitabant*, 3. pl. imperf. pro præs. enallage temporis, ab ἰάλλω, mitto, volo, f. αλῶ. θ. 259.

Ἰάνειρα, ας, ἡ, nomen mul. ex ἴα, *sola*, & ἀνὴρ, quæ sola animo virum imitatur. θ. 536.

Ἰάνθη, nomen mul. ab ἰαίνω, *calefacio*. item, *exhilaro*, *lætitia perfundo*. θ. 349.

Ἰαπετοῖο, gen. Ion. ab Ἰαπετὸς, nomen viri, ab ἰάπτω, *mitto*. item, *maledictis lacesso*, ἰαπετιονίδη, vocat. casus, *filius Japeti*, à ἰαπετιονίδης. ε. 54.

Ἰασίῳ, dat. nomen viri, ab ἰάω, F. ἰάσω θ. 970.

Ἴαχε, ἴαχον, 3. pl. imperf. act. verb. ἰάχω, vociferor, clamo. hinc in part. ἰάχων, οντος, hinc ἰαχὴ, *clamor*. θ. 69. α. 441.

Ἰαωλκὸς, οῦ, ἡ, *nomen urbis*. α. 474.

Ἰδάλιμος, *sudorificus*, ab ἴδος, ἴδεος, τὸ, *sudor*. idem quod ἱδρὼς, ῶτος, ὁ. ε. 415.

Ἰδὲ, a. 2. act. imperat. ab εἴδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον. & ἴδον. in part. ἰδὼν, όντος, & ἰδοῦσ', pro ἰδοῦσα. α. 445.

Ἰδὲ, idem quod ἠδὲ, ἐν, *atque*. α. 19.

Ἰδὲ.

Ἰδῇ, æstu, dat. sing. ab ἶδος, ου, τὸ, sudor. α. 397.

Ἰδίω, a. 2. act. infinit. ἰδίαι, a. 2. med. infinit. ab εἴδω, video. Vide ἰδὲ. α. 166.

Ἴδης, genit. ἡ Ἴδη, *Mons Creta, sic dictus*, quòd ex eo longè latéque licuerit circumspicere. θ. 1010.

Ἴδῃς, *videris*, 2. sing. a. 2. act. subj. ab εἴδω, video. α. 335.

Ἴδμεν, pro ἴσμεν, & hoc per syncopen, pro ἴσαμεν, *scimus*, ind. præs. 1. pl. Th. ἴσημι, *scio*. Imperat. ἴσθι, & ἰδθι. θ. 27. Hinc ἰδμων, peritus & ἰδμοσυνη, peritia, dat. pl. Ion. ἰδμοσυνῃσιν. θ. 377.

Ἴδοντο, 3. plur. a. 2. med. indic. *aspexerint*, ab εἴδω, video. θ. 451.

Ἴδεσις, *periti*, ab ἴδεις quod est ab ἴσημι, *scio*. α. 351.

Ἴδεις, ος, ὁ, ἡ, *provida*, sic καθ' ἑξοχὴν, dicitur, *formica*. Th. ἴσημι, scio. ε. 778.

Ἰδρῶτα, acc. ab ἱδρὼς, ῶτος, ὁ, *sudor*, per metonym. effecti *labor molestus*. Thema est, ἵδος, ου, τὸ, *sudor*. ε. 289.

Ἰδυῖα, ας, ἡ, nomen mul. quasi εἰδυῖα, *gnara*. θ. 352.

Ἱεῖσαι, *emittentes* part. præs. g. f. pl. num. ab ἵημι, *mitto*, alii scribunt ἱεῖσαι, idque Æolicè, impert. ἵω, ης, η, 3. pl. ἵεσαν, f. ἥσω, p. εἷκα, a. 1. ἧκα, a. 2. ἷν, ἧς, ἧ, præt. pass. εἷμαι, a. 1. pass. ἵθλω. θ. 10. 43.

Ἱέμῃ, Ionicè, pro ἱέμεναι, Atticè, præs. inf. ab ἵεναι, ubi Iones αι, in fine abjiciunt, accentu in sua sede relicto, ab ἵημι, *mitto*. ε. 596.

Ἱέμενοι, *cupientes*, part. præs. m. ab ἵεμαι, cupio. Verba desinentia in ω regunt Genitivum, ἱέμενοι, *cupiebant*, in perf. med. ε. 23. 251.

Ἴεναι, *ire*, ab εἶμι, εις, pro quo etiam dicitur ἴμεν, ἴμεν, *perrexit ire*. α. 42.

Ἱερὸς, ῆ, ὁ, *sacer*. item, magnus, *immensus*, ἱερὰ, Ionicè, pro ἱερά. ἱερὰ, g. n. pl. num. intelliguntur *sacrificia*, ἱερὰ, pro ἱερὰ ἔρδειν ἱερὰ, *facere sacra*, id est, sacrificare, ἱερέων (pro ἱερῶν, in f. g.) Doricè. θ. 1014. α. 201. θ. 417. ε. 336.

Ἵεσαν, tranat, ab ἵεμαι, *mitto*, spiritu differt, ab ἴμεν, *eo*, de qua paullò antè. θ. 806.

Ἱέσσῃ, dat. sing. nomen viri, ab ἱήσσων. θ. 1000.

Ἰθεῖαν, ab ἰθὺς, εῖα, ὺ, idem quod ἀθὺς, *rectus*, ἰθείῃσι, dat. plur. Ionic. ε. 36.

Ἴθι, præs. imperat. accede, ab εἶμι, vel ἴσημι, *eo*. ε. 493.

Ἰθυδίκεσσι, justos, dat. pl. Ion. paragoge ab ἰθυδίκης, ες, ὁ, cujus judicia sunt recta, ab ἰθὺς, ἰθεῖα, ἰθὺ, rectus, a, um, & δίκη, jus.

Ἰθύνει, dirigit, 3. sing. præs. ab ἰθύνω, dirigo. Th. ἰθὺς, ύος, ὁ, rectus. ε. 7.

Ἵκανεν, pervenit, ab ἱκάνω. Th. ἵκω, f. ἵξω, a. 1. ἵξα, venio. θ. 697.

Ἴκελος, similis, & εἴκελος, ab εἴκω, *similis sum*. ε. 304.

Ἱκέτευσε, a. 1. ind. ab ἱκετεύω, supplico. Th. ἱκέτης, ου, ὁ, supplex. α. 13.

Ἱκέτῃσι, *supplicibus*, dat. pl. Ion. ab ἱκέτης ου, ὁ, *supplex*. ε. 327.

Ἵκετο, aor. 2 med. ἵκετο ἐς ἀθανάτους, pervenit ad immortales. Vide in ἵκανεν. θ. 286.

Ἵκηαι

Ἵκῃαι, attigeris. 2. sing. a. 2. med. subj. Ionicè pro ἵκῃ, ab ἱκνέομαι, venio, f. ἵξομαι, p. ἵγμαι, a. 2. m. ἱκόμην, ε, ετο, & in 3. plur. ἵκοντο, in aor. 2. subj. ἵκωμαι, ῃ, ηται. ε. 468.

Ἵκτερ, Adverb. *celerrimè*, ἀπὸ τοῦ ἱκέσθαι. Th. ἱκνέομαι. θ. 691.

Ἵκτο, per syncopen pro ἵκετο, pervenit, a. 2. med. ἱκνέομαι. Vide in ἵκῃαι. θ. 481.

Ἴλαδον, catervatim. ε. 287.

Ἵλαον, ab ἵλαος, propitius, Atticè ἵλεως. ε. 340.

Ἱλάσκεσθαι, præs. inf. ab ἱλάσκομαι, *placo*. Th. ἱλάω. ε. 338.

Ἱμάσσας, Poëticè pro ἱμάσας, part. a. 1. act. à verbo ἱμάζω, *loris cædo*, F. ἱμάσω. Th. ἱμὰς, άντος, ὁ, *lorum*. θ. 857.

Ἱμείρω, desidero, cupio. f. ήσω, hinc ἵμερος, *desiderium*, & ἱμερόεντας, acc. plur. *desiderabiles*, ab ἱμερόεις, εσσα, εν. Th. ἱμείρω. α. 31. ε. 617. θ. 359.

Ἵν', pro ἵνα, *ut*. ε. 546.

Ἰνὰ, ός, ἡ, *valida*, nomen mul. ab ἶς, ἰνὸς, ἡ, *robur*, *fibra*. θ. 976.

Ἵξε, 3. sing. a. 1. act. indic. Th. ἵκω, *venio*, f. ἵξω, a. 1. ἵξα. α. 32.

Ἵξεαι, pervenies, 2. sing. fut. 1. med. Ionicè pro ἵξῃ, ab ἱκνέομαι, ἥμαι, F. ἵξομαι, Præt. pass ἵγμαι, a. 2. med. ἱκόμην, ε, ετο. ε. 477.

Ἰοειδέα, acc. sing. in nom. ἰοειδὴς, ές, niger, ab ἴον, ε, τὸ, *viola purpurea*, nigricans, & εἶδος, ος, forma, & hoc ab εἴδω, video. θ. 3.

Ἰόλαος, ε, nomen peritissimi aurigæ. *Iolaus*, q. d. ἰὸς & λαὸς, jaculum seu telum populi. α. 78.

Ἰόντε, euntem, a. 2. act. part. ab εἶμι, *eo*. part. a. 2. act. ἰὼν, ἰοῦσα, ἰόν. θ. 773.

Ἰοχέαιρα, ας, ἡ, *sagittis gaudens*. ex ἰὸς, ὁ, *telum*, & χαίρω, *gaudeo*. θ. 14.

Ἱππόδαμος, *equorum domitor*. ἵππος. & δαμάω, domo. α. 346.

Ἱππόθοη, nomen mul. *celer instar equi*. vel *valdè celer*. Nam ἵππος in compositione quandoque auget, sic & βο quod est ex βοῦς, ut βούλιμος. θ. 251.

Ἱππονόη, nomen mul. *valdè intelligens*. θ. 251.

Ἵππος, *equus*, dat. pl. Ion. ἵπποισιν. α. 341.

Ἱππότα, vocativi casus. ab ἱππότης, ε, ὁ, *eques*, vocativus pro nominativo ponitur Poëticè, & Atticè. α. 216.

Ἱππουρίη, *equi fons*. Nomen fontis, in Bœotia, non procul ab Helicone monte. θ. 6.

Ἴρηξ, ηκος, ὁ, Ionicè, pro ἱέραξ, ακος, ὁ, *accipiter*. ε. 203.

Ἶρις, ιδος, ἴρεος, & ἴρεως, ἡ, *iris*, in accus. ἶριν. θ. 780.

Ἰς, ἰνὸς, ἡ, *vis*, ἶς ἀνέμων, *vis venti*. θ. 332.

Ἴσ', pro ἴσα, ab ἴσος, *par*. ε. 350.

Ἴσαν, *ibant*, 3. pl. imperf. act. ab εἶμι, *eo*. imperf. εἶν. a. 2. ἴον, pl. perf. m. ἴμεν. θ. 68.

Ἴσασι, & ἴσασιν, 3. pl. ab ἴσημι, *scio*. ε. 40.

Ἴσον, parem, æqualem, ab ἴσος, par. ε. 327.

Ἴσον, æquale, scilicet prima in ἴσος est anceps, & proinde scribitur etiam ἴσος, quum prima corripitur. ε. 752.

Ἰσοῦσθαι, pro ἰσόεσθαι, præs. med. infinit. *æquare*, ab ἰσόω, ῶ, *æquo*.

aequo. Them. ἶσος, ου, ὁ, par. ε. 562.

Ἰσοφαρίζει, *aequiparat*. q. d. ἶσον φέρει. ε. 430.

Ἱσταμένου, part. præs. pass. ἱστάμενος, *stans*, genit. Ion. ἱσταμένοιο, ab ἵσταμαι. ε. 569.

Ἵστασ' pro ἵστασο, 2. sing. præs. pass. imperat. ab ἵστημι, sto, f. στήσω, a. 2. ἔστην. α. 449.

Ἱστίην, Ionicè pro ἑστίαν, ab ἑστία, ας, ἡ, *Vesta*, focus. θ. 454.

Ἱστοβοῆϊ, *stivæ*, dat. singul. ab ἱστοβοεὺς, temo, stiva. ab ἱστὸς, tela, quod ab ἵστημι, sto, & βοῦς, bos. ε. 435.

Ἱστὸν, *telam*, accus. ab ἱστὸς, οῦ, ὁ, tela, & malum navis. Them. ἵστημι, sto. ε. 64.

Ἵστορα, ab ἵστωρ, ορος, ὁ, ἡ, *gnarus*, sciens. ε. 792.

Ἴστρον, acc. ab ἴστρος, nomen fluvii Germanici, *Danubius*. θ. 339.

Ἰσχάνει, *detinet*, ab ἰσχάνω, idem quod ἴσχω, habeo. Them. ἔχω, habeo. ε. 495.

Ἴσχω, εις, ει, idem quod ἔχω, habeo. ἴσχωσ', 3. pl. præs. subj. act. ε. 625.

Ἰσχὺς, ύος, ἡ, *robur*. dat. ἰσχύϊ, acc. ἰσχὺν, *fremitum*. Hinc ἰσχύω, robustus sum. θ. 146.

Ἴτον, abierunt, 3. dual. præs. activi, ab εἶμι, *eo*. ponitur verò præsens, pro, a. 2. ἴον, qui 3. dual. format ἰέτην enallage temporis. ε. 199.

Ἴτυν, *extremam oram*. ab ἴτυς, υος, ἡ, *extremus ambitus*, circumferentia. α. 314.

Ἰφθίμου, genit. *fortis*, ab ἴφθιμος, & hoc ab ἶφι, *fortiter*, quod est ex ἰς, ἰνὸς, ἡ, *vis*, *robur*. ἰφθίμῳ. θ. 768.

Ἶφι, adverb. fortiter, ab ἰς, ἰνὸς, ἡ, vis, fibra. ε. 541.

Ἰφικλείδην, nomen viri. α. 111.

Ἰφικλῆα, nomen viri. ad formam ἡρακλῆα. à nominativo ἰφικλέης contractè ἰφικλῆς, q. d. valdè honoratus, gloriosus. α. 54.

Ἰχθυάοντες, piscibus inhiantes, præs. part. ab ἰχθυάω, ῶ, piscor. Them. ἰχθὺς, ύος, ὁ, piscis. α. 210.

Ἰχθὺς, ύος, ὁ, *piscis*, ἰχθῦς pro ἰχθύας sicuti δρῦς pro δρύας &c. α. 212.

Ἴχνος, εος, τὸ, *vestigium*. ε. 680.

Ἰῷ, dat. sing. ab ἰὸς, οῦ, ὁ, *sagitta*. quod est ab ἵημι *mitto*. item *arugo*, quæ in metallo serpit, *venenum* quod transmittitur in venas. At ἴος, ἴα, ἴον, idem quod οἶος, α, ον, *solus*, *a*, *um*. α. 409.

Ἰωὴ, ῆς, ἡ, clamor, vociferatio. θ. 682.

Ἰωλκὸν, acc. ἰωλκὸς, οῦ, ἡ, *urbs Thessaliæ*. θ. 997.

Ἰωχμοῖο, *tumultus*, genit. Ion. ab ἰωχμὸς, οῦ, ὁ, persequutio hostilis, idem quod ἰωκὴ. Th. διώκω, f. ξω, persequor. θ. 683.

K.

Κ' pro καὶ &, ἦ κ' *dixit* &. θ. 547.

Κάββαλε, & κάββαλ', prostravit, a. 2. ind. pro κατέβαλε à καταβάλλω dejicio, καββάλετ', a. 2. m. 3. pers sing. Th. βάλλω, f. βαλῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. α. 130. 462.

Καδδυνάμιν pro κατὰ δυνάμιν, pro virili, à δυνάμις, εως, ἡ, potentia. Them. δυνάμαι, f. ήσομαι, possum ε. 336.

Καδδ', καδ' δ' βάλε pro κατέβαλε δὲ, *dejicit verò*. α. 384.

Κάδμος,

Κάδμος, ου, nomen viri, hinc καδμεῖος, καδμείοισι, dat. pl. & in f. g. καδμεία, & καδμηΐς, ίδος, Cadmæa. ε. 161. θ. 937.

Καθαπτόμενος, præs. part. à καθάπτω, *invado*. Them. ἅπτομαι, tango, f. ψομαι. ε. 332.

Καθαρῶς, purè, adverb. à καθαρός, ῶ, ὁ, purus. Th. καθαίρω, purgo. ε. 337.

Καθεζόμενος, præs. part. *residens*. à καθέζομαι, sedeo. Th. ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι, sedeo. α. 34.

Καθίζει, 3. pers. præs. ind. *sedet*. καθίζειν, præs. inf. *collocare*. à καθίζω. Them. ἵζω, f. ἵσω, sedere facio. θ. 434.

Καί, *sed etiam*, τε καί, quæ duo simul juncta sunt distributiva, ὁμοῦ καί, *simul etiam*. ε. 43. 243.

Καίουσ', adolent, pro καίουσι, καιομένη, *ardens*, præs. part. à καίω, uro, accendo, f. καύσω, p. κέκαυκα, a. 2. pass. ἐκάην, f. 1. pass. καυθήσομαι. θ. 557.

Καυκία, à καυκίς, ίδος, ὁ, nomen proprium regis. α. 179.

Καιρός, ῶ, ὁ, *tempus opportunum*, occasio. ε. 694.

Κἀκεῖνος, ille: ex καί & ἐκεῖνος. ε. 293.

Κακκρύψων, pro κατακρύψων, abscondens, præs. part. à κρύπτω, abscondo. f. ψω. p. φα. a. 2. ἔκρυβον. ε. 471.

Κακοθημοσύνη, *ignavia*, ex κακόν, malum & θῆμων, ονος, ὁ, acervus rerum simul congestarum. Th. τίθημι, pono. ε. 472.

Κακός, *malus*, propriè *piger*, à κάζω, *cedo*. κακή, ἡ, neut. κακόν, κακ' pro κακά. dat. pl. κακοῖσιν. κακόν, pro κακῶς, *adverb.* ε. 327. comp. κακίων, superl. κάκιστος. ε. 266. 346.

Κακότητι, dat. sing. à κακότης, ητος, ἡ, improbitas. α. 93.

Κακόχαρτος, *alienis malis gaudens*, ex κακόν, malum, & χαίρω, gaudeo. ε. 28.

Κακτείνομαι, occidere, Doric. pro κατακτείνομαι, & hoc pro κατακτεῖναι, a. 1. inf. act. à κατέκτανον, pro κατακτείνω. Th. κτείνω, f. κτενῶ, occido, p. ἔκτακα, a. 2. ἔκτανον. α. 453.

Κᾶλα, *ligna*. à κῶλον, ου, τὸ, lignum. ε. 126.

Καλέω, *vocare*, *invitare*, à καλέω, voco, f. έσω, p. κέκληκα, καλέεσκον, 3. pers imperf. Ionicè pro ἐκάλεε, ει, καλέυσ', pro καλέυσι, vocant. θ. 207. ε. 242.

Καλιαὶ, horrea. καλιὴ. ᾶς, ἡ, *nidus ex virgultis*, καλιέω Ionicè pro καλιάω. Th. κῶλον, ου, τὸ, lignum. ε. 307.

Καλλιγυναικα, acc. à καλλιγυναικ, αικος, ὁ, ἡ, *pulcris mulieribus abundans*. ex κάλλος, εος, τὸ, *pulcritudo*, & γυνὴ, *mulier*. ε. 653.

Καλλικόμοιο, genit. Ion. καλλίκομος, pulcricoma. à καλὸς, ἡ, ὸν, pulcher, a, um, & κόμη, ης, ἡ, coma. θ. 915.

Καλλιπάρῃ, Æolic. seu Bœoticè pro καλλιπάρειος, pulcras habens genas, ex καλὸς, ἡ, ὸν, pulcher, & παρειὰ & Æolic. παρηὰ, ᾶς, ἡ, mala, gena. θ. 238.

Καλλιρέεθρον, pulcrifluum, à καλὸς, ἡ, ὸν, *pulcher*, & ῥέω, fluo, f. ῥεύσω. p. δεκα. θ. 339.

Καλλιόπη, ης, ἡ, nomen Musæ, *cujus est elegans eloquium*, *facunda*, ex κάλλος, εος, τὸ, *pulcritudo*, & ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox. θ. 79.

Καλλιρόη, nomen mul. θ. 280.

Καλλίτριχος, pulcricomos, καλλίθριξ, ἡ, pulcros crines habens, ex καλὸς, ἡ, ὸν, pulcher, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, pilus. α. 372.

Καλλίῤῥοον, limpidam, ex καλὸς, pulcher, & ῥόος, fluentum. Th. ῥέω, f. ῥεύσω, fluo. ε. 737.

Καλλίσφυρος, *pulcros talos habens.* ex καλὸς, & σφύρον, malleolus. Th. σφύρα, ας, ἡ, malleus. θ. 526.

Καλὸς, ἡ, ὸν, pulcher, bonus. Comp. καλλίων, ονος, ὁ, ἡ, & κάλλιον, τὸ, Superl. κάλλιστος, optimus, pulcerrimus. θ. 384.

Καλυπτόμενοι, contectæ, præf. part. pass. à καλύπτω, tego, f. ψω, p. φα, a. 1. ἐκάλυψα, ας, ε, a. 2. ἐκάλυβον. α. 134. ε. 140.

Καλύπτρῃ, acc. Ionicè, à καλύπτρα, tegmen capitis muliebre. Them. καλύπτω, tego. θ. 574.

Καλυψὼ, nomen mul. θ. 359.

Κάμαξι, dat. pl. *palis, pedamentis*, à κάμαξ, ακος, ἡ, palus. α. 298.

Κάμματος, ου, ὁ, labor. hinc καμματώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, laboriosus. Th. κάμνω, f. μοῦ, p. κέκμηκα, lassesco. ε. 177. 584.

Κάμοιμι, pro κατὰ μόν. ε. 429.

Καμπύλα κῶλα, *curva ligna.* à καμπύλος, ου, ὁ. Th. κάμπτω, f. ψω, p. φα, flecto. α. 324.

Κἂν, *quamvis*, etsi, ex καὶ & ἂν, si. ε. 337.

Καναχὴ, crepitatio sonitus. hinc καναχηδὸν, adverb. cum strepitu. Them. ἦχος, ου, ὁ, sonus. α. 164. θ. 267.

Καναχίζε, imperf. *substrepebat*, à καναχίζω & καναχέω, resono, hinc καναχὴ, *crepitatio*; καναχῇσι, dat. plur. Ionicè. Them. ἦχος, ου, ὁ, sonus. α. 373.

Καπνὸς, οῦ, ὁ, fumus. ε. 43.

Κάπρος, οῦ, ὁ, *aper*, item *verres*, quo sensu accipitur. ε. 783.

Κάρη, τὸ, indeclinabile, *caput*, per apocopen pro κέφαλον, ου. ε. 534.

Καρπαλίμως, *citò, raptim*. adverb. q. d. ἁρπαλίμως, ab ἁρπάζω, f. σω, & ξω, rapio. α. 432.

Καρπὸς, ου, ὁ, fructus. ε. 172.

Κάρῃ, *robore*, pro ἐν κράτει, h. e. κρατερῶς, more Hebræorum, κάρτος, pro κράτος, εος, τὸ, robur. θ. 73.

Καρτερόθυμον, dat. καρτερόθυμον; à καρτερόθυμος, οῦ, ὁ, pertinax, qui toleranti animo est, ex κάρτος, per metathesin litterarum pro κράτος, εος, τὸ, robur, & θυμὸς, ου, ὁ, animus. θ. 476.

Καρτερόφρων, acc. à καρτερόφρων, ονος, ὁ, ἡ, *præfractus*, item *magnanimus*, à κράτος, εος, τὸ, robur, & φρὴν, animus.

Κάρτιστον, præstantissimum, pro κρείσσον, ab ἀγαθὸς, bonus, κρείσσων, κράτιστος. θ. 981.

Κόρφῃ, siccat. Th. κόρφω, *succo, arefacio*, f. ψω. ε. 7.

Καρχαρόδοντα, acc. sing. dentibus asperum, à κάρχαρος, asper. Th. χαράσσω, f. ξω, sculpo, & ὀδὼς, ὀδόντος, ὁ, dens. ε. 604.

Κασίγνητος, ου, ὁ, ex κάσις, εος, ὁ, ἡ, *frater, soror*, & γείνομαι, nascor. θ. 756.

Κασσίτερος, κασσιτέρου, genit. ὁ, stannum. θ. 862.

Κατὰ, cum Genitiv. *per*. Cum Accus. *ad, secundùm*, κατ' ὄρος, *in monte*, κατὰ οἶκον, *domi*. κατ' ἄρμα,

ὥρῃ, *ad tempus*, idem quod ἐς καιρόν. s. 617. 100.

Καβεβεβήκασι, *onusta sunt*. 3. pl. præt. medii, à βεβάω, *oneror*, sum gravis, f. σω, p. κα. s. 234.

Καβήσεται, intrat, f. 1. à καβαίνω, f. βήσομαι, descendo. Th. βαίνω, eo, a. 2. ἔβην. θ. 750.

Καγηρᾷσκει, præs. ind. à καγηρᾴσκω, senesco. Thema, γῆρας, ᾱος, τὸ, senectus. s. 93.

Καδεύῃ, 2. præs. subj. humefiat, à δεύω, *rigo*, f. δεύσω. s. 546.

Καδεύμεν, Att. & Dor. *ingredi*, pro Καταδῦναι, a. 2. act. infinit. à καταδύω, a. 2. act. κατέδυν, ας, ν. Th. δυάω, & δύω, subeo. α. 196.

Καδεδυότα, occidentem, part. a. 2. act. Them. δύω, *subeo*, vel δύνω. θ. 596.

Καθεῖο, poneres, 2. sing. a. 2. med. opt. κατέθεο, *deposueris*. 2. sing. a. 2. med. subj. κατέθεαι, κατέθῃ, & pro hoc κατέθεο, Ionicè, à τίθημι, pono. s. 45.

Κάτθεο, Poët. pro κατέθου, & κατέθεσο, *reconde*, a. 2. imperat. med. à καταθέτο, repono. Th. τίθημι, f. θήσω, a. 2. ἔθην. s. 627.

Καθκείμενον, præs. part. à κατέκειμαι, jaceo, decumbo. s. 364.

Καθλείβει, destillat. præs. ind. à καταλείβομαι, destillo. Th. λείβω, f. ψω, libo. θ. 786.

Καθλείπειν, præs. inf. à λείπω, linquo, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. s. 746.

Καθλέξεται, cubat. fut. ind. à λέχομαι, cubare facio. s. 523.

Καταμάρψῃ, opprimat, a. 1. subj. à καταμαρπτω, comprehendo. Them. μαρπτω, f. ψω, capio. s. 496.

Κατεπτοιήθη, *exterrita*, perf. part. activ. per syncopen, ῆχ. pro καταπεπτοιηχῆα. à verbo καταπτοέω, f. ξω, perterrefio, præt. act. κατεπτόηκα. Them. πτοέω, ῶ, f. ήσω, exterreo. α. 265.

Κατέπινε, deglutiebat. imperf. Ion. Th. πίνω, bibo, f. πόσω, p. πέπωκα, a. 2. ἔπιον, inde in imperat. πῖθι & πέ. θ. 459.

Κατήοειος, opacus, à σκιὰ, ᾶς, ἡ, umbra. s. 513.

Κατεύφιλος, ν, à τυφιλὸς, durus, asper. Thema, τύφω, *astringo*, f. ψω. θ. 806.

Καταφθιμένοισιν, mortuis, dativ. plur. præs. part. à φθίω, idem quod φθείω, f. ήσω, corrumpo. θ. 850.

Κατεφλέξαι, combussisset, 3. sing. a. 1. act. opt. à φλέγω, uro, f. ξω, p. χα. α. 18.

Καταφράζεσθε, præs. imperat. pass. à καταφράζομαι, considero. Th. φράζω, dico, f. σω. p. κα. a. 2. ἔφραδον. p. m. πέφραδα. s. 248.

Καταχεύετ', effundit, 3. imperf. à καταχεύομαι. Th. χέω, f. χεύσω, fundo. s. 583.

Κατεῖεν, *descendebat*, ex κατὰ & εἶμι, eo, est 3. sing. præt. med. εἶα, & Atticè ᾖα, ας, s. καθιών, part. a. 2. à κάτειμι. θ. 723. α. 254.

Καταλεγχέτω, *redarguat*, præs. imperat. à καταλέγχω. Th. ἐλέγχω, f. ξω, arguo. s. 714.

Κατέλεξε, recensuit, a. 1. ind. καταλέγω. Them. λέγω, f. ξω, dico. θ. 627.

Κατεναντίον, adverb. ex adverso, coram. Th. ἀντὶ, pro. α. 73.

Κατένασσε, a. 1 ind. pro κατένασε, ab inusitato verbo, κατανάω, habitandum do. Th. ναίω, habito. ε. 168 θ. 538.

Κατενήνοθεν, constraverat. præt. med. à κατενθέω, ἐνθέω ex ἐν & θέω, pono. per metathesin ἐνέθω, in præt. med. ἤνοθα, & per reduplicationem ἐνήνοθα, præposita præpositione κατὰ, fit hinc κατενήνοθα, constravi. Errant qui à κατανθέω, derivant. Sic enim reduplicatio foret κατανήνοθα, &c. Malo ita resolvere, ut dicam, κατενήνοθα, esse dumtaxat præteriti medii, & carere præsenti. Præsens, si usitatum foret, esset κατενέθω. α. 269.

Κατέπαυσε, diremit, sedavit, a. 1. act. ind. verb. καταπαύω, desisto. Them. παύω, finio, cesso. θ. 87.

Κατέσταθεν, oppositi sunt, pro κατεστάθησαν, Æolicè, a. 1. ind. pass. à καθίσταμαι, constituor. Them. ἵστημι, f. στήσω, statuo. θ. 674.

Κάτεχε, imperf. ut & κατέσχεθε, detinebat, pro ἔχω, dicitur σχέω. θ. 700. 575.

Κατηρεφέ', pro κατηρεφέα, à κατηρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tectus, dat. pl. Ion. κατηρεφέεσσι. Th. ἐρέφω. f. ψω, tego. θ. 778.

Κατηωρεῦντο, suspensi erant, 3. pl. imperf. pass. Doricè pro κατηωρεῦντο, à verbo καταιωρέομαι, dependeo, ex κατὰ & αἰωρέω, f. ήσω, in sublime tollo. α. 225.

Κατοπάζῃ, expulerit, præs. subj. ab ὀπάζω, f. σω, persequor. ε. 324.

Κάτω, infrà, deorsum. θ. 301.

Καυάξαις, fregeris, a. 1. opt. act. à καυάζω, contero, frango. sic Æoles pro ἀὴρ, dicunt αὐὴρ, vel pro κατάξαις, Poët. sublato, τ, & inserto, υ, Æol. ab ἄγω, frango. ε. 666.

Καῦμα, ατος, τὸ, incendium, à καίω, uro, f. καύσω. θ. 844.

Κε, & κεν, particula potentialis, sicut in prosa ἂν, vel expletiva. ε. 10. 12. 33.

Κέατο, jacebant, pro ἔκειτο, Ion. & κέατο pro κείατο, à κεῖμαι, jaceo. α. 241.

Κέγχροισι, dat. pl. Ion. à κέγχρος, milium, genus leguminis. α. 398.

Κεδνῇ, castæ, dat. sing. à κεδνὸς, ὴ, ὸν, castus, probus. Th. κῆδος, εος, τὸ, cura. ε. 69.

Κείνῳ, illo, pro ἐκείνῳ, per aphæresin κείνοις, κείνοισι, dat. pl. Ionic. ab ἐκεῖνος, ille. θ. 628. 836.

Κεῖται, jacet, κεῖτ', pro ἔκειτο, imperf. Ionic. à κεῖμαι, jaceo. α. 227.

Κεκαλυμμένη, perf. part. pass. à καλύπτω, operio, tego, f. ψω, p. φα, a. 2. ἐκάλυβον. θ. 745.

Κεκασμένον, perf. pass. à κάζω, orno, f. σω. θ. 929.

Κεκεύθει, occultabat, Ionic. plusquam perf. med. à κεύθω, f. κεύσω, p. κα. in præt. med. κέκευθα. sicut πλήθω πέπληθα, γηθέω γέγηθα, &c.

Κεκλήγοντες, præt. med. Æolicè pro κεκληγότες, à κλάζω. verior analysis hæc est: ex præterito κέκληγα, novum verbum κεκλήγω, quod Græcis est usitatissimum, unde in part. præs. κεκλή-

κεκλήγων, οντος, in pl. οἱ κεκλήγοντες. α. 412.

Κεκληγὼς, vociferans, præt. med. à κλάζω, clamo, in f. κλάγξω, a. 2. ἔκλαγον, p. m. κέκληγα, hinc in part. f. g. κεκληγυῖη. ε. 449.

Κέκλυτε, *audite*, à κλῦμι, (Thema κλύω audio.) Hinc κλῦθι, & poëtica redupl. κέκλυθι, in 2. pl. κλῦτε, & κέκλυτε, audite, correpta penultima. θ. 644.

Κεκονιμένος, pulverulentus, Atticè, pro κεκονισμένος, à κονίζω, pulvere impleo, quod est à κόνις, εως, ἡ, *pulvis*. ε. 473.

Κεκορημένον, *satiatum*, à κορέω, satio, F. έσω, & ήσω, p. κεκόρηκα. ε. 593.

Κεκριμένην, diversam. Them. κρίνω, f. νῶ, secerno, p. κέκρικα. α. 55.

Κεκρύφαται, latent, 3. pl. præt. pass. Ionicè pro κεκρυμμένοι εἰσί. à κρύπτω, abscondo, f. ψω, p. φα. a. 2. ἔκρυβον. ε. 386.

Κεκτῆσθαι, comparare, præt. pass. infinit. à κτάομαι, acquiro, f. κτήσομαι, p. κέκτημαι. ε. 437.

Κελάδοιο, genit. Poëticus, pro κελάδου, à κέλαδος, ου, ὁ, *strepitus*. θ. 926.

Κελαινεφέϊ, nubium offuscatori, dat. à κελαινεφὴς, ex κελαινὸς, *niger*, idem quod μέλας, & νέφος, εος, τὸ, *nubes*. α. 53.

Κελαινῇ, nigra, dat. Thema est μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, pro μ, ponitur κ, κελαινόν. α. 173.

Κελεύθου, genit. κέλευθος, ου, ἡ, *via*. ε. 580.

Κελεύω, jubeo, præs. ind. à κέλομαι, Poëticè, κέκλομαι, κέλονθ', pro ἐκέλοντο, 3. pl. imperf. θ. 33. ε. 306. θ. 686.

Κενεὴν, Poëticè, pro κενὴν, à κενὸς, οῦ, ὁ, vacuus. ε. 498.

Κένταυροι, Centauri, ex κεντέω, stimulo, pungo, & ταῦρος, Latinè, *taurus*. α. 184.

Κεραμεὺς, έος, ὁ, *figulus*, à κέραμος, ου, ὁ, *urceus*, vel terra figularis. ε. 25.

Κεραοὶ, cornutæ, à κεραὸς, οῦ, ὁ, hoc à κέρας, cornu. ε. 529.

Κεραυνοῦ, gen. sing. à κεραυνὸς, ὁ, fulmen, q. à κείρω, *scindo*, & αὔω, *uro*. hinc κεραυνόω, *fulmino*, *fulmine percutio*. κεραυνωθέντος, a. 1. part. pass. genit. θ. 846. 859.

Κέρας, ατος, τὸ, *cornu*. θ. 311.

Κέρβερον, Cerberus. θ. 311.

Κέρδος, εος, τὸ, lucrum. hinc κερδαίνειν, lucrari, à κερδαίνω. ε. 323. 352.

Κερκηΐς, nomen mul. θ. 315.

Κέρσε, 3. pers. a. 1. ind. Ionicè, verbi κείρω, tondeo, f. ρῶ, & Æol. κέρσω, a. 1. ἔκειρα, & ἔκερσα. hinc κέρσε, per τμῆσιν, pro ἀπέκερσε. α. 419.

Κέρτομα, *convicia*, quasi dicas convocia, à κέρτομος, *mordax*, *cavillatorius*; hinc κερτομέω, *convicior*, ex κείρω, tondeo. & τομὴ, *sectio*, quod est à τέμνω, seco, p. m. τέτομα. ε. 788. θ. 54.

Κεύθεσι, dat. pl. à κεῦθος, εος, τὸ, *caverna profunda*, à κεύθω, *occulto*. unde etiam est κευθμὼν, ῶνος, ὁ, *locus qui occultat*. Regula: Nomina appellativa in ὼν, & εῖον, significant locum. ut, ἀμπελὼν, ῶνος, ὁ, *vinetum*. θ. 300.

Κεφαλὴ, ῆς, ἡ, caput, gen. plur. κεφαλέων, Ionicè, pro κεφαλῶν,

λῶν, dativ. κεφαλῇσι. ϑ. 827. ε. 418.

Κεφάλῳ, dat. sing. in nom. κέφαλος, ου, nomen viri. ϑ. 986.

Κεχάρητο, *lætatus est*. 3. sing. a. 2. med. ut, ἐχαρόμην, ου, ετο, & per reduplicationem Poëticam, κεχαρόμην. Dicitur verò, κεχάρητο, per συστολὴν, ut vocant. Mallem à plusq. perf. formare, ἐκεχαρήμην, ησω, ητο, à χαίρομαι, lætor. perf. κέχαρμαι, & κεχάρημαι, quasi à χαρέω. α. 65.

Κεχαριστμένος, grata est, perf. part. à χαρίζομαι, rem gratam facio. Them. χάρις, ιτος, ἡ, gratia. ε. 683.

Κεχρημένος, indigus, præt. perf. part. à χρῶμαι, *utor*, f. χρήσομαι, p. κέχρημαι, a. 1. m. ἐχρησάμην. ε. 478.

Κέχυται, fusa est. 3. pers. perf. pass. à χύω, f. ύσω, p. pass. κέχυμαι. Th. χέω, f. χεύσω, fundo. ϑ. 727.

Κήδει, lædit, 3. pers. præs. à κήδω, ango. Th. κῆδος, εος, τὸ, cura. ε. 364.

Κήδεα, acc. pl. à κῆδος, εος, τὸ, cura, damnum. ε. 49.

Κῆλα, *tela*, n. g. pl. num. à κῆλον, Ionicè, pro κᾶλον, *lignum*. ϑ. 708.

Κηλέῳ, dativ. à κήλεος, calidus. Thema, καίω, f. καύσω, uro. ϑ. 865.

Κὴρ, κηρὸς, ἡ, *parca*, mendosè scribitur, κῆρ. α. 156.

Κῆρ, pro κέαρ, ατος, τὸ, cor. (sicuti pro ἔαρ, ἦρ, dicitur) κῆρα, κῆρες. α. 249, 435.

Κηρόθι, ex corde, adverb. à κῆρ, τὸ, *cor*. α. 85.

Κηρίον, ου, τὸ, *favus*, à κηρὸς, οῦ, ὁ, *cera*. ϑ. 597.

Κηριτρεφέων, gen. pl. à κηριτρεφὴς, έος, ὁ, ἡ, *morti obnoxius*, q. d. *fato nutritus*, à κὴρ, *fatum*, & τρέφω, *alo*. ε. 418.

Κῆρυξ, υκος, ὁ, *præco*. ε. 79.

Κητὼ, όος, ἡ, nomen mul. fortè sic dicta à *prodigiosa crassitie*, qualis est in balæna seu ceto, monstro illo marino, κητοῦς, genit. contract. ϑ. 270, 336.

Κήϋκα, acc. sing. à κήυξ, υκος, ὁ, nomen regis. α. 354.

Κηφήνεσσι, dat. pl. Poëticus, pro κηφῆσι, à κηφὴν, ῆνος, ὁ, *fucus*, ex apum genere. ϑ. 595.

Κίβισις, ἡ, *pera*, *sacculus*, ubi κεῖται βόσις, ubi victus reconditur. α. 224.

Κιθάριζεν, personabat, imperf. abjecto augmento à κιθαρίζω, f. ίσω, cithara cano. Th. κιθάρα, ας, ἡ, *cithara*, est organon musicum. α. 202.

Κιθαριστὴς, οῦ, ὁ, citharista, pl. οἱ κιθαρισταὶ, à κιθάρα, ας, ἡ, cithara. ϑ. 95.

Κικλήσκει, vocat. 3. person. ind. à καλέω, voco, Poët. κικλήσκω. ϑ. 418.

Κίοσιν, *columnis*, dat. pl. à κίων, ονος, ὁ, ἡ, *columna*, κίον, acc. pro κίονα. ϑ. 521. 779.

Κίρκη, *Circe*, nomen sagæ. ϑ. 957.

Κλάζοντε, præs. part. dual. num. à κλάζω, clamo. Vide suprà κεκληγὼς. α. 406.

Κλαίουσα, flens, præs. part. à κλαίω, fleo, f. κλαύσω, p. κέκλαυκα. ε. 222.

Κλεῖα, pro κλέα, & hoc ex κλέα, *res præclarè gestæ*, à κλέος, εος, τὸ, *gloria*. Them. κλείω, celebro. ϑ. 160.

Κλείετε, præs. imperat. *celebrate*, à κλείω,

à κλείω; celebro. hinc κλειτὸς, ὴ, inclytus. α. 473.

Κλειὼ, ὁ, ἡ, nomen mul. & Musæ. θ. 77.

Κλέος, ὁ, τὸ, *gloria*. pro quo etiam dicitur κλεῖος, ὁ, τὸ, *gloria*. Them. κλείω, celebro. α. 107.

Κλέψας, furatus, a. 1. part. à κλέπτω, *clepo*, *furor*, fut. κλέψω, p. κέκλεφα, p. pass. κέκλεμμαι, p. med. κέκλοπα. ε. 55.

Κλῆρον, acc. à κλῆρος, ὁ, ἡ, sors, patrimonium. ε. 37.

Κλόνον, acc. à κλόνος, ὁ, ἡ, *turbatio*, *tumultus*. hinc κλονέω, ῶ, commoveo, f. ήσω. θ. 935.

Κλυζομένῳ, inundanti, dat. præs. part, à κλύζω, *eluo*, f. σω, p. κέκλυκα. α. 209.

Κλυμένη, nomen mul. θ. 351.

Κλύοιμι, præs. opt. audirem, à κλύω, *audio*, κλῦθι, præs. imperativi est à κλύμι, at κέκλυθι, & κέκλυτι, per reduplicationem, pro κλῦθι, & κλῦτι, in præs. imperat. hinc κλυτὸς, κλυτοῦ, inclytus. θ. 32, 644. ε. 9. 70.

Κλωθὼ, nomen Parcæ. Vide Calepin. α. 258.

Κνήμῃσι, dat. pl. Ion. pro κνήμαις, Ionicè, à κνήμη, *tibia*, *sura*, *crus*. α. 123.

Κνημῖδας, acc. pl. à κνημὶς, ῖδος, ἡ, *ocrea*. Th. κνήμη, ης, ἡ, tibia. α. 122.

Κοθούρης, à κόθουρος, epitheton fuci, παρὰ τὸ κόθειν τὴν οὐρὰν, quod aculeum non exerat more apium, à κόθω, occulo, & οὐρὰ, cauda. ε. 305.

Κοίλοι, cavus, κοίλη, dat. pl. κοίλῃσι. ε. 52, 689.

Κοιμηθεῖσα, a. 1. part. pass. à κοιμάω, *sopio*, *facio dormire*, κοιμάομαι, ωμαι, *dormio*, f. 1. pass. κοιμηθήσομαι, a. 1. m. ἐκοιμησάμην. θ. 214.

Κοινῇ, genit. à κοινὸς, ῇ, ὁ, communis. ε. 725.

Κοῖος, κοῖε, nomen viri. θ. 407.

Κοιρανέων, præs. part. imperans, à κοίρανος, ου, ὁ, rex. hinc κοιρανέω, ῶ, dominor. θ. 33.

Κοῖτον, acc. à κοῖτος, ου, ὁ, idem quod κοίτη, ης, ἡ, *cubile*. ε. 574.

Κοκκύζει, canit. 3. pers. præs. à κοκκύζω, coccyzo, à κόκκυξ, υγος, ὁ, *cuculus*. ε. 486.

Κολλήσαντε, ferruminati, nom. pl. à κολλήσας, ασα, αν, glutinatus. Thema, κόλλα, ης, ἡ, *gluten*. α. 309.

Κολοσυρτῇ, palearum strepitu, à κολοσυρτὸς, ῇ, ὁ. Schol. ἠχῷ φρυγάνων συρομένων. h. e. strepitus sarmentorum, quum trahuntur, ex σύρω, *traho*. & κῶλον, *lignum*, seu κόλος, mutilus. Est enim sarmentum lignum defractum. θ. 880.

Κομέω, nutrito, præs. inf. à κομέω, f. ήσω, nutrio & curam gero. hinc κομίζω, & κομίσαιμι, a. 1. m. inf. ε. 604. 317.

Κονάβησε, edidit fragorem, a. 1. ind. Ion. à κονάβεω, ῶ, resono. Th. κόναβος, ου, ὁ, sonitus. θ. 840.

Κονίῃσι, dat. pl. Ion. pro κονίαις, à κονία, ας, ἡ, idem quod κόνις, εως, ἡ, pulvis, acc. κόνιν. α. 365. θ. 706.

Κονίοντες, *pulverem excitantes*, præs. part. à κονίω, vel κονίζω. Them. κόνις, εως, ἡ, pulvis. α. 342.

Κοπτομένη, excitatus, præs. part. à κόπτομαι, pulsor, scindor. Them.

Them. κόπτω, f. ψω, scindo. α. 63.

Κορεσσάμενος, satiatus, a. 1. m. part. Poet. pro κορεσσάμενος. Vide κορέσσασθαι. ε. 33.

Κορέσσασθαι, saturato, a. 1. infinit. pro imperativo. Hellenismus. à κορέννυμι, vel κορέω, saturo. θ. 366.

Κόρθυνεν, collegit, imperf. act. pro ἐκόρθυνεν, verbi κορθύω, vel κορθύνω, coacervo. Th. κόρθυς, υος, ἡ, acervus. θ. 853.

Κόρος, ου, & Ion. κόροιο, satietas. Thema, κορέω, satio. θ. 593.

Κόρυθος, genit. à κόρυς, υθος, ἡ, *galea*. α. 417.

Κορύσσειν, præs. inf. à κορύσσω, *armo*. q. d. galea munio, κορύσσουσα, præs. part. f. g. Thema, κόρυς, υθος, ἡ, galea. α. 198. 148.

Κορυφῆς, genit. θ. 62. κορυφῇσι, dat. pl. Ionic. à κορυφὴ, ῆς, ἡ, vertex. θ. 1010.

Κορώνη, ης, ἡ, *cornix*, hinc κορωνιόωντα, acc. *rostrata*, Poëticè, pro κορωνιάοντα, à κορωνιάω, ῶ, incurvus & lunatus sum. à κορώνη, summitas, curvatura. ε. 679. α. 289.

Κοσμεῖν, præs. inf. sic κόσμησε, ornavit, a. 1. pro ἐκόσμησε, à κοσμέω, f. ήσω. Th. κόσμος, ου, ὁ, ornatus, ordo. ε. 72, 76.

Κοτέει, 3. præs. ind. *est infestus*, κοτέουσα, præs. part. f. g. κοτέοντε, dual. num. part. à κότεω, f. έσω, & ήσω, irascor. Th. κότος, ου, ὁ, ira vetus. ε. 29. θ. 315.

Κόττος, ου, ὁ, nomen viri, seu gigantis. θ. 714.

Κούρη, ης, ἡ, puella, idem quod κόρη, ex eóque factum Poëtica epenthesi, ου v. pl. κοῦραι. Thema, κορέω, verro. α. 126.

Κουρίζουσι, *à teneris educant*, 3. pl. præs. verbi κουρίζω, à puerili ætate educo, à κοῦρος, idem quod κόρος, puer. Th. κορέω, verro. θ. 347.

Κουρότερος, *junior*. Etiam substantiva apud Græcos persæpè comparantur, à κοῦρος, idem quod κόρος, juvenculus. Thema, κορέω, f. έσω, & ήσω, verro. ε. 447.

Κουροτρόφος, ου, juvencularum nutritor, à κούρω, hoc à κόρη, *juvencula*, κορέω, *orno*, quæ dum se comit, annus it. θ. 450.

Κουφίζουσαν, præs. part. f. g. à κουφίζω, f. ίσω, levo, à κοῦφος, levis. ε. 463.

Κοῦφος, ου, ὁ, levis, ut κούφη ἐλπὶς, levis spes. ε. 761.

Κράδη, ης, ἡ, pro *ficu sylvestri*. ε. 699.

Κραδίην, acc. sing. Ion. à κραδία, per metathesin, pro καρδία, ας, ἡ, cor. ε. 340.

Κράτεϊ, dat. sing. *imperio*, à κράτος, εος, τὸ, robur. hinc κρατερὸς, validus, κρατεράων, gen. plur. Æolicè, κρατερώτατος, superl. validissimus. θ. 49, 683, 864.

Κρατεῖ, præpotens est, 3. pers. præs. ind. à κρατέω, ῶ, imperium obtineo, f. ήσω, p. κεκράτηκα. Them. κράτος, εος, τὸ, robur. θ. 403.

Κρατερόφρονι, dat. sing. à κρατερόφρων, infracto animo sum, ex κράτος, robur, & φρὴν, animus. α. 458. κρατερόφρονα. ε. 147. θ. 509. κρατερόφρονι. θ. 297.

Κρατὶ, *capiti*, dat. sing. à κρὰς, κρα-

κρατὸς, ὁ, vel τὸ. Th. κάρηνον, ου, τὸ, *caput*, unde per apocopen, κάρη, τὸ ἄκλιτον, pro κάρη, dicitur κάρα Doricè, & per novam apocopen κὰρ, pro κάρη. item, pro κὰρ, per metathesin κράας, ατος, & κρὰς, κρατὸς. unde etiam descendunt κράνον, ου, τὸ, & diminutivum κρανίον, ου, τὸ, *calvaria*. α. 136.

Κρέας, ατος, & Atticè, κρέως, τὸ, caro. ε. 591.

Κρεῖον, acc. à κρεῖος, ου, ὁ, nomen viri. ϑ. 134.

Κρείοντα, acc. sing. nomen viri. à κρείων, οντος, ὁ. α. 83.

Κρείσσων, vel κρείττων, ονος, ὁ καὶ ἡ, præstantior vel melior, à positivo ἀγαθὸς, bonus. Th. κράτος, εος, τὸ, robur. ε. 210.

Κρεμάσασθαι, a. 1. med. infin. à κρέμαμαι, *suspendor*, conjugatur ut ἵσταμαι. Them. κρεμάω, & κρεμάννυμι, f. άσω, suspendo. ε. 629.

Κρήδεμνον, ου, τὸ, propriè capitis ligamentum, ex κρὰς, & δέω, ligo. per metaph. *pinnæ murorum*, & ponitur pro *mœnibus*. α. 105.

Κρῆθεν, adverb. *à capite*, ex κρὰς, ατός. Thema est, κάρηνον, ου, τὸ, *caput*. α. 7.

Κρήνης, genit. à κρήνη, ης, ἡ, *fons*, à fundendo, quia fundit aquas, κρηνάων, Æolicè, pro κρηνῶν, genit. pl. ε. 758.

Κρήτη, κρήτης, nomen Insulæ. ϑ. 477.

Κρητῆρος, genit. Ion. κρητὴρ, Ionicè, pro κρατὴρ, ῆρος, ὁ, Latinè, *crater*, à κεράννυμι, f. άσω, misceo, tempero, quia in eo merum diluitur, ne noceat. ε. 744.

Κρίναντο, pugnarunt, 3. pl. a. 1. med. à κρίνω, discerno, f. νῶ, κρίνωσι, 3. pl. a. 1. act. subj. κρίνας, part. a. 1. act. ε. 801. ϑ. 882.

Κρισίη, nomen mul. ϑ. 359.

Κρίω, nomen mul. ϑ. 375.

Κρόκα, *tramam*, per syncopen, pro κροκίδα, à κροκὶς, ίδος, ἡ, vel tamquam à κρόξ. Thema, κρόκη, ης, ἡ, trama. ε. 538.

Κροκόπεπλος, croceo peplo, à κρόκος, ου, ὁ, crocus, & πέπλον, ου, τὸ, peplum, vestis muliebris. ϑ. 358.

Κρονίδης, ου, ὁ, *filius* τοῦ κρόνου, h. e. *Saturni*. Sic vocatur ὁ ζεὺς. κρονίδεω, Ionicè, pro κρονίδου. ε. 18.

Κρονίων, ωνος, idem quod κρονίδης, à κρόνος, ου, ὁ, *Saturnus*, qui sic videtur dictus à splendore. Hebr. *karan*, splendere. Fr. Jun. Aliis quasi χρόνος tempus: plurimùm enim temporis conficit in emetiendo suo orbe. ε. 276.

Κροτάφοισι, dat. pl. Ion. à κρόταφος, ου, ὁ, *tempus*, pars capitis, παρὰ τὸ κροτεῖν τὴν ἀφὴν, quòd ibi evidens sit venarum pulsus. α. 226.

Κρύος, εος, τὸ, frigus, hinc κρυερὸς, οῦ, & Ionicè κρυεροῖο, frigidus. hinc κρυόεις, εντος, ὁ, Poëtis idem quod κρυερὸς. ε. 494. ϑ. 657. 936.

Κρυπταδίης, secreti, gen. à κρυπτάδιος, apud Poëtas idem quod κρυπτὸς, occultus. hinc & κρύφιος, abditus. Th. κρύπτω, f. ψω, occulto, abscondo, a. 2. ἔκρυβον. ε. 329. 789.

Κρύψε, a. 1. Ion. à κρύπτω, *occulto*. hinc κρύψας, a. 1. part. κρύψασα, f. g. ϑ. 174. ε. 50.

Κρώζῃ,

Κρώζῃ, præs. subj. à κρώζω, *crocito*, quod est cornicis. ε. 747.

Κταμένης, occisæ, part. a. 2. med. ab indic. ἐκτάμην, ad formam ἑστάμην, ab a. 2. act. ἔκτην. pro quo Dores ἔκταν. à κτῆμι, *occido*, f. κτήσω. Them. κτείνω. α. 402.

Κτεάνων, gen. pl. à κτεάνον, ου, τὸ, *possessio*. Poëtis idem quod κτῆμα & κτέαρ, ατος, τὸ, *idem*. Th. κτάομαι, f. ήσομαι, acquiro. ε. 317.

Κτείναντα, acc. à κτείνας, αντος, part. a. 1. act. à κτείνω, *occido*, f. κτενῶ, p. ἔκτακα, a. 2. ἔκτανον, a. 1. ἔκτεινα, κτεινέμεναι, Doricè pro κτείνειν, præs. inf. act. α. 414. 448.

Κτήμασ', dat. plur. pro κτήμασι, per apocopen. à κτῆμα, possessio. Th. κτάομαι, ῶμαι, acquiro. ε. 34.

Κτητὴν, famulam, acc. à κτητὸς, acquisibilis. Th. κτάομαι, f. ήσομαι, acquiro. ε. 406.

Κτύπος, sonitus, à τύπτω, pulso. α. 98.

Κυανόπεπλον, cæruleo peplo. à κύανος, cæruleus, & πέπλον, peplum. θ. 406.

Κυανόπτερος, *nigras alas habens*, ex κύανος, cæruleus, & πτερὸν, ου, τὸ, ala.

Κυάνου, genit. à κύανος, *cæruleus*. hinc κυάνεα, nigra, dat. plur. κυανέῃσι pro κυανέαις, & κυανεάων, Æolicè, pro κυανέων. α. 143. 249. α. 7.

Κυανοχαίτης, ου, nom. ex κύανος. ου, ὁ, cæruleus, color niger, & χαίτη, ἡ, juba, coma. α. 120.

Κυανῶπιν, nigroculam, acc. à κυανῶπις, ἡ, cæruleus aspectu, à κύανος, cæruleus, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Th. ὄπτομαι, video, p. m. ὤπα. α. 356.

Κυδάλιμος, idem quod κύδιμος, gloriosus, à κύδος, εος, τὸ, gloria. α. 74.

Κῦδος, εος, τὸ, gloria, in comp. κυδίων, gloriosior, superl. κύδιστος, ου, ὁ, gloriosissimus. ε. 313. θ. 548.

Κυδαίνων, *illustrans*, præs. part. à κυδαίνω, gloriosum reddo, f. νῶ, p. κα. Th. κῦδος, εος, τὸ, gloria. ε. 38.

Κυδιόων, exultans, jactabundus, præs. part. pro κυδιῶν, à κυδιάω, glorior, jactito. Th. κῦδος, εος, τὸ, gloria. α. 27.

Κυδνὸς, ὴ, ὸν, inclytus, celebris. Th. κῦδος, εος, τὸ, gloria. ε. 257.

Κυδοιμὸς, ου, ὁ, *tumultus*, q. à κύω, pario, & δεῖμα, timor. α. 156.

Κυθέρεια, ας, ἡ, *Venus*, ὅτι κεύθει τοὺς ἔρωτας, occultat amorem venereus. Tenebras amat propter opera tenebrarum. θ. 937.

Κυθήροις, κυθήροισι, dat. pl. à κύθηρος, ου, ὁ. Th. κυθήρα, insula ad Laconiam. θ. 192.

Κυκλοτερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tornando rotundus factus, ex κύκλος, ου, ὁ, circulus, & τερέω, terebro. α. 208.

Κύκλωψ, ωπος, ὁ, οἱ κύκλωπες, Cyclopes, ex κύκλος, ου, ὁ, orbis, circulus, & ὤψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video. θ. 144.

Κύκνος, α. 65. 346. 368. 413. κύκνον, α. 57. 329. 331. 466. 472. κύκνε, α. 350. κύκνοι, α. 316.

Κυλίνδεται, præs. ind. pass. à κυλίνδω, volvo. hinc κυλινδόμενος. Th. κυλίω, f. ίσω, volvo. α. 378. 438.

Κυμαί-

Κυμαίνοντος, genit. præs. part. à κυμαίνω, fluctuo. Th. κῦμα, ατος, τὸ, fluctus. s. 390.

Κύματα, nom. pl. à κῦμα, ατος, τὸ, *fluctus*, q. à κυκάω, *misceo*, unde est κύκημα, pro quo κῦμα. κύματ', ϑ. 352. s. 687.

Κυματολήγῃ, nomen mul.

Κύμην, acc. casus, à κύμη, ης, ἡ, nomen urbis. s. 636.

Κυμοπόλειαν, nomen mulieris. θ. 810.

Κυμοδόκη, ης, ἡ, nomen proprium mul.

Κυμοθόη, nomen proprium mul.

Κυνέη, ης, ἡ, (sub. δορὰ) pellis canis, galea. Th. κύων, κυνὸς, canis. α. 227.

Κυμὼ, nomen mul. ϑ. 255.

Κυπρογενέεια, epitheton Veneris, quæ nata dicitur in insula Cypro. Cuprum quoque ceu scortum, metallis omnibus misceri dicitur, verum metri dimensio videtur postulare, ut hîc legatur κυπρογενῆ. ϑ. 199.

Κύπρος, ου, nomen insulæ Veneri sacræ: unde & κύπρις, Venus. ϑ. 193.

Κυρήσας, a. 1. part. à κυρέω, incido. Th. κύρω. fut. Æol. σω. incido. s. 755.

Κῦρσαι, a. 1. inf. incidere. à κύρω, F. κύρσω, κύρσας, a. 1. part. α. 326.

Κυσσαμένη, a. 1. part. med. f. g. pro κυσαμένη, quæ concepit, verbi κύομαι, in utero gestor. Th. κύω, osculor. θ. 125.

Κύων, κυνὸς, ὁ vel ἡ, canis. κυνά, acc. κυνέ, nom. & acc. dual. κυσὶ, dat. pl. ϑ. 769.

Κῶμα, τος, τὸ, *veternus*, *somnus profundus*. ϑ. 798.

Κώμαζον, imperf. Ion. pro ἐκώμαζον, verbi κωμάζω, comessor. Th. κῶμος, ου, ὁ, comessatio. α. 281.

Κώμη, ης, ἡ, vicus. α. 48.

Κωτίλλουσα, præs. part. f. g. à κωτίλλω, garrio. s. 374.

Λ.

Λάβῃσι, *prehenderit*, a. 2. act. subj. σι est paragoge Ionica, à λαμβάνω, accipio, f. λήψομαι, p. λέληφα, Attic. εἴληφα, aor. 2. ἔλαβον, inde in part. λαβὼν, οῦσα, ὸν. ϑ. 765.

Λαγὸς, acc. pl. Dor. pro λαγῷς, *lepores*. Accusativus Atticus: pro λαγοὺς, à λαγωὸς, οῦ, ὁ, *lepus*: Atticè λαγὼς, ὼ, ex λα, particula quæ intendit significationem & οὖς, ὠτὸς, τὸ, *auris*, quia habet longas aures. Alii à λάω, τὸ βλέπω, *video*, quia dormit apertis oculis. α. 302.

Λάδωνα, nomen fluv. acc. singul. ϑ. 344.

Λάθεσθε, *obliviscimini*, 2. pl. a. 2. med. imperat. à λανθάνομαι, f. λήσομαι, præt. pass. λέλησμαι, a. 2. act. ἔλαθον, præt. m. λέληθα. s. 264.

Λαθιφθόγγοιο, *facientis oblivisci vocem*, gen. Ionic. à λαθίφθογγος, vocis oblivionem inducens. à λάθος, εος, τὸ, oblivio. Them. λήθω, lateo. & φθόγγος, sonus, hoc à φθέγγομαι, f. γξομαι, loquor. α. 131.

Λαῖτμα, *magnus maris fluctus*. ex λα *valdè* & ἰέναι *ire*. vel dictum quasi λαίτμημα. Nam quum universum distributum esset in partes duas, terram & mare, λαιὸν τμῆμα vocabatur ἡ θάλασσα. Vide in τέμνω, seco. s. 165.

Λαιψη-

Λαιψηροκέλευθον, rapidum, acc. ex λαίλαψ, απος, ἡ, *tempestas*, & κέλευθος, ου, ἡ, *via*. ϑ. 379.

Λάκε, crepitabat, pro ἔλακε, a. 2. act. à ληκέω, *crepitum cieo*, a. 2. ἔλακον, præt. med. λέλακα. ϑ. 694.

Λακέρυζα, ης, ἡ, loquax, *stridula*. ε. 747.

Λάμπεν, collucebat. imperf. Ion. pro ἔλαμπεν, à λάμπω, luceo, f. ψω, p. φα. α 71.

Λαμπετόωντα, *fulgentia*. Poëticè pro λαμπετῶντα à λαμπετάω, luceo.

Λαμπόμενον, splendens, λαμπομένοισι, dat. pl. Ion. part. præs. Th. λάμπω. α. 143.

Λαμπρὸς, ἡ, ὸν, splendidus, clarus, à λάμπω, luceo. ϑ. 18.

Λαομέδεια, nomen propr. mul. ϑ. 257.

Λαὸς, populus, λαοῖσι, dat. pl. Ion. Atticè λεὼς, ὼ, ὁ, *populus*. ϑ. 430.

Λαοσσόος, *populorum defensor, vel agitator*, ex λαὸς, οῦ, ὁ, populus, & σόω, servo. Th. σόος, salvus, vel ex λαὸς & σείω, moveo. α. 37.

Λαπιθάων, pro λαπιθῶν, genit. pl. Doricè, à nominativo λαπίθης, ου, ὁ, Lapitha. vide in Calepino, *Lapitha*. α. 178.

Λατῖνος, nomen viri. ϑ. 1013.

Λάχεσις, in Genit. Atticè λαχέσεως, ἡ, *Lachesis*, nomen Parcæ. à λαγχάνω, *sortior*. α. 258.

Λάχνη, ης, ἡ, *lanugo, vellus*. ε. 5 3.

Λέγειν, dicere, præs. inf. verbi λέγω, dico, f. λέξω, p. λέλεχα, præt. m. λέλογα. ϑ. 27.

Λειαγόρη, nomen propr. mul. *suaviloqua*. ex λεῖος, ου, ὁ, lævis, & ἀγοράομαι, concionor. Th. ἀγορὰ, ἡ, forum.

Λείβεται, *stillat*, à λείβω, f. ψω. α. 390.

Λειμῶνι, dat. à λειμὼν, ῶνος, ὁ, Latinè, *pratum*, q. d. *paratum*, ubi non opus est satione. *Namque injussa virescunt gramina*. ϑ. 279.

Λείπεθ', pro λείπετο, imperf. pass. Ion. verbi λείπω, linquo, relinquo, f. ψω, p. φα, p. m. λέλοιπα, à. 2. m. ἐλιπόμην. ϑ. 490.

Λειριοέσσῃ, dat. sing. *floridæ*. Th. λείριον, ου, τὸ, *lilium*. Hinc est λειριόεις, εντος, ὁ, in f. g. λειριόεσσα, *liliaceus*, *a* & per syn. sp. *floridus*, *suavis*. ϑ. 41.

Λελάθοιτο, Poët. *lateret*, pro λάθοιτο, a. 2. med. opt. à λανθάνομαι, lateo. Mutuatur sua tempora à λήθω, f. λήσω, a. 2. med. ἐλαθόμην, hinc in opt. λαθοίμην, οιο, οιτο. p. m. λέληθα. ϑ. 471.

Λέλακας, strepis, p. m. à. ληκέω, *resono*, *crepo*. in a. 2. ἔλακον, unde est præt. med. λέλακα, *strepui*. accipitur hîc in significatione præsentis, cujus generis apud Græcos sunt plurima. ε. 207.

Λέλειπτ', relicta est, præt. pass. λέλειμμαι, ψαι, πται, à λείπω, linquo. ε. 284.

Λελειχότες, *lambentes*, part. præt. act. per syncopen, & epenthesin, τῶ ε, pro λελιχμακότες, à λιχμάω, Th. est. λείχω, *lingo*. f ξω. ϑ. 826.

Λέλογχε, *consecuta est*, 3. sing. præt med. indic. (tamquam à λέγχω) Thema est λαγχάνω, *sortior*, f. κληρώσομαι, a. 2. ἔλαχον,

χον, p. m. λέλογχα. ϑ. 203.

Λέοντες, pl. num. à λέων, οντος, ὁ, leo. in dual. λέουσι, dat. pl. α. 175.

Λεπτῇ, *macilenta*, dat. à λεπτὸς, ῆ, ὁ, *tenuis*, *exilis*, *viribus destitutus*. ε. 497.

Λερναίην, acc. Nomen hydræ. à λέρνη, ης, ἡ, *palus Argivorum*, *ubi erant sordium confluges*. prov. λέρνη κακῶν, *Lerna malorum*. Dicitur hydra seu serpens λερναίη, quòd in illa versata fuerit palude, à loco. ϑ. 314.

Λέσχῃ, dat. sing. à λέσχη, ης, ἡ, sermocinatio: & pro loco publico sumitur, ubi confabulantur. ε. 501.

Λευγαλέοισιν, dat. pl. Ion. *tristibus*. h. e. in casulis pauperculorum, à λοιγαλέος, ου, ὁ, perniciosus. Thema λοιγὸς, *pernicies*. ε. 525.

Λευκὸς, ου, ὁ, *candidus*, *albus*, affine τῷ λεύσσω, *video*. alba sunt lucida, λευκοῖσιν, Ionicè, dat. pl. pro λευκοῖς. θ. 190.

Λευκώλενος, pulcris ulnis, ex λευκὴ, alba, & ὠλένη, ulna, quæ habet candida brachia. ϑ. 913.

Λεύσσουσιν, vident, 3. pers. pl. præs. ind. à λεύσσω, video, Poëticum est. ε. 250.

Λέχος, εος, τὸ, *lectus*, dat. pl. λεχέεσσι, Poëticè pro λέχεσι. Th. λέγω, vel λέγομαι, cubo, dormio. ϑ. 57.

Λέων, leo. Vide paullò antè λέοντες. ϑ. 323.

Λήγει, cessat, 3. pers. præs. à λήγω, *cesso*, *desino*, F. λήξω. ε. 414.

Λήθει, latet. præs. ind. à λήθω, lateo, f. λήσω, a. 2. ἔλαθον, p. λέληθα. ε. 268.

Λήϊδ', pro λήϊδα, acc. à λήϊς, ίδος, ἡ, *pecus*. à λεία, ας, ἡ, *præda*. λήϊς, propriè *præda*. item *pecus*, quia pecudes à prædonibus rapi & abigi solent.

Λήϊζετ', sortitur. imperf. Ion. verbi λήϊζομαι, nanciscor, f. ίσομαι, hinc λήϊσεται, f. 1. pro. λήϊσεται. Th. λεία, ας, ἡ, præda. ε. 322, 702.

Λήϊον, ου, τὸ, *seges*. α. 288.

Ληναιῶνα, acc. à ληναιὼν, ῶνος, ὁ, *Januarius*, quo Ethnici vina libabant idolo Baccho. Them. ληνὸς, ου, ὁ, *lacus prelitorcularii*, hinc Ληναῖος, Bacchus. ε. 504.

Λησμοσύνη, ης, ἡ, *oblivio*, à λήθω, seu λανθάνω, lateo. ϑ. 55.

Λητοΐδης, ου, ὁ, *Latonæ filius*. α. 479.

Λητὼ, όος, οῦς, ἡ, *Latona*, acc. λητόα, λητὼ. ϑ. 19.

Λιγέως, *stridulè*, adverb. à λιγὺς, εῖα, λιγύ. α. 206. à λίγγω, *strideo*, α. 233. Hinc λιγυρὸς, *sonorus*. λιγυρήν. ε. 583.

Λιγύφωνοι, *argutæ*, nom. pl. quibus vox erat gracilis, & acuta. αἷς ἡ φωνὴ λιγεῖα. Them. λίγγω, f. ξω, strideo, & φωνὴ, ῆς, ἡ, vox. ϑ. 275.

Λίθον, acc. à λίθος, ου, ὁ, *lapis*. ϑ. 485. hinc λίθοισι, dat. pl. Ionicus. ε. 624.

Λιλαιόμενοι, cupientes, præs. part. à λιλαίομαι, apud Poëtas idem quod γλίχομαι, cupio, desidero, verba desiderii regunt Genitivum. α. 113.

Λιμὴν, ενος, ὁ, *portus*, q. ex λίαν μένειν, quòd ibi naves tutæ à fluctuum agitatione conquiescunt. α. 207.

Λιμνη,

Λίμνη, ης, ἡ, *stagnum, palus, lacus*, παρὰ τὸ λίειν μόρειν. Θ. 365.

Λιμὸς, ῶ, ὁ, *fames*. ε. 230.

Λιπαρὴν, Ionicè pro λιπαρὴν, *splendidam*, acc. sing. λιπαρὴς, ὰ, ὸν, propriè *pinguis*, à λίπος, εος, τὸ, *pinguedo*. Θ. 63.

Λίπ', pro λίπῃ, (ut vult Tzetzes) dativus sing. à λίπος, εος, τὸ, *pinguedo*. per apostrophum etiam diphthongum abjici patet ex ἐλιπὸ. α. 117. βύλομ' ἐγὼ, pro βύλομαι ἐγώ. Esset ergo appositio, *pinguedine*, nempe *oleo*, sicut dicimus, *urbs Roma*. At alii λίπ'. pro λιπαρῇ.

Λιπέειν, dialysi Poëtica pro λιπεῖν, a. 2. act. infin. λίπωσιν. 3. pl. a. 2. act. opt. à λείπω, linquo, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, hinc in opt. λίποιμι, & in 3. p. λίποιεν, a. 2. part. λιπὼν, ῶσα, ὸν. α. 332. ε. 440.

Λὶς, *leo*, acc. λῖν. Poëticum est, pro λέων, οντος, ὁ. α. 172.

Λίχμαζον, 3. pl. imperf. act. *lingebant*, à λιχμάζω, *lingo, lambo*. quod est à Them. λείχω, f. ξω. α. 235.

Λόγον, sermonem, acc. à λόγος, ου, ὁ, dat. pl. Ion λόγοισιν. Th. λέγω, dico, f. ξω. præt. med. λέλεγμα. ε. 106.

Λοεσσαμένη, lota, Poëticè pro λουσαμένη, part. a. 1. med. ubi ου resolvitur in εο, & τὸ σσ̃γμα duplicatur, *lota*, λόεσθαι, *lavari*, Poët. pro λούεσθαι, præs. inf. pass. Poëtæ abjiciunt τὸ υ, metri causâ. Th λούω, f. σω, lavo. ε. 522.

Λοιγὸς, ῶ, ὁ, pernicies. α. 240.

Λοιμὸν, acc. à λοιμὸς, ῶ, ὁ, pestis. ε. 243.

Λοιθοπάτρη, *postremam*, à λοιθοπάτρος, pro quo etiam λοίθιος, ου, ὁ, *postremus, ultimus*. Θ. 921.

Λοκροὶ, nomen nationis, Locri. α. 25.

Λουτρῷ, *balneo*, dat. à λουτρὸν, ῶ, τὸ, *lavacrum*, λοῦτρον verò *aqua sordida, qua nos lavimus*. Accentu differunt. Th. λούω, f. σω, lavo. ε. 753.

Λοφιῇ, *dorso*, Ionicè pro λοφιᾷ, dat. sing. à λοφιὰ, ἡ, cervix. Th. λόφος, ου, ὁ, cervix, collum. α. 391.

Λόχῳ, dat. pro ἐν λόχῳ, *in insidiis*, ellipsis præpositionis ἐν. à λόχος, ου, ὁ, insidiæ, à λέχομαι τὸ κεῖμαι, *jaceo*, quod soleant κοιμᾶσθαι οἱ λοχῶντες, sedere insidiantes, hinc λοχάω, ῶ, *insidior*. Θ. 174.

Λοχεοῖο, gen. sing. Ion. *ex insidiis*, ubi additur præpositio, à λοχεὸς, ῶ, ὁ, idem quod λόχος, ου, ὁ, insidiæ. Θ. 178.

Λυγκῆος, genit. à λυγκεὺς, εος, ὁ, nomen gentis. α. 327.

Λυγρὴν, pro λυγρὰν, Ionicè gravis, λύγρ' εἰδῆσαν, pro λυγρὰν, *odiosa edoctam*. Θ. 313.

Λύκτον, acc. à λύκτος, ου, ἡ, nomen urbis in Creta. Θ. 477.

Λυπῇς, *molestus sis*, 2. pers. præs. subj. à λυπέω, ῶ, f. ήσω, dolore afficio, contristo. Th. λύπη, ης, ἡ, dolor. ε. 401.

Λῦσαι, a. 1. act. infinit. & λῦσε, pro ἔλυσε, a. 1. ind. *solvit*, h. e. liberavit. à λύω, solvo, f. λύσω, p. λέλυκα, a. 1. ἔλυσα. ε. 608.

Λυσιάνασσα, nomen mul. Θ. 258.

Λυσιμελὴς, *solvens membra*. somni epitheton est, à λύω, solvo, & μέλος, εος, τὸ, membrum.

brum. Alii tamen dictum putant, ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ μελεδήματα, id est, curas. ϑ. 911.

Λύσιν, solutionem, à λύσις, εως, ἡ. Th. λύω, solvo. ε. 404.

Λώβη, ης, ἡ, *contumelia*, τίσασθαι λώβην, ulcisci contumeliam illatam. ϑ. 165.

Λωβητὸς, οῦ, ὁ, *infamia notatus*. à λωβάομαι, ῶμαι, contumelia afficio. Th. λώβη, ης, ἡ, injuria. α. 366.

Λώϊον, *melius*, comp. à positivo ἀγαθὸς, comp. λωΐων, superlat. λῷστος. Them. λῶ, λῆς, volo. ε. 350.

M.

Μᾶζα, ης, ἡ, *libum*. Hinc Latinum *massa*. ε. 590.

Μαίανδρος, ου, ὁ, nomen fluvii. ϑ. 339.

Μαίη, propriè *obstetrix*. Hîc verò nomen mul. quæ fuit soror Atlantis. ϑ. 938.

Μαιόμενοι, *inquirentes*, præs. part. à μαίομαι, cupio, item pro ζητῶ, quæro. Th. μάω, ῶ, vehementer cupio. ε. 532.

Μάκαρες, beati, nom. pl. à μάκαρ, αρος, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, beatus, felix, in dat. pl. μάκαρσι, & Ionicè μακάρεσσι. Μάκαρ, sic videtur dici, quasi μὴ κηρὶ, (Doricè μακαρὶ) ὑποκείμενος, morti non subjectus: hinc μακαρίτης, ου, ὁ, dicitur, ὁ ἐν τοῖς ἀγίοις. ε. 139. 141.

Μακέλην, acc. *ligonem*, à μάκελλα, ἡ, *ligo*, à μία, & κέλλω, moveo: Poëta propter metrum hîc λ abjicit. ε 470.

Μακρὸς, ου, ὁ, longus, κύματα μακρά, *fluctus decumani*. h. e. *magni*, in acc. μακρὴν, Ionic. pro μακρὰν, μακρῇσι, dat. pl. pro μακραῖς, Ionicè. Them. μῆκος, εος, τὸ, longitudo. Dor. μᾶκος. ε. 290. 780.

Μαλακὴν, acc. f. g. & μαλακοῖσι, dat. pl. Ion. μαλακὸς, ου, ὁ, *mollis*. Th. μαλάσσω, mollio, f. ξω. ϑ. 92.

Μαλάχη, ης, ἡ, *malva*, sic dicta, quia alvum natura sua μαλάσσει, mollit. Th. μαλάσσω, vel ττω, f. ξω, mollio. ε. 41.

Μάλα, *valdè*, adverb. & μάλ', pro μάλα, in comp. μᾶλλον, superl. μάλιστα, maximè. ε. 343. ε. 310. α. 176.

Μαλερῷ, *flagranti*, dat. singul. à μαλερὸς, οῦ, ὁ, ustivus, perniciosus. Th. μαλὸς, pro ἀμαλὸς, ου, ὁ, tener. α. 18.

Μαλλοῖς, *velleribus*, dat. plur. à μαλλὸς, οῦ, ὁ, *vellus*, *lana promissa*. ε. 234.

Μαπέειν, apprehendere, per syncopen τοῦ ρ, pro μαρπέειν, à μάρπτω, *apprehendo*, in a. 2. infinit. μαρπεῖν, & poëticè μαπεῖν, & poeticâ reduplicatione μεμαρπέειν, ceperant. a. 2. opt. act. præt. med. μέμαρπα. α. 231. & 252.

Μαρμάρεαι, *splendida*, pl. f. g. à μαρμάρεος, *splendidus*. Them. μαρμαίρω, *splendeo*, f. αρῶ, hinc in part. f. g. μαρμαίρουσα. ϑ. 699. 811.

Μαρνώμεσθ', pro μαρνώμεσθα, Ion. pro ἐμαρνώμεθα, *pugnemus*, 1. pl. subj. medii. μάρναντο, & μάρνανθ', 3. plur. imperf. pro ἐμάρναντο, Ion. Th. μάρναμαι, pugno. α. 110. 401.

Μάρτυρα, acc. singul. à μάρτυρ, υρος, ὁ, *testis*, hinc μαρτυρίῃσιν,

σιν, dat. pl. Ionicè pro μαρτυρίαις, à μαρτυρία, ας, ἡ, testimonium. ε. 371. 282.

Μαστίτην, *flagellaverunt*, 3. dual. imperf. vel, a. 2. act. à μαστίω, Poeticè pro μαστιγόω, flagello. duo illa tempora hic coincidunt μαστίοων, stagellans, per syncopen pro μαστιγόων. Them. μάστιξ, ιγος, ἡ, *flagellum*. α. 431. 466.

Μαστιχόωντι, *mandenti*, dat. sing. part. à μαστιχάω, ῶ, & poëticè μαστιχόω, μαστιχάοντι, ῶντι, & poëticè μαστιχόωντι. Sed de hac voce altum est silentium in omnibus Lexicis, quæ quidem videre licuit. α. 389.

Μὰψ, *sine usu*, frustrà, Adverb. θ. 872.

Μαυροῦσι, obscurant. 3. plur. præs. ind. per aphæresin pro ἀμαυροῦσι, ab ἀμαυρόω, *obscuro*, offusco. Th. ἀμαυρὸς, οῦ, ὁ, obscurus. ε. 305.

Μάχη, ης, ἡ, pugna, à μάχομαι, f. μαχοῦμαι, & μαχήσομαι, p. μεμάχημαι, pugno, prælior, μαχέσθην, 3. dual. imperf. med. Ion. μαχέσασθαι, a. 1. inf. m. α. 176. 361. 387.

Μαχλόται, salacissimæ. à μάχλος, *libidinosus*. ε. 586.

Μὲ, & μ' pro ἐμὲ, acc. ab ἐγὼ, ego. θ. 24.

Μέγας, μεγάλη, μέγα, *magnus*, *a*, *um*, *multus*, *a*, *um*, μέγα, *valdè*. ε. 58. μέγα νήπιε, *valdè stultè*, h. e. *stultissimè*, μέγ' pro μέγα, item pro μεγάλως. ε. 774. Comp. μείζων, ονος, superl. μέγιστος, η, ον, maximus. α. 227 ε. 148. 41.

Μεγαθάρσεϊ, dat. sing. à μεγαθάρσης, magna fiducia præditus. ex μέγας, μεγάλη, μέγα, magnus, a, um. & θάρσος, εος, τὸ, fiducia. α. 485.

Μεγάθυμον, magnanimum, acc. à μεγάθυμος, μεγαθύμων, ex μέγας, & θυμὸς, ου, ὁ, animus. α. 17. 57.

Μεγαλήτορα, acc. sing. à μεγαλήτωρ, magnanimus, à μέγα, magnum, & ἦτορ, cor, animus. α. 450. Th. ἦτορ, μεγαλήτορες. ε. 656.

Μεγάροισι, dat. pl. Ion. à μέγαρον, ου, τὸ, *magnitudo*. Th. μέγας. ε. 377.

Μεγέθει, dat. à μέγεθος, εος, τὸ, *magnitudo*. Th. μέγας. α. 5.

Μεγήρατα τέκνα, *perquam amabiles liberi*, ex μέγα, *valdè*, & ἐράω, *amo*. alii legunt μεγήρατα. θ. 240.

Μέγιστος, superlat. maximus, à μέγας, μείζων, major. θ. 49.

Μέδουσα, nomen mul. à μέδω, *curo*. μεδέουσα, præs. part. f. g. à μεδέω, idem quod μέδω, impero. θ. 776.

Μέζ, pro μέζη ex μέζεα, τὰ, *pudenda*. Th. μέσος, ου, τὸ, medius. ε. 512.

Μεθ', pro μετὰ, præposit. cum gen. *cum*. cum acc. *post*. θ. 127.

Μεθήσω, dimittam, f. 1. Thema ἵημι, f. ἥσω, p. εἷκα, a. 2 ἧν, unde μεθίημι, dimitto ε. 309.

Μείδησεν, a. 1. à μειδάω, *subrideo*. μειδήματα, acc. pl. à μείδημα. α. 115.

Μείζων, major, comparat. à μέγας, magnus, in superlat. μέγιστος, maximus, in acc. singul. μείζω ex μείζονα, μείζοα. ε. 272.

Μείλιχος, οῦ, ὁ, ἡ, blandus. hinc μειλίχιος, ἡ, ὸν, idem. Them. μειλίσ-

μειλίσσω, f. ξω, p. χα, *delinio*, *demulceo*. θ. 406. 192.

Μείναντες, part. a. 1. Thema, μένω, maneo, expecto, f. μενῶ, p. μεμένηκα, a. 1. ἔμεινα. hinc in aor. 1. part. μείνας, αντος, ὁ. ε. 652.

Μείονα, acc. ex μείων, *minor*, in gen. μείονος, ὁ καὶ ἡ, & τὸ μεῖον, est comparativus irregularis, nominis μικρός. ε. 690.

Μεὶς, *mensis*, Æolicè pro μὴν, μηνὸς, ὁ, mensis. ε. 557.

Μελαγχαίτην, acc. sing. à μελαγχαίτης, nigram cæsariem habens, ex μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, ra, um, & χαίτη, ης, ἡ, juba, cæsaries. α. 186.

Μελάνδετον, nigro illigatus capulo. ex μέλας & δέω, *ligo*. α. 221.

Μελάνθησαν, 3. pl. a. 1. pass. indic. Ion. *nigrescebant*. à μελαίνω, denigro, f. ανῶ. Th. μέλας, ανος, niger. α. 167.

Μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, ra, rum. ε. 142. 636.

Μελεδῶνας, acc. pl. *curas*. à μελεδὼν, ωνος, ὁ, *cura*. à μελεδαίνω, curo. ε. 66.

Μελέεσσιν, & μέλεσσιν, membris, dat. plur. Ionicè & Poëticè à μέλος, εος, τὸ, membrum. ε. 149.

Μελέοισι, dat. pl. *miseris*. Them. μέλεος, ου, ὁ, vanus, *infelix*. θ. 563.

Μελετᾷς, 2. pers. ind. præs. act. à μελετάω, ῶ, curam gero. f. ήσω. Them. μέλει, curæ est. ε. 316.

Μελέτη, *meditatio*. Them. μέλει. ε. 280.

Μελία, ας, ἡ, fraxinus arbor, hinc μελίαι, pro Nymphis, ita dictis.

Μελίαι, Nymphæ creditæ sunt dictæ μέλιαι, διὰ τὸ ἐν ὄρεσι δενδροφόρος ἀναστρέφεσθαι. Epitheton hoc ergo est à μελία, ας, ἡ, *fraxinus*. Ionicè μελίη, μελιᾶν, Doricè pro μελιῶν, gen. plur. ε. 145. θ. 187.

Μελιηδέα, dulcem, acc. à μελιηδὴς, dulcis instar mellis. ex μέλι, & ἡδὺς, suavis. ε. 172.

Μελισσάων, gen. pl. Æol. pro μελισσῶν, à μελίσσα, vel ττα, ἡ, apis. ε. 305.

Μελίτη, ης, ἡ, nomen proprium mul. θ. 246.

Μελίφρονα, dulcem, acc. singul. à μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit, à μέλι, mel, ac φρὴν, ενὸς, animus. α. 428.

Μέλουσι, *curæ sunt*. à μέλει, impersonale, curæ est. θ. 216.

Μελπομένη, nomen Musæ. à μέλπομαι, cano. θ. 77.

Μεμάποιεν. Vide paullò antè μαπέειν. α. 251.

Μέμβλομαι, ῃ, εται, curo, pro μέλομαι, per syncopen, & pleonasmum τοῦ β ad euphoniam: & denique η Attico more in ω mutato. à μέλει, (impersonale) curæ est. θ. 61.

Μεμαρπὼς, præteritum medium. à μάρπτω, corripio. Vide suprà μαπέειν. μέμαρπον, a. 2. act. initialis litera repetitur, prout in præterito fieri solet, pro ἔμαρπον, præt. med. μέμαρπα. ε. 204 α. 245.

Μεμαὼς, μεμαῶτες, studentes. perf. part. act. pro μεμακὼς, à μάω, ῶ, vehementer cupio. α 240.

Μέμηλε, curæ est, per syncopen pro μεμέληκε, præt. act. Th.

μείλ, μαρμαλόεν, acc. pl. part. præt. ε. 231.

Μιμίξεται, admiscebuntur. 3. sing. futuri paulò post, à μιγνυμι, F. μιξω, P. μέμιγμαι, præt. pass. μεμιγμαι, μεμιξαι. ε. 179.

Μεμνεται, meminit. præt. perf. pass. à μνασομαι, ομαι, recordor. f. μνησομαι. præt. μεμνησαι, 2. 1. pass. ἐμνήσθην. θ. 203.

Μέμνων, nomen viri. acc. sing. à μέμονα. θ. 984.

Μέμυκε, remugit. præt. med. à μυκομαι, mugio, in 2. 2. act. ἐμυκον, sicut à μυκάω est ἔμυκον. Hinc præt. med. μέμυκα. ε. 508.

Μὴν, quidem. ε. 5. 12.

Μενεαίνω, furens. præs. part. à μενεαινω, cupio, irâ percitus sum. Th. μένος, εος, τὸ, animus. α. 361.

Μένων, pro ἐξεμένων, exspectans, præs. inf. à μένω, maneo, exspecto, f. μενῶ, p. μεμένηκα, 2. 1. ἔμεινα. ε. 674.

Μενεσθεὺς, εος, ῆος, ὁ. nomen mul. θ. 357.

Μενετης, nomen mul. q. d. valdè vocatus. θ. 260.

Μένος, εος, τὸ, animus. ira. α. 412. α. 235.

Μεριμνα, ης, ἡ, cura. ε. 178.

Μεροπων, genit. pl. à μεροψ, divinam vocem habens. ex μέρος pars, & ὀψ vox. ε. 109.

Μεριμνεων, sollicita, acc. pl. à μέριμνα, ης, ἡ, anxietas. Th. μεριμνάω, anxiè cogito. θ. 604.

Μεριμνεων, gen. pl. Æolicè, pro μεριμνῶν, à μέριμνα, ης, ἡ, cura. Th. μεριμνάω, vel μεριμνέω, curo. θ. 55.

Μεσαιῳ, loro, dat. sing. à μέσαιον, ου, τὸ, medium lignum inter boves, ex μέσος, η, ον, medius, & βοῦς, bos. ε. 469.

Μέσος, η, ον, medius, μέσα, media. μέσσα, pro μέση, Poëticè. μεσσηδὺ, adverb. in medio, μεσσόθεν, è medio, μεσσηγὺς, pro μεσσηγὺς, adverb. inter. ε. 233, 502. α. 367, 417.

Μέσσ', & μετ', præpos. regit genit. & acc. θ. 449.

Μεσόδμη, intermediæ, incertæ, a δόμος, ου, ὁ, fons aquarum ex alto vacantium, κεσόδμη, ης, ἡ, cataracta, quod est ab ἀεσσω. ε. 823.

Μνωμενοιο, cohabitatorem, acc. pl. à μνωμενοιος, ου, ὁ. Them. νάω, habito. ultima per naturam longa, hic licentiâ Poeticâ corripitur. θ. 401.

Μεταξὺ, idem quod μεσσηγὺς, inter. Th. μετὰ. ε. 394.

Μεταφρένει, eminet, 3. perf. ind. à μεταφρένω, decorus sum inter. μεταφρενον, præcellebat, imperf. Th. φρένω, decorus sum. θ. 430.

Μετεστονάχιζε, ingemiscebat, 3. sing. imperf. medii. Th. στόνος, ου, ὁ, angustia. α. 92.

Μετέτροπε θεὸν, qui potest convertio mutabilis. Hinc

Μετέτροπε ἔργα πάλιν, res in integrum restituunt, ex μετὰ & τρέπω, verto. θ. 89.

Μετάφρενον, ου, τὸ, tergum, q. d. post pectus. Th. φρένες, ὁ, ἡ, mens. α. 223.

Μετεωρίζοντες, in cœlo degentes, à μετεωρίζω. Sed sunt qui hic legant μετεωλίζοντες, ut sit relicta terra, à χθὼν, terra. Est & χθόνιος, cœlum, vel, μετὰ, trans, q. d. quæ sunt trans tempus, ὁ χρόνος, ου, ὁ, tempus. θ. 269.

Με-

Μετέειπε, interlocutus est, pro μετεῖπε, a. 1. ind. Th. ἔπω, dico, a. 1. imperat. εἴπον, εἰπε, aor. 2. ind. εἶπον, ες, ε. θ. 643.

Μετεῖναι, præf. inf. cum dat. *interesse*, ex μετὰ, *inter*, & εἰμὶ, sum. ε. 174.

Μετόπισθεν, & μετόπισθε, ponè, pòst, adverb. Th. ὀπίσω, retrorsum. ε. 285.

Μετοπωρινὸν, in autumno. Adverb. à μετοπωρινὸς, autumnalis. Th. ὀπώρη, ας, ἡ, *autumnus.* ε. 415.

Μετρεῖσθαι, perf. inf. pass. à μετρέομαι, f. ήσομαι, mensuram admitto. Th. μέτρον, ε, τὸ, mensura. ε. 349.

Μέτρον, ε, τὸ, mensura. hinc μέτρος, ε, ὁ, modum non excedens. ε. 132. 306.

Μετώπου, genit. à μέτωπον, ε, τὸ, frons, ab ὄπτομαι, video. α. 147.

Μέ, pro με, me, Doricè, genit. ab ἐγὼ. θ. 644.

Μὴ, Adverbium prohibendi, *ne.* ε. 213.

Μὴ, Adverbium negandi, *non.* ε. 21.

Μηδὲ, neque, & μηδ'. ε. 488.

Μήδεα, consilia, genitalia, à μῆδος, εος, τὸ, cura, consilium, & significat etiam, τὰ αἰδοῖα, pudenda. θ. 180, 398.

Μήθ', pro μήπ, idem quod μηδέ. ε. 296. ut & μήτ'. ε. 270.

Μήδειον. θ. 1001. μήδειος, nomen viri, & μήδεια, nomen mul. θ. 961.

Μηδὲν, nihil, q. d. μηδὲ ἓν. ε. 395.

Μηδέποτε, numquam, ex μηδὲ, neque, & ποτὲ, aliquando. Th. ὅτε, quando. ε. 717.

Μήδετο, pro ἐμήδετο. Vide μήσατο, *versabat*, imperf. verbi μήδομαι, f. μήσομαι. Th. μῆδος, εος, τὸ, cura. α. 34.

Μῆδος, εος, τὸ, cura, consilium: & significat etiam τὰ αἰδοῖα, pudenda. θ. 180.

Μηκέτι, idem quod οὐκ ἔτι, non amplius. Thema, ἔτι, adhuc. ε. 174.

Μῆλα, oves, à μῆλον, ε, τὸ. ε. 793. Sic & μῆλον, & Doricè, μᾶλον, ε, τὸ, pomum. μήλοισι, *pomis.* ε. 116. Th. μηλέα, ας, ἡ, malus arbor. θ. 335.

Μηλόβοσις, nomen mul. q. d. *ovium custos.* θ. 354.

Μηὸ, ἢ μηὼ, *quamquam.* α. 11. 101.

Μηνός, genit. à μὴν, *mensis*, μῆνα, acc. μηνῶν φθινόντων, mensibus decrescentibus. ε. 766. θ. 59.

Μῆνιν, à μῆνις, ιος, ἡ, *ira inveterata.* α. 21.

Μήποτε, ne quando, ex μὴ, ne, & ποτὲ, aliquando. Them. ὅτε, quando. ε. 86.

Μήπως, *ne quando.* Them. πῶς, (adverb. interrog.) quomodo? ε. 394.

Μηρὸν, *femur*, *crus*, à nom. ὁ μηρὸς, ῶ. Dicitur & μηρίον, ε, τὸ, idem quod μηρὸς, femur. α. 363.

Μηρύσασθαι, a. 1. med. infinit. à μηρύω, *revolvo*, *intexo*, *agglomero*, f. ύσω. ε. 538.

Μήσατο, pro ἐμήσατο, a. 1. m. à μήδομαι, *curam gero.* Th. μῆδος, εος, τὸ, *cura.* θ. 165.

Μήτηρ, ἡ, mater, μητρὸς, μητέρα, & μητρὶ, acc. μητέρα, tantùm, hinc μητρυιὰ, & Ionicè, μητρυὴ, noverca. ε. 563, 824.

Μητίετα, *consultor*, vocativus pro nominativo, μετιέτης, ου, ὁ, μῆτις, ιος, ἡ, *consilium*, à μήδομαι. item. θ. 358. Nomen mul. μῆτιν. θ. 886. ε. 104.

Μητιόεντος, genit. παρὰ μητιόεντος, *à consulto*, *consilio pollente*, à μητιόεις, εντος, ὁ. Thema, μῆτις, ιος, ἡ, consilium. ε. 51.

Μηχανάαται, machinatur, 3. pers. præs. ind. p. pro μηχανᾶται, per Poëticam novi τοῦ ἄλφα epenthesin. Sic pro ἀποτροπᾶσθαι *aversari*, dicunt metri causâ ἀποτροπάασθαι, à μηχανάω, machinor. Them. μηχανὴ, ῆς, ἡ, artificium. ε. 240.

Μηχανὴ, ῆς, ἡ, artificium, machina. pl. αἱ μηχαναὶ. θ. 146.

Μία, ας, una, in dat. μιᾷ, & Ionicè, μιῇ, in masc. εἷς, unus. θ. 321.

Μιγεῖσα, a. 2. part. pass. f. g. à μίγνυμι, misceo. F. μίξω, P. μέμιχα, a. 2. pass. ἐμίγην, præt. pass. μέμιγμαι, ξαι, κται, a. 1. pass. ἐμίχθην, &c. μιγήσεμαι, Doricè, pro μιγῆναι, a. 2. pass. infinit. paullò pòst fut. μεμίξομαι. θ. 53. 305.

Μίμαντα, acc. μίμας, αντος, ὁ, nomen viri. α. 186.

Μίμνει, mane, 3. pers. præs. ind. à μίμνω, verbum Poët. pro μένω, f. νῶ, maneo. ε. 520.

Μὶν, ipsam, Poët. pro αὐτὸν, αὐτὴν. ε. 18, 48.

Μινύθει, *minuit*, 3. pers. præs. ind. ut, μινύθῃ, subj. *minuatur*. à μινύθω, minuo. Th. μινυὸς, ῦ, ὁ, parvus. ε. 6, 409.

Μίνωος, genit. à μίνως, ωος, ὁ, nomen viri. θ. 948.

Μισγόμενος, præt. part. à μίσγω, idem quod μίγνυμι, misceo, f. μίξω, p. χα, a. 2. ἔμιγον. θ. 238.

Μισθὸς, ου, ὁ, merces, μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω, *ein wort ein wort*, *ein man ein man*. ε. 370.

Μιχθεὶς, a. 1. part. pass. Vide paullò antè μιγεῖσα.

Μνημοσύνη, nomen Deæ, & idem quod μνήμη, ἡ, memoria. Th. μνάομαι, f. ήσομαι, memoro, commemoro. θ. 54. hinc a. 1. med. μνησάμενοι, *memores*. θ. 651.

Μογήσας, perpessus, a. 1. part. à μογέω, ῶ, ærumnas patior. Th. μόγος, ου, ὁ, labor. θ. 997.

Μόθον, acc. pugnam, à μόθος, ου, ὁ, q. παρὰ τὸ ὁμοῦ θεῖν, *à concurrendo*. α. 158.

Μοὶ, pro ἐμοὶ, *mihi*, per aphæresin, ab ἐγὼ, ego. θ. 30.

Μοῖρα, ρας, *fatum*, à μείρω, *divido*, in præt. med. μέμορα, unde est μόρος, ου, ὁ, *fatum*, mors, & μοῖρα, ας, ἡ, propriè, *portio*. item, *fatum*, idem quod εἱμαρμένη, quæ omnia ejusdem sunt etymologiæ. Sic enim dicitur *fatum* quasi *effatum*, quod Deus prout decrevit & in seipso q. effatus est, distribuat sua, & cuique suam assignet sortem, in qua acquiescere debet. Secus qui agunt, dicuntur, μεμψίμοιροι. ε. 745. θ. 204.

Μολπῇ, dat. sing. à μολπὴ, cantilena. hoc à μέλπομαι, *cano*, in præt. med. μέμολπα. θ. 69.

Μόρος, ου. Vide in μοῖρα.

Μορφνοῖο, *nigræ*, genit. Ionic. à μορφνὸς, *obscurus*. ab ὀρφνὴ, *caligo*. α. 134.

Μυνο-

Μουνογενὴς, unicus, à μοῦνος, pro μόνος, solus, & γείνομαι, nascor. s. 376.

Μοῦνος, pro μόνος, *solus*, Poëticè. θ. 143.

Μοῦσαι, nom. pl. & in genit. pl. μουσάων, Æolicè, pro μούσων, à μοῦσα, ης, ἡ, Musa. s. 1. θ. 100.

Μόχθος, ου, ὁ, *labor*. α. 306.

Μόψον, nomen viri. α. 181.

Μυδαλέον χρῶτα, *madidum corpus*. Them. μυδάω, *destillo*, f. ήσω. s. 556.

Μυθησαίμην, dixero, a. 1. m. opt. Vide in μῦθος. s. 10.

Μῦθος, ου, ὁ, verbum, sermo, dat. pl. μύθοισι. Ion. Hinc est verbum μυθέομαι, *dico*, μυθησαίμην, *dixero*, a. 1. med. opt. μυθήσασθαι, a. 1. inf. θ. 24. s. 10.

Μυλιόωντες, præs. part. pro μυλιῶντες, ex μυλιάω, ῶ, *dentibus frendeo*, epenthesis Poëtica, ὅτι ο μικροῦ. Scilicet præcedenti syllaba brevi interponitur ο μικρὸν, ut, ὁράω, ὁρῶ, ὁρόω, ac præcedenti syllaba longa, interponitur ω μέγα, ut, ἡβάω, ῶ, Poëticè, ἡβώω, ζάω ζῶ, ζώω. Th. μύλη, ης, ἡ, mola, molaris dens. s. 530.

Μύξαι, nom. plur. à μύξα, ας, ἡ, mucor, mucus, τῶν ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, *cujus quidem ex naribus mucores fluebant*. α. 267.

Μύρετο, imperf. Ion. pass. *lugebat*, à μύρω, propriè *fluo*, at μύρομαι, *lugeo*, ubi lacrymæ per genas defluunt. s. 206.

Μύριοι, *mille*, οἱ μύριοι, *infiniti*, *innumeri*, à μυρίος, ου, ὁ, infinitus. s. 252.

Μυρμιδόνων, gen. plur. *Græcorum*, à μυρμιδὼν, όνος, Græcus. Vide μῦρμος, ου, ὁ, *formica*. α. 380.

Μῦρον, prima longa, 3. pl. imperf. act. pro ἔμυρον, à μύρω, *madeo*, *fluo*, unguentis imbuo, à μύρον, ου, τὸ, unguentum. α. 132.

Μυχῷ, dat. singul. *in recessu*, *in penetrali*, à μυχὸς, οῦ, penetrale, à μύω, claudo, f. σω. θ. 119.

Μῶμος, ὁ, Momus, Deus quidam reliquorum omnium deorum irrisor & reprehensor. sumitur & pro dedecore. θ. 214.

N.

Ναίῃ, incolit. à ναίω, habito, incolo. ναῖον, pro ἔναιον, imperf. Hinc ναιετάω, idem quod ναίω, ναιετάουσ', 3. pl. ind. præs. Hinc νάσσατο, *habitavit*, a. 1. m. pro ἐνάσσατο, & hoc pro ἐνάσατο, à νάω, *habito*. in Themate, ναίω. θ. 387. s. 639.

Νάρθηκι, dat. sing. à νάρθηξ, ηκος, ὁ, ferula, bacillus. s. 52.

Ναυσίθοον, nomen viri, *qui navi currit*. Navem Plautus vocat ligneum equum. θ. 1021.

Ναυσίνοον, nomen viri, cujus animus est in navibus. θ. 1022.

Ναύτας, acc. pl. à ναύτης, ου, ὁ, nauta, à ναῦς, ναὸς, ἡ, *navis*. θ. 876.

Ναυτιλίης, genit. Ion. à ναυτιλία, ας, ἡ, navigatio. Th. ναῦς, navis. s. 618.

Νέας, naves, acc. plur. pro νῆας, & simpl. ναῦς, à ναῦς, navis, genit. ναὸς, & Attic. νεὼς, & Poët. νηὸς, dat. νηΐ, acc. ναυῖ. s. 247.

Νίεσθαι, præs. inf. *redire*, à νίομαι, vel ex νέω, eo, redeo. s. 554.

Νῆι, *net*, *spinnet*, à νέω, f. νήσω, no, neo. s. 777.

Νείκεα, acc. pl. à νεῖκος, εος, τὸ, *contentio*, νείκε', pro νείκεα, lites, νεικείῃ, *probris affecerit*, pro νεικέῃ, 3. sing. præs. act. subj. à νεικέω, ῶ. Them. νεῖκος, εος, τὸ, *jurgium*, *lis*. Quidam componunt ex νε, non, & εἴκω, cedo. hinc νεικεσίῃσι, *conviciatorem*, acc. à νεικεσίη. Th. νεῖκος. s. 33, 716.

Νεῖλος, ου, ὁ, nomen fluvii maximi. ϑ. 338.

Νειόθι, adverb. loci, pro νειοῖθι, in imo fundo, νειόθεν, *ex ima parte*, à νεῖος, novellus. Th. νέος, α, ὁ, novus. ϑ. 567.

Νεῖος, ου, ἡ, Ion. pro νεὸς, ὁ, ἡ, novalis. s. 464.

Νείοντται, *navigant*, 3. pl. præs. à νείομαι, eo, navigo. Them. νέω, eo, redeo. s. 227.

Νέκταρος, genit. à νέκταρ, αρος, τὸ, *potus generosus*. θ. 640.

Νεμεέης, nomen regionis, sic dictæ à *nemoribus*, νέμος, εος, τὸ, *nemus*. à νέμω, *pasco*, hinc νεμεαῖος, *Nemeaus*. ϑ. 327, 329.

Νέμεσις, εως, ἡ, indignatio, à νεμεσάω, indignor. Est & nomen certæ Deæ, quæ præ ceteris insolentiam hominum reprimere, & de injuriosis pœnas sumere solet. s. 200.

Νεμεσᾷ, indignè fert, Poëticè, pro νεμεσᾷ, 3. præsent. ind. à νεμεσάω, ῶ, irascor, succenseo. s. 756.

Νέμονται, frumntur, 3. præs. pass. νέμομαι. Them. νέμω, f. μήσω, possideo, tribuo, p. νενέμημαι, a. 1. ἔνεμον. s. 231.

Νεοκηδής, ές, recentem dolorem habens, νεοκηδέϊ, dat. Th. κῆδος, εος, τὸ, *cura*, & νέος, α, ὁ, novus, recens. ϑ. 98.

Νέον, recens, nuper. Them. νέος, novus. s. 569.

Νεόπληκτος, recens vulneratus, à νέος, novus, & πλήσσω, ττω, f. ξω, vulnero. α. 157.

Νέστορος, nomen fluvii. θ. 341.

Νεύοιεν, nutabunt, vergent, præs. ind. opt. à νεύω, *innuo*, nuto, f. εύσω. s. 473.

Νεύρῳ, dat. à νεῦρον, *nervus*. hinc νευρῆς, genit. Ionicè, à νεῦρον, ου, ἡ, nervus arcûs. s. 544. α. 409.

Νεφεληγερέτα, genit. Æol. à νεφεληγερέτης, ου, ὁ, *nubes excitans*, ex νεφέλη, nubes, & ἐγείρω, excito. s. 53. θ. 745.

Νέφος, εος, τὸ, *nubes*, dat. pl. Ion. νεφέεσσι. s. 204.

Νεωστί, iterata, præs. part. f. g. scil. γῆ, à νεάω, *renovo*. Them. νέος, novus. s. 462.

Νεώτερος, junior, comp. in superl. νεώτατος, à νέος, novus. s. 445.

Νῆ, pro νῆα, acc. Poët. pro ναῦν, navem, à νῆυς, νηὸς, dat. plur. νήεσσι. s. 165. θ. 641.

Νηδύν, acc. à νηδὺς, ύος, ἡ, *venter*. ϑ. 460, 890.

Νήια, *navalia*, à νήιος, α, ὁ, navalis. Thema, ναῦς, navis. s. 808.

Νήκερω, *sine cornibus*. à νήκερως, ω, ὁ ἢ ἡ, ex νὴ, & κέρας, ατος, τὸ, cornu. s. 529.

Νήκεστον, *insanabiliter*, ex νὴ, negandi particula & κεάω, *sano*. s. 283.

Νηλὲς,

Νηλὴς, ής, ὁ ἡ ἡ, crudelis. νηλεΐ, per sync. pro νηλεεῖ, dat. sing. ex νὴ, & ἔλεος, ου, τὸ, misericordia. Sic & νηλεὴς, *saevus*, pro νηλής. θ. 770. 765.

Νηλεόποινος, *immitis*, crudeli supplicio puniens, à ποίνη, poena, & νηλὴς, immitis. Θ. 217.

Νήματ', pro νήματα, *fila*, à νῆμα, τὸ, filum. Thema, νέω, neo. ε. 777.

Νημερτὴς, verus. Th. ἀμαρτάνω, aberro, f. ήσω, a. 2. ἥμαρτον, & νημερτὴς, nomen proprium mul. Θ. 234. 262.

Νηοῖς, *templis*, pro ναοῖς, à ναὸς, οῦ, ὁ, templum. Θ. 990.

Νηοπόλον, ædituum, à νηοπόλος, ου, ὁ, *adituus*, qui circa templum versatur, ex νηὸς, pro ναὸς, & πολέω, *verso*. item, *versor*. θ. 991.

Νηὸς, navis, genit. Poëticè, dat. plur. νηυσί. Vide in νέας. ε. 628, 634.

Νήπιος, ου, ὁ, infans, vocat. νήπιε. ε. 286. 132.

Νηρῆος, pro νηρέως, à νηρεὺς, nomen viri. Θ. 240.

Νήλεος, ex νὴ negativo, & ἔλεος, ου, ἡ, *lis*, tanta, ut adversus eam non integrum sit sese opponere.

Νησαίη, nomen mul. à νῆσος, *insula*, q. d. in salo. Θ. 249.

Νήσοισι, insulis, dat. pl. Ion. à νῆσος, ου, ἡ, insula. ε. 171.

Νησώ, nomen mul. Θ. 261.

Νηυσὶ, dat. pl. à ναῦς, navis, vide in νέας. ε. 634.

Νήνεμος, *animae expers*, ex νὴ, negativo, & ἄνεμος, ου, ὁ, spiritus. Alii legunt, νήκεμος, *infaustus*. Θ. 795.

Νῆχον, pro ἔνηχον, natabant, à νήχω, f. ξω, idem cum νέω, nato. α. 317.

Νίκη, νίκης, victoria, à νικάω, f. ήσω, vinco. α. 311.

Νικηθεὶς, victus. part. a. 1. pass. νικήσας, part. a. 1. act. à νικάω, ῶ, *vinco*, f. ήσω, p. νενίκηκα. θ. 496. 73.

Νίσοντ', imperf. pro νίσοντο, *revertebantur*. Vide νίομαι, rodeo. pro quo, νίσομαι, seu νέσσομαι. α. 462.

Νίφα, acc. per apocopen pro νιφάδα, à νιφὰς, άδος, ἡ, *nix*. à νίφω, *ningo*, f. ψω, p. φα. ε. 525.

Νιφόεντος, g. sing. à νιφόεις, nivosus, à νίφω, f. ψω, p. φα, ningo. Θ. 42.

Νιψάμενος, lotus, a. 1. part. m. à νίπτω, *lavo*, f. ψω. ε. 739.

Νοέῃ, sapit, 3. præs. subj. à νοέω, ῶ, νοεῦντες, Doricè pro νοοῦντες, *cogitantes*, præs. part. Th. νόος, νοῦς, mens. ε. 296. 261.

Νόημ', pro νόημα, τὸ, *intellectus*, cogitatio. Them. νόος, νοῦς. α. 212.

Νοήσας, a. 1. part. νοήσαι, inf. νόησε, pro ἐνόησε, Ion. a. 1. ind. Them. νόος, νοῦς, mens. ε. 12. 484.

Νομὸν, *pabulum*, acc. à νομὸς, οῦ, ὁ, pabulum. Th. νέμω, pasco. ε. 526.

Νόμος, lex, νόμοις, *leges*, à νέμω, tribuo. ε. 276. Θ. 66.

Νόος, νοῦς, ὁ, mens νόοιο, genit. Ion. ε. 685. 483.

Νόσφι, *absque*, ut & νόσφιν, seorsum. ε. 91. νόσφιν ἄνευ τε κακῶν, hoc est, *planè absque malis*. Adverbia quæcumque ingeminata, sunt ἐμφατικά. ε. 91.

Νότος,

Νότος, ου, ὁ, νότου, gen. Ion. notus, auster. ε. 675.

Νῦσος, ου, ἡ, Ionicè, pro νόσος, ου, ἡ, morbus. ε. 102.

Νυ, apud Poëtas est particula expletiva. ε. 207.

Νύκτα, noctem, acc. à νὺξ, nox. νύκτ', pro νύκτα. ϑ. 166.

Νύκτας, adv. noctu, à νὺξ, νυκτὸς, ἡ, nox. ε. 177.

Νύμφη, ης, ἡ, Nympha, νυμφέων, nympharum, Ionicè, pro νυμφῶν, à νύμφη, sponsa, h. e. promissa, nempe fœdere promissa, fœderata. ϑ. 298. 305.

Νῦν, nunc, adverb. temporis. ε. 176.

Νὺξ, νυκτὸς, ἡ, nox, νύκτ', pro νύκτα, acc. sing. ε. 17.

Νυχία, nocturna. Thema, νὺξ, νυχία, nocturna, pro noctu. Sic Virgil. Georg. 3. lupus nocturnus obambulat. ε. 523.

Νύσσοντες, præs. part. à νύσσω, pungo, f. ξω. α. 62.

Νῶτ', pro νῶτα, à νῶτος, ου, ὁ, dorsum, in pl. τὰ νῶτα. α. 286.

Νῶϊ, & νῶϊν, in genit. & dat. duali. Thema, ἐγὼ, ego. α. 358.

Νωμῶντες, vibrans, a. 1. part. à νωμάω, agito, moveo, à νέμω, sicut τραφάω, à τρέφω. κ. 462.

Νώνυμος, ignobilis, ex νὴ, & ὄνυμα, Æol. pro ὄνομα, nomen. ε. 155.

Νῶτα, pl. num. à νῶτος, ου, ὁ, dorsum, & in pl. τὰ νῶτα. ε. 534.

Ξ.

Ξανθὴ, nomen mul. θ. 356. & ξανθὴ, ῆς, ἡ, flava. ϑ. 547.

Ξεῖνος, Poëticè pro ξένος, ου, peregrinus. α. 181. dat. pl. ξείνοισι. ε. 224.

Ξενοδόκῳ, hospiti, dat. à ξενοδόκος, Ionicè pro ξενοδέκτος, ου, ὁ, qui recipit peregrinos, hospes publicus, ex ξένος, & δέχομαι, f. δέξομαι, capio. ε. 183.

Ξεστὰ, rasiles, à ξεστὸς, ὄν, ὁ. Th. ξέω, f. ἔσω, rado. α. 133.

Ξύλα, ligna, à ξύλον, ου, τὸ, lignum. ε. 808.

Ξύμπαντα, universa, in m. g. ξύμπας. Th. πας, πᾶσα, πᾶν, omnis. ε. 240.

Ξυὺ, Atticè pro σὺν, cum, præposit. dativum solum regens. ϑ. 347.

Ξυνήονας, participes, acc. pl. à ξυνήων, ονος, ὁ ἢ ἡ, à ξυνὸς, pro κοινὸς, communis, unde ξυνάων, ονος, ὁ ἢ ἡ. ϑ. 595.

Ξυνιόντων, confligentibus, part. a. 2. act. genit. à ξυνίημι, congredior, confligo, vel ξυνίεμαι. Th. ἵημι, & ἵεμαι, eo. illud in a. 2. ἴον, ε. ε. ϑ. 707.

Ο.

Ὁ, Ille, ϑεγ. 89. ἀστ. 135. & à ponitur pro ὅτι. α. 22.

Ὀάρους, confabulationes, acc. pl. nam pro ὄαρος, dicimus & ὄαρος. Th. ὄαρ, αρος, ἡ. uxor. ϑ. 205.

Ὀβριμον, terribilem, fortiter, ponitur adverbialiter, ab ὄβριμος, validus, hoc à βριάω, fortis sum. ϑ. 839.

Ὀβριμοεργὸς, fortium facinorum patrator, composita cum voce ἔργον sunt ἐξύπνια. ϑ. 996.

Ὀβρίμοθυμος, ου, ὁ, ab ὄβριμος, robustus, & hoc à βριάω, robustum

robustum reddo, & θυμὸς, animus. θ. 140.

Ὀβεριμοπάτρης, *forti patre nata*, genit. sing. ab ὀβεριμοπάτρη, Epith. Palladis, ab ὄβεριμος, fortis, & πατὴρ, ἔρος, pater. θ. 587.

Ὀγδοάτῃ, dat. ab ὀγδοάτος, Poët. pro ὄγδοος, octavus. Th. ὀκτὼ, octo. ε. 790.

Ὄγε, g. m. ε. 357. ὄγε, g. n. ε. 244. & ὅδ', pro ὅδε. ε. 363.

Ὀδόντα, *dentem*, acc. ab ὀδοὺς, ὀδόντος, ὁ, dens. α. 146.

Ὁδὸς, ὁδοῦ, ἡ, via. ε. 579.

Ὀδυσῆι, dat. & ὀδυσῆος, pro ὀδυσέως, genit. Ion. ab ὀδυσεύς, Ulysses. θ. 1016.

Ὀδύσσατο, 3. sing. a. 1. med. *iratus fuit*, ab ὀδύσσομαι, F. ὀδύσσομαι, a. 1. ὠδυσάμην. Th. ὀδύω, irascor. θ. 1012.

Ὄζος, ου, ὁ, propriè significat *ramusculum*, *stolonem*. Metaphoricè, homo bellicosus Ὄζος Ἄρηος dicitur, quasi ramus è Martis stirpe prognatus. α. 181.

Ὀθρυός, genit. ab ὀθρὺς, υός, ἡ, *nomen montis*. θ. 632.

Οἱ, illi. ε. 69. 77. 86.

Οἱ, *qui*. ε. 29.

Οἷ, *qui*. ε. 39. οἵδ', ε. 119.

Οἷ, h. e. αὐτῷ, *illi*, ab ὅ, οἵ, ἕ. 263. α. 20.

Οἴγε. α. 288. 301.

Οἷα, qualia, ab οἷος, ου, ὁ, qualis. α. 400.

Οἶγε, aperi, præs. imperat. act. ab οἴγω, aperio, f. οἴξω, p. ὤιξα, & ἔωιγα, præt. med. ἔωιγα. ε. 819.

Οἰδιπόδαο, genit. Æol. pro οἰδιπόδου, ab οἰδιπόδης, ου, ὁ, nomen viri. ε. 163.

Οἶδ', pro οἶδε, novit. præt. med. οἶσθα, pro οἴδασθα, *nosti*. θ. Æolica paragoge. præt. med. οἶδα, ας, ε. ab εἰδέω, vel εἴδημι, scio, f. εἰδήσω, p. εἴδηκα. ε. 456. α. 355.

Οἰδμαῖ, dat. sing. ab οἴδμα, per syncopen pro οἴδημα, ατος, n. g. *tumor*. Th. οἰδέω, vel οἰδάω, f. ήσω, tumeo, inflatus sum. θ. 109.

Οἰζύος, genit. ab οἰζὺς, ύος, ἡ, *aerumna*, in acc. οἰζύν, hinc οἰζυρὸς, *calamitosus*, οἰζυρὴ, ἡ, Ionicè pro ᾱ. ε. 639. θ. 214.

Οἰκέων, Poëticè pro οἰκέων, præs. part. *habitans*, *commorans*, f. ήσω, p. ὠίκηκα, ab οἰκέω. Th. οἶκος, ου, ὁ, domus. θ. 330.

Οἰκήια, τὰ, res domesticæ. ab οἰκήιος, Ion. pro οἰκεῖος, domesticus. Th. οἶκος, ου, ὁ, domus. ε. 457.

Οἶκον, acc. ab οἶκος, ου, οἰκί', pro οἰκία, à singul. οἰκίον, ου, τὸ, *domuncula*, οἶκόν δὲ & οἴκαδε, *domum*. ε. 576, 523. θ. 758.

Οἶμος, ου, ἡ, *semita*, idem quod οἴμη, ης, ἡ, via, semita. ε. 290.

Οἰνέων, genit. pl. Ion. pro οἰνῶν, ab οἴνη, ης, ἡ, vitis. Th. οἶνος, ου, ὁ, vinum. ε. 572.

Οἴνοπι, dat. sing. *nigro*. οἴνοπα, acc. ab οἴνοψ, οἴνοπος, qui vinei coloris est. q. ὄψις ἢ οἴνου, *niger instar vini*. Vina illa Græcorum calidissima subnigrum imitantur colorem. Th. οἶνος, vinum, & ὄψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video. ε. 622. 817.

Οἶνος, οἴνου, vinum. ε. 596.

Οἷος, pro ὅμοιος, similis. ε. 314. α. 386.

Οἰνοχόη, ης, ἡ, patina libatoria, ex οἶνος, & χέω, *fundo*, *trulla*, *ex qua vinum fundebatur*. s. 744.

Οἷος, pro ὅμοιος, similis, οἷος ergo qualis, item, similis, sed οἶος, ου, ὁ, solus. Neut. οἷον, solum. s. 313.

Οἷον, tantummodò, adverb. ab οἶος, οἴη, οἷον, solus, a, um. ϑ. 386.

Οἴς, contractè pro ὄϊας, *oves*, acc. pl. Thema est οἷς οἰὸς, vel ὄϊς, ὄϊος, ἡ, *ovis*. s. 775.

Οἷς, & οἷσιν, dat. pl. Ion. ab ὃς, quis. s. 145.

Οἰστοὶ, *sagittæ*. ab ὀϊστὸς, οῦ, ὁ, sagitta. ab οἴω, fero, f. οἴσω. α. 130.

Οἵτε, & οἵτ', nom. pl. ab ὅστε. ϑ. 46.

Οἵτινες, nom. pl. ab ὅστις, ἥτις, ὅτι, quicumque. α. 150.

Οἰωνοῖς, dat. pl. ab οἰωνὸς, οῦ, ὁ, avis. hinc οἰωνιστὴς, οῦ, ὁ, augur. α. 185. s. 701.

Οἴω, sive ὀΐω, *puto*. item *fero*. α. 111.

Οἴων, *ovium*, genit. pl. Vide suprà ὄϊς. ϑ. 446.

Ὀκτάβλωμον, *octo morsuum*. à βλωμὸς, οῦ, ὁ, pro panis portione, bucella, & ὀκτὼ, octo. s. 442.

Ὀκταπόδην, *octopedalem*, acc. ab ὀκταπόδης, à ποῦς ποδὸς, pes. s. 425.

Ὄλβος, ου, ὁ, beatitudo, felicitas. q. d. ὅλος, βίος, hinc ὄλβιος, beatus. s 826, 326.

Ὄλεθρον, adject. ab ὄλλυμι, perdo, F. ὀλέσω, a. 1. act. infin. ὀλέσσαι, præt. m. ὦλα, & Att. ὄλωλα. ϑ. 326. s. 180. 668.

Ὀλίγον, pauxillùm, adverb. ab ὀλίγος, ου, ὁ, paucus hinc

Ὀλίγιστος, superl. paucissimus. s. 723. 480.

Ὀλμειὸς, οῦ, ὁ, fluvius in Helicone Bœotiæ, sic dictus ab Holmeio Sisyphi filio. ϑ. 6.

Ὄλμος, ου, ὁ, mortarium. s. 423.

Ὀλοὴ, perniciosa. ab ὀλοὸς, ὴ, ὸν, hinc & ὀλώϊος, idem. Th. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, perdo. s. 745.

Ὄλυμπος, ου, ὁ, Thessaliæ mons altissimus, & pro ipso cœlo ponitur. Hinc ὀλύμπιος, cœlestis, & ὀλυμπιάδες, Musæ dictæ, tamquam Olympias domos inhabitantes. α. 203. ϑ. 390. 25. 52.

Ὁμὰ, *similia*, ab ὁμὸς, *similis*. α. 50.

Ὅμαδος, ου, ὁ, *tumultus*, multitudo. Th. ὁμὸς, οῦ, ὁ, similis. α. 155.

Ὁμαρτήσας, secutus. a. 1. part. ab ὁμαρτέω, ῶ, sequor, f. ήσω. Th. ὁμαρτῆ, idem quod ὁμοῦ, simul. s. 676.

Ὀμβρηνοῦ, *pluviosa*. Alii ὀμβρηροῦ, est adject. g. f. ab ὄμβρος *imber*. hinc ὀμβρηνὸς, pluviosus. s. 451.

Ὄμβριμος, *robustus*. Vide suprà ὄμβριμον. s. 145.

Ὄμβρος, ου, ὁ, imber. παρὰ τὸ ὁμοῦ ῥεῖν *simul fluere*, ubi aqua copiosè fluit, quod in imbre (quæ ipsa vox hinc orta est) fieri solet, hinc ὀμβρήσαντος, pluente. a. 1. part. ab ὀμβρέω, ῶ, pluo. s. 492. 415.

Ὀμεῖται, jurabit, 3. sing. fut. 2. med. verbi ὄμνυμι, juro, f. ὀμόσω, f. 2. med. ὀμοῦμαι, ῇ, εῖται, p. ὤμοκα, a. 1. ὤμοσα. s. 194.

Ὁμήλικας, coætaneos, acc. pl. ab ὁμῆλιξ, ικος, coætaneus.

Th,

Th. ὅμος, similis, & ἡλικία, ας, ἡ, statura. ε. 444.

Ὁμηρεῦσαι, pro ὁμηρῦσαι, præs. part. f. g. pl. num. ab ὁμηρέω, in unum convenio, Thema ὅμηρος, ου, ὁ, *obses*. q. ex ὁμοῦ, *simul*, & εἴρω, *loquor*. θ. 39.

Ὁμιληδὸν, turmatim, Adverb. Th. ὅμιλος, ου, ὁ, turba. α. 170.

Ὁμιχεῖν, *meiere*, præs. inf. ab ὁμιχέω, q. d. ὁμοῦχέειν. ε. 727.

Ὄμμασι, oculis, dat. pl. ab ὄπτομαι, video. F. ὄψομαι. P. ὦμμαι. hinc est ὄμμα, ατος, τὸ, oculus. α. 262.

Ὁμόθεν, *simul*, ab ὁμοῦ, Th. ὁμὸς, οῦ, ὁ, similis. ε. 109.

Ὅμοιος, sive ὁμοῖος, ου, ὁ, similis, Poëticè ὁμοίϊος, Th. ὁμὸς, οῦ, ὁ, similis. ε. 145.

Ὁμοκλῆς, genit. ab ὁμοκλὴ, ἡ, hortamentum, comminatio. q. ἀπὸ τοῦ ὁμοῦς κέκλεσθαι. Eustath. Th. κέλομαι, *hortor*, *jubeo*. α. 431.

Ὁμὸν, *eumdem*. ab ὁμὸς, unde est ὅμοιος. θ. 508.

Ὁμόσσῃ, juraverit. a. 1. subj. ὁμόσσας. a. 1. part. pro ὁμόσας. ab ὄμνυμι, fut. ὁμόσω, a. 1. act. ὤμοσα. θ. 232.

Ὁμοῦ, *simul*, ab ὁμὸς, *similis*. ε. 243.

Ὄμφακες, nom. pl. q. ὠμοὶ ἐς τὸ φαγεῖν, *crudi ad vescendum*, ab ὄμφαξ, ακος, ἡ, uva acerba. α. 399.

Ὁμόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, concors, acc. pl. ὁμόφρονας, ab ὁμὸς, similis, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens, animus. θ. 60.

Ὅμως, *tamen*. sed ὁμῶς, *simul*. Th. ὁμὸς, οῦ, ὁ, similis. ε. 3. 20.

Ὅν δε. ἀφίκετο ὃν δὲ δόμον δε, *rediit domum suam*. δε postpositum accusativo, valet *ad*. α. 38.

Ὄντε, *quemque*. ε. 3.

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, *utilitas*, emolumentum, ab ὄνημι *prosum*. f. ήσω. ε. 41.

Ὄνειδος, εος, τὸ, *probrum*. hinc ὀνειδίζειν, exprobrare. ε. 311. 718.

Ὀνείρων, *somniorum*, gen. pl. ab ὄνειρος, ου, ὁ, *somnium*. Th. ὄναρ, somnium, nomen indeclinabile. θ. 212.

Ὀνίνησιν, *juvat*. 3. præsent. ind. sing. ab ὀνίνημι seu ὄνημι, f. 1. ὀνήσω, a. 1. ὤνησα, θ. 429.

Ὄνομα, ατος, τὸ, nomen. Æolicè ὄνυμα, ὄνομ' pro ὄνομα. hinc ὀνομαστοὶ, *celebres*, nominandi. θ. 148. 369.

Ὀνόμηνε, appellavit, a. 1. act. ab ὀνομαίνω, *nomino*, f. ανῶ, a. 1. ὠνόμηνα. Th. ὄνομα, nomen. ε. 80.

Ὀνοτάζων, præs. part. *convicians*, ab ὀνόω, *vitupero*, f. όσω. Th. ὄνημι, vitupero. ε. 258.

Ὅντινα, quemcumque, ab ὅστις, οὔτινος, ὥτινι. ab ὅς, & τις, quis. θ. 82.

Ὄνυχες, *ungues*. ab ὄνυξ, ὄνυχος, ὁ, unguis. prov. ἐξ ὄνυχος λέοντα, ex ungue leonem. ὀνύχεσσι, dat. pl. Ion. α. 266. ε. 202.

Ὀξεῖα, *acutum*. In plur. pro ὀξέα, capitur, & metri gratiâ pro ὀξέως, ab ὀξὺς, έος, ὁ, *acutus*, ὀξείῃσι, dat. pl. Ion. ut αἰχμῇς ὀξείῃσι, *mucronibus acutis*. α. 289. 348.

Ὄπ' pro ὄπα, *vocem*, *sonum*, acc. ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*, q. ab ἔπω, dico.

Ὀπάζει, dat. præs. ind. ὀπάσαι, a. 1.

a. 1. act. inf. ab ὀπάζω, *persequor, sequi jubeo, præbeo.* ὀπάσσας, pro ὀπάσας, part. a. 1. act. s. 168. θ. 433.

Ὅπῃ, quod. θ. 864.

Ὀπηδεῖ, *comitatur*, 3. perf. præs. ind. ab ὀπηδέω, comitor. Th. ὀπάζω, f. άσω, persequor, comitem do. s. 142.

Ὀπὶ, *voce*, dat. ab ὄψ, ὀπὸς, ὁ, *vox.* Vide ὄπα. s. 29. 806.

Ὀπίζετο, *curabat*, imperf. ab ὀπίζομαι, curo, ab ὄπις, ιδος, ἡ, *ultio, cura.* α. 21.

Ὄπιθεν, metri causâ, pro ὄπισθεν. Th. ὀπίσω, retrorsum. θ. 3.

Ὀπιπτεύοντ', pro ὀπιπτεύοντα, spectantem, præs. part. acc. casus, ab ὀπιπτεύω, ab inusitato ὀπτεύω. Thema est ὄπτομαι, video. s. 29.

Ὄπιν, acc. sing. ab ὄπις, ιδος, ἡ, *ultio, vindicta, cura.* s. 251.

Ὄπιθεν, adverb. ponè, à tergo. ab ὀπίστω, Poët. pro ὀπίσω, *retrorsum*, retrò. s. 469. 741.

Ὅπλα, *instrumenta*, ab ὅπλον, ου, τὸ, arma. θ. 813.

Ὁπλίσι, acc. ab ὁπλίτης, ου, ὁ, *nomen viri.* α. 180.

Ὁπλῇ, *ungulam*, ungulâ pecus est armata, ab ὁπλὴ, ῆς, ἡ. Th. ὅπλον, ου, τὸ, & in pl. τὰ ὅπλα, arma. s. 589.

Ὁπλότατος, *minimus natu*, superlat. grad. in comp. ὁπλότερος, ου, ὁ, junior. ab ὅπλον, ου, τὸ, arma. θ. 137.

Ὁπότε, quando, cùm, ex ὅτε, ὅτε δρακικόν κ, ut liquet ex ὁπόσος ὁποῖος, &c. sicut & λακικὰ sunt complura, quorum alia ratio reddi nequit, ut πιτύκοντα, &c. ὁπότε idem quod ὁπότε. τ duplicatur metri causâ, ὁπόσσα ex ὁπόσα & ἄν, ubi. α. 397. θ. 782. s. 543.

Ὄπτη, Poëticè, pro ὄψη, ubi. θ. 387.

Ὁπτοτέρῳ, utram, acc. f. gen. Poët. ab ὁπότερος, uter. Them. πότερος, α, ὁ, uter. θ. 549.

Ὀπωρινὸς, ου, ὁ, autumnalis, ex ὀπώρα, ας, ἡ, *autumnus*, q. d. ὥρα ὀπῶν, tempus succi. s. 674.

Ὀρᾶται, *spectat*, 3. perf. præs. ind. verb. med. κάρη δ' εἰς ἔδας ὀρᾶται, *caput pavimentum spectat*, est senis descriptio. ab ὁράω, *video.* imperf. ἐώρων, perf. ἑώρακα. s. 534.

Ὀρειχάλκοιο, genit. Ion. ab ὀρείχαλκος. orichalcum, æs montanum, ab ὄρος, ου, τὸ, mons, & χάλκος, ου, ὁ, æs. α. 122.

Ὀρέξαι, *porrigere*, a. 1. infinit. ὀρεξαμένη, part. f. g. a. 1. med. ab ὀρέγομαι, *porrectis manibus prendo.* Th. ὀρέγω, f. ξω, *porrigo*, extendo. θ. 433.

Ὄρεος, montis, gen. singul. à τὸ ὄρος, *mons.* α. 374.

Ὀρεσπόμοις, *in montibus pascentis*, genit. ex ὄρος, εος, τὸ, mons, & νέμω, pasco, in præt. m. νένεμα. α. 407.

Ὄρνυται, *orta fuerit*, 3. sing. a. 2. med. subj. ab ὄρω, in med. ὄρομαι, ῃ, ηται, præsens & aor. 2. coincidunt. in subj. Hinc est Latinorum *orior.* θ. 782.

Ὀρθὸς, *rectus, erectus.* hinc

Ὀρθαὶ τρίχες, *erecti pili.* α. 391.

Ὀρθὸς, g. com. *arduus*, ex ὀρθὸς, ῆ, ὁ, rectus. s. 290.

Ὀρθρογόη, ης, ἡ, *manè lugens.* ab ὄρθρος, ου, ὁ, tempus matutinum, & γοάω, f. ήσω, gemo. s. 568.

Ὄρθρου, genit. ab ὄρθρον, τὸ, *diluculum*,

culum, ὄρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη. *Diluculò surgens, ut tibi victus sufficiens sit.* ε. 277.

Ὄρθῳ, dat. sing. nomen proprium viri, ὄρθος, ου, ὁ. ϑ. 293.

Ὅρκος, ου, ὁ, *juramentum*, aut potiùs Numen quod præerat jurijurando. ϑ. 231. ε. 219, 804.

Ὁρμήσωσι, *impetum faciunt*, 3 pl. a. 1. act. subj. ab ὁρμάω, ῶ, *impetu feror*, f. ήσω, ὁρμηθήναι, a. 1. pass. infin. Them. ὁρμὴ, ῆς, ἡ, impetus. α. 403. ε. 526.

Ὅρμους, *monilia*, acc. pl. ab ὅρμος, ου, ὁ, monile, colli ornamentum. ε. 74.

Ὄρνις, ιθος, ἡ, *avis*. ε. 212.

Ὄρος, εος, τὸ, *mons*. At ὅρος, ου, ὁ, terminus. ϑ. 2.

Ὄρουσαν, *irruerant*, pro ὤρουσαν, 3. pl. a. 1. act. indic. ab ὀρούω, ab ὄρω formatum est, sicut & ὀρίνω, & ὄρνυμι. item, ὀρώρω, à præt. med. ὤρορα per metath. ὄρωρα. ὀρῦσα, pro ὀρούσασα, *præcipitans*, part a. 1. act. f. g. ab ὀρούω. α. 437.

Ὄρπηκα, *stimulum*, acc. ab ὄρπηξ, ηκος, ὁ, virga aculeata è ramo. ε. 468.

Ὀρφανὰ, *orphanos*, ab ὀρφανὸς, ου, ὁ, orphanus, pupillus, q. ab ὀρφνὸς, obscurus, q. d. ὁ ἐν σκότῃ ὤν, negligitur enim & veluti in tenebris versatur. Flectitur more adjectivorum. ε. 330. Vide Manuale N. T.

Ὀρχέομαι, οῦμαι, salto, 3. pers. pl. num. ὀρχεῦνται, *tripudiant*, *saltant*, Doricè, pro ὀρχοῦνται, f. ήσομαι, a. 1. med. ὠρχησάμην. Hinc ὀρχηθμὸς, οῦ, ὁ, *chorea*. α. 282. ϑ. 4.

Ὄρχος, ου, ὁ, *pulvinus*, ordines vitium. α. 296.

Ὀρώρει, *excitabatur*, 3. plusq. perf. med. verbi ὄρω, excito, f. ρῶ, & σω, præt. m. ὄρωρα, & ὤρορα, quod activè & passivè usurpatur. α. 274.

Ὁρῶν, *videns*, præs. part. ab ὁράω, ῶ, f. άσω, p. ὤρακα. Att. ἑώρακα. α. 426.

Ὃς, *qui*. ε. 8.

Ὃς, *suus*, πατέρ' εἰς ὃν, *ad patrem suum*. ϑ. 71.

Ὅσα, quanta, & ὅσσα, ab ὅσος, & Poët. ὅσσος, ου, ὁ, quantus. ϑ. 475.

Ὄσσα, ης, ἡ, vox. ϑ. 10.

Ὅσσαι, pro ὅσαι, *quotquot*, pl. n. f. g. ὅσσ', pro ὅσσα, *quæcumque*, ab ὅσος, & Poëticè, ὅσσος, οῦ, ὁ, quantus. ϑ. 183.

Ὄσσετο, *prævidebat*, imperf. verbi ὄσσομαι, video, Æolicè, pro ὄπτομαι, f. ὄψομαι, p. ὦμμαι. θ. 551.

Ὄσσος, ου, ὁ, & εος, τὸ, *oculus*. ὄσσοις, *oculis*. ὄσσε, dualis numeri, pro ὄσσεε, per apocopen τοῦ ε ψιλοῦ. α. 426.

Ὅσσον, *quantum*, Poëticè, pro ὅσον. ϑ. 49.

Ὅσκεν, quicumque, Poëticè, pro ὃς ἄν. ὅσοι, *quotquot*. ὅσσοι, pro ὅσοι. ϑ. 154. ε. 303.

Ὀστέα, *ossa*, pl. num. ab ὀστέον, οῦν, έου, οῦ, os ossis. θ. 540.

Ὅτ', pro ὅτε, ut & ὅθ'. ε. 113.

Ὅτε, *quando*, *quum*. Notetur discrimen. ὅτε, *quando*, extra interrogationem. πότε, *quando?* in interrogatione. ε. 89.

Ὄτοβος, ου, ὁ, *sonus*. ϑ. 709.

Ὀτραλέως, *celeriter*, *ocyssimè*, adverb. Th. ὀτρυύω, f. υνῶ, *incito*, instigo. α. 410.

Ὅττι,

Ὅττι, *quia*, *quoniam*, ὅττι τάχιστα, *quàm celerrimè*, Poëticè, pro ὅτι, quod. s. 48.

Οὐ, *non*, οὐ δίκη, pro ἀδικία, more Hebræorum. s. 244.

Οὔτι, non, Poëticè, pro οὐ. ϑ. 182.

Οὔατα, acc. pl. *aures*, ab οὖας, ατος, τὸ, Poëticè, pro οὖς, ὠτὸς, dat. pl. οὔασιν. ϑ. 702.

Οὐδὲ, *neque*, οὐδ', pro οὐδὲ, per apostrophum. s. 40.

Οὐδαμῇ, *nusquam*, adverb. ab οὐδαμὸς, ex οὐ, & ἀμὸς, ῆ, ὁ, unus. α. 218.

Οὖδας, τὸ, *pavimentum*, idem quod οὖδος, εος, τὸ, hoc in nominat. inusitat. illud in nom. & acc. tantùm usitatum. s. 524.

Οὐδὲν, *nullum*, ab οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδὲν, nullus, a, um. s. 311.

Οὐδέποτ', *numquam*, ex πότε, quando. Thema, ὅτε. idem. s. 176.

Οὐδέτερος, neuter, ex οὐδὲ, & ἕτερος, alter. α. 178.

Οὐδέτι, neque ullum, ex οὐ, & τὶ, quid. s. 147.

Οὐδὸς, ῆ, ὁ, *limen*, ab οὐδὸς, εος, τὸ, solum. ϑ. 749.

Οὐκ, sequente tenui, *non*: οὐχ, sequente vocali aspirata. s. 11, 320.

Οὐκέτι, non ampliùs, ex οὐκ, & ἔτι, adhuc. s. 34.

Οὔλιος, idem quod ὀλοὸς, ῆ, ὁ, sic οὔλιος ἄρης, *perniciosus Mars*. Them. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, perdo. α. 192.

Οὐλομένην, Poëticè pro ὀλομένην, miseram, acc. ab οὐλόμενος, factum ex aor. 2. ὀλόμενος, interposito υ, metri causâ. Th. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, aor. 2. med. ὠλόμην. s. 717.

Οὔλυμπος, olympus, quasi ὀλόλαμπος, *totus lucens*, οὐλύμποιο, gen. Ion. οὐλυμπόν δε, *ad olympum*. hinc οὐλύμπιος, *olympius*, vel *cælestis*, ο, mutatur in ω Poëticè. ϑ. 855.

Οὕνεκα, pro οὗ ἕνεκα, *cujus rei gratiâ*, οὕνεκ', per apostrophum οὗ α. s. 139. 517.

Οὖν, *igitur*, τοιγαροῦν. α. 299.

Οὔποτε, *numquam*, ex οὐ, & πότε, & hoc ab ὅτε, quando. s. 813.

Οὔπω, *nondum*, ex οὐ, & πω (enclitic.) quodammodo, hoc ab ὅς. s. 273.

Οὐρανίδῃ, dat. sing. ab οὐρανίδης, ου, ὁ, cœlestis. Th. οὐρανὸς, οῦ, ὁ, cœlum. ϑ. 486.

Οὐρανὸς, ὁ, cœlum. Hinc οὐρανίη, Ionicè, pro οὐρανία, Urania, una ex Musis, οὐρανόθεν, *è cœlo*, *cœlitus*, οὐρανιώνων, cœlicolarum, genit. plur. ab οὐρανίων, ωνος, ὁ. ϑ. 45, 78, 939.

Οὐρεῖν, *meiere*, præs. infinit. pro imperativo, more Hebræorum. Vide in οὐρήσῃς. s. 758.

Οὔρεος, pro ὄρεος, *montis*, οὔρεα, pro ὄρεα, Poëticè, *montes*, dat. pl. οὔρεσι, ab ὄρος, εος, τὸ, mons. s. 232.

Οὐρῇ, Ionicè, pro οὐρᾷ, dat. singul. ab οὐρα, ᾶς, ἡ, cauda. α. 431.

Οὐρῆας, *mulos*, acc. pl. ab οὐρεὺς, Ionicè, pro ὀρεὺς, έος, & Ion. ῆος, ὁ, mulus, ab ὄρος, εος, τὸ, *mons*, quòd hujus jumenti magnus sit usus circa montana opera. s. 791.

Οὐρήσῃς, meias, 2. sing. a. 1. act. subj. ab οὐρέω *meio*, f. ήσω. Th. οὖρον, ου, urina. s. 729.

Ὅριον, seu potiùs, οὔρειον, nomen viri. α. 186.

Οὖς,

Οὓς, *quos*, ab ὁ, ἡ, ὅ. At ὅς, *suos*, ab ὅς, ἡ, ὅν. ϑ.45.

Οὐπάμφ, Ionic. pro ὑπάναι, præs. inf. ab ὕπημι, seu ὑπάω, vulnero. hinc part. ὑπάμφος, vulneratus. nisi velis in præt. pass. per syncopen dici, pro ὑπασμένος, ab ὑπάζω, f. άσω. idem quod ὑπάω, ῶ, f. ήσω. α. 335. 363.

Οὔπασ', pro ὕπασε, *vulneravit*. ab ὑπάω. α.461.

Οὔπ, *neque*, & ὔτ', pro ὔπ, ut & ὔθ'. α.217. ε.130.784.

Οὗ τ', *cujusque*, genit. ab ὅς, qui. ε.534.

Οὔης, ὁ, & ἡ, nullus, non aliquis, h. e. *nullus*. ε.15. ὔπ, nusquam. ε.105.

Οὗτος, αὕτη, τοῦτο, ex ὁ αὐτὸς, *hic*. ε.293.

Οὕτως, sequente vocali, *sic*, ὕτω, sequente consona. ε.424.

Ὀφέλλει, *auget*, 3. præs. ind. verbi ὀφέλλω, adaugeo. in præs. imperat. ὄφελλε, fove. ε.14. 213.

Ὀφθαλμὸς, οῦ, ὁ, *oculus*, ὀφθαλμοῖσιν, dat. pl. Ion. Th. ὄπτομαι, video. ε.267. ϑ.451.

Ὄφιος, *serpentis*, genit. ab ὄφις, ιος, ὁ, acc. ὄφιν. α.161.

Ὄφρα, adverb. Poëticè, pro ἵνα, ut. ε.260. ὄφρ' εἴπω, *ut dicam*. ε.341.

Ὀφρύσι, dat. pl. ab ὀφρὺς, ύος, ἡ, *supercilium*. ϑ.827.

Ὀχθήσας, a. 1. part. act. *contristatus*, ab ὀχθέω, ῶ, *gravatè fero*.

Ὀψαρότης, ου, ὁ, *qui serò arat*, ex ἀρόω, *aro*, & ὀψὲ, serò, adverb. ε.490.

Π.

Πηγασείου, genit. pro πηγασείου, Doricè, à πήγασος, ου, ὁ, Pegasus, alatus Persei equus. Them. πηγὴ, ῆς, ἡ, fons. α.70.

Πάγκακος, omnino malus, ut πάγκακον ἦμαρ, *infaustissimus dies*, ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e, & κακὸς, ὄν, ὁ, malus. ε.813.

Πάγος, ου, ὁ, collis ubi multi lapides sunt quasi compacti, & in unam coaluerunt cautem. Thema, πηγνύω, vel πήγνυμι, compingo, f. ξω. α. 439.

Παγχρύσεα, prorsus aurea, quasi dicas, πάντως χρύσεα, à χρυσὸς, οῦ, ὁ, aurum. ϑ.335.

Παθὼν, *passus*, in f. g. παθοῦσα, a. 2. part. act. à πάσχω, patior, f. πείσομαι, a. 2. ἔπαθον, præt. med. πέπονθα. ε.218. ϑ. 276.

Παῖς, puer, & Ionica diæresi, παΐς, παιδὸς, in accus. παῖδ', pro παῖδα, in dat. pl. & Ion. παισὶ, παιδέσσι. ε.399.130.50. 278.

Παίζοντες, ludentes, præs. part. à παίζω, F. παίξω, & σω, ludo. α 277.

Παιπαλόεσσης, dat. plur. Ionicus, *asperis*, à παιπαλόεις, εσσα, εν, asper, præruptus. Thema, παίπαλα, τὰ, loca prærupta. ϑ.860.

Παλαίει, luctatur, à πάλη, ης, ἡ, *lucta*, hinc παλαίω, luctor. ε. 413.

Παλάμαις, manibus. dat. plur. à παλάμη, *palma*, παλάμησι, dat.

dat. plur. Ionic. pro παλάμαις. α. 320.

Πάλιν, adverb. *iterum*, rursus. ε. 673.

Παλινάγρετος, revocabilis, ex πάλιν, & ἀγείρομαι, colligor. Th. ἀγείρω, f. ρῶ, congrego. α. 93.

Παλίωξις, pro παλιδίωξις, q. d. post insecutio. Thema διώκω, *persequor, insector*, f. ξω, p. ωχα. α. 154.

Παλλὰς, ἄδος, ἡ, Pallas, Sapientiæ dea, quæ & Minerva dicitur. ε. 76.

Πάλλαντι, dat. à πάλλας, nomen viri. πάλλαντα, acc. θ. 376.

Πάλλεν, jactabat, imperf. pro ἔπαλλεν, à πάλλω, *vibro, agito*, f. αλῶ. α. 321.

Πάμπαν, adverb. *prorsus*, q. d. πάντως πάντως. ε. 275.

Παμφαίνων, præs. part. à παμφαίνω, *totus appareo*. μ est ante φ, quæ literæ sunt cognatæ, & ut ita dicam, consanguineæ, ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, & φαίνω, appareo, f. ανῶ, p. πέφαγκα, a. 1. ἔφηνα, a. 2. ἔφανον. ε. 567.

Παναίολος, omnino varius. ex πᾶς, & αἰόλος, ε, ὁ, varius. α. 139.

Πανάπημων, prorsus innoxia, ex ἀπήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, illæsus. Th. πῆμα, ατος, τὸ, damnum. ε. 811.

Πανάριστος. *longè præstantissimus*, ex πᾶν, & ἄριστος, præstantissimus. Th. ἄρης, εος, ὁ, Mars. ε. 293.

Πανδιονὶς, Fabula de filia Pandionis. ε. 568.

Πανδώρα, nomen mul. videtur epitheton telluris, quæ omnis generis fruges profert. ex πᾶν, & δῶρον. ε. 81.

Πανελλήνεσι, dat. pl. Ionic. omnibus ad unum Græcis, à πανέλληνες, ex πᾶν, & ἕλλη, νος, ὁ, Hellen, Græcus. ε. 528.

Πανίφθε, genit. à πάνιφθος, omni ex parte coctus. Thema, ἕψω, *coquo, elixo*, f. ἑψήσω. α. 208.

Πανημέριος, *toto die*. ex πᾶν, & ἡμέρα, seu ἡμέρη, dies. α. 396.

Πανύχιος, *tota nocte*, elegantia poëtica, ubi nomen ponitur pro adv. Them. νὺξ, νυκτὸς, ἡ, nox. α. 46.

Πανόπη, nomen mul. q. d. *pro omnibus loquens*. θ. 250.

Πάντοθεν, *undiquaque*, adverb. à πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis. ε. 625.

Παντοίλω, acc. f. g. παντοίων, gen. pl. à παντοῖος, ε, ὁ, omnigenus, varius. Th. πᾶς, omnis. θ. 830. ε. 621.

Παντὸς, παντὶ, πάντεσι, &c. Vide in πάσα.

Παντοίων, præs. part. à παντοίνω, circumspicio. ε. 444.

Παρὰ, cum Genit. à, ab. ε. 51. παρ', pro παρὰ. ε. 27. Cum dat. apud. ε. 130. Cum accus. *trans*, præter, &c. ε. 169. πάρα, pro πάρεστι, *urgent*. ε. 454.

Παραγίνεται, 3. perf. præs. *adest*. Thema, γίνομαι, seu γείνομαι, sum, f. 2. pass. γενήσομαι, p. γέγονα, a. 2. m. ἐγενόμην. θ. 432.

Παρακαίρια, *importuna*, à παρακαίριος, seu παράκαιρος, intempestivus. Th. καιρὸς, ὁ, ὁ, occasio, tempus. ε. 329.

Παραμείβεται, *pratereat*, 3. præs. subj.

subj. à παραμείβω, prætereo. Th. ἀμείβω, f. ψω, commuto. ε. 409.

Παραιβασία, *delictum*, *transgressio*, idem quod παράβασις, ex παρὰ, & βαίνω, eo, incedo. ε. 828.

Παραιφάμενοι, appellantes, metri gratiâ, inserto, ι, vel per epenthesin Poët. est aor. 1. part. med. à παράφημι, hortor. Them. φημὶ, seu φάω, dico. θ. 90.

Παρακοίτῃ, dativ. à παρακοίτης, ου, ὁ, *maritus*, παράκοιτις, ἡ, *marita*, *uxor*, σὺν αἰδοίῃ παράκοιτι, ex παρὰ, juxta, & κοίτη, ης, ἡ, cubile, lectus. θ. 328. 928.

Παραφαινέμεν, Ionicè pro παραφαίνειν, *revelare*, præs. inf. pro imperat. Them. φαίνω, f. νῶ. ε. 734.

Παρασχεῖν, est a. 2. act. infin. à παρέχω, efficio, præsto, παρεῖχον, 3. pl. imperf. act. Them. ἔχω, habeo, f. ἕξω, & σχήσω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον. ε. 712. α. 84.

Παρειῶν, gen. pl. à παρειὰ, ᾶς, ἡ, *gena*, maxilla. α. 267.

Παρεκβαίνουσι, *exorbitant*. 3. plur. ind. præs. ex παρὰ, ex, & βαίνω, eo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 226.

Παρελαύνω, *aveho*, prætervehor. Th. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω, p. κα. α. 353.

Παρελέξατο, *concubuit*, cum dat. a. 1. m. ind. à λέγομαι, *cubo*, f. λέξομαι. θ. 278.

Παρελθεῖν, *pervenire*. a. 2. inf. Th. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἤλυθον & ἦλθον, p. m. ἤλυθα. ε. 216.

Παρὲξ, *extra*, dicitur & παρὲκ. Them. ἐκ vel ἐξ, ex, è. α. 352.

Παρεόντος, *præsentis*, Ionicè pro παρόντος, genit. præs. part. à παρὰ & εἰμὶ, sum. ε. 366.

Παρεστάμεν, *adesse*, *adstare*. Ionicè pro παρεστάναι, præs. act. infin. à παρέστημι pro παρίστημι. Non solùm ἵστημι, sed etiam ἕστημι usitatum est, f. στήσω, a. 2. ἔστην. θ. 439.

Πάρεστιν, à πάρειμι, *adsum*. Th. εἰμὶ, sum. θ. 420.

Παρέσχεθεν, apposuit. 3. pers. præs. imperf. à παρασχέθω, idem quod παρέχω, *præbeo*. Th. ἔχω, habeo. θ. 639.

Παρέτραπε, deflexerunt, a. 2. act. à παρατρέπω, diverto, deflecto, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔτραπον, p. m. τέτροπα. θ. 103.

Παρθένος, ου, ἡ, virgo, hinc παρθένιος, & παρθενικὸς, ὴ, ὸν, virgineus, virginalis. ε. 256. θ. 344. ε. 63.

Παρκλίνουσι, deflectunt, pro παρακλίνουσι, 3. pers. pl. ind. præs. à κλίνω, f. νῶ, reclino, p. κέκλικα. ε. 262.

Παρνήσσοιο, genit. Ion. à πάρνησσος, ου, ὁ, nomen montis in Delphis. θ. 499.

Πάροιθεν, seu πάροιθε, idem quod πάρος, ante. θ. 531.

Πάρος, *antè*. Adverbium vel temporis vel loci. α. 119.

Πᾶσα, f. g. à πᾶς, *omnis*, παντὸς, in accus. πάντα, πᾶσαν, πᾶν. gen. plur. πασέων, Ionicè pro πασῶν, dat. pl. πᾶσι, & πᾶσιν. & Ion. πάντεσσι. πάσῃσιν, pro πάσαις, πάντ', pro πάντα, πάντη, adverb. *passim*. ε. 125. 76. 511. θ. 828. 372.

Πασιθέῃ, nomen mul. ϑ. 247.

Πασιθόῃ, nomen mul. *quæ ad omnes currit.* ϑ. 352.

Πάσχει, patitur. à πάσχω, F. πείσομαι, præt. med. πέπονθα, aor. 2. ἔπαθον. ε. 211.

Πατὴρ, *pater*, genit. πατέρος, πατρὸς, dat. πατρὶ, acc. πατέρα, tantùm. vocat. ᾧ πάτερ. hinc πατρὶς, ίδος, ἡ, patria. α. 1. ε. 5. 9. 259. θ. 73.

Πατροκασιγνήτους, patruos, ex πατὴρ, pater, & κασίγνητος, frater. Th. κάσις, frater, & γένομαι, nascor. ϑ. 502.

Πατρώϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, paternus. Th. πατὴρ, pater. ε. 376.

Παῦε, *desiste*, præs. imperat. act. παύθη, 3. sing. a. 1. pass. f. παύσω, p. πέπαυμαι, a. 2. ἔπαον. α. 449. ϑ. 533.

Παῦρον, exiguum. παῦρον δ' ἐπὶ χρόνον, *ad exiguum tempus.* à παυρὸς, ῦ, ὁ, Poëtic. *paucus.* Hinc παῦρα, neut. pl. adverb. *rarò.* hinc & παυρίδιον, pauxillum. Th. παύω, f. παύσω, cesso. ε. 133. 326. θ. 780.

Παχείας, densas, acc. pl. à παχὺς, εῖα, ὺ. *densus, crassus*, in genit. παχέος, in accus. παχὺν. ε. 509. 497.

Πέδιλον, ου, τὸ, *calceus*, talare, ϑ. 12.

Πέδιον, ου, τὸ, campus. πεδίοιο, genit. Ion. πεδόθεν, adverb. *ex fundo.* Th. πέδον, ου, τὸ, solum. α. 378. 342. θ. 680.

Πεῖθ' pro ἔπειθε, *persuasit*, imperf. à πείθω, *persuadeo*, πειθὼ, *Suada*, Dea eloquentiæ præses. Th. πείθω, f. πείσομαι, a. 2. m. ἐπιθόμην, præt. med. πέποιθα. α. 450. ε. 73.

Πείκειν, *tondere*, præs. inf. à πείκω, vel πέκω, pecto, f. ξω, a. 1. pass. ἐπέχθην. α. 773.

Πείρατα, pro πέρατα, *termini.* dat. pl. πέρασιν. à πέρας, ατος, τὸ, finis. ε. 168.

Πειρηθῆναι, *periculum fecisse*, a. 1. inf. pass. à πειράω, ῶ, *conor*, nitor, f. άσω, vel ήσω, p. πεπείρακα. Th. πεῖρα, ας, ἡ, conatus. α. 359.

Πειρίθοον, nomen viri, *ardelio.* α. 179.

Πέλαγος, εος, τὸ, *profunditas maris*, pelagus, πέλας τ' ἀκτῆς κατ' ἀντίφρασιν, vel quia πέλας ἄγει. ϑ. 131.

Πελάσας, *accedens*, a. 1. part. à πελάζω, f. σω, appropinquo. Them. πέλας, adverb. *propè.* ε. 372.

Πελεμίζετ' pro πελεμίζετο, imperf. pass. *contremuit, quassatus fuit*, πελεμίζεται, *concutitur*, 3. præs. ind. pass. à πελεμίζω, f. ξω, moveo, quasso. ϑ. 842. 458.

Πέλει, 3. pers. ind. à πέλω, *sum*, πέλεν pro ἔπελεν, 3. imperf. act. πέλομαι, idem quod πέλω. α. 164. ε 808.

Πελίης, ου, ὁ, nomen viri. θ. 996.

Πελώρη γαῖα, *terra vasta*, πέλωρος, ου, ὁ, ingens, πελώριος, idem quod πέλωρος, à πέλωρ, ωρος, τὸ, monstrum. θ. 159. 295.

Πέμπε, pro ἔπεμπε, *misit*, imperf. πέμψαν, pro ἔπεμψαν, a. 1. ind. act. à πέμπω, f. ψω, mitto. ε. 84.

Πέμπτῃ, *quinta*, dativ. cas. πέμπτας, acc. plur. πέμπτοισι, dat. pl. à πέμπτος, ου, ὁ, quintus. Them. πέντε, quinque. ε. 803. 802.

Πένεσθαι,

Πένεαθ, præs. inf. à πένομαι, *ago*, *efficio*. unde est ἡ πενία, *paupertas*, Ionicè, πενίη. s. 497. 773.

Πένθος, εος, τὸ, luctus, mœror. κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες, *premente altum corde dolorem*. ϑ. 98.

Πέντε, quinque. s. 613.

Πεντήκοντα, quinquaginta. s. 663.

Πεντηκοντοκάρηνον, ex πεντήκοντα, quinquaginta, & κάρηνον, ου, τὸ, caput. ϑ. 312.

Πεντόζοιο, genit. Ion. à πεντόζος, ου, ἡ, *manus*. ex πέντε, *quinque*, & ὄζος, *ramus*. Digiti sunt veluti quinque ramusculi, & homo est quasi *arbor inversa*. s. 742.

Πεπαλαγμένος, *pollutus*. perf. part. pass. à παλάσσω, inquino, fœdo. f. ξω. p. πεπάλαχα. a. 1. ἐπάλαξα. Th. πάλλω, f. αλῶ, vibro. alii à πηλὸς, οῦ, ὁ, lutum. s. 733.

Πεπαρμένη, *confixa*, perf. part. pass. à πείρω, *transadigo*, f. περῶ, perf. pass. πέπαρμαι, p. m. πέπερα. s. 205.

Πεπείρημαι, *expertus sum*, perf. pass. Doricè pro πεπείρημαι, à πειράω, ῶ, *tento*, f. άσω & ήσω. Them. πεῖρα, ας, ἡ, conatus. s. 660.

Πεπνυμένε, *sapientia*. perf. part. Them. πνέω, flo, spiro; unde πνῦμι seu πνύω, f. σω, præt. pass. πέπνυμαι, sapiens sum. s. 731.

Πέποιθ', pro πέποιθε, præt. med. *confidit*. à πείθω, *persuadeo*, f. πείσω, p. πέπεικα, a. 2. ἔπιθον, s. 375.

Πέπων, *mollis*, vocativi casus, à πέπων, ονος, ὁ, ἡ, *maturus*, *mitis*. Them. πέσσω, *coquo*, f. ψω, præt. pass. πέπεμμαι. a. 350.

Πετόντο, *volabat*, 3. sing. plusq. pass. à ποτάομαι, ῶμαι, volo. Thema πέτομαι, unde est ποτὴ *volatus*, & hinc ποτάομαι. a. 148.

Πέπρωτο, *fatis constitutum esset*, 3. sing. pl. perf. pass. per syncopen pro πεπερώτο. à περατόω, determino, f. ώσω, pert. pass. πεπερώτωμαι, & per syncopen πέπρωμαι. Th. πέρας, ατος, τὸ, terminus. ϑ. 464. 475.

Πεπυκασμένος, plur. perf. part. pass. hinc πεπυκασμένος νόον, prudens, callidus, à πυκάζω, denso. Thema πύκα, densè. θ. 484. s. 793.

Πέπαλ', pro πέπαλα, folia. à πέταλον, *folium*. à πετάννυμι, *expando*, vel πετάω, f. άσω. s. 680.

Περᾶν, præs inf. Th. περάω, ῶ, f. ήσω & άσω, transeo. s. 738.

Περ in fine *quamvis*. ϑεοί περ, quamvis sint dii. ϑ. 739.

Πέρην, ultrà, Ionicè pro πέραν, idem quod πέρα, ultrà. θ. 215.

Περὶ-ἔδυνε, induit, imperf. à περιδύω, induo. Th. δύω & δύνω, f. δύσω, a. 2. ἔδυν. a. 124.

Περὶ--ἔθηκε. Vide in ἔθεσαν. a. 123.

Περιγλῶχις, *cuspidulosa folia*, per syncopen pro περιγλώχινες. Th. γλωχὶν, vel γλωχὶς, ῖνος, ἡ, *cuspis*, acies. a. 398.

Περὶ, cum Genitivo *pro*, *circa*. περὶ χρεοῖ. περὶ πάντων, *super omnes*. *Cum Dativo*, *circa*, περὶ σήθεσσι, *propter*. Cum Accusativo, *circa*, περὶ σόμα. ϑ. 3. a. 129. 279. 247. s. 819.

Πέρι, *valdè*. ε. 54.

Περι-ἔστι, *excellit*. θ. 656.

Περὶ τ' ἀμφίτε, *circumquaque*. θ. 848.

Περ, particula est, quæ annecti aliis orationis partibus solet, & plerumque significat, *quamquam*, *quamvis*. Sæpè etiam vacat. ε. 20. 155. 208.

Περίαχε, *insonuit*, a. 2. act. à περιηχέω, Doricè περιαχέω, ῶ, circumsono, f. ήσω. Th. ἦχος, ου, ὁ, sonus. θ. 678.

Περιέσσασθαι, circum induito, a. 1. med. infin. à περιέννυμαι. Thema, ἕω, *induo*, pro quo ἕννυμι, f. ἕσω, p. εἷμαι, a. 1. m: ἐσσάμην. ε. 539.

Περικαλλέα, acc. sing. f. gen. à περικαλλὴς, perpulcher. περὶ enim auget significationem. Th. καλὸς, λὴ, λὸν, pulcher. θ. 10.

Περίκειται, *circumdatus*. 3. pers. præs. à κεῖμαι, jaceo, f. κείσομαι. θ. 733.

Περικλυτὸν, celebrem, acc. à περικλυτὸς. Them. κλύω, audio. ε. 60.

Περιμαίνεται, *circumquaque furit*. 3. pers. præs. ind. περὶ intendit significationem, à μαίνομαι, *furo*, f. μανοῦμαι. α. 99.

Περιμαρνάμεθ', *propugnavimus*. pro περιμάρνάμεθα, 1. pl. præs. indic. verbi μάρναμαι, pugno. θ. 647.

Περιμήδεα, nomen viri. α. 187.

Περιμήκεες, prælongæ, pl. num. à περιμήκης, εος, ὁ, ἡ. Th. μῆκος, εος, τὸ, longitudo, περὶ in compositione auget significationem. α. 133.

Περιναιετάωσι, *circumhabitant*. 3. plur. præs. subj. à περιναιετάω, *circumhabito*. Th. ναιω, habito. θ. 370.

Περιπλομένου, *circumvoluto*, pro περιπελομένου. Th. πέλω, *moveo*, sum. ε. 386.

Περίῤῥυτος, ου, ὁ, circumfluus. Th. ῥύω, pro ῥέω, fluo. θ. 193.

Περισσὰ, *eximia*, pl. num. à περισσὸς, οῦ, ὁ, *excellens*. à περὶ, præpositio, variam habens constructionem & significationem. θ. 399.

Περιστονάχιζε, *circumquaque ingemiscebat*, 3. persona imperf. à περιστοναχίζω, idem quod περιστένω, *circum circa gemo*. Them. στενὸς, οῦ, ὁ, angustus. α. 344.

Περιταμνέμεν, *incidito*, Ionicè, præsentis act. infin. pro περιτάμνειν, à περιτάμνω pro περιτέμνω, *circumcido*. Thema τέμνω, seco, f. τεμῶ, p. τέτμηκα, aor. 2. ἔταμον, præt. med. τέτομα. ε. 570.

Περίφρονος, *prudentis*, genitiv. à περίφρων, ονος. Th. φρὴν, mens. α. 297.

Περμησσὸς, οῦ, & Ion. οῖο, ὁ, fluvius Bœotiæ ex Helicone, Phœbo & Musis sacer. θ. 5.

Περσεὺς, έος, ὁ, nomen viri.

Περσεφόνη & περσεφόνεια, ας, ἡ, Proserpina, filia Jovis & Cereris. Th. φένω, occido. θ. 768. 913.

Περσηΐς, ίδος, ἡ, nomen mul. θ. 356. 957.

Πέρσης, nomen viri. Frater Hesiodi etiam ita appellatus fuit, ᾧ πέρση, vocativi casus. ε. 27. 213.

Πέσεν, cecidit, pro ἔπεσεν, 3. sing. a. 2. act. à πίπτω, cado, f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. act. ἔπεσον,

ἔπεσον, inde in part. πεσὼν, οῦσα, ὸν. α. 365. 375.

Πέταλ', folia, à πέταλον, folium, in dat. plur. πετάλοισι, à πετάννυμι, seu πετάω, *expando*, f. άσω, præt. pass. πέπταμαι. ε. 680.

Πετεεινοῖς, volucribus, dat. pl. pro πετεινοῖς, per epenthesin Poëticam, à πετεινὸν, οῦ, τὸ, volatile, avis, & Poëticè πετεεινὸν, à πέτομαι, *volare*, in imperf. ἐπετόμην, & in 3. plurali, ἐπέτοντο. ε. 278. α. 308.

Πέτηλα, Ionic. pro πέταλα. Vide πέταλ'. α. 289.

Πέτρη, Ion. pro πέτρα, *petra*, *rupes*, *cautes*. Differunt, πέτρα, & πέτρος, quod πέτρα, sit *grande saxum*, *rupes*. πέτρος verò, *lapis manu tractabilis*, πέτρῃσι, dat. plur. Ion. ϑ. 728. πέτρας. ϑ. 7. Hinc πετραίη, saxatilis. ε. 589. & πετρῆεν, saxosum, à mascul. πετρήεις, εντος, ὁ. ε. 533.

Πεύθετο, imperf. à πεύθομαι, idem quod πυνθάνομαι, *interrogo*, sciscitor, f. πεύσομαι, præt. pass. πέπυσμαι, aor. 2. med. ἐπυθόμην.

Πεῦκαι, *abietes*, à πεύκη, ης, ἡ, abies. α. 376.

Πευκείδας, acc. à πευκείδης, ου, ὁ, nomen gentile. α. 187.

Πεφραδέτην, *commemorarunt*. 3. dual. a. 2. act. pro ἐφραδέτην, π, initialis litera præponitur à Poëtis, prout in præterito fieri solet. Th. φράζω, dico, memoro, F. φράσω, a. 2. act. ἔφραδον, ες, ε. & Poëticè, πέφραδον, ες, ε. πεφραδέμεν, Ion. pro φραδεῖν, a. 2. act. infinit. p. m. πέφραδα. ϑ. 475. ε. 766.

Πεφρηδὼ, όος, ἡ, nomen mul. à πέφραδα. Them. φράζω, dico. ϑ. 273.

Πεφύασι, *nati*, seu *producti sunt*. 3. plur. perf. act. Poëticè pro πεφύκασι, à φύω, f. ύσω, gigno, p. πέφυκα, a. 2. ἔφυον, & ἔφυν. ϑ. 728.

Πεφυλαγμένος, *observans*, perf. part. πεφύλαξο, esto cautus, 2. sing. præt. pass. imperativi modi, à φυλάσσω, f. ξω, custodio, p. χα. ε. 704. 795.

Πηγάδας, accus. pl. à πηγὰς, άδος, ἡ, *glacies*. Them. πηγνύω, seu πήγνυμι, f. ξω, compingo. ε. 505.

Πήγασος, ου, ὁ, Pegasus, alatus Persei equus, ita dictus quòd circum Oceani fontes natus esset. Th. πηγὴ, ῆς, ἡ, fons. ϑ. 281.

Πηγαὶ, plur. à πηγὴ, ῆς, ἡ, *fons*. παρὰ τὸ πήγνυσθαι, quia circa fontes domicilia struxerunt, unde Latinè *pagi*, acceperunt nomen. Etymol. quasi πηδὴ, à πηδάω, *salio*, quod scaturiat è terræ visceribus, πηγὰς, acc. pl. ϑ. 809.

Πηδάλιον, ου, τὸ, *temo*, *gubernaculum*. Th. πῆδος, ου, ὁ, ligni species. ε. 45.

Πηκτὸν, *compactum*, à πηκτὸς, οῦ, ὁ, compactus. Them. πηγνύω, vel πήσσω, f. ξω, compingo. ε. 433.

Πηλεῖ, dat. sing. à πηλεὺς, έος, ὁ, *Peleus*, nomen viri. ϑ. 1006.

Πῆμα, ατος, τὸ, *damnum*, *noxa*. ε. 56.

Πηνειὸς, nomen viri. ϑ. 343.

Πήξας, *infigens*, part. a. 1. act. à πήττω, πήσσω, pro quo etiam dicitur πηγνύω, & πήγνυμι, *pan-*

go, compingo, f. πήξω, a. 1. ἔπηξα. ε. 430.

Πήξασθαι, fabricato, a. 1. med. infin. à Th. πήσσω, vel πήττω, vel πήγνυμι, compingo, f. ξω, a. 1. m. ἐπηξάμην. ε. 455.

Πηοὶ, Ionicè pro πάοι, *cognati, affines*, à παὸς, ῦ, ὁ. Th. πάω, ῶ, vel potiùs πάομαι, possideo, præt. pass. πέπαμαι. ε. 345.

Πιέειν, bibere, pro πιεῖν, (a. 2. act. infin.) dialysi Ionica, à πίνω, bibo, f. πώσω, p. πέπωκα, a. 2. ἔπιον, a. 2. imperat. πῖθι. α. 252.

Πιέζοις, premas, præs. opt. Th. πιέζω, f. έσω, premo. ε. 497.

Πιερίη, ης, ἡ, nomen regionis in finibus Macedoniæ, quæ ob summam amœnitatem credita fuit Musarum sedes. Hinc est πιερίηθεν, Adverb. è loco, ad formam, Θήβηθεν, κλισίηθεν, *ex tentorio*, ἰλιαδ. λ. 603. à κλισίη, Ionicè pro κλισία. πιερίδες, *Pierides*, pl. num. à πιερὶς, ίδος, ἡ. ε. 1. α. 206. θ. 53.

Πιθήσας, *fretus*, a. 1. part. act. à πιθέω. Them. πείθω, persuadeo, f. πείσω, p. πέπεικα, a. 2. ἔπιθον. ε. 359.

Πίθηται, *paruerit*, 3. sing. a. 2. med. subj. Th. πείθω, F. πείσω, a. 2. ἔπιθον, p. m. πέποιθα. ε. 295.

Πίθυ, *vasis*, genit. à πίθος, υ, ὁ, *dolium*, πίθοιο, Poëticè pro πίθυ. ε. 98.

Πιλνᾶ, *dejicit*, 3. præs. ind. à πιλνάω, idem quod πελάω, appropinquo, πίλνατο, imperf. pro ἐπίλνατο, à πίλναμαι, ab act. πίλνημι, quod est à πιλνάω, *appropinquo*. Them. πέλας, *propè*. ε. 510. θ. 703.

Πῖλον, πίλοις, à πῖλος, υ, ὁ, pileus. ε. 542.

Πιμπλεῦσαι, *replentes*, præs. part. f. gen. pl. num. pro πιμπλᾶσαι, Æolicè, à πίμπλημι, ης, ησι, idem quod πλήθω, impleo, hinc in pass. πίμπλαμαι, σαι, ται, expletur. Th. πλέος, υ, ὁ, plenus. θ. 880. ε. 201. α. 429.

Πινέμεν, Ionicè pro Dorico πινέμεναι, abjecto αι, & retento accentu in loco suo, pro πίνειν, *bibere*, præs. inf. à πίνω, f. πώσω, p. πέπωκα, a. 2. ἔπιον. ε. 592.

Πίονος, genit. Th. πίων, ονος, ὁ, ἡ, *pinguis*. θ. 538. Hinc in comp. πιότερος, superl. πιότατος. ε. 585.

Πίπτουσαι, *incidentes*, plur. num. f. g. præs. part. à πίπτω, *cado*, f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον. subj. πίπτωσιν, in præs. ε. 620. θ. 873.

Πίστεις, nom. plur. à πίστις, εως, ἡ, fides. Th. πείθω, f. σω, persuadeo. ε. 372.

Πίσανος, *fretus*. Th. πείθω, f. σω. p. κα. persuadeo, a. 2. ἔπιθον, p. m. πέποιθα. θ. 506.

Πιφάσκεαι, Ionicè pro πιφάσκῃ, *loqueris*, 2. pers. præs. subj. à πεφάσκομαι, pro φάσκω, *jactito*, dico, à φημὶ, dico, & hoc à φάω, dico. θ. 655.

Πλάσσε, *finxit*, a. 1. ind. pro πλάσε, Poëticè, & rursus πλάσε, pro ἔπλασε, Poëtæ duplicant literam, ut syllaba possit produci, & abjiciunt augmentum, ne syllaba redundet. Th. πλάσσω, *fingo*, f. άσω, p. πέπλακα, a. 1. pass. ἐπλάσθην. hinc πλαστὸς, ὴ, ὸν, *fictus, a, um*. θ. 512. ε. 70.

Πλατί,

Πλατέ, lata pro πλατέα, pl. num. g. n. à πλατὺς, εῖα, ὺ, *latus*. ϑ. 445.

Πλείη, Ionicè pro πλεία, hoc pro πλέα, *plena*: à mascul. πλέος, *plenus*, Poëticè πλεῖος. Atticè, πλέως. ε. 102.

Πλείστη, plurima, & πλεῖστον, *plurimum*, superl. à πολὺς, multus. Vide in πλέον. ε. 720.

Πλείων, *major*, & pro πλείων, Poëtæ πλέων: unde est πλέονες, & dat. plur. Poëticus πλέονεσσι, & pro πλείονα, *plura*, Poëticè πλέονα, nec non per syncopen & crasin, πλέω. ε. 670. 379. 380.

Πλειὼν, ῶνος, ὁ, *annus*, sic dictus quòd eo compleantur tempora. Thema, πολὺς, multus. ε. 617.

Πλεκτοῖσιν, *plicatis*, dat. plur. Ion. à πλεκτὸς, ου, ὁ, *plexus*. Them. πλέκω, necto, F. ξω, præt. act. πέπλεχα, a. 2. ἔπλακον, p. m. πέπλοκα. α. 63.

Πλέον, *plus*, dicitur & πλεῖον, n. g. Neutra, ut hîc, sæpè adverbiascunt, à πλείων, & πλέων, ονος, ὁ καὶ ἡ, amplior. in superl. πλεῖστος, plurimus. Th. πολὺς, πολλὴ, πολὺ, multus, a, um. ε. 40.

Πλευρὰς, acc. pl. à πλευρὰ, ᾶς, ἡ, *latus*, *costa*. α 430.

Πλέῳ, *pleno*, in dat. à πλέος, plenus. ε. 792. & πλέω, *plura*, Vide in πλείων.

Πληγνότος, *percussi*, genit. part. a. 2. pass. pro πλαγνότος, πληγεῖσα, ejusdem temporis & modi f. g. à πλήσσω, vel πλήττω, *percutio*, f. ξω, a. 2. ἔπληγον, & ἔπλαγον, p. m. πέπληγα. ϑ. 861. Hinc πληγὴ, ῆς, ἡ, plaga Doricè, πλαγὰ, πληγῇσιν, dat. pl. Ion. ϑ. 857.

Πλήθωσι, *impleantur*, præs. subj. à πλήθω, *impleo*, f. ήσω, sed quum de mari aut fluviis dicitur, *inundo*. Th. πλέος, ου, ὁ, plenus. ε 308. 461.

Πληϊάδες, Poëticè pro πλειάδες, *vergiliæ*, *sidus in dorso tauri*, à πλειὰς, άδος, & hoc à πλείονες, quòd ibi sint stellæ complures. Them. πολὺς, multus. ε. 615.

Πλῆμναι, nom. pl. f. g. à πλήμνη, *rotæ modiolus*. Sunt fistulæ, quæ axi inferuntur. Eustath. παρὰ τὸ πλήθεσθαι ἤτοι πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος. Th. πλέος, ου, ὁ, plenus. α. 309.

Πλὴν, cum Genit. *præter*, adverb. α. 74.

Πληξαύρη, nomen mulieris, *quæ multiloquio aërem verberat*. ϑ. 353.

Πλῆξεν, *percussit*, a. 1. ind. Th. πλήσσω, percutio, f. ξω, p. m. πέπληγα. θ. 855.

Πλήξιπποι, nom. pl. à πλήξιππος, agitator equorum, ex πλήσσω, f. ξω, percutio, & ἵππος, ου, ὁ, equus. α. 24.

Πλῆτο, *implebatur*, 3. sing. plusq. perf. pass. Poëticè, pro ἐπέπλητο, à πλήθω. Sic & πλῆντο, in plurali. Verùm malim derivari ab imperf. verbi πλῆμι, à πλήθω. Th. πλέος, plenus. α. 146. ϑ. 688.

Πλόος, & contractè, πλοῦς, *navigatio*, à πλέω, f. πλεύσω, navigo. ε. 665.

Πλούσιος, *dives*, à πλοῦτος, ου, ὁ, *divitiæ*. ε. 22.

Πλουτεῦντα, Doricè, pro πλουτοῦντα, præs. part. acc. à πλουτέω, *ditesco*.

ditesco. Th. πλοῦτος, ου, ὁ, divitiæ. s. 313.

Πλουτὼ, ὸς, ἡ, nomen mul. q. d. *opulenta*. ϑ. 355.

Πλοῦτος, ου, ὁ, q. ex πολὺ, & ἔτος, *divitiæ, ex multis annis collectæ*. at ἄφενος, ἄφενος, εος, τὸ, *divitiæ* (ἀφ' ἑνὸς ἔνου) *ex uno anno superstites*. s. 377.

Πλωΐζεσκε, *navigabat*, 3. perf. sing. imperf. act. Poëticè, à πλωΐζω. Th. πλέω, f. πλεύσω, navigo. s. 634.

Πνείοντες, *anhelantes*, præs. part. Poët. pro πνέοντες, πνέουσιν, acc. f. g. præs. part. πνεύσαντος, part. a. 1. act. Thema, πνέω, f. πνεύσω, flo. α. 24. s. 506.

Πνοιὰς, *flatus*, acc. pl. à πνοὴ, quod est à πνέω, *flo*, *spiro*, F. πνεύσω, in præt. med. πέπνευκα, unde est πνοὴ, ῆς, ἡ, *flatus*, Poët. πνοὴ, πνοιῇσι, dat. pl. Ionicè, pro πνοιαῖς. ϑ. 253. 268.

Πόδα, accus. sing. à ποῦς, *pes*, in dat. duali, ποδοῖν, & Poët. ποδοῖιν. α. 158. s. 497. ποδῶν, gen. pl. ϑ. 70.

Ποδώκεα, acc. sing. q. ὠκὺς τοῖς ποσὶ, *pedibus celer*, à ποδώκης, ος, ὁ καὶ ἡ, pedibus celer, à ποῦς, ποδὸς, pes, & ὠκὺς, celer. ϑ. 320.

Πόθος, ου, desiderium. α. 41.

Ποιεῖ, *facit*, 3. præs. à ποιέω, ῶ, facio, ποίησε, & ποίησ', a. 1. pro ἐποίησε. s. 102.

Ποίη, Ionicè, pro πόα, ας, ἡ, *herba*. hinc ποιήεσσα, herbosa. ϑ. 194. α. 381.

Ποικιλόβουλος, *versutus*, qui animo suo agitat varia consilia, à ποικίλος, ου, ὁ, varius, & βουλὴ, ῆς, ἡ, consilium. ϑ. 521.

Ποικιλόδειρον, *canorum*, *variantem vocem*, à δειρὴ, ῆς, ἡ, seu δέρη, *collum*, & per metonym. causæ *vox*, & ποικίλος, ὁ, varius. s. 203.

Ποικίλος, ου, ὁ, varius. ϑ. 300.

Ποιμαίνοντ', *pascentem*, acc. sing. præs. part. verbi ποιμαίνω, f. ανῶ, pasco, aor. 1. ἐποίμηνα. Th. ποιμὴν ένος, ὁ, pastor. ϑ. 23.

Ποιμένι, dat. sing. à ποιμὴν, ένος, ὁ, *pastor*. Hinc ποίμνη, ης, ἡ, grex ovium. ϑ. 100, 446. s. 787. hinc & ποιμνήϊος, ὁ, ad ovium gregem pertinens.

Ποινὴ, ῆς, ἡ, *pœna*. s. 755.

Πολεμήϊος, Ionica dialysi, pro πολέμιος, *bellicus*. Thema, πόλεμος, ου, ὁ, bellum. α. 238.

Πολέας, *multos*, acc. pl. Poëticè, pro πολλοὺς, (differt à πόλεας, *urbes*, solo accentu.) Th. πολὺς, in genit. usitatè πολλοῦ à πολλὸς, sed Poëticè etiam πολέος. s. 580.

Πολεῦν, *verte*, præs. inf. à πολέω, ῶ. *verto*, εἴαρ πολεῦν, *verè verte*. Hic in dimensione legendum ἦρ πολεῦν. s. 462.

Πόλεμος, ου, & Ion. πολέμοιο, acc. πόλεμον, *bellum*. s. 14.

Πόλις, ἡ, urbs, in Genit. πόλιος, πόλεως, & Poëticè, πόλης, in acc. πόλιν, & πόλεα. Poëticè, dat. pl. πολέεσσιν, Ion. & Poëticè. s. 240. α. 285. 105. s. 121.

Πολιοκρόταφοι, *cani circa tempora*, κρόταφος, ου, ὁ, pars capitis dicta *tempus*. *Homo propriè canescit*. Vide κρόταφος. s. 181.

Πολλάκι,

Πολλάκι, Poët. pro πολλάκις, sæpè. Th. πολύς. ε. 240.

Πολλὴ, πολὺς, & πολλὸς, & πολὺ, multus, a, um, dat. pl. πολλοῖσι. πολὺ, adverbialiter accipitur, pro *multò*, πολὺ μᾶλλον, *multò magis*. πολλὸν, pro πολλῷ ponitur & accipitur adverbialiter. ε. 19. πολλὸν ἀμείνω, *multò meliora*. πολλὰ, adverb. *valdè*, *multùm*. Comp. πλείων, ονος, Superl. πλεῖστος, η, ον, plurimus, a, um. α. 92, 274. θ. 9. ε. 9, 19, 128.

Πολυγηθέος, genit. à πολυγηθὴς, *multum lætitiæ afferens*. Th. πολὺ, *multum*, & γηθέω, f. ήσω, *lætor*. ε. 614.

Πολυγόμφων, *multos clavos habentium*, ex πολὺς, *multus*, & γόμφος, ου, ὁ, *clavus*. ε. 660.

Πολυδαίδαλος, *multo artificio elaboratus*, ex πολὺς, multus, & Δαίδαλος, ου, ὁ, *Dædalus*, ingeniosus ille artifex Cretensis. ε. 64.

Πολυδερκέος, genit. à πολυδερκὴς, *multos intuens*, ex πολὺς, multus, & δέρκω, video. θ. 451.

Πολυδώρη, nomen mul. θ. 354. πολύδωρον, nomen viri. θ. 978.

Πολυήρατος, peroptabilis. Th. ἐράω, ῶ, f. άσω, amo. θ. 404.

Πολύϊδριν, *multiscium*, idem quod πολυΐστορα, à πολὺς, *multus*, & ἴδρις, εως, ὁ καὶ ἡ, *sciens*. Th. ἴσημι, *scio*. θ. 616.

Πολυκλήϊδα, acc. sing. à πολυκλήϊς, *multis transtris instructa*, vel *multa compage juncta*, à κληΐς, sedes nautica: vel à κληΐς, pro κλεὶς, δὸς, ἡ, clavis. Th. κλείω, f. σω, claudo. ε. 817.

Πολυκλύστῳ, in dat. à πολύκλυστος, ου, ὁ, *undis agitatus*. à κλύζω, *abluo*, f. σω. θ. 189.

Πολύμηλοι, *pecorosi*, ex μῆλον, ου, τὸ, *ovis*. Th. μηλέα, ας, ἡ, malus arbor. ε. 308.

Πολύμνια, ας, ἡ. Nomen Musæ, à πολὺς, multus, & ὕμνος, ὁ, hymnus, carmen, & hoc ab ὕδω, celebro, cano. θ. 78.

Πολύξεινος, *multorum hospes*, à ξένος, ου, & Poët. ξεῖνος, *hospes*. ε. 715.

Πολύπτυχος, ου, *multiplex*, *implicatum sphæris*, à πτύσσω, f. ξω, *complico*. θ. 113.

Πολὺς. Vide in πολλὴ.

Πολυσπερέες, *dispersæ*, πολυσπερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *multum sparsus*. Th. σπείρω, *dissemino*, f. ρῶ. θ. 365.

Πολυφλοίσβοιο, *multisoni*, gen. Ion. à φλοῖσβος, ου, *fremitus undarum*. ε. 648.

Πολυφόρβης, genit. casus, *multos pascentis*. Th. φέρβω, f. ψω, pasco. θ. 912.

Πολυφραδέεσσι, *astuto*, à πολυφραδὴς, valdè consultus. Th. φράζω, f. σω, dico, a. 2. ἔφραδον. θ. 494.

Πολύχρυσος, *affluens auro*. Th. χρυσὸς, οῦ, ὁ, aurum. α. 8.

Πολυώνυμος, *multa habens nomina*, celebris, ab ὄνομα, ατος, τὸ, *nomen*. θ. 715.

Πονησάμενος, *laborans*, part. a. 1. med. verbi πονέω, ῶ, f. ήσω, *laboro*. Th. πένομαι, facio, p. m πέπονα. ε. 432.

Πόνος, ου, labor, πόνοιο. genit. Ion. Thema, πένομαι, facio. ε. 91.

Πόντος, ου, ὁ, mare. ε. 670.

Ποντοπόρεια, nomen mul. *pontivaga*,

vaga. Sic ποντοπόροιο, à πόντος, ου, ὁ, mare, & πορεία, ας, ἡ, iter. Th. πείρω, transeo. ϑ. 256. ε. 628.

Πόρον, acc. à πόρος, ου, ὁ, *iter*. Them. πείρω, f. ερῶ, transeo. ϑ. 292.

Πόρε, *dedit*, a. 2. act. à πόρω, Poëticè, pro πορίζω, πόρεν, pro ἔπορεν, a. 2. act. πόροι, *præbuerit*, a. 2. opt. act. Th. πείρω, f. περῶ, transadigo, pertranseo, præt. m. πέπορα. ϑ. 904. 412. ε. 379.

Ποσειδάων, & contractè, ποσειδῶν, genitiv. ῶνος, ὁ, Neptunus. ε. 667.

Πόσις, εως, ἡ, g. f. *potus*. idem quod πόμα, τὸ. Them. πίνω, f. πώσω, *bibo*. α. 395.

Πόσ', pro ποσὶ, *pedibus*, & πόσσ', pro ποσσὶ, & hoc pro ποσὶ, dat. pl. Poët. à ποῦς, ποδὸς, ὁ, pes, vocat. ὦ ποῦς. ε. 541.

Ποταμοῖο, genit. Ion. à ποταμὸς, οῦ, ὁ, *fluvius*. ϑ. 242.

Ποτὲ, ποτ', & ποθ', *quando*. ε. 86. 228. ϑ. 22.

Ποτέοντο, *volabant*, imperf. Ion. à ποτέομαι, f. ήσομαι, idem quod πέτομαι, volo, as. ϑ. 691.

Ποτὶ, Doricè, pro πρὸς, *ad*. ε. 552.

Πότνια, *veneranda*, à πότνιος, ου, ὁ, venerandus. ε. 73.

Ποῦ, *ubi*, adverb. ab οὗ. Th. ὃς, qui. ε. 88.

Πουλυβότειρα, *multorum alumna*, epitheton terræ, ex πουλὺς, Poëticè, pro πολὺς, *multus*, & βόσκω, f. ήσω, pasco. à Th. inusitat. βόω, ῶ, f. όσω, pasco. ε. 158. ϑ. 531.

Πουλὺν, acc. sing. m. g. pro πολὺν. Vide in πολὺς. ϑ. 258.

Πραθέειν, *vastare*, Ionicè, pro πραθεῖν, a. 2. inf. verbi πέρθω, vasto, f. πέρσω, f. 2. παρθῶ, & per metathesin πραθῶ, hinc a. 2. ἔπραθον. α. 240.

Πραπίδεσσι, dat. plur. à πραπίδες, αἱ, *præcordia*. ϑ. 608.

Πρέπει, 3. præs. à πρέπω, decorus sum. μεταπρέπω, decorus sum inter. ϑ. 92.

Πρεσβῆες, *seniores*, Ion. à πρεσβεὺς, έως, ὁ, idem quod πρέσβυς, υος, ὁ, *senex*. α. 245.

Πρεσβύτατον, *maximum natu*, superl. grad. à πρέσβυς, senex. θ. 363.

Πρηνὴς, έος, ὁ, ἡ, *pronus*. α. 365.

Πρήξεις, *facies*, f. 1. ind. Ionicè, pro πράξεις, à πράττω, facio, f. ξω, p. χα. ε. 402.

Πρηστήρων, *valdè spirantium*, gen. pl. à πρηστὴρ, ῆρος, ὁ. Them. πρήθω, incendo. ϑ. 846.

Πρηΰνει, *mitigat*, 2. singul. præs. Ionicè, pro πραΰνει. Th. πραΰς, vel πρᾷος, ου, ὁ, lenis. θ. 254.

Πρηῶνος, *præcipitio*, genit. à πρηὼν, ῶνος, ὁ, *eminentia montis*. α. 437.

Πρὶν, *priùs*, adverb. ε. 90.

Πρίνινον, *ilignum*, à πρῖνος, ου, ἡ, *ilex*, arbor. ε. 429.

Πρίνου, genit. πρῖνος, ου, ἡ, *ilex*. ε. 436.

Πρὸ, *juxta*, *unà*. πρὸ τ' ἐόντα, *præterita*. ϑ. 32. α. 303.

Προβάδην, adverb. *in progrediendo*, à προβαίνω, *progredior*. Them. βαίνω, eo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 729.

Προβάλοιτο, *proponat*, a. 2. med. opt. à προβάλλω, *profero*, propono. Th. βάλλω, f. αλῶ, jacio, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. ε. 779.

Προ-

Προβάτοις, dat. pl. à πρόβατον, ου, τὸ, *ovis*, pecus. ε. 558.

Προβέβηκε, *antistat*, perf. ind. act. Th. προβαίνω, anteo, supero. Vide in προβάδην. α. 355.

Προγένοντ', *procedebant*, pro προγένοντο, & hoc pro προεγένοντο, 3. pl. a 2. med. indic. Them. γείνομαι, sum, *nascor*, f. γενήσομαι, p. γεγένημαι, a. 2. m. ἐγενόμην, p. m. γέγονα, a. 1. m. ἐγεινάμην. α. 345.

Προθύελλα, *impetuosa*, à θύελλα, ης, ἡ, *procella*. videtur hæc vox dividenda & τὸ πρὸ per τμῆσιν referendum ad τὸ φέρει. θ. 742.

Προϊδέσθαι, a. 2. med. infinit. à προείδω, prævideo. Th. εἴδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον & ἴδον. α. 386.

Προΐωξις, εως, ἡ, *persecutio*, pro προδίωξις, per syncopen, à προδιώκω. Th. διώκω, f. ξω, p. χα, *persequor*, abigo. α. 154.

Προλιπὼν, *relinquens*, a. 2. part. act. & in f. g. προλιποῦσα, προλιπόντ' pro προλιπόντε, nominat. dual. a. 2. part. Th. λείπω, *linquo*, f. λείψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. ε. 199. 566. α. 1.

Πρόλοχος, nomen viri, q. d. *primus insidiator*. α. 180.

Προμηθεὺς, *Prometheus*, nomen viri. Thema μῆδος, εος, τὸ, *cura*, sed in composito προμηθὴς, έος, ὁ, ἡ, *providus*, mutatur δ in θ, quæ sunt literæ cognatæ. ε. 48.

Προνόη, nomen mul. θ. 261.

Πρόπαν, *universum*. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e. θ. 525.

Προπάροιθε, pro πρὸ, *ante*, cum Genit. vide πάρος, *ante*. πρόπαρ, per apocopen, pro προπάροιθε, *è regione*. θ. 518. α. 285.

Προπεφραδμένα, *prædeliberata*, Doricè pro προπεφρασμένα, perf. part. à φράζω, dico, f. σω, in a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα, perf. pass. πέφρασμαι. ε. 655.

Προρέει, præs. ind. *profluit*, προρεόντων, *influentium*, præs. part. gen. pl. Th. ῥέω, *fluo*, f. ῥεύσω, p. ἔῤῥευκα. θ. 792.

Πρὸς, cum Dativo *ad*, cum Accus. *ad*, πρὸς οὐρανὸν, *ad cœlum usque*, *præter*, *adversus*. ε. 210. 319.

Προσαρήρεται, adaptaverit, est 3. sing. præs. pass. indic. à προσαρήρομαι. A præterito enim medio formatur præsens, significans idem quod primitivum. Sic ab ἄρω, *apto*, *congruo*, f. ρῶ, præt. m. ἦρα & Atticè ἄρηρα, unde præsens hoc ἀρήρομαι. ε. 431.

Προσεβήσατο, accessit, a. 1. med. à προσβαίνω, accedo. Th. βαίνω. eo. α. 33.

Προσέειπε, *alloquebatur*, imperf. vel a. 1. vel 2. à προσέπω. Vide Them. ἔπω, dico, a. 1. εἶπα, a. 2. εἶπον. α. 349.

Προσείναι, *adesse juvare*, præs. infin. ex πρὸς, & εἰμὶ, sum. ε. 353.

Προσέκυρσε, *appulit*, a. 1. act. à προσκύρω, appropinquo. Them. κύρω, f. Æolic. κύρσω, incido. θ. 198.

Προσελέξατο, *versat*, a. 1. m. Thema, λέγω, dico, f. ξω, p. χα. ε. 499.

Προσέφη, a. 2. act. ind. à πρόσφημι, *alloquor*. Th. φημὶ, dico, vel φάω. ε. 53.

Προσηύδα, *alloquebatur*, imperf. act.

act. à προσαυδάω, f. ήσω. Th. αὐδὴ, *vox*. α. 117, 326.

Πρόσθεν, *prius*, ante, & πρόσθ', pro πρόσθε. Them. πρὸ, ante. ε. 98. α. 277.

Προσιόντι, dat. sing. part. a. 2. act. a πρόσειμι, *accedo*, in aor. 2. πρόσιον, ες. adivi, ex πρὸς, *ad*, & εἶμι, *eo*, a. 2. ἴον. ε. 353.

Πρόσωπον, τὸ, *vultus*, ex ὤψ, oculus. Them. ὄπτομαι, video. ε 594.

Προτέροισιν, dat. pl. Homer. ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἐθελήσω. *Cum viris me majoribus contendere noluero* Hîc locum habet illud, *cede majori*. & Rom. 13. 7. *honorem, cui honor*. πρότερος, *prior*. Th. πρὸ, *ante*. θ. 424.

Προύθηκε, *proposuit*, pro προέθηκε, a. 1. ind. à προτίθημι, f. θήσω, propono, p. τέθεικα, a. 1. ἔθηκα, a. 2. ἔθην. θ. 537.

Προύκειτο, *propositus erat*, pro προέκειτο, imperf. verbi κεῖμαι, f. κείσομαι. α. 312.

Προφέρει, *promovet*. 3. sing. præs. Thema, φέρω, fero, f. οἴσω. ε. 579.

Προφερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *præstans*, in comp. προφερέστερος, superl. προφερέστατος, à προφέρω, præsto. Th. φέρω. α. 260.

Πρόφρων, ονος, *prudens*, προφρονέως, adverb. θ. 433. ε. 667.

Προφυγεῖν, a. 2. act. infinit. à προφεύγω, effugio. Th. φεύγω, *fugio*, f. φεύξομαι, a. 2. ἔφυγον, p. m. πέφευγα. ε. 647.

Προχέειν, *infunde*, præs. inf. Th. χέω, f. εύσω, fundo. ε. 596.

Προχοῇ, *alveo*, *gutturnio*, ex πρὸ & χέω, f. εύσω, fundo. ε. 757.

Προχόῳ, *gutturnio*, dat. à πρόχοος, ου, ὁ, *aqualis*, *vas aquarium*. Th. χέω, fundo. θ. 785.

Πρυλέεσσι, *pedestribus*, dat. plur. à πρυλὴς, έος, ὁ. Legitur tantùm in pl. πρυλέες, οἱ, pedites, conferti, Iliad. λ. 49. α. 193. ε. 746.

Πρυμνὼ, όος, ἡ, nomen mul. q. d. *ultima*. θ. 350.

Πρωΐ, *manè*, cui opponitur ὀψὲ, vesperi. ε. 461.

Πρώτη, *prima*, à πρῶτος, ου, ὁ. Th. πρὸ, ante. θ. 397.

Πρωτηρότῃ, illi qui tempestivè aravit, dat. singul. à πρωτηρότης, ex πρῶτος & ἀρόω, *aro*, f. όσω. ε. 490.

Πρωγόνων, *primogenitorum*, genit. plur. à πρωτόγονος, ex πρῶτος, primus, & γείνομαι, nascor, inde γονὴ, genus. ε. 541.

Πρωτομέδεια, nomen mul. quæ prior curat. θ. 249.

Πρῶτον, τὸ πρῶτον, *Adverb*. primùm, πρωτὶ, ut & superlat. πρώτιστα & πρώτιστ'. Them. πρὸ, ante. ε. 291. 458. 811.

Πρωτὼ, όος, ἡ, nomen mul. ἡ πρωτεύουσα. θ. 243.

Πτελέης, *ulmo*, genit. Ion. à πτελέα, ας, ἡ, ulmus. ε. 435.

Πτερὰ, acc. plur. à πτερὸν, *ala*, hinc πτερόεις, εντος, ὁ, alatus, acc. pl. πτερόεντα, & πτερύγων, genit. plur. a πτέρυξ, υγος, ἡ, *ala*, πτερύγεσσι, dat. pl. Ionicè. Th. πτερὸν, οῦ, τὸ, ala. ε. 628. 684. α. 117. 134.

Πτολεμίζειν, Poëticè pro πολεμίζειν, præs. inf. à πολεμίζω, f. ίσω, bello. Th. πόλεμος, ου, ὁ, bellum. α. 358.

Πτολίεθρον, *oppidulum*. pro πόλις dicunt Poëtæ πτόλις, εως, ἡ, unde

unde est πολίεθρον, ου, τὸ, idem. α. 81.

Πτολιπόρθῳ, dat. sing. à πολίπορθος, *urbium eversor*, ex πόλις, pro πόλις, urbs, Poët. & πέρθω, *vasto*, in præt. med. πέπορθα. θ. 936.

Πτόρθοιο, genit. Ion. à πόρθος, ου, ὁ, *ramus*. Th. ὀρθὸς, ῶ, ὁ, *rectus*. ε. 421.

Πτύχας, plicæ, pl. num. à πτὺξ, πτυχὸς, ἡ, plica. Them. πτύσσω, f. ξω, plico. α. 143.

Πτώσῃς, 2. perf. subj. præs. à πτώσσω, mendico. hinc πτωχὸς, ῶ, ὁ, mendicus. Them. πτόω, ῶ, f. ήσω, perterrefacio. ε. 395. & 26.

Πυγοστόλος, ου, ἡ, *qua nates vestibus ornat*. ex πυγὴ, ῆς, ἡ, *nates, clunes*, & στέλλω, *orno*. f. ελῶ. ε. 373.

Πύθεται, 3. præs. ind. ὀστέα πύθεται, ossa computrescunt. à πύθω, f. ύσω, *putrefacio*, unde est Latinorum, *puteo, es, ére*, πύθομαι, *putrefio*. α. 153.

Πύθῃ, 3. perf. præs. subj. act. à πύθω, f. ύσω, *putrefacio*. ε. 626.

Πυθμένι, dat. sing. à πυθμὴν, ένος, ὁ, *fundum, ima pars*. Thema, πύθω, putrefacio. θ. 952.

Πυθοῖ, dativ. sing. à πυθὼ, ός, ἡ, nomen urbis. θ. 499.

Πυθοῖ δὲ, *pythum versus*. Hic δὲ postponitur Dativo, alioquin postponi solet accusativo, ut εἰκὼν δὲ. ἰλιαδ. β. 158. Unicum hoc exemplum, ubi δὲ *dativo* postponitur, non evertit regulam. δὲ post accusativum casum postpositum significat, *ad, versus*; & est dictio enclitica. Sic legimus αὔγας δὲ. ὀδυσ. ε. 426. α. 480.

Πυκάσσω, a. 1. inf. à πυκάζω, F. άσω, *munio, fulcio*. propriè *condenso*. Nam πύκα. Th. est Adverb. & vertitur *densè*. item *accuratè*. ε. 624.

Πυκινὸς, idem cum πυκνὸς, ῆ, *creber*, à πυκινὰ, *densè*. ε. 532. 553.

Πύλαι, nom. plur. à πύλη, ης, ἡ, *porta*, & πυλέων, gen. pl. Ion. pro πυλῶν. α. 272. 246.

Πύλας, acc. plur. à πύλη, *porta*. θ. 732.

Πύλε, genit. à πύλος, ου, ἡ, nomen regionis. α. 360.

Πύμαθος, Poët. *ultimus*. à πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum. Th πυθω, putrefacio. θ. 497.

Πὺξ, Adverb. *pugno. mit der faust*. α. 302.

Πῦρ, πυρὸς, τὸ, ignis. ε. 57.

Πώεα, acc. plur. à πῶυ, εος, τὸ, *grex*. Them. πάω vel πάομαι, *possideo*. ε. 516.

Πῶμ', pro πῶμα, ατος, τὸ, *operculum*. ε. 98, 94.

Πώποτε, *umquam*. Th. ὅτε, quando. ε. 650.

P.

Ῥαδινοῖσι, *mollibus*, à ῥαδινὸς, ῆ, ὁ, gracilis, mollis, q. d. ῥέα δινεύμενος, *qui facilè movetur*. Th. δίνη, ης, ἡ, vortex. θ. 195.

Ῥα, per *metathesin*, pro ἄρα, ex ἄρα, dictio encl. ε. 325. α. 4.

Ῥ', pro ῥα, dictio enclitica, hic expletiva Græcè μόριον συμπληρωματικὸν, *vocula expletiva*, quæ nihil significat, sed carmen explet. α. 125.

Ῥαθάμιγξες, plur. num. *gutta*, à ῥαθάμιγξ, ιγγος, ἡ, *gutta*, Poëticè,

ticè, q. à ῥαίνειν θαμὰ, *perfundere semper*. ϑ. 183.

Ῥέα, constituit unam syllabam, vulgò mendosè, ῥεῖα. Vide in ῥεῖα. ε. 5.

Ῥέεθρα, *fluenta*, à ῥέεθρον, ου, τὸ, fluentum. Th. ῥέω, f. ῥεύσω, fluo. ϑ. 695.

Ῥέλω, acc. *Rheam*, à ῥέη, *Rhea*, est nomen mul. ϑ. 625.

Ῥεῖα, Poëticè pro ῥέα, *facilè*, idem quod ῥηϊδίως. Th. ῥάδιος, ου, ὁ, *facilis*, comp. ῥᾴων, superl. ῥᾴστος. ε. 6. 7. 325. 379.

Ῥεία, nomen mul. *Rhea*. ϑ. 453.

Ῥέζουσι, *faciunt*, 3. pers. præs. pl. num. à ῥέζω, *facio*, f. ῥέξω, p. χα, præt. m. ἔρογα, & per metathesin ἔοργα, *feci*. ῥέξαι, a. 1. inf. act. ε. 685. ϑ. 209.

Ῥέω, fluo, ῥέεν, pro ἔῤῥεεν, 3. sing. imperf. ut ῥέον, pro ἔῤῥεον, 3. pl. imperf. act. f. ῥεύσω, p. ἔῤῥευκα. ϑ. 84. α. 314. 267.

Ῥεκτὴρ, ῆρος, ὁ, factor, à ῥέζω, f. ξω, facio. ε. 191.

Ῥήγνυνται, *refringuntur*, 3. pl. ind. præs. à ῥήγνυμαι, *frangor*. Th. ῥήσσω, f. ξω, *frango*, unde ῥηγνύω, ῥήγνυμι. α. 377.

Ῥηϊδίη, facilis, à ῥᾷδιος, Ionicè ῥηΐδιος, *facilis*, hinc ῥηϊδίως, *facilè*. ε. 43. 292.

Ῥηξήνορα, acc. singul. à ῥηξήνωρ, ορος, ὁ, qui virum frangere potest, *strenuus*, *bellicosus*, *martius*, à ῥήσσω, f. ξω, frango, & ἀνὴρ, vir. ϑ. 1007.

Ῥῆσος, nomen fluvii. ϑ 340.

Ῥητοὶ, *clari*, ἄῤῥητοι, *ignobiles*, à ῥέω, f. ήσω, dico. ε. 4.

Ῥιγελὸς, οῦ, *rigidus*, *horrendus*, hinc ῥίγιον, *durius*, comparativi significatione, à ῥῖγος, εος, τὸ, *rigor*, frigus. α. 131. ε. 701.

Ῥίγιον, *pejus*, comp. à ῥῖγος. ε. 703.

Ῥίζῃσι, pro ῥίζαις, Ionicè, à ῥίζα, ης, ἡ, radix. ε. 19.

Ῥίμφα, *facilè*, *celeriter*, à ῥίπτω, f. ψω, projicio.

Ῥινὸς, οῦ, ὁ, ἡ, *pellis*, per quam ἱδρῶτες ῥέουσι, ῥινοῖο, gen. Ionic. pro ῥινοῦ. ε. 515.

Ῥινοτόρῳ, dat. sing. *clypeos dissecanti*, à ῥινότορος, propriè *pellem terebrans*, *pertundens*, *transverberans*: est Martis epitheton, ex ῥινὸς, οῦ, ὁ, ἡ, *pellis*, & τορὸς, *penetrans*, ex τερέω, f. έσω, *terebro*, item *vulnero*. ϑ. 934.

Ῥιπῇ, impetu, ὑπὸ ῥιπῇ, pro ῥιπῆς, dativus pro genitivo: ἀντίπτωσις, à ῥιπὴ, ῆς, ἡ, *impetus rei*, *quæ projicitur*, à ῥίπτω, f. ψω, projicio. ϑ. 681.

Ῥίπτασκον, *abjiciebant*, 3. pl. imperf. act. Ionic. pro ἐῤῥίπταζον, à ῥιπτάζω, jacto. Thema ῥίπτω, *jacio*, f. ψω. α. 256.

Ῥίψε. 3. pl. a. 1. pro, ἔῤῥιψε, à ῥίπτω, *abjicio*, projicio, f ψω, p. ἔῤῥιφα ϑ. 868.

Ῥόδια, nomen mul. q. d. *rosea*, quæ colore rosam fuit imitata. ϑ. 351.

Ῥόδιος, nomen fluvii, à ῥόδον, ου, τὸ, *rosa*.

Ῥοδοδάκτυλος, *habens roseos digitos*, ex ῥόδον, & δάκτυλος, digitus. ε. 610.

Ῥοδόπηχυς, *quæ habet roseos cubitos*, ex ῥόδον, ου, τὸ, rosa, & πῆχυς, εως, ὁ, cubitus. ϑ. 247.

Ῥόθος, ου, ὁ, *impetus*, *undarum strepitus*, *fragor*. ε. 220.

Ῥοίζασκ', stridebat, 3. pers. imperf. pro ῥοίζασκε, propter sequentem spiritum asperum, à ῥοιζέω, strido, in imperf. act. ἐῤῥοίζεον, & Poëticè ἐῤῥοίζεσκον.

Sed

Sed Hesiodus magis gaudet litera α. confer. ϑ. v. 157. ubi est, ἀποκρύπτασκε, pro προκρύπτεσκε. Th. ῥοῖζος, ου, ὁ, *stridor*. ϑ. 835.

Ῥόον, acc. sing. à ῥόος, οῦς, ὁ, *fluxus*. à præt. med. ἔῤῥοα, verbi ῥέω, *fluo*, f. ῥεύσω. ε. 566.

Ῥύεται, *tuetur*, 3. præs. ind. verbi ῥύω, vel ῥύομαι, *servo*, hinc fut. 1. med. ῥύσομαι, & in pl. ῥυσόμεθα, *vindicabimus*. ϑ. 662. α. 105.

Ῥυτὰ, τὰ, *frena*, à ῥύω, traho. α. 308.

Σ.

Σαγγάριον, σαγγάριος, nomen viri. ϑ. 344.

Σαίνει, *adulatur*, 3. præs. sing. ind. à σαίνω, idem quod σείω, *moveo*, pro quo dicitur etiam σαίνω: quod tribuitur propriè canibus caudam moventibus. ϑ. 771.

Σάκος, εος, τὸ, *scutum*, σάκευς Doricè pro σάκους, ex σάκεος, genit. Dores mutant ου in ευ. Th. σάττω, f. ξω, p. χα, *onero*. α. 139. 460.

Σαπείσης, *putrefacta*, part. a. 2. pass. g. f. ex σήπω, f. ψω, a. 2. ἔσαπον, *putrefacio*. α. 152.

Σὰς, tuas, acc. pl. à σὸς, σὴ, σὸν, *tuus, a, um*. Th. σὺ, tu. α. 107.

Σαὼ, όος, οῦς, ἡ, nomen mul. *salva*. ϑ. 243.

Σβεννυμενάων, *non ampliùs lactantium*. Æolicè pro σβεννυμένων, quæ dialectus in illo casu genus distinctè exprimit. gen. pl. part. præs. à σβέννυμι, f. σβέσω, p. ἔσβεκα, a. 1. pass. ἐσβέσθην. ε. 590.

Σὲ, & σέθεν, pro σέοθεν, per syncopen, τοῦ ο μικροῦ, ex σέω, pro σοῦ, *tui*. Th. σὺ, *tu*. ϑ. 341.

Σειόμενος, præs. part. Th. σείω, *moveo*, f. σείσω, p. σέσεικα. α. 298.

Σείριος, *Sirius*, nomen stellæ, quæ etiam *canicula* dicitur, à σαίρω, *verro*, item *hio*. ε. 417.

Σέλᾳ, *jubare*: dativus contractus, pro σέλαϊ, à σέλας, αος, τὸ, fulgor. α. 60. ϑ. 867.

Σελήνη, ης, ἡ, *luna*, à σέλας, αος, τὸ, *fulgor*. ϑ. 18.

Σεμέλην, à nom. σεμέλη, ης, ἡ, nomen mul. ϑ. 940.

Σέο, pro σοῦ, ex σύ. ε. 478.

Σεσαρῆα, *ridens*, *dentes stridens*, præt. med. in m. g. σεσαρὼς, propriè *scopis purgatus*, à σαίρω, item *sum ore hianti seu diducto*, *prout illi faciunt*, *qui cachinnantur*, unde pro *ridente* accipitur, f. αρῶ, p. σέσαρκα, p. m. σέσηρα, & σέσαρα. α. 268.

Σεσοφισμένος, *peritus*, cum Genitivo, à σοφίζω, *reddo sapientem*, f. ίσω, p. κα. Th. σοφὸς, οῦ, ὁ, sapiens. ε. 649.

Σηκὸν, acc. *stabulum*, à σηκὸς, οῦ, ὁ, *stabulum ovium*, *caprarum*, affine Hebræo סג *sepire*, vel τῷ סך, *tegere*. ε. 787.

Σῆμα, ατος, τὸ, *signum*, & σῆμ', pro σῆμα. Hinc σημαίνω, *signum do*, *jubeo*, unde σημάντωρ, ορος, ὁ, *præfectus*, *dux*. ε. 450. α. 56.

Σὴν, acc. sing. à σὴ, *tua*, σῇσι, & σῇσιν, pro σαῖς, Ionicè *tuis*, à σὸς, ἡ, ὸν, *tuus, a, um*. ε. 274. α. 104.

Σθεινὼ, όος, ἡ, nomen mulieris, *robusta*, à σθένος, robur. ϑ. 276.

Σθένος, *robur*. ε. 62. 615. 619. α. 97. 420.

Σιγῇ, *tacitè*, dativus, adverbialiter sumitur, à σιγὴ, silentium. Th. σιγάω, sileo. ε. 104.

Σίδηρος, ου, ὁ, ferrum, hinc σιδήρεος, *ferreus*, & contractè σιδηροῦς. ε. 151. θ. 764.

Σίμβλους, acc. plur. à σίμβλος, ου, ὁ, vel σίμβλον, & σίμβλη, *alveare*, capsa ubi mellificant apes. θ. 598.

Σιμοῦντα, pro σιμόεντα, nomen viri. θ. 342.

Σίνεται, 3. præs. ind. à σίνομαι, *lædo*, noceo. ε. 318.

Σῖτος, ου, ὁ, *frumentum*, σῖτον, ου, τὸ, *panis ex frumento*. ε. 147. 604.

Σκαιῇ, dat. singul. unde Latinorum *scæva*, à σκαιὸς, ὴ, ὸν, sinister. Th. Σκάζω, f. σω, claudico. θ. 179.

Σκάμανδρος, fluvii *nomen*. θ. 345.

Σκάφος, *fossio*, à σκάπτω, f. ψω, fodio, p. ἔσκαφα. ε. 572.

Σκέπα, tecta, acc. pl. per apocopen pro σκεπάσματα. Th. σκέπω, *tego*. ε. 532.

Σκῆπτρον, ου, τὸ, à σκήπτω, *nitor*, *innitor*. Est ergo σκήπτρον, baculus, cui quis inniti potest. θ. 30.

Σκιδναμένη, dispersa, præs. part. Thema est, σκεδάω, f. άσω, unde σκεδάννυμι, & σκίδνημι, dissipo, dispergo, in passivo σκίδναμαι, unde est part. præs. pass. σκιδνάμενος. θ. 42.

Σκιὰ. *umbra*, σκιῇ, Ionicè pro σκιᾷ, hinc σκιερὸς, ῦ, ὁ, *umbrosus*. ε. 574. 589.

Σκληρὸν, accus. à σκληρὸς, *durus*. Th. σκέλλω, exsicco. θ. 839.

Σκολιὸν, acc. sing. à σκολιὸς, *tortuosus*, *obliquus*, metaph. *parvus*, dat. pl. σκολιῇσι, pro σκολιαῖς, Ionicè, hinc σκολιῶς, *tortuosè*, adverb. ε. 219. 258.

Σκόλυμος, ου, ὁ, *carduus*. ε. 582.

Σκοτόεν, in masculin. σκοτόεις, εντος, *caliginosus*. Them. σκότος, ου, seu, εος, τὸ, *tenebræ*. ε. 555.

Σκυλάκεσσιν, dat. plur. Ion. à σκύλαξ, ακος, ὁ, *catulus*. Them. ὑλάω, ῶ, f. άσω, latro, as. θ. 834.

Σκυλεύσαντες, a. 1. part. pl. num. à σκυλεύσας, αντος, verbi σκυλεύω, idem cum συλεύω, vel συλάω, ῶ, *spolio*. Th. σύλη, ης, ἡ, *spolium*. α. 468.

Σμήνεσσι, dat. plur. Ion. à σμῆνος, εος, τὸ, *apum examen*. θ. 594.

Σμικρὸν, pro μικρὸν, *parum*, metri causâ. ε. 360.

Σμερδαλέον, *terribiliter*, propriè *visu*, à σμερδαλέος, idem quod σμερδνὸς, *aspectu terribilis*. Th. μέρδω, *intueor*. α. 341. 840.

Σοὶ, *tibi*, σοὶ δ' αὐτῷ, pro σεαυτῷ, à σὺ, tu. ε. 34. 56.

Σὸς, ὴ, ὸν, *tuus*, *a*, *um*. ε. 631. α. 98.

Σπαργανίσασα, *fasciis involutum*, part. a. 1. act. à σπαργανίζω, f. ίσω, *fasciis involvo*, idem quod σπαργανόω. Th. σπάργανον, *fascia*. θ. 485.

Σπείρειν, *serito*, præs. inf. pro imperat. Ionicè, à σπείρω, f. ερῶ, *sero*, *semino*, f. 2. σπαρῶ, p. ἔσπαρκα, a. 1. ἔσπειρα, a. 1. inf. σπεῖραι, a. 2. ἔσπαρον, præt. m. ἔσπορα. ε. 391.

Σπειὼ, όος, ἡ, *Speo*, nomen mul. q. d. *in specu latitans*. θ. 245.

Σπέος,

Σπέος, εος, τὸ, *spelunca*, *specus*, *antrum*. θ. 301.

Σπερμαίνειν γενεὴν, *serere prosapiam*, h. e. *procreare liberos*, redolet Hebraïsmum, posteri enim Hebræis dicuntur, *semen*, à σπέρμαίνω, idem quod σπείρω, f. ερῶ, *semino*. ε. 736.

Σπέρματος ἄρξασθαι, *sementem incipere*, σπέρματα, à σπέρμα, ατος, τὸ, semen. Them. σπείρω, *sero*. ε. 446. 471.

Σπερχνὸν, *celerem*, accus. à σπερχνὸς, ὁ, *festinus*: hoc à σπέρχνω, idem quod σπέρχω, urgeo, à σπέρχω, *festinare cogor*. α. 454.

Σπεύδει, *festinat*, à σπεύδω, σπεύδοντ', acc. part. pro σπεύδοντα, f. σπεύσω, p. κα, præt. m. ἔσπευδα. ε. 22.

Σπῆϊ, alii legunt, σπεῖϊ, idque melius. Dativus sing. à σπέος, εος, τὸ, *antrum*, pro quo Poëtæ per epenthesin τοῦ ἰῶτα, dicunt etiam σπεῖος, & in dativo pro σπέϊ, per syncopen τοῦ ἰῶτα, pro σπέεϊ, dicunt σπεῖϊ, per novam, τοῦ ἰῶτα ἐπένθεσιν. θ. 297.

Σπονδῆσι, *libaminibus*, dat. plur. Ionicè pro σπονδαῖς, à σπένδω, *libo*, *promitto*, f. σπείσω, præt. m. ἔσπονδα. ε. 338.

Σταθμῷ, dat. singul. σταθμῷ ἐν ἠερόεντι, *in stabulo obscuro*, σταθμοῖσι, dat. pl. *stabulis*, à σταθμὸς, οῦ, ὁ, stabulum. Th. ἵστημι, sto. θ. 294.

Σταφυλῇσι, *uvis*, dat. pl. à σταφυλὴ, ῆς, ἡ. Th. σταφὶς, ίδος, ἡ, *uva*. α. 300.

Στάχυες, *spicæ*, nom. pl. σταχύων, genit. pl. à στάχυς, υος, ἡ, *spica*. α. 290. ε. 473.

Στεινομένη, *arctata*, Ionicè, pro στενομένη, præs. part. f. g. à στένω, *gemo*, & hoc à στενὸς, οῦ, ὁ, Ionicè, στεινὸς, *angustus*, *arctus*. θ. 160.

Στεῖχον, pro ἔστειχον, 3. pl. imperf. act. *incedebant*. Th. στείχω, eo, vado, f. ξω, p. χα, a. 2. ἔστιχον. θ. 10. 690.

Στενάχιζε, *ingemiscebat*, 3. pers. imperf. Ion. à στεναχίζω. idem quod στένω, *gemo*. Them. στενὸς, οῦ, ὁ, angustus. θ. 858.

Στενοέντα, acc. pl. à στενόεις, εντος, ὁ, gemebundus. Th. στενὸς, οῦ, ὁ, arctus. ε. 146.

Στέρεται, privatur, pro στερεῖται. Th. στερέω, privo, f. έσω, & ήσω, pro στερέομαι, οῦμαι, dicitur Poëticè στέρομαι. ε. 211.

Στεροπὴν, per aphæresin, pro ἀστεροπὴν, *fulgur*, ab ἀστράπτω, *fulguro*, & στεροπὴς, nomen proprium Cyclopis. θ. 140. 845.

Στέφον, pro ἔστεφον, *coronarunt*, imperf. à στέφω, *corono*, f. ψω, p. φα, præt. pass. ἔστεμμαι. ε. 75.

Στήθεσσι, Poëticè, pro στήθεσι, dat. pl. Ion. à στῆθος, εος, τὸ, *pectus*. ε. 77.

Στήμονι, *stamine*, dat. sing. à στήμων, ονος, ὁ, *stamen*. Th. ἵστημι, *sto*. ε. 538.

Στήριξε, pro ἐστήριξε, *firmiter fixit*, a. 1. ind. à στηρίζω, F. ξω, a. 1. ἐστήριξα. θ. 498.

Στήσαιτο, *ordiatur*, *faciat stare*, a. 1. med. opt. στήσειν, *statuere*, fut. 1. act. infinit. ab ἵστημι, sto. ε. 779. α. 114.

Στιβαροῖς, & στιβαροῖσι, *validis*, dat. plur. à στιβαρὸς, *densus*. item, *robustus*. Thema, στείβω, *calco*.

Quæ calcantur, condensantur: quæ verò condensantur, evadunt densiora, spissiora, & proinde firmiora. hinc & στιβὰς, *culcitra*. α. 76.

Στίγματα, *puncta*, nom. plur. à στίγμα, τὸ, *punctum*, à στίζω, *pungo*, f. στίξω, p. ἔστιχα, p. pass. ἔστιγμαι. α. 166.

Στίχες, αἱ, *ordines*, à στὶξ, στιχὸς, ἡ, *ordo*. Th. στείχω, *ordine incedo*, *more militum*, f. ξω, a. 2. ἔστιχον. α. 170.

Στολίσας, *ornatè præparans*, a. 1. part. à στολίζω, *amicio*, *apparo*. Th. στέλλω, f. λῶ, *apparo*, *orno*. ε. 628.

Στόμα, στόματος, τὸ, *os*. θ. 40. α. 146.

Στοναχίζετο, imperf. pass. verbi στοναχίζομαι, f. ίσομαι, idem quod στένω, f. νῶ, gemo, ingemisco. Th. στενὸς, ῦ, ὁ, angustus. θ. 159.

Στονόεντας, *suspiriosa*, acc. plur. à στονόεις, εντος, ὁ, *gemebundus*. Thema, στενὸς, ῦ, ὁ, *arctus*. θ. 684.

Στρατὸς, ῦ, ὁ, *exercitus*, ε. 246.

Στρυμόνα, acc. à στρυμὼν, όνος, ὁ, nomen fluvii. θ. 339.

Στρωτοῖς, dat. plur. à στρωτὸς, *stratus*, hoc à στρώννυμι, *sterno*, f. στρώσω. Th. στορέω, ῶ, f. έσω, *sterno*. θ. 798.

Στρωφᾶται, *vertitur*, 3. præs. ind. pass. à στρωφάομαι. Th. στρέφω, f. ψω, verto, p. φα, a. 2. ἔστραφον. ε. 528.

Στυγερὴ, Ionicè, pro στυγερὰ, horribilis, à στυγέω, ῶ, f. στύξω, odio prosequor. θ. 226.

Στυγερώπης, *invisus*, ex στυγερὸς, *horribilis*, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, *vultus*. ε. 196.

Στὺξ, γὸς, ἡ, *Styx*, nomen fluvii. Thema, στυγέω, ῶ, f. στύξω, ab inusit. στύγω, *odio prosequor*, *exhorresco* θ. 361. 805. ε. 310.

Σὺ, tu. ε. 27.

Σύες, *sues*, à σῦς, υὸς, ὁ, ἡ, *sus*, pro quo usitatius, ὗς, ὑὸς, ἡ. α. 177.

Σύλασκε, *vi spoliabat*, imperf. Ionic. vel Poëtic. pro ἐσύλα, à συλάω, ῶ, spolio. Them. σύλη, ης, ἡ, *præda*. α. 480.

Σύμμικτος, *omnigenus*, à συμμίγνυμι, *commisceo*. Them. μίγνυμι, *misceo*, f. μίξω, p. μέμιχα. ε. 563.

Σύμπλασσε, pro συνέπλασε, *conformavit*, a. 1. ind. Ion. à πλάσσω, & Attic. πλάττω, f. άσω, p. πέπλακα, a. 1. pass. ἐπλάσθην. θ. 571.

Σύμφορος, ου, *comes*, à σὺν, & φέρω, *fero*, f. οἴσω. ε. 302.

Συμφράσσασθαι, *suggererent*, a. 1. med. infinit. à συμφράζομαι, *simul deliberor* Th. φράζω, f. σω, dico, p. κα, a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα. θ. 471.

Σὺν, *cum*. σὺν κείνοισι, *cum illis*. θ. 628.

Συναΐκτην, 3. dual. plusq. perfecti, pro συνηΐκτην, *irruebant*, à συναΐσσω, *unà impetu feror*. F συναΐξομαι, præt. pass συνήϊγμαι, plusq. perf. συνηΐγμην, ξο, κτο. Them. αἴσσω, f. ξω, cum impetu feror. α. 189.

Συναντῶσιν, *occurrerint*, 3. plur. præs. subj. à συναντάω, & hoc ab ἀντάω, ῶ, f. ήσω, *occurro*. Thema, ἀντὶ, præposit. *pro*. θ. 877.

Συνεῖχε, *continebat*, imperf. à συνέχω, *contineo*. Them. ἔχω, habeo.

beo, f. ἔξω, & σχήσω, p. ἔσχηκα, imperf. εἶχον, a. 2. ἔσχον. α. 315.

Συνεχέως, *continuè*, adverb. à συνεχὴς, έος, ὁ, ἡ, *continuus*. Th. ἔχω, habeo. θ. 636.

Συνενείκεται, *confertur*, 3. præs. ind. ab ἐνείκω, Poëticè, pro ἐνέγκω. Th. φέρω, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα. α. 440.

Συνήθεας, acc. pl. à συνήθης, εος, ὁ, ἡ, *consuetus*. Thema, ἦθος, εος, τὸ, mos. θ. 230.

Συνίεμεν, Ionicè, pro συνιέναι, præs. inf. à συνίημι, committo, intelligo.

Συνίσαν, *concurrerunt*, unà iverunt, 3. pl. imperf. act. ex σὺν, & εἶμι, eo, in imperf. εἶν, εἶς, εἶ, ἴτον, ἴτην, ἴμεν, ἴτε, ἴσαν, a. 2. ἴον. α. 383.

Συνοισόμεθα, *congrediamur*, 1. pl. fut. 1. med. verbi συμφέρω, f. οἴσομαι. Thema, φέρω, fero. α. 358.

Συνωχαδὸν, adverb. *confertim*, à συνέχω, contineo. Th. ἔχω, *habeo*. θ. 690.

Συρίγγων, genit. plur. à σύριγξ, ιγγος, ἡ, *tibia*. Them. συρίσσω, *sibilo*. α. 278.

Συῤῥάπτειν, *consuere*, à ῥάπτω, f. ψω, p. ἔῤῥαφα. ε. 544.

Συσκιάσαι, *adumbrato*, a. 1. inf. act. à συσκιάζω. Th. σκιὰ, ᾶς, ἡ, umbra. ε. 613.

Συρφετὸν, *paleas*, *sordes corrasas*, tamquam à σύρω, f. ρῶ, *traho*.

Συῶν, *aprorum*, gen. plur. à σῦς, Doricè, pro quo ὗς, *sus*. α. 168.

Σφέων, *ipsorum*, vel *ipsarum*, σφ', *illos duos*, pro σφὲ, accusativus dual. σφὶ, pro σφίσι. σφὶν, pro σφίσιν. σφέας, σφᾶς, *ipsos*. θ. 144. 624. α. 62.

Σφέτερον, *suum*, à σφέτερος, ου, ὁ, suus. σφετέροισι, & σφετέρῃσι, dat. pl. Th. ἓ, *se*, pronomen. ε. 2. α. 247.

Σφίγγ', pro σφιγγὰ, acc. à σφὶγξ, σφιγγὸς, ἡ. Th. σφίγγω, *constringo*. Vide in Calepino, *Sphinx*. θ. 326.

Σφύρα, ας, ἡ, *malleus*. ε. 425.

Σχεδὸν, *propè*. α. 426. 432.

Σχέτλιος, ου, ὁ, *miser*, σχέτλια ἔργα, *prava opera*. ε. 187.

Σχίσσας, *conscindens*, pro σχίσας, part. a. 1. act. à χίζω, *findo*. F. ίσω, p. ἔσχικα, p. pass. ἔσχισμαι, a. 1. pass. ἐσχίσθην. α. 428.

Σώζοι, *servarit*, præs. opt. à σώζω, f. σω, p. σέσωκα, p. pass. σέσωσμαι, a. 1. pass. ἐσώθην. ε. 376.

Σῶμα, ατος, τὸ, *corpus*, σώματι. α. 426.

Σωρὸν, acc. à σωρὸς, οῦ, ὁ, *acervus*. hinc σωρεύω, *coacervo*. ε. 778.

T.

ΤΑ', τάγε, τάδε, τάδ'. ε. 268. τὰ, τ'. ε. 398. ταὶ, Poëticè, pro αἱ. α. 162.

Ταλαεργῶν, genit. plur. *laboriosorum*, à ταλαεργὸς, *qui patienter opus facit*, à τάλας, ανος, ὁ, *miser*. Thema, ταλάω, *suffero*, vel τλῆμι, *fero*. ε. 46. 791.

Ταλακάρδιος, *magnanimus*, qui animo res arduas perferre, & superare potest, ex ταλάω, *suffero*, & καρδία, ας, ἡ, cor. α. 424.

Ταλάρους, *cistas*, acc. pl. à τάλαρος, ου, ὁ, *squalus*, in quo lana & fusi. Th. ταλάω, *suffero*, f. άσω. α. 293.

Ταλασίφρονος, *ærumnosi*, genitiv. sing. à ταλασίφρων, *cujus pectus omnia tolerat*, ex ταλάω, *suffero*, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens. θ. 1012.

Ταμεῖν, a. 2. inf. act. τάμνειν, pro τέμνειν, ταμνέμεναι, Doricè, pro τάμνειν, præs. act. infinit. pro τέμνειν, τάμοιο, a. 2. opt. med. verb. τέμνω, seco, f. μῶ, p. τέτμηκα, a. 2. ἔταμον, p. τέτομα. Sic & τάμοιο, per τμῆσιν, pro ἀπετάμοιο. ε. 423. 425. 791. 807.

Τανύπεπλος, *longa vestis*, à τανύω, idem quod τείνω, *extendo*, & πέπλον. α. 83.

Τανύῤῥιζος, *expandens radices*. Epitheton arboris, ut hoc in loco populi, quæ radices in visceribus terræ diffundit, in aëre verò ramos, à τανύω, pro τείνω, *tendo*, & ῥίζα, ης, ἡ, *radix*. α. 377.

Τανυσίπτερος, *expandens alas*, ex τανύω, pro τείνω, *extendo*, & πτέρον, τὸ, *ala*. ε. 212.

Τανυσφύρου, *procera*, à τανύσφυρος, ex τανύω, pro τείνω, extendo, & σφυρὰ, *malleolus pedis*, qui festinat, & extensis passibus incedit. θ. 364.

Τανύτριχα, *hirsutam*, acc. sing. à τανύθριξ, *qui laxo capillo est*, ex τανύω, seu τείνω, *extendo*, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, *capillus*. ε. 516.

Ταπρῶτα, ταπρῶτ', *ut primùm*. Th. πρὸ. ε. 467.

Ταρτάρου, *Tartari*, genit. à τάρταρος, ου, ὁ, in plural. τάρταρα, quam anomaliam Scapula præterit. θ. 807.

Ταρφέες, *crebra*, nom. pl. à ταρφὴς, seu ταρφὺς, έος, ὁ, ἡ, *densus*, *creber*. Th. τάρφος, εος, τὸ, *densitas*. θ. 693.

Ταῦτα & ταῦτ', acc. pl. ab οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc. ε. 27. θ. 75.

Ταύρεος, ου, ὁ, idem quod ταύρειος, *taurinus*. Th. ταῦρος, ου, ὁ, *taurus*. α. 104. θ. 832.

Ταφίων, populi quidam dicuntur τάφιοι. α. 19.

Τάφος, ου, ὁ, *sepulchrum*, à θάπτω, f. ψω, *sepelio*, in a. 2. ἔταφον. α. 477.

Τάχα, *mox*, adverb. à ταχὺς, *celer*, in acc. ταχὺν, & τάχ', pro τάχα, ταχέως. superl. τάχιστα. ὡς τάχιστα, *quàm ocyssimè*. ε. 85. 312. θ. 490.

Τάων, Æolicè pro τῶν, in g. f. ab articulo, ἡ. ε. 826. α. 6.

Τ'. Vide καὶ. ε. 4. 7.

Τε respondet Latino *que*, & hinc est, ὅ. ε. 3. 4. τε ἰδὲ, *atque*. θ. 624.

Τὴν, acc. Doricè, pro σὴν, à σὸς σὴ, σὸν. Th. est σὺ, Doricè τὸ. ε. 301.

Τέθηλε, *floruit*, præt. med. à θάλλω. τέθηλε pro τέθαλε metri causâ. hinc in part. med. τεθαλυῖα. θ. 902. ε. 227.

Τεθνειῶτος, mortuum, part. præt. act. pro τεθνεικότος, à τέθνημι, pro θνήσκω, *morior*, f. 2. m. θανοῦμαι, a. 2. ἔθανον, præt. τέθνηκα, & τέθνεικα, ad formam τοῦ τέθεικα. pro τεθνειὼς, *mortuus*, Plato in Epist. τεθνεὼς, Poëticè etiam τεθνηὼς, p. m. τέθναα. α. 454.

Τεῖχος, εος, τὸ, *murus*. ε. 246.

Τέκε,

Τέκε, & τέκ', a. 2. act. pro ἔτεκε, à τίκτω, *pario*, τεκέσθαι, a. 2. med. infin. Vid. ἔτικτεν. ϑ. 53.

Τέκεσσι, dat. pl. Ion. pro τέκεσι, à τέκος, εος, τὸ, *fœtus*. Them. τίκτω, *pario*. θ. 478.

Τέκετο, *peperit*, 3. sing. a. 2. med. indic. pro ἐτέκετο, metri causâ abjicitur augmentum. Them. τίκτω, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον. ϑ. 308.

Τεκμαίρεται, *destinat*. 3. pers. præs. à τεκμαίρομαι, *ad finem perduco*, *struo*. Th. τέκμαρ, τὸ, *finis*. ε. 229.

Τέκνα, *liberi*, à τέκνον, ου, τὸ, *filius*. Th. τίκτω, *pario*. ε. 235.

Τέκον, *pepererunt*, 3. pl. a. 2. act. indic. pro ἔτεκον, à τίκτω, *pario*. α. 6.

Τέκος, εος, τὸ, *fœtus*, *proles*. à τίκτω. α. 216.

Τεκοῦσα, *pariens*, part. a. 2. act. ut & τεκὼν, à τίκτω, pario. a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. ϑ. 471.

Τέκτον, ονος, ὁ, faber, pro τεύκτων, à τεύχω, fabricor, f. ξω, p. pass. τέτυγμαι. ε. 25.

Τελαμὼν, ῶνος, ὁ, *lorum ensis*. Th. ταλάω, ῶ, f. άσω, suffero. α. 222.

Τελέεσθαι, præs. inf. pass. τελέεσθαι ἔμελλεν, *perficienda erant*. à τελέω, ῶ, f. έσω, p. κα, *ad finem perduco*, præt. pass. τετέλεσμαι. ε. 273. θ. 552.

Τελέθωσι, præs. subj. à τελέθω, (Poet.) *sum*. Thema τέλλω. ε. 181.

Τελεσθὼ, όος, οῦς, ἡ, nomen mul. ϑ. 358.

Τελέσαιμι, *peragam*, a. 1. opt. act. à τελέω, f. έσω, *perficio*, τέλεσεν, pro ἐτέλεσεν, a. 1. act. τελέσῃ, a. 1. subj. τετελεσμένος, perf. part. ϑ. 170. α. 36. ε. 561.

Τελεῦσι, pro τελοῦσι, Doricè, à τελέω. Th. τέλος, εος, τὸ, *finis*. α. 89.

Τελεσφόρος, *ad finem perducens* vel *perductus*, ex τέλος, εος, τὸ, *finis*, & φέρω, *fero*. ϑ. 740.

Τελευτὴν, acc. à τελευτὴ, ῆς, ἡ, idem quod τελετὴ, *finis*, exitus. Th. τέλος, εος, τὸ, *finis*. ε. 333.

Τελήεντος, genit. à τελήεις, *perfectus*. Them. τέλος, εος, finis. ϑ. 242.

Τέλος, εος, τὸ, *finis*, *exitus*. ε. 167. 218.

Τεμένει, *luco*, à τέμενος, εος, τὸ, *lucus*. Th. τεμνῶ, f. μῶ, *seco*. α. 58.

Τένδει, *arrodit*, 3. præs. ind. à τένδω, *rodo*, arrodo. ε. 624.

Τένοντε, accus. dual. à τένων, οντος, ὁ, *tendo*. Thema est τείνω, *tendo*, f. νῶ, p. τέτακα. α. 419.

Τέξεσθαι, *paritura*, fut. 1. med. infinit. à τίκτω, f. 1. m. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, a. 1. pass. ἐτέχθην, præt. m. τέτοκα. ϑ. 469.

Τεὸν, *tuum*, à τεὸς, ὴ, ὸν, *tuus*, *a*, *um*, Doricè, pro σὸς, σὴ, σὸν. Th. σὺ, tu. ε. 341.

Τέρας, ατος, τὸ, *prodigium*. ϑ. 744.

Τέρενα, acc. sing. à τέρην, ενος, ὁ, *tener*, *mollis*. Th. τείρω, *vexo*, *affligo*. ϑ. 5.

Τερμιόεντα, *talarem*, acc. singul. à τερμιόεις, εντος, *ad pedes usque demissus*. Thema τέρμα, ατος, τὸ, *terminus*, *meta*. ε. 337.

Τέρπεθ, 3. præs. ind. τέρποντ', pro τέρποντο, delectabantur; imperf. abjecto augmento. Th. τέρπω, f. ψω, *delecto*. ε. 115.

Τέρπη, *delectat*. à τέρπω, f. ψω. θ. 37. α. 47.

Τερπικέραυνον, *fulminibus gaudentem*. à τέρπω, *delecto*, & κεραυνὸς, οῦ, ὁ. ε. 52. 273.

Τερψιχόρη, ης, ἡ, nomen Musæ, tripudiis se oblectans. à τέρπω, delecto, & χορὸς, οῦ, ὁ, chorus, tripudium. θ. 78.

Τέρψις, εως, ἡ, delectatio. Thema, τέρπω, delecto, f. ψω. θ. 917.

Τεσσαράκοντα, *quadraginta*. Them. τέσσαρες, quatuor. ε. 385.

Τεσσαρακονταετὴς, *quadragenarius*, ex τεσσαράκοντα, *quadraginta*, & hoc à τέσσαρες, *quatuor*, & ἔτος, εος, τὸ, annus. ε. 441.

Τέταται, *extensus est*, præt. pass. & τέτατο pro ἐτέτατο, plusq. perf. verbi τείνω, f. νῶ, p. τέτακα, præt. pass. τέταμαι. θ. 6 8.

Τετάρτῃ, *quarta*, dat. à τέταρτος, ου, ὁ, *quartus*. Them. τέσσαρες. ε. 800.

Τετιμένη, honorata est, per epenthesin Poeticam τετιημένη, perf. part. pass. à τίω, punio, *honoro*, f. ίσω, p. κα. θ. 415.

Τετίμηται, *honorata est*, à τιμάω, *honoro*. Thema, τίω, *idem*. θ. 449.

Τέτλαθ', *sustineas*, pro τέτλαθι, per reduplicationem pro τλῆθι, a. 2. imperat. ab aor. 2. ἔτλην, verbi τλῆμι vel τλάω, per syncopen pro ταλάω, f. τλήσω. ε. 718.

Τέτμῃ, 3. sing. præs. subj. à τέτμω, *sortior*, *invenio*. Vide τέμνω, *seco*. unde τμάω, τμῶ, & per reduplicationem (uti placet Eustathio) τέτμω. θ. 610.

Τετοκυίης, *enixa*, præt. med. part. à τίκτω, *pario*, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. ε. 591.

Τέτορ' pro τέτορε, in dual. num. τέτορες, *quatuor*. sic accipitur à Poëtis pro τέσσαρες. Videmus hîc aptari numerum dual. etiam non dualibus. ε. 698.

Τετραμμένος, *versus*, perf. part. pass. à τρέπω, *verto*, f. ψω, p. m. τέτροπα. ε. 727.

Τετρὰς, άδος, ἡ, *quaternarius*, τετράδι, τετράδ', acc. pro τετράδα. Th. τέσσαρες, *quatuor*. ε. 794 798.

Τετράτρυφον, qui in quatuor partes finditur, ex τετρὰς, άδος, ἡ, *quaternio*, & hoc à τέσσαρες, *quatuor*, & θρύπτω, *frango*, f. ψω, perf. pass. τέθρυμμαι. ε. 442.

Τέτρατος, per metathesin τέταρτος, ου, ὁ, *quartus*. Them. τέσσαρες. ε. 596.

Τέττιξ, ιγος, ἡ, *cicada*. α. 393.

Τετύκται, 3. perf. pass. à τέτυγμαι, verbi τεύχομαι, *sum*. Th. τεύχω, f. ξω, *fabricor*. ε. 745. 752.

Τέτυκτο, pl. perf. pro ἐτέτυκτο, à τεύχω, fabricor. Vide in τέτυκθ. α. 154.

Τεῦ, Doricè pro σοῦ, & hoc pro σοῦ. Th. σὺ, tu. ε. 330.

Τεῦξε, a. 1. ind. pro ἔτευξε, ut & τεῦξαν pro ἔτευξαν, a. 1. act. 3. plur. τεύξεαι, Ionicè pro τεύξῃ, 2. sing. fut. 1. med. ε. 401. 79. θ. 141.

Τεύχεα, τὰ, *arma*, τεύχε', pro τεύχεα,

τεύχεα, τεύχεσι. α. 60. ϑ. 186.

Τεύχων, *machinans*, à verbo τεύχω, εις, ει, *fabricor*, f. ξω. ε. 265.

Τέχνη, ης, ἡ, *ars*, τέχνῃσι, Ionicè pro τέχναις. θ. 496. 863.

Τεῷ, dat. à τεὸς, *tuus*. ε. 23.

Τῇ, hac, τῇδ'. ε. 208. 635.

Τηθὺς, ύος, ἡ, nomen mul. in acc. τεθὺν. θ. 136.

Τήκεται, liquescit, à τήκω. ϑ. 866.

Τῆλε, procul, adverb. τηλοῦ *procul*, idem cum τῆλε, τηλόθεν. ϑ. 785.

Τηλεβοάων, gen. pl. nomen gentis. α. 19.

Τηλεκλειτοῖο, gen. Ionic. pro τηλεκλειτοῦ, *inclyti*, & τηληκλειτὸς, οῦ, ὁ, est nomen viri. q. d. *longè latéque celeberrimus*. ex τῆλε, *procul*, & κλειτὸς, *inclytus*. Them. κλείω, *celebro*. α. 327.

Τηλέσκοπον, *eminus apparentem*, ex τῆλε, *procul*, & σκέπτομαι, f. ψομαι, *video*. ϑ. 566.

Τῆμος, *tunc*, τημοῦτος, pro τῆμος. Thema, ἦμος, *quum*. ε. 576.

Τὴν, τὴν δὲ, τὴν γε, τῇσιν pro ταῖσιν, Ionicè ab ἡ. ε. 12. 39. ϑ. 917.

Τητᾷ, *careas*, 2. pers. præs. à τητάομαι, ῶμαι. Th. τητάω, ῶ, f. ήσω, privo. ε. 408.

Τι, interrogativum *quare*. ε. 207. α. 380. τὶ indefinitum *aliquid*. ε. 88.

Τίεσκεν, *honorabat*, imperf. Poëticè pro ἔτιε, à τίω, *honoro*, f. τίσω. α. 9. hinc & τίεται.

Τίη, Poëticè pro τὶ, quid. θ. 35.

Τίθεσι, τιθεῖσι, *faciunt*. τιθείη præs. opt. ε. 518.

Τιθεὶς, præs. part. τιθέμεν, Ionicè pro τιθέναι, præs. inf. à τίθημι, *pono*, a. 2. ἔθην. ε. 744. ϑ. 597.

Τιθωνῷ, dativ. casus nomen viri. ϑ. 984.

Τίκτε, Poëticè pro ἔτικτε, imperf. præs. verbi τίκτω, pario, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. ϑ. 223.

Τιμᾷ, *honorat*. τίμα, imperf. pro ἐτίμαε, *honorabat*. Th. τίω, *honoro*. τίμησε. a. 1. ind. pro ἐτίμησε. ϑ. 532.

Τιμὴ, ῆς, *honor*, τιμὴν, à τίω, *honoro*. ϑ. 203.

Τίννυσθαι, *puniri*, præs. inf. idem quod τίεσθαι, τιννυμένας, *vindicantes*, præs. part. Th. τίω, *punio*. ε. 804.

Τίον, *honorarunt*. 3. pl. a. 2. act. pro ἔτιον, prima in a. 2. brevis est, ceteroquin longa, à τίω, honoro. α. 85.

Τίρυνθος, nomen oppidi, τίρυνθ', per apostrophum insolentem pro τίρυνθον. α. 81. ϑ. 292.

Τὶς, *quis?* interrogativum, genit. τίνος. α. 72.

Τὶς, indefinitum in g. mas. *quispiam*. εἴ τις, *si quis*. in fœm. g. τὶς, *ulla*, & in neutro τὶ, quod. ε. 21. 190.

Τιταίμεθα, *ulti fuerimus*, 1. pl. a. 1. med. opt. τίω, ulciscor, punio, f. τίσω, a. 1. ἔτισα. ϑ. 165.

Τίσιν, *ultionem*, acc. à τίσις, ultio. Th. τίω, punio. ϑ. 210.

Τιταίνοντας, *nocentes*, acc. pl. præs. part. à τιταίνω, idem quod τίω, *punio*, *lædo*. τίω, habet primam longam. Alii vertunt *festinantes*, à τείνω, sed sic prima foret brevis. ϑ. 209.

Τιτάνῳ,

Τιτάνῳ, *calce*, *gypso*, dat. sing. à τίτανος, ου, ἡ, calx. α. 141.

Τιτῆνες, *Titanes*, posteri Saturni. τιτῆσι, dativ. plur. & τιτήνεσσι, Poëticè à τιταίνω, ulciscor, pœnas luo. Thema, τίω, punio. θ. 630.

Τμηθεῖσα, *cæsa*, a. 1. part. pass. à τέμνω, *seco*, *scindo*, f. 1. τεμῶ, p. τέτμηκα. a. 2. ἔταμον, a. 1. pass. ἐτμήθην, præt. med. τέτομα. ε. 420.

Τὸ, τόγ', & τόδε, articulus præposit. ε. 485. 364. 50.

Τόθ', pro τότε, *tunc*, & τόθεν, idem. α. 32. 76.

Τοὶ, particula est enclitica, quæ adverbiis vel conjunctionibus adnectitur: interdum ornatûs tantùm gratiâ. ε. 106.

Τοίγε, *illi*. ε. 726.

Τοῖο, Poëticè pro τοῦ, ab ὁ, art. præpos. pro αὐτοῦ. θ. 493. 210.

Τοῖος, talis. Them. οἷος, *qualis*. α. 41.

Τοῖς, ipsis, dat. pl. τοῖσι, paragoge Ionica, τοῖσιν, ab ὁ, ἡ, τὸ, artic. præposit. ε. 57. 172.

Τοκῆϊ, dat. Ionicè, pro τοκέϊ, à τοκεὺς, *parens*, acc. τοκῆα, dat. pl. τοκεῦσιν, à τίκτω, f. τέξομαι, *pario*. θ. 155. ε. 188.

Τὸν, quem, acc. ab ὁ, art. præp. ε. 32.

Τόσος, & Poëticè τόσσος, tantus. Thema, ὅσος, & Poëticè ὅσσος, ου, ὁ, quantus. ε. 660. α. 441.

Τότε, τότ', pro τότε, *tunc*. Them. ὅτε, *quando*. ε. 565. 616.

Τὸ, τ', *hócque*, artic. præposit. ab ὁ, ἡ, τὸ. ε. 360.

Τοπρῶτον, *primùm*. Sic τὸ πρωΐ, *manè*, τὸ καθημέραν, *quotidie*, eleganter præponitur, τὸ. ε. 487.

Τοπάρος, idem quod πάρος, Poëticè pro πρὸ. ante, τοπαρόσπερ. ε. 184. θ. 394.

Τοῦ, & τοῦδε, quo, art. præp. ab ὁ, ἡ, τὸ. ε. 33. 284.

Τοῦτο, & τοῦτ', τοῦθ', pro τοῦτο, ab οὗτος, αὕτη, τοῦτο, *hic*, *hæc*, *hoc*. ε. 121. 362.

Τοὔνεκα, *quocirca*, pro τοῦ ἕνεκα, cujus gratiâ. ε. 49. θ. 88.

Τοὺς, *hos*, ab ὁ, art. præp. ε. 136.

Τρεέτην, *timebant*, 3. dual. imperf. act. pro ἐτρεέτην, ad formam ἐτυπτέτην, à τρέω, *tremo*, f. τρέσω. α. 171.

Τρέον, imperf. pro ἔτρεον, *tremebant*, à τρέω, *tremo*. α. 213.

Τρεῖς, οἱ, & αἱ, *tres*. θ. 148. 321.

Τρέψας, *convertens*, & in accus. τρέψαντα, a. 1. part. act. τρέπω, *verto*, p. m. τέτροπα. ε. 316. 416.

Τραφέμεν, Ionicè pro τραφεῖν, a. 2. act. infin. à τρέφω, *alo*, f. θρέψω, p. τέτρεφα, a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. θ. 480.

Τραχεῖα, *aspera*, f. g. à τραχὺς, έος, ὁ. α. 119.

Τρέσσε, Poëticè pro ἔτρεσε, *expavit*, à τρέω, *expavesco*. θ. 850.

Τρέχει, *abit*, 3. præs. ind. à τρέχω, curro, f. θρέξομαι, perf. δεδράμηκα, a. 2. ἔδραμον, p. m. δέδρομα. ε. 219.

Τρητοῖο, *cavernosæ*, Poëticè pro τρητοῦ, in fœm. g. à τρητὸς, οῦ, ὁ, *perforatus*. Thema, τράω, pro quo usitatum, τετράω, perforo, f. τρήσω, dicitur & τετραίνω, pro τιτραίνω, unde aor. 1. ἐτέτρηνα. θ. 331.

Τρηχῖνος, genit. à τρηχὶν, ῖνος, ἡ, nomen mul. α. 355.

Τρη

Τρηχὺς, Ionicè pro τραχὺς, asper. ε. 291.

Τρίβουσι, *atterunt*, 3. pl. præs. ind. à τρίβω, f. ψω, *tero*, *attero*, p. φα, præt. pass. τέτριμμαι, p. m. τέτριβα. ε. 251.

Τρικάρηνον, τρία κάρηνα, *tria capita*, ex τρεῖς, οἱ, & αἱ, tres, & κάρηνον, τὸ, caput. θ. 288.

Τριηκόντων, *triginta*, pro τριάκοντα: sunt enim ἄκλιτα. Them. τρεῖς, *tres*. ε. 696.

Τριηκάδα, acc. à τριηκὰς, άδος, ἡ, *tricesima pars*, τριηκοσίας, *trecentas*, à τριακόσιοι, *trecenti*. Thema, τρεῖς, *tres*. ε. 766. θ. 715.

Τριτογένεια, nomen mul. α. 197.

Τρίπηχυν, *tricubitalem*, accus. à τρίπηχυς, ex τρεῖς, & πῆχυς, εως, ὁ, *cubitus*. ε. 423.

Τρίποδ', pro τρίποδα, tripodem, à τρίπους, οδος, ὁ, tripes, τριπόδην, acc. *tripedale*, à nominat. τριπόδης, ου, ὁ, τρίπος, ου, ὁ, Æolicè pro τρίπους, οδος, ὁ, ex τρεῖς, *tres*, & ποῦς, ποδὸς, *pes*. α. 312. ε. 423. 657.

Τριπόλῳ, dat. singul. *ter arato*, hinc τρίπολος γῆ, *terra quæ ter aratro versa fuit*, à τρεῖς, *tres*, & πολέω, *verto*, *aro*. θ. 971.

Τρὶς, *ter*, à τρεῖς, *tres*. ε. 173. 252.

Τρισεινάδα, acc. à τρισεινὰς, άδος, ἡ, *tertius nonus*, *dies mensis*, h. e. vigesimus septimus, ex τρὶς & εὐνέα, novem, εὐνὰς, άδος, ἡ, & εἰνὰς, άδος, ἡ, *nonus dies*. ε. 814.

Τρισκαιδεκάτην, h. e. tricesimum. ex τρεῖς, *tres*, & δέκα, decem. ε. 780.

Τρισπίθαμον, à σπιθαμὴ, ῆς, ἡ, *spithama*, *ein spanne*, quantum longissimo digitorum porrectu complecti licet. ε. 426.

Τριστοιχεὶ, *triplici serie*, adverb. ex τρὶς, seu τρεῖς, *tres*, & στείχω, f. ξω, *ordine eo*. θ. 727.

Τρίτον, *tertium*, pro τρίτος, dicitur etiam τρίτατον. Thema, τρεῖς, *tres*. ε. 143.

Τριτογένειαν, nomen mul. θ. 924.

Τρίχες, *pili*, à nominat. θρὶξ, τριχὸς, ἡ. α. 391. in dat. plur. θριξὶ. ε. 539.

Τροίην, *Trojam*, à τρὼς, τρωὸς, ὁ, *Trojanus*. ε. 165.

Τροπὴ, *conversio*, τροπὰς, acc. pl. ubi ας corripitur per licentiam Poëticam, quam vocant συστολήν. ε. 479. 564.

Τροχαλὸς, *incurvus*, metaphora desumpta à rota. Th. τρέχω, curro. ε. 518.

Τρυγητήρων, genit. pl. à τρυγητὴρ, ῆρος, ὁ, *vindemiator*, h. e. qui vina demit, à τρυγάω, *fruges carpo*. item, per syn. gen. *vindemio*. Th. τρύγη, ης, ἡ, triticum. α. 293.

Τρυφάλειαν, *galeam*, q. τρίφαλον, à triplici cono. Th. φαλὸς, οῦ, ὁ, conus galeæ. α. 199.

Τρύχουσιν, *absumunt*, à τρύχω, idem quod τρύω, *attero*. ε. 305.

Τυνὴ, *tu*, pro Dorico, τὺ, & hoc pro σὺ, *tu*. ε. 10.

Τυπεὶς, *percussus*, a. 2. pass. à τύπτω. α. 361.

Τυρσηνοῖσιν, dat. pl. *Tyrrhenis*, nomen populi. θ. 1015.

Τυτθὸς, οῦ, ὁ, *parvus*, & τυτθὸν, *paululùm*. Adv. Neutra ponuntur pro Adverbiis. Th. τιτθὸς, οῦ, ὁ, *mamma*. ε. 469.

Τυφάονα, acc. à τυφάων, ονος, ὁ, nomen proprium viri, τυφαόνιον,

νιον, nomen proprium loci. ϑ. 306. α. 32.

Τυφωέος, genit. τυφωεὺς, nomen est gigantis. ϑ. 869.

Τύχη, nomen proprium mul. ϑ. 360.

Τυχόντι, *ei qui obviam fuerit*, part. a. 2. act. à τυγχάνω, *sum, evenio, incido*, f. τεύξομαι, aor. 2. ἔτυχον, p. τετεύχα. ϑ. 973.

Τώγ', *hi*, dual. num. ab ὁ, *hic*. ε. 439. sed. τῷ, dat. sing. ε. 281.

Τῶν, & τῶν γε, genit. pl. ab ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc. ε. 335. 246.

Τὼς, *sic*, pro οὕτως, per aphæresin. Th. οὗτος, ου, ὁ, *hic*. α. 219.

Υ.

Υ'Ά'δες, *stellæ septem in cornibus tauri, quæ quum oriuntur aut occidunt, pluvias excitant*, ab ὕω, *pluo*. ε. 615.

Ὕβρις, ὕβριος, ὕβριν, ὕβριες, *injuriæ*. Hinc est ὑβρίζω, *contumeliâ afficio*. unde est, ὑβριστὴς, οῦ, ὁ, insolens, protervus. in acc. ὑβριστὴν. ε. 214. ϑ. 307.

Ὑγρὸς, οῦ, ὁ, humidus. hinc ὑγραίνω, *humecto*. ε. 615.

Ὕδει, *aquæ*, dat. cas. ab ὕδος, εος, τὸ, Poëticè, pro ὕδωρ, *aqua*. ε. 61.

Ὕδρην, Ionicè, pro ὕδραν, Hydram, ab ὕδωρ, ατος, τὸ, aqua. ϑ. 313.

Ὕδωρ, *aqua*, genit. ὕδατος. ε. 196.

Ὕει, *pluit*, 3. præs. ind. ab ὕω, *pluo*. f. ύσω. hinc ὑετὸς, οῦ, ὁ, *pluvia*. ε. 552. 545.

Ὑΐι, à nominativo ὑΐς, *filius*, in genit. ὑΐος, & contractè, ὑΐος, in dat. ὑΐϊ, & contractè ὑΐϊ. α. 150. ὑεῖ, ὑέες, ad formam βασιλέες, ab ὑεὺς, *filius*. vox hæc variè declinatur, in 3. simpl. itémque in 2. &. 3. contractorum. ϑ. 368.

Ὕλη, ης, ἡ, *sylva*. hinc ὑλήεις, εντος, *sylvosus*, ὑληέσσης. ϑ. 1010.

Ὑληκοῖται *qui in sylvis dormiunt*, nom. pl. ab ὑληκοίτης, ex ὕλη, ης, ἡ, *sylva*, κοίτη, *lectus*, confer suprà ἡμερόκοιτος, *qui toto die dormit*. ε. 529.

Ὑλοτόμος, ου, *cæsor lignorum*. hinc & ὑλοτομέω, *ligna in sylvis cædo*, ab ὕλη, *sylva*, & τέμνω, seco, f. μῶ, p. m. τέτομα. ε. 422. 807.

Ὑλοφάγοιο, genit. Ion. ab ὑλοφάγος, *qui sylvas depascitur*, ab ὕλη, sylva, & φάγω, *edo*, a. 2. ἔφαγον. ε. 591.

Ὑμεῖς, *vos*, à σὺ, *tu*. hinc ὑμέτερος, vester. ϑ. 963.

Ὑμέναιος, *hymenæus*, ab ὑμὴν, ένος, ὁ, *pellicula, qua fœtus involvitur*. α. 274.

Ὕμμι, *vobis*, Æolicè, pro ὑμῶ. ὑμὸν, pro ὑμέτερον. ϑ. 662. α. 328.

Ὑμνέω, celebro, laudo, f. ήσω, ὑμνείουσαι, Poëticè, pro ὑμνέουσαι, pl. part. præs. f. g. ὑμνήσῃ, a. 1. act. subj. ὑμνεῦσι, Doricè, pro ὑμνοῦσι, ὑμνεῦσαι, part. præs. f. g. pl. num. pro ὑμνοῦσαι, Doricè, ab ὕμνος, hymnus, carmen. Th. ὕδω, celebro, cano. ε. 2. ϑ. 11. 33.

Ὕμνος, ου, ὁ, *carmen*, ab ὕδω, *celebro*, ὕμνῳ, *carmine*. ε. 657.

Ὑὸς, οῦ, ὁ, *filius*. ε. 271.

Ὑπαὶ,

Ὑπαὶ, præposit. pro ὑπὸ, Poëticè. ubi redundat. α. 71. 278.

Ὑπαλεύασθαι, *subterfugere*, scil. debes, (a. 1. med. infin. Th. ἀλέω, *molo*, *vito*, Poëticè, ἀλεύω.) ε. 557.

Ὑπαλύξαι, *effugere*, a. 1. act. infin. ab ὑπαλύσκω, f. ὑπαλύξω. Thema, ἀλέω, *vito*. ε. 304.

Ὑπέδεκτο, *suscepit*, pro ὑπεδέδεκτο, 3. sing. plusq. perf. pass. habet significationem mediam, ab ὑποδέχομαι, f. ξομαι, præt. ὑποδέδεγμαι, *suscepi*. Thema, δέχομαι, f. ξομαι, *capio*. θ. 513.

Ὑπεθήκατο, *instruxit*. 3. sing. a. 1. med. indic. ab ὑποτίθημι, suppono. Th. τίθημι, pono. θ. 175.

Ὑπεναντίος, *adversarius*, ab ἐναντίος, *oppositus*. Thema, ἀντὶ, præpositio, *pro*. α. 347.

Ὑπένερθε, ab ἔνερθε, *infrà*. Th. ἔρα, ας, ἡ, *terra*. α. 410.

Ὑπεξήλυξε, *evitavit*, a. 1. ind. Th. ἀλύω, unde ἀλύσσω, F. ξω, a. 1. ἤλυξα, ας, ε. θ. 615.

Ὑπὲρ, præposit. *pro supra*. ε. 45.

Ὑπερβάλλων, *superans*, præs. part. Thema, βάλλω, jacio, f. αλῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον. ε. 489.

Ὑπερβασία, ας, ἡ, *transgressio*, Poëticè, pro ὑπέρβασις, ab ὑπερβαίνω, *transgredior*. Th. βαίνω, eo. f. βήσομαι, a. 2. ἔβην. ε. 827.

Ὑπέρβιος, *violentus*, omnem vim excedens, ex ὑπὲρ, *supra*, & βίαας, ἡ, *vis*, *robur*, unde est, Latinorum *superbus*. θ. 139.

Ὑπερεφανὴς, & ὑπερήφανος, ου, ὁ καὶ ἡ, superbus; conspicuus super alios; ut ὑπερήφανα τέκνα, superba proles, ex ὑπὲρ, & φαίνω, f. ανῶ, p. πέφαγκα, ostendo, in lucem edo. θ. 149.

Ὑπερθύωρ, ορος, ὁ, *superbus*, Thema, ἀνὴρ, ἀνδρὸς, ὁ, *vir*. θ. 995.

Ὕπερθεν. seu ὕπερθε, suprà. Th. ὑπὲρ, *super*. ε. 545.

Ὑπέρθυμος, ὁ, *magnanimus*. Th. θυμὸς, οῦ, ὁ, *animus*. θ. 937.

Ὑπερθύριον, *superliminare*. Th. θύρα, ας, ἡ, *janua*. α. 271.

Ὑπεριονίδαο, gen. Æolicè, pro ὑπεριονίδου, ab ὑπεριονίδης, ου, ὁ, nomen gentil. θ. 1010.

Ὑπερίονος, genit. ab ὑπερίων, nomen viri. θ. 134 274.

Ὑπερκύδαντα, acc. ab ὑπερκύδας, αντος, ὁ, *gloria supereminens*. Them. κῦδος, εος, τὸ, *gloria*.

Ὑπερμενέος, *præpotentis*, ab ὑπερμενὴς. Th. μένος, εος, τὸ, animus. α. 413.

Ὕπερος, ου, ὁ, *pistillum*, veteres mortario usi fuerunt pro molis. ε. 423.

Ὑπερόπλου, genit. ab ὑπέροπλος, *insolens*, cujus robur arma superat. Th. ὅπλον, ου, τὸ, & in pl. τὰ, *arma*. θ. 516.

Ὑπέστη, *pollicitus erat*, a. 2. act. ab ὑφίστημι, suppono. Them. ἵστημι, *statuo*, f. στήσω, a. 2. ἔστην. θ. 402.

Ὑπέρτατα, *supremas*, superlat. ab ὑπὲρ, *super*, comp. ὑπέρτερος, *superior*, ab ὑπέρτατος, dicitur etiam ὕπατος, per syncopen, *Consul*. ε. 8.

Ὑπευνηθεῖσ', *congressa*, a. 1. part. pass.

pass. pro ὑπευνηθεῖσα, ab ὑπευνάω. Them. εὐνὴ, ῆς, ἡ, *lectus*. ϑ. 374.

Ὑπῆσαν, *prominebant*, imperf. ab ὕπειμι, *subsum*. α. 266.

Ὕπνος, ου, ὁ, somnus, ὕπνῳ. ε. 118.

Ὑπὸ, & ὑφ', *à* vel *sub*. præposit. α. 63. 367.

Ὑποδδείσας, *subveritus*, part. a. 1. act. δ, ingeminatur metri causâ, ab ὑποδείδω. Them. δείδω, *timeo*, f. δείσομαι, p. δέδοικα. α. 98.

Ὑπεκπροφύγῃ, a. 2. act. subj. alii ὑπεκπροφύγοι, a. 2. act. opt. *effugerit*, à φεύγω, *fugio*, f. φεύξομαι, a. 2. ἔφυγον. α. 42.

Ὑποδμηθεῖσα, *subjugata*, participium, a. 1. pass. ab ὑποδμάομαι, f. ήσομαι, p. δέδμημαι, pro ὑποδαμάομαι. Th. δαμάω, ῶ, domo. α. 53.

Ὑποκυσσαμένη, σ duplicatur metri causâ, part. a. 1. med. ab ὑποκύομαι, *fio gravida*. Thema, κύω, f. σω, in utero fero. ϑ. 308.

Ὑπόδρα, *torvè*, adverb. ponitur ἐπιῤῥηματικῶς, ὑπόδρα, pro ὑπόρα, per epenthesin τοῦ δ. Th. ὁράω, f. άσω, p. ὥρακα, & Att. ἑώρακα. α. 445.

Ὑπολαμπὶς, neutri, ab ὑπολαμπὴς, *sublucidus*. Th. λάμπω, f. ψω, *luceo*. α. 142.

Ὑπαλεύεο, *fuge*, pro ὑπαλεύου, præs. imperat. ex ὑπὸ & ἀλεύομαι. Thema est ἀλέω, *molo*; item *vito*. ε 760.

Ὑπόπορτις, *quæ liberos habet*, à πόρτις, ιος, ἡ, *vitula*. ε. 601.

Ὑποταρτάριοι, *sub tartarum detrusi*. Th. τάρταρος, ου, ὁ, *tartarus*. ϑ. 851.

Ὑποσευομένων, *irruentibus*, præs. part. verbi σεύω, *agito*, idem quod σείω. α. 373.

Ὑποσχόμενος, part. a. 2. med. ab ὑπίσχομαι, *promitto*, f. ὑποσχήσομαι, p. ὑπέσχημαι, a. 2. m. ὑπεσχόμην, ab ὑπέχω. Th. ἔχω, habeo. ϑ. 170.

Ὑσμίνη, ἡ, pugna. Them. μένω, maneo. α. 178.

Ὕστερος, ου, ὁ, *posterior*, *sequens*. ε. 351.

Ὕφαινε, *texebat*. imperf. act. ab ὑφαίνω, idem quod ὑφάω, texo. α. 28.

Ὑφήσσων, *aliquantò minor & junior*, q. d. *subminor*, ab ὑπὸ, & ἥττων, vel ἥσσων, ονος, ὁ, ἡ, *minor*. α. 258.

Ὑψηλὸς, ὴ, ὸν, *altus*, *a*, *um*, ab ὕψος, εος, τὸ, altitudo. α. 440.

Ὑψιβρεμέτης, ου, ὁ, *altitonans*, ex Adverbio ὕψι, altè. Th. ὕψος, εος, τὸ, *altitudo*, & βρέμω, *fremo*, *resono*. ε. 8.

Ὑψίζυγος, *altijugus*, ex ὕψι, *altè*. Th. ὕψος, εος, τὸ, *altitudo*, & ζυγὸς, *jugum*. Th. ζευγνύω, *jungo*. ε. 18.

Ὑψίκομος, *altè comatus*. Epith. quercûs, ex ὕψι, altè, & κόμη, ης, ἡ, *coma*. α. 376.

Ὑψιμέδοντος, genit. ab ὑψιμέδων, *in alto regnans* ex ὕψι, altè, hoc ab ὕψος, εος, *altitudo*, & μέδω, *impero*. ϑ. 529.

Ὑψόθεν, & ὑψοῦ, altè, adverbia. Th. ὕψος, εος, τὸ, *altitudo*. ε. 849. 551.

Φ. Φαέ.

Φ.

Φαέθοντα, *Phaëthonta*, nomen viri. φαέθων, οντος, ὁ, *lucidus*, præs. part. q. d. *lumen currens*. à φαέθω, idem quod φάω, *luceo*. ϑ. 760.

Φαείνει, *lucet*, 3. præs. ind. act. à φαείνω, luceo. Th. φάω, luceo. ε. 528. ϑ. 372.

Φαεινὸς, ῦ, ὁ, *splendidus*. à φαείνω, idem quod φάω, *splendeo*. α. 225.

Φαεσιμβρότου, genit. à φαεσίμβροτος, *lucem hominibus præbens*. à φάω, *luceo*, & βροτὸς, mortalis. ϑ. 958.

Φαίδιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, *illustris*. Th. φαιδρὸς, ῦ, ὁ, *hilaris*. ϑ. 940.

Φαιδρύνεσθαι, *ablue*, præs. inf. pass. à φαιδρύνω, *nitidum reddo*. Th. φαιδρὸς, ῦ, ὁ, alacer. ε. 753.

Φαινομένην, *apparentem*, præs. part. pass. à φαίνω, *ostendo*, *facio apparere*. φαίνετε, *ostendite*, φαῖνε pro ἔφαινε, *exserebat*, imperf. Ion. Vide φανείῃ. ϑ. 443, 689.

Φάλαγγας, acc. pl. φάλαγξ, γγος, ἡ, *acies quadrata*. ϑ. 935.

Φάληρον, nomen viri. α. 180.

Φανείῃ, *apparuerit*, 3. sing. a. 2. pass. ut & φανῇ, 3. sing. a. 2. pass. subj. φανεῖσα, part. a. 2. pass. verbi φαίνω, *in lucem profero*, f. φανῶ, a. 1. ἔφηνα, p. πέφαγκα, p. pass. πέφαμμαι, a. 2. pass. ἐφάνην. ε. 458, 598.

Φάος, εος, τὸ, *lumen*. à φάω, *luceo*. ε. 155.

Φαρέεσσι, dat. pl. Poëticus, à φᾶρος, εος, τὸ, *vestis exterior*, *palla*. ε. 198.

Φαρέτρην, acc. Ion. παρὰ τὸ φέρεσθαι, *quia sagittæ in ea feruntur*. α. 129.

Φάρμακον, ου, τὸ, *remedium*, accipitur etiam pro *veneno*. ε. 485.

Φασὶ, & φασὶν, *aiunt*, 3. pl. ind. præs. à φημὶ, dico. ε. 803.

Φάσις, nomen fluvii.

Φάσκε, *dictitabat*, imperf. pro ἔφη, Poëticè, ab inusit. φάσκω, Sic στάσκε (ἰλιαδ. 6. v. 60.) pro ἔστη. ϑ. 209.

Φατὸς, *celebris*, φατειὸς, *enarrabilis*. & in genit. pl. φατειῶν. Th. φημὶ vel φάω, *dico*. ε. 3. α. 144, 161.

Φάτο, a. 2. med. pro ἔφατο, ad formam ἐστάμην, ασο, ἔστατο. Th. φημὶ, vel φάω, dico. α. 115.

Φείδεο, *parcas*, præs. imperat. m. Ion. pro φείδου, verbi φείδομαι, *parco*, f. φείσομαι, p. πέφεισμαι. ε. 604.

Φειδὼ, όος, ἡ, *parsimonia*, 4. contract. hinc φειδωλὴ, parca. ε. 369, 720.

Φερβέμεν, Ionicè pro φέρβειν, *pascere*, præs. inf. à φέρβω, f. ψω, *pasco*. ε. 377.

Φερέοικος, epitheton cochleæ, *domiporta*. à φέρω, *fero*, & οἶκος, *domus*. ε. 571.

Φερέσβιος, ου, ὁ, ἡ, *almus*. à φέρω, fero, & βίος, ου, ὁ, *vita*. ϑ. 693.

Φερεσσακέας, *ferentes scuta*, *scutiferos*, à φερεσσακὴς, hoc à φέρω, fero, & σάκος, εος, τὸ, *scutum*. Th. σάττω, *onero*. α. 13.

Φέροιεν, *gererent*, 3. præs. ind. opt. φέρουσα, præs. part. φέρετ', pro ἐφέρετο, 3. pers. imperf. φερέμεν. Ionicè pro φέρειν. à φέρω, *fero*, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα. p. m. ἤνοχα. α. 150. ε. 215.

Φέρουσα,

Φέρουσα, ης, ἡ, nomen Nymphæ. ϑ. 248.

Φέρτατος, superl. *præstantissimus*. à φέρω, φέρτερος. ϑ. 49.

Φέρων. Φέρουσα, *ferens*, præs. part. Vide in φέροιεν. ε. 204.

Φεύγουσαι, *fugientes*, præs. part. f. g. plur. num. à φεύγω, *fugio*, φεύξεσθαι, f. 1. inf. a. 2. ἔφυγον. p. m. πέφυγα. ε. 620. α. 112.

Φῆ, *dixit*, pro ἔφη, a. 2. vel imperf. à φημὶ, *dico*. ϑ. 550.

Φηλήτῃσι (alii φιλήτῃσι.) *furibus*, dat. plur. Ion. à φιλήτης, ου, ὁ, *fur*. hoc à φίλος, ου, ὁ, amicus. sed φηλήτης, ου, ὁ, *impostor*, à φῆλος, ου, ὁ, *impostor*. hinc φηλέω, *decipio*. ε. 375.

Φήμη, ης, ἡ, *fama*. à φημὶ, vel φάω, *dico*. ε. 761.

Φημὶ, *dico*, præs. ind. ἔφην, a. 2. hinc φημίζω, *divulgo*, dico. ε. 656. 764.

Φθάμενος, *antevertens*. part. a. 2. med. à φθάω, *prævenio*, F. φθάσω, a. 1. ἔφθασα, a. 2. act. ἔφθην. a. 2. med. ἐφθάμην, ad formam τοῦ ἐστάμην. ε. 554.

Φθέγγονθ', pro ἐφθέγγοντο, *sonabant*, imperf. à φθέγγομαι, *loquor*, φθέγξατο, a. 1. med. Ion. præt. pass. ἔφθεγμαι, præt. m. ἔφθογγα. ϑ. 831.

Φθείρουσι, *perdunt*, 3. pers. pl. ind. præs. à φθείρω, f. ερῶ, p. ἔφθαρκα, a. 1. ἔφθειρα, a. 2. ἔφθαρον, p. m. ἔφθορα. Them. primum φθέω. ϑ. 876.

Φθίνω, *pereo*, *deficio*. præs. ind. hinc in genit. part. φθίνοντος, φθινόντων. ϑ. 59. ε. 798.

Φθισήνορα, acc. sing. à φθισήνωρ, *perdens viros*, epitheton bello congruentissimum, à φθέω, *corrumpo*, & ἀνὴρ, *vir*. ϑ. 431.

Φθονέει, *invidet*, 3. pers. præs. ind. à φθονέω, invideo, f. ήσω, p. ἐφθόνηκα. Them. φθόνος, ου, ὁ, *invidia*. ε. 26.

Φίκιον, accus. à φίκιος, nomen montis. ex ἶφι, *fortiter*, & κίω, *incedo*, quia ardui montes, summis viribus sunt superandi. α. 33.

Φιλήτῃσι, *furibus*, dat. plur. pro φιλήταις, à φιλήτης, ου, ὁ, *fur*. Th. φίλος, amicus. ε. 375.

Φίλος, ου, ὁ, *amicus*. φίλα & φίλ' in pl. ε. 306. 184. *carus*, *gratus*. ε. 116. φίλοι θεοῖς.

Φιλεῖ, *amat*, 3. præs. ind. à φιλέω, f. ήσω, p. πεφίληκα, præt. m. πέφιλα. ε. 15. 300. 342.

Φιλεῦνται, Doricè pro φιλοῦνται, 3. pl. præs. à φιλέω, amo. Th. φίλος. θ. 97.

Φιλλυρρίδης, nomen gentile. ϑ. 1002.

Φιλομμειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *amans risus*. *die gern lachet*, Poët. geminant μ. ex φίλος, amicus, & μειδάω, rideo. θ. 989.

Φιλομμηδέα, acc. sing. à φιλομμηδὴς, έος, quæ amat genitalia, à φίλος, & μῆδος, εος, cura, & μήδεα τὰ, τὰ αἰδοῖα, *pudenda*. In carminis dimensione hîc legendum φιλομμηδῆ. ϑ. 200.

Φιλότης, ητος, ἡ, *amicitia*. Them. φίλος, ὁ, amicus. ϑ. 651.

Φίλου, *cari*. genit. à φίλος, ου, ὁ, *amicus*. ϑ. 180.

Φίλῳ, *amico*, dat. sing. ut & φίλῃ, in f. g. φίλοισιν, & φίλῃσι, dat. pl. Ion. ϑ. 283. 162. ε. 370.

Φίλτερος, *carior*, comparat. pro φιλότερος, in superl. φίλτατος, à φίλος, ου, ὁ, *amicus*. α. 78. ε. 309.

Φλεγέθοντος,

λεγέθοντας, *ardentis*, genit. part. præsent. à φλεγέθω, ex φλέγω, *uro*, & θέω, *curro*. θ. 846.

λεγύας, *aquila*, genit. Æolicus à φλεγύας, ου, ὁ, *aquila*. λὰν δ' φλέγυν καὶ λαμπρὸς εἶναι. α. 134.

λὸξ, γὸς, ἡ, *flamma*, à φλέγω, f. ξω, uro. θ. 697. 859.

ὸβος, *timor*. à φέβομαι, in præt. med. πέφοβα. α. 144. 155.

οβέεσκον, 3. pl. imperf. Poëticè pro ἐφόβουν, à φοβέω, ῶ, *timorem injicio*, *terreo*. φοβέομαι, οῦμαι, *timeo*. Th. φέβομαι, *timeo*. α. 162.

οῖβος, φοῖβος, *purus*, *lucidus*. éstque Apollinis epitheton: & Φοῖβη, nomen Deæ. θ. 404.

οινικόεις, εντος, *puniceus*. à φοῖνιξ, ικος, ὁ, *palma arbor*, *color ruber*. α. 194.

οιτῶσι, à φοιτάω, *ventito*, *frequento*, f. ήσω, p. κα. ε. 103.

όνον, cædem, à φόνος, ου, ὁ, cædes, à φένω, *occido*, unde præter. med. πέφονα. θ. 228. α. 17.

ὁρκιος, genit. à nominat. φόρκυς, υος, ὁ, & φόρκυν, *nomen monstri marini*, in accus. φόρκυν, in dat. φόρκυνι, pro φόρκυσι. θ. 237.

ὁρμιγξι, dat. ἡ φόρμιγξ, ιγγος, *cithara*, *testudo*. α. 280.

ὁρμὸς, ὁ, *sporta*. ε. 482.

ὀρπίζεται, *imponito*, præs. inf. pass. verbi φορτίζω, onero, f. σω, p. πέφορτικα. Them. φόρτος, ου, ὁ, *onus*. ε. 690.

φόρτος, ου, ὁ, *onus*, hinc φορτίον, ου, τὸ, *onus*. φορτία, φορτὶ, pro φορτία, *onera*. ε. 644.

φόως δὲ, in lucem, à φόως, idem quod φῶς, ωτὸς, τὸ, *lux*. Th. φάω, *luceo*. θ. 669.

φραδμοσυνάων, dat. pl. Ion. pro φραδμοσυνάας, à φραδμοσύνη, ἡ, *consilium*. Th. φράζω, f. σω, *dico*. ε. 245.

φράζεσθαι, *cogitare*, præs. inf. φρασσάτω, 2. dual. a. 1. act. Ion. φράσασθ', pro φράσασθαι, φράσσαιτο, pro φράσαιτο. 3. sing. a. 1. med. opt. φρασσάμενος, part. a. 1. medii, pro φρασσάμενος, metri causâ, à φράζομαι, *considero*. Th. φράζω, dico, f. σω, p. κα, a. 2. ἔφραδον. ε. 367. θ. 892. α. 218.

φρεσὶ, & φρεσὶν, *præcordiis*, *mente*, dat. pl. à φρὴν, *mens*. ε. 47. 391.

φρίσσει, horret. 3. præs. ind. à φρίσσω, *contremisco*, f. ξω, p. χα. φρίσσουσ', pro φρίσσουσι, φρίσσον pro ἔφρισσον, imperf. α. 171. ε. 512.

φρονέω, *sapio*, *cogito*, f. ήσω, p. πεφρόνηκα. Them. φρὴν, νὸς, ἡ, *mens*. ε. 202. θ. 461.

φύγοις, *effugeris*, a. 2. opt. act. à φεύγω, *fugio*, f. φεύξομαι, a. 2. ἔφυγον, p. m. πέφυγα. ε. 684.

φυὴ, *naturam*, *indolem*, à φυὴ, ῆς, ἡ. Th. φύω, nascor. α. 88.

φύλακες, nom. pl. à φύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, *custos*. Th. φυλάσσω, *custodio*. ε. 123.

φύλλα, *folia*, nom. pl. à φύλλον, ου, τὸ, *folium*, dat. pl. φύλλοισι. ε. 421.

φυλάσσει, *custodit*, 3. præs. φυλάσσεο, pro φυλάσσου, præs. imperat. pass. à φυλάσσω, *custodio*, f. ξω, p. χα. θ. 769. ε. 491.

φῦλον, ου, τὸ, idem quod φυλὴ, ῆς, ἡ, *tribus*, *genus*, φύλ', pro φῦλα, nom. pl. ε. 90. 199.

φύλοπις, ιδος, ἡ, *pugna*, in accus. φύλοπιν & φυλόπιδα, propriè

clamor

clamor bellicus, à φῦλον, seu φυλὴ, ῆς, ἡ, natio, gens, & ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*, q. d. ὄψ τῶν φύλων, *clamor nationum*. Sic βοὴ, ponitur pro *bello*, ἰλιαδ. β. 408. per metonymiam adjuncti, vel quasi, ἡ τῶν φύλων ὄπις, quod bellis puniat Deus homines, ab ὄπις, ιδος, ἡ, *ultio*. α. 23. 114. 200.

Φύρειν, *miscere*, præs. inf. à φύρω, f. υρῶ, & Æol. φύρσω, p. κα. ε. 61.

Φυτὸν, οῦ, τὸ, *planta*, in dat. pl. φυτοῖσι, hinc φυτεύω, *planto*, φυτεύσῃ, *plantaret*, 3. pers. a. 1. subj. φυτεύσατο, a. 1. m. ind. Ion. Th. φύω, *nascor*. ε. 571. 782. 812. α. 29. θ. 986.

Φωκῆες, nomen gentis. α. 25.

Φῶκον, nomen viri. *phoca*, est bellua marina φώκαινα, φώκη, *vitulus marinus*, pessimè olet. ὀδυσσ. δ. 443. θ. 1004.

Φωνῇ, dat. sing. à φωνὴ, ῆς, ἡ, *vox*. α 382.

Φωτὸς, *viri*, genit. singul. φῶτα, *virum*, accus. sing. à φὼς, *vir*, φωτῶν, *virorum*, per syn. spec. *hominum*, φῶτες, *viri*. Sed φῶς, ωτὸς, τὸ, *lumen*, differentiæ causa facit Genitivum pluralem, φώτων. Th. φάω, *luceo*. ε. 193. α. 149. 420.

X.

Χ', propter sequentem Vocalem aspiratam pro κ. pro καὶ, sæpè pro κε, κεν, quæ sunt dictiunculæ potentiales. ε. 392. 434.

Χάεος, genit. sing. à χάος, εος, τὸ, *rudis indigestáque materia qualem fingebant*. Vide in χάος. θ. 123.

Χαίρεις, *gaudes*, 2. pers. præs. verbi, χαίρω, *gaudeo*, f. χαρῶ, p. κέχαρκα, a. 2. ἔχαρον, f. 2. pass. χαρήσομαι, p. m. κέχαρα. ε. 55. 358. α. 327.

Χαλαίνοντες, *laxantes*, præs. part. à χαλαίνω, idem quod χαλάω, f. άσω, *laxo*. α. 308.

Χαλέπτω, *damno afficio*, *everto*, hinc χαλεπὸς, gravis, χαλεπὴ, χαλεποῖο, genit. Ion. χαλεποῖσι, dat. pl. Ion. χαλεπώτατος, *difficillimus*, superl. & χαλεπῶς, adverb. ε. 5. 292. 91. 332. 557. 674.

Χαλκεόφωνος, ου, ὁ, *area voce*, ex χαλκὸς, οῦ, ὁ, æs, & φωνὴ, ῆς, ἡ, vox. θ. 311.

Χαλκοκορυστὴν, *area galea munitum*, acc. sing. à χαλκοκορυστὴς, ex χαλκὸς, οῦ, ὁ, *æs*, & κόρυς, υθος, ἡ, *galea*. θ. 984.

Χαλκῷ, ære, dat. sing. χαλκὸς, οῦ, ὁ, æs. α. 415. ε. 151. hinc χάλκεος, οῦς, æreus, & χάλκειος, metri gratiâ. χαλκίδα, accus. à χαλκὶς, nomen urbis. ε. 145. 151. 655.

Χαμαὶ, humi, adverb. hinc χαμαιγενέων, *humi prognatorum*, à χαμαιγενὴς, ex χαμαὶ, & γείνομαι. θ. 879.

Χάος, hiatus, tenebræ, à χαίνω, hisco: hinc χαόω, in chaos verto. θ. 116.

Χαρασσόμενος, præs. part. χαρασσέμεναι, Doricè & Æolicè pro χαράσσειν, à χαράσσω, f. ξω, *sculpo*, *incido*, *acuo*. ε. 573.

Χαρίεντας, acc. pl. à χαρίεις, χαρίεσσα, εν, elegans, à χάρις, ιτος, ἡ, gratia. θ. 129.

Χάρις, ιτος, ἡ, *gratia*, in accus. χάριν. ε. 709. 720.

Χάριτες, Deæ, in genit. pl. χαρίτων. θ. 907. ε. 73.

Χάρμα,

Χάρμα, ατος, τὸ, *gaudium*. Th. χαίρω, *gaudeo*, α. 400.

Χαροποῖο, gen. Ionic. à χαροποὶ, *truces*, fulvi alioquin. χαροπὸς, ῦ, ὁ, *lætus*, *vultu serenus*, *cæsius*, *cæruleus*, ab ὤψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video, & χαίρω, gaudeo θ. 321.

Χάσμα, ατος, τὸ, *hiatus*. Them. χαίνω, *hisco*. ϑ. 740.

Χατίζων, egens, præs. part. à χατέω, *egeo*. ε. 21.

Χαυλιόδων, οντος, ὁ, *curvos dentes habens*, dicitur & χαυλιόδους, ab ὀδοὺς, όντος, ὁ, *dens*. α. 387.

Χέει, *fundit*, 3. præs. ind. verbi χέω, seu χείω, *fundo*, f. χέσω, χείσω, & χεύσω, a. 1. ἔχευσα, ἔχευα, & ἔχεα, a. 1. pass. ἐχύθην. ε. 421.

Χείλεσι, dat. pl. à χεῖλος, εος, τὸ, *labium*, *labrum*. ε. 97.

Χείμαρος, *clavus ligneus sub carina*, χείμαῤῥος, hyeme fluens, à χεῖμα, ατος, τὸ, *hyems*, & ῥέω, *fluo*. ε. 626.

Χεῖμα, χείματος, hyems, hinc χειμὼν, ῶνος, *idem*, hinc χειμέριος, & χειμερίη, *hyemalis*. ε. 640. 675. 494.

Χείουσιν, 1. pl. præs. ind. Poëticè pro χέουσιν, à χέω, fundo, f. χεύσω, a. 1. ἔχευα, & ἔχεα, pro ἔχευσα, f. 2. χεῶ, a. 1. pass. ἐχύθην, quasi à χύω. ϑ. 83.

Χειροδίκαι, nom. pl. à χειροδίκης, *cujus est in manibus*, ex χεὶρ, *manus*, & δίκη, ἡ, *jus*. ε. 189.

Χειρὸς genit. à χεὶρ, *manus*, χειρὶ, χεῖρα, χεῖρες, dat. pl. χερσὶ, χερσὶν, & χείρεσσι, Ion. & Poët. ut & χέρεσσιν. ε. 480. 797. α. 188. ϑ. 747.

Χείρων, *Chiron*, nomen viri. θ. 1001.

Χελιδὼν, όνος, ἡ, *hirundo*. ε. 568.

Χερείων, *deterior*, & χειρότερον, *deterius*, novus comparativus, à κακὸς, *malus*, in comp. κακίων, χείρων, & Poët. χερείων, in superl. κάκιστος, & χείριστος. ε. 821. α. 51.

Χηλῇσι, dat. pl. Ion. à χηλὴ, ῆς, ἡ, *ungula*, *forfex*. α. 62.

Χηρωσταὶ, *remoti cognati*. Thema, χῆρος, ου, *viduus*. ϑ. 607.

Χήτει, dativus sing. à χῆτος, εος, τὸ, *penuria*. Th. χατέω, ῶ, *egeo*. ϑ. 605.

Χθονίου, genit. à χθόνιος, *terrestris*, à χθὼν, ονὸς, ἡ, *terra*. α. 373.

Χίλιαι, in f. g. & χίλιοι, *mille*, in n. g. χίλια. ϑ. 364.

Χίμαιρα, in gen. χιμαίρης, Ionicè, *capra hyeme nata*, à χεῖμα, τος, τὸ, *hyems*, per syncopen, ϑ ε ψιλοῦ, metri causâ. ϑ. 322. 323.

Χιτῶνα, acc. sing. à χιτὼν, ῶνος, ὁ, *tunica*, Ionicè κιθὼν. α. 287. ε. 536.

Χλαῖναν, acc. à χλαῖνα, ἡ, *lana*. vestis species. ε. 537.

Χλοερῷ, dativ. à χλοερὸς, *viridis*, unde per crasin, χλωρὸς, χλωροῦ. ε. 743. α. 393.

Χλοῦναι, *agrestes*, à χλούνης, per crasin pro χλοέμνης, ut sit qui in virenti gramine cubat, epitheton apri, ex χλόα, *herba virens*, & εὐνὴ, ἡ, *cubile*. α. 177.

Χοάνοιο, genit. Ion. à χόανος, *catinus*, à χέω, *fundo*. ϑ. 863.

Χόλοιο, gen. Ion. pro χόλου, à χόλος, ου, ὁ, *bilis*, item *ira*. Th. χολὴ, ῆς, ἡ, bilis. ϑ. 221.

Χολούμενος, *iratus*, præs. part. à χολόομαι, οῦμαι, *irascor*. Them. χολὴ, ἡ, *bilis*. ε. 139.

Χολωσάμενος, *iratus*, part. a. 1. med. pro quo Poëtæ quoque dicunt,

χωσάμενος, à χολόω, *irascor*. Th. χολὴ, bilis. ε. 53.

Χορὸς, ῦ, ὁ, *chorus*, chorea, tripudium. α. 201.

Χόρτος, ου, ὁ, *fœnum*, hinc χορτάζειν, propriè *herbis*, seu *fœno pascere*, per synecd. *saturare*. ε. 606.

Χρέα, *debita*, in dimensione Poëtica legendum, χρὰ, vel τὶ, abesse debet, quod mihi fit verisimilius, χρέα verò derivatur à χρέον, ου, τὸ, *debitum*, χρέος, εος, *idem*. ε. 647.

Χρειῶν, genit. pl. à χρεία, ας, ἡ, *egestas*, *utilitas*, &c. ε. 404.

Χρέμισαν, *hinnivere*, a. 1. Ion. à χρεμίζω, per syncopen pro χρεμετίζω, f. ίσω, *hinnio*. α. 348.

Χρηΐζειν, præs. inf. à χρηΐζω, idem quod χρήζω, *egeo*. Th. χρεία, *indigentia*. ε. 367.

Χρῆμα, ατος, τὸ, *res*, χρῆμ', pro χρῆμα, & χρήμαθ', pro χρήματα. ε. 344. 605.

Χρισαμένη, part. a. 1. med. *uncta*. Errant ergo qui aiunt, a. 1. med. non habere passivam significationem, à χρίω, f. ίσω, *ungo*, perf. p. κέχρισμαι. ε. 523.

Χρόνος, ου, ὁ, *tempus*. ε. 133.

Χροὸς, genit. à χροῦς, *cutis*. Them. χρόα, ας, ἡ, *color*. Dicitur χρόος, ου, ὁ, & χροῦς, χροὸς, ὁ, χροΐ, χρόα. ε. 536. 74. 198.

Χρυσάμπυκες, *aurea mitra revincta*, ex χρυσὸς, ῦ, ὁ, *aurum*, & ab ἄμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, propriè *funiculus auratus*, *quo juba equorum in fronte sparsa colligantur*, ab ἀμπέχω, *circumdo*. Deinde per metaph. tribuitur mulieribus. θ. 916.

Χρυσάωρ, *accinctus aureo gladio*, nomen viri, in accusativ. χρυσάορα. ε. 771. ex χρυσὸς, *aurum*, & ἄορ, ρος, τὸ, ensis. θ. 282.

Χρύσειαι, plur. à χρύσεια, χρυσῆς, pro χρυσέης. θ. 975. χρυσῶν. ε. 65.

Χρύσειος, idem quod χρύσεος. α. 313.

Χρύσεος, & contractè, χρυσοῦς, *aureus*, à χρυσὸς, ῦ, ὁ, *aurum*. α. 297. θ. 216.

Χρυσοκόμης, ου, ὁ, *aureo crine conspicuus*, ex χρυσὸς, & κόμη, ἡ, *coma*. θ. 947.

Χρυσοπέδιλον, *aureis calceamentis gaudentem*, ex χρυσὸς, ῦ, ὁ, *aurum*, & πέδιλον, ου, τὸ, *calceus*. θ. 454.

Χρυσοστέφανος, aurea redimitus corona, à χρυσὸς, ῦ, aurum, & στέφανος, corona. Th. στέφω, corono. θ. 17.

Χρὼς, ωτὸς, ὁ, *corpus*, idem quod χροῦς, χροὸς. Th. χρόα, ἡ, *color*. ε. 598.

Χυτροπόδων, genit. plur. à χυτρόπους, olla pedes habens, ex χύτρος, ου, ὁ, *olla*, & ποὺς. ε. 748.

Χωόμενος, *succensens*, part. præs. med. pro χολοόμενος. χωσάμενος, part. a. 1. med. verbi χώομαι, idem quod χολοῦμαι, *irascor*. Th. χολὴ, ῆς, ἡ, *bilis*. θ. 533. α. 12.

Χώρου, genit. à χῶρος, ου, ὁ, *locus*, *sedes*. item, *spatium*, item, *ager*, *prædium*, *fundus*. θ. 731. α. 410.

Χώσατο, pro ἐχολώσατο, *iratus fuit*, a. 1. m. Ion. à χώομαι, *irascor*. Thema, χολὴ, ῆς, ἡ, *bilis*. α. 554.

τ. ταμά-

Ψ.

Ψ Αμάθη, nomen mul. à ψάμμος, ου, ὁ, arena, sabulum. α. 260.

Ψεύδεα, *mendacia*, acc. pl. à ψεῦδος. ψευδέας, ubi in dimensione legendum ψευδεῖς, acc. pl. à ψευδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *falsus*, *mendax*. Th. ψεύδω, *fallo*, f. ψεύσω, p. ἔψευκα, p. pass. ἔψευσμαι, a. 1. m. ἐψευσάμην. ε. 78. θ. 219. 783. ε. 709.

Ψιάδας, *guttas*, acc. pl. à ψιὰς, άδος, ἡ, *roris gutta*. α. 384.

Ψολόεντι, *ardenti*, dat. sing. à ψολόεις. Th. ψόλος, ου, ὁ, *fuligo*. α. 492.

Ψυχὴ, *vita*, *anima*. ψυχὰς, *vitam*. per metonym. causæ. α. 173.

Ψυχρὸς, *frigidus*, à ψύχω, f. ξω, *refrigero*. ψυχρὴ, pro ψυχρὰ, Ionicè. ε. 547.

Ω.

Ὦ, ὁ, vocativus. ε. 27.

Ω͂Ι, *cui*. ε. 57.

Ὠγύγιον, *antiquum*. ab ὠγύγιος, antiquissimi Thebanorum regis nomen, per syn. speciei, *vetustus*, *antiquus*. θ. 806.

Ὧδε, *sic*. ε. 35.

Ὠκεανίνη, *Oceanis*, nomen puerperæ. ὠκεανῖναι, *filiæ Oceani*. θ. 364. 956.

Ὠκεανὸς, *Oceanus*, ex ὠκέως, *citò*, & νάω, *fluo*. ε. 171. ὠκεανοῖο, pro ὠκεανοῦ. ε. 566. θ. 133.

Ὠκέες, pl. *veloces*. ὠκείης, genit. sing. ab ὠκὺς, *celer*, in f. g. ὠκεῖα, in n. g. ὠκὺ. α. 61. θ. 998.

Ὠκεῖαν, acc. ab ὠκὺς, έος, ὁ, celer, ὠκέα, ὠκείῃς. pro ὠκείαις, Ion. dat. pl. θ. 266. 780.

Ὠκυπέτης, *celeriter volans*, ex ὠκὺς, έος, ὁ, *celer*, & πέτομαι, *volo*. est & ὠκυπέτη, nomen mul. ε. 212. θ. 267.

Ὠκυπόδων, alipedum, ab ὠκύπους, οδος, ὁ, idem quod ποδώκης. ὠκυπόδεσσι, dat. pl. Ion. α. 470. 302.

Ὠκυρόη, nomen mul. θ. 360.

Ὤλεσε, a. 1. ind. ab ὄλλυμι, *perdo*, in fut. ὀλέσω, a. 1. ὤλεσα, 3. pl. ὤλεσαν. ε. 372.

Ὡμάρτησε, a. 1. ind. act. ab ὁμαρτέω, *sequor*, f. ήσω. Thema, ὁμαρτὴ, simul. idem quod ὁμοῦ. θ. 201.

Ὤμισυ, θ' ὤμισυ, pro ὃ ἥμισυ, *quod dimidium*. Th. ἥμισυς, εος, ὁ, *dimidius*. ε. 559.

Ὠμηστὴν, *crudis vescentem*, acc. ab ὠμηστὴς, οῦ, ὁ, *crudivorus*, παρὰ τὸ τὰ ὠμὰ ἔδειν, ab ἔδω, edo, & ὠμὸς, οῦ, ὁ, crudus. θ. 300.

Ὠμῷ, *crudæ*, dat. ab ὠμὸς, οῦ, ὁ, *crudus*. item *crudelis*. ε. 705.

Ὦμος, ου, ὁ, *humerus*, ὤμων, gen. pl. ὤμοις, & ὤμοισι, dat. plur. α. 468. 159.

Ὠνῇ, 3. sing. præs. subj. med. ab ὠνέομαι, *emo*, f. ήσομαι. ε. 541.

Ὦπα, acc. ab ὤψ, ὠπὸς, ὁ, *vultus*. Th. ὄπτομαι, *video*. ε. 62.

Ὤπασε, dedit, & ὤπασεν, a. 1. act. indic. ab ὀπάζω, f. σω, *præbeo*, item *insequor*. θ. 442.

Ὡραῖος, *tempestivus*, *speciosus*, ab ὥρα, ας, ἡ, *pulcritudo*, *tempus*. ε. 32.

Ὡραίουσι, *matura reddunt*, pro ὡραΐζουσι, Æolicè, ab ὡραΐζω. Th. ὥρα, *tempus*. θ. 903.

Ὠρέξατο, *petiit*, a. 1. med. à Th. ὀρέγω, porrigo, f. ξω, p. χα, a. 1.

a. 1. pass. ὠρέχθην. θ. 178.

Ὥρη, Ion. pro ὥρα, *hora*, & per syn. membri *tempus*, ὥρης, ὥρῃ, ὥρην, ὥρας. θ. 501. ε. 30.

Ὠριγνῶντο, certabant, *porrigebantur*, 3. pl. imperf. pass. ab ὀριγνάομαι, ῶμαι, idem quod ὀρέγω vel ὀρέγνυμι, f. ξω, p. χα, *porrigo*. α. 190.

Ὤρινε, concitat, a. 1. act. ab ὀρίνω. Thema est ὄρω, *excito*. ε. 674.

Ὥριος, *tempestivus*. ab ὥρα, *hora*, ὥρια, ὥρι'. ε. 394. ε. 490.

Ὠρίων, ωνος, ὁ, *Orion*, signum cœleste. ε. 609.

Ὤρνυτο, *excitabatur*, imperf. pass. ab ὄρνυμι. Them. ὄρω, *excito*. θ. 191.

Ὦρσε, immisit, a. 1. act. ab ὄρω, f. ὀρῶ, & Æolic. ὄρσω, ὦρτο, 3. sing. præt. plusq. pass. ut & ὦρτ'. α. 40. θ. 990. 523.

Ὡς, particula varios habens usus. ε. 86. 110. ὥς κ', ὥσπερ. ε. 699. θ. 402.

Ὣς, pro οὕτως, *sic*. ε. 44.

Ὡσεὶ, *perinde*. α. 189.

Ὥστε, *adeò ut*, ὥστ', *útque*, pro ὥς τε. α. 405. θ 831.

Ὧτινι, *cui*, dativ. ab ὅστις, quis. ε. 31.

Ὤτρυνον, *jubebant*, imperf. ab ὀτρύνω, *incito*, f. υνῶ, p. γκα. θ. 883.

Ὠτώεντα, *auritum*. h. e. *ansatum*, ab οὖς, ὠτὸς, τὸ, *auris* unde est ὠτόεις, εσσα, εν, *auritus*. ε. 657.

Ὤφειλον, imperf. ab ὀφείλω, *debeo*, f. ὀφειλήσω, p. ὠφείληκα, a. 2. ὤφελον. ε. 174.

Ὤχετο, *gradiebatur*, 3. sing. imperf. med. ab οἴχομαι, *abeo*, unde ἀποίχομαι, *abeo*, *morior*, f. οἰχήσομαι, perf. ᾤχημαι. α. 200.

F I N I S.

16
70 .. 726 A A A 30